

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ

ЕМИГРАНТСКИ СПОМЕНИ ТОМ-II
ШРАПНЕЛ 2011

ТОМ II ПРОДЪЛЖАВА МОИТЕ “ДНЕВНИЦИ” ОТ ДАТАТА, ДО КОЯТО БЯХ СТИГНАЛ В ПРЕДИШНИЯ ТОМ I-ВИ НА ЕМИГРАНТСКИТЕ МИ ЗАПИСКИ.

РАЗДЕЛЯНЕТО НА ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ОТ СПОМЕНИТЕ МИ, КОЯТО ОБХВАЩА ЕМИГРАНТСКИЯ ПЕРИОД (ОТ 16 ЮЛИ 1973 г., КОГАТО “ПАДНАХ” ОТ ДРУГАТА СТРАНА НА СТЕНАТА В ИТАЛИЯ, ДО ОБРАТНИЯ ПЪТ ЗА БЪЛГАРИЯ НА 19 МАЙ 1991 г.) НА ОТДЕЛНИ “ТОМОВЕ”, Е ИЗВЪРШЕНО ПОРАДИ ЧИСТО “МЕХАНИЧНИ” СЪОБРАЖЕНИЯ: ИЗДАВАНЕТО ИМ В ЕДИН-ЕДИНСТВЕН ТОМ БИ ДОВЕЛО ДО РАЗПАДАНЕТО НА КОЛИТЕ И ЗАГУБА НА СТРАНИЦИ. КРАЯТ НА ВСЕКИ “ТОМ” НЕ ЗАВЪРШВА С НИКАКВИ МАРКИРАЩИ, ЗНАЧИТЕЛНИ СЪБИТИЯ.

ТОЗИ ТОМ ЗАВЪРШВА С...

*
* *
*

1975

Неделя, 1 юни 1975 г.

Аз стоя наляво от онова, което пиша, защото още не се е родил този, който би имал куража да отпечати това, което мисля. Отидох да отнеса “фризираната” статия на Хаджията за “Наш път”. При него заварих Федерика Монсени и мъжа ѝ Иглезиас (“Жерминал” беше псевдонимът му). След като прегледа написаното, “отговорният редактор” сподели с гостите мнението си и както обикновено, започна с възражения, като цитира някаква фраза, която му звучала провокаторски. Поисках да я видя, след което прибрах листата в джоба си и обещах да му напиша нещо друго за следващия брой. Госпожа министърката ме погледна укоризнено и каза, че терорът бил детската болест на анархизма и че поради нея сме били в днешното състояние. Не ѝ останах дължен:

- А аз пък мислех, че е защото от анархисти станаме министри.

Хаджията я изпревари, поглеждайки ме възмутено, за да не кажа убийствено и направи жест да спра. Той я боготвори (за него тя е най-големият оратор на XX век) и се ласкае от близостта си с нея. А аз не мога да я търпя, откакто я чух веднаж да казва за Дуррути снизходително: “Нашият бандит.” Не исках да им отравям съвсем настроението, нито да скъсвам с Хаджията по повод стореното преди половин век, сега, когато никакви разговори не можеха да го поправят, затова станах, сбогувах се и ги оставих да злословят зад гърба ми. Следващият петък, когато се видяхме на събранието, той ми каза, че не съм можел да се държа така непочтително с толкова заслужила деятелка и още по-малко с една легенда на нашето движение. Отговорих му, че аз никога не съм имал пиетет към министрите или легендите, а когато те са анархисти, паднали толкова ниско, ме обзема желанието на Гьобелс, когато чуел да се говори за култура. И добавих, че ако в следващата гражданска война някой опортюнист каже: “На фронта падна братът сталинист”, трябва пръв да бъде разстрелян, заедно с братята си! (Намекът ми беше за прословутата реч на Монсени в Барселона, по повод майските събития през 1937 година, в която тя беше апелирала да се спре “братоубийствената” война, защото британските военни кораби били на път към пристанището, готови да се намесят с артилерийски огън, за да възворят “ред” сред републиканските сили. Тези “кораби” бяха вкарвани в употреба всеки път, когато опортюнистите се нуждаеха от аргументи.) Хаджията изглежда разбра, че няма да имам никакви задръжки, а и не искаше споровете ни да имат свидетели и обеща скоро да изложи писмено мнението си, за да ме убеди, че нищо друго не е могло да се случи в онази испанска и европейска обстановка. Казах му, че ще чакам и ще му отговоря също писмено, след което минахме към точките от дневния или по-скоро от нощния ред на нашето събрание, което, както обикновено, продължи до среднощ. На връщане Х. ме призова да бъда по-сдържан в критиките си за Испанската гражданска война, като ми пробута “Ужасът да бъдеш девствен” на Ст. Маларме (по който Лилив бе направил стихотворение). Отговорих му с “Удоволствието да бъдеш проститутка”... от мен. За да не задълбочаваме разговора ни в тая посока, той каза, че сме “пили вода от един извор”. За жалост - помислих си - той е останал при стария извор, от който вече не

пият вода. И замълчах, за да не развалям съня му. На спирка Гар дю Нор, където трябваше да сменим метрото, за да поеме всеки в своята посока, си пожелахме “Лека нощ.”

Понеделник, 2 юни 1975 г.

Започнахме работа в апартамент, където живее един флик (М. Patrick Delabruere – Gardien de la Paix, MGPF № 75000817 – Mutuelle Generale de la Police Francaise; а “флик” е подигравателното название на джандарин). Ще трябва да се изнася. На сутринта се събра компания от мъже и жени. Пият и слушат режешката музика от един магнетофон. С Бензауи се задъхваме от прокопаването на дебелите стени от тухли и бетон, с дебели железата, които носят конструкцията от шест етажа. В стаята на джандарина, “пазител на мира”, има снимки: на една група жандарми в униформите си и на друга - същата група в бели халати. Учат карате, бокс и т.н., за да опазят “мира”. Те се готвят, а нашите овни плямпат. Бензауи поне на думи е съгласен, че тук само картечниците могат да решат въпроса, но за жалост няма... картечари.

Мисля, че само един терор е оправдан морално и социално – революционният терор отдолу срещу висшите представители на властта и богатството.

- Морално, защото революционерът влиза в неравна схватка с гигантската им машина, принасяйки себе си в жертва.

- Социално, защото те са главната пречка по пътя на човешкия род към Свободата и интегралното развитие на неговия потенциал.

Четвъртък, 5 юни 1975 г.

Последни емигрантски новини:

- Ценковият наемен работник в Печатницата Иван Събев е фотокопирал всички картотеки и промените в тях от архива на “Бъдеще”.

- Мато Коритски иска да прави отделна общонационална организация, която “да издигне нови знамена” (и ме кани в петък у тях на вечеря).

- Каранов, Кольо Тенджерков и “Швейцареца” (д-р Мутев) са отпечатали некролога за Иван Рачев в 500 екземпляра за 200 франка в печатница “Балкан”.

- След дълги спорове за това дали “новото анархистическо списание” да носи заглавие “Свободняк” или “Свободняшка мисъл”, Каранов е поръчал в “Балкан” 2500 корици, но се е мръщил и поради високата цена се е отказал.

Мислели да го правят към 40-50 страници на циклостил (машините били вече при Кольо). Каранов казал с пренебрежение за “Наш път”: “Остави тази апокрифна книжнина!” На компанията им трябвал някой, който да пише и ако съм се съгласял, можело да изписвам половината от списанието им. Ценко поръчал на Събев да ми предаде, че искал да се види с мене. А Иван Събев декларираше, че е готов години наред да пише върху восьчна хартия безплатно на пишущата си машина, само да излизало списанието.

Трябва да проверя дали тази група е идентична с Кирчовата (на Кирил

Яначков), която пък иска да издава “Мисъл и Воля”. Д-р Мутев от Швейцария се готви да издава “Балканска Дума”, а д-р Тошо Митев предлага да се списва “Изток”. Нямаме сили нито за едно, като за пред хора; но болни амбиции, колкото искаш. Ако да имаше достатъчно революционери, бих се съгласил на подобна стъпка, срещу колективен контрол при определяне линията на списанието и право на цензура над статиите, но тъй като няма и един, поради което никаква колективна революционна линия не е възможна, аз пиша от време на време при Ценко, за да кажа на Хаджията, че мога да намеря и другаде трибуна, ако непрекъснато поставя въпроса за съобразяване с неговите “стратегии и тактики”, адресирани към “покойниците от емигрантските гробища...”

Събота, 7 юни 1975 г.

Хаджията разказа със съжаление пред мамзел Лвов, че не е закупил стаята срещу него, която била обявена за продан “пълна” - с една стара баба. Сега тя беряла душа в болницата от сплитане на червата и нашият социален, организиран и революционен анархист могъл да спечели от сделката, защото сега стаята щяла да се “опразни”.

- Аз – каза той – не й желая смъртта, но жалко, че не купих стаята заедно с нея!

Мен ме е малко срам от бакалските му сметки, но “сестрата во Христе” Катя е със същия манталитет и намира всичко казано за напълно нормално и... морално.

Неделя, 8 юни 1975 г.

Видях Каранов в кръчмата на “Рачко Пръдлето” на ул. “Фобург Сен Мартен”. Това са свършени хора. Старият носорог (Хаджията) е опортюнист и своего рода анархистически Добри Терпешев (разбира се, безкрайно по-интелигентен от “н-к щаба на НОВА”), но, поне в рамките на опортюнизма, у него има нещо сериозно и постоянно.

Понеделник, 9 юни 1975 г.

На излизане за работа виждам, че пред сградата, където е “моят двустаян”, се е събрала цяла глутница жандари. Пазят. Навярно по целия път е така. След малко профучават коли с кортеж от мотоциклетисти в полицейски униформи и бели каски. Пазят някой големец да не бъде убит, а не си задават въпроса защо са докарали нещата дотам, че да ги убиват. Ако го поставиш, ще отговорят, че “светът е полудял” и навън шарят толкова луди, че е по-добре да се вземат необходимите предохранителни мерки...

Сряда, 11 юни 1975 г.

Разговаряме с Хаджията, който казва за Теню “Локума”: “Горкият, какво ли ще прави, когато няма да може да работи повече, той е работил само на черно! И жена му е в същото положение.”

Питам го, дали Бакунин, Дякон Левски или Ботев са имали секюрите социал? Нашите еснафи искат да бъдат... осигурени революционери.

Петък, 13 юни 1975 г.

Първите революции в нашите страни (Унгария, Полша и т.н.) започваха като Попапоновската процесия от 1905 г. - с молба към “царя”, с ленински икони и хоругви, носени от демонстрантите и с недоволството на вярващи във “висшата справедливост”, към която са обърнали молитвен взор: “Ние те молим Царю, като един баща...” Това поведение за по-голямата част от плебса е нормално. Малцина схващат цялата негова детинска наивност, абсурдност и несъстоятелност. След което залпът разбужда “децата” и те виждат своя кръвожаден “баща” без маска и грим. Като че ли винаги се е започвало по този начин с девизите/лозунгите на господстващата “религия” и подсъзнателно са търсили нейния защитен чадър. После, разстрелите, както в Кървавата неделя или танковите набези в Берлин, Будапеща и Варшава, смазват и погребват илюзиите, за да се появи на следващия етап революцията в своя по-“чист” вид и във всеки случай – с все по-нарастващата увереност в необходимостта да бъдат размазани като дървеници тези, на които официалната пропаганда е създавала ореол на справедливи властници, които понякога не могат, поради трудностите, но винаги искат да помогнат на своите страдащи поданници-синове...

Трябва да намеря писмото на Солженицин “До съветските ръководители”, за да напиша в тоя дух статията “СОЛЖЕНИЦИН И ПОП ГАПОН” и в нея да насоча вниманието към онези бунтовни и революционни събития и моменти в историята на руския и нашите народи, в които и където животът счупва политическата линия и идеи на писателя...

Неделя, 15 юни 1975 г.

Мато иска да правим ни повече, ни по-малко една революционна, терористическа организация от 2 -3 души. Без да се казва на Ценко или на който и да е. Срещу болшевиките трябва да се действа по същия начин, по който те действат срещу нас. Интересува се също какви са възможностите за изпращане на печатни материали в България. Преди това ми каза, че би се върнал в България и би им казал: “Не ви обичам, но не виждам защо трябва да живея във Франция.” Отправя ми доста ласкателства. След това прехвърля разговора върху сделката в Техеран и най-вече в Москва през 1944 г. за подялбата на Източна Европа между Сталин и Чърчил-Рузвелт. Той счита, че не реалното съотношение на силите е определило процентите на влияние във всяка от нашите страни, а по-скоро фактори от рода на хитрост, шантаж, покер, по-добра информираност за слабите и силни страни на контрагентите в търговията с цели народи и една по-ефикасна стратегия и система на използване на силата и слабостта на противниците, за да им повлияе по начин, позволяващ извличането на най-голяма полза за Русия.

Слушам с напрегнато внимание меандрите на Матовата мисъл, структурата на разговора и най-вече въпросите му. Да си призная, малко съм изненадан, но му отговарям мъгляво или изпращайки го зад “тъч-линията”. Питам се, коя ли полиция го изпраща? За чия сметка работи? На кого и за колко иска да ме продаде? Насочването на “терористическия разговор”

към Изтока, ме кара да си мисля, че поръчката е на “нашите” чекисти или на московските. Но би могло да е проверка от страна на френските служби, особено ако до тях са стигнали някои мои разговори или опити на ДС да ме компрометира и ако не може да получи екстрадирането, да ми направи черни дните с помощта на французите. Всичко е възможно, лошото обаче е, че не мога да споделя разговора и подозренията си с Ценко. Не само защото Мато е земеделец, но и защото минава за преуспяващ бизнесмен, от когото нашият “Раковски” очаква солидна финансова подкрепа за “освободителното дело”. А моите разкрития, които не мога да подкрепя дори с един магнетофонен запис, е лесно да бъдат интерпретирани като опит да посея съмнения и разкол сред “борците за свобода и демокрация”. Хаджията не може да ме информира за събеседника ми, а от догадки ми нямам нужда, мога да ги сторя по-добре от него. Следователно ще трябва да се оправям сам, изчаквайки натрупването на факти. Добре е, че съм предупреден и трябва да внимавам пред кого какво говоря; или да банализирам разговорите за терора, като ги направя публични и теоретични... Разделяме се “радушно”, без да се издавам с промяна в реакциите и отношението ми. Казвам му на изпроводяк, че организационният въпрос заслужава най-голямо внимание, сериозно проучване и дебатиране, разбира се *tete-a-tete*...

От утре сме на нов обект, на № 33, Авеню “Джордж V”, на пъпа на Париж. Шанзелизе е на някакви 500 метра. Там, където “нашето” авеню удря в най-широкото в Европа, насреща е прочутото кафене “Джордж V”, където чаша кола струва 15 - 20 пъти по-скъпо, отколкото в “нормалните” парижки заведения. Но в замяна на това можеш да седнеш на масата на широкия 20-метров тротоар и да съзерцаваш тълпите от туристи. Казват, че през този сезон в Париж се изсипват ежедневно по един милион гости от целия свят.

Вторник, 17 юни 1975 г.

Прочетох в “Посев” интервю със Солженицин пред една от отвъдокеанските телевизии на тема идеологическата и политическата палитра сред дисидентите. Констатирах, че “почетният гражданин на Америка” не е твърде почтен към своите противници. С него вървим по различни пътища, които се кръстосват, но не се пресичат. Солженицин върви горе и се среща с палачи ала франкистите, лакеи от рода на “синдикалиста” Мини и прочее герои от банкетите, а аз вървя по долния път при испанските пролетарии и изгнаници или черноработниците от строежите, затова никога няма да се срещнем. Такава като него, хиперболизирайки ролята на ИКП в едно повторение на Испанската гражданска война, отново ще говорят за “комунистическата опасност”, за да премълчат анархията и нейния идеал...

Въпреки това, трябва да не се поддавам на чувствата и настроенията си, като се опитам да го разбера. Да разбера привързаността му и дори адмирациите към масовия убиец на испанските работници Генералисимус Франциско Паулино Ерманхилдо Теодуло Франко и Баамонде Салгадо

Пардо. Може би, това е като злорадството, което изпитваше бай Иван Костов, след като бе капитулирал против волята и същността си и когато се срещнахме след няколко години, приветстваше кланетата на генерал Сухарто през 1965 г. в Индонезия, където главните жертви бяха бедни селяни, към които той неведнаж бе изразявал привързаността си, преди да го принудят да плюе на разбиранията си...

Както забелязах неотдавна, подигравателните погледи на французите ме съпровождаха всеки път, когато ме чуваха да си свирукам “Марсилезата”. У нас тя беше сигнал на нашата група още преди да се озовем в затвора. Когато остро изсвирените начални ноти на революционния марш прорежеха въздуха в нощта, ние знаехме, че под прозореца стои приятел. Тук, във Франция, това беше ни повече, ни по-малко един казионен химн, придружавал всички исторически мизерии на официална Франция от два века насам. Когато понякога го засвирвах по парижките улици, хората ме гледаха и с презрение, и с ирония, мислейки, че съм “добър французин” или ансиен комбатан (бивш боец от Първата световна война, който измъква от нафталина старата си униформа с дрънкулките и със знамето заставя в редиците зад президента пред “вечния огън” и “незайния войн” – един ритуал, който предизвикваше смях у по-младите поколения)...

Навярно по същия начин у нас биха реагирали, ако чуеха някой да си свирка по улицата “Българио мила”, на която народът бе съчинил нелюба пародия.

Единственото, което все още не мога да проумея, е защо “ултралевите” се занимават много повече с чилийския или вьетнамски въпрос и мноото по-малко – с ФРЕНСКИЯ? У нас отклоняването на вниманието във фалшива посока беше и е работа на правителствените агитпропи...

Петък, 20 юни 1975 г.

При Ценко заварих американско-германо-испанския едър бизнесмен Джеймс или Димитър Велков. Беше дошъл от Канарските острови, както се разбра, като пратеник на “царчето”, което беше вече навъртяло 38 лазарника. Мисията на Джеймс беше да уреди една среща между Кобурготски и Барев за координиране на освободителната борба. Ценко беше заклет републиканец; но Джеймс Велков ни покани на вечеря, мислейки, че пиенето и яденето размекват принципите. С нас дойде и Киро, който беше приятел с Иван Събев и се въртеше около печатницата.

В ресторанта стана дума и за списание “Бъдеще”; и не разбрах дали Киро по своя инициатива започна да го подканя да се бръкне по-дълбоко в джоба, за да подкрепи едно високопатриотично дело. Велков каза, че при определени условия може да даде 2000 франка (после беше разправял, че той финансира Барев). Киро го пресече:

- Не ставай ция, бълха ще те ухапе, ако дадеш едно 15000 - 20 000 франка.

- Хиляда бълхи като теб – рече Велков – и аз ще фалирам.

Смяхме се всички, после, като чу някои мои реплики по време на послед-

валия политически разговор, той ме попита: “Бил ли сте някога очарован от комунистите?”, очаквайки утвърдителен отговор, за да бъде класиран при недоразказяните се марксисти, които изглежда се котираха най-добре на буржоазния идеологически пазар. Остана дълбоко разочарован, когато му разкрих връзката ми с чорбаджи-Гошевия, чорбаджи-Котев род и неговата мартирология, която е била обогатявана при всеки строй и режим със своите мъченици, които са най-многочислени именно при болшевиките. Изрази съжалението си, че в жилите ми не тече капка маркс-сленинска кръв...

На другия ден разбрах, че Джеймс-Димитър е бивш, а може би и настоящ легионер, избягал от България заедно с Цанковото “правителство” от Европа. Настанил се в САЩ и през последните години, чрез посредничеството на бившето царче, се е включил в испанския строителен бизнес. По това време – от началото на 70-те – започва строителният бум по крайбрежията и на островите на “Синдикалната държава”. Всъщност това са били перачниците на Фалангата, която се е готвила да се “демократизира”, навярно по съветите на Вашингтон и се е нуждаела от подставени лица, за да скрие произхода и пътеките на личното и на партийното имане, наградено през близо четиридесетгодишната, безразделна власт. Джеймс се е оказал удобен с американското си гражданство. От този “бизнес” и неговото не се е изгубило. Натрупвайки за няколко години прилично състояние, той се оженва за млада германска хубавица и приема и германско гражданство, за да бъдат замечени още по-добре следите. Когато се срещнахме, беше инсталирал хубавицата в златен кафез на остров Света Маргарита, където нещо като евнуси са пазели “семеината му чест” по време на неговите делови воаяжи. После научихме, че в изпълнение на съпругеските си обязанности се е пресилил и получил инфаркт. Повече не го видях. Но за да приключа с тоя персонаж, ще кажа, че се говореше, че от благодарност към своя царствен господар го е обрал, след като го вмъкнал в бизнеса със солидна сума от съпругата му “царица” Маргарита. Освен това се застраховал и пред “народната” власт, като направил солидни “дарения” и прескачал в бившата си “родина”, като мнозина други З.А. (загранични агенти). Лошите езици казваха, че още през 80-те години Джеймс-Димитър Велков се е връщал многократно в любимото си отечество и подпомогнал “безвъзмездно” Живковата диктатура с 85 хиляди долара... След “нежната революция” той се веснал отново за известно време и “спонсорира” издаването в 200 хиляден тираж на книгата на Груев “Корона от тръни” – биографична реклама за обоза починалия през 1943 г. цар-отец Борис III. Май му отделих повече място, отколкото му се полагаше, но нали родината трябва да познава своите преуспели сънародници от “Свободния свят”...

Като че ли тоя свят продължи твърде дълго да съществува?!?

Неделя, 22 юни 1975 г.

Посети ме Мария, жената на Тошко – братът на баджанак Мики. Познавах я съвсем бегло. В родината се бяхме виждали най-много 2 -3 пъти. Зная, че беше рядко търговата щерка на “виден” партиен функционер от

окръжен мащаб - дружбаш от Георги Трайковия БЗНС. Въпреки това, както повечето отрочета на големци, беше завършила медицина и сега работила в Санепидстанцията в Перник. Дошла на екскурзия в Париж. Взела адреса ми от Климентина, която била освободена от заточението си в Дулово и сега отново работела в Института по литература... Била върната в София поради интервенцията на Д.С.Лихачов пред Людмила Живкова и Тато й, а на работа - благодарение на Тончо Жечев, който бил станал директор на нейния Институт. В началото на разговора ни Мария се затрудняваше, докато разбра, че зная за развода. И когато й казах, че намирам тази стъпка за най-нормална, тя се отприщи и заразкава подробности около новия статут на бившата ми жена, които не представляваха особен интерес за мене. Аз също се почувствах освободен от едно бреме, което ме угнетяваше най-вече с това, че други бяха понесли ударите на ДС, вместо мен. Мария ми каза, че Климентина била обещала (не разбрала пред кого) никога и по никакъв начин и повод повече да не поддържа връзки с бившия си мъж. Говорило се, че щяла да се омъжва за някакъв вдовец с две невръстни дечица. И това беше една добра новина, тя искаше толкова много да има дете и сега щеше да се сдобие с две наведнаж. Казах на Мария да й предаде, че съжалявам за всичко, което е преживяла, но се радвам на последвалия своего рода хепи енд и че смятам една нова нейна женитба за най-разумното, което може да направи в сегашната обстановка. Понеже няхах сведения от първа ръка и не знаех как точно са се развили събитията около освободената заточеница, а и няхах особено, за да не кажа никакво доверие към вестноската, счетоводната за изчерпана и поканих снахата на Трояновия род на ресторант, където проведохме един много дълъг разговор за България. Разбрахме се да се видим още веднаж, защото исках да изпратя по нея писмо и някакъв подарък за Климентина. А иначе и сега, както преди много години, след като разбрах, че сечението на нашите мирогледи и идеи е НУЛЕВО, считам, че разводът е може би най-добрият финал на нашите отношения. Ние принадлежим на два противоположни свята, които не трябва да се обичат и свързват. Нарушението на това правило носи страдания и за двете страни. И в този смисъл може би Ибсен е прав: “Силен е който е сам!”

След като се прибрах на авеню “Версай”, резюмирах чувството:

- Мария ми разказа за непрекъснатите банкети на големците. За тях работили пет екипа за медицинско-хигиеничен контрол от тяхната служба, оглавявани от офицери на УБО или V-то управление на ДС (за “безопасност и охрана” на “горната кора” на номенклатурата). Правилни се най-щателни анализи на месото, зеленчуците и всички продукти, от които се приготвявало менюто за банкетите. Обискирали всички, които влизали и излизали от кухнята. Избирала се специална комисия, пред която, след преглед от ветеринаря, одобреното добиче се заколвало, одирало, разфасовало и топлите парчета се отнасяли “с церемониал” в кухнята, където готвачите не можели да се завъртят от висящите над главите им лекари, ветеринари, агенти от УБО и т.п. След като храната била сготвена, преди да се поднесе всяко блюдо, се извършвала дегустация от це-

лия персонал на кухнята. Те служили като морски свинчета. Съобразно предохранителните мерки, в случай на отрова с по-бавно действие, за да се установи характера и произхода ѝ, се изисквало отлежаване на сготвеното в специална камера за по три дни преди банкетите, докато се види дали някой от “дегустаторите” няма да хвърли топа.

- Производството на Хлебозавода било вън от всякакви стандарти. Използвали се развалени, плесенясали брашна от изгнило жито, без каквато и да е хранителност. Опитът на медицинската служба да спре употребата на такова брашно довел до светкавична контразаповед “отгоре” да продължи хлебопроизводството, защото разгласяването на причината могло да доведе до бунт на миньорите, които се снабдявали със заводски хляб. Гнилите и плесенясали хлябове трябвало да бъдат изядени, за да се избегнат загубите на предприятието, а че щял да се съкрати животът на няколко десетки хиляди бачкатори, много важно – щял да се съкрати броят на пенсионерите, което си било чиста печалба за народната държава.

- Дълбоко замразено месо от големи монголски (?) говеда, от преди 17 години, отлежало в казармените складове на Франция, с изтекъл срок, било внесено от социалистическите търговци и се продавало на българския пазар; но и то липсвало. Затова обявявали седмици на рибата, на бройлерите, безмесни дни, като църковните сряда и петък (които не са валидни за партийните владици и попове). По този случай имало виц за “новия български герб” – Бройлер върху мерлуза. Друг виц:

“Въпрос:- Какво е дала Партията на българския народ за 30 години? Отговор: - Нищо, но от сърце.”

- Имало е посещение на Тодор Живков във връзка с епидемия от дизентерийно болни – около 20 000 души - със смъртни случаи. Открита била и холера във водата и по този случай вдигнали на крак милицията да търси ръката на врага. Всъщност врагът е на власт. Власт, която иска да смъкне кожата на “класата-хегемон”, без да отпусне стотинка за хигиенизиране на местата за работа и храна. Опитът да се затвори един от работническите столове в ДМЗ “Ленин”, където всичко било в мръсотия, срещнал противодействието на извикания от местните партийни другари министър-председател Станко Тодоров, който постановил незабавното отваряне на закрития стол и наказал с мъмрене шефа на хигиенния отдел за превишаване на правата си.

- Във Варна избухнал пожар на кораб, натоварен с месо за износ в Гърция. Пожарът бил угасен, но месото стояло няколко дни в трюма и започнало да се разлага. Отгоре на това било поръсено с капки бензин от експлодиралия при пожара резервоар на кораба. Лекарите се опитвали да бракуват месото, но от София дошло нареждане да бъде продадено и следователно, изядено от трудещите се.

Мария каза още, че в Майчин дом “Тина Киркова” (където работел и синът на Цола Драгойчева) шайка доктори обявявали част от новородените за мъртви и след това ги продавали на бездетни чужденци на баснословни цени. Аферата била разкрита, когато това се случило на полковник, който 15 години бил без деца...

Накрая ми разказва за невероятно големия апартамент на висш началник

от съветското м-во на здравеопазването и за размерите на ширещите се алкохолизъм и проституция в страната на “строящия се комунизъм.” После, на раздяла, каза, че ще бъде в Париж още две седмици и ще се обади най-вероятно идната неделя.

Не знаей доколко Мария беше искрена във възмущението си, но съм установил, че когато се срещаме в чужбина с нашите “братя и сестри” иззад Желязната завеса, те си изливат душите или се изповядват, а ние ставаме все по-уверени, че сме на прав път. Въпросът е: какво можем и трябва да направим, за да се разчупи страхът, който ги сковала и да ги накараме да намерят мотиви и начини да ни изпращат такива сведения и данни, които да сумираме в статии, в брошури и в томове по-обемисти и по-ужасни от “Капиталът”, за да може след това да ги изстрелваме обратно, като снаряди в застоялото блато? Тогава, може би, ще започне развиделяването над “родината” и просветлението на работническите умове - у нас и по света. Заедно с това, трябва да бичуваме покупко-продажбите на съвести срещу партийни билети (Мария каза, че е станало мода да се влиза в Партията, защото младите знаели, че без партийна книжка не могат да направят кариера). Би трябвало да се изследват всеотрядно последиците от това нашествие на нашата окаяна интелигенция в редиците на БКП. И да се отговори на един въпрос с “повишена трудност”: има ли разлика между правещия “кариера” на трудовия пазар дребен западен патрон, който смъкна кожата на неколцина работници-емигранти и **партиецът-вишист и кариерист**, който се е устремил към началническото кресло, приемайки да стане робовладелски надзирател на туземните пролетарии, за да получи заплата, която, с премиалните и всевъзможните привилегии и облаги, е от 5 до 10 пъти по-висока от “средния доход” на “средния” бачкатор?

Петък, 27 юни 1975 г.

Вагоните на метрото са претъпкани, като 21-а килия от смъртното отделение на Софийския Централен Затвор. Часът е 6 следобед. Парижаните от “основата на пирамидата” се прибират от работа. Лицата са уморени и потни. Едва дишаме. И както би казал един “наблюдателен журналист” – никой не се смее. Няма усмивки с изключение на лицата от рекламите – тази друга форма на “соц.-реализма”. И никакъв протест! Няма го дори по физиономииите. Стадо. Потно, миришещо, разноцветно и разноезично човешко стадо. Излизаме от тунелите на метрото и юнското слънце ни ослепява. Горе, продавачки на “Лют увриер” (“Работническа борба” – вестникът на една от троцкистките партии) крещат за “масакар расист” в Южна Африка” и не виждат ставащото под носа им ежедневно безкръвно клане. “С какво ли не свиква човекът подлец” - писал Достоевски.

Събота, 28 юни 1975 г.

Купих една перодръжка, подарък за Климентина, която ще ѝ изпратя по Мария. Марка “Пеликан”. Тя струва една месечна заплата. Дано ѝ донесе малко радост и да си напише с нея дисертацията за Патриарх Евтимий. Писмото, което се каня да ѝ пратя, не върви. Не знаей какво да пиша и как

ще го приеме. И няма ли да изглежда, че се оневинявам за това, което се струпа на главата й след моето бягство? Не чувствам вина и дори на моменти се гневя, че тя не иска (или не смее) да каже високо кои са виновниците за съдбата й!

Неделя, 29 юни 1975 г.

Може ли да се каже, че Тодор Живков е резултатът на неразвитите социални и икономически отношения? Тоест, че той е своего рода... недоносчето на най-новата българска история! Възражаяйки, някои казват, че макар и кретен, той е излязал от недрата на народа! Какво мога да им отговоря? Да, от там се раждат и такива! (NB-2011: Той, обаче, се беше изхитрил 15 години по-късно да каже, че социализъм бил едно недоносче.)

Вторник, 1 юли 1975 г.

Догодина на този ден ще се навършат 100 години от смъртта на Михаил Бакунин. Вековната еволюция на теоретическия и практически анархизъм не е обнадеждаваща. “Апроксимативната крива” на това развитие трябва да промени посоката си.

Събота, 5 юли 1975 г.

Петър Пеев има рожден ден. Само за някакви си две години в съдбата на мнозина настъпиха значителни промени, поради решителната крачка, която направих. И този 5 юли можеше да се посрещне “традиционно”, като толкова други предишни - със събиране на 15-20 души в тясната Петрова спалня и тъмния анекс към нея, в който бавно гаснеше ненормалната му майка с нейния изтъклен от страх параноиден поглед. Една по една щяха да запристигат бившите му и настоящи любовници. Той обича “демоничното” и скандализиращото. После щеше да поднесе сандвичи и да започне наливане с водка. Магнетофонът или грамофонът щяха да скрибуцат шлагери и симфонии от всички времена, за всеки вкус – от “Команчero” до Бах и щеше да се танцува. Тези, които са успели да се напият вече, щяха да се клатят в ритъма на музиката, блъскайки се един в друг, да ломотят за любов, да подготвят бъдещи изневери или да клюкарстват. Василев щеше “да блести” с четените по диагоналната система фантастични романи и скудоумни остроумия. Преводачът Кръстан Дянков щеше да гледа подплашено при всеки опит да се постави някакъв нецензурен политически въпрос, д-р Генев ще се усмихва саркастично, но безгласно, защото “могло да има шпиони между нас”. (Забележете!) И тази година Петър би изключил колегите си работници от тържеството, заедно с жена си, защото не били дорасли до интелектуалните висини на компанията и т.н., и т.н.

Вместо всичко, което би могло да бъде, Петър днес е в Белене, Климентина е била интернирана в Дулово и е оправяла сметките в счетоводствено на местното ТКЗС, Краси е уволнена от БТА, Василев вече сигурно е партиец или доносник и заедно с “великия генетик” Татяна Хаджиева (сегашната му жена) правят кариера в научните институти. Д-р Генев

навярно продължава да пише нелоши стихове, само не се знае кой ги крие след ареста на Петър, а аз събирам материали за статии в парижките издания на емиграцията. Промени безспорно има. Надявам се, че всички, с които сме се познавали, са размишлявали сериозно и че добрите са станали по-добри, а лошите – по-лоши. Ще кажат, че с това всичко се е неутрализирано. Не, в историята това се нарича поляризация на силите и в нея + и –, вместо да се неутрализират, водят до експлозия. Трябваше да изскоча от блатото, за да се случи всичко това. Сега остава да проверя дали ще мога да мобилизирам енергията и волята си, които мисля, че притежавам, за да участвам в подготовката на бунта на масите или всичко това ще се окаже само въображение.

Понеделник, 7 юли 1975 г.

Тазгодишното лято ще остане паметно. То може да се сравни само с прекараното в пазарджишкия затвор през 1958 г. На сянка температурата стига в ранните следобедни часове 45 до 47 градуса по Целзий (казват, че това е незапомнено от един век). От необичайно дълго задържалите се високи температури улиците и сградите са нагорещени и вътре в тях е като в пещ. Втори месец продължаваме да работим с Мануел на авеню “Джордж V”. Обектът е огромен, 31 (тридесет и едно)-стаен апартамент на втория етаж. Навярно е към 7-800 квадратни метра и ако вземем под внимание, че в съседство - на “Шанз Елизе” - един квадратен метър струва 50 000 франка, то обектът, на който до 1 август трябва да сменим цялата електроинсталация според договора, сключен от Мануилов, струва поне 35 - 40 000 000 нови франка. Едвам дишаме, обливаме се с вода, но и тя е станала топла като чай и не може да ни разхлади. Собствениците, които ни навестяват често, за да надзирават напредъка на ремонта са мъж и жена на средна възраст – мосю и мадам Тибо, невротичи и ако се съди по приказките им, като че ли непритежаващи голям мозъчен коефициент. Не разбрахме какво работят, но апартаментът на pewno е наследствен. Те бързат да приключим, защото в началото на август ще избягат от тазгодишния парижки ад на Хаваите. Сутрин започваме работа в 6 часа, след като се е развиделило и работим до 1 часа, след което сядаме с Мануел да обядваме. Понеже в най-големите горещини е невъзможно да се работи и на сянка, продължаваме обедната почивка, като си лягаме да спим или почиваме до 17 часа. След това работим до 9 (21) часа, когато навън вече е тъмно, а в апартаментата няма осветление. Така имаме 11-часов работен ден. Мануилов е обещал да ни плати извънредните часове по-скъпо: до десет часа с 25 %, а от там нагоре с 50 %. По време на работа не ни се и говори, всеки е зает с електрификацията на някоя от многобройните стаи. С досадните си навестявания съпрузите Тибо, които идват и в адската горещина, често ни изненадват, сварвайки ни да лежим или да спим. Започват да ни правят бележки. Опитите да им обясним системата ни на работа и причините остават безуспешни. Започват да вдигат тон и са на път да ни извадят от равновесие. Казваме им, че сроковете ще бъдат спазени и че е в техен интерес да ни оставят да работим на спокойствие. Те започват да се оплакват и да прищипват Мануилов, а той нас. Съобщава

ни, че са му поискали да смени екипа, тоест двама ни с Мануел, а ние сме единствените електрикаджии в неговото сосиете. Когато ни предава волята на собствениците, моят баск, смеейки се, му казва:

- Патрон, съобщете на г-н Тибо, че още утре ще докарате на наше място “екип № 36”, ха-ха-ха!

На Мануилов не му е до смях, а конфликтите с двамата кретени– собственици се задълбочават и един следобед ги замолвам тихо и спокойно да затворят вратата отвън, “за да не става течение”. Изглежда видът ми красноречиво е говорел за това, което може да се случи и те се оттеглят благодарумно, а ние продължаваме нашата следобедна “сиеста”. След половин час на шантието долита Мануилов и съобщава, че положението е неудържимо. Тибовица иска на всяка цена смяната ни с други, не толкова мързеливи “уврие” (работници). Аз избухвам и казвам на патрона:

- Предупреди тези двама шебеци, че ако кракът им стъпи още веднъж, докато ние работим или почиваме, тоест от 6 сутринта до 9 вечерта, ще смажа главата на някой от тях с мацета (двукилограмов чук).

Стреснат не на шега от закана ми, Мануилов забравя за мисията си, започва да ме успокоява и ми предлага да изляза и се поразходя по Шанз Елизе, докато гневът ми се уталожил. Отказвам. Той почти проплаква:

- С тези идиоти няма да мога да изляза на глава, поне един от двама ви трябва да преместя на друг обект, а за довършването на този ще трябва да намеря един временен електротехник. Предлагам ти, като по-възрастен и улегнал, да останеш, а Мануел ще изпратя на друго шантие.

Така оставам сам в огромния апартамент, в който поне десетина стаи още не са електрифицирани.

Четвъртък, 10 юли 1975 г.

Работя със същото темпо и констатирам, че мога да приключа с една стая средно за два дни. До края на месеца остават три седмици или 15 работни дни. Вечер бързам да се прибера каталасал, да хапна няколко залька и да се наспя, ако искам утре да съм работоспособен – “додо, метро, було”. Снощи портиерката ми даде писмо. От Таня е. Пише ми, че искат да посетят Париж и ме пита ще мога ли да ги подслоня. Веднага отговарям, че ще ги чакам с най-голяма радост, като същевременно ги информирам за битовите условия и че съм в отпуск от петък, 1 август. Така че “До скоро!” Щели да пристигнат с влака, ще ги чакам на гар дьо л’Ест.

Понеделник, 14 юли 1975 г.

Макар че е “национален празник” на Франция, аз продължавам да работя сам. Мануилов се мотае вече няколко дни, защото в тоя сезон мъчно може да намери квалифицирани електрикаджии, а и да ги намери, ще му смъкнат кожата. Върти се около мене като обран евреин и е близо до паниката, защото при неустойка ще му вземат почти цялата печалба. Такъв е договорът с Тибови. Тогава решавам да му направя предложение, което не бих сторил, ако не беше писмото на бившите ми роднини. Искам да ги посрещна така, както може би не заслужават. Правим пазарлък с патрона – за юли ще ми плати двойна заплата, плюс наднормените часове и 1000

франка премия. Очичките му светват, но все пак ме пита недоверчиво:

- Мислиш ли, че ще се справиш? Остават ти 13 работни дни...

- И две съботи, стават 15 само, че тях ще ми платиш двойно, както е по кодекса на труда.

Мануилов приема веднага условията и си тръгва, за да не ми пречи на работата.

- И шебеците да не стъпват тук, докато не завърша обекта – го застигат думите ми, преди да е затворил вратата на апартамента.

Продължавам работата си, удовлетворен от мисълта, че ще разполагам с повече пари, когато дойдат гостите.

Събота, 19 юли 1975 г.

Поради адската горещина, поетия ангажимент да завърша в срок обекта и преумората нямам почти никакво време за срещи с когото и да е. Освен това, “хъшове и революционерите” са отишли на ваканция и “по-ташаклиите” са се оттеглили по вилите си, затова мога само да следя бегло новините и да водя много малко бележки. След средата на юли чух по радиото протестиращи гласове срещу “узурпаторите” на “карамфилената революция” в Португалия. По тоя повод и във връзка с позицията на португалския анархист Сантана, изложена във вестника му “А батая”, по-късно имаме остро сблъскване с нашия Хаджия в частност и с анархистическия опортюнизъм en generale по време на една конференция на АИТ (наследница на Първия Интернационал).

Сега разните капитани и майори от Салазаровата армия, които, като по чудо, бяха станали за една нощ революционери, си взеха обратно “Свободата”, която не бе извоювана “отдолу”, от португалския народ, а му беше подарена от тях. След като укрепиха “революционната” си власт, капитаните показаха среден пръст на опортюнистите, които ги подкрепяха ентузиазирани, в очакване на следващите им стъпки в посока на “историческия прогрес” (по който повод имаме тежки разисквания с Хаджията, който се опитваше да ни убеди в “прогресивността на карамфилените капитани”, произвели се вече в полковнишки и генералски чинове). Отново ставахме свидетели на една вечно повтаряща се история с всяка спряла на полупът или още в началото си революция, която народът оставя на други да довършат, вместо него. Какво има да се протестира тук? И отговорът, който ни дължат протестиращите опортюнисти, е: идиоти ли са или нас ни правят на такива, като замитат следите на собствената си престъпна политика от вчерашния и днешен ден?

Вторник, 29 юли 1975 г.

Днес приключвам обекта. Попросилих се, за да ми останат два дни в повече да си почина и да се приготвя за гостите. Изтощен съм до краен предел, а този мръсник Мануилов поиска да му работя и през следващите два дни, на 30 и 31. Отказвам и той използва това, за да не ми плати обещаната премия от 1000 франка, като кзва, че ми е дал “много пари”. След този случай решението ми да го напусна е окончателно. Истински съжалявам, че го извадих от финансовия батак, в който щеше да затъне,

ако не спазеше сроковете. Като си заминат Мики и Таня, ще говоря с нашия Карталски да започна работа при него. Получих двете си заплати за юли и си тръгнах от сосиетето, като се сбогувах само с Бензауи, който се въртеше из двора и гледаше Мануилов като бито куче. Вечерта помолих Катята, ако може, да се освободи през уикенда (2 и 3 август), за да посрещнем гостите и да ги разведем до Версай и Фонтенбло. Не отказа, но почувствах в гласа ѝ липсата на каквото и да е ентусиазъм.

Събота, 2 август 1975 г. (Илинден)

“Светото семейство” беше пътувало през нощта, а пристигна към 10 и 30 часа навръх именина ден на Илко. Посрещнах ги на гарата с младенеца, който е симпатяга. Помогнах в пренасянето на единия куфар. Другият го взе Мики. Тръгвайки към изхода, им казах, че Катрин Лвов е дошла с колата си. Таня на свой ред ми съобщи, че по-миналата година, когато ѝ се обадили, че пристигат в Париж, тя се скрила. Възмущавах се, защото толкова пъти била спала в София у тях, на “Гурко”: “Хранили сме я и поили, а сега да ни изиграе такъв номер!”. А пък се правела на радостна от възможността да се видят на френска земя и дори била обещала да ги приюти. Отговорих, че може би затворът я е очовечил, без да бях много сигурен в това; но истината е, че и Таня никога не я е “хранила”.

В двора-паркинг на гара “Изток” ни чакаше “графинята” със своето “Рено 5”. Като ни видя, тя излезе с разтегната до уши фалшива усмивка и започнаха прегръдки и целувки до три пъти по френски маниер. Размениха се новини и възторзи. Мамзел Лвов бе неузнаваема. Тя им предложи, след като си отпочинат, да отидем с колата, за да разгледат “Сакре Кьор”, откъдето се открива панорамна гледка на Париж, а зад църквата, на “Мон Мартър” са художниците-неудачници; после щяла да ни отведе да видим и “Парижката Света Богородица”; а за завършек на програмата за първия ден - на вечеря в някое от гръцките ресторантчета в “Латинския кваптал”. Предложението ѝ беше прието; но когато пристигнахме в моя “апартамент”, като че ли мизерната обстановка ги стресна. Докато им разказвах за случилото се в София след тяхното бягство и отговарях на въпросите им за моето, времето напредна и аз им предложих да се наобядваме. Бях приготвил снощи подлучена магданозлия яхния с телешко – моят коронен кулинарен номер. Не знаей дали им хареса, но малкият Илия яде с апетит и поиска допълнително, което ме възрадва истински. Междувременно, температурите и задухът станаха такива, че гостите предпочетоха да удължат следобедната си почивка докато пет часа, когато горещината ставаше по-поносима. А Катрин си тръгна също, за да си почине, обещавайки да бъде тук на линия в уречения час.

Оставих баджанак и балдъзата във вътрешната стая, където беше голямото двойно легло, като им дадох възглавници и комплект чаршафи, които бях купил за случая, а ние с младенеца отидохме в малката предна стаичка, където бях разгънал запасния надуваем дюшек. Аз се изтегнах на него, като оставих на Илия ниския одър с единичен матрак. Беше разговорливо и умно дете, което навършваше десетата си година. Запита ме: - Чичо, ти като си богат, защо живееш в такава дупка?

- Кой ти е казал, моето момче, че съм богат? Аз откакто се помня, винаги съм бил враг на богатството и властта...

- Че защо? – лошо ли е да си богат?

- Чичовото, като порастнеш още малко, ще се опитам да ти обясня защо съм против и какво искам, а сега би ли ми разказал какво учите в училище и имаш ли затруднения с някой от предметите?

Последва обстоен разговор, от който разбрах, че малкият се справя отлично с училището и е първенец на класа...

Докато си приказвахме, се позвъни. Беше Катята. Не бяхме усетили кога са се изгърколили часовете до пет. Почуках на вратата и попитах дали са готови.

- Много е горещо бе, Георги, как живеете тук?

- Това не е било от началото на века – отговори вместо мен Катята.

Тя добави, че ще бъде по-добре днес да разгледаме само “Нотр Дам дьо Пари”, а после да направим една разходка из заградения от Сена и ръкава ѝ “Сите”, където галите сложили началото на столицата, която нарекли Лютеция. Оставих мамзел Лвов да им бъде чичероне или туристически гид. Не я слушах какви ги мели, но можех да си представя, знаейки “дълбочината” на историческите ѝ познания. Тя ги водеше из църквата, където беше истинска прохлада, спираше пред забележителностите и им даваше своите анахронични обяснения. Туристите се разхождаха свободно, макар че в този час се отслужаваше вечерна литургия. Когато излязохме, беше още светло, направихме снимки с малкия и родителите му, след което се разходихме из острова, където беше Префектурата, минахме по левия бряг - до “Божия хотел” - ако не най-старата болница на стария континент, то поне във Франция от VI век. Отидохме и до “Консиержри”, където е бил първият палат на френските крале, превърнат от XIV век в... затвор. По време на революцията тук е била затворена събралата омразата на тълпата Мария Антоанета. През 1793 година тя била отведена от тук до ешафода и гилотинирана. Цвайг се възмущава в романа си от екзекуцията на невинната кралица, но в друга своя новела е описал, ако не със сатир, то със сарказъм неколкотократно клане на един революционер с тъпата гилотина в Лион. Трудно понасям такива... хуманисти.

Излязохме от острова и се опитихме към “Латинския квартал”, където беше пълно с туристи от цял свят. Блъскайки се с тях, в чест на Илинден влязохме в едно от многобройните гръцки ресторантчета, където в нашенска атмосфера си поръчахме от техните огромни шишове с месо и зеленчуци на скара, с бяло вино “рецина маламатина” и слушахме мелодичните гръцки песни до полунощ, когато започна туристическата атракция с чупене на чинии и чаши.

В малките часове Катята ни отведе до моята бърлога, като се разбрахме утре да дойде към 10 часа.

Неделя, 3 август 1975 г.

Събудих се рано и слязох до фурната под мен, за да купя кроасани и взех новия брой на “Пари мач”. Горещ му хвърлих един бегъл поглед. На

снимките от Букурещ се виждаше калифорнийският разбойник (Ричард Никсън), комуто бяха вързали червена връзка на пионерче, а той играеше някаква диминяца с поръчаните за случая луксозни, висококачествени румънски курви. Наоколо агентите на секуритате и удостоени с честта тълпи от мамалигари ликуваха!

Рекох си, че при така създалото се положение ръководните шмекери от разните “сектори” на емиграцията бая ще се озорят от напъване да поддържат гаснещата вяра на следовниците си в “освободителната мисия” на юдейскохристиянската цивилизация. Имаше и статия за детанта и ко-ексизтанс пасифик (т.е. взаимното признаване и наченалото след кубинската криза с руските ядрени ракети в 1962 г. мирно съществуване между империалистическите разбойници от Запада и Изтока). Завчера “35-те” бяха подписали заключителния акт на Хелзинкската конференция с нейните “кошници” и договори за свободно движение на хора, идеи и стоки. Само не бяха уточнили за кои “хора” става дума. За мен беше повече от ясно, че ако така нареченият свободен свят считаше обмяната на идеи или разпространението им на Изток за нещо по-важно от търговията и капиталовложенията, отдавна щеше да бъде реализирана международната телевизионна система с помощта на спътници, срещу която “заглушаванията” са практически невъзможни.

След това сложих чайника с вода върху котлона и когато гостите ми се показаха, докато да се измият, сложих масата за закуска. Извиних се, че в тия горещини не мога да им предложа един душ – Асен го беше демонстрирал и извадил от строя. Само мивката беше в изправност.

След закуска, Катята ни отведе във Версай на посещение в огромния дворец на Луи XIV, пред който беше статуята му на кон. Разгледахме галерията с “неокласическа живопис”, която, не знам защо, ми напомняше портретите на вождовете в стила на соц-реализма. В една от залите имаше огромен портрет на краля “Слънце”, застанал в позата на Кокон Харизанов, с наметало, изпод което се подаваше разголеният му крак. Това пораждаше различни асоциации и Таня ме запита:

- Абе Георги, тоя да не е бил “педи”?

Посетихме и Градините с огромните фонтани, каналите, Големият и малък “Трианон” и “колибата”-сикшишарник на Мария Антоанета...

В късния следобед влязохме в едно бистро, където сервираха най-различни сандвичи с бира..

Следващите два дни се придвижвахме с метрото, тъй като Катята каза, че имала неотложна работа. Обикаляхме до капване, качих ги на Триумфалната Арка, на Айфеловата кула и ги отведох до Монмартр и църквата Сакре кьор, от които позиции те можеха да разгледат почти целия Париж. Не можах да ги заведа в гробищата на Пер Лашез, нито из двата грамадни парка - “Булонския лес” и “Венсанската гора”, наричани дробовите на Париж, но мисля, че се отсрахих за изядената по погрешка бучка сирене и за 35-те хиляди лирети (60 долара), които Мики ми беше донесъл в лагера Латина...

Сряда, 6 август 1975 г.

Баджанакът и балдъзата бяха решили да си тръгнат преждевременно, за което съжалявах. Наверно се изплашиха от небивалите жеги и задух и условията в моя “апартамент”, но такива бяха възможностите ми. В антрактите говорехме за дома и за семейството, за разрешението на битовите проблеми и т.н. За друго с тях едва ли можеше да се разговаря. За Климентина изобщо не стана въпрос. В крайна сметка, тя бе приела моя съвет, да се разведем, но с известно закъснение, което й костваше едногодишното интерниране в Дулово и откъсването й от академичната среда, където тя плуваше в свои води...

Добре че все пак имах способността да провеждам “разделно” мислене. Докато вървахме на тумба, се занимавах с дефинирането на генеалогията на “реалния социализъм”:

Частният капитал и юриспруденцията родиха Маркс, марксизмът и самодържавието родиха Ленин, Ленин “електрифицира съветската власт”, а тя с полицейщината родиха Сталин, Сталин – Хрушчов и Брежнев. Кой ли ще е следващият “отрок”?

Гостите ми си заминаха на четвъртия ден след пристигането си, за което съжалявах искрено, най-вече за малкия, с когото само след няколко години щяхме да се разберем завинаги, което майка му нямаше да може да ми прости. Както и да е. Сега се бях освободил от задълженията си на домакин и чичероне и можех да използвам остатъка от ваканцията за систематизиране на плановете, материалите и мислите си.

Четвъртък, 7 август 1975 .

След като светото семейство си замина, Катята ме отведе у тях. Бях изморен и веднага след вечеря си легнах в спалнята на г-н Дюпои. На сутринта се излежавах в широкото легло и прочетох обвинителния акт срещу “Комарите”. Не намерих нищо или почти нищо, което да е ново. Бяха им спестили обвинението в шпионаж и оставили само параграфа за разпространение на забранена книжнина и “идеологическа диверсия”. Все пак, си взех някои бележки от акта:

1. “Прихванато” е било писмо от брюкселския Глеб Макаров от 19 март 1971 г. до софийския Владимир Макаров:

“Моят приятел, на когото аз се доверявам и на когото дадох известния ни адрес (Селскостопанска академия), ми каза, че е изпратил до него някои неща за теб. Сега аз се безпокоя, дали не е направил някоя неправима грешка... През лятото ще има други възможности...” (Том III, стр. 45)

2. “Прихванато” е друго писмо от Кирил Ялчанинов от 27.06.1972 г. до Катрин Лвов, когато е била в София:

“... Скъпа Катя, вчера говорих с Жаклин и Андрей (Савин). Направих онава, за което ме помоли Жаклин. През август ще изпратя още. Изглежда, че Андрей ще се срещне с Вас. Пиша накратко, понеже имам извънредно много работа.

Надявам се, че г-н Крис(т)ман (III легационен секретар във френското

посолство в София, чрез когото са получени 10 книги за К. от Елчанинов, впоследствие отзован от французите) е в курса на нещата.

Ваш Кирил” (Том III, стр.302)

В том III, л. 305 – 342, по делото имало протокол за отваряне на колетна пратка и фотоснимка на съдържанието... (NB: Всъщност, “Комарите” са били следени отдавна и копоите са чакали само подходящия момент, за да изшпакат капана зад самовкаралите се в него белогвардейски “конспиратори”, възнамерявайки да ги използват в “процеса на века”. Само че аз ги изпреварих. Контактите ми с тях ускориха развързката, защото, сигурни в успеха си, куките бяха станали нагли и непредпазливи. Случилото се от ноември 1972 до юли 1973, когато отпътувах надалече с парахода “Мажестик”, съм документирал и описал в III-тата част на моя “Фантастичнодокументален роман”).

Тъкмо се канех да оставя на страна обвинителния акт и да ставам, когато погледът ми бе привлечен от гърба на последната страница. Мамзел Лвов е записала там своята **последна дума за пред съда**. Прочитайки я внимателно, я преписах в моите бележници, защото ми се стори интересна, като документ. От пръв поглед си личеше, че това са си нейни думи. Може би бяха внушени от копоите на лесната им плячка. За пет месеца, тя е разбрала, че това е бил единственият начин да избегне голямата присъда, след чието излежаване е щяла да бъде само една бабичка, надхвърлила петдесетте. След като ги е съчинила, тя ги е наизустила и после ги е издекламирала пред “народния съд”, молейки за снизходителност и проява на великодушие от “социалистическото правосъдие”. Освен думите на покаяние и дипломатическата намеса на V-тата република, на Катрин на pewno е помогнал и вроденият ѝ кретенизъм, който предизвикваше у едни присмех, у други жалост. Ето някои извадки от преписаното:

“... Творчеството на Солженицин, например, възприемам вече по съвсем друг начин... и искам да Ви уверя, че **аз просто се очистих** (NB: като с клизма) **от тази антисоциалистическа и антидемократическа идеология**. Бих искала да Ви споделя за своята еволюция през тези месеци: отначало не съм си давала една реална преценка на моята дейност. Но престоят ми в затвора от 5 месеца ми даде възможност действително да давам една реална оценка за това, което съм вършила и **напълно се разкайвам**. Тези 5 месеца откъсване от нормалния живот ми бяха необходими, не само за да осъзная грешката си, но напълно да се очистя от нея. За този период от време, аз имах пълна възможност и много време да чета вестниците, да размисля; почувствах, разбрах, че тълкуванията, изнасяни от западната преса, никак не са обективни и в по-голямата част са от чисто неверен характер.

Искам да Ви уверя, че аз просто се очистих от тази антисоциалистическа и антидемократическа идеология.

В бъдещето ще се занимавам само със своята научна работа, която е свързана с България, защото към останалото вече нямам никакъв интерес. **Бих искала да стигнете до истината на моите думи. От 9 го-**

дини идвам в България и наистина я чувствам като своя втора родина. **Казах го на моите следователи, казвам го и на Вас...**”

Събота, 9 август 1975 г.

Това, че властниците издават закони срещу “терора” или че буржоата ръкопляска на всяка екзекуция на терорист е “нормално” – с такива сме наясно. Неразбираемо или НЕРАЗБРАНО от “обикновените хора” остава поведението на “левите” подлещи. На тези, които се опитват да окалят със задна дата, да измърсят, да поставят под съмнение единствения ефикасен и морално оправдан метод на борба срещу тираните и престаряващите се слуги на “държавността”. Днес те ще кажат, че Столипин са го убили помешниците, чрез ръката на анархист, който бил полицейски агент. Утре, че цар Борис е убил генерал Луков, а Хитлер – него и т.н., и т.н. После ще плачат над гроба на царя “Освободител”, който бил тръгнал по пътя на реформите и свободата, но престъпниците народоволци около Желябов и София Перовска извършили злодеянието и променили във фатално-злощастна посока хода на руската история.

Гьобелс, който сам се отрови заедно със семейството си, би казал: “Каляйте, каляйте! Все нещо мръсно ще остане върху тия, които залагат живота си срещу тоя на тираните!”

“Нашите” властващи мерзавци мълчат за “гемиджиите”, като да не са съществували или наричат въстаналите работници в Полша и Унгария хулигани и хортисти, или агенти на американския империализъм...

Вторник, 12 август 1975 г.

Сред плановите ми е и една критика, едновременно научна и сатирична, на официалната история, за която трупам факти бележки и хрумвания в моите тефтери. Нещо, което стана повод за разговора ми с любопитен посетител на бара под мен, докато записвах пробягващи мисли и си пиех какаото с кроасана:

- Извинете, какво пишете?

- История, господине.

- Каква история?

- История на бъдещето!

Преглеждам сутрешната преса, която е на разположение на клиентите в кафенетата. Окаяната френска журналистика пак усложнява и раздува с незаслужаващо внимание противоречията и “идеологическите схватки” между Кремъл и Марше (и изобщо - “еврокомунистите”). А нещата, струва ми се, са доста по-прости от тълкуванията на необходимия за френската демокрация ком-палячо и генерален секретар на ФКП и коментарите му по повод излязла статия в московския вестник “Правда” за “пролетарската диктатура”, против “безпринципните съюзи” и неговите критики за ограничените свободи на гражданите в СССР.

Като че ли “самият Ленин”, преди да вземе властта, не е бил за... абсолютна свобода? И изобщо познаваме ли партия, която, преди да дойде на власт, да е изложила ясно и открито **действителните си намерения**? А така нар. конфронтации с Москва ще си дойдат по-късно, по други, ис-

тински поводи и при други обстоятелства. Но всичко това тогава няма да има нищо общо с ленинските рецепти и тяхното приложение във Франция...

Неделя, 17 август 1975 г.

Завърши “работата на Парижката група”, в която Ценко и синът на убития от анархист руски министър-председател Пьотр Столипин, под бронзовия бюст на Йозеф Пилсудски в Полския дом, определиха “стратегията на свободата”... Своето “приветствие” и съвети поднесе и Любен Кюков. Той говори като “малко негърче” пред Ценковата лаборатория. (Директорът на “Бъдеще” прави и други такива “лапсуси”, като компютър, но никой не го поправя, защото си мислят, че от лабораторията той ще ги отведе към остров Баратария, където ще има местенце за всеки от приближените му... в губернаторския дворец.) И скучно, и грустно и нет кому морду побить.

Понеделник, 18 август 1975 г.

Мина като сянка споменът за едно “момиче”, което на днешния ден навърши като мене 42 лазарника. Много по-ярко си спомних за Пандията, който казваше: “Спрямо нас отношението е по-друго, защото те (болшевиките) въпреки всичко ни смятат за част от работническото движение...” Що за идиотизъм: “Те ни смятали”, “въпреки всичко” и т.н. Важното е аз за какво ги СМЯТАМ, бе кретен, защото това, което смятам има покритието на събитията и “заобикалящата ни реалност”! От Кронщад през Барселона до Познан, Будапеща и Прибалтика...

Понеделник, 1 септември 1975 г.

Имаме нов електрикаджия, който се престарава пред Мануилов и демонстрира, че може да свърши работа за трима. Казвам му двусмислено: - Ако работиш така, ще умреш твърде млад. Новият ме гледа виновно, разбрал намека ми, след което продължава с забавено темпо да кове багетите по за три жици от 2,5 квадрата. Аз също, като продължавам да обмислям статията: “Анархистическите фарисеи и Сергей Генадиевич Нечаев”.

Четвъртък, 4 септември 1975 г.

Най-напред усетих нещо топло в гърлото, а после кръвта рукна и навън от носа. С окървавена ръка върху него, слязох от третия етаж и отидох до чешмата, измих се и легнах върху едни дъски. Дойдоха работниците и ме посъветваха да си намокра добре главата и да оставя струята да бие във врата ми. Така и сторих, а после, олюлявайки се, отново започнах работа. Навярно, така тихо и безропотно изчезват в другия по-добър свят работниците от “египетските” строежи в XX-и век – тези, за които бърбори статистиката и тези, които повече не срещаш върху шантиетата. Тези, за които ни “ком”-партията, ни IV-те интернационали не пишат нищо в многобройните си издания. Тези, за които придворните поети на Изток посвещават поеми от рода на “Песен на компресора”. Ако можеше тази

песен да им се пее поне една година, може би след това щяха да замлъкнат - завинаги!

Петък, 5 септември 1975 г.

“Вие, чорбаджиите, сте по-мръсни и по-жестоки от вулгарния убиец, защото последният убива жертвата си наведнаж и убивайки я, не я упреква, че не си подлага врата по-удобно под ножа. Вие убивате не един работник през живота си, за да изсмучите повече хилядарки от него и когато този последният бере душа, вие му крещите да я бере по-бързо, по-евтино и по-качествено...”
Краката ми са тежки като олово. Едва се изкачвам по стълбата нагоре...

Вторник, 9 септември 1975 г.

“Историческа дата”! – Очевидно цялата досегашна история, от фараоните до “социалистическите” вождове, е направена от активните мошеници и гангстери.

Сряда, 10 септември 1975 г.

Ако анархистът е човек на бъдещето, ние сме само едно негово далечно приближение. За съжаление, не сме по-близо до него и ако го разглеждаме като революционер.

Четвъртък, 11 септември 1975 г.

Утре, който каже, че образува временно правителство или временна държава, която всъщност е започнала “да отмира” (Ленин), трябва да бъде разстрелван незабавно и без разискване. Ако масите не разберат това, пак ще бъдат... онодени!

Синове и дъщери на изгубилите надежда, вие ще бъдете свободни!
Анархия или смърт!

Петък, 12 септември 1975 г.

Трябва да отиде на лекарски преглед. С оплаквания:

- Кръвно налягане;
- Аритмия;
- Изтръпване на ръцете;
- Безсъние;
- Преумора, която не е адекватна на изразходваната енергия;
- Болки в ставите и гръбнака;
- Холестерол и затлъстяване.

Неделя, 14 септември 1975 г.

Към изострянето на социалната криза и приближаването на гражданската война се отиде поради съпротивата на старите собственици, а до диктатурата в Русия се стигна поради кризата сред пролетариата, след вземането на властта от болшевиките. Разгарянето на гражданската война не започна веднага след събарянето на старата власт (на “временното

правителство”), а чак когато “грешките” или по-точно престъпленията на новите властници обединиха срещу себе си масите.

В зависимост от “знамето”, под което е станало това тяхно обединение, можем да имаме:

- ако е знамето на старата власт, гражданската война има контрареволуционен характер;

- ако масите искат разширяване на правата и свободите, революцията отива към своя следващ етап;

- ако “новите” властници се задържат на седлото на властта, революцията спира на полупът и не след дълго продължава контрареволуцията под техните знамена.

В случай, че болшевиките в Русия бъдат съборени от власт, кои сили биха могли да потърсят за сътрудничество в усилията си за реставрация и връщане на “Изгубения Рай”? (Мисля - най-вече доносниците!!!) Възможна ли е гражданска война след събарянето им?

Какви са шансовете (и ролята) на “опозицията”: на “десницата” в емиграция - от НТС през религиозните, като Солженицин и др. до монархистите (Шаховская от “Русская мисъл”)? На “реформаторите” – от Григоренко през Медведев до **вътрешнопартийните**? На революционерите – има ли ги? – Не съм чувал.

След марксизма, може би някои болшевики ще станат революционери, но техният брой едва ли ще бъде по-голям от тоя на революционизиралите се аристократи или буржоа. Следователно и след падането им от власт **те ще бъдат потенциален резерват за всички участници в реакционната политическа “игра”**.

Шансовете като че ли са никакви. Така нар. Демократическо движение в Русия е само симпом на разложението и, ако Социалната революция не набере сили, може би СССР ще се превърне в най-големия екарисаж, какъвто историята знае.

Сряда, 17 септември 1975 г.

Недоговорено (а кой знае, може би и договорено) болшевишките “вождове” и милиардерите от Запада се подпомагат взаимно, като поддържат тезата, че те са единствената алтернатива днес и утре. Трябва да разясняваме и доказваме на пролетария, че от гледна точка на класовите му интереси и на собствения му статут на наемен работник, те са НЕРАЗЛИЧИМИ!

Петък, 19 септември 1975 г.

Когато застанеш в работническия “костюм” пред прозяващия се малък будкаджия, той ти пъха без да те пита “Франс Соар”. Изглежда такива като него разпознават клиентелата си както в Отоманската империя – “по кожата на ходжата”.

Неделя, 21 септември 1975 г.

Бяхме разменили няколко писма с Димитър Стоилов, който живееше в Западен Берлин. В последното ми пишеше, че ще дойде в Париж и искал

да се видим. Бях му отговорил, че работя и е най-добре срещата ни да стане в неделен ден. Уговорихме датата и тази сутрин, сравнително рано, той позвъни на вратата. Отворих му и го поканих да влезе. Започна да прави комплименти за статиите ми, който имали съвсем друг характер и ме запита как се сработваме с Хаджията.

Бях откровен и му казах:

- Независимо от неговия опортюнизъм (това съм му го казвал многократно), сред емигрантите анархисти го считам за най-сериозен. Затова реших да работя с него. Знаеш, че тук изборът не е голям, а поради липсата на езикова подготовка, аз съм принуден да работя само с българи. Към това ме задължава и моят интернационализъм. Моето внимание е насочено главно към България. Досега, макар и със скърцане, ние сме се впрегнали в една кола с Хаджията, който се противопоставя на тая линия, считайки че ще навредим на другарите там, а може да привлечем ударите на ДС и върху себе си. Сам разбираш, че се примирявам с това положение, но не съм спирал да търся брод. И ако засега си сътрудничим с него и избягвам публичните спорове, това не може да продължи вечно, особено ако се създаде революционна ситуация. Тогава ние ще се разделим и аз ще бъда безкомпромисен и безпощаден към всякакви опортюнистически позиции.

- Това, което казваш е доста интересно и сериозно, но виждаш ли някакви признаци за промяна на мъртвилото?

- Не аз, вижда ги заместник-държавният секретар на САЩ по източната политика на държавния департамент Хелмут Зоненфелд. Ако си чел доклада му от тази година, той е повече от ясен. Казва, че Руската империя навлиза в най-тежката криза от създаването си, че най-вероятно е всичко да започне от Полша и като верижна реакция да обхване двете колониални периферии и центъра. В такава перспектива, официална Америка вижда една от най-големите заплахи за Западна Европа, а и за себе си. Затова са готови да помагат на Брежнев за преодоляване на кризата, затова е и Хелзинкската передишка в Студената война. Ето, за тази перспектива трябва да се готвим ние и световното анархистическо движение, ако сме революционери, а не анархистически попове.

- Прочетох откъси от доклада в германската преса, но не ми направи толкова силно впечатление и изобщо не съм мислил за това каква перспектива се открива пред Социалната революция...

- Този въпрос го повдигам многократно пред другарите, но ми се струва, че много трудно ще се събудят от летаргията.

- Аз ще ходя скоро в България. Ти знаеш, че съм германски гражданин и съм я напуснал още от 1936 година, когато тръгнах за Испания. Посещавам я почти ежегодно и се срещам и разговарям с някои стари другари. Те държат на идеите, обаче смятат, че времето им ще дойде след сто години...

- Ако го чакаме, като Годо, то няма да дойде никога...

- А какво може да се направи?

- Имаш ли сигурен човек в България, на който можеш да възложиш една задача, която не е опасна, ако се пипа интелигентно?

- Имам племенник, той не е от нашите, но е бил осъден на смърт и е прекарал дълги години в болшевишките затвори. Държал се е твърдо. Мисля, че може да се разчита на него...

- Как се казва? Може и да сме се срещали там?

- Иван, Иван Радански, той е мой сестрин син...

- Светът наистина е малък, ние сме приятели, даже много добри приятели. Като го видиш, непременно да го поздравиш и да му кажеш, че имам една голяма молба към него. Ще му предадеш едно писмо до наш човек, с когото се познават. Писмото ще го напиша още сега, а ти ще запомниш името – Бекяра.

Взех половин лист, на който написах:

Драги Тасе,

Много ми е домъчняло за тебе и искам на всяка цена да се видим. Ти имаш рода в Гевгели и в Скопие, следователно няма да е трудно да получиш от тях покана. Остани там един месец и още с пристигането ми пиши на адреса, който ще ти бъде предаден. Не забравяй да съобщиш координатите си, където отседнеш! Ако аз бъда възпрепятстван, ще те посети приятел, за да ти предаде поздравите и заръките ми. Най-сърдечни поздрави на Пенка и катанците. Братски поздрави от кума ти Гоце

Дадох писмото на Стоилов да го прочете и добавих:

- Нека Иван да не бърза. Да се свърже с Бекяра след твоето излизане от България. Да намери начин да му се обади без да се разчуе, да му предаде писмото с тукашния ми адрес, който ти ще му напишеш там и да му каже устно, че не го търся за сватба. Като се върнеш, ще ми разкажеш как е минало всичко.

- Разбрано.

След деловата част, сложих да обядваме боб яхния и още дълго приказвахме по нашите тукашни работи. Димитър Стоилов си тръгна по тъмно и аз слязох с него, за да го изпратя до метрото. На изпроводак го замолих да не споделя с Хаджията за заръката...

...ТУК НАВЯРНО СЪЩО ИМА ИЗГУБЕН БЕЛЕЖНИК, ЗАТОВА Е СКОКЪТ В ДАТИТЕ...

Неделя, 2 ноември 1975 г.

Снощи получих писмо от Западен Берлин. Димитър Стоилов ми изпращаше много поздрави от Раданеца. Той му говорил много хубави неща за мен и му разказал спомени от пребиваването ни на Белене. По-нататък пишеше, че се е виждал с Тасе (Иван го поканил на кръщавка) и му предал лично писмото, заръките и разговорите ни. Бекяра обещал да ги изпълни, но му казал, че от Благоевград перспективите не им изглеждали така розови, както се виждали от Париж.

Стоилов пишеше, че се е виждал и с Васил Народа. Виската бил все така непримирим, но и той мислел, че в нашия живот няма да видим, нито да

участваме в революцията. Болшевиките нямало да изпуснат така лесно плячката, нито народа, който са стиснали яко за гушата. А и “големият брат” бил зад гърба на нашите идиоти, готов да се намеси с танковете си при всеки опит за въстание. Освен това нашият народ бил на светлинни години далече от такива мисли. Хората се приспособявали масово, не се знаело кои и колко били доносниците, но и “честните хора” мислели, че болшевишкото иго ще трае поне колкото турското...

Понеделник, 3 ноември 1975 г.

Хаджията се беше върнал от Еус и ми каза, че навярно копоите искат, чрез поредната си мръсотия, да ме компрометират. Говорило се, от Минц – зетя на д-р Тошо Митев, че ДС знаела предварително за моето бягство, но не оставила с провокаторите (като Исус между разбойниците). Доказателство за това било връщането на Присадашки. Същевременно източникът на Х. твърдял, че аз съм виден... антикомунист.

Не зная дали го газеше вече склерозата или правеше някакви проверки за себе си, но това беше третата версия на “казаното от Франц Минц”, която Григоров Жорж - “Балкански” ми съобщаваше за една година и този път ме нервира:

- Хаджи, аз съм ветроупорен, огнеупорен и некомпрометируем! Така, че плоските им компромати не ме смущават! Но е добре да се запомни едно: който е против мене, е ЗА ДС! Следователно, този, от когото си получил тази “информация”, е съмнителен и ако не е подведен, е агент на ДС! Самият факт, че такива са се загрижили да ми създадат “реноме на антикомунист” по своите съмнителни анонимни канали, вече е достатъчен, за да разбера целите им – те искат да посеят съмнения и ако е възможно, да ме обезвредят. Естествено и нормално е да нямат скрупули и не това ме смущава. Печалното е, че не намирам десетина мъже, решени на всичко. Тогава дейността ни можеше да приеме съвсем друг характер, различен от досегашния. Тогава набирането на средства, разпространението на нашата пропаганда и агитация, проникването ни в България и организирането на протекцията на тамошните ни другари, с всичко, произтичащо от такава дейност, щяхме да поставим на свършено други начала! И мисля, че и резултатите ни нямаше да бъдат “манифактурни”!!! Да пишем открито по тези въпроси не можем, но нищо не ни пречи да ги поставим в дневния ред на събранията ни. Тогава е възможно някои да кажат дълбокомислено:

- Oui, il a raison!

- Само че това не значи, че работите ни ще продължат по начин, различен от досегашния...

- Ако мислиш, че можеш да ме отклониш от поставената цел, която съм излагал неведнаж, това значи само едно, че ти ме бъркаш с всичко, което си срещал в живота си.

- Не забравяй, че аз бях приятел със Шейтанов...

- Него го убиха в незряла възраст, а аз както виждаш съм още жив...

Четвъртък, 7 ноември 1975 г.

В модата личи някакъв стремеж да правят хората на идиоти, а ревютата не са нищо друго, освен оглед и пазарене на елитни проститутки от баровците по за една нощ + доставката франко *уя в луксозен хотел дьо пас, което удоволствие, казват, струвало около 4 месечни заплати на най-високо квалифициран (НҚ) електричар.

Понеделник, 10 ноември 1975 г.

Приключваме обновяването в апартамента на някой си г-н Едвидж Пармаро в 7-и арондисман на улица Гренел. Скоро ще се разделим с Мануилов. Още не съм го предупредил, но съм си осигурил работно място при “нашия” Карталски. Вече не си давам зор, Мануилов е назначил един нов електротехник негър, който е гладувал доста и се престарава, за да не си загуби работата.

От следобеда съм на нов обект...

За Мануилов (който, както казах вече, се е “издигнал” и се е оженил за щерката на звенара Васил Юруков, редактор на “Освобождение” и съратник на Ценко) и за подобните нему, които са изплавали на повърхността и са успели да се наредят сред горните 10 % с помощта на компатриоти от рода на Дими Паница, е естествено, но не и за останалите наши емигранти, които се правят на идиоти и се учудват как работниците могат да вярват на компартията. Отговарям им:

- Ами, как да ви повярват на вас, след като почти всички вие се занимавате със СССР и не казвате нищо за положението тук. Или, ако си отворите устата, то е апология и възхвала на “Свободния свят”.

Сряда, 12 ноември 1975 г.

Това са последните ми дни при Мануилов. Предупредих го и той като че ли само това чакаше. Каза, че веднага ще нареди на секретарката си да ми уреди документите за напускане. Няма премиални, няма прощални, показва се такъв какъвто си е – едно освирепяло свинче, но вината за това не е негова, а наша...

Той очевидно е запознат с любовта, която изпитват към него напускащите го работници и затова гледа да не му скроя някой номер и ме е изпратил в един апартамент да поставя три радиатора. В апартамента на някаква си г-ца. В една от стайките ѝ (вероятно работен кабинет) има книги. Разглеждам ги. Романи на Пърл Бък, “Така каза Заратустра” на Нитче, “Избрани текстове за колониализма” от Маркс и Енгелс, няколко томчета от съчиненията на Платон, “Бесове” от Достоевски, “Червено и черно” от Стендал, един политически “Ларус” и други, неизвестни ми модни автори.

При този подбор на книгите, в главата на тази прогресивна френска интелектуалка сигурно е безпросветно тъмно, като в запустял кладенец. Виждам и “Цитатите от червената книжка на председателя Мао”. Разтварям ги. Много подчертавания, може би е френска маоистка, която не подозира, че един ден “другарите” ще ѝ “счупят кучешката глава...”.

Понеделник, 17 ноември 1975 г.

Напускам Мануилов. Последен ден и аз не пипам нищо. Следобед ще отида да си получа последната заплата за половин месец, а преди обема напазарувах ядене и пиене за прощалния обед с тези, с които работихме заедно близо две години. Малкият Миджуб (Антонио) ме запита защо, след като съм имал висше образование, съм отишъл да работя по постройките. Казах му откровено, че исках да споделя съдбата им и ако са готови, да им помогна в борбата с патроната. Изглежда не съм бил достатъчно убедителен, защото само завъртя пръстите на ръката си, казвайки: - Ти не си в ред.

Леко ме нервира и му отвърнах:

- Е, тоа, тю е ън гран кон. Но дерзай!

С останалите мисля, че се разбирахме добре, особено с Бензауи, Франциско и Арменеца. Седнахме да обядваме и се вдигнаха наздравици с пожелания за края на “патроните”. Алжирецът каза, че няма друг избор – знае само 100 думи и няма никаква професия. Миран ми повери, че е получил френско гражданство и до края на годината също напуска хитреца-патрон. Ще си отвори дърводелна, за да работи за своя сметка.

Сбогувам се сърдечно с колегите, като вземам телефона само на арменеца, с когото се разбирахме най-добре, въпреки ограничеността му. Беше минавал с караваната и семейството си през България, беше наясно с положението там и не ми отказваше да пусне в пощенските кутии приготвените адресирани пликчета, облепени с фалшиви български марки, отпечатани от Мишел.

Четвъртък, 20 ноември 1975 г.

Франко умря на същата дата, на която през 1936 година убиха Дуррути. Не се радвам, когато палачите умират в леглата си от естествена смърт, защото наследниците им започват да мислят, че всичко е позволено и винаги остава безнаказано. Испанците смятат, че скоро ще стане възможно завръщането им след 36 годишна емиграция.

Събота, 22 ноември 1975 г.

Интересно, дали ако на Дръндов, който винаги подДАква на Хаджията, че терористите са нечии шпиони или че действат користоно - за пари, дали ако му предложи някаква сума, ще се съгласи да убие да речем Тодор Живков или някое друго “величие”? Наверно ще отговори с прословутата фраза на подлудения в пазарджишкия затвор анархосиндикалист - Васил Бояджиев (наричан “Тарльо”, заради таралежовия му алаброс): “С-с-системата, Гошо, с-с-системата трябва да се удари с ц-ц-цепеницата!” – като че ли тя виси в безвъздушното пространство и не включва хората, които я защитават със зъби и нокти?!

Понеделник, 24 ноември 1975 г.

От днес започвам работа при Атанас Карталски. Ставам в 6,30 часа, за да стигна навреме на шантието в 8 часа. След малко започват да се раздават пронизителни звънци на будилници и от съседните боксове. Един

по един стават говеда и мутони с бледи лица. Разтърсени от режещия звън и вдигнати от сън, сграбчени от желязната ръка на патроната. Всеки блиска по две шепи вода (ако има течаша в “жилището” си) и се втурва към близкото метро или рейс. По коридорите на метрото с поглед мътен, обезумял, кръвясал, стадото човеци се блъска с лакти и рамене, за да се натъпка във вагоните-сардели. Те ще отведат всеки един от тях в неговата безкръвна касапница – за 8, 9, 10 часа. Ще му бъдат взети всичките сили. Вечерта, изцеден, смазан ще навлече дрехите си и ще влезе в първия “бар”-кръчма. Опва по една или две 51 (сенкатеън - френска мастика) или бири на крак. Ръкостискания, адъомен (до утре) и отново “неговото” метро или “неговия” рейс отнасят всеки, спящ, неவிждащ красотата на божия свят или в очите на другите, защото в мрачните тунели на метрото и в пълните с безцветно безсмислие кладенци на невиждащите им очи няма красота!

И само като си помислиш, че всичко това се прави, за да могат шепи гангстери и мошеници от “елитите” да имат палати, яhti с басейни, частни самолети, метреси, пътешествия; и под тях – следващият по-широк пояс на пирамидалното общество – слоят на шмекерите, от „либералните“ професии до собствениците на барове и “сексшоп”-ове или притежателите на десетина впрегатни добитъци като нас, патрони от рода на мануиловци или на този “съидейник”, при когото отивам да продължа необходимият ми за пенсия “трудов стаж” от 150-тримесечия... (Ако трябваше да ги направя, заедно с последвалите удължения на трудовия стаж, трябваше да работя и през 2010 година в XXI век!)

Когато виждаш всичко това без всякакви самозаблуждения, с цинична яснота, не изпитваш никакво друго желание и никаква друга страст, освен да залегнеш зад картеничката и да започнеш от “хубавите квартали”. Ако последователните откоси бият наред, там едва ли рискуваш да сгреша. Всеки куршум ще попадне в мръсник!

Зная, че човеколюбците от дружествата за защита на животните, като прочетат тия редове, ще завият за мизантропия. И за себе си ще имат право: за тях към вида хомо-сапиенс принадлежат само тези, чиито имоти и банкови сметки надхвърлят милиона. Поролистите кучета, които разхождат сутрин с толкова любов по алеите на парковете, струват за тях безкрайно повече от всеки един от нас – нещастните и глупави овни. Ние, които с “дълбочината на народната мъдрост” вдигаме рамене и всеки път, когато някой ни каже, че това не трябва да остане така, отговаряме: Кескъ тю пьо фер? (Какво можеш да сториш?)

С тия мисли, се озовавам на шантието – грамаден 28-етажен небостъргач с луксозни апартаменти и студия на границата между 16 и 15 арондисман.

Запознавам се с персонала на “анархо”-сосиетето “КАРТАЛСКИ”. Най-напред - болният брат на Атанас Карталски – Владо, страдащ от хипертония, последна степен с вид на човек, който ще получи във всеки момент апоплектичен удар. Той е бивш анархист, който се беше пропилил, развел и оттеглил от отчаяние. Останалите бяха двама сърби, баджанаците Лазо и Мишо, след това португалецът Алфредо, един испанец, Хорхе (Георги

на испански), французинът Жан-Пол, който е и нещо като контраметр (надзирател) и още петима, чиито имена така и не запомних, защото работеха на друг обект.

Работата на “небостъргача” беше завършителна – поставяше на “апаре-иаж”, тоест на ключове, контакти, фасонки, в някои от апартаментите и електрически радиатори, кухненски вградени електрически печки и т.н. В един от тези апартаменти, в който работехме двамата с Мишо, установихме, че в тръбите за жиците, които се поставяха при изливането на плочите или в целите панели, с които се преграждаха отделните стаи, когато поискахме да поставим апаратурата, вместо да бъдат прокарани проводниците от точка до точка или до таблото, в краищата на тръбите стърчаха парчета жици от по 30-40 сантиметра, което си беше двойна и тройна загуба за патрона на сосиетето, изпълнило тази част от работите по електрификация: веднъж беше платил на работниците си, втори път, те бяха откраднали жиците и сега трябваше да се извърши повторно същата операция. На това колегите казваха арабска или югославска работа. Може би сред тези две народности бяха най-многобройните саботьори, които с кражбите си въстановяваха част от отнеманата от патрона “принадена стойност”. Иначе тази работа беше сравнително чиста и не чак толкова уморителна, макар да се налагаше да се клечи или виси на стълбата с часове.

Работейки, през обедната почивка и до вечерта опипах почвата и настроенията в разговори, завърших първия си работен ден с кратко слово, перифраза на **кюрето Жан** от листовките на “ситуационистите” Мишел и Ани:

“Синове и дъщери на плебеи, вие ще бъдете свободни в Деня, в който с тирантите на последните разстреляни властници или собственици обесите последните нови кандидати за креслата и богатствата им!” От тия ми думи, двамата сърби, с които се ръкувам “До утре!”, ме гледат стреснато...

Петък, 28 ноември 1975 г.

С поставянето на “апарейжа” е приключено и сме слезли под земята, където са няколкостаяжните паркинги и мазета на бъдещите обитатели на “небостъргача”. Тук работата не е шега. По огромните тавани на паркингите на всеки етаж трябва да се отбележат със син канап линиите, по които ще прокарваме жици за осветителните тела и други, перпендикулярни на тях до подпорните колони, където са ключовете. По същия начин се електрифицират и асансьорите, които слизат направо от етажите в подземията. След като всичко е разчертано, започваме да пробиваме дупки в бетона, за да се поставят дюбели, в които ще се завият скоби, които пък ще придържат тръбите, през които ще минат жиците. Наглед проста работа, но като трябва да пробиеш стотици и хиляди дупки в тавана, обкравил стълбата и биеш в бетона над теб, откъдето се откъртват пясъчинки и камъчета, които пълнят косата и очите, лицето, ръцете и дрехите ти, и когато това продължава целодневно, в края на работния ден те болят всички стави, мускули, прешлени, особено тези на врата. С

такива изгарящи болки, каквито се получават, като те оставят денонощно с беззвучните на гърба, е невъзможно да се спи. Вечер вкъщи си изкашляме дробовете, пълни с бетонен прах от пробитите дупки по безкрайните тавани на многоетажните подземни паркинги. Ние, на които малките “пирани от Амазонката на робския труд” ни оглозгват ръцете... до кости. Наедно с нас има и други бригади – от други сосиетета – водопроводчици, мазачи, бояджии и т.н., с които се разминаваме и поздравяваме. Около 50 годишен французин казва:

- Шакън дан сон тру (всеки в своята дупка) – когато всяка утрин се забираме в подземията, за да облечем работните си “костюми”.

Неделя, 30 ноември 1975 г.

Отивам в една полулегална книжарница Le Derive, чийто адрес ми даде Мишел: 1, rue des Fosses S-t Jacques, където може да се намери инкриминирана подривна литература. После заедно с него и приятелката му Ани обсъждахме статиите за фалшивия брой на в-к “Работническо дело”....

В “дневника” от тази дата съм записал една фраза без обяснения:

“Отношението ни към политическите противници е мярка на нашата собствена сериозност, като революционна организация”, поради което нейният смисъл не е еднозначен. Може би е късно сега, след 35 години, да я тълкувам и уточнявам?

Вторник, 2 декември 1975 г.

Наблюдавайки поведението и отношението на нашия “анархист” Карталски към работниците, все по-убедителни стават паралелите между надзирателя от Изтока и собственика на “петит антраприз” от Запад! И по-солидна аргументацията ми срещу т.нар. свобода да се бориш легално срещу господарите – едри и дребни.

Неделя, 7 декември 1975 г.

Като че ли облаците се събират над Русия. Оловни облаци на всеочиствателната буря. Буря, която няма да бъде бързопреходна и пролетна. Светкавици прорязват сивото небе.

Първите ляствици-новини, които проникват на Запад, са атентатът срещу Брежнев на “Червения площад”, извършен от младия лейтенант Виктор Илин и въстанието на миноносеца “Сторожевой”, оглавно от помощник командира Валерий Саблин.

Укриването на такива факти е практика в света на “социализма”, но в случая това се оказва невъзможно, защото става пред очите на целия свят. По сталински маниер, за да се предпази от “народната любов”, Брежнев се завръща с кортеж от пет еднакви автомобиля, с които е отишъл да посрещне космонавтите (сред които и нашумялата у нас Валентина Терешкова). Пред портите на Кремъл, млад мъж в милиционерска униформа излиза и застава срещу колоната коли, пропуска първата и с два револвера стреля срещу втората, предполагайки, че там е генсекът. Има ранени и един убит, за съжаление не е “нишанът”, защото последният се е намирал в третия автомобил. Предаването на телевизията е прекъснато

“по технически причини”, а истинолюбивият орган на КПСС – в-к “Правда”, излиза със съобщение, че на 22 ноември 1969 година около 14,15 часа е извършен опит за покушение срещу... космонавтите. (Като че ли народът не знае кой е за отстрелване!) Съобщено е и името на атентатора. Случаят е споменат отново от медиите, защото пак през месец ноември (1975) въстава екипажът на съветски боен кораб, за което шведските “средства за масова информация” са лаконични. Изобщо прави впечатление неприязненото отношение или премълчаването, когато това е възможно, на всякакви актове, от които замиришава на революционно решение на “руския въпрос”. “Медиите в свободния свят и независимите западни журналисти” предпочитат да занимават галерията с дисидентите. По тези поводи, пиша статия, в която правя паралели в руската история от Николай I и Сталин, до Николай II и Брежнев, сравнявайки атентатите в царска Русия с този срещу Брежнев и бунтовете на броненосца “Потемкин” (1905) и на миноносеца “Сторожевой” 70 години по-късно.

Аналогиите не са доказателство, но симптомите са на лице и всички сметки – от гладната смърт на милионите селяни в Украйна и концлагерите до масовите екзекуции - ще бъдат представени за плащане.

Статията ми под този надслов (“Паралелите...”) беше офъкана от “отговорния редактор” на “Наш път” до безобразие **под предлог, че нямало място**. Ако Бакунин или Кропоткин бяха имали подобни редактори – кретени, досега биха били отдавна забравени! Обясних на Хаджията, че не пиша на тия теми, “плащайки данък на младостта”, защото още на 18 години в един разговор с моя съученик от Панагюрище – Стефан Пъков защитавах тезата за рационалния революционер в противовес на ярващия фанатик!

(NB-2011 г.: Десетилетия по-късно в руската преса излизат полуистини за тези събития: 22 годишният Илин е обявен за луд и прекарва в пълна изолация в малка килия без прозорци цели 20 години. Само който е бил подлаган на тази “филаделфийска система на превъзпитание”, само той може да си представи какво означава това. За железната психика на младия атентатор, който и днешните “научни” и газетарски гниди продължават да наричат “престъпник” и “убиец”, говори изпратеното от него предложение до Върховния Съвет на СССР за поправка на “брежневската конституция”:

“Всеки член на обществото има право на терористически акт в случаите, когато партията и правителството водят политика, несъответстваща на интересите на Народа и неговите неотнимаеми права и свободи.”

След бомбардирането на “Сторожевой” от въздуха със заповед на Брежнев да бъде потопен, ако се съпротивлява, Валерий Саблин нарежда да се прекрати бунтът, за да не загинат невинни и за да може да обясни мотивите на своя акт. По време на следствието и в съда, при закрити врата, той обвинява наемателите на Романовските палати в Кремъл “в измяна на идеалите на Революцията”. Саблин, заедно с част от другарите си от

въстаналия екипаж, са осъдени на смърт и екзекутирани за... “измяна на родината”).

Вторник, 16 декември 1975 г.

Този, макар и малък скок в датите или се дължи пак на изгубени страници от дневниците или на това, което съм отбелязал под горната дата: “Смяната на картините се извършва по-бързо, отколкото бих могъл да записвам. След като свършихме работата на ул. “Кортамбер”, с Владо Карталски – брат на патрона и “анархист”, който се е пропилил и оттеглил от организацията – днес Жан-Пол ме заведе на обекта на ул. “Жасмин”. По пътя, докато се возя с колата му и търсим място, за да я гарира, виждам на няколко места тежките сгради на банка “Лионски кредит”, основана в 1836 г.. Оттогава, тоя финансов тумор “расте и не старее”. Вътре в тези сгради, както и из цяла Франция и филиалите ѝ в чужбина, са десетки хиляди чиновници, които много рядко стачкуват за някоя стотачка върху заплатите. Така bankerите скоро не ще да паднат. **А как?**”

Четвъртък, 18 декември 1975 г.

Днес след работа отидох да видя Ценко. Пита ме къде се губя. Казах, че съм сменил патрона и бачкам, защото е важно какви първи впечатления ще оставя. Не ме пита кой е, нито му казах за уговорката, която имах с Карталски, след година да ме уволни по “икономически причини” (в този случай за безработица плащат 90 % от последната получена заплата), за да се опитам да напиша замислената книга върху нашата борба срещу двата свята, която трябва да се увенчае с победата на революцията. Ценко ми показа писмо от Благо, в което пишеше, че най-интересният човек от дошлите напоследък е някой си бай Атанас от Благоевград, който кандидатствал за реемигриране в Америка. Бил дълги години в затвора. Ценко ме попита дали го познавам. На въпроса за фамилията му име, отговори: Атанас Бекаров. За малко да ахна, но не се издадох. Какво ли беше станало, та вместо на среща в Македония, беше избягал? И защо мълчеше? Разказах вкратце биографията му и това, че сме лежали заедно по затворите, където, с тези от преди 9-ти, му се събираха около 20 години.

- Ами, като е от анархията, защо не дойде тук, какво ще прави по Америка?

- Не зная нищо, аз съм му кум, направи две деца, докато бях там. Оставил ги е невръстни на младата си жена, изобщо не разбирам тази му постъпка, а и не е в първа младост, тази година е навършил 55 години.

Тръгнахме си заедно надолу по Шанз-Елизе и се разделихме на метро „Франклин Рузвелт“, откъдето, по посока “Понт дьо Севр”, стигам директно, слизайки на най-близката спирка до квартирата ми, “Екзелманс”. В петъка, след работа, отидох до Хаджията и го заварих да пише статии с различни псевдоними за новогодишния, януарски брой на “Наш път”. Изчаках го да завърши наченатата и му разказах за Бекара. Не го познаваше, но аз дадох гаранции и му казах, че ще трябва да слеза до Триест, за да го преведа през границата до Париж. Имах спестени вече десетина

хиляди франка, така че парично щях да се справя, но го попитах дали ще мога да разчитам на помощта на нашия приятел Томазини. Хаджията помисли малко и каза, че няма да ми се наложи да ходя до Триест, защото ще му пише да се заеме с работата. Съчинихме заедно писмото до Томазини, като съобщих адреса и телефона на Благо Славенов, който беше “вътрешен” в лагера, за да превежда в разговора им с Бекара. Благодарих на Георги и си тръгнах. В къщи написах едно писмо до Падричано, за да предупредя Бекара, че ще му се обади наш човек и го наругах, защото мълчи повече от месец.

Събота, 20 декември 1975 г.

Сутринта Ани и Мишел донесоха своите статии за фалшивото “**Работническо дело**”. Поговорихме за композицията и излязох с тях, за да пусна препоръчаното писмо до Томазини и другото до Тасе. След това отнесох статиите на Катрин за превод. После трябваше да ги редактирам за българските читатели, защото, след като се запознах с текста, видях цялата им безпомощност и негодност за целите, които сме си поставили. Трябваше да перифразирам всичко. Да изхвърля всяка “дребнобуржоазна нотка” с френската смесица от негодувание, сантименталност и отегченост и да акцентирам върху социалната несправедливост на наемния труд, за експлоатацията от партийните тупани и за мизерията на “бачкаторите”, безмислието на еднообразните, повтарящи се до безконечност механични движения и нерядко с убийствени последици за извършващите ги, които трябва да увеличават печалбите на държавата на номенклатурчиците, както кравите в ТеКеЗеСе-тата дават по-голям “млеконадой”! Трябва да направя “таблици за живота на строителния работник”: по колко часа работи ежедневно, колко са му нужни за покупки, кухня и почистване на жилището, за пране и хигиена, за сън и колко “свободни” от 24-те часа му остават? И сякаш всичко това е недостатъчно, та съм виждал скришом да отчитат с хронометри всяко движение, докато всеки ден на “великите строежи на социализъма” и по “националните обекти в родината” някой умира. **Защо?**

Сряда, 24 декември 1975 г.

Стефан Вълков ми разказваше за асеновградския 80-годишен Таню войвода, който, като му национализирани мелницата, взел ловната си пушка и ги отстрелвал наред като пъгъдъци. После го арестували и така “обработили”, че когато го развеждали из града с табела на врата, той не приличал на човек. В устата му нямало здрав зъб, погледът – кръвясал и немиждаш, ръцете счупени, висящи като парцали. Агентите на ДС смазват, подлудяват и унижават враговете си, за да не останат примери за подражание и герои. Но в дължината на времето това се оказва свършено безсмислено. С митотворчеството си, види се, от национален срам, народът създава герои там и тогава, където и когато не е имало и помен от героизъм. Крали Марко и цар Шишман са само две от безчислените илюстрации на тази **народопсихология**...

Събота, 27 декември 1975 г.

След преработването, статиите за “Раб. Дело” бяха готови. Най-некопосна е дезинформацията за “въстанието в Москва”, поради непознаване на проблема и съчинителство, повлияно от някакъв идиотски роман за “Края на московската империя” и тукашен филм за въстание в неизвестна страна; но нямах време да я преправям. Поне снимките с танкове, върху които висяха като гроздове граждани и се побратимяваха с войниците, бяха прилични, както и “рецептите” за приготвянето на “коктейли Молотов” (бензин 30-50 процента, минерално масло, може и отработено 30-50 процента и съгъстители, повишаващи адхезията, продължителността и температурата на горене, напр. битум, до 20 процента. Сместа се налива в стъклена бутилка и тя се затваря плътно. Към нея се привързва парцал, който преди употреба се напоява с бензин. Запалва се парцалът и се използва.)

Аз също дадох своя принос с една статия:

“Вярно е, че, докато модерните технологии и автоматичното производство не станат ежедневие, дотогава Тейлъровата поточна организация на производството, неговият ритъм и характер на труда, обусловени от машинния скелет, ще налагат започването и завършването на работата в определени часове.

Само че ние ИСКАМЕ още сега: по-малко работни часове и никакви паразити – над нас и между нас. Тежестите на “преходния период” следва да се понесат от всички. Ние ще премахнем днешната антисоциална организация на труда, която произвежда лентия и живи трупове, които всеки божи ден рейсове, трамваите, моторите или велосипедите отнасят към безкръвните гилотини – фабрики, мини, магазини, канцеларии и т.н. Трупове, блъскащи се като стадо добитък пред вратите на “обществения транспорт”. Пресована, като в наказателните килии на централния затвор, трудова България започва своето безкръвно самоубийство. Резултатът? – Средната възраст на миньорите и строителните работници не надхвърля 45 - 50 години. До пенсия достигат малцина. Останалите правят икономии за пенсионния фонд и заменят ежемесечната дан на обществото към старостта с по едно “безплатно” погребение в талашитен ковчег за 30 лева. Така мъртвите изпълняват последния си “патриотичен дълг към партията, правителството и лично към др. Тодор Живков”.

И ако някой от нас пропява на работа, не му се сърдете. Това е или от кретенизиращото влияние на днешния непосилен и безсмислен труд, или маневра на някой хитрец, който търси модус да замени битието си на роб с това на робовладелски надзирател. Както преди двадесетина години един подлец от политическите затворници разпъваше акордеона в шивалнята, за да ни разсъни и... ентузиазира за изпълнение на плана за тримесечието, след като бяхме “шурмували” непрекъснато цели 36 часа количествените му показатели. След 36-часова гавра с нас, резултатът беше стачка. 700 души стачкуваха, после карцираха 120, които отказаха категорично да се върнат на работа.

36 часа са много и ако трябва гневът на робите да се събуди едва след подобни експеси на алчните за печалби властници, ще трябва твърде дълго

да се чака, докато преумората се сблъска с идиотизма на някой виден държавен мъж.

Затова ни е нужна организация. Още днес! На малки групи и дори индивидуално - за просвещение, за съпротива, за саботаж, за стачка, за бунт и за революция!

Вечерта предадох набраните статии на Мишел и той обеща вестникът да бъде готов до два-три дни.

Неделя, 28 декември 1975 г.

На събранието в петък Хаджията каза, че живот и здраве, Бекяров ще пристигне днес сутринта в спален вагон и ще трябва да го чакам на Лиевската гара. Така и направих. За да не се разминем, застанах на изхода в очакване да се източат пътниците от нощния влак. Видях Бекяра с едно куфарче. Оглеждаше се за посрещач. Викнах му отдалече. Видя ме, прегърнахме се и се опитихме към метрото, като се заех да му обяснявам правилата за ориентация, но като че ли не слушаше. По-скоро гледаше хората и каза:

- А бе, Гоше, много църнци има тука. (Църнци бяха черните, дошли от Африка.)

В къщи го попитах, предадено ли му е от Стоилов моето писмо. Отговорих утвърдително.

- Тогава защо си тука? Нали те виках в Скопие за среща...

- Гоше, разбрах всичко, но ти не си напуснал България много отдавна, за да не знаеш, че у нас няма никаква перспектива за една революционна борба. Ти си събрал епохата, трябваше да си се родил преди 200 години, а аз след 200. Там е грешката на двама ни.

- Бекяре, ти не си първият, няма да бъдеш и последният, който обявява края на революциите. Аз не съм казвал, че ще започнат утре, но смятам и винаги съм смятал, че подготовката за тях, с думи и с дела, ако сме революционери, е наш дълг и трябва да ни е постоянна грижа...

- Като е така, ти защо избяга?

- Защото предстоеше да ме арестуват и защото мисля, че за да се започне сериозна подготвителна работа там, тя трябва да се извърши преди това тук. Що се касае за перспективите, мисля, че още в рамките на нашия живот, макар да не сме в първата си младост, още неведнъж ще преживеем революционни ситуации. Но ако не сме готови, те ще ни отминат или други ще ги яхнат, за да продължат под фалшиви нови знамена по старому. Затова съм тук. А ти защо не ни писа, като пристигна?

- Не исках да се обаждам на никой, исках да замина направо за Щатите и да си търся късмета. А бягството стана съвсем просто. Бях им казвал на тия, които ме съдиха два пъти по монтирани процеси за бягство, че това никога не е било проблем за мен. И за да им докажа, избрах най-невероятния начин. Нали знаеш, че съм близък с много от артистите в Благоевград и с директора на театъра Давчев. При едно турне на трупата им в Македония казах, че искам да отида с тях. За целта, трябвало да си изкарам открит лист. Отговорих, че това е най-лесното. И в един събо-

тен ден се качих в рейса на театъра, настанях се на последните седалки и потеглихме. Преброиха ни и Давчев каза да си приготвим паспортите и откритите листове. Сгънах половин бял лист и с личния паспорт ги сложих в джоба на якето. Преди границата се качи един милиционер и започна да преглежда документите. Като извърши проверката на тия от предните седалки, рече да вдигнем откритите си листове. Аз извадих и също дигнах сгънатия лист, а той преброи вдигнатите ръце, чийто брой съвпаднаше с дадения му от директора на театъра списък. Барьерата се вдигна и щом преминахме граничната черта, ни спряха македонците. Аз слязох от автобуса и на един от техните старши подадох телефона на братовчедата, който е удбаш в Гевгели. Когато ни свързаха, му казах, че бягам от България и трябва да ми помогне. Рече да стоя и да го чакам и поиска отново да говори със старшията. След като приключи разговора, той ме покани в административната сграда, артистите ме гледаха тревожно, а аз им махнах ръка за сбогом.

След два часа братовчедът ме взе с джипа, та у тях. Останах около седмица. Искаше да ми търси работа там, но му казах, че заминавам на Запад. Понеже двадесетгодишния договор между България и Югославия за връщане на беглеците беше изтекъл и Белград не го поднови, ме изпратиха в “прихватището” край Люблина, където концентрираха кандидат-емигрантите. След две седмици ни откараха до италианската граница и ни казаха да трошим глава. Оттам, през Триест, та в Падричано и останало-то го знаеш от Славенов.

- А насам как мина пътуването?

- Старио Томазини дойде да ме вземе с две млади момчета в един мерцедес. Те ме прекараха от Триест през Верона, Парма и Торино до италианската граница и на френска територия минахме по някакъв черен път, където нямаше гранични постове. Стигнахме вечерта късно до Лион, там ми взеха билет до Париж и така пристигнах.

Разпитах го за нашите. Започна отдалече - за Огнян и изгонването му от София, за мама, после, без да ме гледа в очите, каза, че тате е тежко болен и продължи:

- Гоше, докторо не е за жалене, той си е поживял...

Нещо ме стисна за гърлото, а той млъкна.

След пауза допълни, че не се е отказал от намерението си да върви в Щатите. Имал четири “катанци” и за да можел да ги храни, тръгнал по гурбет. На въпроса ми, затова ли беше всичко, каза, че епохата е такава и срещу това не може да се направи нищо. Позната “философия”. Прекратих темата, за да не избухна и му обещах да му потърся работа, докато отпътува за “Новия свят”.

В името на старото ни приятелство го подслоних. Оставих го в малката стаичка, дадох му чифт ключове, обясних му реда и условията, казах му, че има полуготови продукти, с които лесно се готви, дадох му 100 франка и му посочих къде в гардероба съм оставил парите, откъдето може да си взема при нужда. После излязохме до близкия супермаркет на ул. “Емил Зола”, за да купим хляб и шунка, една консерва бял боб и един буркан с италиански доматиен сос, с мляно месо. Остана силно впечатлен от изоби-

лието в тези гигантски магазини и от липсата на продавачи. Обясних му, че тук всичко е на самообслужване, но навсякъде има камери и не трябва да се изкушава от дребни “експроприации”. Същевременно го подканях да запомня всичко, което му показвам, за да може да се справя сам.

Бяхме в навечерието на Новата 1976 година и бях решил традиционно да я прекараме с испанците.

След като Бекяра ми съобщи с недомлъвки за болестта на тате, в края на 1975 г. или в началото на 1976 г. записах в дневника си:

“Тате, ако и ти си отидеш, с теб ще ме напусне и малкото добрина, която все още остава в мен...”

Понеделник, 29 декември 1975 г.

Сутринта закусихме и казах на Бекяра, че трябва да вървя на работа, ако иска може да дойде с мен до метрото, но да не се изгуби. За всеки случай му написах адреса, за да може да го покаже на някой шофьор на такси в случай, че се обърка при завръщането. Показах му емигрантската книжка на български, дадох му и малкото сборниче с “Размишленията..”, което Мишел беше отпечатил в 2000 екземпляра и заръчах да не забрави да заключва, ако излиза. Тръгна с мен и долу го представих на консиержката, като и обясних, че господинът ще живее при мен и през седмицата ще го регистрираме. Влизайки в метрото, се разбрахме да ме чака за вечеря и се упътих към шантието.

Когато Карталски дойде, за да инспектира хода на работата, му разказах историята на нашия другар и настоях да го вземе на работа. Той заяви, че нямал нужда от нови работници, но аз предложих да го назначи, като раздели моята заплата на двама ни. Тогава Атанас отстъпи и след нова година Бекяра ще може да започне работа, като помощник-електротехник с приличната заплата от 2000 франка.

Когато се върнах, го заварих да чете “Бъдеще”. Започна отново да споделя мъката, която изпитваше по децата си и каза, че иска час по-скоро да започне работа, за да им праща пари. И за моя изненада ми рече да съм скриел парите, които са в гардероба, защото го изкушавали. Съобщих му, че още на 2 януари ще започне работа с мен срещу сравнително добра заплата за начинаещи. Добавих, че още утре вечер можем да отидем до пощата и изпратим на Пенка един запис за 500 франка. Заинтересува се колко лева прави гова. Казах му - при курс 36 стотинки за франк – 180 лева. Поуспокои се малко, но после върна разговора пак за “катанците”. Беше като невменяем.

Вторник, 30 декември 1975 г.

Днес работихме до 16 часа, върнах се вкъщи, взех от парите и излязохме двамата. Първо отидохме до централната поща, която беше недалече от “Борсата на труда”, попълних бланката с адреса на Пенка: ул. “Ташко Малев” № 7, Благоевград и след като подадох записа от негово име, продължихме към “Клинянкур”. Заварихме Хаджията, комуто представих новия “революционер”. Той започна дълъг, заобиколен разговор, от който си създаде сравнително точна представа, особено като му казах, че

Беяра минава транзит през Париж за Ню-Йорк. Иначе “кумецът” беше забавен разказвач и слушайки го, редакторът на “Наш път” го подкани да напише една статия с пресни впечатления от България. Дойде и Мадлен и тръгнахме към улица “Виньо” № 33, за да прекараме новогодишната нощ с другарите от ФАИ и СНТ. В метрото седнахме с Мадлен, а Хаджията продължи разговора с Беяра или по-скоро разпита си.

За новата 1976 г., която настъпваше тази нощ в 12 часа, на ул. “Виньо”, където пристигнахме беше дошъл и Теню “Локума”. Запознах се с Беяра и като че ли си допаднах. Испанците, както винаги, ни посрещнаха най-сърдечно. Здрависвах се наред с всички, защото идвах по-рядко тук, за което Хаджията ме упрекна. Казах, че след всяка среща си отивам натъжен за провалената революция (той разбираше много добре кого вирих, защото неведнаж захапвах като булдог “отговорните другари” от Испанското анархистическо движение). Нашият “Балкански” побърза да ми върне, сочейки към Беяра, който в този момент водеше оживен разговор с Теню:

- Такива ли са твоите революционери, с които искаш да тръгнем срещу течението? Само дето турихме италианските другари в излишни разходи.
- Хаджи, това е най-дребната загуба, която ще въстанова веднага до стотинка. Но разговаряйки с него и наблюдавайки реакциите и поведението му, мисля, че това не е същия човек.

- Ами, идеализирал си го и не можеш да се освободиш от илюзиите си.

- Зная го от 22 години. Държал се е твърдо и дръзко преди, по време на и след затворите. Изглежда у някои, независимо от причините, разложението се извършва много по-бързо, отколкото при покойниците.

Докато му разказвах в подробности биографията на Беяра, застлаха масите и поднесоха най-напред вечерята и една войнишка бака със “Сангрия” (испанско червено вино с нарязани плодове в него – ябълки, портокали, ягоди, грозде), от която ни наливаха чашите с черпак. След като се нахранихме, тръгнахме двамата, за да вдигнем наздравици с всеки от присъстващите и разменим по някоя дума. Хаджията беше в стихията си, той произнесе кратко слово с пожелания за следващата, победоносна Испанска революция. След него се пресрачиха и други оратори. Неусетно часът беше станал 12. От младите, втората генерация, синове и дъщери на първата, дадоха тон и запяха “А лас барикадас” – химнът на СНТ. После танцуваха, веселяха се и разговаряха. Ролдан, който изглежда ме беше наблюдавал, дойде и каза:

- Жорж, разбирам тъгата ти, и аз изгубих другарката си...

- Ролдан, в интерес на истината – тя ме загуби. Разбрах, че след емиграцията ми е поискала развод и сега е свободна да се омъжи отново, ако не го е сторила вече. Колкото до мен, все повече разбирам, че изобщо не е трябвало да свързвам живота си с чуждия, а ми е тъжно по други причини...

- Щом разглеждаш нещата от този ъгъл, ти си превъзмогнал най-големия шок.

- Не, истинският шок почувствах едва тук, от допира ми с нашата емиграция. Знаеш ли, понякога си мисля дали не съм заприличал на Дон Кихот

от четенето на много книги. Ето завчера пристигна оня мой другар, с когото исках да започнем нелегална работа в България. Когато излагах плана си, той ме гледаше като марсианец и каза, че е избягал, за да заминем отвъд океана на печалба, а революцията... оставя на други.

- Слушай, Жорж, нашето движение претърпя тежки удари след Руската, Испанската и Китайската революции. Трябва да мине много време, за да се изправим отново на крака, но аз мисля, че човечеството няма и не може да има по-красив идеал от нашия...

- Ролдан, знаеш, Достоевски е казал, че “Красотата ще спаси света”, но аз съм скептичен. Само тя не е достатъчна. Трябва ни революционна организация, поне от един процент от населението, както е било в Испания с ФАИ. При това организация интернационална, със секции във всяка страна.

- Това изисква постоянна и интелигентно вършена работа, но са нужни и много други условия, които не винаги са налице...

- Какво заговорничите? – подхвърли Хаджията, който се беше насочил към нас.

- Приказваме си с Жорж за красотата.

- Не мога да повярвам – той и красота!

- Хаджи, аз съм естет! Само че се чувствам изморен и ми се струва, че е крайно време да прибера моя човек, защото иначе ще трябва да го нося на гръб.

Сбогувахме се и викнах на Тасе да се прибираме. С нас тръгва и Теню. В метрото, което тази нощ по традиция превозваше безплатно пътниците, Теню поде разговор за испанската емиграция:

- Нашата история повтаря в миниатюр испанската. Когато пристигнах, тука все още беше като кошер. Само в Париж бяха десетки хиляди и повечето хора в силата си, готови да работят с нашите в Испания, независимо от свирепостта на франкистите. Но такива, като Монсени, които имаха авторитет, казваха, че трябва да се пазят кадрите и да не се дават жертви в излишни авантюри. Мнозина смятаха, че ще бъдат по-полезни отвъд океана и заминаха за Южна Америка. Това, което виждаш тук, са остатъците. На “Виньо” е “семеиният анархизъм” на Марсеан и други като него, насърчавани от нашия Хаджия... Аз защо се магнах? Защото не се прави нищо и всяка идея за борба с болшевиките тука или в България се посреща на нож и се обявява за провокация.

На “Шатле” се разделихме с Теню, за да продължим с Беяра, който беше слушал мълчаливо неговата тирада срещу “остатъчния” испански анархизъм.

- Видя ли, Гоше, аз като ти казвам, че няма перспективи, ти се сърдиш.

- Беяре, “перспективите” не падат от небето. На нас все някой ни пречи, ако не е международната обстановка, е жестоката диктатура или някой предател. Защо не попиташ “Локума” какво прави, освен да се налива с “мар” (френска гроздова ракия). А ти? Не ми отваряй устата. Ти беше мъж, сега си човешка дрипа...

Млъкнахме и никой не проговори до къщи. Даже не си пожелахме “лека нощ”.

1976

ИМПРЕСИИ, РАЗМИШЛЕНИЯ И БЕЗСИЛЕН ГНЯВ (2)

Четвъртък, 1 януари 1976 г.

Навръх Нова година Мишел донесе първите 1000 броя от “Работническо дело” с дата 7 януари 1976 г. Фалшификатът изглеждаше прилично.

Към обед дойде “личният враг на Хаджията” Кольо Тенджерков и ми каза, че сме канени у д-р Тошо Митев. Казах му, че Беяра е нов емигрант и че ще пази къщата. От метро “Данфер Рошро” взехме РОР-а и слязохме на гара Маси-Палезо, където ни чакаше с колата си докторът-анархист, който живееше в хубавата къща с двор в село Вуалан на № 54, на единствената дълга улица “Гранд рю”, около която беше разположено селото. Тошо беше един от самоотлъчилите се, на които нашият Хаджия не искаше да издаде дипломи за анархизъм. По време на обедата той не отвори дума за нашия “Бургиба”, а разказа за издателството “Акрация”, в което беше издал наскоро свои преводи на френски от няколко репортажа на Георги Марков от Би-Би-Си, които бе записал на магнетофон. Говори и за хората, с които по време на майските събития през 68-а са издавали списанието “Червено и Черно”. Попитах го защо е напуснал организацията. Каза, че с Хаджията било невъзможно да се работи, той разгонвал всичко, което не е съгласно с него и по този повод предрече, че и аз няма да се задържа дълго. Възразих, че ако организацията е истинска, тя може да сложи всекиго на мястото му. Докторът отговори, че не виждал смисъл “да се хаби” и смятал, че така може да бъде по-полезен на идеите. Искал да докаже на Хаджията и на тия, които вървели след него, че и без тяхната благословия можело да се работи за каузата – “от всеки според способностите и възможностите му”...

По този повод мисълта ми се отплесна и си спомних за дружбащите в затвора, които не признаваха, че съдените от “Народния съд” са “полит-затворници”. Болшевишките тюрмаджии също не признаваха тоя статут на всички, като ни третираха като “контрареволуционери”. Всъщност в основата на тази терминологична предвзетост стоеше съзнателното или несъзнателно провеждане на разлика между политиката и престъпността, и желанието на борещите се за власт партии и групировки да си нахлуят ореола на честни идеалисти, различаващи се от обикновените криминални престъпници, макар че едва ли имаше по-голямо криминално престъпление от политиката! Илюзиите спрямо властта и властниците се поддържат от люлката до гроба от платените витии на “държавността”, от професорите по политически “науки”, от практикуващите политическия занаят професионалисти, от техните лакеи и ... журналисти. Какво се крие зад тая претенция, която и някои сред нас си присвояват? Нали не продаваме индулгенции, а ето че и сред нас се появяват папи и патриарси. Аз мисля, че ако някой с думите и делата си е вреден за ка-

узата ни, представяйки се за неин adept, трябва да можем да докажем това с факти и документи, като убедим колебаещите се да се върнат в организацията, защото в нея е силата ни и възможността да влияем върху събитията.

Освен това, ако приложим Бакуниновите критерии за членство в Алианса, както ги е формулирал в своя “Револуционен катехизис”, ще намерим ли поне един между нас, който да отговаря на изискванията и изпълнява задълженията си на анархист? Нужна е по-голяма широта и в крайна сметка критерий е приносът на всеки за укрепването и активността на организацията.

Тогава как да процедираме с другарите, които са напуснали или са били отстранени от Парижката организация? Кой са полезни и кои могат да й навредят с участието си? Отговорът е идентичен с този на въпроса: ще спечели ли тя, ако върне прокудените или самоотлъчилите се?

За целта мисля, че трябва да изработим конкретен план за работа, като разпределим между всички набелязаните задачи. После, без изключение, да минем през “ситото” на устава и практическите критерии за извършената от всеки работа. Най-напред от нас, а след това и от стоящите вън от нея. При това ще е добре, ако проверката на изпълнените ангажменти или повторното приемане (или отстраняване) от организацията става с единодушие...

Отнесох се и Кольо ме върна към действителността с въпрос за Беяра. Казах, че не ми се ще да говорим за гурбетчий и отново апелирах за връщане в организацията, ако трябва и с помощта на общи инициативи и акции. Тръгнахме си късно вечер, но имах чувството, че пак съм говорил напразно. Досега не срещнах нито един революционер...

Петък, 2 януари 1976 г.

Отново се опитвам към шантието. Този път съм придружен от Беяра, комуто дадох стари мои дрехи, за да работи с тях. Когато обличаше панталона, ме попита дали е на Теню – беше му таман, само с по-дълги крачоли, които щеше да подвие. Не вярваше, че е мой, бях напълнял, откакто работех. Обектът беше на улица “Екзелманс”, недалече от квартирата ми и затова отидохме на работа пеша. На една стена видяхме мраморна плоча.

Чета и се питам: мислили сте сериозно какво точно означават думите

*Клод...
Загинал за Франция.*

Заради какво Клод повече не съществува и какво значи “Франция”?

Двамата Атанасовци – Беяра и Карталски, се запознах и патронът разпореда новопостъпилият да помага на двамата сърби... Работният ден и седмицата завършиха без инциденти. Привечер Карталски запита иска ли някой да работи и през съботния ден. Беяра пожела да остане с двамата сърби, които също имали семейства за изхранване...

Събота, 3 януари 1976 г.

Трябва да намеря чрез “баджанак” на Хаджията – Сови - артикулите, съобразно които е определен френският СМИК (Салер минимал) и така наречената потребителска кошница от около 500 най-различни продукти, от хляба и месото до жилища, автомобили, услуги и т.н. (евентуално и за други европейски и извъневропейски страни), след което да се изчисли този минимум и кошница в български левове. Същевременно, с българската минимална заплата от 80 лева + 5 от Падишаха + “безплатна медицина, образование и погребение”, да се построи българската кошница и се сравнят стандартите в проценти и пъти. Да се сравнят социалните придобивки и да се направят изчисления за детските надбавки (за 1, 2 и 3 деца), превръщайки ги в продукти - от хляба и месото до колата и жилището с всевъзможните услуги... Изобщо, да се вземе под внимание всичко, за да получим една обективна картина за “стандартите” на най-ниско платените категории работници, както и на тези, които получават “средната заплата”.

Неделя, 4 януари 1976 г.

Бежара излиза вече сам или си седи в стаята и не пречи на “размишленията” ми.

В основата на различните обществени движения стоят интереси от различно естество. Чии интереси представляваме и защитаваме ние анархистите и нашите противници – от консерваторите до марксистите?

Такова изследване трябва да се направи със счетоводителска педантичност и безстрашие, след което да се сравнят практическите резултати – в смисъл нашето и чуждо влияние върху класите в днешното общество и слоевете в тях и, накрая, да се анализират тези количествени “показатели”, да се проследи (ако е възможно) динамичното им изменение и да се потърси обяснение!?

Ценко, който още не се е върнал от Коледната си ваканция в Корсика, а и някои други от неговите “чомагаши”, повлияни от моите писания и дефиниции, започнаха също да употребяват в критиката си на източните режими/системи понятието държавен капитализъм. Само че, който каже А, трябва да продължи с Б и така да стигне до Я и до всичко, което предшества и следва такова определение. И през неговата призма да преценява марксизма, национализма, реформите на Дубчек, революциите и всички събития, процеси, класови борби и т.н., както и тенденцията към национализации/етатизации в “свободния свят”.

Забелязвам, че щом начена разглеждането на някакъв проблем по този начин, те започват да се опъват, да дават заден ход и да се отричат от този вид антиболшевишка пропаганда, разбирайки, че тя ги е вмъкнала в “капан”.

Четвъртък, 8 януари 1976 г.

Сега, след като от СССР пристигнаха различно оцветени дисиденти, западните “съветолози” и “кремлинолози” започнаха да ги селектират

и да отделят козите от овцете и същевременно продължиха да правят всичко възможно, за да заглушат всяка бунтовна и революционна нотка. Тази им линия като че ли води началото си от Унгарската революция, честването на чиято 20-годишнина е през октомври...

Петък, 9 януари 1976 г.

На тазвечерното събрание Хаджията каза, че един испански инженер, наш приятел, щял да бъде командирован в България от френската фирма, в която работел. Могли сме с Атанас да напишем писма до близките ни, които той щял да вземе със себе си и да ги пусне от тамошната поща.

Вместо това, на сутринта ние приготвихме пликос с два броя от вестник “Дело”, адресирахме ги и аз ги отнесох на Хаджията за Барба – така се казваше испанеца.

Сряда, 14 януари 1976 г.

Развръзката с нашите “писма” насъпи почти моментално. След работа Хаджията ни навести с двата обемисти плика, които беше разпечатил и ни чете по едно конско. Не бивало да злоупотребяваме с доверието на един другар и да го излагаме на опасност с необмислените си постъпки. Май беше прав; но толкова ми се искаше да дам признак на живот – моето писмо беше адресирано до жената на Илия Кехайов. Само казах, че ако копоите намереха мое писмо, Барба щеше да си има доста по-големи неприятности, отколкото с вестниците, за които можеше да каже, че са му дадени на гарата от непознат с молба да ги пусне от София. А нали отива с проекти и папки, в които можеше да скрие пликосите. Едва ли щяха да му правят щателен обиск, ако няма предателство.

Георги приключи разговора с това, че повече не можем да разчитаме на неговите връзки...

Неделя, 18 януари 1976 г.

Обмислям статия за експроприацията. (ЕКСОВЕТЕ)

Имаме нужда от средства. Или от хора? Ако гледаме трезво на действителността, като че ли няма хора. В нея днес не съществуват сили, които да я променят революционно. И това е валидно за всички движения, организации и партии, които стоят “наляво” от буржоазния център, било на Запад, било в опозиция на “съветското” ръководство на Изток.

Защо е така? Ако трябва да отговорим “философски”-успокоително, трябва да кажем, че условията, от които могат да се родят революционните идеи и сили, още не са съзрели. Но, ако е така, тогава всичко, което правим няма смисъл, освен за бъдещето или по-точно за бъдещите революционни ситуации/кризи!

Може да се търси отговор и в друга посока: промяната, която ние искаме, може би лежи вън от общественоисторическата еволюция!

Но за да твърдим това, би трябвало да сме сигурни, че знаем каква е посоката или коя е/кои са тежките тенденции в тази еволюция, ако развитието не е хаотично или волунтаристично?!

Все пак, във всички случаи/фигури, каквито и да са причините, дори и

да няма хора, ТЕ ТРЯБВА ДА СЕ СЪЗДАВАТ! Философската основа на тоя тезис е волунтаристична! И може би е идеалистична? (Виж Фихте!) И тогава, **ако създадем хората**, набавянето на оръжие и средства няма да представлява проблем!

Само че от посетите от Бакунин семена след 100 години поникнаха карикатури на анархизма, епитропи и педерастии! И равносметката на моя 42-43 годишен живот е скръбна.

Не искам и **НЯМА** да се поддам на тези настроения!

И утре ще започна да пиша статия за **ДНЕШНИЯ СВЯТ И ПЕРСПЕКТИВИТЕ НА АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ В НЕГО**. Но много по-важно си остава определянето на онези акции, които в днешното общество ни приближават /са стъпки/ към Социалната революция и намирането на другари за **ПРОВЕЖДАНЕТО ИМ**. Нали и калемджийството упражнявам, и ума си напрягам, за да бъда по-убедителен пред тези, на които говоря и с които искам да се създаде “мрежата” от революционни ядра. Само че никога не трябва да забравям, че тя не е достатъчна за извършването на Социалната революция. Тя може да ни стигне за разрушението, но то е само **НАЧАЛОТО!** А после? –

Ето, това трябва да се обмисли много сериозно!

Сряда, 21 януари 1976 г.

Бях запознал Беяра с Катята, която ми се оплака, че се опитвал да я прелъсти... срещу заплащане. А още не дошъл, казваше, че иска да започне да изпраща в България пари на “катанците”.

Проявите му на работната площадка също ме злепоставяха. Беше си внушил, че Карталски го е завлякъл с 1000 франка и изригнал пред Мише и Лазо заплахи – щял да му извади окоото с отвертката. Атанас-патронът ме попита що за идиот съм му довел. Нали аз настоях да го назначи.

Днес имах много остра схватка с Лазар, който бил партиец - член на СЮК (съюзът на югославските комунисти). Той защитаваше Тито с повод и без повод, като че ли за да ме дразни, докато изревах и тръгнах към него с чук в ръката. Колегите ни ме удържаха и от този ден Лазо млъкна, а след това си пролича и балканският му манталитет.

От озъбване, което можеше да завърши съвсем зле, Лазо започна да ме кани на обед или на вечеря. Веднаж приех поканата и ги придружих след работа. Те живееха с Мишо в един блок. Заварихме Карталски да се усуква около красивата му булка, която не работеше и гледаше двете им невръстни деца. Интересно, дали Лазар се досещаше защо Карталски беше сключил вечен трудов договор с него? Повече не стъпих у тях...

Четвъртък, 22 януари 1976 г.

В метрото някой е оставил жълтия вестник “Паризиен либере” (Освободения парижанин). На първа страница портрет на “звездата” и голямо заглавие, с големи букви: “Трудната бременност на Далида!” Скоро тя няма да роди, но ще се самоубие, щом навърши 50 години. Смятала, че на тая възраст не бивало да се показва на сцената.

(NB-2011: Нашата Лили “Марлен” и на 100 години да стане, няма да почувства срам от телесата и гласа си и да се скрие от погледите на “феновете” си. Да не говорим за самоубийство!)

Петък, 23 януари 1976 г.

За разлика от Жозеф де Местър, аз мисля, че няма нищо по-жалко от палача с ниското чело, с блясъка на лудост, излъчван от очите му и страхът и омразата към всичко живо, които прозират от дупките на визора. Не зная има ли нещо по-нечовешко, по-гнусно и по-подло от това да убиеш обезоръжения и вързан човек.

Людоедите са между нас!

Неделя, 25 януари 1976 г.

Навън е студ. Студено е и в общия клозет на етаж, от който всеки от ползващите го си има ключ. Мисля си за издръжливостта на тези, които ходят в отоплявани клозети и онези, които вдигат кошулята над заснежено поле. Те са несравними; а защо тези със замръзналите задници се подчиняват на първите? Кое ги уважава? Замисляли ли са се върху съотношението на силите? Може би се страхуват от пазачите и палачите им? Нима е толкова трудно да се събият с оръжието, което прави всички равни? “Ето къде са въпросите!”

Сряда, 28 януари 1976 г.

На шантието идва някакъв баровец, насочва се към мен и ме пита: “Вие ли сте патрона?” А аз съм облечен в мръсносин и окъсан гаширизон.

- Имам ли вид на мошеник?

Господинът се сепва и отминава, а другите се смеят. Разказвам им, че често ми се е случвало да ме бъркат с други и да питат: “Вие скулптор ли сте?”, “Аз мислех, че сте депутата на арондисмана.” Малко момиче в метрото: “Извинете, не сте ли Вие Солженицин?” “Не.” “Толкова много приличатие на него!” „Съмнявам се, но ако има някаква прилика, то той прилича на мен!” И т.н. и т.н. Смяхът продължава и Лазо казва:

- Гоша, трябва да я експлоатираш тая физиономия, майку му е*ем!

Петък, 30 януари 1976 г.

Вече не ми прави впечатление журналистическото митотворчество и създаването на авторитети и гиганти от нищожества. Школуваните журналисти от Лео Монд, Фигаро и други “меродавни” вестници (“институции”) едва ли го правят поради невежество. Да вземем случая с Ким Ир Сен. Поместват статии, в които рисуват един “загадъчно мистичен образ” на севернокорейския дебелак и людоед – “човекът, който не старее (по официалните портрети) и от 30 години ръководи своята страна с желязна ръка”. Срещу заплащане, по цени на рекламите, той публикува възванията си в жълтите вестници (в смисъла на жълтите билети, с които властите в III-та Френска република снабдявали проститутките). А колко плаща на журналистите за “агиографиите” им е тайна.

Беяра, който го бил видял при гостуването му в България миналата го-

дина, казва за него: “Един тупан!”

В този последен ден от седмицата е рядко студено за Париж – минус 10 градуса. С единия от сърбите, Мишо, не ни се работи и искаме да си ходим, но на баджанака му Велизар (Веза) и на Бекяра им трябва пари. Атанас Смиленов Димитров Бекяров, който е лежал преди и след 9-ти около 20 години и знае, че джобовите на костюма за “отвѣдното” са защити, сега трепери над сантиметрите. Идва “газдата” – бившият анархист и настоящ патрон на “Сосиете Каргалски” – и се озъбва. Двамата мълчат и нашият “Броненосец Потемкин” е торпилиран – половината се оказват стачкоизменници. Газдата се люти и ни дава за пример работниците в... Сибир.

Поразен съм от верността на материалистическата философия: “Битието определя съзнанието!”. Същият аргумент използваше преди 22 години гърбавия майор Гогов: когато при минус 34 градуса студ искахме да не работим на Белене, той ни питаше: а вие чели ли сте “Далеко от Москва”? Там се разказвало за ентузиазма, с който при минус 50 градуса работили затворниците в Сибир...

Все още ми беше трудно да си обясня метаморфозите на Бекяра, който казваше на разните натегачи, когато се разболяваха в концлагера: “Мрете, вашта мама да е...”, а сега заявява без капка свян, че искал да работи, защото му се плащало... Изглежда, ние хората струваме много евтино.

Май с годините “поумнявам”, защото, въпреки многото симптоми на неизлечимото му заболяване, изчаквах и се въздържах да отсъдя “със секирата на истината” този стар и нов герой в моя живот. А Мише казва за двамата шпайкбрехери:

“Делегация е дошла да чуе нийно мишлене, а они мукнат жицу...”

В такива случаи съм склонен да мисля, че внуците на питекантропус еректус са разделени на две основни категории: мошеници и глупаци...

Неделя, 1 февруари 1976 г.

Колкото и да искам да се концентрирам само върху ключовите въпроси на революционната борба, ежедневните събития ни засипват, влияят на мисълта, не позволяват пълното абстрахиране от тях и образуват синтеза, на който се опитвам да придам революционен или най-малкото спомагателен, благоприятен характер за достигане на поставените програмни цели!!!

Медиите ни натрапват от известно време темата за “ЕВРОКОМУНИЗМА”, като противовес на АЗИАТСКИЯ (нали Бухарин наричал Сталин „Чингиз Хан в чизми”). А какво ли би станало, ако към самия “Чингиз Хан” се приложеше собствената му максима: НЯМА СТАЛИН, НЯМА ПРОБЛЕМ? Отново се изправяме пред философскоисторически проблеми, а мозъкът ми е изморен и освен това нямам достатъчно данни и факти, за да напусна сферата на хипотезите. Може би е по-добре да оставя за по-добри времена намирането на верния отговор на този Хамлетовски въпрос...

Откъсването на Италианската, Френска, Испанска и ред други партии от

Москва има същата основа като тази, която доведе до “националистическия” разрыв на Югославската, на Албанската, на Китайската и други колонии и полуколонии от Московската метрополия. Само че в “еврокомунистическите” случаи борбата за независимост от Империята започваше още когато “новата класа” на локални държавни капитали беше в ембрионално състояние, тоест само като партии на властници в проект. Следователно, трябва да разширя дефиницията на понятието за противоречията между националните (държавни) капитали, вследствие експлоатацията им от метрополията с нейния “реален империализъм”.

През призмата на този нов политически феномен, получил произволното и нищо неозначаващо название/етикет “еврокомунизъм”, трябва да разгледам ролята на опозицията, класовите борби и въстанията на Изток.

И да видя нужна ли е нова оценка на сменящите ориентацията си спрямо Москва западни компартии. Разбира се, откъсването от Москва далеч не означава прекратяване на противоречията и борбите между партиите на частния и държавен капитал в западните страни.

Понеделник, 2 февруари 1976 г.

От днес отново работим в третия сусолъ (подземен етаж) на № 3, улица “Сен-Пол” в квартала “Маре”, в един комплекс, който е смесица от каторга и гробница. От вида му негърските коси на “сър” Едвидж Камаро се изправиха и той повече не се весна, макар че можеше да “спечели цели” 14 франка на час. На повърхността излизаме от метро “Сен-Пол”. Отсреща, зад планина от развалини, е Сена. И над нея мостът. Красиво е, само че имам впечатление, че на никого от нас не му е до красотата. (Ще ми пише Солженицин как ръцете на Иван Денисович го сърбели за работа. А, твойта мама!)

Тук ще останем по-дълго. На този обект работата започва и свършва с полицейска свирка. На Белене това ставаше със желязно клепало. По стълбата слиза бавно и тържествено, със същата стъпка, с която четиримата капитани сваляха трупа на датския принц след смъртоносния дуел с Лаерт или ако щете, с траурната стъпка, с която на Белене, строени по пет и по бригади, отивахме или се връщахме от работа. Пробиваме дупки в тавана за дюбелите/шевиите, с чиято помощ ще прикрепим тръбите, през които ще минат електрическите линии за осветление на подземните паркинги. Всички сме мръсни, като отчаянието. Дупча с бормашината и в бучащата ми глава се въртят спомени за иззетите от жандармите в пазарджишкия затвор тетрадки. Ленинските убийци на мисли унищожиха толкова скелети на книги, завършени глави и недоредактирани брошури. Болно ми е, че всичко, което имах толкова време да обмислям, да систематизирам и снабдявам с цитати и замаскирани тезиси, никога вече няма да може да види бял свят: “Двете тактики в Френскопруската война от 1870-а и Комуна”; “Октомврийската революция в Унгария от 1956-а”; “Том V на Капиталът (държавният)”; “В 10-ят кръг на Ада”... И групирани цитати от Маркс, Енгелс, Ленин, Сталин, Мао по теми за Държавата, Капиталът, Империалистическата война и Социалната революция, Азбуката на анархизма, Теория на Социалната революция, Гражданската

война и С.Р... И всичкият този труд в течение на години – вече го няма! Сега се опитвам да възстановя нещо по памет за събиране на моя опит и размишления в един том, който, макар и по други причини, изглежда също няма да бъде “готов за печат”...

Прахът от съскащите машини с режещ слуха звук, с които изчистват бетонните елементи, образува облаци, които запълват дробовете ни. Добре е да се напише книгата със заглавие **“Пролетариатът”**, в която да се разгледа трудът поне в основните браншове и заедно с него, в иронично-сатиричен тон, теориите на „класовото сътрудничество“ и на “социалистическото съревнование в източното безкласово общество”, или **“ДИКТАТУРАТА НА БАЧКАТОРИАТА”**.

Сряда, 4 февруари 1976 г.

Работим с Жан-Пол – години 33, женен с две деца, заплата 3 000 франка на месец, има кола и жилище. Добродушен на вид, но с хитра физиономия. Пита ме: Ше ву има ли... (търси термина), вуала... троцкисти, които са вегетарианци? От по-нататъшния разговор разбирам, че иска да пита за толстоисти. (Интересно дали мисли, че и френските троцкисти са вегетарианци? Може би, поставяйки въпроси в ролята на наивник, ще събере повече информация за французите, отколкото ако вземам думата.)

Пита ме се, защо някои работници и интелектуалци на Запад вярват в “Изток”, а на Изток – в „Запада“? Защото една друга особеност на човека е, че той се поддава лесно на желанията си и търси правдоподобни измами и веднъж като ги е приел, трябва да минат десетилетия, за да се освободи от тях...

Вечерта, след работа, се отбих до адвокатската кантора на мамзел Лвов. Тя ме упрекна, че от гордост не искам да ми се помага; а аз исках само да съм независим... И още с задоволство съобщих, че подновеното (от нас-коро емигриралите от СССР Белинков) издание на някогашния Херценов “Колокол” издъхнало поради липса на читатели, защото било насочено срещу всички: монархисти, плуралисти, еклезиасты, великоруски шовинисти, НТС и т.н. След журнала издъхнал и самият Белинков. (В Русия бях чел в списание “Байкал” негови статии за Олеша.)

Питам я може ли да се провери чрез жена му какво е останало от човека и й казвам, че ние сме достатъчно дебелокожи и няма скоро да издъхнем. Или поне ще го сторим след всички други!

Следващите четири дни – от 5 до 8 февруари 1976 г. – не се намират в дневниците ми по понятни причини. Тук ги излагам за пръв път на хартия, по спомен и след прочита на някои разсекретени архивни документи...

Четвъртък, 5 февруари 1976 г.

Сутринта, докато се бръсна и слушам новините, радиото съобщава, че в “крепостта на френската компартия” Сен-Дени е започнал нейният XXII конгрес, на който присъстват много делегации на източни и западни

“братски” партии. Наострям уши, защото около така наречения еврокомунизъм от доста време се вдига шум и е възможно на конгреса да се получат пукнатини в “моралното и политическото единство на международното раб. и ком. движение”. Понеже ще закъснея, отказвам закуската и моля “графинята” да ме отведе с колата си до гарата. Освен билет, купувам и вестник “Юманите”, органа на ФКП. В него намирам материали за откриването на конгреса, делегациите и състава им. Вниманието ми привличат “съветската” и българската. На Лионската гара си купувам “Фигаро” и “Либерасион” и вземам метрото за две спирки.

В тези вестници има допълнителни информации за тукашния XXII конгрес. Във “Фигаро” пише, че съветската делегация се ръководи от Андрей Кириленко – третия човек в йерархията на Кремъл след Брежнев и Суслов (годината е 1976). Отново преглеждам “Юманите” и виждам програмата на домакините. След закриването на конгреса, в неделя, на 8-и, ще се проведат митинги на закрито в 14-те зали на летище Бурже (до Париж, където се провеждат демонстрации на новостите в световната авиация). Залите са наети за случая от ФКП. Мозъкът ми работи на бързи обороти. След работа купувам “Льо Монд” и бързам за къщи, за да прегледам и обмисля всичко на спокойствие. Вниманието ми е приковано от Кириленко – украински апаратчик, който е въведен във висшите партийни сфери от покойния Хрушчов, бил по времето на Сталин Първи секретар на украинската компартия. Имаше и някакъв Кириченко, който се изгуби някъде по завоите, може би след преврата срещу Хрушчов. Но Кириленко остана при Брежнев и се е закрепил, както пишат, на трета позиция – член на политбюро и секретар на ЦК на КПСС. Дватама със Суслов са заместници и евентуални наследници на болния и грохнал Брежнев. В главата ми се ражда план, който ще нарекат химера. Ще трябва да го обмисля всеотдайно; но по-важното е дали ще се намерят хора за изпълнението му. Ето кое, както толкова често досега, е химеричното. За да завърша и да не се връщам повече към този “важен персонаж” според тукашната преса (в интерес на истината, аз никога не съм смятал, че сред висшите ръководства на компартиите, включително съветската, има личности, чийто интелект и теоретичен багаж заслужават внимание), ще разкажа и онова, което научих впоследствие за моя “обект”. През 1982 година умира Суслов. Брежнев напуска божия свят и мястото му се заема от шефа на КГБ Юрий Андропов. Една от първите му работи е да елиминира конкурентите. Всъщност единственият е 76-годишният Кириленко, за който на Пленум на ЦК на КПСС е обявено, че “он впадна в старчески маразм и в ноември 1982 г. е отправен на пенсия”. (Ако старческото оглуляване беше критерий, отдавна трябваше като “маразматичи” да бъдат отправени на “заслужена пенсия” почти всички членове на Брежневското политбюро!) Биографичните бележки за тази “бележита личност” завършват с още един интересен факт. В своята книга (в която става дума за папата) “Шпиони във Ватикана”, излязла през 2009 г., американският журналист Джон Колър съобщава, че през ноември 1979 г. съветското ръководство е издало неофициална смъртна присъда срещу папа Йоан Павел Втори (полският “папа Войтила”). В свръхсекретна заповед, то е

разпоредило на КГБ да употреби срещу папата “средства, които, ако е необходимо, могат да бъдат повече от дезинформацията и дискредитирането”. В нея се казва още, че “трябва да бъдат използвани всички достъпни средства, за да бъде избегната новата посока в политиката, започната от полския папа”.

Под заповедта стояли подписите на членовете на политбюро или Президиума на ЦК на КПСС Михаил Суслов, **Андрей КИРИЛЕНКО**, Константин Черненко и на секретарите на ЦК Константин Русаков, Владимир Пономарьов, Михаил Зимянин, Иван Капитонов, Владимир Долгих и, кой мислите... **Миша ГОРБАЧОВ!!!**

Всички тези събития обаче, колкото и важни да са, ако не са журналистическа сензация, се разгъват доста по-късно; а аз пиша за началото на февруари 1976 г. Още с откриването на конгреса, Жорж Марше е заявил, че “пролетарският интернационализъм” трябва да бъде реципрочен, тоест на пазара, ако перифразираме Шейлок, трябва да бъде ока за ока! Като се дешифрира фразеологията (за това не се иска да бъдеш Шамполион), се разкриват прозрачните противоречия в конфликта между КПСС и западните компартии!!!

Петък, 6 февруари 1976 г.

Събудих се много рано и чувствах, че повече няма да мога да заспя, но останах в леглото. Планът беше узрял в главата ми. След работа ще отида до Хаджията, за да споделя с него обмисленото, макар и като сценарий, без да го посвещавам в намеренията си. Нито да говоря за детайлите, които и за мен още не ми бяха съвсем ясни. Щях да ги решавам на място в зависимост от обстоятелствата. Искях да чуя неговата преценка, знаейки отнапред реакцията му. За свършеното щях да разказвам после, ако всичко минеше благополучно. Ако ме запитат защо, след като познавах отношението на нашия “патриарх” към подобен род операции, споделях мисли и намерения с него, мога да отговоря следното: по това време, а и днес, макар и доста по-колебливо, след всичко, което се случи по-късно и доведе до пълен разрыв в отношенията ни, аз не допусках и за момент, че Хаджията може да бъде подлец и още по-малко предател. Тогава, а и години след това, аз не криех от него своите идеи срещу бездействието, което убива организацията или я превръща в нещо подобно на религиозна секта със смешни ритуали и изпразнени от съдържание проповеди. А ги споделях с него, защото, независимо от враждебното му отношение срещу всяко действие, което е “вън от закона”, той имаше изключително богати връзки в международните анархистически среди, създадени през изтеклия четвърт век, откакто беше пристигнал от Турция през Италия в Париж; а някои датираха още от времето, когато беше делегиран като кореспондент на ФАКБ в Испания по време на гражданската война през 1936-1938 г. При нас и тогава, и сега, макар и “неформално”, както казват днес (или без организационни връзки) в движението винаги е имало, ако не в една страна, то в друга, групи, организации и течения, адепти на различни методи за противостояне срещу властта – от просветителството до въоръжената борба. И независимо от различията ни, е съществувала

солидарност и взаимопомощ, дори когато “пацифистите” са се разграничавали и “осъждали” публично акциите на “авантюристите”. Моят собствен случай с ГАРИ беше един пример за тази осмоза, която позволяваше, след известни усилия, да се стигне до революционери не само на думи, макар и “международната обстановка да не беше благоприятна” за революционни дела. Самият Хаджия не беше отказал помощта си на един млад италиански другар, който участвал в експроприация на касовата наличност в една банка. “Военната плячка” беше оставена на съхранение при него в течение на няколко години, докато отминеха активните полицейски издирвания по разкриване на “злосторниците”. Бях разговарял с Джани (така се представяше младият италианец) при едно от посещенията му в Париж, при което Хаджията ме запозна с него и му бях дал адреса си, да го има в случай на нужда.. Ето такива млади и решителни хора ми бяха нужни за някои повече или по-малко “велики дела и грандиозни планове” и аз се надявах с помощта на другари, като нашия стар “носорог”, да ги намеря. Затова разисквах с него често тези теми и споделях някои от своите идеи. С тези мисли се отправих на работа. Продължавахме да се давим в прахта на пробивания бетон, която запълваше ноздрите, влизаше в ушите и очите, въпреки очилата и като че ли правеше още по-разбираем поета, който пишеше “и хладен гроб – сладка почивка”. Главата ми бучеше и дявол знае колко беше кръвното ми налягане, а аз не можех да си обясня мощния инстинкт за самосъхранение, който поддържаше жаждата за живот на милиони като нас, които срещу много по-малки жертви и по-малко усилия биха могли да променят и да направят значително по-поносим, по-достоеен и по-желан собствения си живот и този на себеподобните...

След като привърши работният ден, отидох при Хаджията. Започнах нашия разговор с това, че на днешния ден преди 103 години обесиха Дякона Левски, а той ми предложи да... напиша статия за “Наш път”. Избухнах: - Хаджи, докога с неговите кокали ще си измиваме срама от историческата ни парализа? “Нашите” всеядни властници продължават да ги оглозгват, а народът се прави, че не разбира шмекерията на управниците си и собственото си падение... И ние ли трябва да им подражаваме? И не ти ли е минавало през ума, че остарелите и излъскани от употреба кокали на нашите герои от миналото, чиито биографии се поместват регулярно всяка година във вестници и списания, няма да ни помогнат...

Казвам му, че се срамувам от тоя ритуал, който е амортизиран. Трябват нови... кокали! Добавям и словата на Линкълн: “Свободата е цвете, което увяхва, ако не се полива на всеки 20 години с кръвта на героите и тираниите!”

- Лесно е да се говори, но ти мислиш ли сериозно, че можем да направим нещо друго, по-различно, така както ни гледаш?

- Да, ако можех да намеря половин дузина истински мъже и жени...

- И какво би направил, ако ги имаше?

- Ето какво: нали знаеш, че в момента се провежда XXII конгрес на ФКП...

- Е, и какво?

- Имай малко търпение и не ме прекъсвай! Дошли са делегации от вся-

къде, включително и от СССР. “Съветската” се води от Кириленко. Конгресът приключва работата си утре, а в неделя ще се провеждат митинги на закрито в 14-те зали на летище Бурже. Главните действащи лица ще бъдат оратори от “братските партии” в страните на “строящия се комунизъм” и на “прогнания капитализъм”. Във всяка от залите ще се проведе по един такъв митинг. Най-важният ще бъде с Марше и Кириленко...

- И ти искаш да ги взривиш ли?

- Не, Хаджи, намеренията ми са много по-миролюбиви. Ще се приближа до госта преди да са влезли в залата и ще го подпра с нагана в ребрата, след което, пред алтернативата да го взема за спътник по пътя до свети Петър или при Луцифер, ще поискам да ми докарат хеликоптер, с който да отлетим двамата...

- Става за сценарий на филм, само че в реалния живот или охраната му ще те разоръжи, или снайперистите ще ти пръснат черепа...

- И това е предвидено: когато извадя револвера, ще извикам гръмогласно, че тълпата е инфилтрирана с мои другари, които при една “трудова злополука” (аксидан дю травай) ще хвърлят бомбите си в тълпата. И понеже там ще има поне стотина хиляди възторжени посрещачи, можеш да си представиш каква хекатомба ще се получи. И не толкова от шрапнелите, колкото от паниката и бягството на обезумялата от страх тълпа...

- Значи ти си готов да загинат няколко хиляди невинни жертви.

- Хаджи, аз давам на организаторите и на охраната възможност за избор. Ако всичко завърши по план, няма да има нито една жертва, а за “невинността” нека не говорим...

- Като слушам демоничните ти слова, ми настръхват косите и се питам не си ли луд! Но все пак, да чуя! За какво ти е Кириленко? Какво ще правиш с него?

- Най-напред ще трябва да го откараме на тайно и недостъпно място. Например, в пещерата при твоето лозе на испанската граница.

- Пилотът на хеликоптера нали ще знае къде сте, ще го убиеш ли, за да мълчи?

- Не. Там, където ще кажа да кацнем в Пиринеите, ще трябва да ни чака кола с наши приятели. Предварително, чрез радиовръзката на хеликоптера, ще предупредя, че всеки опит да бъдем проследени ще завърши... летално за “високопоставения гост”. След като кацнем, ще запалим хеликоптера и ще пуснем пилота да си върви по живо, по здраво, но с безлезици на гърба...

- А после?

- После ли? После, в течение на два месеца Кириленко “ще говори за своята престъпна дейност” и тази на съучастниците му от Кремъл. Всяка нощ сензационните му показания ще бъдат предоставяни на медиите, придружени от изложение на нашите позиции по всички социални и интернационални въпроси, както и нашите програмни искания и стратегически цели. Така мисля, за тези два месеца ние ще можем да направим пропаганда на нашите идеи пред четири милиарда души, колкото не бихме могли да постигнем за 4000 години с всички вестници и списания, с които разполагаме в целия свят, включвайки в това число и “Нашия път”

за който ти ме караш да пиша статия за Апостола...

- А Кириленко, какво ще направите с него, ако това, което си измислил стане, колкото и невероятно да е?

- Той е последната ни грижа. Мисля, след като изцедим всичко от него, да го оставим някъде през нощта по прашните селски пътища и да съобщим да си го приберат. Той ще има правото на избор: да се прибере “на родину”, където ще приключи земния си път с куршум в тила, отправен от властващата мафия, задето е нарушил закона на Омертата или да стане емигрант, като нас. Ех, не точно като нас, защото няма да отиде на постройките, а ще си пише мемоарите, за които ще му платят милиони. Както виждаш, планът ми е съвсем хуманен и няма нищо общо с непрекъснатото заклеймявания от теб тероризъм...

- Това, което ми разказваш е невъзможно! Тук трябва професионалисти и то от най-висока класа.

- Ами кое ни пречеше да ги създадем бе?

Тук вдигнах рамене, млъкнахме и двамата, след което Хаджията предложи да отидем да вечеряме при Мадлен, но аз отказах, защото бях преуморен и поисках само да телефонирам в Брюноа. Хаджията подхвърли:

- Няма ли да се ожениш, та да си седнеш и ти на задника, като всички ни?

- Хаджи, и други правят такива подмятания, Ценко например. Аз бях решил никога да не се женя, но не спазих клетвата си “да не се бръсна докато не освободим България”. Това няма да се повтори, освен това мамзел Лвов не е мой тип, тя чака годеника си Макаров, когото е оставила в Старозагорския затвор, а аз водя съвсем аскетичен живот, откакто напуснах България. Нашите отношения са като на колеги-затворници, въпреки липсата на каквато и да е идейна или духовна близост. За жалост, тя е достатъчно тъпа, за да може да се води с нея какъвто и да е сериозен спор. Идолът ѝ е Солженицин, жертва е на пощината, но е услужлива, особено за преводи на френски или руски. У тях ползвам банята поне веднаж седмично, но не съм им останал борчлия – на нея и на майка ѝ, които имат понякога нужда от мъжка ръка и съвет. Ако ли не, купувам по някой подарък. Това е положението.

След това обяснение, набрах телефонния номер и попаднах на майката Наталия. Поздравих я и попитах удобно ли е да разговарям с Катрин. Питам младата ще има ли утре път към Париж, защото искам да я видя и говоря за една важна работа. Отговори, че е съгласна да се обади в квартирата ни следобед, преди вечерната служба в църквата на “падворие” на улица Крими. След като и това бе уредено, излязохме заедно с Хаджията и се качихме на метрото, където той слезе на “Барбес-Рошешуар”, за да отиде до станция “Бланш” и оттам пеша до Мадлен на улица “Турлак”, а аз продължих до Гар дьо л’Ест и от там по линията Пон дьо Севр се прибрах. Беше станало късно, Бежяра беше заспал, влезнах тихо и си легнах. На сутринта пак нямаше да се видим, защото той отново работеше “за стотинки”.

Събота, 7 февруари 1976 година.

Както много често, пак избързвам в заключенията си, че светът и хората

са узрели за взривяването на днешното общество и не желая да видя, че гробарите му ги няма още. Тия, които поне на думи казват, че искат да разрушат устоите на днешния свят, са като Самуиловите войници, след битката им с Василий II-ри Българоубиец. А еднооките от работническата класа в 99 % от случаите искат да “влязат в това общество” и затова мнозина отиват при социалдемократите или в компартиите, мечтаейки да дойдат или по-точно – да бъдат поставени на власт.

Ами аз, който се продавам по за стотина франка на ден на някаква свиня, която казва за някой от работниците си: “Този аз го имах в течение на шест години”, аз много ли се различавам от тях? Тогава на какво различаваме? Може би единствената ни “утеха” е, че и по времето на Диоген е било същото... Само че мене ме е срам и съм безпомощен. За акциите, които могат да разтърсят света, един войн не стига!

Заех се с нещо по-земно, да приготвя една голяма тенджерка с леща, след което утолих глада си с двойна порция и половин хляб. После, като че ли за да избягам от неприятните си мисли, потънах в четене на “Канар аншене” – френският сатиричен вестник “Обверижаната патица”. Имаше хубави карикатури, между другото и на Жорж Марше. След около два часа това ми занимание беше прекъснато от “графинята”. Уговорих я за утрешния неделен ден да ме заведе с колата си до Бурже, поради голямото ми желание да видя как протичат “мероприятията” на тукашната компартия, която бе най-голямата в Европа след италианската. Тя нямаше нищо против. Каза, че ще дойде да ме вземе преди 9 часа. Митингите започваха след 10. Поканих я на готов кекс с кафе, но тя отказа – тези храни не били здравословни. Докато разговаряхме за нейната работа, се прибра и Бежара. Казах му, че ако иска, утре Катя може да ни заведе да видим как минават тук политическите митинги и му обясних за какво иде реч. За него това беше разнообразие и той се съгласи веднага. После слязох да изпратя Катята до метрото. По пътя тя ми каза, че още не може да се освободи от неприятното чувство, което е останало в нея от офертите на Бежара. Обясних й, че не разбирам откъде му е дошла тая идея, но се надявам, че след сериозния разговор, който имах с моя съквартирант, това никога повече няма да се повтори.

Когато се върнах, видях, че Бежара е разстлал вестник и се готви да вечеря със сирене и лютеница. Поканих го на леща в моята стая и го запитах за новините около него. Пишел редовно писма до Пенка, но не получавал отговор. Казах му, че това е нормално и че трябва да свиква с тоя “наказателен режим”. После ме помоли да слезем до бара под нас, искал да пие някакъв по-силен алкохол, за да му олекнело. Съгласих се. Долу в този час, нямаше много клиенти, но ние седнахме на високите столове до тезгяха, за да пийем нещо “на крак”. Обясних му, че това, което французите пият като аперитив или за улеснение на храносмилането са техните пастис, рикар, сенкантеън (51 градуса). Поръчах два пастиса и му обясних, че се разреждат в пропорция 1 : 4 с вода, но той обърна своите 50 грама на екс и поиска втори. Момичето на бара му наля нова доза, но той направи жест с палеца, насочен надолу към чашата и рече:

- Тур, тур, тури...

Барманката ме погледна неразбиращо и аз й обясних, че “мосю” иска двойна доза. Тя изпълни желанието му, но той продължи с неговото “тури”, аз вдигнах рамене и й дадох знак да му налее чашата от два децилитра. Платих поръчката и когато Бежара пресуши и тази четворна доза, го хванах по-яко под мишницата, за да го измъкна навън. Помогнах му да се качи по стълбите и още щом влязохме, той се просна на леглото с дрехите си и заспа моментално, навярно сънувайки “катанците” и Пенка...

Неделя, 8 февруари 1976 г.

Сутринта станах рано, разтърсих съквартиранта и го питах ще дойде ли с мен на митинга в Бурже. Нужно му беше известно време да се съвземе, след което стана и закусихме. Аз се обръснах, подстригах стърчащите косми от брадичката ми, облякох сивия си костюм с небесно синята риза, поставих сива кадифяна папионка, взех си и елегантния бастун и заприличах на социалист от края на миналия век. Бежара беше облечен като за работа, сложи си само един нов панталон, с който се беше снабдил от “пазара на бълхите” (най-големия френски, а може би и европейски битпазар на Клинянкур). Бяхме готови, в очакване на Катята. Взех несъстоялия се свинар със себе си, не защото можеше да ми бъде полезен в “работата”, но ми трябваше като свидетел пред Хаджията, който иначе можеше да помисли, че фантазирам или... провокирам.

Точно в 8,30 часа Катрин позвъни. Без да се бавим, слязохме и се качихме в колата й, която тя бе паркирала под прозорците ни на авеню де Версай. По улиците в неделния ден още нямаше движение, минахме през града, избягвайки обичайните парижки задръствания и го напуснахме през Обервилие, след което продължихме на североизток, заобиколихме градчето и на летището пристигнахме в 9 часа и 10 минути. Макар че имаше още близо час, партийци и любопитни бяха започнали да се събират. Катрин гарира колата си в определения за целта паркинг, след което се разходихме сред хората. Видях улицата, по която пристигаха колите с делегатите на конгреса и техните гости. Те слизаха пред входа, откъдето водеше път за залите, в които щяха да се състоят митингите. Разстоянието между двата пункта беше около стотина метра. Постепенно около тоя път започнаха да се събират на купчини млади хора. Това бяха френски комсомолци, които щяха да охраняват “вождовете на европейския пролетариат”. В часа десет, комсомолците се бяха строили вече в три редици от двете страни, прегърнати през рамене, образуваха жив “тунел”, известен ми още от червенково време, през който щяха да минат височайшите гости и техните домакини, защитени с телата на младите. Откъм пътя се зададе първата група, в която един до друг вървяха Марше и Кириленко. Нямаше време да разсъждавам, приближих се, оставяйки зад себе си Катята и Бежара и потупах с ръката си прегърналите се комсомолци. По лицето ми се беше изписала най-невинната усмивка и аз казах “Прашу прашчение!”. Мислейки, че съм съветски другар, който е сбъркал пътя, те ми отвориха пролука през живия плет от тела и аз влязох в тунела, точно когато първата делегация отминаваше. Зад нея идваше на около 15-20 метра следващата. Ускорих крачка и се залепих за водещата делегация,

бях на не повече от метър от “тавариш Кириленка”. Моята поява не направи никому впечатление, толкова благопристоен беше външният ми вид. След по-малко от минута приближихме входа за залите. Трябваше да съобразявам бързо. Вместо да вляза с делегацията и заема полагащото ми се място в деловия президиум, счетох за по-благоразумно да си изляза по същия начин през тройната жива верига, която, докато скандираше приветствията си, ми направи път и аз излязох от тунела. След което се промъкнах през тълпата към мястото, където бях оставил Катрин и Беяра. Той като че ли беше разбрал смисъла на маневрата ми и рече:

- Гоше, ами то човек ако рече, може с отвертката да ликвидира тоя тупан. Не отговорих нищо и казах на смеещата се глуповато Катя:

- Дойдохме, видяхме и сега можем да си ходим, без да сме победили.

Тя отиде да вземе колата си, а Беяра ме гледаше, очаквайки да му кажа нещо, но аз продължавах да мълча и си мислех, че експериментът можеше да завърши и с известни компликации. Независимо от това какво са си мислили комсомолците, ако изобщо са били способни на това в състоянието на екстаз, в което бяха изпаднали при близостта до “ръководителите на френския и световния пролетариат”, аз доказах, че планът ми не беше фантастичен, тъй като изпълних първата му част. За втората липсваха неколцината мъже.

По обратния път с колата замолих мамзел Лвов да ни остави на порт дьо Клинянкур, благодарих ѝ и се сбогувахме, а ние с Беяра, минавайки край сергиите на бит-пазара, се запътихме към пасаж Пенел. Само че Хаджията отсъстваше. Не ни оставаше друго, освен да се приберем и довършим тенджерата с лещата.

Понеделник, 9 февруари 1976 г.

През обедната почивка телефонирах на Хаджията от бара, където бях взел сандвич-пате с чаша бира и го попитах привечер можем ли да се видим. Той каза, че дори е задължително, защото щяло да има през почивните дни конференция на АИТ и трябвало да се подготвя и кажа макар и няколко думи. Предупредих го, че ще отидем при него двамата с Беяра, който не знае нищо за нашите разговори, но може да му разкаже за вчерашното ни посещение на грандиозния митинг в Бурже...

Следобеда пак дупчих тавана с бормашината и гълтах и се задушавах от праха още четири часа. После отидохме до Хаджията, когото заварихме облечен. Канеше ни на супа при Мадлен. По пътя той попита моя “земляк” как се чувства на френска земя, свиква ли с работата и живота в емиграция. От дума на дума разговорът стигна до уикенда и Беяра му разказа в подробности за вчерашната ни разходка с кола, като завърши разказа си така:

- Гоше за малко да влезе с главната делегация и да приеме приветствията на френските комунисти.

- Ама как, охраната не го ли спря?

- Не. И мене ме учуди тая работа - стена от три редици, а го пропусна, види се, вземайки го за съветски другар... Тя и тука май върви приказката на Настрадаин Ходжа: “по дрехите посрещат...”. Гоше се беше изтупал

като баровец и охраната го пусна.

- Освен дрехите, Хаджи, е нужна и малко дързост и самоувереност. Не зная какво се изписва в такива моменти по муцуната ми, но много пъти ми се е случвало да ме взимат за някой друг.

Мадлен сервира от тяхната вегетарианска супа, след което поднесе и сирена, а ние сменихме темата. Хаджията каза, че освен испанската СНТ, италианската УСИ и нашата БНКТ, щели да присъстват делегати от Германия, Португалия, Мексико и един англичанин и ми поръча да си подготвя словото. Казах му, че не съм уста за такива уши, но той настоя, за да не бъдели говорителите все едни и същи. По едно време Беяра поиска да отиде в клозета и Хаджията му посочи тесния коридор, който водеше към стаите:

- Първата врата в дясно – и когато кумецът влезе в тоалетната, той само ми рече:

- Не съм допуснал, че си до тая степен луд...

- Адаш, ти нали каза, че това било работа само за професионалисти “от най-висока класа”? Оттук нататък можеш да смяташ, че си попаднал в компания с един от тях.

- Ще си докараш някоя голяма беда, от която няма да може никой да те измъкне. А и на нас можеш да навредиш.

- Хаджи, съобразно буржоазната юриспруденция, отговорността за всяко престъпно деяние е лична. Освен това, в случая не е консумиран нито един от съставите на френския код пеналь... (наказателен кодекс)

Благодарихме на домакинята за вечерята и си тръгнахме, за да си отспим.

Вторник, 10 февруари 1976 г.

Ако руският царизъм **заслужи съдбата си**, то сравнението, което следва, **предопределя от само себе си съдбата на болшеvizма**. Ако това сравнение изглежда благоприятно за царизма, господа троцкистите, гошистите и прогресистите трябва да обвиняват за това **дворянина Ленин**, защото свидетелствата, представящи царските тюрми в привлекателен вид са... негови. И защото адът, за който аз ще свидетелствам, е сътворен от него и учениците му.

Ако започнем сравнението със социалния състав на болшевиките от царските тюрми и този на анархистите от ленинско-сталинските “трудово възпитателни общежития” в България и техните “либерализирани” наказателни отделения от хрущовата епоха, ще констатираме, че срещу дворяните Ленин и Дзержински, дребния буржоа Троцки и лумпена Сталин ще намерим: Атанас Димитров – тютюнев работник, Васил “Народа” – печатарски работник, Илия Кехайов – строителен работник, Иван Балтов – миньор, Георги Донев – селскостопански работник, Беяра – общ работник и свинар. Аз бях единственият полу-“интелигент”, завършил гимназия, след което работих по строежите, в горското стопанство и организирах “терористически” групи...

По всяка вероятност, “полезните идиоти” и прогресивните защитници на болшевишките палачи ще се опитат да оправдаят садизма и полицейското им насилие с “прогресивността” на насилниците, с това срещу коя

класа се упражнява насилието, с това дали тя е “възходяща или низходяща класа” и други канибалски аргументи. Но дори и те не биха могли да им послужат, защото между нас нямаше дворяни и “буржоазни интелектуалци”. Ето защо, ние не искаме от тях амнистия за затворниците, нито смекчаване на наказателния режим, защото сме наясно, че диктатурата не се трогва от морални протести и “братски изрази на солидарност”. Има само един език, който е разбираем за палачите – езика на бомбите и куршумите! Който не е разбрал тази елементарна революционна истина, неговото място е в... затвора. Защото на роба е необходим ленински затвор, за да се осъзнае!

Сряда, 11 февруари 1976 г.

Спомням си русолявия лейтенант от ДС в пазарджишкия затвор по времето, когато началник там беше “скулпторът” на надгробни плочи – Георги Попов. “Народната власт” го използваше, за да ликвидира противниците ѝ. После тя го осъди на 5 години, но лейтенантът продължи да получава заплата по съвместителство, като убиец и камерен доносител. Когато научих за него, изпитах отвращение и желание да му смажа черепа като на змия. Сега се питам, ако прибегна до терористически актове, ще се различавам ли от него, макар да сме два екстремни случая? Нали става дума за човекоубийство? Прочее, **в случая с Кириленко, това не беше запланувано**. Но не трябва да се опитвам да се измъкна, като избягвам и заобикалям ясният и категоричен отговор. Какъв би бил той след едно всестранно изследване на казуса от различни гледни и отправни точки: морална, социална, човешка, еснафска, историческа, прагматична, юридическа и т.н.? Мисля, че все пак има разлика - терористът залага собствения си живот срещу този на жертвата-тиран, докато платеният служебен убиец на ДС, убиец на вързани хора, има покровителството на закона и признателността на тези, които са му заповядали и заплатили “мократа или суха поръчка”, оставяйки недосегаеми...

Петък, 13 февруари 1976 г.

Приготвил съм изказването си за срещата ни със западноевропейските анархисти в събота и неделя и причаквам Катрин Лвов, която вече втора година работеше като секретарка в голяма адвокатска кантора на едно от 12-те авенюта-лъчи на площад “Етоал”, сега “Шарл дьо Гол”. Ще я замоля да ми го преведе и напише на пишущата си машина. Опитал съм се да не бъда скучен и в същото време – стряскащ, защото и проблемите, и манталитетите ни са доста различни:

Другари,

Аз не съм артист, а анархист от Изтока. Затова мисля, че ще е по-добре, вместо да си ръкопляскаме, да опитаме да се разберем и ако сме в състояние – да си помогнем взаимно в общото дело...

Бих искал да споделя очакванията си за приближаващата пролет. Не съм пророк, но усещам миризмата на барут в Испания. Струва ми се, че

не е далече часът, в който пламъците на революцията ще се издигнат високо нагоре към испанското небе. За този час трябва да се готвим още отсега. Във великата Испанска революция, която, надявам се, предстои, ще вземем участие всички! Ще участват и сталинисти, троцкисти, маоисти и дори социалисти. Ние не можем да ги спрем, когато те се наредят от страната на барикадата, която ни отделя от франкизма. Но ние можем, и това е наше морално право и историческо задължение, когато те се устремят към овакантените министерски кресла, към опустелите полицейски участъци и армейските щабоове, да им препречим пътя с куршуми и бомби. Този път в пожара на гражданската война трябва да изгори всяка власт, всяка партия и всяка политика! С огън и кръв трябва да попречим на замяната на частния испански капитал с държавен, замяна, за която се готвят всички тези “съюзници”!

За тоя Дванадесети час и за тази Година Първа на новото лятооброене нека се готвим с мисъл, със сърце и с ръце, които няма да трепнат!

Да живее Социалната революция! Да живее гражданската война на пролетариите срещу обитателите на палатите, срещу притежателите на банки, министерски кресла и владишки тронове! Срещу кандидатите да ги сменят!

АНАРКИЯ о МУЕРТЕ!

Когато я прочетох в неделния следобед, тя не предизвика особен ентузиазъм. Даже Муньос Конгос от задграничния комитет на ФАИ каза:

- Ей, ей, български другари, не се увличайте! Живеем в друго време. Напомних, че евреите две хилядолетия си пожелаваха “Догодина в ЙЕ-РУСАЛИМ!” - и накрая отидоха...

Неделя, 15 февруари 1976 г.

Цялото многословие на Троцки и троцкистите за бюрократията и израждането на “работническата” държава или ако употребим любимият им марксов жаргон: за “начинът на производство, който е социалистически, но надстройката се е повредила или изродила и това рефлектира върху базата”, бие на кухо. Отгоре на всичко, недобитите и неразбрали нищо днешни троцкисти определят “прогресивността” на противниците си чрез отношението им към ленинизма и сталинския СССР и към “истинския и непроституиран” марксизъм.

По подобен начин, критиката на Хрушчов – за престъпленията на Сталин и “култа към личността”, както и тази на всевъзможните буржоазни критици на “социализма” и СССР, целят да скрият от публиката основния въпрос – **за същността на системата, от която произтичат всички следствия, които те критикуват**. Дори математици като Шафаревич бягат от точните дефиниции.

Сталин и компанията му, които ликвидираха 1/3 от съпартийците си, включая убийците на убийците им, прибегваха до аналогични прийоми в “критиката” си срещу Тито, а Мао - срещу Хрушчов и Брежнев; и обратно.

Изобщо в тяхната критика властта става “база”, властодръжците – тво-

рци на историята и макар че всичко останало е еднакво – от експлоатацията и насилието до собствеността, разпределението, бюрократичната и военно-полицейска организация и дори това, че “класиците” им са едни и същи, - това не им пречи, когато “не са на власт”, търсейки единодействие с нас, да продължават да ни убеждават, че съответният строй на конкурентите-близнаци е нацистки, фашистки, шовинистически, реакционен, “хански”, на “червените царе” и т.н.

Вторник, 17 февруари 1976 г.

В отношенията си към различните гошисти, троцкисти и дори сталинисти мисля, че в хода на революцията трябва да се придържаме към **“тактиката на обезглавяване на партията отгоре и съюз с членската им маса отдолу”**! Тоест към тактика, базирана на класовото разслоение на всяка партия – на върхушка, среден кадър или апаратчици и обикновена членска маса, когато тя не е облагодетелствана от властта. (Базата на всички партии - социалдемократи и християндемократи, демократи и републиканци, лейбъристи и консерватори, та дори на нацисти и болшевики - като че ли е еднаква по социалния си състав, но е добре отговорът да се търси с данни в ръка, ако можем да се доберем до тях.)

Сряда, 18 февруари 1976 г.

Да се дефинира понятието **ИМПЕРИАЛИЗЪМ** в развитие, като се прегледа литературата и се анализират фактите и данните от френскопруската война насам, **тоест от 1870 г. до мултинационалните и транснационални компании или до империализма на Москва и Пекин, роден от единствения “тръст” – държавата-собственик.**

Четвъртък, 19 февруари 1976 г.

По същия начин, по който се свиват съзнанието и кръгзорът на затворника до една схема и се стремят към една точка, се свива и това на работника. Но какво да кажат тези, които са осъдени да не могат да деградират, защото няма какво да се свива и които никога няма да бъдат поставени в условия, при които започва регенерационният процес на разширение и възстановяване?

И всичко това, за да може за един педераст Ги Тодоров, старият мръсник - бащата Тодоров - да наброи 10 000 000 франка на отвлеклите син му Ги - както се говори - с негово съгласие. Наброената сума е равностойна на спечеленото от 30 “неквалифицирани” работници за цял живот. Тридесет работнически живота се хвърлят, за да може една богата, преситена и извратена свиня “да се радва на приятелите” си и на породистото си куче. Вестниците и телевизиите предават сърцераздиращата му история в избата и защитават правата на хомосексуалистите в името на... любовта. (За тях любовта е = на рефлекс на чревцето + хормонални приливи.)

Каква ли статистика би се получила, ако всяка прищявка, покупка, подарък и луксозен стил на лентяйство на богатите паразити, в “най-добрия от всички възможни светове”, се изчислят в години от загубени и погубени милиони работнически живота?

Петък, 20 февруари 1976 г.

Зимно време, в ледените гробници на Сен-Пол, разликата с Белене е изчезваща. Заплатата “на свобода” е плод на робското усърдие на стремящите се към увеличението й наемници и очакваната премия в края на годината. И в Белене, в “епохата на размразяването”, затворници се стремяха към двойна норма. При надница от два лева, от която получаваха 40 стотинки (20 %), те достигаха до 80 стотинки на ден при 200-процентно изпълнение и това ги правеше доволни. Освен това имаха храна “за работящи”, два дни се брояха за три и т.н., без да се отчита “доброто мнение” на палачите за подобни хибриди между вола и рибата... Врхлитат ме още спомени, които предизвикват размишления за тези, с които бяхме по затворите. Независимо от това, че сред тях имаше храбри и симпатични личности, “ровенето в техните идеали” сочи, че те бяха олицетворение на различни степени на реакционност. Ето защо моят съселанин от Любимец и бивш партиец – бай Петър, когато попадна в затвора, бидейки наясно срещу какво се беше опълчил и се видя сред господа-другари, които искаха в една или друга форма реставрация на миналото от Третото царство, започна да налага пламналата си от недоумение глава с мокра кърпа. Гачев, който искаше да съхрани чист и непроституиран “истинския марксенинизъм” и твърдеше, че е достатъчно да остане един жълт, за да поникне дъб, не можа да възкреси вярата на тоя селянин, който бе разбрал, че семето на марксизма е изгнило или проядено от плъховете... За съжаление, максимумът, който даде затвора на тези от преди и след 9-ти, които не научиха нищо ново, беше “статутът” на борец против фашизма или в перспектива срещу болшевизма от съответна категория, с полагащите се към нея привилегии (от безплатно ползване на градските кенефи и баня до 30-те сребърници към заплатата или пенсията и вилното място с изглед към Голгота). А повечето от тези, които хвърлихме ръкавицата си на диктатурата и на дело или на думи й обявихме война, се оставихме да бъдем арестувани и подобно овни, отведени в кървавата или безкръвна кланица, не намирайки друга реакция, освен онова обидно “бе-е-е”.

Отплеснах се. Работя отново с “пистолета”, с който приковавам в бетона скобите върху тавана, с които трябва да се захванат пластмасовите тръби, протежиращи жиците на различните линии за осветление, отопление и др. Гърми като истински, но вече съм свикнал с тоя шум и той не пречи на мисълта ми, рееща се между миналото, настоящето и бъдещето. Спомням си случка от лятото на 1955 г. в киносалона на Пазарджишкия затвор. На екрана се появи 12-моторна американска летяща крепост. Дружбащите станаха прави и й устройха овации. Те акламираха машината, която трябваше да ги доведе на власт. Когато казах, че в това е трагедията ни – в готовността винаги да бъдем нечии слуги (в случая американски) и на това се дължи разложението и поражениеството на опозицията, - протестантският поп Ламбри Мишков подхвърли :

- Не те е срам, а чакаш да те изкарат от затвора!

На общото оплакване, че бормашините пълнят дробовете ни с бетонен прах, казвам:

- Който не иска да го диша, да не се съгласява да работи на строежите в тия мизерни условия.

- Ти какво предлагаш? Стачка ли?

- Да, ако имате, ако имаме кураж, трябва да направим точно това.

- Лесно ти е, ти нямаш ни жена, нито деца.

- Тогава работете и мълчете! И не забравяйте, че ще умрете по на 45 години средностатистически, от което едва ли ще стане по-леко на жените и децата ви.

Прахът ме задушаваше, ще си изкашлям дробовете. Сега ми е напълно ясно какво се крие зад статистиката на “нешащните случаи на батимана” и колко мръсно е поведението на разните Стайновци и Мануиловци, които правят реклама на капитализма и на живота на работниците в него. Още по-отвратителен е “газдата”, който иска да мине за “гробокопач на капитализма”. Ако трябва да се умира, сигурно има безброй по-благородни начини от този да хвърлиш топа заради бившия анархист и настоящ предприемач Карталски. Пиша тези неща, изпълнявайки един морален дълг към испанските, португалски, алжирски, български, югославски, френски и други работници...

И поставям въпроса: класите, които носят историческата отговорност за това състояние на нещата в името на привилегиите си и които задържат прогреса, трябва ли да получат възмездие? Достатъчно е да бъдат изпратени да работят под надзора на другите работници по обекти, където трудът е всичко друго, но не и песен...

Неделя, 29 февруари 1976 г.

Когато бореците се за властта фракции са с изравнени сили, нейната мощ клони към нула. Тогава направляваният процес излиза изпод контрола на господстващата класа и въпросите се решават на улицата. По време на “културната революция” в Китай, “догматиците” и “ревизионистите” бяха близо до подобно относително равновесие, но **липсата на критичния минимум от революционна организираност позволи системата да бъде стабилизирана само с цената на някоя и друга “счупена кучешка глава”...**

Един заслужаващ вниманието ни факт е благосклонното отношение на Запада, особено на САЩ (с техните властници, инвеститори и медийни магнати) към Китай, където системата е същата, като в СССР. Това ще трае до момента, в който китайският военнопромишлен потенциал се превърне в по-сериозна заплаха за интересите им.

Понеделник, 1 март 1976 г.

Моят несъстоял се Санчо Панса (Бежара) е споделил със сърбите, че скоро ще замине за Канада. Врх на всичко беше, когато Мише ми каза:

- Гоша, що за политичар е Таско? - и ми обясни, че им разказвал за плановете си да поработи пет години в Щатите, да се напечели и да се завърне в България. Най-напред не ми се вярваше, мислех, че е интрига на двамата баджанаци. Допусках, че злословят за Бежара, за да ни скарат. Трябваше да мине време, за да разбера, че това си е голата истина... Вместо да го

изритах още в първия ден, когато ми каза, че заминава за Америка, протегнах ръка за помощ, не си позволявах нищо лично и това не ми тежеше; но не обичам хитреците. Може би, виждайки, че е безволева, отпусната и отчаяна, вмирисана човешка дрипа, трябваше, ако имах силата на Антихриста, да стъпя върху впитите в скалата пръсти, за да полети в бездната и да му кресна: “Мри!” - както той го правеше някога с “папурените души” на Белене.

Днес завършваме с Жан-Пол на ул. “Сен-Пол” (в “Маре” – един от най-старите, съхранили се квартали на Париж) апартамент, където трябва да пробивам еднометрова стена между две дебели дървени, импрегнирани с катран греди от 16 век, за да мина после с тръбите, в които ще се вкарат всички жици за осветлението на обновеното жилище. През прозореца виждам да играят деца в отсрещния училищен двор, в часа по гимнастика. Сега са весели и щастливи, но повечето от тях, които няма да могат да се (или да ги) вредят във “висшето общество”, не знаят, нито подозират какво ги чака занапред...

Вторник, 2 март 1976 г.

Може би си струва да се направи изчисление какво струва на предприемача в труд и материали един средноголям апартамент с пазарна цена около 300 000 франка. След което да се приготви листата на тези, които печелят от него, като се започне с надзирателя, с цялата банда от дребни собственици на “сосиетета” от рода на “нашия” Карталски и стоящите над тях едри компании, банки, държавата и тия, които съм пропуснал.

Същото и за България, където подобен апартамент струва по държавни цени от 12 до 15 хиляди лева за тия, които са се “вредили”, а на “свободния пазар” 25-35 хиляди. Така би могло да се изследва структурата на печалбарската пирамида и да се видят средностатистическите резултати в двете разновидности на капиталистическото стопанство...

Сряда, 3 март 1976 г.

Всеки ден вистрелите на пистолета, с който заковавам тръбите, през които ще минат жиците, банцигът отсреща, бормашината или бош-а компресор (марто пикьор), който разтърсва всичко, разрушават нашите мозъци. Всеки ден сигурно умират милиони клетки. Нощем ушите бучат, същите натрапчиво режещи или стрелящи звуци гонят спокойния и отморителен сън.

За обед излизаме до близкия бар, за да вземем по чаша бира и сандвич. Аз избирам пате кампань, дъвча и гледам през прозореца. На отсрещния тротоар на “Сен-Пол” двама кретени водят кучетата си – единият две, другият едно. Кучетата спират и се душат, спират и господарите им. Те ги гледат с умиление и се смеят глупаво. Историята трае половин час, тия явно не работят, а са млади. (NB-2011: До такава степен “облагорождаващият труд” ме е превърнал в подобие на човек, че забравих да почерпя колегите по случай “юбилея” – 23 години от гътането на статуята на малкия риж кръволок!)

Четвъртък, 4 март 1976 г.

Сутрин в студа и в мрака, отивайки на работа пеша, от отворените прозорци на приземните етажи на сградите в богатите квартали ме облъхва сладникавата миризма на френска спалня. И на Запад, и на Изток можеш да бъдеш “добре” само за сметка на “ближните” си, а птичките на Франция са тлъсти, като чорбаджиите си.

Петък, 5 март 1976 г.

Всяка вечер, след работа, душата ми се качва в зъбите, а сутрин тя слиза малко по-надолу. От това непрекъснато движение на асансьор, погледът ми става все по-мрачен, а умът ми види само един извод: “с човешко лице” са само мъртвите буржоа или болшевики. (Когато са минали през гримьорната на... погребалните агенции!)

Спомням си един забравен виц: Из килиите на Лубянка минават висши чекисти на инспекция. В една от тях заварват трима затворници и на всеки поставят втръсналия банален въпрос:

- Ти защо си тук бе?
- Защото говорих против Бухарин.
- Добре, а ти?
- Ами защото говорих за Бухарин...
- А ти бе, третият?
- Аз съм Бухарин.

Вицът характеризира прословутата “генерална линия” на Партията под вещото ръководство на така нар. Сталин. Надявам се да е станало разбираемо защо, като пример на перверзна любов сочат... любовта към СССР!

Събота, 6 март 1976 г.

Преди 27 години напуснах с. Любимец. На вчерашния ден си взех сбогом с Катя Карабойкова, без дори да ѝ ударя един шамар. Само я гледах изпитателно и в погледа ѝ открих ненавист. Месец по-късно писах от София на мама, че не вуйчовците ми, а ние ще пуснем тате от концлагера. Днес тате е може би покойник, аз съм почти старец, през чиято глава мина всичко. Дали имам морална сила за един автобаланс? Променило ли се е нещо в мен от Любимец до Париж? Освен надеждата, която хранех преди 27 години, има ли нещо в мен от онова време? По-умен или по-глупав станах и кой е моторът, който ме движи? Доброто сърце ли? Логиката ли? Жаждата за слава? Омразата от детинство? Кое и какво? Мога ли да се подложя на безпоощадна самоанализа? Или трябва само да кажа цялата истина и оставя на другите да ме съдят?!

Обмислям един “Наръчник на терориста/саботьора”. И в добавка - “Един ден на строителния работник в Западноевропейската платена каторга”. С доказателство на тезата: политическите промени не засягат впрегатния народ. Неговото положение си остава едно и също, по принцип – безнадеждно.

Продължавам да трупам данни, факти, бележки и мисли за V том (Държавният капитал). За разлика от Маркс, в него разглеждам не Робинзон

и Петкан, а масовия случай, когато десетки милиони отиват в заводите, фабриките, мините и т.н., за да бъдат... одрани.

Неделя, 7 март 1976 г.

Бележки за статия: “Против цензурата и несъгласуваните с автора “корекции”.

Необходими ли са извънредни закони, концентрационни лагери и затвори на демокрацията, за да лиши работниците от високопрокламираните свободи и права в конституцията? Мисля, че всеки ще си отговори без особени затруднения, като вземе под внимание:

- Ако ще природата да го е дарила със свръхинтелигентност, при 9-10 часовия си работен ден в строителството, след приключването му, работникът е негоден за каквато и да е сериозна интелектуална работа. А без нея, интелигентната и ефикасна борба със системата, която го превръща в наемен роб е изключително трудна, да не кажа невъзможна. Следователно, свободата му се свива до приспособяването и подчинението на патрона и стоящата зад гърба му класа на капиталистите с тяхната държава. За тези, които ще започнат да възразяват, че примерът със строителството и 8-те смъртни случая на ден върху шантиетата на Франция е изключение, мога да напомня за селата от вдовици около ураниевите мини, за оглушителния ужас на конвейерите или за безсмислието на чиновническото битие, за които официалните шмекери не си отварят устите, а техните неофициални “опозанти” правят манифестации като протестантски процесии, без да са запалили още нито едно сосиете за убитите работници, не са взели като заложници нито един парламент или състав на министерски съвет.

Ще се разбере ли лицемерието на всички, които искат съвестта им да е в разбирателство с мамона и с демона? Какво означават възклицанията на мнозина “анархисти”: “Това е афрьо!” когато научаваха, че работя на постройките. Не ли това, че всички те знаеха за тези ужаси и ги заобикаляха с безмълвие?

Ето защо, който свързва революцията с осъзнаването на мнозинството, я отлага до гръцките календи. Достатъчно е да се види духовната нищета, до която битието е довело мнозинството от работниците. Затова Бакунин считаше, че 10 % от тях са достатъчни, **а аз отивам подалече – 1 % стигат, за да сринем стария свят до основи.**

А после? – ще ни попитат.

Какво ще стане след разрушаването на институциите и на старите социални отношения, зависи от степента на технологическа, икономическа и социална съзрялост и от наличието на революционна ситуация. Те ще предопределят формите, които ще приеме утрешното общество. **Затова е от изключителна важност реализацията на първите няколко точки от програмата ни, която да направи процеса необратим.** Така е ставало досега в реалните революции. Останалото са мъдрувания на книжници и фарисеи!

И накрая, трябва да завърша с ролята на организацията, като извадя аргументите на Бакунин от неговото възвание към руската армия и от писа-

нията му за ролята на секциите на АИТ, тоест на работническите асоциации за организиране на производството и разпределението.

Редицата факти от ежедневието, като преглед на работния ден на строителния работник час по час, на неговата заплата, на домашната обстановка и евтината ерзац-храна с виното-химия в пластмасови бутилки, едва ли раждат особена интелигентност и укрепват “народното” здраве. Дори да са блестящи хрумвания, мисли и статии, те изгарят за миг, защото са неповторими, а умората изтрива вечер следите от работата на ума през деня, докато мускулите се нуждаят от възстановяване, за да се повтори всичко отново и така до пенсионирането, до професионалните заболявания, до инвалидността или до преждевременното отпътуване “в откъдното”.

Всичко това вмъквам в статиите, които приготвям за следващия брой на “Наш път”, пишейки, че който се осмелява да бръщолеви за широта на ума и сърцето, за снизходителност и за хуманност в тия безчовечни и безнадеждни условия, иска или не – застава на страната на господарите. Затова твърдя, че имаме моралното и историческо право на революционно насилие при премахването на системата, която превръща човека в роб. Въпросът не е до терминологията, а до това, кой, срещу кого и защо, с каква цел си служи с насилието и **до какви резултати се стига след революцията.**

Критерият за анархиста е постигането на доброволния и свободен съюз на тия, които са готови без заплата, награди и прослава да изгорят, но да светне!

Ако въпреки всичко, трагедията завърши с възкресението на мръсотията, това **ще означава само, че ние не сме узрели за анархизма, че все още сме много малки за великия идеал.** Тогава, ние ще заместим в креслата им тези, които искаме да отстраним заедно с тях. (От известна гледна точка, това може да изглежда като справедливо възмездие, но то ще бъде нашето фиаско и делата ни ще подготвят ума и омразата на тези, които ще дойдат след нас, за да ни довършат без остатък и ни изпратят безвъзвратно в екарисажа на престъпниците; защото след всяка революция тези, които не се отказват от борбата, стават по-умни, с повече опит и зрялост, а „стълбовете на обществото“ – власт, пари, политици, политолози и попове – по-гнили, по-прозрачни и по-нетрайни.)

Когато сравнявам живота и дните на работника и затворника, не е нужно редакцията да ме коригира, да прави уговорки или да снабдява статиите ми с “шапки” и забележки. Ако редакторът е жертва на дребнобуржоазното си битие, което му изглежда, ако не комфортно, то приемливо или ако мярката му е на работодателя, той може да открие дискусия по повдигнатите от статиите ми въпроси. Ако различията ни са принципни или засягат стратегията и тактиката, това следва да се каже ясно и твърдо, а не да се замазват и размазват с редакционни мутации и “доразвивания”, които убиват личността и на редактора, и на пишещия събрат, поради което от статиите, вместо анархистически вълци (Шейтанов) се раждат овце, недоносчета и... хермафродити!

Само че отнапред зная - това ми предложение ще бъде отклонено, защото хора, които не са били затворници, нито работници трудно могат да вземат участие в такава дискусия.

Понеделник, 8 март 1976 г.

Всяка идея, до която държавата се допре (и стане казионна), се вмиришава. Било християнство, било атеизъм.

Четейки стари броеве на “Наш път”, които Хаджията ми подари, установявам, че е получил съобщение от България за моя случай през 1960 г., когато бях най-зле. То е вик за помощ от приятелите, но дори една топла дума не го придружава. Редакторът Ганю “Балкански” не е направил абсолютно нищо за подложения на унищожение другар, но не е забравил, в следващия брой, да изрази своята солидарност с... испанския сталинист Хулиан Гримау.

Може би оттук трябва да започна “пиесата на ужасите”. С начало: новата 1959 г. и обиколката на инспектора от отдел “Затвори” Рошков по килиите на наказателното отделение в Пазарджишкия затвор, последвано от храната, с която предизвикаха халюцинации, вдигнаха кръвното налягане и разрушиха завинаги съня ми. Визитите на “Доктора” от пазарджишката ДС, който в течение на три месеца ката ден ми внушаваше, че “това е началото на полудяване”. И като финал на картината от това действие на “пиесата” - посещение на началника на тюрмата Ташо Карамитев, “в бойна униформа”, със синята фуражка и сините кантове, който казва:

- Дигай бялото знаме, Георге! - и моят отговор:

- Имаш грешка, полковник - нашето знаме е черно! – последван от затръщване на вратата, отронване на парчета от мазилката и от... “смехът на лудия”.

В следващото действие - митарствата ми по лудници и наказателни килии и като контрапункт статията на Хаджията от неговия “Наш път” – един миш-маш от взривяването на статуята на болшевишкото божество и от осъдените преди 9-и спекуланти със захарин и заковаването на позорния стълб на “редактора” с въпроса:

“Кой си ти, мъж или жена, звяр или риба, или хермафродит и кого обслужваш с такива статии?”

Не му казах нищо, защото мислех, че колкото и нищожна да е възможността за идейно въздействие в емиграция и вътре в страната, към което най-вече се стремях, тя трябваше да се използва. Нашето мъчително “сътрудничество” с редактора на “негласния орган на съюза на българските безвластници в чужбина” - Г. Балкански – щеше да продължи още цели десет години.

Вторник, 9 март 1976 г.

Бяхме с Хаджията в Антони на събрание на една група от ФАФ. Присъстваха млади момчета и момичета между 16 и 21 години. Хубави млади хора с открити погледи, с човечност в тях и святкаща от време на време ирония. И мислещи, само че мислещи меко. Вероятно за такива Паскал

е казал, че “Човекът е мислеща тръстика”. Палачите от жандармерията, юначагите на Понятовски и елитните тъпогълници от парашутните части ще ги смажат утре, така, както касапи се справят със стадо агнета или стадо хипопотами сгазват стръковете папур. Х. им говори, по своя маниер на енорийски свещеник, за типовете организация, за тяхната роля и задачи. Може би за такава аудитория тонът му е най-подходящ... Но на мен ми е болно. Не можах цяла нощ да заспя.. Колкото и невероятно да е, ако везните утре натежат “наляво” към Жорж Марше, те ще отидат като първите християни в... концлагерите.

Нима е толкова трудно да се разбере елементарната истина, че който стъпи на тоя път, който избере попрището на революционера, трябва да се готви непрекъснато психологически, технически и физически за срещата с палачите? Или децата си играят с идеите, като с играчки, които утре, като “поотрастнат”, ще захвърлят в кашона с ненужни спомени?

За разлика от Дякон Левски, аз мисля, че трябва да загубиш или по-точно да си готов да погубиш себе си, за да “спечели цял народ”.

Сряда, 10 март 1976 г.

Предстои конгрес на АИТ. По искане на Хаджията и решение на парижката организация, съм натоварен да приготвя доклад за положението в България и предложения за работата ни там през следващите десет години (тоест до 1986 г.). Изработих черновата му и сам констатирах, че прилича на железен похлупак за глинено гърне на наследницата на Първия интернационал. Това като че ли предопредели съдбата му. Докладът беше изслушан на извънредното ни събрание и след въпроси, отговори и разисквания беше одобрен и приет единодушно, включително и от Хаджията. Той заяви:

- Докладът ще бъде интересен за делегациите на конгреса, но предвид втората му част, не трябва да бъде публикуван. Ще се направят определен брой копия на френски, които, номерирани, ще бъдат раздадени на делегатите за запознаване, след това иззети и унищожени. Този доклад може да послужи като база за разисквания с другите при двустранните ни срещи, на които ще се третират проблемите на революционното ни коопериране.

Преди тазвечерното ни събрание, Хаджията ме покани у тях и каза следното (елиминирал съм предисловието му, което беше смесица от комплименти и жлъчни забележки, които не ми направиха никакво впечатление):

- Ако си съгласен, нека да не пускаме доклада, но това да си остане между нас, иначе ще трябва дълго да спорим пред другите.

Всъщност, ако спорим, най-вероятно е да събера болшинство. Но защо ми е? Мога ли с тия хора, които ще застанат твърдо “За!” - на думи, да преодолее инерцията на четвъртвековното им бездействие и фактическо примирение? Димо, Бекяра, Георги Илиев, Тренчо, касиерът Антон и останалите (след известна обработка) ще ме подкрепят и Хаджията рискува да остане сам със своя “оръженосец” Иван Дръндов. Така ще имам “су-

перквалифицирано болшинство”. А после? – Нищо, всичко ще продължи по старому, а на мен не ми се играе на фиктивни победи и поражения!

По-нататък Хаджията продължи:

- Първата част на доклада (за положението в България) е много песимистична и не отговаря на истината. (Нашият извезан опортюнист няма и не може да противопостави контрафакти, нито конкретна аргументация.) А втората част е много дълга и не е лъжица за нашите уста - всички са умрели, миришат вече, само още не са погребани. Освен това, няма логическа връзка между двете части. Преходът от песимизма към волунтаризма е внезапен и необоснован, пък и трябва да се държи сметка за моята преводческа работа, макар че не това е най-важното. (Х. знае, че ако поиска, веднага мога да му го представя преведен на чист литературен френски език.)

- В заключение – казва Г. “Балкански” (той сам си е избрал това “бойно име”, без да забележи, че то може да прозвучи и като Ганю Балкански) – предлагам аз да го напиша, да го преработя и ако двамата сме съгласни, за пред другите няма какво да спорим.

Аз, като дядо Софрони Ников, се съгласявам с всичко и веднага. По-нататък ще се разбере защо. Но се питам какво означава този ход на Хаджията? Може би защото моят доклад е като една нова кръпка върху старите и банални мисли (или безмислия) на АИТ? Като нещо свършено изолирано и чуждо? Или защото Х. не обича да бъде засенчван, а моят доклад, дори и да не допадне на настроенията на делегатите, ще цопне като камък в блатото и може да стане център на разискванията. Има ли други причини? Може би да. (Ще мине време преди да разбере, че нашият опортюнист се страхува от репресивните отговори на копоите от ДС; а може би е поел и ангажименти пред френските служби да не излиза вън от очертания кръг? Нали сам, още в началото ми беше казал, че се ползвал от доверието им!?) От всичко това на мен ми става безкрайно тъжно, защото пак съм сам, както бях в затворите и после в софийските компании от дърдорковци, пияници и... непорочни трезвеници...

Петък, 12 март 1976 г.

Класовата борба с нашия патрон и “анархист” Карталски се изостря и ще завърши, съобразно плана, с безработица от 1 октомври 1976 г. Ще видим дали ще спази обещанието си да ме “съкрати по икономически причини”, при което се получава обезщетение равно на 100 % от последната заплата!?

Когато ми се оплаква, че си е изцапал ръцете със смазка, му казвам:

- Така е, и парите, като революцията не могат да се правят с чисти ръце! Не си ли забелязал досега мръсните, покрити с прах и петна “сини” облекла или лица – варосани или набити със ситен цимент, когато влезеш в едно шантие? На теб ли трябва да казвам, че това, което ни показват във филмите за Нова Каледония или Сибир, е нещо, за което персонажи могат да бъдат взети от всеки строеж в многобройните “сърца” на цивилизована Европа или Америка? Би трябвало да ни питаш защо не крещим! Ще ти отговоря – навикът обяснява всичко. Ако всеки ден минаваме по

трупове, това също става нещо обикновено и не впечатлява никого.... Патронът-анархист ме изглежда и си тръгна, без да каже нищо повече.

Събота, 13 март 1976 г.

Няма нищо по-мръсно от интелгентните мръсници. В „Льо Монд“ цяла банда от „прогресивни“ лигьовци се е мобилизирала да спасява Карильо (генсек на ИКП), когото задържали в Испания... за цяла седмица! Преглеждам последните му броеве, в които редовно „информират“ публиката за миналото, настоящето и бъдещето на южната съседка. Има статия за „фантомите“ от май 1937 г. (в Барселона). В три реда е поместен протест на някаква Федерация против фалшификациите, за които редовно се отделят цели страници. Кореспондентът на вестника е изненадан от „излязлата из под земята и считана за мъртва Се-Не-Те, която е провела нелегален конгрес в Барселона със 700 делегати“ и от „повечето от 2000 присъствали на погребението на намерилия смъртта си при опит за бягство от затвора анархист“. Жалко, че ги няма вече тия като Нечаев! За да заставят редакцията да отпусне поне една от многобройните си страници за истината. Очевидно, **Ахилесовата пета на анархизма е липсата на военна програма на Социалната революция** и на една нелегална армия, която да се готви за осъществяването ѝ, когато кризата достигне кулминационната си точка!

Сутринта, от 10 часа, испанските анархисти ще проведат своя традиционен митинг в Мютюалите. Беяра „умря“. Прави се на заспал. Мисля, че е време да го изнеса от квартирата, защото мирише и въздухът става непоносимо вонящ. Гробищата на времето поглъщат още един от безкрайната върволица на неиздържали в дългия път, по който вървим вече повече от век. В сравнение с него, маовият 10 000-километров поход си е едно нищо.

Трябва да се потърсят причините за изоставането на хората по пътя. Все пак, поради сметчици, той дойде на митинга, за да отчете присъствие и си отиде към 10,30 часа! Пред вратите на залата, малки свинчета от маркс-ленинска порода спекулират с „антикасапската позиция на нашите министри-ръководители“ в Барселона през май 1937 г., когато беше може би последната възможност да се гилотинира европейският маркс-ленинизъм-сталинизъм! И никой, освен седемдесетгодишният Георги Хаджиев не намери нищо по-умно от това да удари един плесник зад врата на един от малките кресльовци, които са за „чиста пролетарска диктатура“.

Тъжно ми е от факта, че и днес нашите испански другари, които не зная как са със зрението си, са се оставили да бъдат водени от сляпата Федерика Монсени.

На излизане от залата разменихме няколко думи с инженер Барба от Антиб. Казах му:

- Не може да се „построй“ новият свят с екскрементите на стария!

- Кой казва това – Бакунин ли?

- Не, аз...

Вторник, 16 март 1976 г.

Установяваме, че часовниците ни се развалят, когато работим с бормашините на „Бош“, но никой не е поискал да се установи въздействието им върху организма на работещите с тях.

Сряда, 17 март 1976 г.

По радиото съобщават, че господата Кисинджър и Зоненфелд твърдели: „Източна Европа е таралеж в гащите на СССР и затова нека си стои там! Така ние ще бъдем по-спокойни!“ Едва ли би могло да се очаква друго разбиране от политическия елит на една цивилизация, в чиито основи между другото са погребани трупове на няколко милиона индианци, няколко десетки милиони негри-роби и още двойно повече емигранти, умрели от „треската за злато“.

Събуждам се отспал и бодър, но не бързам да стана от леглото. Имам време за размишление. В бележника си записвам мисълта на Нитче: „Бог е мъртъв, но трупът му още шавал!“

Интересно би било едно изследване на съотношението между броя на наркоманите и алкохолиците – на Изток и на Запад?

Събота, 20 март 1976 г.

На улица Виньоля № 33 при испанците се провежда конгрес на АИТ (би било по-точно на български МАТ – Международна Асоциация на Труда). Участват: испанци, французи, италианци, португалци, немци, венецуелци, българи и един англичанин. Маниерът да се комплектоват и изпращат делегации (немска и португалска) ми напомня нашенските командировки, в които изпращаха началствата във Варна, Пампорово, Будапеща или Източен Берлин.

На една маса сме със Сантана (Португалия), който през 1937 г. е правил опит да ликвидира Салазар. По този повод той казва:

- На тази маса, като отделна фракция на конгреса, сме ние убийците.

Реши се да се пише история на АИТ, която всъщност е Първият Интернационал, чието начало е описано в четири тома от Джеймс Гийом. Преди повече от век на нейните конгреси са се събирали френските прудонисти, Маркс, Бакунин и т.н. Днес стоим ние. Всичко би било смешно, ако не беше толкова тъжно.

Нашият „Бай Ганю Балкански“ отново проведе анархистическите си „принципи“ на конгреса на АИТ. Първо предложи, като база за съставяне на резолюциите, да се вземат българските текстове, които той изработи сам, въпреки разногласията в парижката организация; резолюциите да се съставят от комисия; а след това се самопредложи от българска страна за член на комисията и бе „избран“, разчитайки правилно на естествената стеснителност на хората, на умората им или на отчаянието им и на онова „да върви всичко по дяволите!“, защото „резолюциите са едно нещо, а революциите – друго.“

Аз продължавам да се държа като фигурант по много причини...

Методът, по който се изработиха резолюциите на Конгреса в „комисии“

и тяхното приемане (от никого), едва ли имаше нещо общо с анархизма. Следователно, аз и всеки друг има право да ги подложи на критика и да поиска да се гласува “за” или “против” във всяка от секциите на Интернационала, преди да станат задължителни за периода между този и следващия конгрес на АИТ! А това, че някой, някога и някъде е формулирал определени становища, станали “класически”, може би само поради изтеклите десетилетия, не е никакво основание въпросите да не се поставят отново и винаги, когато условията са се променили. Дори ако предложенията и начина на разглеждане на въпросите са погрешни. Защото личното преосмисляне, преживяване и изстраждане на проблемите може да доведе до тяхното по-добро разбиране и до превръщането на това разбиране във “втора природа”.

Във връзка със самоуправлението беше констатирано, че социалисти, комунисти и дори консерватори са готови на думи да приемат всичко, дори и анархията и да го впишат в програмите си, за да не потънат. Дядо ми Александър изглежда беше прав, когато казваше: “Гавно не тонет!”

Общото ми впечатление от конгреса на МАТ е: **Мъртви речи с мъртвешко изложение на мъртви перспективи пред мъртви или мъртвородени организации...**

Но, кой е виновен? Англичанинът ли, който снощи отиде да се оножда с младата и хубава преводачка на френски или Конгресът? Може би, ако конгресът беше сериозен и силен, подобни делегати нямаше да дойдат? Или ако англичанинът беше сериозен, би заменил креватната гимнастика с по-сериозни работи? Или конгресът би го “замолил” да си намери друг терен?

Делегат от италианската ФАИ предложи да не пренебрегваме борбите за демократизиране в полицията и армията, вместо (обучавайки се на военно дело) да работим за деморализирането, разложението и деструкцията на репресивните институции.

На Конгреса се отдели прекалено много време, за да се разискват отношенията с различни фантоми, при това със страст и оживление, докато принципните, програмни и стратегически въпроси, които оформят физиономията и позицията на АИТ се отбягват или минават с досада и недоволство. Мирише на бюрократизиране и несменяемост, да не кажа по-тежки думи. Може би, блазни от желанието да се демонстрира превъзходство в борбата със себеподобните си, или поради негодност, се потъва в блатото на локалните и незначителни интриги **и се заобикалят всички реално надвиснали над човечеството и бъдещето му задачи.**

В затворите се занимаваха прекалено дълго с интригите и всеки си придаваше важност, обратнопорпорционална на реалното му тегло. (Между другото, спореха за това - катърът или мулето е резултат от съвокуплението на коня с магарцата.) Тия “спорове” можеха да траят с часове, стига да имаше някой зевзек, когото тук наричат провокатор. Сериозните спорове уморяват бързо, защото изискват интелектуални усилия. Както и задълбочените анализи на текущите събития или изследването на тежките тенденции. Дори Ценко, който има професионален опит и навик, бяга от тях, когато продължат повече от час.

Та и тук, въпросът за интернационалната солидарност и взаимопомощта, от които имаме нужда и за нашите български работи, се разглежда формално без каквито и да е конкретни ангажименти. Както предполагах, той бе “разгледан” за две минути, докато интересът на конгреса бе погълнат от принципиалния и кардинален въпрос за... хибрида между кобилата и магарето.

В антрактите, в частен порядък, разискваме с някои испанци влизането на СНТ и ФАИ в правителството на “Народния фронт”. Участва и Хаджията. Твърди се, че те не са преценявали ситуацията като революционна и благоприятна за извършването на Социална революция и даже били изненадани от франкисткия “пуч”, което е лъжа.

Независимо от оценките и прогнозите, “отговорните ръководители” на ФАИ и СНТ се смъкват на ниво избор между демокрацията и диктатурата и, което е още по-печално, по този начин стават ликвидатори на анархизма. Хаджията защитава миналото с ярост и не позволява никакво разглеждане, анализиране и извличане на поуки от испанския опит, което не мога да понасям! Интересна ми е психологията на анархисти, дошли до подобни решения и стъпки. Моята теза, че при революционна ситуация не можем да се откажем от създаване на органи за самоуправление в локалните териториални и производствени единици и от изграждане на бойни групи и колони с оглед разширението и обединението им в национален мащаб и интернационален мащаб, защото революцията никога няма да се извърши едновременно, в един и същи момент, навсякъде в страната и още по-малко в група страни или в целия свят, не се посреща с ентузиазъм. Аз не преставам да повтарям, че в подобна ситуация си противостоят АНАРХИЯТА и ВЛАСТТА! И че нашата цел е унищожението на последната, и то незабавно, защото такава ситуация е нетрайна и ако не унищожим държавата, тя ще унищожи зародишите/кълновете на анархията!

Правя тази интервенция, за да видя реакциите и евентуалната проява на интерес и желания за обмен на мисли. Резултатът е като че ли нулев; и ако в света е останал само един-единствен революционер, **е по-добре и него да го няма!**

Неделя, 21 март 1976 г.

Днешната оценка на буржоазните политици и публицисти за същността на промяната в позицията на западните компартии и тяхната “искреност” не трябва да се разглежда сериозно. “Отказът от пролетарската диктатура” не означава отказ от военнополойската диктатура на държавния капитал! Даже напротив! Едно е да са в опозиция и съвсем друго, ако се докопат до властта. Самата социаликономическа и политическа система, към която се стремят ще определи тяхната същност, независимо от “искреността” на днешните им ръководители. Вместо хипотетични разсъждения, си спомням един френски държавен мъж (Мендес Франс), който беше заявил по повод Хрущовите теоретизирания по време на и след XX конгрес на КПСС: “На нас ни е все едно дали ще ни изядат със или без парламентарен сос...”

Понеделник, 22 март 1976 г.

В първия ден на пролетта, който е като зимен ден и ръцете ми са преръзнали, мръсни, като копитата на лагериста от Ловеч, с когото спяхме в Плевенското етапно, си изгубих пръстена от бракосъчетанието ни с Климентина. Паднал е без да го усетя – толкова безчувствени са ръцете ми. Върнах се и го търсих навсякъде. Намерих го сред купчина разкъртен гипс. Светеше. Ако не се видим повече, един ден, може би, ще научи какво се е случило от учебниците по история... Тръгвам си отново от шантието. В метрото някаква патриотична свиня от френски произход, на около 25-30 години, неизтрезняла още от снощното напиване, крещи на минавачите:

- Черни муцуни!

- Мръсен евреин!

През алкохолните пари, от възпитаната в духа на “свободата, равенството и братството” уста изскачат напластени през тъмните столетия ужаси, които демократичното лустро на нашия XX век не смогва да прикрие.

Не ми е смешно и по всяка вероятност мъката и скръбта, които изпитвам след няколкогодишен престой в чужбина, където трябва да остана или до края на болшевиките, или до собствения ми край, се дължат на подсъзнателно изплувалата мисъл за всички умрели. В деня, в който прекрахих границата имах чувството, че всички, които съм обичал, всички, с които съм дружил, с които нещо ме е свързвало, са умрели!

Сряда, 24 март 1976 г.

Тежко е да няма с кого да размениш мисли по въпроси, които те вълнуват и които като че ли са напълно вън от зрителното поле на нашите “съидейници”. Поради това, размишлявам сам, като луд, върху тактиката и стратегията на гражданската война и на революционния удар. По-точно, върху двете тактики:

- **Маоистката** - от частното към общото, от периферията към центъра, както беше освен в Китай, още в Югославия, Куба, Виетнам и т.н.

- **Ленинската** интерпретация на Клаузевиц за класическата война: струпване в решителния момент, в решаващите места (административни и др. центрове) на числено превъзхождащи сили (на болшевики в Петроград и Москва) и нанасяне на решаващия удар (върху Временното правителство).

Нужни са изследване и анализ на силните и слаби страни в илюстриращите ги исторически примери. Коя от двете е по-близо до анархистическата концепция за революцията? В Испанската гражданска война нашите като че ли **приложиха, не съвсем успешно, една комбинация от двете тактики.**

По повод пацифизма и отказа от военна служба, трябва да се каже ясно, че в епохата на професионалните армии, въоръжени с термоядрено и ракетно оръжие и след печалния опит на двете световни касапници, повторението на антимилитаристични декларации на интернационални конгреси със сигурност ще ни отведе, като стадо овни, в подготвяната Трета световна империалистическа война. Защото ние, за съжаление, не можем

да си платим обучението в частни училища, с използване на танкове, самолети и подводници.

Затова е необходима психологическа, техническа, организационна, тактическа и стратегическа подготовка за **война срещу Третата световна война, която трябва да бъде продължение от “войната на колибите срещу палатите”!**

Към това трябва да се разработят пропагандните, агитационни и тактически методи на разложение на армиите с цел побратимяване и присъединяване на войниците към народа и улесняване победата на въстаналите маси. На войника, когото изпращат на заклание срещу също такъв нещастник като него от съседната или по-далечна страна, трябва да кажем: “Ако знаеш да боравиш с оръжието, което е в ръцете ти и ако знаеш в кого да го насочиш и стреляш, това ще те направи поне равен с твоя господар и неговите наемници!”

Но, може би, най-важното си остава **разработването на нова стратегия и тактика, с нови средства и методи на гражданската война, срещу която огромната военна машина ще се окаже безсилна и безпомощна.** Според мен, решението трябва да се търси в посока на масовите, най-разнообразни, непрекъснато обогатяващи се и изненадващи съпротива и нападения, при това по възможност едновременно в стотици и хиляди огнища – съпротива и нападения от малки нелегални и добре замаскирани, проникнали навсякъде, където е врагът, групи от по двама-трима революционери, като **идеалният случай би бил автономното и изолирано, дисперсирано индивидуално нападение от всеки боец.** Но такава тактика не може да се “изсмуче от пръстите”. Трябва да се види какво е създал до този момент народният гений в различните страни и при различни обстоятелства. Трябва да се съберат всички стари и нови методи на борба, да се доразработят идеите, породени от случаи като тези в щата Алабама, в Нигерия, в Солун (1903) и т.н. **Също да се анализират възможностите за масовизация на всички форми на борба: от саботажите до терора срещу представители на държавата и капитала.** В някои случаи, само няколко куршума в няколко ниски или високи чела могат да свършат много повече работа, отколкото всички ултразареволюционни речи, взети вкупом!

Саботажът, забавянето на темпото на работа, кражбите на материали и др. са форми на борба с капитала, в които работниците могат най-лесно да се въвлекат, още повече, че те ги практикуват и без нашите апели. Лозунги от рода: “За да предизвикате верижна реакция в саботажа – саботирайте вашия колега! Той ще ви върне със същата мярка и така “делото ще тргне”!”

ВАЖЕН ВЪПРОС: Защо е воят срещу тероризма, създаването на специални закони, организми и щабове за борба с него? Наистина ли властите считат, че това са свръхопасни оръжия и методи на борба срещу тях или ги раздуват, за да подготвят своята превантивна контрареволюция и да предприемат атаки срещу свободите и правата на гражданите?

Петък, 26 март 1976 г.

Към книгата, която възнамерявам да напиша, след като прегледам нашата и чужда литература и потърся подходящи и характерни примери, в главата за държавата трябва да развия тезата, че за разрушаването на елементите, от които тя е изградена, е необходимо добро познаване на всички детайли на машината, за да установим на кое място, кога и срещу кои нейни звена и лица следва да нанесем ударите си, за да получим максимум резултати. Иначе, приказките против нея и за унищожението ѝ ще си останат една фразеология, в чиято основа стои или наивността, или демагогията и мошеничество (каквото беше случаят с Ленин).

Божеството ДЪРЖАВА трябва да бъде разсъблечено и поставено върху дисекционната (или вивисекционна) маса. Трябва да знаем къде да нанесем удара върху един институт/апарат, за да нарушим или разрушим функционирането му. Тоест, врагът трябва да бъде разгледан и проучен и отвътре!

За целта е необходимо създаването на НЕЛЕГАЛЕН НАУЧЕН ИНСТИТУТ ЗА ИЗСЛЕДВАНИЯ НА СЪВРЕМЕННИТЕ СТРУКТУРИ И ФУНКЦИИ НА ДЪРЖАВАТА И КАПИТАЛА, за моделиране и прогнозиране на процесите, събитията и конфликтите в развиващото се капиталистическо общество и за използване на компютрите при “проиграване на моделите”.

Например, в един модел на войната би трябвало да можем да определим кои са производствата, които следва да влязат като променливи (в какви граници), от чиито темпове зависи кулминацията на противоречията и конфликтът на интереси. Кои са другите фактори, които следва да вземем под внимание? – Съотношенията между производството, кореспондиращата му военна мощ и пазарите, териториите и населението? (Военните материали и тяхната численост са вторичен фактор, зависещ от производствените мощности и военната политика, но трябва да се изследва дали те имат самостоятелно въздействие върху ускорението или забавянето на конфликтите.)

Да се изследват скоростите на развитие на Роботронната или Втората индустриална, научнотехническа революция и нейното влияние върху империалистическите конфликти. Кое мотивира или изключва коалициите и промените, които те внасят в приближаването или отдалечаването на конфликта? Връзките между локалните войни и Световната?

Да се постави на разискване (с кого ли?) тезата, че КАПИТАЛЪТ ЗАПОЧВА СВОЯТА ДЕЙВИТЕЛНА ИСТОРИЯ С НАЧАЛОТО НА ПЪРВАТА ИНДУСТРИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ, ЗА ДА Я ЗАВЪРШИ ПРИ ОПРЕДЕЛЕНА СТЕПЕН(?) ОТ РАЗВИТИЕТО НА ВТОРАТА.

ДАЛИ ТОВА ЩЕ БЪДЕ КРАЯТ НА ИСТОРИЯТА, КОЙТО ХЕГЕЛ ВИЖДАЛ В ПРУСКАТА АБСОЛЮТНА МОНАРХИЯ, А СТАЛИН - В СССР?

Събота, 27 март 1976 г.

Тази вечер отново съм в Мютюалите заедно с Беяра. Залата е наета от някакъв комитет, който е събрал “свидетели, дошли от Студения Север”,

от СССР. Те разказват своите истории. На сцената е “деловият президиум”, в който са Раймон Арон, първата “желязна лейди” на САЩ Джин Киркпатрик и нашият Ценко, който ме покани на зрелището. На трибуната е г-н Кривошеин, наскоро пристигнал от Москва. Той е изгонен като дисидент или пуснат да излезе, като... евреин. Говори за големия плач по повод смъртта на Сталин, за спомените си от десталинизацията и за отражението на тези събития в едно московско училище за чуждестранни езици, чийто питомец е бил. Слушайки го, имам впечатление, че пре-разказва официалната версия на в-к “Правда” или нейното отражение в жълтата преса на Запад. Публиката цъка или клати разбиращо глави.

Кривошеин говори по-нататък за наченатата от Хрущов и недовършена демократизация на Изток. Аз считам това за невъзможно, защото демокрацията и плурализъмът кореспондират на един изминат етап. Този, в който днес живее Западът. Руската революция, която е закъснял вариант на буржоазните, доведе до единствения монопол върху собствеността и съответстващата му диктатура на номенклатурата. Тя доведе до държавния капитализъм, от който е възможен само един изход – Социална революция! (NB: Тук се излъгах.)

Колкото и забавни да са истории като разказваните от г-н Кривошеин, не искам да се впускам в тях, нито да разчесвам раните, като просящите пред милостивата западна публика. Моето свидетелство не интересува никого. За разлика от съветските дисиденти, не съм отишъл насила в лудницата, а доброволно, за да се опитам да избягам от затвора. Там прекарах приятни дни, защото се чувствах като на курорт в сравнение с “филаделфийския” затворнически режим. А и тази публика, с тези уши, не е за моите слова! Тук съм, за да се информирам. Всъщност, нищо ново не научавам.

Проведено е още едно мероприятие на беззъбата “антикомунистическа” пропаганда, което ще завърши с банкет в чест на новопристигналия дисидент.

Неделя, 28 март 1976 г.

Беяра, след като научи, че можем да имаме безплатен или съвсем евтин печат, както стана с двехилядния тираж на “Размишленията...” чрез Мишел, ми казва:

- Това да са ми в България, всякак ще ги шитна!

Очевидно търговията със свине води до пазарен “анархизъм” и изчисление на всичко в левчета... Той мисли, че “размишленията” ми са свинчета, които могат да се продават на черния пазар в България. “По левче парчето!” Понеже го наругах и му припомних за какво го бях извикал в Скопие, той ми каза, че се отнасям към него като със слуга, че се проявявам като диктатор. По-нататък добави, че голямото ми сърце е изпепелено, че не обичам никого, че съм станал жесток и безсърдечен човек и че имам само една страст – революцията. Отговорих му:

- Беяре, има неща, които считам хиляди пъти по-важни от твоята нежна душа, затова ти предлагам да не се занимаваме с това колко съм я накарал. Освен това, ти нали си разбрал, че “ние сме без души”...

Вчера на събранието в Мютюалите за “правата на човека и недовършеното дело на Никита Хрущов” той ми нанесе поредния саблен удар, като ме запита дали в залата има хора от... амбасадата? Може наистина да има нещо безпощадно в моите възгледи и логика. Но то май се дължи на “сбъркване на епохата”! Влязъл съм не на време. Вярва ми се – твърде рано? Хората, които ме заобикалят са готови най-много да си купят индугенции. Като че ли нямат идеали и са още по-малко готови да се бият за тях. Само че да се върна е невъзможно. Остава ми само да си изляза от нея по подходящ начин...

Мисля, че всяка почтенност спрямо врага, преди да бъде съборен от Олимпа на властта, е предателство спрямо революцията.

Понеделник, 29 март 1976 г.

Като че ли започвам да се съвземам. Да видим как ще е нататък...

Сряда, 31 март 1976 г.

На 13 май ще науча, че тате е починал на същата тази дата (31 март 1976 г.). Сигурно непрекъснато, в течение на тези 7 месеци, той ме е викал, искал е да се прегърнем за последен път пред вечната раздяла, но между нас е стояла стената на убийците. За нея ще трябва... артилерия.

Получи се съобщение от Благо, че Петър Пеев е умрял, при това свършено безполезно и безцелно в Белене. Може би трябва да напиша нещо за живота му и фаталните му срещи с мене, които го доведоха до смъртта.

Четвъртък, 1 април 1976 г.

Вестниците съобщиха за младия български работник Гарев, който е принудил пилота на един от самолетите на “Балкан” да кацне в Гърция, вместо във Варна. Гръцките власти са искали да го предадат на българските си колеги и момчето се самоубило, скачайки от четвъртия етаж на полицейското управление, където е бил държан. Никой от нашите “освободителни борци” не пожела да направим протестна демонстрация пред гръцкото посолство в Париж.

Властниците, независимо от партийното си оцветяване, не обичат тези, които сами си вземат свободата. Защото дават лош пример, показвайки, че човешкият дух и воля могат да се окажат по-силни от властта, парите и цялото т.нар. обществено мнение на овцете. Западът не желае революция в Русия – той не може да понесе Унгарската и си затвори очите, а мнозина казват, че си е дал и благословията за замразяването на “Пражката пролет”.

Даването превес на тежката индустрия над леката е другото име на семплата формула на Гьоринг: ”Топове вместо масло!”

Петък, 2 април 1976 г.

А как ме боли цялото тяло в края на седмицата! Като че ли са го прекарвали през машината за кайма. Добре че вътрешното състояние на органите

не се вижда с просто око.

Неделя, 4 април 1976 г.

През 1922 година Ленин инструктирал съдиите да свържат есерите в един процес с европейските шпионски централи. Преди това процедираха по същия начин с моряците от въстаналия Кронщад – тях ги “свързаха” с белогвардейския генерал Козлов, когото бяха назначили на ръководен пост в червената армия. Само от Махно не можаха да направят нечий шпионин, но в неговия случай Ленин и Троцки дадоха твърди заповеди на палача и заместник на Троцки във военния комисариат - Склянски, махновци да бъдат изтребени до крак. Ако това не стана, махната не беше на “народните комисари”. Въстаническата армия се вряза като в масло в десетократно превъзхождащите я по численост “червеноармейци”. Затова съм се заклел, в деня на революцията, от стария сто и толкоз години ленински череп да направим... пепелник.

Понеделник, 5 април 1976 г.

Що се отнася до “изнасилената от болшевиките човешка природа”, както ме боли всичко (като че ли танк е минал върху ми), бих могъл да разкажа доста неща за работническата “природа” и за капитала. Целият въпрос и на Изток, и на Запад е в това работиш ли или караш други да работят за теб! Поради това, към теоретичното отрицание на капитала се прибавя практическата омраза на знаещия работник към неговия “работодател”. След всичко, което съм бил: терорист, затворник, студент, началник на отдел по програмиране, емигрант, работник, публицист и организатор, мисля, че съм добре подготвен за борбата с днешния свят и се надявам, че ще взема участие и в истинската революция, ако темпераментът ми не ме доведе до изпреварващи акции.

Вторник, 6 април 1976 г.

Испанските приятели са намерили в архива на държавния департамент на САЩ един красноречиво говорещ документ от времето на гражданската война 1936 – 1939 г., който ние публикувахме в последния брой на “Наш път”. Става дума за писмото на Индалесио ПРИЕТО, адресирано до посланика социалист на Испанската република във Вашингтон Дон Фернандо де лос РИОС. Прието беше министър на “народната отбрана” в два последователни кабинета от епохата на “Народния фронт”. Той минаваше за един от “революционните” лидери на Испанската социалистическа партия. Датирано е на 25 май 1937 г., тоест съвсем наскоро след събитията от 3 до 8 май в Барселона, когато “испанският Ленин” - Ларго Кабалеро бе принуден да си подаде оставката и на негово място дойде напълно зависимият от Сталин и неговите агенти Хуан Негрин. Писмото гласи:

“... Най-после, най-важната част от прочистването в тила намери своето решение. В Барселона, както и в цялата съответна провинция (Каталония), органите на ФАИ (Федерацията на Анархистите от Иберийския полуостров) и на Се-Не-Те (Националната Конфедерация на Труда) са

вече разстроени; най-опасните елементи са избити или затворени. Но още по-важно е, че оцелелите са се вразумили, убедили или най-малко поомекнали. Чистката още не е пълна, но веднаж смазана най-силната им съпротива, ще ни бъде лесно да упражним без особени насилия и усилия ефикасни репресивни мерки и не след дълго делото ни ще бъде приключено... Опасявахме се, че бригадите на тези елементи, които са на фронтовете, можеха да ги напуснат и да се притекат на помощ на организациите си, но се надяваме, че няма да се осмелят и че ще им бъде трудно да организират подобна акция. Освен това, ние решихме да предприемем офанзива на различни фронтове, където ще употребим най-напред елементите на ФАИ и на Се-Не-Те, като ударни части. Решихме също, да преместим тези елементи на най-опасните сектори. По този начин, фашистите ще ни помогнат да довършим пълната чистка, за което би трябвало дори да им бъдем признателни.

Като следваме тази линия, както знаеш, ще направим услуга на трите страни, които ни помогнаха най-много и които в последно време искат от нас да проведем тази линия...”

Както се казва, коментари едва ли са нужни. От 100 години насам, при всяка по-дълбока криза, в която ние ставаме фактор, всяка партия, която взема властта постъпва по подобен начин – нейните полицаи ни избиват, като кучета. Вината е и наша. Можем ли да сложим край на тази “традиция”? – ДА, но ни е нужна революционна организация, която, след като реализира програмата си, няма да има власт, нито политически партии. Едно предварително условие за това е, който каже сътрудничество, да бъде изпратен при тях!

Бидейки за деструкция на “модерната” държава и на нейните ембриони – политическите партии, ние трябва да сме наясно, че при определени обстоятелства, подобни на гореописаните, победата на Социалната революция включва и физическото унищожение на техните щабове! Например, ако в навечерието на 25 октомври 1917 г. нашите бойни групи бяха ликвидирали Ленин, Троцки и още една дузина вождове на болшевишкото стадо, със сигурност можем да твърдим, че щяха да оцелеят поне 14-15 милиона от тези, които загинаха след гражданската война! Същото важи, в още по-голяма степен, за водачите на 3-4 от партиите на “Народния фронт” в Испания, с които нашите “шефове” си сътрудничеа в правителството и връзваха ръцете на въоръжените работници от ФАИ и СНТ, пречейки на плебейската разправа с “народните” властници и особено със “съветските съветници”, които, в начална и в последна сметка, предпочетоха франкистката диктатура пред Социалната революция.

Свършено безсмислено е в такива случаи да обвиняваме политиките в предателство спрямо революцията и анархистите. Те вършеха своята работа. Нашата грешка е, че не им отмерихме с мярката, с която те ни мереха.

Сряда, 7 април 1976 г.

Ако Солженицин приложеше простото тройно правило, той можеше да види, че пропорционално на населението по време на “Големия терор”

(след 1934 г.) партийците от ВКП (б) са дали 10 пъти повече жертви в концлагерите и екзекуциите, отколкото им се е “полагало, съобразно средната норма на избиване”!

Защо е този голям брой на “оземлени” от Сталин болшевики, който надминава всички избити маркс-ленинисти от цялата световна буржоазия? Навярно, Джугашвили е искал да премахне всички, които са осъзнали разрыва между неясния идеал и прозрачната болшевишка действителност, използвайки тяхната неподготвеност за разправата или негодността им за вземане на резките завои. За разлика от тях, мнозина от нас знаеха отнапред какво ще последва, след като “драконите и бълхите на Маркс” вземат властта. Бяхме проникнали до най-голямата дълбочина на мръсотията на фракциите на управляващите и на протестиращите опозиционери, отказахме да участваме в играта съобразно правилата на “отмиращата власт”, поради което ни мразеха до смърт и ни избиваха безшумно. **За съжаление, въпреки всичко, мнозина “анархисти” отказват и до днес или не могат да извлекат уроците от собствената ни история!**

Четвъртък, 8 април 1976 г.

Фабриците със своите сиви или червени, монотонни и потискащи корпуси, с тая тълпа в синьо, с безнадеждни лица, всичко това наподобява безкрайно на затворите. Наред с тях, и тук ги има и бандите от шмекери, и саомнителни глупаци, които се занимават с всевъзможни “проблеми”, правят “открития” и “рационализации”, за да бозаят, плюскат и живеят комфортно и са част от социалната база на властта. Така те “успяват” да избягат от онзи труд, който прилича на предумишлено убийство и живеят с удовлетворението на творци и откриватели и със самочувствието на благодетели на човешкия род. Очевидно човекът лесно може да мотивира и оправдае пред съвестта си своята шмекерия и дори мерзавщина...

Събота, 10 април 1976 г.

Изучавайки теология и схоластика, диалектика - в затвора и математическа логика в университета, при наличието на известна наследствена склонност, у мен се разви повече, отколкото у други, абстрактното мислене. Това е и недостатък, и преимущество. Недостатък, защото “аз не виждам” заобикалящия ме свят. Често, след като десетки пъти съм минавал по една и съща улица, “откривам” с изумление, че всички къщи по нея са от червени, небоядисани тухли. Така е и с ориентацията ми в пространството. Затова пък е свръхразвит усетът ми за времето и способността да мисля логично. От това произтича и онази раздражителност, която ме обхваща, когато констатирам недефинираните понятия, противоречивото мислене и неспособността да се направят налагащите се изводи от анализа, след приемането на определени аксиоми. Такива мисли се бяха събудили в главата ми, когато четох доклада на Сантана, в който се разглеждаха важни неща, далече от това да са обект единствено на логиката. Касаше се за Португалската революция и ролята на анархистите в нея.

Неделя, 11 април 1976 г.

Снощи, на гости у Фосколови, гледах някакъв телевизионен филм на Бунюел. В някакъв мъртъв град се разхождаха някакви мъртви хора - манекени. Те падаха при първото съприкосновение с единствения жив, попаднал по необясним начин в тоя град. Падаха и оставаха неподвижни върху калдаръма. Около разбитите им глави се образуваше някаква мас-тилена локва – кръвта им беше синя. Дали този град не е градът, от който избягах? Или градът, в който съм емигрант? И може ли дълго да се живее в града на мъртвите?

После, когато се прибрах, четох “Архипелага Гулаг”. Ако се търсят паралели, може би най-неточният е между Солженицин и Данте. “Адът” на последния е един “Дисниленд” в сравнение с описаните кръгове на сталинския концентрационен ад. Отхвърляйки изцяло неговите идейни, политически, стратегически и тактически концепции, аз не изпадам до нивото на моя някогашен даскал по литература Кръстю Генов, който стана и професор и който търсеше... “прогресивността на Дантевия монархизъм”. Нали, след като ненавиждам капитуланта и реакционера Достоевски, това не ми пречи да се прекланям пред художника, още повече, че Солженицин не ближе ръката на “съветските” палачи и не се кае пред тях в челобитие. Моето озлобление спрямо него се дължи на това, че големият талант служи идейно на един погребан свят, който никога не ще възкръсне. Прочее, той и да искаше, не би могъл да послужи на нашата бъдна революция. Ако в книгите си и безчислените интервюта би се опитал да го стори, веднага щяха да му залепят лепенка на устата и той щеше да престане да съществува за издателства и рекламиращи го медии, независимо от това, че е нобелов лауреат.

Неделният ден завършва с бележки за един сравнителен анализ на испанското обкръжение от 1976 година с това от 1936-а, с оглед възможностите за една втора гражданска война. Чувствам, че се предоверявам прекалено в оценките си на Хаджията, който е в най-близки контакти с нашите испански приятели в емиграция и с площадните си речи за “крепостта на свтовния анархизъм” ме подвежда и подхранва неоправдани надежди. Когато разговарям с тия мили и добри хора след четири десетилетия, преживени в спомени и близане на раните си, се питам дали тяхната Испания не е... “Крепостта на мъртвите”?

Понеделник, 12 април 1976 г.

Сутрин, на път за работа, обикновено си купувам от будките “Либерасион” – вестникът, както го наричам, на “левите” гьотферени”, редактиран от бивши маоисти и други гошисти, които бавно, но сигурно се “интегрират” в ухаещия им апетитно “разлагащ се капитализъм”. На първата страница е поместено интервю с генералния секретар на Италианската компартия (ИКП). Енрико Берлингуер казва, че националните интереси на Италия изискват нейното оставане в НАТО!

Навярно, при евентуално идване на ИКП на власт – самостоятелно или в коалиция с християндемократите в името на “историческия компромис” - този чадър на американския империализъм ще бъде необходим на Бер-

лингуер срещу... швейцарските въоръжени сили...

Върху шантиетата на “строящия се суперкапитализъм” продължава състезанието със смъртта, но през тази страстна седмица малцина се интересуват истински от разпънатата, като одрана свинска кожа, работническа класа...

Разпети петък, 16 април 1976 г.

Звучеше ми неправдоподобно, но е факт. И в анархистическото движение имало Санчо Пансовци. Само че те не са толкова наивни, като своя испански предтеча. Те са попрочели това-онова и знаят, че остров Баратария не съществува, пък дори и да съществува, губернаторският пост не е вакантен. Затова последният Панса, който дойде от Благоевград с готов проект за свинеферма, след като разбра, че Корсика не е най-подходящото място за реализацията му, реши да се отправи на гурбет отвъд океана. При едно от спречкванията ни, по повод аргументите и отказа му да участва в акциите, които планираме срещу диктатурата, го захапах:

- Ти близка перспектива за промяна не виждаш, но виждаш свинете в Корсика и мангизите от свинския бизнес...

Така, дошли веднаж на “обетованата земя” с помощта на Дон-Кихотовците, Санчовците захвърлят оръжието, не искат повече да го носят и техният рицарски поход завършва. Сега те искат да станат печалбари и едни тръгват да търсят разрешително за отваряне на кръчма, други на налбантница, трети се изучават и отварят някаква продавница на приложни науки...

Изводът? – Въпросите са деликатни, те “опират” до това трябва ли да проявяваме солидарност със заразените от “прагматизъм”? Очевидно ще трябва да се правят проверки във всеки конкретен случай. Как? Чрез методите на разузнавателните служби? Категорично – не! Но, ако навляза във философстването и морализаторството, е вероятно да направя изводи на скопец. Ето къде е не въпросът, а противоречието. Как ли се преодолява такова? Може би с единство между думи и дела и поемане на отговорността, когато те се разминават или с... револверни изстрели и присъдата на времето!?

Гледам един от филмите, за разпънатия син божи, които повечето телевизии включват в програмите си в края на тази седмица. Аз нямам нужда от Симон Дърводелеца, за да изкача с кръста моята Голгота. Не искам да ме отминне горчивата чаша и няма да кажа: “Прости им, господи, те не знаят какво правят!”

Завъртам копчето и на един от шестте телевизионни канала попадам на филм за североамериканските индианци. И 100 години след изстреблението им техните призрци продължават да смущават съня и съвестта на “бледоликите им братя”, на продажната холивудска индустриална кинематография и на авторите на “детски” булевардни романи...

Вторник, 20 април 1976 г.

При посещението на книжарницата на ФНАК на рю дю Рен отбелязвам заглавията на книги, които трябва да видя един ден във връзка с моите планове:

“Интернационалът 1864 – 1878 г.” от Джеймс Гийом.

“Упадък и крушение на Рим” от Гибон (1737 – 1794 г.)

Вкъщи мисля за нова “югославска” статия. В Белград отново са измъкнали от политическия нафталин “болния” Едуард Кардел, за да противопоставят “самоуправлението” на диктатурата. Че е насочено против СССР, това е ясно. Кардел флиртува с естествения стремеж на пробудилите се маси към самоуправление. Само че самоуправление и държавност са несъвместими. Или едното – или другото. Трябва да направя логическо и фактическо изследване на еволюцията на понятията и последиците от нея в двете посоки. Самоуправлението е другото име на анархията. **Опитът то да бъде интегрирано като коректив на днешния свят в най-добрия случай би довел само до “шахматно общество” с капиталистически и “социалистически” квадрати – с белите полета на самоуправлението и черните на полицията. Резултатът от усилията на разните “отожествители”, дори ако са искрени, ще бъде още една измама за “самоуправляващите се работници”.**

Може би активирането на усташите в Хърватско е финансирано от СССР? И утре нашите агитпропи могат да ги обявят за “прогресивни усташа”? Да се проучат отношенията между Дабчевич, коминформбюровци и усташа. Както и степента на противоречията и конфликтните ситуации в югославските републики и отношенията им с центъра. Да се съберат и обмислят материали за Балканския “апендикс” на Европа – анализ на положението в останалите съседи – Румъния, Турция, Гърция и Албания, които като в капка вода отразяват идеологическите деления на днешния свят (в 1976-а).

Четвъртък, 22 април 1976 г.

Същевременно подготвям статия за “Инфлацията”, която, като толкова други, ще остане недовършена. Публикувам бележките си, защото могат да дадат идеи на желаещите да се заемат сериозно с проблема, който ще ни съпътства до края – на капитализма или... нашия:

Да се видят старите и новите модерни теории за инфлацията.

История на инфлацията. Колко пъти франкът/левът си “възвръща” стойността? Тоест, банкнотите от хиляди и милиони се “нормализират” чрез обмянаване в съотношение 1:100 или 1:1000...

“Световната инфлация” (на Запад – пълзяща, на Изток – декретирана като “корекция” на цените или маскирана със смяна на имената и опаковките на артикулите). Всеобщност на процеса – “Желязната завеса” се превръща в обикновена географска граница.

Същност – обезценяване на парите, тоест систематично покачване на цените, което изпреварва това на заплатите.

Инфлационният процес е процес на “базата” или на “надстройката”? Обективен процес в капиталистическата икономика, не зависещ от воля-

та на капиталистите или волеви, продиктуван от печалбарската им алчност? Кой печели и кой губи от инфлацията?

Примери: инфлацията в Германия след Първата световна война. През 1922 г. с получената в края на седмицата заплата (куфарче хартийки) едва могат да се купят два хляба.

Увеличение на цените на селскостопанските продукти. Мотивировката на собствениците. Увеличение, защото било евтино за туристите.

Бонапартистки метод за противопоставяне или балансиране между различните слоеве на пролетариата.

“Борците” срещу инфлацията и борбите за “повишение на заплатите”. Магарето, яхнато от Босфорския идиот крета по пътя на “прогреса. (Хр. Ботев)

Обективни основи на инфлацията – менят ли се причините? Фактори, които я катализират.

Инфлация и Роботронна Революция. Ще има ли стоп? Свиването на “националните” пазари (и най-вече този на труда), вследствие Роботронната революция прави невъзможно разширението на базата на експлоатацията вътре в страната (работната ръка, ангажирана в производството, намалява), затова капиталът търси компенсация в различни посоки. Една от тях е интензификацията на експлоатацията. Едно от средствата за постигането ѝ е инфлацията. Перспективи и очакване на чудеса.

Ценовата политика и стандарта (жизненото ниво). Наистина ли расте или само стават възстановявания на накурнената покупателна способност? – Отговор само в статистиката!

Не само инфлацията, но и бягството на капитали (износът им) е резултат на Втората индустриална революция (Р.Р.). Това е търсене на компенсация в извличането на печалби от изостааналите страни, където трудовият пазар е по-голям и по-евтин. Оттук нататък, наред с разпространението на РР в света, стандартът на работническата класа във високоразвитите страни ще клони към този на най-изоставащите (особено ако тази “тенденция” не срещне съпротивата на трудещите се и на населението в “Първия свят”). Същевременно, пазарът и капиталите ще стават все по-интернационални, насочвайки се там, където % на печалбата ще бъде по-голям. Това, между другото, стои в основата на политиката на Кенеди, Никсън и т.н. Тук промени няма да настъпят.

Собственикът на капитала не забелязва, че Р.Р. е пробива джобовите му. Работните ръце стават все по-малко, поради механизацията и автоматизацията, следователно и общото, и “принаденото” работно време намаляват, заедно с което и печалбите. Капиталистът оглежда подозрително заобикалящите го и първия, когото хваща за гушата, е пролетарият. Пребърква джобовите му, намалявайки надниците или увеличавайки инфлацията, посредством “играта” на цените и отпечатването на нови банкноти, или с интензификация на труда (с нормите), или и трите едновременно в различни пропорции. Заедно с това се свива покупателната способност и с нея и пазарът. Процесът е всеобщ, но в по-изостааналите

страни се проявява по-късно, докато напредналите се стремят да омеко-
тят ударите на Р.Р. чрез инвестиции в първите.

Конкуренцията пречи на големите хищници да забавят или върнат на-
зад Р.Р. За да постигнат това, те трябва да подпишат договор помежду
си, като този за неразпространение и ограничаване на ядрените оръжия.
Договор срещу собствения си пролетариат, изостаналите и по-малките
страни, при разпределяне на печалбите по “братски”, съобразно финан-
совата, индустриална и военна мощ и достигнатата степен на развитие
на високите технологии, като най-силният взема най-голям процент от
общата печалба. Но това събужда апетитите на “ошетените” и те приш-
порват конете на конкуренцията, относителното равновесие се наруша-
ва, става разместване на силите по скалата на мощностите, което влече
със себе си необходимостта от преразглеждане и промени на договорите.
Новият договор служи като нов импулс за развихряне на конкуренцията
и цикълът се повтаря, като временно удържаната Р.Р. се понася отно-
во с бесен галоп напред. Понеже лабораториите не са спирали работата
си, сега в стопанския живот и в живота изобщо нахлуват стоялите дълго
време в сейфове открития, патенти, оръжия и т.н. Резултатът в крайна
сметка е приближаването на автоматизацията в световен мащаб до край-
ния ѝ предел – тоталното автоматизиране на всички трудови процеси и
изваждането на човека от тях. И евентуалното “разсичане на гордиевия
възел от противоречия с меч на войната”, защото не е останал никакъв
друг изход за тях, които искат да запазят печалбите си, освен диктатура
и грабеж вътре и вън от страната и отглеждането на един лумпенизиран
плебс, когото ще опитат да залъгват с хляб и порнография, с народно “ве-
личие” и ксенофобия и т.н. и войни с конкурентите: най-напред локални
срещу дребосъка, който притежава суровините, а и за завоюване на
по-добри стратегически позиции, а след това и между развалилите своя
империалистически сговор световни разбойници.

Че те не могат да дадат отговор на породените от системата им пробле-
ми, в това няма съмнение, но е вярно също, че на сцената още не са се
появили тези, които могат да предложат и наложат решението. Поради
това е възможно, в часа на бифуркацията, всичко да започне да се ражда
от хаоса, от стихията, с лутаници и с кръв, сменени от “галоп и злочесто
салтомортале на вси грехове раздрали жестоко с отрова плътта и душа-
та...” (Гео Милев). За да се съкратят родилните мъки, е нужен поне един,
макар и малоброен, но знаещ, стоманен скелет от организирани в интер-
национален мащаб революционни клетки/ядра.

Инфлацията и безработицата, които имат своите основания в свиващите
се под влияние на Р.Р. вътрешен и световен пазар, ще засилват класовите
и социални борби между бедните и богатите в отделните страни, за овла-
дяване на пазарите в по-неразвитите и по-слаби страни, както и антико-
лониялните и империалистически конфликти под знамената за петролна
“справедливост”, за цивилизоване на туземците, за “мир, социализъм и
народна демокрация” и т.н., в които “войни със слаб интензитет” някои
по-дребни хищници ще бъдат пожертвани, за да “оцелеят” най-едриите,
които използват за целта всички лостове – от житото и производството

на енергии, през превратите до десантите с танкове и морски пехотин-
ци...

Тежко на всички, които се оставят да бъдат оглупявани от членовете на
институти, научни и полицейски сътрудници, окаяно ловки фокусници
на пресата и другите медии, които се препитават с лъжата и интелекту-
алното мошеничество.

Европейските “левичари”, които издигат глас в дружествата за защита
на животните, мълчат по въпроса за рестриктивната и репресивна поли-
тика спрямо “своите” емигранти-черноработници, от които, за да спасят
“отечествата” си от бунта им, правителствата започват да се освобожда-
ват от старите и да спират притока на нови емигранти. И това е една от
резервите за “създаване на работни места” в близкосрочна перспектива;
но дали ще намерят отечествени роби за тях, след като те са се поотучили
от тежкия труд в “славните години на просперитета”?

Петък, 23 април 1976 г.

Имам имен ден и нямам никакво настроение да празнувам с нашата ес-
нафска южнославянска компания, затова си трая. Повежда се разговор с
колегата електричар и член на СЮК Веза (Велизар). По-скоро, той под-
хвърля, гледайки уморения ми поглед:

- Гоша, ти си пързал майку му йебем тая нощ...

- И така да е, не виждам защо трябва все за това да се приказва.

- А за какво трябва да приказваме? – За работата, за това що трябва да
изкопаем ли?

- Ако наистина за друго, освен за пърцане и работа не можеш да говориш,
тогава си заслужаваш съдбата. Копай, докато те закопат и теб!

Неприятното е, че с него се солидаризира Бекяра. От тоя, който казваше
на Белене на “атакуващите” със сърпове и косерки горите от папур, кога-
то след това се оплакваша от болестите си: “Мрете, вашта мамка, щом им
работите!” - не е останало нищо. Същият, или по-скоро сянката му, сега е
болен, работи за стотинки, включително и през съботния 9-часов работен
ден, а мен ми се ще да му кресна: “Мри!” И сигурно скоро ще му го кажа.

Неделя, 25 април 1976 г.

Може би новата тактика в гражданската война, при наличието на атомни
бомби, е нещо просто като Колумбовото яйце. В “горещото американ-
ско лято” през 1965 г. негрите запалваха градовете. Индианците се биха
до последния мъж за свободата си. А за успеха на стачките сигурно би
помогнало вземането на... чорбаджиите, като заложници? С оглед прео-
доляване на минното поле от завербувани или склонни да сътрудничат
на инквизиторите и палачите доносници, **е препоръчително да се върви
към минимизиране на бойните групи (дори към индивидуални бой-
ци) при изолация една от друга и най-важното - при пълно спазване
на правилата на конспирацията, без да се изключват наказателните
операции срещу предателите и най-вече срещу вербовчиците и ръ-
ководителите им. (След като бъдат предупредени, може и трябва да**

се действа както с предателите и спрямо страдащите от самохвалство и логорея.)

Да се определят най-важните обекти, които трябва да се атакуват, без да се пренебрегват всички останали до най-дребните и безобидни наглед. И да се запомни: **най-дребните, но най-масови акции, които са във възможностите на максимален брой недоволници, са по-важни от най-големите, но редки и единични актове на съпротива и нападение!**

Изобщо трябва да се мисли, да се търсят и да се откриват непрекъснато нови и ефикасни форми, методи и средства за всички видове преки акции и да се изучава, систематизира и използва международният опит!

Вторник, 27 април 1976 г.

Министър-председателят Жак Ширак е забранил на Леонид Плющ всякакви антисъветски демонстрации на френска територия, които биха могли да влошат отношенията между двете “приятелски страни”. Нас ни предупреждаваха, тайно и без шум, на едно по-ниско ниво – в префектурата. След тези случаи, мисля, че трябва да е ясно на всички, които считат себе си за политически емигранти, **че когато говорят и пишат за “Свободния свят”, извършват подлост.** При тая позиция на властта в западните страни, за нас не остава друга, освен - **ТАРАЛЕЖОВАТА!**

Не записвам и не развивам тези си мисли, както и много други, в детайли, защото при мен е Авраамов дом и сигурно ще се намери някой, който за 2 – 3 сребърника би ги предал в ръцете на френските “органи” и техния правителствен шеф...

Петък, 30 април 1976 г.

Обмислям статия за Виетнам, една година след края на войната: **ИНДОКИТАЙ ИЛИ БЕЗСИЛИЕТО НА ПОЛИТИЧЕСКИЯ/ ТЕОРЕТИЧЕСКИЯ “РАЗУМ”.**

Оценката на тези събития и отношението към тях може да се извърши от различни гледни точки. Мисля, че е нужен несентиментален поглед върху историята, на която сме съвременници.

Това налага дефиниране на **КРИТЕРИЯ ЗА ПРОГРЕС**. Иначе фактите са в изобилие и свършено противоречиви. Трябва да се вземат под внимание:

- Клетките на сайгонския режим за “революционерите” от народния фронт и отплатата на съпротивата по време на войната и след победата.

- Въпросът за “справедливостта във войната”(?!)

- Вътрешните сили и борбата им за господство. След победата на Хо Ши Мин в Париж дойдоха емигрирали от там виетнамски и камбоджански борсуци, които идват с леки коли на безплатните курсове по френски език в института “Пастьор”. Те играят тенис и ще се устроят с помощта на тукашните си господари-филантропи. За тях връщане няма, гробът на историята ги е погълнал безвъзвратно. Те са сменени “в родината” от тези, които на свой ред ще станат борсуци. В това отношение няма никакви съмнения. Въпросът е, от тази смяна на ездачите ще стане ли по-добре на впрегатните виетнамски селяни и работници? И дали Виетнам/

Индокитай ще се развие по-ускорено? Ако се съди по темповете и по стандарта в двата Китая, сравнението едва ли е в полза на “Народния”! Що се касае до победата, не трябва да забравяме, че виетнамските “партизани” атакуваха със самолети, ракети и танкове! (Като ливанските “прогресисти”, които са въоръжени с всички модерни оръжия и анголските “революционери”, които дойдоха на власт с помощта на няколко десетки хиляди кубински “кръстоносци на социализма”).

Външните сили и техните сметки? Още през 1965 г. Мартин Лутър Кинг твърдеше, че всеки труп във Виетнам струва по 54 000 долара (по тогавашния курс), а докато бях в България, агитпропите от ЦК на БКП разказваха на закрити събрания за партийния актив, че в борбата за надмощие в Индокитай между СССР и Китай, САЩ искат да дезангажират южнокитайските граници с оттеглянето си и да освободят прикованата към тях “народосвободителна” армия, за да бъде пренасочена на Север. Може и да е така! Ще видим как ще се развият по-нататъшните конфликти между двата “комунистически” мастодонта.

Оценките за победата на “комунизма” са различни. Едни говорят за “трагедия”, други за “социалистически завоевания”. Може би всички “хуманисти, гошисти и революционери”, които ще бъдат смазани под петата на индокитайския държавен капитал, не заслужават друга съдба?

Какво може да се очаква? – Множество сценарии, но с най-голямо тегло е този, който има за свой първообраз “реалния социализъм” у нас и по света!

ЗАКЛЮЧЕНИЕ: Времето ще изкове необходимия гробар от съвсем друга сплав, която се създава в днешната фаза на развитие в заводите и в... затворите. (N.B.-2011: И тази статия е отражение в изкривеното “идеологическо огледало”).

Събота, 1 май 1976 г.

Няма да отида да манифестирам, защото имам чувството, че участвам в църковна процесия. Който иска свобода, не трябва да вика: “Дайте ни свобода!”, защото тя е нещо, което не се дава... Вместо да скандирам, преди обед отидох при Ценко – в “канцеларията”, където заварих Бекяра, който изглежда му се е оплаквал. В разговора ни Барев се самозабрави и прескочи границите на позволеното. За да вземе зобта от Шпрингер, той е готов на всичко. Включително и да ми предложи написването на книгата за затворите и лагерите, която “редакционната банда ще коригира” и издаде след това от негово име. А Бекяра, след като си тръгваме, ми казва да не си губя времето с химери, ами да стана един дружбаш, за да ме зачислят и мен на съответната ясла, вместо да бачкам по постройките. И ми дава за пример Коста Тодоров – “една голяма величина”. За големината ѝ не споря, но ми се струва, че ако Коста беше жена, би станал “момиче” от Пигал. “Разни хора, разни идиоти, пардон - идеали...”

Разделяме се, неразбрали се и отивам на гости на Али, с когото работихме при Мануилов. Той е враг на патроната, но като че ли това е защото е... френски. Срещу арабските “ръководители”, които са друга банда от шмекери, независимо дали са “националреволюционери”, “прогресисти”

или “агенти на нечий империализъм”, той не казва нищо. Те са готови да флиртуват и да търгуват с всеки. Готови са да обезглавят и всеки, който иска да ги избута от копанята на властта, независимо от поводите и целите му, при това без западните церемонии и игри на “свобода и законност”. Аз се озовах на поканата на Али, където се бяха събрали неколцина “братя мюсюлмани” с намерение да разбере нещо за раята, за която зная малко или почти нищо. От разговорите, които се водят иносказателно, получавам впечатлението, че една част е покварена, друга - обезверена и трета - още увлечена от “националните идеали”. Но всички са “правоверни” – поне така декларираат. Може би, малцината еманципирали се, будни и с кураж, не ще сторят много нещо, ако революционната вълна не се надигне в модерния свят.

По отношение на самостоятелни, революционни акции в наша посока в тези страни, мисля, че илюзии не трябва да имаме. Но един въпрос заслужава внимание и изследователски усилия: **появата на страните от Третия свят на световната сцена отслабва ли световния империализъм? Тоест, съдейства ли на световната революция?** Всички други въпроси и третираня са от лукаваго и ако не са евтина демагогия, свидетелстват за абсолютно неразбиране на нашите задачи в днешния свят!

След кускуса с овнешко и продължаващите с часове блуждаещи разговори, преди последното метро, си вземам довиждане с домакина и гостите му, като си обещаваме “до нови срещи”.

Може би за страни като родния Алжир на Али държавният капитализъм да е крачка напред в еволюцията на човешкото общество, но “напред”, лишено от всякаква нравствена и човешка оценка. **(Историята е безнравствена и в нея няма морални критерии, както и в политиката и в Дарвиновата теория за еволюция на видовете.)**

“Напред” в икономически/организационен смисъл – капиталистическата концентрация и централизация достига своя последен предел: разпокъсаните едри и дребни капитали се трансформират в един-единствен тръст, монопол или акционерно дружество на партийната и държавна номенклатура.

“Напред” и в политически смисъл, ако под политика разбираме системата от методи и средства за завладяване, задържане и разширение на властта (с известни уговорки, защото – династиите от епохата на робовладелството или на феодализма са имали неизмеримо по-дълголетно съществуване).

А “напред” ли е държавният капитализъм в социален смисъл?

Преди да се отговори на въпроса, трябва да се дефинира понятието “социален смисъл”. Ако говорим за социални завоевания и придобивки на пролетариата, като че ли никоя от нашите “развити соц-страни” няма да издържи на сравнението с развитите капиталистически страни на Европа. “Напред” и “назад” (във времето, определено от историята за господството на капиталистическата система) едва ли има смисъл, когато разглеждаме СОЦИАЛНИЯ ВЪПРОС. Би трябвало да обърнем внимание на обстоятелството, че ако държавният капитализъм исторически е ПОСЛЕДНИЯТ СТАДИЙ В РАЗВИТИЕТО НА ТАЗИ СИСТЕМА, това

означава, че той се е превърнал в спирачка, в бариера пред развитието на обществото и в този смисъл “НАПРЕД” е синоним на РЕАКЦИОННОСТТА на последния стадий!

И накрая, пълният с боб и свинско стомах на работника или неговото “право” да избира сам господарите и говедарите могат ли да бъдат обсъждани с термините на прогресивността и реакционността на съответния стадий?

Понеделник, 3 май 1976 г.

Часът е 7 без 10 минути сутринта. Някой е счупил автомата за шоколадчета в метрото (рю дьо Помп) и край разбитите стъкла подът е обсипан с шоколади, вафли и бонбони. Спомних си за онзи наш приятел, който по време на Първата световна война влязъл в една фурна и започнал да хвърля каси с хляб на гладната тълпа, но асоциациите и аналогите не доказват нищо. Влизам в един от вагоните на метрото, където има само трима. И тримата спят. Работници, които в този час отиват като мен на работа или се връщат от нощна смяна. Картината е малко страховита – главите им са паднали върху гърдите, като на разстреляни и се люшкат в такт с летящата мотриса. Те наистина са осъдени на разстрел от съда на капитала и не ще възкръснат. Остава им само да въстанат, но за подобен акт им липсва разбиране за безизходния ужас на собствения им живот. Интересно е, че такива, които никога не са били работници, като Хаджията, Барев, Плюшч, Катя и пр., и пр., разказват за “обществото на консумацията”, за задоволеността на работническата класа в “св. свят” и се възмущават, когато им кажеш, че между батимана и каторгата няма разлика.

А аз не съм в състояние да напиша и два реда, поради тази зверска преумора. Ценко Барев, който ми каза тези дни: “Мислех, че си се изчерпал”, би свършил моментално, ако го хвърлеха в подобни условия... У другите, към каталясането, се добавя и пианското отчаяние. Затова и алкохолът е евтин.

Трябва да се напише книга, подобна на “ГУЛАГ”, придружена със снимки, за радващите се на “свободата, равенството и братството” работници в V-та република в условията на “народен капитализъм”. Маркс е написал “Капиталът” през 19 век. В него е обрисувал картината на икономическите отношения между капиталиста и наемните работници преди 100 години и е анализирал механизма на капиталистическата експлоатация в опит да докаже краха на капиталистическото общество. Руският вариант на марксизма, по историческия календар на световния капитализъм, не беше задминал 19 век.

Никой ли не иска да напише “ТРУДЪТ” в XX век? Една книга за работническите “шантиета” може да се окаже по-ужасяваща от Солженициновата, но едва ли ще намери издател.

И дал ли е някой картината, обяснението на световните процеси, тенденциите и перспективите през последната четвърт от XX-и век (в навечерието на идващия XXI-ви)?

Все пак, ако сме обективни, не можем да отречем прогреса: преди 2000

години робите ги влачеха със синджери към местоработата. Днешните тичат сами към безкръвната кланица на труда и гледат... да не закъснеят.

Събота, 8 май 1976 г.

Франция и Западът празнуват “Деня на победата на демокрациите над фашизма”. Нацистка Германия капитулира пред западните съюзници ден по-рано, отколкото пред сталиновите “витязи”. Бивши фронтовици и партизани с националното знаме, заедно с големеца (Жискар), идват да запалят “вечния огън” край Триумфалната арка ”в чест на неznайния войн”. След като наблюдаваме церемониала с Бекяра, отиваме да се разходим по хубавите булеварди. Слизаме пеш до гара Сен-Лазар и шляейки се безцелно, чувам български говор. Това са група българи и българки – туристи. Една казва:

- Глей кви са шаренки, по 35 франка. Шъ купа за внуците.

- Не мога да си го позволя – отговаря другата, по-млада. – Снощи във влака беше чудесно.

- У нас напоследък идват много ирландци, купуват по цели куфари сувенири – продължава със завист първата.

Следваме ги отблизо и виждам, че влизат в Хотел “Гарние” на rue de l’Isly, близо до оръжейния магазин. Изчаквам да вземат асансьора и отивам до рецепцията. Питам на посоки за първото дошло ми на ум българско име. След щателна проверка в книгата за регистрация, момчето ми казва, че за съжаление не може да го намери. Подхвърлям му, че такива често пътуват под други имена, а то ме гледа опулено. После пак заобикаляме и недалеч от гарата виждаме друга група нашенци. Светът е много малък. Сред тях забелязвам Стойчо Мазгалов, който също ме видя. Гледаше ме, като че ли вижда кошмар. Казах на Бекяра да направим няколко тегела по тротоара, докато Стойчо започна да се озърта страхливо. Казвам му:

- Гузен ми изглеждаш тази сутрин. (Така подхвърлял Джугашвили на своите съратници, за да ги парализира.)

Никакъв ответ, но май напрежението в групата нарастна, защото вкупом се прибраха в хотела. Дойде ми идеята да се потърсят и други хотели, където отседат нашенски и от другите източноевропейски страни туристи. Могат да се проследяват от посолството, където ги задължават да се отбият за инструкции как да се държат в случай, че станат жертва на провокации и “диверсии” при опит на враговете да влязат в контакт с тях. Копоите пускат само проверени, които няма да се “заблудят по пътя”. Такива, които идват да видят какво са “пуснали” по тукашните магазини и да си купят някои шарени според кесията. Полека-лека, но сигурно, нашите отечественофронтовски еснафи се приобщават към консуматорското общество. Дали някога ще разберат щастieto да нямаш нищо и свободата, която носи това щастие? (Казват, че Сократ го е разбрал.)

Неделя, 9 май 1976 г.

През 1958 г. през месец май, ла дус Франс беше изнасилена от един “фелдфебел” и “национален герой”, комуто продължава да благодари. После се управляваше от неговия министър-председател (Жорж Помпи-

ду), а сега - от един амбулантен търговец на диаманти, който по американски образец говори “пред камината” с интонацията на слезлия от Синай Мойсей, изричайки баналности, които довеждат кретеноидите на дребния бизнес във възторг.

Зад него са тенекиените ръце на “200-та семейства”, душещи един плебс, чийто мозък трябва да бъде изпран в Сена. И едно “обществено мнение”, което се формира от вестникари, които преди шест месеца пишеха, че Брежнев берял душа, а днес казват, че е в пълна форма. (Американските “журналисти под прикритие” се оказаха много по-изобретателни. Те не разчитаха на слухове и на “добре осведомени източници”, а избебяха посещенията в кенефа на гостуващия по покана на президента им генерален секретар на КПСС, улавяха екскрементите и урината му, анализираха ги и бяха безкрайно по-точни в диагностиката и... прогнозите.)

Днешна Франция, чийто м-р-председател се държа като “момиче” от Пигал спрямо изискванията на московския сутенър, запуши слабия гласец на още несъвзелия се от “съветската” лудница Плюшч.

Вторник, 11 май 1976 г.

Изморен до смърт, съм си взел един ден безплатна почивка и след като не съм поканил никого на гости, съм се затворил, чета натрупалите се през седмицата броеве на Льо Монд, правя изрезки по теми и си вземам бележки.

Москва предприема стъпки (чрез “мосю” Загладин, който очевидно е загладил косъма) за притъпяване на ъглите в схватките със западните компартии. КПСС приема тезата за националните особености на борещите се в условията на Запада “братски партии”, които все пак имали същите цели и водели същата борба. (Това едва ли е попречило на “братята” от Кремъл да запишат в тефтерите си сметките с Марше, Берлингуер, Сантяго Карильо и т.н. и при “благоприятни” условия да ги разтворят и уредят, така както някога ги уредиха с Коча Дзодзе, Трайчо Костов, Ласло Райк, Клементис, Гомулка, Ана Паукер, Наги и т.н. и т.н.

Вечерта отивам до кръчмата на Жеката в 18 арондисман да видя нашенците. Сядам на една маса, където са неколцина дружбаши. Сред тях и Тотю, който разказвал на Георги Илиев, че бил на Белене и от там сме се познавали. Не си спомням. Поръчвам си скара и една бира. Разговорът е хаотичен, друг едва ли би могъл и да бъде. Тия “хъшове” са изгубили надежда, че ще се върнат, някои от тях са емигранти от близо три десетилетия. Повечето са се задомили, имат деца и грижи по прехраната им и не им се говори за “освободителни глупости”. Споменът за отечеството е избледнял и в мислите и разговорите им все повече място се отделя за случки в “новата родина”. Тотю разказва за гостуването си на един чернокож колега (“чернилка”), с когото работили заедно във фабрика за автомобилни части, който го поканил в “квартирата” си. Нашият е непретенциозен селянин от Кулско, но и той се стъписал от видяното. В малка стая с триетажни нари се били натъркаляли двадесетина негри. Долу на пода край вратата имало някаква копаня, колкото кръчмарска маса, в която била “храната”. Не можело да се установи какво има в копанята –

приличало на качамак, залят с кетчуп. Неколцина от „колегите“ лежали около копанята и яднали с ръце. В стаята нямало мивка и за различните хигиенични и физиологични нужди използвали обща тоалетна на етаж. „Вечерята“ ставала на смени, след като нахранилите се се настанявали на нарите, за да отстъпят място на прегладнелите. Гостоприемни, те показвали и Тотя, но той само замолил да го изведат навън, на въздух, защото в „стаята“ не можело да се диша. Тотьо разказваше преживелиците си с нескрит ужас... **La vie est belle**, в свободния свят, в „столицата на цивилизацията и разврата“!

След обмяна на мисли си тръгвам пеша до метростанция „Стразбург-Сен-Дени“, за да взема посока „Балар“ и се прибера. „Свобода, равенство и братство“, а? Вашта мама буржоазна! Понеже кълбото не е станало по-малко, очевидно разумът дори у такива като Тотя, макар и неосъзнато, става по-всеобхватен и започва да разглежда човешките проблеми в планетарен мащаб – единственият, в който лежи решението.

У дома (с извинение), преди да заспя, вземам брошурата с „Откритото писмо“ на Яцек Курон и Модзелевски до ръководството на ПОРП. Независимо от илюзиите в програмната му част, критиката на системата на държавния капитализъм е безпощадна. Може би, ако й правя рецензия за „Наш път“, ще я кръстя „Срещал съм и честни марксисти“...

Сряда, 12 май 1976 г.

Животът е доста по-различен от описанието му – било от интелектуалци - реакционни десничари, било от „полезни идиоти“ - левичари. На обекта, който е многоетажен небостъргач, имаме завършителни операции по връзките между хранващата етажите колона и таблата в отделните апартаменти. През един от прозорците виждам върху въжета да виси невръстно негръче - колега. То се е впило в стената и трепери над бездната под отворения прозорец, чиито стъкла трябва да почисти преди предаването на обекта. Дошло е при нас от „Отвъдморските територии“ на някогашната френска империя, за да забогатее и да спи с красивите бели жени. Трябва да се видят рекламите, с които V-та република продължава да ги примамва, въпреки кризата и „петролните шокове“!

Убийците от жандармерията оплакват своя полковник, а обер-шефът им Понятовски се заканва на клетите гошисти, които май ще заслужат съдбата си, заради „импровизациите“ им от 1968 г.

Четвъртък, 13 май 1976 г.

Ако се съди по поведението на Плюшч (и нему подобните), който, когато пристигна, заяви, че е „истински марксист“, а сега се отказва от „веруюто си“, защото сиромашът е сакат и не може да отиде на постройките, като че ли методът с декларациите на „грешниците“, с който си служеха отечествените жандарми, не се различава особено от ползваният в „Свободния свят“. По този повод си спомних за малките троцкисти, които казваха: „Ние сме тези, които освободиха Плюшч и Горбаневская!“ Жалко е, че каузата на „революционерите“ следва осцилографа на журналистическите сензации и чрез тях те търсят популярност и излизане на повърхността

от дълбините, където ги е въвлякал техният опортюнизъм и световният въртоп. И не искат да разберат, че по този начин могат да изплуват само като живи... трупове.

И онзи идиот Панин, и цялата плеада от „писатели-дисиденти“ – стоки! Само Солженицин можеше да не се продава, но и той се оказа малък човек...

Всички те изричат фризиран банални истини, а плащащите им в брой си дават вид, че ги чуват за пръв път. В замяна на това, са им открили пресата, радиото и телевизията, за да се създаде впечатление, че „плюрализъмът“ се изчерпва с тях.

Катрин Лвов ме изпраща с колата до гарата, защото имам среща в Париж. Докато чакам влака, продължаваме наченат у тях разговор. Тя ми казва:

- Всички, които идват оттам (от студения Изток) са свободни.

- Ти знаеш ли, че не съществува голяма разлика между живота на един френски строителен работник и един български затворник?

- О, не ми разваляй настроението, говориш глупости!

- Мисля, че аз мога най-добре да преценя истината, защото съм бил и едното, и другото.

- Да, но това са работници без специалност.

- Това са хора със занаяти – зидари, водопроводчици, електротехници и т.н.

- Е, да – общи работници. Водопроводчикът не е маньовър, но ти знаеш ли колко много печели той?

Прекратявам разговора, защото е много трудно да разговарям с боледуващи от нравствен кретенизъм, а и влакът тръгва след две минути.

В 9 часа бях на метро Гар дьо Лион. Срещата ми с нашия едифонтовец Кирил Радев, към когото ме беше насочил Гачев и който се оказа добър приятел с Хаджията, е в 9,30 в кафене „Дюпон“ до гара Сен-Лазар. Бай Киро беше уредил среща с един от секретарите на Троцки - Пиер Франк за 10 часа. Когато последният пристигна, аз му предадох с голямо закъснение поздрав от Гачев и листата от пилор, върху които беше писал мемоарите си „Моят живот и моите идеи“. След продължителен разговор върху положението в България, стана дума и за Ален Кривин. За него Франк каза, че бил „голяма глава“. След това ми предложи сътрудничество в Източния департамент при IV Интернационал. Отклоних предложението му за размяна с по-тежкия труд по постройките, но той каза, че е готов да ми съдейства за намирането на по-лека работа. Отговорих му двусмислено, че напуснах леката си работа в България и нямам намерение да се включвам отново в нея тук. Не съм категоричен, защото все още не бях се отказал от евентуалното прилагане на „анtrizма“ спрямо неговите първомайстори - троцкистите. Повторих съгласието на Гачев, Франк и другарите му да издадат или постъпят с мемоарите така, както смятат, че ще е най-полезно за каузата им. Бай Митьо ми беше казал, че е готов да даде своя живот за идеите си. Преди да се разделим, Франк ми остави своя адрес и телефон: Pierre FRANK / 1, Bd. du Temple / 75003 Paris / telefon 278 – 07 – 64. Повече не сме се срещали, а и доколкото съм следил, мемоарите на Гачев не видяха бял свят. Може би, от желание

да не му се навреди и “да бъде съхранен за перманентната революция”. На прибиране слязох на метро “Мишел Анж” (което значи Микеландже-ли на френски) и се отбих до Катя Гюлеметова, да получа новини от ед-рата българска буржоазия, към която сега принадлежеше само поради произхода си. Тя продължава да гледа посиращи се, малоумни, но бога-ти бабички и не иска да се връща в България. Нейният девиз си остава: “Лайна – ДА! Родина “НЕ!” за разлика от кастристикия...

Петък, 14 май 1976 г.

Чувствам, че когато съм на батимана (обекта на строителството), главата ми работи като атомен котел, а изпитвам страх от бездействието, щом остана свободен ден-два. Експлозиите на духа за съжаление са кратко-трайни и се нуждаят от детонатори; и понеже разнообразието и събе-седниците, които търся напразно, не се появяват, ми остава пресата на робския труд и избухванията на гнева срещу един свят, който няма право на съществуване. Настроения.

Критиките и самокритиките на буржоата и техните политици и идеоло-зи си приличат доста с тези на Хрущов, който казваше, че е сгрешил Сталин, “Х” или “У”, но партията е непогрешима и че техните грешки са чужди на “светата” същност на създаденото от нея общество. И тук се чува, че отделни политици, генерали или “делови мъже” могат да грешат, да излъжат, дори да извършат “предателство” или престъпление спрямо идеалите и принципите на “Свободния свят”, но той е най-добри-ят от всички съществуващи и друг е невъзможен...

От дните на Вернио до ден днешен всеки път, когато робът, тикан от отчаянието и мрака на своята сива съдба, набирал последния си кураж да въстане и да поиска сметка от общественото счетоводство за своята ми-зерия, управляващите убийци и техните опозиционери от конкурентния клан **започвали да реват в един глас за анархия и разбойничество.**

След работа заварвам при Ценко “македонстващия земеделец” Методи Златков. Разговорът се прехвърля от спомените за нелегалните влизания в България преди две десетилетия върху необходимостта от държавата за съществуването и нормалното функциониране на обществото. Правят ми впечатление конструкциите в защита на държавността. Личи си цяла-та корист на тези, които вече са били в държавния апарат и конкурентите им са ги изгонили от него или са само кандидат-властници. (В моменти на откровеност Ценко казваше: “Властчица, масчица!”), но това е когато сме насаме. Пред съмишлениците и съратниците си в борбата за властта той се променя като хамелеон и брани копаята в перспективата.

Не зная струва ли си, ако става дума за едно сериозно изследване на въ-проса за същността и историческата роля на държавата, да се отделя вре-ме и място за анализ на аргументите на политическите, юридически и те-оретически защитници на държавата. Нещата са прозрачни и се свеждат до защита на правото на ограбване на труда и до въоръжена защита на този “ред”. Основните функции на държавата са: пазач на богатствата и привилегиите на паразитите (чрез нея болшевиките станаха техен колек-тивен собственик), надзирател на робите и палач за тези, които се борят.

Останалото е софистика на шебеци.

Излизаме си с Метод, който по време на разговора бе запазил мълчание. Сега ми казва само:

- Земляк, остави ги тия, като шефа! Това са хора, които са си уредили положението, намерили са ясла, надвили са на харчовете си и ти какво искаш сега? Да се откажат от това, което имат, за да гонят Михалия и да питат къде серат гладните или да си опънат задника и да бачкат, ама с кървав пот, а не за еленджек! Мани я тая!

Събота, 15 май 1976 г.

Месец и половина след смъртта на тате, на връх рождения ми ден по-лучих некролога му без нито една дума. Мъката и яростта ми бяха не-описуеми. Свинете от ДС ускориха смъртта му със заплахи, шантажи, убийствени слухове. Ние бяхме привързани един към друг, но понеже разбрах безскрупулността на копоите и спрямо близките ни, бях почти спрял да им пиша писма. Обаждах се от време на време с картички от местата, които посещавах. Рядко получавах отговори, от които личеше, че ги шантажират – в писмата си тате продължаваше да ми дава същите “бащински съвети”, каквито имаше в затворническата ни кореспонден-ция. В нея личеше почерка на ДС. Научих, че чрез “доброжелатели” са му внушавали, че “трамвая в Париж” ми е прерязал двата крака и сега, за да съществувам, съм просил. Очевидно моите опровержения не са били допускани от цензурата. По друг “близък” мама ме беше наранила жесто-ко, казвайки, че тате бил болен от мен. Ако бях атомна бомба, имах чув-ството, че в този момент нищо не би ме спряло да се взривя. В безсилието си седнах и написах мой некролог за смъртта му, който беше експлозия на заканите и ненавистта! Изглежда е бил толкова силен, че и двамата редактори (на “Наш път” и на “Бъдеще”) си бяха позволили съкращения или допуснали “грешки в редактирането и набирането” му и той бе отпе-чатан осакатен. В дневника си на тази дата записах:

Сбогом завинаги.

Тежко и тъжно ми е до полуда, че повече няма да се видим никога, защото небето е бездна, с която се утешават глупците и от която припечелват хитреците, но кълна се, че тук и само тук, и в недале-чен ден ще уредя всички сметки!

И още:

Ако домашните убийци имаха силата на Христос, щяха да възкре-сят тате, за да намалят теглото на вината си върху везните на възмездие.

Навърших 43 лазарника и надхвърлих възрастта на божия син с цели десет години. “Празникът” прекарвам в скръб и не ми е до празнуване. Слезнах да си купя вестници. Една от темите, които ме интересуват е “официалната” руска опозиция – тази, която Западът покровителства и защитава. Тази, която търси паравана на легалността със своите ис-кания за спазване на сталинската конституция, на Хартата на ООН, на

Хелзинкските споразумения, на правото на нациите на самоопределение и т.н. Моето мнение за тази опозиция още в България не бе от най-ласкавите. След посещението ми в Ленинград и писанията ѝ, с които се бях запознал - Катята ги внасяше нелегално – аз бях ориентиран в идейните им позиции. В Париж вече можах да видя, чуя, прочета и да разговарям с мнозина от тях, което не промени преценката ми ни най-малко. За да не кажат, че тя се дължи на моя екстремизъм, тук привеждам мнението на английската консервативна преса за нея:

“Безнадежден опит на свинете да летят...”

Във връзка с въстанието на бойния кораб “Сторожевой” и детайлната “дисекция” на държавата с оглед нейното разрушаване, съм записал една от моите “Мисли за немислимото”:

“Революционерите, ако не са такива само на думи, трябва да си поставят, като една от главните свои задачи, овладяването на сектори от ядрения потенциал на държавата!” И съм добавил “без връзка” с горното: - Не чакайте нищо добро от правителството и разчитайте само на себе си! От мъка и ярост забравих, че съм надхвърлил с цели десет години на попрището жизнено средата. Това не беше предвидено и аз може би дължа обяснение за дълголетието си!?

Неделя, 16 май 1976 г.

Неуспешен атентат срещу “Поня”. Жалко! Пихме за успеха на следващия. Лошото е, че жандармите проявяват повече солидарност един спрямо друг (припомних си свирепите им муцуни по време на погребението на техен отстрелян полковник), отколкото ние “революционерите”.

Не зная дали Хаджията няма да поиска отново да мобилизира “общественото мнение” в подкрепа на “антитерористичните акции” на полицията. Може би не трябва да оставам повече в това блато на опортюнизма на капитулантското филистерство?! Не зная дали засега не е по-добре да бъда сам?! Но ще мога ли сам да издам и разпространя нещо от това, което пиша? Независимо от всичко, няма да отстъпя с нито една дума от разбиранията си, само че трябва да ги направя лаконични и безвъпросно ясни!

Съгласно уговорката, той пристигна тази сутрин с Кармен от Федерацията на анархистите от Франция (ФАФ). Тя ни отведе с колата си на ежегодния им празник във Вилие льо Бель. По пътя запита Хаджията дали мога да си се върна в България. Х. ѝ отговори отрицателно, като ѝ обясни, че това е невъзможно, защото съм “политически емигрант”. Кармен възкликна:

- Това е ужасно!

Всъщност, ако не ужасно, силно обезпокоително е, че френските “милитанти” са от такава порода и толкова невежи. Празникът продължи традиционно с беседи, дискусии, продажба на книги и весела част с музикална програма, танци и със сандвичи и безалкохолни напитки. Темите бяха общообразователни за посетителите. Считат, че в настоящата епоха не може да се направи нищо друго. След като видях маниера им на мислене и работа, навярно втори път няма да “празнувам” с тях. Иначе са

любезни и възпитани, със самочувствие, което няма основание.

Понеделник, 17 май 1976 г.

Работата ми е механична и поне мога да мисля, вършейки я, докато не е настъпила преумората. Само трябва да се внимава, все пак е електричество. По всяка вероятност Наполеон е изплюл своето презрително “Идеолози!”, когато някой като Х. е казал: “Ние водим преди всичко идеологическа борба!” Затова интелегентите, които не бяха подготвени нито физически, нито психологически за борба със сталинските “дървари” и полиция, бяха смазани като тръстики от стадо носорози!

В емиграция Х. и тези, които са възприели неговото поведение, казват: “Ние сме признати вече като обществен сектор!”

Всъщност това е размяна на любезности (или ругатни) между политически и идейни трупове и да бъдеш “сектор” (или парцел) от емигрантските гробища и да не искаш и да не можеш да го видиш, е повече от трагедия. То граничи с престъпление.

Стратегията определя целта, а тактиката - средствата за нейното реализиране. Главното “средство” е революционната организация от макар и малобройни, но всестранно подготвени бойци. Трябва да се определят словесите/елементите, сред които да се рекрутират “войниците за армията на разрушението”, например затворници, работници от най-тежките и опасни сектори на икономиката, а защо не и... “грозни жени”, от които, казват, ставали най-добрите революционери, защото трудно могли да се продадат рентабилно и всецяло в брака или на парче – на “стоковия” пазар. (Последното - в кръга на дебелашките шеги.)

В том IV на “Литре” от 1874 г. намирам следното определение:

„Стратегия: Изкуството да се изработи планът на една кампания; да се ръководи една армия върху решаващите точки (фронтове) и да се узнаят пунктовете, срещу които в боевете трябва да се съсредоточат най-големите войскови съединения, за да се осигури успехът.”

Колко остаряла е тази дефиниция само за един век!

Вторник, 18 май 1976 г.

Вълните на социалното напрежение се изкачват по-високо. Атентатите трябва да се разглеждат като симптом и предвестник на бъдещите борби. Включително и последният, приписван на ГАРИ (?) срещу Понятовски в Тулуза. Може би, при променени обстоятелства, във Франция настъпва епохата на царевичествата и убийствата на министри и жандармерийски генерали, която предшестваше руските 1905 и 1917 г.г.? Кой ли ще вземе връх днес?

Сряда, 19 май 1976 г.

Според Солженицин, Европа е била по-добре по времето, когато се е управлявала от Луи XIV или още по-назад, когато католишките инквизитори са изгорили Джордано Бруно. Такъв е случаят на един голям художник – почти колкото Данте и един още по-голям политически... кретен. Или още по-тежко – един “мислител”, който е останал на нивото на реак-

ционните мръсници от миналите векове. Като материалисти, причината за подобни печални явления трябва да търсим в строя, който ражда такива морални уродства. Като болшевизма, например!

Рим роди първите християни, само че те са ни симпатични, защото отиваха масово на арените с лъвовете или върху кръстовете. Сегашните търсят или покровителството на гангстерите от късната “юдейскохристиянска цивилизация”, или (в масовия случай) служат на властта, както са го правили винаги от времето на Константин “Велики”.

Четвъртък, 20 май 1976 г.

Португалецът падна от стълбата, когато оправяше абажура в хола на високия четириметров таван и си счупи крака. За всяка трудова злополука и за всяка смърт на шантиетата (казват, че са над 2000 годишно във Франция) са виновни патроните. По много причини:

А) Желание да се ускори темпът на работата максимално, при която скорост предпазливостта става невъзможна.

Б) Желанието да се удължи максимално работният ден, вследствие на което работникът е преуморен физически и психически и не е в състояние да внимава.

В) Нежеланието на патроните/предприемачите да отделят франкове за предпазни средства при трудовите процеси и за подобряване на условията на труда.

Г) Състоянието на отчаяние и безизходица прави работника нечувствителен към нараняванията и смъртта – на другите и до известна степен към собствените си.

Някои дребни експлоататорчета във Франция и Италия пеят “Интернационала”! Дали знаят какво ще им се случи, ако “презрените парии” се вдигнат „на крак”?

Петък, 21 май 1976 г.

Когато държавните мъже заговорят демагогски и апологетично за прогрес, развитие, повишение на стандарта и т.н., трябва да се има предвид, че те мислят за прогресивното забогатяване на експлоататорите и следва да им се признае, че имат право. **Забогатяването е най-голямо по време на криза.**

Събота, 22 май 1976 г.

Обади се Катрин Лвов и ме покани на тазгодишния конгрес на РСХД. Никита Струве бил поканил и Солженицин. Отидох, за да ги чуя и тях. Нали сглобявам пъзела, ако не на света, поне на емиграцията от Изтока. Сбирката се проведе в Монжрон и до там отидохме с колата на разжалваната графиня. Пристигнахме с известно закъснение. Конгресът беше открит и на трибуната се беше развихрил ортодоксалния поп Георги от “Падворие” – непримиримите към колаборация със “съветските” власти сподвижници на убития патриарх Тихон или Сергей (?). Оглавяваната от полковници и генерали от КГБ официална руска църква бе завладяла главния храм в Париж на улица “Дарю”, а миряните на поп Георги си

бяха построили свой храм с лептата на по-бедните белогвардейски емигранти.

С характерния си глас на козел, протойерей Георги излагаше християнската концепция за свободата, формулирана в посланията на апостол Павел до коринтяните и римляните. Тя беше илюстрирана с примера за обрязването на приелите християнството неюдейски езичници. На въпроса им апостол Павел отговаря, че на тях вече не им е необходимо да се обрязват, защото чрез приемането на Христовата вяра им е дадено нещо божествено и нещо в повече от сунета. Това е свободата от греха, в който са живели дотогава. Всичко било описано подробно в 7 глава, 7 стих от посланието на “началника на живота и на свободата” към римляните... Исус въстановил истинската свобода, като им открил възможността за вечния живот. Ние сме освободени от бог, но трябва да спасим свободата, което пък означава да се подготвим за... вечния живот! Да престанем да бъдем грешници и със свободна воля да следваме волята божия, като се съпротивяваме на грешната си същност! (Това ми прилича на хегелианската “осъзната необходимост”, поставена от Енгелс “с краката нагоре”.) Да си носим кръста и да умрем, за да оживеем за новия (“социалистически”?) живот! (Глава 6, първи стих – за кръщението, от Послание до римляните. Глава 12, 24-и стих от Йоана и т.н.)

Ако зърното умре, ще принесе много плод (тоест свободата е саможертва. Само че попът не ни казва за какво и за кого да се жертваме). Когато християните са били преследвани през първите векове, макар че църковниците са качили земните цели на движението на Небето, саможертвата е била понятна. Но когато християнството е придобило статута на господстваща религия, а църквата получила от император Константин Велики всички имуществена на конкурентите, оттогава в какво се изразява саможертвата и за чия сметка е тя?

По-нататък протойерят се заплита в още по-сложни и неразбираеми казуси: Исак бил свободен, а Измаил – роден от робиня – останал роб. Следва конфликтът между свободният, който отива докрай и робът, който спира на полупът (където му е удобно или докъдето му стигат силите). Но кой днес е Исак и кой Измаил?

Обожествили са днешното човешко общество и не искат да отидат по-нататък. Ето как стои въпросът за защитата на човешката свобода. Ние можем да тръгнем да спасяваме обществото, но понеже сме роби, не отиваме по-нататък, защото пред нас стои задачата за вечното спасение, а не за временното тук на земята, колкото и важно да ни се струва то! Християнинът е длъжен да защитава свободата в обществото, но не трябва да забравя вечното спасение на свободата! (В задгробния живот?)

Против свободата, превърната в разпуснатост (или както болшевиките и буржоазията казват – “слободия” или анархия).

После лекторът се впуска в една полемика с марксизма. Разглежда феномена МАСИ и тяхното манипулиране, ръководене и ролята им на трансмисии в обществения живот – тогава къде е свободата? По същество, за марксизма свободата не съществува. Всяка свобода е свързана с определена система, тоест тя е релативна. За марксизма свободата е да се

унищожат отживелите стари идеологии и старите системи. Какво трябва да прави християнинът в тази ситуация? – “Трябва да бъде самия себе си!” И не трябва да влиза в съюз с враговете на християнството, понеже по различному разбират свободата, за която и едните, и другите говорят. Съюзът за извървяване заедно на част от пътя води до победата на марксизма! Както е казал Йоан: “Пазете се от идолите!” (Разбира се, докато сме в опозиция. След като ги съкрушат, както варварите съкрушили каменните идоли, ще издигнат свои! Защото още не са измислили с какво да заменят идолите!)

Словото свобода също е превърнато в идол! Техният път (на борещите се за свобода) не е нашият път! Християните нямат програма, която да предложат на днешния свят, защото са престанали да бъдат себе си. Затова пътищата на творчеството са недостъпни за тях.

Кризата, която преживяваме, представлява присъдата на бога над днешното време. За да не бъдем осъдени, трябва да се обърнем към бога, тоест към светите писания (и естествено – към Църквата с главно “Ц”) и тогава, в същия този момент, ще се роди творческото въображение. Това е, което бог очаква от съвременното християнство. “Познайте истината и тя ще ви направи свободни!”

Казваме две неща, които са напълно противоположни (ДА и НЕ), но в същото време и двете са верни. Защо? ”Защото бог ни надминава“ – отговаря поп Георги. А аз мисля, че това е така, защото бог е диалектик, но не му го казвам. Не казвам също и това, което мисля за цялата днешна руска опозиция във всичките ѝ разновидности и за историята. В крайна сметка, последната отбелязва големите неща. Дори когато се отнася до мръсници, те трябва да бъдат големи мръсници, а тези тук ще бъдат отминати от историята, няма да бъдат споменати нито с добро, нито със зло, защото са дребни шмекери...

Посетихме и малката църква в Монжрон, където ми направи впечатление иконата, върху която бог Исус беше изписан като... китаец. След това посетихме и изложбата на руски художници-дисиденти, “спонсорирана” от РСХД. (Интересно откъде идват средствата за тези и други дейности? Навярно пак от “американците”. Веднаж Хаджията се беше изпуснал, че те “давали пари на всеки”!) Разглеждаме изложените табла и аз си водя бележки:

1. “Портрет” на Любов Юргенсон. Авторката сигурно е еврейка и е изобразила някакво чудовище.
2. “Свещи”, които горят, но не могат да разкъсат непрогледния мрак.
3. “Село” – потънало в разрушения, като тези около Еус.
4. “Разбита икона”.
5. “Ден на Конституцията – 32 декември, сряда!”
6. Много риби и една голяма вмирисана рибешка глава над тях, обвита в “Правда” – органът на КПСС.
7. Затворническа килия, в която затворникът е на свобода – с чиста съвест.
8. Куклен маскарад – парад на манифестанти и една ръка, която дърпа

конците на манекени без глави, но с крака, ръце и лозунги в тях...

9. “Термоядрено безумие” – всичко е в оловно-мрачни тонове.

10. “Кучешки скелет” – натюрморт.

11. “Лудница – Болница 13”.

12. “Уроди в мрака”.

13. Портрети на отчаянието и безумието.

14. “Новият човек” – тлъст директор, когото партията води с халка – забит изкривен пирон в зурлата и над него препарирани свински глави. (Навярно на “класици”.)

15, 16 и 17. Геометрични модернизми, правени за продан на тукашните богати сноби.

Удивително! Само заради изложбата си струваше да дойда и да преглътна безмълвно попската догматика и схоластика на конгреса на РСХД.

Неделя, 23 май 1976 г.

На мнозина оплешивяли им се набират кожата на черепа и надиплят (като на бай Димитър Гичев, например). Може би, защото черепите им се свиват с времето. Ако е така, това означава, че животът прави с някои хора същото, което, с помощта на печенето в пясък, постигат някои туземци-канибали от Южна Америка с главите на враговете си. Спомних си за тези малки печени глави, които видях за пръв път в киното на Пазарджишкия затвор. Повръщаше ми се и като че ли оттогава се отказвах да използвам като аргумент онзи исторически кръговрат, който започвал с индианските “комунистически идилии”, за да завърши с анархията. Моите опоненти там пък се позоваваха на непрекъснато усложняващия се живот и нуждата от държавното му организиране или сочеха появата на държавата като грандиозна крачка в цивилизоването на племената/народите.

Мисля, че нещата са доста по-елементарни. Първият джандар се е появил на бял свят в онзи момент, в който един човек (или група) е дошъл до идеята, че може да накара други човеци да работят за него/за тях.

Вторник, 25 май 1976 г.

Срещу мен, на седалката е негърка на около 20 години. С бадемови очи, красива и интелигентна, тя чете “Граф...”, не “Граф Монте Кристо”, а “Граф Анри дьо Сен-Симон”. До нея хърка бяла френска свиня – от женски пол – на около 35 години. Болезнено бяла и дебела, на лицето ѝ е изписано самодоволство и... тъпота. Гърдите ѝ са, като че ли се е опрасила. Тя е живото доказателство за нашето расово... превъзходство.

Слизам от метрото и на обекта навличам сините работни дрехи. На обед Алфредо ни кани да споделим неговата радост, че му се е родил син. Към два часа всеки застава на “трудова си пост”. Подобно на пияните съветски войници и ние, като изпием по литър вино, се впускаме в атака върху шантието и работим много по-бързо, ако не за славата на Франция, поне за касата на патроната.

Жан Пол – контраметърът на Карталски – е малко по-интелигентен от другите и вече е мръсник. Кара другите да работят и за него; и е циничен

да ми го каже в очите, тъй като в момента аз съм този, който работи за него!

Сряда, 26 май 1976 г.

Спорим с Хаджията за революционната организация и за терора на властниците, като препятствие за създаването ѝ. Той ми обръща внимание върху това, че срещу всякакви подобни опити на терор отдолу, болшевиките са прибегвали към “колективната отговорност и колективното унищожение на противниците си”:

- Например, за убийството на техния първи министър на вътрешните работи Урицки, те убиват 500 есери...

- Добре, ти мислиш ли, че ако не бяха убили Урицки, щяха да ги оставят живи? Аз мисля, че тяхната тактическа, а може би и стратегическа грешка е, че са планирали и осъществили убийството САМО на Урицки. Ако сме искали и искаме да водим сериозна и решителна борба срещу тях, трябва:

1) Да пропагандираме, да подготвим психологически и технически и да организираме удара срещу центъра на властта в абсолютна нелегалност и конспиративност.

2) След което, по още по-безпощаден начин, да нанесем колективния удар на селективен терор срещу “мозъчния тръст” на диктатурата, като го комбинираме с въстанието на масите, в което те трябва да довършат съпротивляващите се “командни гнезда и в долните етажи на йерархията”. Само тогава можем да считаме за завършена разрушителната част на нашата революция.

Хаджията ме гледа с разширени от ужас очи и ми казва нещо, което бях чувал и щях да чуя още много пъти:

- Ти си луд!

Не му отговорих, защото няма нищо по-мизерно от опита да поставяш теоритични основи на собствения си страх, когато става дума за създаване на военен/боен отдел на организация за експроприации или за терористични акции. А когато ни липсва и талант, “теорията”, освен мръсна, става и жалка!

Намирам се в метрото, на път за работа. Банди от кретеноиди (или маймуноиди) нахлуват във вагоните със знамена и прекъсват хода на мислите ми с крясъци и свирки. Блъскат се в пътниците, бият се помежду си и се надвигват през целия вагон с трясъка на подземната железница. Никой дори не се опитва да ги спре. Мнозина им се усмихват глуповато, угоднически и съучастнически. **В колата се чувства страхът на индивидите пред организацията.** Макар и “неформална”, тя си позволява всичко и се радва на своето всевластие. На мен ми се вие свят, задушно и горещо ми е. През кървавата пелена и размазаните крещящи муцуни си мисля, че Фелини е велик реалист. Тъжен реализъм! Мрачен реализъм!

Брадите и дългите коси днес не значат нищо. Пред кафенето, в близост с местоработата ми, ме посреща нова “идилия на гражданския мир”. Група дългокоси се смеят (в такт) на мъдростите, които сипят над главите им

двама полицейски дебелаци.

Четвъртък, 27 май 1976 г.

След работа, моят баск Мануел ми съобщи, че ще се жени за полякия и поиска да му бъде кум (единият от свидетелите на бракосъчетанието им). Каза ми, че сега ще ходи често в Полша и че е готов да влезе в България с каравана за къмпинг. И още да помисля дали искам да се обади на Климентина и ако тя желае, да я изведе? Казах му, че трябва да обмисля добре нещата. Иначе за неделя ще си облека “траурния костюм” и ще бъде в определения час за ритуала...

След като се разделяме, спирам пред вестникарската будка и разглеждам изложените вестници и списания, особено последните. Сравнявайки средствата за масово оглупяване тук и в България, не намирам кой знае колко големи разлики. Само методите и материалите на журналистическата “порнография” са различни, иначе целите са еднакви. Вместо еднообразните отчети за крупните успехи на капиталистическото “съревнование”, тукашните заглавия на първа страница са “плюралистични”: “Моят труден развод” – Силви Вартан, “Момичето, което се ожени за своя баща!”

Трябва да се анализира влиянието на този “плюрализъм на свободната и независима преса” върху съзнанието, разбиранията и поведението на масовия човек! Да се изследват с помощта на експерименталната наука неговите реакции и стремежи. Линиите, по които се движат “сборният работник”, “сборният чиновник”, “сборният интелигент”, “сборният бакалин” и т.н.

Петък, 28 май 1976 г.

На изхода от метрото неколцина момчета и момичета раздават позивчета и ни канят да гласуваме в неделя за тяхната кандидатка Арлет Лагюие – троцкистка от един от многобройните “Четвърти интернационали”. Цялата тази банда от “Муа, юн увриьоз”, “Муа – юн инфермиер”, един агент по застраховки, един лекар и други наследници на “сина на народа” – Морис Торез, са се наредили – добре или зле – в днешното общество и в листовките им не можеш да намериш ред за робството във фабриките или по строежите. Робите там, за разлика от римските “говорящи оръдия” и безсловесни животни, са неграмотни и неписмени. А на Изток, след Андропов, навсякъде в полит-бюрата вмъкват вътрешните министри на “братските соц-страни”. Дали това не е симптом за готвещите се вътрешни войни?

Събота, 29 май 1976 г.

Обмислям част от съдържанието на проектираната книга.

I-ва част. Дефиниции, произход, характеристики, параметри, еволюции на, света в който живеем. Цифрово изследване на тенденциите и развоя им.

II-а част. Държавата и пролетариатът.

III-а част. Основания на Социалната революция в противоречията на днешния свят.

IV-та част. Перспективи на революцията до края на века?

V-та част. Програма на революцията. Устав на организацията. Подготовка на революционерите.

VI-та част. Въпроси на стратегията и тактиката на гражданската война.

(Винаги плуралистично разглеждане на възможностите.)

Неделя, 30 май 1976 г.

Днес е сватбата на баска и полякинята. Бракът не е църковен, но всичко е тържествено. От Полша са дошли родителите на булката. Инженери, приятни хора, с които не нагазвам в дълбоките води на политиката и макар езикът да ме сърби и да ми се ще да проверя “пророчеството” на Зоненфелд, благоприятието задължава и надделява. След изслушването на попесата от общината на XVII арондисман, полагаме подписите си, след което отиваме в ресторанта в тесен кръг. Като “кум” сядам до булката и разговаряме за бъдещите им проекти. Може би скоро ще отидат да живеят в Испания... После разменяме малко думи с младоженеца. Към края на лятото ще ги изпратят в София с Кристина. Те ще минат през Полша, за да се видят с родителите ѝ на полска територия, а после ще продължат с караваната към София... Но до края на август има още три месеца. Ще говорим подробно за всичко...

Оставям младоженците и се обаждам на Методи Златков. С него сме “макета”. Кани ме у тях, жена му е гъркиня и го боготвори. Метод се е запил от обяд и когато пристигам, се е “понаквасил” порядъчно. Това го прави освен разговорлив и откровен до непредпазливост:

- Жалко, че катастрофира Алек. Ти не знаеш какъв човек беше, като си пружеше ръката, тя трепереше, но като удареше няколко уиски и всичко си идваше на място. Понякога съм му наливал в устата и всякакъв тремор спирал.

Та с Алек уреждахме всичко. Водил съм Ценко при него. Като му кажеше:

– Със Златков ке уреждаш всичко от което имаш нужда, и всичко се уреждаше. Имаше един американски магазин на Трокадеро. Като се отидеше там с бележка от Алек, всичко се уреждаше.

А в хотел “Лютеция” разни милиардери или арабски шейхове ангажират по цял етаж. Не им виждахме и физиономии, само отдолу, от първия етаж им поръчваш 30 бутилки разхладително или 12 бутилки уиски и не ги виждаш... Една база трябва да инсталираме в Гърция – в Пирея. Не ти трябват ни паспорти, ни нищо. И оттам ще залеем България. Ще отворим един бар на нейно име – Карида или Киприда Златков – и всичко ще бъде ком или фо. Не ти трябва паспорт по 5000 франка (за тебе с 1000 франка намаление). Те са за такива като Мато (с завист), които правят дружества по за 200 – 300 милиона франка (стари), после внасят парите в Швейцария и обявяват **фаит** (на български фалит).

- Добре бе Метод, нали аз не ги искам, за да крия (себе си или парите) в

Швейцария, не можеш ли да ги натиснеш бандитите да свалят малко от цената?

- Нали това ти казвам – за тебе 1000 франка по-малко! Та да ги видиш как живеят тия свини – ние им сервираме в леглата, путките с дантелите и етажите на разположение, да им еба майката! Жалко за българския народ и за нас – умря Алек и няма кой да ни плаща ракията и разходите...

Разделяме се, преди Метод да се е стропил с дрехите на миндера. По пътя си мисля: ако ти, бай Константинов искаш да сложиш главата си за свободата, понеже си дисциплиниран революционер, ако решиш да се придържаш към “новата” тактика на евнухидите около “Наш път”, то тежко ти и горко! Не мисли, че ще можеш да го сториш веднага (да сложиш главата си на дървника). Първо трябва да идеш в безкръвната кланица на Карталски (или някой подобен конпатриот) да ти дера кожата поне една година. След това да намериш един родолубец като Мато Коритски, който ще ти продаде 9 милиметровия “Колт” на цена 2500 – 3000 франка, бомбата за 600 – 700 франка парчето и т.н. После при Метод, където фалшивият паспорт струва 5000 франка (като за свой може да ти смъкнат 500 франка от цената), след това трябва да изслушаш нечлено-разделната реч на разни Черкезовци и тем подобни, които ще ти разкажат как са преуспели и как сега са полезни в борбата против “куманизма” в световен мащаб и ако след всичко това ти все още си съхранил волята си да умреш за свободата на цялата тази галерия от патриоти и конпатриоти, можеш да пришпориш своя Росинант и да тръгнеш сам на подвиг, защото твоят Санчо Панса е намерил вече своя остров Баратария и не ще да те следва в похода към доброто и свободата... “О времена, о нрави!”, както би казал нашият Ботев.

Сряда, 2 юни 1976 г.

Всъщност, изпращането на милиони в концлагерите и затворите и оттам на “Оня свят”, целеше съхраняването на завоюваните от държавния капитализъм позиции с помощта на политико-полицейски мерки срещу всички класи. Навярно едно процентно и относително (спрямо населението и организираната членска маса) изследване на броя на унищожените представители на тези класи и на техните партии и организации, през различните периоди, ще покаже опасността им за режима. Заедно с това, с подобен анализ може да се намери ключът за разбиране на класовите борби в СССР през първите 40 години (от 1918 г. до 1958 г.), които са обект на Солженициновото художествено изследване в “Архипелага Гулаг”. При това, трябва да имам диференциран подход, да търся материалистическите и социалнополитически обяснения на борбите и репресиите, а не да ги заливам със словесни водопади на възмущение и религиозни, националистически или елитарно-интелигентски обяснения.

Въпросът е как да се намерят цифровите данни, с които може да се извърши обективен анализ на тези смъртоносни класови борби, които в нито един исторически момент не се проявяват в чист вид, независимо от кампаниите против белогвардейците, буржоазните и социалистически партии, Махновщината и Кронщад, “кулаците”, “враговете с партийни

билети” и т.н.

Другият начин е да изработя логически издържани тези и след това да търся факти и цифри в тяхна подкрепа, което няма да бъде наука, ако не внасям налагащите се от фактите корекции. В такова изследване трябва да намерят своите отговори и въпроси като:

- Защо беше необходима диктатурата? (За създаването и съхранението на държавнокапиталистическото общество.)

- Защо държавният капитал противопостави на себе си всички други класи и партии? Каква е днешната класова борба в “така създалото се общество”?

- Какви изводи могат да се направят от намаляването на броя на лагеристите и затворниците след смъртта на Джугашвили? Това е въпрос от изключителна важност, чийто отговор детерминира бъдещата еволюция или революция!!!

Преглеждайки дневниците си и особено шрихи като горните, виждам, че в мене се борят (не като Ормузд и Ариман) две желания:

ДА РАБОТЯ като организатор и изпълнител на дръзки акции през “мирния период”, като терор, експроприации и заплахи срещу имащите властта и парите, или СКЛОННОСТ към разплитане на комплицирани теоретически проблеми.

Не знаейки кое от двете щеше да надделее, ако през изтеклите близо три години от емигрирането ми бях намерил хора на действието или пари за кабинетна работа. По всяка вероятност връх щеше да вземе “Ормузд”!!!

Четвъртък, 3 юни 1976 г.

Проклятието на майка ми и смъртта на баща ми не ми дават мир на духа, продължават еженощни кошмари, които ще изчезнат точно след една година – на 31 март 1977 г. Както е казал Тийл Ойленшнигел: “Прахът на Клаас бие в моите гръди!”

Петък, 4 юни 1976 г.

Спорихме с Хаджията по въпроса за организацията. Аз настоявах на нуждата от програма-минимум за непосредствени действия, за да се ангажират хората с конкретни задачи, преследвайки определени, осъществими още днес цели и за да се “вдъхне живот” на събранията, разискванията, решенията и контрола над изпълненията им, защото никой не прави организация, чиято програма ще се реализира след 50, 100 или 200 години! По много причини:

- След 50 години членовете на организацията ще бъдат покойници или “неадекватни”;

- След 50 години новото поколение ще има свое виждане и начин на борба;

- и т.н.

ЗА СОЛЖЕНИЦИН

Четейки внимателно големия религиозен и патриотичен писател, се питам: Наистина ли идеалът му е да се замени Дзержински с някакъв еквивалент на Торквемада? И ако да, какви са основанията му? Дали е процентът на избитите, спрямо населението на дадена страна, тоест “нормата на изстреблението”? Ако е това, писателят не е разбрал, че тази “норма” зависи от кризата. Колкото по-заплашително се издигат нейните вълни, толкова по-интензивно заработват палачите, опитвайки се да потопят, удавят и предотвратят революцията.

Спорейки със своите опоненти, Солженицин се опитва да приложи един евтин трик: който е против неговия мироглед, той е болшевишки агент! Методът не е оригинален и носи популярното име КЛЕВЕТА. От марксистите той е използван срещу нас повече от 100 години, начиная с техния “класик” – по време на борбите му с Бакунин, продължен и придружен с оръжие от неговите ученици срещу Махно и въстанията Кронщад и в наше време против испанските анархисти и унгарските и полски революционери. Всички те биваха обвинявани като агенти на Царя, на белогвардейците, на Франко, на империалистическите централи. Александър Солженицин може би е чел Клаузевиц, от когото е научил, че нападението е най-добрата отбрана, но това не винаги е вярно и не е много за близо 60 годишния му живот, а време не остава вече, дори и за покаяние!

110 милиона жертви!!! (без последните 20 години, тоест до 1953 г.!). Това означава целият прираст на СССР от края на гражданската война, тоест почти нито един не е умрял от естествена смърт! Такива лъжи поставят под съмнение истината за десетките милиони загинали в лапите на палачите! КОМУ Е ИЗГОДНА ТАКАВА ДЕБЕЛАШКА ЛЪЖА?

Колкото и тъжно да е това за човешкия род, изглежда, че талантите на един съвременен Данте, преживените страдания и личният му кураж могат да съжителстват в един човек със светогледа на селски православен поп от предреволюционна Русия, с мерзавщината и дори с... жестокостта, нахлушили маската на божия милосърдие!

Разликите между първите християни и “последният” представител на “религиозния ренесанс” на Изток!

Както някога робството на Рим роди първите християни, така днес кървавата диктатура на болшевизма възкреси последния християнин. Разликата между първите и последния е огромна. Първите загиваха по арените и върху кръстовете и трябваше да минат векове, преди папите и поповете на официалните църкви да осребрят – без тях и против тях – страданията им. Последният християнин има доста по-меркантилен дух. Той прибра “обезщетението” не само за собственото си страдание чрез хонорарите от “Новый мир” и “Ленинската награда”, но иска да осребри смъртта и кървавата мъка на милиони, продавайки ги в американския Сенат, на банкета, даден от “синдикалиста” г-н Мини, чрез вълните на Би-Би-Си

или от екрана на франкистката телевизия.

Разбира се, господине, политическата търговия е ваше лично дело, но аз “вдигам секирата на истината”, за да си уредим сметките. Не по месарски, защото вие не сте палач. Вие сте само говорител на палачи и макар че вашият сънародник Нечаев препоръчваше да се режат езиките на служителите си с лъст и безчестие публицисти (къде ти? – днес би трябвало да се създаде цяла консервна индустрия за обработване на лъжливите езици), аз само по християнски отмервам със същата мярка, с която мерите – с перото!

Сплав от лъжи и истини, с които като че ли прави всичко възможно, за да направи негоден и неизползваем огромният обвинителен материал срещу болшевишките палачи, **оневинявайки** царските и франкистките.

Навярно един ден хората ще бъдат по-снизходителни в оценката на делата на големия писател. Не защото са по-обективни от нас, а защото кървавата следа на събитията, по която вървим, е още прясна, димящата кръв не е засъхнала и не е станала история, която може да бъде обект на академични диспути или на разговори между сити интелектуалци пред чаша уиски.

Трябва да се направи опит да се отдели зърното от плявата.

Към едно “Открито писмо” до Солженицин. То трябва да бъде построено така, че да го изтика от предоставената му позиция на морален ментор, без да хвърля сянка върху стореното от него за милионите избити концлагеристи и затворници в СССР (но той цапа паметта им, когато защитава едни палачи срещу други; кои са мотивите, които го движат в тази посока?)

“На мен ми липсва болшевишкото нахалство, което сте всмуквали в юношеските си години, хитростта на богатите селяни, която сте получили в наследство или лицемерието на братята ви во Христe. Но, въпреки липсата на тези добродетели, вие ще получите отговора на един революционер.”

Съществува сходство между позицията му в Испания спрямо противниците на Франко и тази на заклеяващите го членове на казионния съюз на “съветските” писатели!

1. Има християни от рода на поп Гапон и... Разпутин.

2. Три-четири века преди “моралната криза” на господина нямало никакъв тоталитаризъм! И светът се управлявал от демократи, като Иван Грозни, а “Светата инквизиция” изгаряла такива морално разложени типове, като... Джордано Бруно.

Когато Солженицин каза, че 500 000 (петстотин хиляди) революционери и близките им, избити от каудильо и неговите благочестиви испански християни, са едно нищо в сравнение с убитите по същото време от Сталин в болшевишка Русия два-три милиона (най-вече партийци), сякаш

чувах един съветски Шейлок, който не смята “месото” във фунтове, а в партии от по 500 000 трупа!

Аз нямам пълномощията нито на народите от “Изток”, нито на моите испански другари, които са склонни да процедират с Вас, като висящия на кръста Исус, който казал на своя бог: “Прости му, той не знае какво говори!” За разлика от Спиноза, който считал, че невежеството не е аргумент, аз смятам, че невежеството не е извинение. Още повече, когато се касае за невежество, което ще бъде добре осребрено от временно царуващия наследник на Каудильо с неговите ястреби и тълби, разиграващи върху испанската сцена толкова добре познатия и близък до сърцето ви XX конгрес, в един постфранкистки вариант на “хрушчовото чудо”.

Затворничеството не е морална индулгенция! След изявленията, които направи в Испания, Солженицин има право да представлява само недокланите руски аристократи и чернототници.

“Лъжа е, господине, че Ви повърна “огнената паст или кървавия търбух на дракона”. В интерес на истината, вас ви изхвърли клоаката на руския държавен капитал (на болшевизма) със самолет, заедно със светото семейство и тъщата в добавка! И не поради това, че така нар. обществено мнение на Запада не Ви дало на “дракона”! То предаде цели народи – унгарския, полския, чехословашкия, включително испанския – над чиято повалена и окървавена снага днес вие играете своя шабаш! Своя данс макабр! Изхвърли ви, за да лъжесвидетелствате срещу Третата руска революция, която предчувствате с ужас, заедно с тези, които ви изпратиха и... посрещнаха!

И не се самооблащайте! Никакъв пророк на XX век не сте. Вие сте един палячо, чиито изявления (по сметките на вашите московски ръководители, към които адресирате поучителните си писма) трябва да забавят появата на трудно зараждащата се солидарност между борещите се от Изтока и Запада против всяко неравенство и насилие!

Съветите, които давате на испанските убийци не са по-различни от тези, които адресирахте до “съветските”.

Изброяване на доходите и начина му на живот. Контрастът с отмъстителите, които през полярните нощи на архипелага отсичаха с ножове шпионските пипала и прерязваха гърлата на говорителите на тайната полиция, на “рицарите” от инквизиционно-екзекутивното ведомство на Лавренти Берия и неговите “либерални” наследници от Сяров до Андропов.

Мисля, че нямате право да продавате нашите страдания, идеали и борба, срещу сребърниците на франкистките палачи...

В Испания Солженицин играе тенис и говори, че на фона на Русия, Испания е една абсолютно свободна страна...

“Знаете ли, господине, как убиват и днес в тази страна на “абсолютната свобода”? Уредът се казва ГАРОТЕ. **(Описание на екзекуцията, която трае до ½ час.)** С християнско милосърдие, палачът удушва и прекършва прешлените на жертвата. След тази операция и суперталантливи да са (като Гарсия Лорка), те не могат да станат членове на “писателския съюз” на фалангистка Испания! Вие сте мръсник, господине! И още нещо: нито веднаж в затворите, на нито един поп, ходжа или религиозен не се постави въпроса да се откажат от християнството или исляма. Искаше се само да отдадат кесаревото – кесарю и те го даваха, като доносничеха срещу ближните си, след което можеха да съхранят безсмъртната си душа за своя бог!”

Резултат на какво са тези “абсолютни” свободи, които нобеловият лауреат е видял през прозорците на първокласните хотели или от банкетните софри на гостоприемна официална Испания?

Ние не се борим за преместването на народите от един кръг на ада в друг, нито искаме смяна на режима в отделенията на света-затвор.

“Надявам се скоро да мога да говоря пред народа на свободна и революционна Испания! След революцията в Русия сигурно ще можете да се завърнете, без богатствата си, защото те подлежат на експроприация, но в революционна Испания вратите пред вас ще се затворят. И това няма да бъде акт против принципите на Свободата, защото е естествено един народ да откаже своето гостоприемство на един подлец, който се е възползвал от щедростта на неговите палаци.

Ако в швейцарското си имение не сте забравил траурната стъпка на отиващите към работните си “обекти” концлагеристи, трябва да знаете, че и тук, в “свободия свят” сутрин работниците тръгват на работа със същия ентузиазъм...

Този път с вас ще говори не някой ляв или ултраляв шмекер от Запада, който си затваря очите пред мръсотията, която го заобикаля, ревейки за Чили или Виетнам по същия начин, по който го правят вашите “съветски” колетии или ръководители.

Понеже обичате да говорите за морал, аз ви заявявам, че вие нямате морално право да говорите нито от името на щастливите и благоденстващи работници на “Свободния свят”, нито от името на “свободните” испанци. Вие нямате правото да говорите и от наше име, и от това на милионите загинали в борбата с диктатурата на държавния капитал, защото не познавате ужасите в по-дълбоките кръгове на ада. Вие сте бил от привилегированите обитатели на ГУЛАГ.

Аз зная цената на свободата, която възхвалявате, защото работих в хладилник край Рим, където през август температурата е полярна и се влиза екипиран както на Антарктика. Там работниците ми казваха Гарибалди,

а надзирателите на скъпия ви “Св. свят” ни гониха, както познатите ви от лагерите жандарми, натоварени със замразени бизонски бутове от по 160 килограма.

В затворите вие бяхте кротки, като овце, работехте, слушкахте и папкахте, като мнозина от вас и доносничеха. А навън се озовахте в “Съюза на писателите” и се съгласихте да бъдете употребен от Хрущов и компания, като тоалетна хартия.

Вие сте бивш болшевишки офицер, член на казионния съюз на “съветските” писатели и лауреат на “ленинска награда”, който се възползва от специалната привилегия на експулсиране със семейството и тъщата в едно позлатено емигрантство.

Сега вие правите всичко възможно, за да създадете у работниците на Запад впечатление, че в болшевишките лагери не е имало нищо друго, освен мръсници, с което оневинявате репресиите на болшевишките убийци. Така всеки работник, като чуе вашите телевизионни словоизвержения, а за това има кой да се погрижи, ще си каже: те не заслужават нищо друго, освен каторжен труд, който единствен може да ги приближи до истината за нашия живот!

Що се отнася до църковните среди, към които днес вие принадлежите и на които правите креслива реклама чрез “чудотворното си изцеление” от “рак” (би трябвало да благодарите за “чудото” на съветската диагностика) трябва да си припомните, че вашите попове бяха сред най-големите подледи в затворите. Изключение правеха неколцина католически кюрета, които се държаха, ако не твърдо и храбро, поне достойно. Останалите православни и протестантски попове бяха без изключение сред доносниците и култсвятниците. В затворите те вършеха същото, което събратята им са правили вън от стените в течение на векове, бидейки слуги на властта от времето на Константин “велики” и римските робовладелци, на папите и скъпите ви средновековни монархии и империи до днешните диктатори и милиардери!

Вашата вяра е артикул, който не се котира на западния, нито на източния пазар на идеите и възкресение няма да има. Ако перифразираме Гьоте, християнският филистер е “едно празно черво, изпълнено със страх и надежда да получи божие благоволение и милосърдие”. Борбата, която водите срещу болшевиизма е безпринципна. Тя не засяга милионите. Затова те остават безучастни към вашите телевизионни палячовщини.

Против фалшивата алтернатива Изток-Запад, хитро измислена от платените “мислителите” и идеолози на болшевиките и на техните западни съюзници-разбойници: това не е алтернатива, защото няма принципна разлика в икономическата, социална и политическа структури между тези географски области. (Изборната смяна на господарите не променя статута на наемния роб, а и вие, доколкото зная, не сте от горещите поклонници на “плурализма”!)

За онова нещастно момче Плюшч е простимо да не знае всичко (то няма и тези претенции и има желание да научи укриваната истина). Но вие не

може да не знаете истината за Испания и за нейната кървава и героична история, за Барселона с нейните 160 бунта срещу всяка власт и тирания за по-малко от два века. И точно защото знаете повече от това, което са ви разказвали вашите белогвардейски съветници, вие сте обикновен подлец.

Не са ли ви пуснали болшевиките, за да докажете това, което те се опитват да докажат в течение на 60 години не особено сполучливо: че срещу тях са стояли и стоят само реакционери и черносотници! В това именно е вашата днешна колаборация с тях и вашето престъпление спрямо нашите народи! Вашите интервюта са кошунство с милионите паднали в борбата с диктатурата и експлоатацията, за един свят, в който няма да има власт и грабеж на човек от човека!

Вашите медийни “гастроли” са пример на отказ от собствената ви програма: “Не лъжи!”, след като сте казали, че това е най-малкото, което се изисква от нравствения човек! Затова е трудно да се определи, дали във вашия случай се касае за озлобен глупак или за умен мерзавец?

Нитче е бил напълно прав, когато е казал, че след ръкуване с религиозен, изпитва нуждата да си измие ръцете.

А моят “ДЕСЕТИ КРЪГ” може би трябва да започне с посещението на инспектор Рошков на Нова година (1959) и да завърши с излизането ми от затвора, пътуването ми до София, където не намерих вуйчо ми на “Неофит Рилски” 55А и срещата ни в “Борисовата” градина, където, когато се стъмни “ясните звезди” на Данте... ги нямаше.

ПРИШЕСТВИЕТО НА РУСКИТЕ ДИСИДЕНТИ

Солженицин повлече крак и след него пръв пристигна Владимир Максимов, за който вече стана и ще става дума в спомените ми, а след това започнаха да пристигат най-различни “инакомислящи”, дисиденти или дезинтерни, както ги наричахме. Това бяха хора с различен склад на ума и доста различаващи се и с нееднаква “визия” за бъдещето на Русия. Имаше “западняци”, като Амалрик и Буковски или “славянофили” като Солженицин и генерал Григоренко.

Политиката на политбюро на ЦК на КПСС и на КГБ, оглавяван вече десет години от Андропов, беше отчасти принудена отстъпка пред Хелзинкските споразумения и тяхната “Трета кошница” за свободен обмен на идеи, хора и стоки. Сред първите, които пристигнаха, бяха Плюшч, Буковски и Амалрик.

Плюшч беше изваден в резултат на една международна кампания от “съветските” лудници и му трябваше доста време, за да се съвземе и да се избистри погледът му, помътен от “лечението” под наблюдението и навярно предписанията на андроповите психиатри. Момчето беше боледувало от някакво костно заболяване, беше сакато и негодно да отиде на постройките или в някой автомобилен завод, а имаше жена и деца. Чекистите не можаха да го прекършат, но в “свободния свят”, за да съществува, без помощта на психиатричната терапия го отказаха от неговите марксистки ревизии и мечти за “социализъм с човешко лице” и в емиграция той прегърна каузата на украинския национализъм и след още няколко идейни салтоморталета му намериха някаква синекурна длъжност в някакъв институт на V-та република, на която сигурно вече се е пенсионира.

Най-шумното, след Солженициновото, беше пристигането на Владимир Буковски. Той бе разменен през 1976 година със секретаря на Чилийската компартия Луис Корвалан, по него време затворник на Пиночет. Когато пристигна в Париж и му устройоха малък митинг на закрито, в един от парижките университети, отидохме и ние да го чуем. Доктор Моллов беше във възторг и ми казваше: “Виж само какъв блясък имат очите му!”

От словото му не запомних нищо, защото беше някакво демократично празнословие. По-интересни бяха разказите за собственото му битие, за демонстрациите в Москва под формата на литературни четения край паметника на Маяковски и последвалите многобройни арести, след което се редуваха заточения, изпращане на принудителни психиатрични “лечения” или затвори. Разказваше и за преследванията и мъченията, на които са подлагани мнозина дисиденти, но ако се съдеше по размера на налаганите наказания, от порядъка на година-две до пет, очевидно Брежневската тюрьма се приближаваше по своя “либерализъм” до... царската и не можеше изобщо да се сравнява със сталинско-хрущовската. Освен ако

тези дисиденти, които пристигаха и свидетелстваха за произвола и терора на диктатурата, не бяха своего рода привилегирани “затворници на съвестта”, каквито са били болшевиките и меншевиките по времето на царизма, които са получавали “спортни присъди” (на затворнически жаргон: леки присъди) и възможности за бягство в емиграция, за разлика от нашите анархисти или есерите, които, ако не ги изпращаха на ешафода за тероризъм, прекарваха с десетилетия в тюрмите и каторгата.

След краткотрайно пребиваване във Франция, Буковски беше приет от президента на САЩ Картер, който имаше своя дял в освобождението му, нали при срещите “на високо равнище” християнинът-президент беше целунал своя съветски колега Брежнев по бузата, с което напълно отчая нашенците, които очакваха “свободата” си от Запада. Буковски се установи в Лондон, където се е дипломирал, но дали е работил не ми е известно. Зная, че влезна в ръководството на оглавявания от Максимов Американски “коминтерн на съпротивата” и заедно с мнозина други като него, беше използван в различни пропагандни “антисъветски мероприятия” на “свободния свят”, които продължиха, докато ползваха интересите на последния. Още по него време Ценко, който беше нещо като полит-комисар на тоя “Интернационал”, казваше, че Буковски се е пропилил, което беше разбираемо за едно честно и ентузиазизирано момче, след като е разбрало в каква компания се е озовало и за какви цели е използвано. Недоволни от линията му, “спонсорите” го обявиха за... педераст. След катастрофата на горбачовата “гласност и перестройка” и последвалата Елцинова “демократизация” на Русия Буковски развиваше някаква политическа дейност в родината си, продължавайки да живее в Лондон и се оплакваше, че западните издателства вече не проявявали никакъв интерес към архивните документи на КПСС и КГБ, достъпът до които му беше осигурен от самия Елцин. Бедният изглежда не разбираше, че копията от тези архиви вече са продадени на западните спец-служби от “съветските патриоти” и сред тях имаше не малко документи, изобличаващи аморалността на “големите” от Запада...

Следващата интересна дисидентска птица беше Андрей Амалрик, чиято брошура “Ще доживее ли СССР до 1984 година?” (годината на Джордж Оруел), донесена от Катята, бях чел още в България. В нея той предвиждаше края на “Третия Рим”, вследствие закостенялостта и “неадекватността” на маразматичите в Кремъл и войната им с Китай. Когато пристигна, също отидохме да го чуем. На въпроса продължава ли да мисли, че пророчеството му от 1969 година е още в сила, той отговори, че е възможно да е срешил с 5 (пет) години, но в крайния резултат нямаше никакви съмнения. Когато на критиката му на марксизма, някакъв троцкист стана и каза, че това не е истинския, а “проституиран марксизъм”, Амалрик отговори сразяващо: “Не всеки се проституира!” Зададох и аз своя въпрос: “Не счита ли господин Амалрик, че Социалната революция може да се окаже много по-важен фактор за гибелта на СССР от посочените в брошурата му?”, съветският дисидент отговори нервно, че никаква революция там не е възможна, най-малкото поради това, че никое поколение не може да понесе в краткия си живот две кървави революции.

Отговорих, че за 12 години, от 1905 до 1917 г. Русия е преживяла две революции, а ако броим и Кронщад, налице е било началото на Третата. “Модераторът” прекрати нашия спор, оставяйки на времето да го реши. И то го реши, но не изцяло по Амалрик, нито по моята прогноза. През 1989 г. дясната ръка на Горбачов – Яковлев беше казал на Хонекер, че отстъпват без бой, защото в СССР зрее революция, в сравнение с която октомврийската щяла да прилича на буря в чаша вода. Както знаем, за да я избегнат, те се договориха за условията на капитулацията в “Студената война” и сега светът живее в условията на мира, сключен в Рейкиявик, Малта и дявол знае къде и кога още. За жалост, Амалрик, който не беше глупав, не доживя до това време. През 1980 г., на път с кола за Мадридската конференция, която беше от серията последвали Хелзинкската, катастрофична смъртоносно, оставяйки млада и красива вдовица, която, ако не ме лъже паметта, издаде посмъртно някои от недовършените му литературни трудове.

Имаше и други фигури сред дисидентите, като Кузнецов и Шчарански, които бяха доста по-нечистоплътни и за които не ми се говори, още повече, че от тях нямам лични впечатления. Първият също влезе в “Интернационала на съпротивата”, а вторият, който беше съден за шпионаж в полза на Израел, се прибра в истинската си родина и стана някакъв министър в един от израелските кабинети...

Сред всички тях се открояваше с особената си позиция изгоненият от Москва и пристигнал в Мюнхен през 1978 година велик руски писател-сатирик Александър ЗИНОВЬЕВ, който упорито отхвърляше квалификацията “дисидент” за себе си. Аз бях и си останах горещ поклонник на неговото литературно творчество и продължавам, въпреки всичко, да го смятам за един от най-гениалните сатирици на всички времена, дори го поставях по-високо от нашия Ярослав Хашек с неговия “Швейк”; а може би е по-голям и от Гоголь?

Трудно е в няколко страници да се интерпретира и още по-малко да се обясни явление като Зиновьев. Трудно е, защото това е може би единственият гений на писаното слово в нашата епоха (втората половина на XX и началото на XXI век). Гений – писател, създал своя логическа и социологическа система и методология, които е поставил в основата на своите романи и повести. И тук именно се сблъскват литературният гений със собствения му претенциозен, но доказано немошен метод, който го превръща в невероятно съчетание на гениалност и... глупост. Разглеждането на тази “апория” изисква, ако не толкова книги, колкото самият той е написал, поне една повече от солидна монография. И нея бях планирал, но времето ми, събитията и “екзистенциалните” проблеми (тоест, свързаните с изработване на екзистенц-минимума за хляба и манджата) сложиха край и на това ми намерение, а Зиновьев си струва една “литургия”, защото, който иска да проникне по-дълбоко в същността на текущата история през последните 100 години, трябва да прояви цялото необходимо внимание към творчеството му и да премине през него, така както дърварят преминава с брадвата си през гората.

За безпомощността на метода му свидетелстват най-вече неговите “науч-

ни” прогнози. Той мислеше, че “реалният комунизъм” е система за столетия, ако не и хилядолетия (своего рода “край на историята”), която е непобедима и че трябва само да се очаква нейната бавна, като биволска кола еволюция през столетията към... съвършенството. В “Хомо Советикус”, той предсказваше победата на руските витязи над изнежените западни момченца, играещи си на война, а когато незблемата система се срути, той твърдеше, че в Русия не е възможно нищо друго освен “реалният комунизъм”, достигнал своята зрялост при Брежнев и предсказваше скорошната му реставрация... В книгите му има още много други подобни “пророчества”...

За пръв път чух за него и можах да прочета неговите “Зияющие висоты”, които излязоха в Швейцария на руски през 1976 година, а след това бяха преведени на почти всички “световни” езици. Книгата беше сатира на съветското общество в страната “Ибанск” с нейното население от “ибанци”. Тя всъщност стана причина за екстрадицията на писателя от СССР. Навън вече, от издателствата се изля истински потоп от книги, някои наченати в Русия, други написани на Запад. Всяка от тях беше за мене събитие и в библиотеката си имах почти всичко, излязло на руски език в Швейцария и Германия или на френски във Франция. (На икиндия ги предадох на библиотеката в нашия анархистически клуб, но днес никой, или почти, не чете книги, които изискват интелектуални усилия.) Няма да ги изброявам, защото само заглавията им ще заемат цяла страница. Но в тях, даже още в първата му книга, се забелязваше разкъсващото го противоречие между безжалостния критик (и сатирик) на “съветското” общество (или както той го наричаше, “реалния комунизъм”) и великоруския патриот, което доведе до “странната” му еволюция от юношески мечтател-терорист (и анархист, по собствените му признания в “Мемоарите на един излишен човек”), желаещ да извърши атентат срещу Сталин (през 1939 г.) до апологет, да не кажа дупелизач на Сталин и сталинизма още преди краха на ленинско-сталинската система (в есето му “Нашей юности полет” – 1984 г.), но особено след 1991 г. и най-вече след завръщането му “на родину” през 1999 г. Имахме един задочен спор върху страниците на Максимовия “Континент”, а го видях лично след “промяната” или ПОДМЯНАТА на държавния с частен капитализъм, осъществена чрез един договорен “мирен преход” между ръководителите на спечелилия “студената война” Запад, представляван най-вече от САЩ и “реформаторите” от Политбюро на фалиралния СССР (за който Уайнбъргър беше предрекъл още през 1981 г., че ще слезе от световната сцена, но не с гръм и трясък, а със... скимтене). По двустранно признание, операцията, осигурила “мекото кацане” на номенклатурата или на държавнокапиталистическата класа и трансформацията ѝ в “червена” буржоазия, беше продиктувана от взаимния страх пред Социалната революция от Тихия океан до Атлантика. Зиновьев беше дошъл по покана на не помня вече какъв кръг от “полезни идиоти”, за да изложи своята гледна точка върху “скимтенето” и преодоляването на може би най-голямата революционна криза през XX век. Няма да се спирам на идиотските му логически конструкции, но не мога да отмина това, което ми каза в частен порядък на

улицата, след излизането ни от залата. Той обясни краха на системата с... предателството на Горбачов и Елцин, а самото предателство с... подкуп: - Они получили многа денег от наших конкурентов и продали всё! Рекох си, че е напълно безмислено да се води разговор на това ниво. После търсих обяснение за себе си. Сигурно е комплексно и много фактори са изиграли своята роля, като се започне с това, че се гордее с участието си във “великата отечествена война”, с която “спасили човечеството от фашистката чума”, че през определен период от живота си е бил партизнец, общественото положение, което е имал в СССР преди конфликта му със “съветското общество”, особеното му виждане на “ролята на КГБ, чиито копои го били спасили от разярените колективи, които били готови да го линчуват” и т.н., и т.н. Няма да забравя и неудържимата му радост, когато част от склеротичите в политбюро на ЦК на КПСС заедно с председателя на КГБ Крючков и някои генерали се опитаха да извършат просталински преврат през август 1991 г. в Москва, но не намериха последователи и бяха арестувани и затворени за известно време...

Беше ми жалко да го слушам, но го разбирах – нали Лабрюер беше казал, че “патриотизмът е последното убежище на мерзавец”... Освен това ми правеше впечатление, че “Саша” Зиновьев не беше от безсребърниците, мирисът на парите го упойваше, а това е смърт за мислителя, за твореца и може би за гения? (Някъде в свръхобемистото си творчество той разказваше как, идвайки на Запад, предложил на “американците” да финансират един ръководен от него свръхинститут, в който да се разработват стратегии, тактики и пропагандни оръжия, с които да се ликвидира “реалният комунизъм”, по който, петнадесетина години по-късно, той щеше да пролее толкова сълзи, когато краят му настъпи без помощта на неговата идеологическа “лаборатория”).

Когато Зиновьев повече не беше нужен на “Запада” със своите сатири, те завъртяха кранчето и той започна да пише срещу “западнизма”, само че на западния пазар за това не плащаха и той предпочете да си спомни за старата “родина”, където склопи очи през 2006 година на 84 годишна възраст, след като беше “абасрал” името си с множество нови писания, речи, интервюта, пресконференции и книги, сред които и “лебедовата му песен” от 2002 г. – “Русская трагедия” (гибель утопии), при четенето на която с мъка овладявах позивите ми да повърна. Жалко, Русия (Николаевската тюрма или Сталинската гробница на народите) е убила не един от своите гении. Достатъчно е да упоменем самоубилия се Гогол или смазания и превърнат в религиозен и придворен парцал Достоевски, без да говорим за дългата върволица разстреляни от Сталин “съветски” поети и писатели, на които самият Зиновьев беше посветил една от зловеците си карикатури: Горбачов посреща върволицата от скелети на избитите от Сталин творци, връчва им ордени, грамоти за реабилитация и ги отправя да се запишат в “Съюза на задгробните писатели”...

Неделя, 6 юни 1976 г.

На въпроса: защо компартиите имат успех?, се отговаря: – Защото зад гърба им е Москва. Защо болшевиките победиха в Москва? – Въпрос

на случайност или йезуитщина и т.н. Защо троцкисти, маоисти и т.н. започват да имат успехи? – Защото това е наследството на болшевиките от Октомври и т.н.

Почти същото е и за социалдемократите. Намира се някакво обяснение и се дават някакви отговори, които престарелите анархистически мозъци приемат и след това могат да се обърнат на другата страна и да заспят спокойно...

ЗАЩО АНАРХИСТИТЕ НЕ УСПЯХА?

1. Защото във възловите моменти на историята те забравяха съветите на Михаил Бакунин.

2. Защото след него всъщност няма развитие на анархистическата теория. Ако вземем например въпросът за разрушението на държавата и след 100 години няма да намерим нищо повече, освен абсолютното влошаване на Бакуниновите мисли и тези. (ЗАЩО?) Те биха могли да се превърнат в наука и теория

– НАУКАТА И ТЕОРИЯТА за РАЗРУШЕНИЕТО НА ДЪРЖАВАТА.

Мисля, че развитието на теорията трябва да започне с поставянето на въпросите.

В марксизма отделните теоретични въпроси бяха развити от стотици талантлив публицисти, теоретици и може би мислители – от Кауцки и Бернщайн до Ленин и Троцки, докато при нас великото наследство от XIX век (и отделните проблясъци и новости от XX-ти) бяха разпилени. Аз не намирам развитите, аргументирани, обогатени или отхвърлени тези на бакунизма, вследствие критичния им и аналитичен разбор и съпоставката със социалната история на човечеството.

Понеделник, 7 юни 1976 г.

Ако бившите господстващи класи на аристократите и буржоата в СССР и т. нар. социалистически свят не разбраха нещо, то не е т.нар. комунизъм, а собственото си положение и това на пролетариата в своите страни. Това продължава и днес, повече от половин век след като бяха низвергнати и пратени в незначителни гробове или в емиграция. Така в “Русская мысль” (и редица други задгранични издания) и до днес не искат да проумеят разликата между реалния живот на работника на Запад и рекламния от билбордовете, които тя отпечатва по страниците си срещу заплащане. В броя от края на месец май могат да се видят две разхождащи се по улици проститутки по бански, с коси, вързани на “опашки”, с лица озарени от щастие и с някакви глупави до полуца “мисли”. Още по-фрапиращи са снимките със сценки от живота на довчера царстващите фамилии. Същата наглост или слепота проявяват западните богаташи и властници върху страниците на луксозните си, гланцирани, цветни седмичници.

В това отношение, бюрокрацията у нас е поумняла и сладкият ѝ живот е превърнат в държавна тайна, чието разгласяване е наказуемо.

Събота, 12 юни 1976 г.

Водя разговор с добрата, богобоязлива и милосърдна християнка – Лвов: - Еро ми каза (Еро е някакъв всезнаещ подлец, който ѝ казал, че тия мошеници – арабите се хвърляли под колите, за да вземат обезщетение от шофьорите!) да не бързам със смяната, защото Макаров не е шпионин (става дума за размяната на шпиони между НРБ и RF). Освен това, той е много стар и няма да има социално осигуряване, а ако се разболе, това ще ме разори (а иначе тя казва, че го обича). Една операция струва 5000 франка, това е анкроябъл (невероятно).

- Не чак толкова, защото това представлява заплатата на майка ти за по-малко от 10 дни. То е все едно в България да дадеш 40-50 лева за любимия човек и да твърдиш, че ще бъдеш разорена.

- Да, но майка ми може да умре за една година.

- Да, но Макаров, който е по-възрастен от нея с 5 години, може да я изпревари.

Сякаш не чула апострофа ми, християнката продължава:

- Ти знаеш ли, че ако тя умре, аз ще трябва да плащам всичките ѝ данъци в течение на една година. Но няма значение, ще продам апартамента ѝ в Монтаржи. (Тук всичко е пресметнато и претеглено, а освен апартамента има вещи за продан на стойност около 10 милиона франка.)

- После – продължавам – можете да бъдете спокойни за лечението, защото, както върви, до 3-4 години то може да стане безплатно и във Франция. Митеран и Марше ще се погрижат за това, като вземат властта. (Издевателствам над абсолютно неоснователните страхове на френските буржоа и белогвардейците пред подобна перспектива.)

Неделя, 13 юни 1976 г.

На днешния ден българската секция на “Лигата за правата и свободите на човека” имаше заседание в Париж. Ценко се опитваше да замени досегашния ѝ председател д-р Гърневски, който си подал оставката, с д-р Моллов.

Ние с Бекяра също отидохме. Присъстваше споменатият Ги Тодоров, за когото баща му бе броил десет милиона франка на похитителите, а после се говореше, че “отвлечането” станало от любовника му с негово съгласие. Бяха довели и някаква смахната госпожа и разбира се, участващият като мерудия във всяка манджа Любен Кюков (авторът на локумите в “Човекът от Челябинск”). Той беше превзел антуража на Мато Коритски срещу заплащане на яденето и пиенето и с това, че ги разхождал със собствения си “Ролс Ройс” – бледозелен, 45 конски сили, както с гордост отбелязваше “Генералният Директор”. Купен на вехто от Нигерия (където щеше да ме праща на работа) или подарен му от някой от туземните управляващи гангстери, той създаваше на Кюков самочувствието на арабски шейх, а обещанията му на едро караха и такива като Ценко да търсят приятелството и... “спонсорството” му.

Въпросът за превземането на Парижката секция на Лигата от д-р Моллов след елиминирането на Мато се свеждаше до набирането на необходимите 30 гласа, за да имат болшинство от 29 + 1 гласа срещу кандидата на

т. нар. БНК, представляван от моя любимецки земляк Вълкан “Драпаля”. Кюков бе обещал на Ценковото БОД да събере и доведе 300 гласа от кръчмите:

- Глас срещу едно юзче ракия.

Така свободата и правата на българските граждани щяха да попаднат в сигурните ръце на последния секретар на демократическата партия.

Аз “приветствах” събралите се от свое име:

Господа, другари,

За съжаление, няма да мога да присъединя моя глас към вашия избор, защото ми се струва, че това е още една имитация на организация. (Шумно недоволство.) Аз все още считам себе си за сериозен човек, за да си позволя участие в несериозни дела. Но понеже сте ми симпатични, дойдох да ви пожелаая крупни успехи на полето на вашата високоблагородна и хуманна работа.

На края, когато трябваше да се преброят гласовете, се оказа, че от Кюковите обещания няма да излезе нищо, гласовете на БОД не стигнаха и Драпаля зае местото на подалия оставка Гърневски. След което отидохме пак в кръчмата, за да се направи анализ на изборните резултати, а “моят” идиот (Бекара) се напи, говори глупости и накрая им каза:

- А бе, вие скоро ще чуετε за нас!

....

След това заседание от “историческа важност”, аз се откъснах от Бекара и отидох да видя Катя Гюлеметова. Тя ми каза, че Иван Стайнов щял да провери дали ще бъдат въстановени предаванията на Радио Париж на български и в сряда, 16 юни, в 12 часа искал да се срещнем у нея, за да ми съобщи “дали ще ми се разтвори парашута”, за да сменя занаята си. Отвърнах ѝ, че му благодаря за загрижеността, но от мене високоговорител не става.

Новини от България нямало, освен това, че дъщеря ѝ Румяна щяла да се жени за някакъв канадец и да замине с него. А синчето Борко и съпругът Мильо Гюлеметов щели да ѝ гостуват отново. Как някои си уреждаха така леко житейските проблеми един господ и... вербовчиците им знаят. Май трябва да поразредя и прекратя посещенията на мадам Дишкова-Гюлеметова, която е някаква явка. И тя, и българската буржоазия ми са ясни. Единственият, от който може да се научи нещо, е Дими Паница, но той тук не идва и освен това предпочита да купува, отколкото да продава...

Понеделник, 14 юни 1976 г.

За този, който отива на работа след 8,30 часа вагоните са полупразни и когато четеш седмичните илюстрирани списания, седнал до прозореца с цигара и крак върху крак, животът изглежда напълно поносим и дори приятен. Такива могат “да се револтират” колкото си щат, но никога няма да поискат сериозно промяна на социалното статукво!

А тези от дъното, с които работя? Те не могат да четат, а може би не са

в състояние и да мислят върху собствената си съдба и заобикалящия ги свят. Когато им заговориш за бунт, те казват, ако не ни харесва, да си вървим там, откъдето сме дошли. Вот теб “Иди в народ!”

Вторник, 15 юни 1976 г.

В момента, в който начинът ти на живот влезе в противоречие с начина ти на мислене, в него момент започва ерозията и ентропията на революционната енергия! Изглежда е много трудно да напишеш това, което мислиш, когато отиваш до края на размишленията си.

В метрото срещу мен седи младо момиче. То прелиства някаква книга – ту напред, ту назад. Тя няма волята да я прочете цялата ред след ред, но и книгата може би не заслужава. Няма вече писател, който може да устои на силата на парите. Те са много по-страшни от разстрела или кладата. Как ли ще завърши всичко?

Сряда, 16 юни 1976 г.

Свинете от МВР се нуждаят от съществуването на лагеристи, затворници и врагове, защото се хранят от това. За тях, както казва Наталия Горбаневская, това е техният хляб насущний, но главният мотив за системното упражняване на терора не е прехраната. Той е необходим на диктатурата, за да се парализира народа от страх, за да се смаже всяка воля за съпротива и най-важното – да се вербуват дори потенциалните противници, да се неутрализират, демобилизират и в последна сметка – задължат да служат на господарите, като се направи невъзможно изграждането дори и на скелет на революционна организация в навечерието или по време на революционната криза!

Четвъртък, 17 юни 1976 г.

Ако всички средства и усилия, употребени през последните 30 години след войната само за командировки, речи и доклади по конгресите на всички партии, във всички части на света, за писанията, сътворени за милиарди работни часове, върху милиони тонове хартия, за банкетите и забавленията на гостите, за деловодители и счетоводители, за секретарки, шофьори и охрана и т.н., и т.н., ако само тия колосални суми бяха употребени директно в помощ на гладните, на безработните и на болните, или на селяните от Третия свят за култивиране на земите им, споделяйки техния живот и разговаряйки на техния език, светът сигурно щеше да бъде едно по-добро място за живеене и може би щеше да е намерил пътя към един по-щастлив изход!?

Само, че защо да живеем с Маниловски мечти? За да стане това и още много други неща, трябва да се реализира една съвсем проста и разбираема за всеки програма от няколко точки:

- Една пушка, един револвер и няколко бомби за всеки и за всяка,
- Самоуправление на въоръжените труженици,
- Експроприация на експроприаторите,
- 4 - 6 часов работен ден и
- Равни заплати.

Робите имат ли право на въстание, когато са малцинство?

Може би днешната деградация на социалните учения е свързана с тази на низшите класи?

Петък, 18 юни 1976 г.

Карталски винаги казва, че е зле (финансово), защото задържал работниците, вместо да ги уволни през зимния сезон. Този “благодетел” ми досажда всеки път по един и същ начин, но днес нервите ми не издържаха и му казах:

- Слушай, тези ти оплаквания е по-добре да адресираш до арменския поп. Мен те не ме интересуват, но все пак мога да ти дам един съвет: ако искаш никога да не губиш, ако искаш да си добре навсякъде (а не само в Испания и Франция), живей като мене, ако можеш да почувстваш щастие то да мислиш!

Човекът е “политическо животно” (Аристотел), когато го стяга чепикът. За да можеш да посегнеш на “светата частна собственост” в името на свободата, трябва да си безсребърник и миризмата на парите да не дразни приятно обонянието ти!

Много от младите, с които се разминаваме по улиците или в транспорта, са едри и бели, само че месото им прилича малко на месо на бройлери. Как ли са с акъла?

Събота, 19 юни 1976 г.

В книжарницата видях книга на троцкиста Мандел: “Третата възраст на капитализма”. Ако това е така, навярно и да галванизират за малко трупа му, краят не ще да е далече – в тази възраст няма място за думи любовни...

Когато се прибрах, заварих писмо от Ценко. В плика имаше “ПОКАНА” за учредителния събор на 24 и 25 юли в град Майнхайм – Германия. Той говореше отдавна за реализирането на тая си идея, след като през 1974 г. напусна БНК. (На състоялия се тогава негов Конгрес в Париж, вместо братя Баревци, надделя другата “десничарска” фракция, чийто стожер във Франция беше Милка Геннадиева.) Бавно и педантично Ценко подготвяше този момент. По същество, планът му беше “Ленински”, тоест да провери и събере с помощта на излизащото вече трета година списание “Бъдеще” тези, които щяха да се озоват на апела му за образуване на новото Българско Освободително Движение (БОД).

Разликата с “Ленинизма” беше в хетерогенния материал: той искаше да събере всички - от монархофашисти до анархисти. Последниците от тази “политика”, за които ще говоря по-късно, бяха печални, но може би нищо повече не се е целяло. Поканата беше формална, тъй като аз бях посветен в планове и познавах почти всички активисти на новото “движение” – те бяха главно земеделци от тези, които го последваха след конфликта му с ръководството на БНК. Заедно с това, той се надяваше

да влее, ако не нова, то различно оцветена от оранжевозелената кръв – от “синята” на монархистите около изтърсака на Кобургите до черночервената на нас анархокомунистите. Утре трябваше да се видя с Хаджията, за да обсъдим линията ни на поведение. Телефонирах и на Ценко, за да науча подробности. В разговора беше кратък, каза, че ще се видим през седмицата, но ме замоли да помисля, ако не за цялостна програма, то за онези нейни точки, които считам за най-важни. Обещах да изпълня желанието му и още същата нощ нахвърлих черновата. Щях да включа точките в речта си, която мислех да произнеса на учредителния конгрес. Време имаше – повече от месец.

Неделя, 20 юни 1976 г.

Събудих се рано в неделния ден и след като разбрах, че няма да заспя отново, взех големия тефтер, където нахвърлях точки, теми, глави, хрумвания, мисли за моята “Теория на Анархокомунистическата революция”. Засега като че ли силите ми стигаха само за да кръстя и планирам много от разделите, главите и параграфите на ненаписаната книга:

“1984 + Ах (за делта х = -1, -2, -3, -4, -5, 0, 1, 2, 3, 4, 5 и т.н.)”

Обмислям също и построяването ѝ под формата на “катехизис” с **ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ**. Отбелязах и една глава за “Сътрудничеството с политическите партии”, в която трябваше “да ги строя от ляво на дясно” и определя отношението ни, както и възможностите, минусите и плюсовете от подобно “сътрудничество”, като отнапред ми беше ясно, че ако се стигне до него, **със “съюзниците” ще се подкрепяме така, както въжето крепи обесения...**

Каквато и да е структурата на книгата, трябва да признаем, че не познаваме достатъчно света, който искаме да разрушим и променим. Затова данните, цифрите и примерите, илюстриращи тезите ни или помагачи на читателя да проникне в комплексната и комплицирана действителност на съвременния капитализъм са от изключителна важност. В това отношение могат да бъдат полезни и информации, получени от адвокатската кантора, където “Катята” работи като секретарка. Тя обслужва Ливански банкери и техните юридически консултанти. Оказва се, че в Ливан имало повече банки, отколкото са кафенетата в Париж. Страната е превърната в една азиатска Швейцария, в която ежегодно влизат стотици милиарди долари. Сега от Ливан бягат малките, тлъстички и бледи банкерски плъхове и техните юридически и пр. слуги. Те изнасят със себе си милиардите и откриват стотици и хиляди анонимни дружества – в Париж и Лондон, в Бразилия и Мексико, в САЩ и Саудитска Арабия и най-вече в... Лихтенщайн. Купуват или се включват в мултинационалните компании, после с тези пари и дивиденди ще купуват телевизия, радио и преса, правителства (аферата Лок Хийд) и “терористи”, а ние се опитваме по нашия занаятчийски начин, с незначителни и безплодни методи и средства да се борим с властта и парите на света, без да ги познаваме; и най-

лошото – без да сме готови, ако трябва, с цената на собствения си живот да ги смажем. Защото единственото, което в борбата на класите стои по-високо от парите и институциите на властта, е Нечаевската организация на революционери, които, след като помнят, че ще умрат (ние всички сме смъртни), са избрали смъртта от куршума пред тази в леглото сред лайна и... роднини.

Ако работата по книгата “198? ± 5” напредне, ще трябва да си послужа с доста цитати, най-вече от Бакунин. Аз не съм догматик и за мен цитатите не са никакво доказателство, но ще трябва да извърша този фокус на схоластите и ленинистите, които сигурно са заимствали прийома от поповете, за да парирам всякакви обвинения в ревизионизъм, бланкизъм, болшеvizъм и прочее “-изми”, както и за да продължа от там анархизма, който не само че е замръзнал в XIX век, но е и абсолютно развален от всевъзможни “идеолози”, които се подвизават през последните десетилетия: индивидуалисти, синдикалисти, ситуационисти, антимилитаристи, толстоисти, пацифисти, религиозни анархисти или анархо-марксиста и т.н., и т.н. сволочи, с които нищо не може да ме събере...

След като свърших за днес с бележките си, се обръснах, облякох панталона и ризата и взех метрото за “Порт Клинянкур”, за да разговаряме с Хаджията. Намерих го зад пишущата машина да приготвява материали за последния, преди ваканцията, юлски брой на “Наш път”.

Казах му за какво го търся, а той ми показва същата покана, каквато бях получил и аз. Добави, че няма да може да отиде, тъй като на 15 юли заминуват с Мадлен за Еус, но щял да пише писмо на адреса на “Бъдеще” за учредителния Конгрес на БОД. Аз развих моето гледище за “сътрудничеството”, с което той не беше съгласен и по който въпрос вече бяхме имали нееднократни спорове. Този път добавих и преценката ми, че когато дойде часът на революцията, за която трябва да се готвим, от старите български партии ще е останала само пепел и, което е по-важно, те няма да имат никаква социална база, следователно няма да бъдат проблем. Той ме запита, защо при такава преценка трябва да си губим времето с ходене по конгресите им? Казах, че преценката, основаваща се на социологически и теоретични анализи е едно нещо, но реалността може да се окаже друго. Освен това, там щяха да се съберат 300-400 човека от различни страни и среди и аз исках да знаем какво правят другите, какви са вижданията и възможностите им. Държах да изложа нашата гледна точка, да видя реакциите и да се запозная с интересни хора, ако такива дойдеха. Казах му, че ще взема и Бекара със себе си.

Говорихме още дълго и Хаджията се съгласи, с известни възражения от морално естество, но и те отпаднаха, когато му цитирах Ботев: “И Свободата /или Революцията/ ще има своите ЙЕЗУИТИ!” Даже уговорихме известни подробности, включително и записки за един доклад за Учредителния конгрес на БОД, предназначен за Парижката организация. Различия няхаме, но след десетина години моята линия и действия на “**Китайски наблюдател**” щяха да бъдат използвани в борбите, които се разразиха около собствената ни линия спрямо неизлечимата криза, в

която навлезе “Съветският” блок и НРБ компри. Разбира се, не пряко от нашият Бай Ганю- „Балкански“, от когото не криех нищо, а от неговия “оръженосец” и озлобен кретен Овен (Иван) Дръндов. Но върху тази история ще се спра по-подробно, когато ѝ дойде редът.

Понеделник, 21 юни 1976 г.

Кое е общото и различното във вътрешния ред на манастирите и в Партията? Ред, създаден от Ленин и неговия ученик – недоучилия поп Сталин?

Ние сме за унищожението заедно с институциите на държавата и на лицата Х и У само дотолкова, доколкото и дотогава, докогато Х е жандарм-рийски генерал, който е готов да разстреля всекиго, който се бори срещу робството и насилието, а У е мултимилионер, който, заради печалбите си, оскобява, унижава и унищожава няколко хиляди “говорящи оръдия на труда”. Когато ликвидираме институциите на държавата и капитала, ако Х и У оцелеят в гражданската война, която е подготвена от цялата предистория на тяхната система, те ще бъдат трудово интегрирани и ще се ползват със същите равни части от обществения продукт и еднакви права и свободи, като тези на всички други свободни и асоциирани труженици...

Към това следва да добавим, че идеалът ни не е днешният работник! Той е само едно от средствата за постигане на Човека!

Вторник, 22 юни 1976 г.

Все пак е жалко! Защото хиляди мисли, красиви, като светкавици, някои може би безсмъртни (?) умират сред шума на бормашината и мартопикьор-а. Умират в главата ти и никой, никога, нищо не ще узнае за тяхното, макар и мигновено съществуване.

Вън от разтърсващите машини, нас ни унищожава и адският шум – достатъчно би било тези, които завиждат на благоденствието на европейския или американски работник, да ги поставиш само за 24 часа в съседство с един... банциг.

Сряда, 23 юни 1976 г.

Понятовски е казал, че в срок от година и половина ще ликвидира терористите. Не е изключено те да го ликвидират преди този срок...

СЛЕД РАБОТА ОТИДОХ НА СРЕЩА В КАНЦЕЛАРИЯТА НА ЦЕНКО И РАЗГОВАРЯХМЕ ЗА ПРЕДСТОЯЩИЯ КОНГРЕС НА БОД В МАЙНХАЙМ. На поканата му да вляза в ръководството на БОД отговорих, че това ще зависи от ПРОГРАМАТА – аз мога да се ангажирам само с организация, която си поставя за цел и работи за революционно събаряне на диктатурата. Той заяви, че борбата ще се води “с всички средства”, което означаваше и революционните. И двамата не изкарахме на масата всички козове, които имахме в ръкавите си. Докато под революционно събаряне на диктатурата аз разбирах погребението ѝ в условия на Социална революция, чиито основни стожери щях да се опитам да включа на предстоящия конгрес, той не отиваше по-далече от ЗАВЗЕ-

МАНЕТО НА ВЛАСТТА “с всички средства”, което беше една “обтекаема фраза”, с чиято помощ можеше да се оправдае всяка стъпка – от въоръжената борба до пристигането в София с танковете или самолетите на “съюзниците от НАТО” (на който вариант най-вече залагаха “екстремистите” или “ястребите” сред българската емиграция, имайки в подсъзнанието си последната “революционна” промяна в БГ на 9-ти септември 1944 г.). Тоест, отново се намирахме, поне на думи, пред **стария спор между БРЦК и нотабилите с цариградските “борци за църковна независимост”**. С тази разлика, че Ценко събираше в стратегията и тактиката си еkleктично тези две взаимно изключващи се линии на пропагандата и борбата, представяйки тази галиматия като връх на политическата виртуозност...

Четвъртък, 24 юни 1976 г.

Може би последователните чистки на българските министри на вътрешните работи – Цанков, Диков, Солаков, Цанев и деградирането на заемащия поста до обикновен член на ЦК са отражение на конфликти между партията и полицията (с уговорката, че точна граница между двете категории не съществува)...

Една от задачите ни трябва да бъде демистификацията на механизма на властта и отношенията, съотношенията и сношенията между нейните “електронни мозъци”, мотори и зъбчатите й колела, трансмисии, доносници и т.н.

А в замислената книга трябва да има глава за анализа на съществуващите и търсенето на нови методи и средства за разрушаването на КГБ и “братските му органи”. (Да се обсъдят последиците “за тях” и “за нас” от прилагането на методите на Нечаев!)

Събота, 26 юни 1976 г.

По повод моята бележка, че и тук, в “републиката на свободата, равенството и братството”, ликвидират противниците си (имах предвид убийството на Лебовичи от “неизвестни извършители”) руската християнка, патриотка и т.н. възрази:

- Да, но те не убиват всичките...

Не можах нищо да отговоря. Но, вземайки в съвкупност всичките й изявления и постъпки (като например да се онождаш и да приказваш за годеника си, когото си насадила в затвора), стигам до заключение, че се касае за някакъв абсолютен нравствен кретенизъм и безчувственост. Може би и това е едно от превъзходствата на “християнския дух”, за които говори Солженицин?

Когато се прибрах, разбрах, че Бекяра се е заклел във вярност на Америка (чунким, голяма работа!), а аз мислех, че е революционер. Трябваше да се срещнем в Париж, за да разбере, че е един дърдорко, който се кара с келнерките и бакалите за стотинки. Той умря за мен окончателно на 26 юни, а на 29 юни 1976 г. му казах да напусне квартирата, като му дадох два бели чаршафа – да се повие като в саван.

Колко много житейски сюжети и колко много книги ще останат нена-

писани и непрочетени! Жалко! Мислех да работя в областта на революционната теория, но може би ще завърша дните си като циник и сатирик на всичко в живота...

Неделя, 27 юни 1976 г.

В-к “Юманите Диманш” съобщава на първата си страница важната новина:

“Жилбер Беко започва един нов любовен живот на 48 години!” Това е същият оня шансоние – “полезен идиот”, който в “родината” ни беше проглушил ушите със своята “Натали” и ла революцион д’октобр...

През целия ден, до късно вечерта работих върху реализацията на една стара моя идея – аperiodично издаване на руски език на вестник “АНАРХО-КОМУНИСТИЧЕСКАЯ РЕВОЛЮЦИЯ”, “орган” на несъществуващия Източен Департамент на Анархистическия Интернационал. Понеже приближаваше 100-годишнината от смъртта на най-големия революционер на XIX век – Михаил Бакунин, реших да посветя нему първия брой. Приготвих макета, като разглюбих една брошура на руския анархо-синдикалист Г. Максимов, в която той бе представил част от бакуниновата концепция за Социалната революция под форма на интервюта. Брошурата беше на руски език и имаше продълговат формат, което ми позволи да я превърна във вестникарски колони, като запълних свободното място с карикатури, лозунги и съобщения, а в “главата” на вестника, наред със заглавието, монтирах един портрет на Михаил Александрович и замолих Пиер Депиен от френската анархокомунистическа организация, който печаташе “Наш път”, да го отпечати в 2000 екземпляра. За 1 юли първият брой беше готов и започнах разпространението му до различни адреси в Източна Европа, където руският език беше задължителен. Първоначално Хаджията се мръщеше на тая ми инициатива, но после под натиска на организацията се съгласи да съдейства за разпространението на превърнатата във вестник брошура.

Намерих и една вярна мисъл на Пол Бурже: “Този, който не живее както мисли, завършва с това, че започва да мисли така, както живее...”, но тъй като четирите страници бяха запълнени, я оставих за следващия брой на новия “международен революционен вестник”, който щеше да бъде посветен на характера и същността на Руската революция от 1917 – 1921 г., чиято 60-годишнина се навършваше през идната 1977 г.

Понеделник, 28 юни 1976 г.

“Паризиен либере” (разбира се и полицията) са възмутени, че е обрана графиня Салвадор и не знам коя си още (нали испанските благородници имат по една дузина имена) - бабичка на 70 години, роднина на онзи идиот с дългите “мустаци” Салвадор Дали, който написа в своя “Дневник на един Гений”, че ръкопляскал на франкистките екзекуции и който плаче за куршума. (Трябва да видя уродливата му живопис, от която се възхищават всички платени естети и познавачи на изкуството.) Само пръстенът на графинята, взет когато се къпела в банята си, струвал 7 000 000 нови франка. Изчислен в пот, кръв, трудови злополуки и човешки

животи, пресметнати в изплатени надници от по 100 франка на ден при 250 работни дни годишно, тоест по 25 000 франка, прави приблизително 300 години или десет трудови живота! “Плачете, филантропи!”

Вторник, 29 юни 1976 г.

“Екстрем гош”, тоест крайната левица, тоест троцкисти, маоисти, ФРАП и т.п. предприемат редовно кампании за Чили, Виетнам и прочее, но няма нито дума за ГАРИ, за убиеца на ПДЖ на “Лионски Кредит”, за Баадер-Майнхоф и т.н. и т.н.

Дори “Наш път”, подобно на бабичката, за която Ян Хус казал “Санкта Симплицитас!”, се е засилил да хвърли своя наръч съчки върху кладата на терористите – мъченици и герои, но не е забравил да оплаче Хулиан Гримау!

Вечерта изпроводи или по-точно - изгоних Бежара. Още един приятел умря!

Четвъртък, 1 юли 1976 г.

Днес се навършват 100 години от смъртта на Михаил Бакунин. Д-р Тошо Митев ми каза, че в събота и неделя на 3 и 4 юли ще има “Колоквиум” в “Института за Източни езици”, организиран от “учени и стари милитанти”. Покани ме да отидем – щяло да бъде интересно. Разбрахме се да се видим в събота в 10 часа пред “Еколя де Ланг Ориентал”...

Пресата продължава да се занимава най-сериозно с “еврокомунизма”. Мисля, че на западните компартии (впрочем и на източните) да се откажат от диктатурата на “пролетариата” няма да им струва нищо! Защото те ще се откажат от нещо, което никога не е съществувало и никога и никъде няма да съществува по простата причина, че пролетариите и диктаторите са взаимно изключващи се категории и същности, чието общо сечение е НУЛЕВОТО МНОЖЕСТВО!

Събота, 3 юли 1976 г.

На колоквиума в “Ланг ориентал” по случай 100-годишнината на Бакунин раздадох вестник “Анархокомунистическая революция”...

Видяхме се с Тошо, Герен и старият марксист Марсел Боди, който, след като беше близък с болшевишките вождове, се разочаровал от делата им и бе станал анархист. При него бяхме ходили заедно с Хаджията. Разказа ни следния анекдот за себе си и за Виктор Серж - един друг революционер, който беше извървял пътя от анархизма до марксизма и обратно:

Казал на Троцки:

- Може би е време да разбием апарата?

На което перманентният теоретик отговорил:

- Как? Не! Време е да го овладеем!

Чул този отговор, Марсел заключил, че мястото му не е в подобна компания, а на Серж му било необходимо да мине и през болшевишката тюрма, за да разбере грешката си...

Мина първият ден на колоквиума. Имах чувството, че съм излязъл от

“Земя и Воля” и съм попаднал между университетски “препаратори на птици” в компания със страдащи от носталгия по младостта си дементни старци (изключая холандеца Ленинг – директор на Института по социална история в Амстердам).

Врх на всичко беше хомосексуалното “обяснение” на оня гьотферен Даниел Герен за “хипнотичната и магнетична връзка между Бакунин и Нечаев”.

(Трябва да потърся писмото на Бакунин за превръщането на Френско-пруската война от 1870 г. в революционна война и Социална революция. Тази тактика беше наречена от педала Герен утопична...)

По повод нелегалността и конспиративността, без които според Бакунин никаква възпроизвеждаща се революционна организация е немислима, някакъв книжен червей обясняваше пред гостите на колоквиума, че това се дължало на особените условия в Русия и на Бакуниновия темперамент (казаното от него не важело за Европа!). А нашият Хаджия всячески се стараеше да постави смокиновия лист пред този принцип. Един добър отговор би било писмото на Бакунин до испанеца Мораго (ако не ме лъже паметта, от 1872 г.), което има отношение към конструирането и съхранението на Алианса за гарантиране на революционния характер и дейност на Интернационала и за предотвратяване на възможната бюрократизация и дегенерация на работническите и революционни организации.

Такива “милитанти” и “научни тахтаби” продължават да засират бакуниновото наследство и да разстилат нашироко, да размазват и да заглаждат изпразненията си, за да създадат впечатление за “научна обективност”. Председателят на сеанса “разведряваше” атмосферата със шутовските си шегички, а нашите 80-годишни склеротици, като Гастон Левал, вече не бяха в състояние да хванат марксисткия бик за рогата, нито намазаните с шарлан епигони на Маркс, зачислени на зоб в парижките и други френски изпитчийници. И това след един 100-годишен теоретичен и практически експеримент, чиито струпей покриват почти половината от глобуса. Годишите не прощават никому. Добри, стари идиоти, които напълно биха си заслужили съдбата, ако “другарите марксисти” ги вземеха от библиотеките и институтите и ги набутах в концлагерите на бъдещето, чийто произход лежи точно в темата Бакунин срещу Маркс, която днес с благопристоен тон на академици и историци разглеждаше участващото в колоквиума стадо от левоинтелектуални овни. А нашият писклив палячо д-р Митев казваше колко е интересна дискусиата, като че ли бяхме на спектакъл.

След тях стана един “интелектуел дю гош”, чиито магарешки уши на ционист не можеха да се скрият със шапката на член на кибуците в Израел. Слушайки такива като него се питах какво ли стои зад мненията на подобни научни гниди? По всяка вероятност - абсурдното съединение на анархиста с държавния чиновник в едно лице и опитът да се раздели революционера от конспиратора в наше време. Но и нашите анархистически сенки - Левал, Герен и Боди - не заслужаваха повече от хумористично отношение, защото изказванията им приличаха на... надгробно слово.

Единствен старият Ленинг беше на висотата да им отговори по подобаващ начин, но поради старческата си немощ да контролира темперамента си, навярно щеше да се отплесне в глухата улица на Бакуниновия “антисемитизъм”, в която “левият интелектуалец” с вид на пияница от Университета в Нантер – Анри Аврон - искаше да набута “дискусията”. Горедолу познах, Ленинг започна с антисемитизма, за да се забие в дебрите на историческата документация, защитавайки Бакунин и изправяйки “историческата правда”.

После говориха за проникването на бакунистките идеи сред маоисти, троцкисти и дори в промосковските компартии. Това се е случвало и в миналото, например по време на Марковите завои в 1871 г. по време на Парижката комуна или с Ленин през лятото на 1917 г., но то е нагаждане към идващата революционна буря, в която бакунистият чадър се оказва много полезна вещ. Не е простено на анархисти от последната четвърт на XX век да забравят поуците от миналото и да не разбират, че това е политическа мимикрия на “класиците”. Разбира се, казаното не важи за обикновените членове на следващите ги партии. Дали в процеса на развитието на революцията сред тях ще надделее “анархистическия уклон”, за да предизвика унищожителни разцепления между кохортите на марксистическите бюрократи в тези партии и вървящите засега след тях верующи в марксологията и искрено стремящи се към революционната промяна, това ще зависи от степента на съзряване на революцията.

В края на деня, част от докладчиците превръщаха Бакунин в нещо неузнаваемо, терзаейки кокалите му с доклади от рода: “Бакунин – еколог”, “Бакунин и Песталоци” и може би, “Бакунин – хороший семянин”...

Само един – по всяка вероятност испанец, казваше се Коломбо - бе разбрал мисълта на анархиста Бакунин: “Държавата не съществува!”, тоест тя не съществува за революционера, който е влязъл в борба с нея на живот и смърт; и поради този факт всяко съобразяване с нея и законността ѝ вече трябва да е приключило.

След всичко чуто, реших да не идвам за втория ден, още повече, че бе решено да издадат докладите и разискванията в отделна книга...

На излизане се питах кои са причините за всеобщата и зле прикривана омраза спрямо Нечаев. “Анархистите”-епитропи? Марксистите от различните разновидности, които в най-добрия случай ограбиха част от идеите, а сега заобикалят името и особено творчеството му, както крадецът - местопребствението? Буржоазията и конформистката интелигенция с нейните институтки, историци, журналисти и пр.? Царят, който го умъртви заедно с народovolците? Достоевски с неговите “Бесове” и православната църква? Навярно всички те са се почувствали смъртно засегнати от думите и делата му, усещайки смъртоносния им полъх...

Неделя, 4 юли 1976 г.

Днес беше 200-годишнината от Американската революция. Искаше ми се да видя какво ще покажат по телевизията и затова, след като се обръснах, се упътих към квартирата на Хаджията на пасаж Пенелъ № 6. Старият го нямаше там и реших наслуки да го потърся при Мадлен на улица

“Турлак” № 20. Заварих ги да си приказват и Мадлен приготвяше тяхната “супа” от билки и всевъзможни треви, за които твърдеше, че били много полезни. Разприказвахме се за испанските работи – тая година се навършваха 40 години от началото на Испанската гражданска война и революция. Хаджията ми напомни да не забравя и да отида на 18 юли в Мютюалите, където ФАИ и СНТ ще отпразнуват събитието.

След това говорихме за нашите български работи и аз отново настоях да активираме пропагандата си на Изток, на руски език и специално в България. Бавно и трудно Хаджията отстъпваше от първоначалния си отказ, сякаш бе изчерпал доводите си “против” в нашите безкрайни и многочасови спорове. А може би отстъплението му се дължеше на моя налет на летище Бурже в началото на февруари т.г. Постепенно Хаджията се убеждаваше в моята решимост да прибягна и до най-крайни действия и това го плашеше. Той си даваше сметка, че една моя акция от този род може да разруши цялата спокойна идилия, съградена с толкова компромиси и постоянстване в тях...

По едно време ме попита искам ли да остана да обядвам с тях и като получи утвърдителния ми отговор, каза:

- Мадлен, сипи още едно канче вода в тенджерата за госта.

Хранейки се, продължихме да разговаряме и аз го накарах да напише по едно писмо до Продан Христов във Виена и до Томасини в Триест. Той прие и ми даде адресите на двамата:

Prodan Christoff
Burgerspitalgasse 18
1060 WIEN 6
AUSTRIA

Umberto TOMASINI
Via Mazzini 11
34121 TRIESTE
ITALIA

След това се интересува имам ли план за дейността и зная ли какво ще искам от всекиго от хората, които мисля да ангажирам в нашата работа. Отговорих му, че имам много идеи, които мисля да систематизирам в една инструкция, с която ще го запозная и след като я съгласуваме с другарите, ще бъде преведена на половин дузина езици. На тоя етап нямаше никакви възражения. Хаджията поиска да го държа в течение на Ценковите работи, което му обещах, след като се върна от техния конгрес. И за да го амбицирам, преувеличих направеното от тях, като представих намеренията им за вече функционираща система. Не се питах морално ли е да постъпвам така с един стар другар. За мен разпространението на нашата пропаганда на Изток беше необходимият минимум, без който емигрантството ни губеше всякакъв смисъл...

Понеделник, 5 юли 1976 г.

В “Бъдеще”, както и в останалата емигрантска преса (без нашата, слава богу!) често се появяват съобщения като това:

“Седмият помощник на осмия съветник на деветия експерт на зам-секретаря по Източноевропейските въпроси ПРИЕ Директора или Главния редактор на списанието и води сърдечен и приятелски разговор за положението в поробеното ни отечество и за перспективите на ос-

вободителната борба на поробените от комунизма народи и нашата мила майка България (компри)!”

После погледът ми попадна върху заглавие в лъо Монд и съобщение: „Въпреки подсилена му охрана, ПДЖ на банка “Лионски Кредит” бе застрелян от терориста Ян Билски, млад и самотен по собствените му думи.“

Това момче не откри, но припомни за съществуването на едно оръжие, срещу което всяка полиция е безсилна – САМОЖЕРТВАТА.

Някога в младостта ми и у нас имаше ръце готови да държат оръжието, но него го нямаше. Сега има оръжие, но няма ръце за него. Кога ли двете ще се съберат заедно? А дали “някога” ръцете ни бяха готови? Може би се храня с илюзии от онова време на идеализирана младост? Защото такива ръце биха могли при всички обстоятелства да намерят ОРЪЖИЕ!

Вторник, 6 юли 1976 г.

Интернационализмът се проверява посредством отношението към войните в собствената ни история и техния ход върху онази купчина тор, заградена с телени мрежи и пазена от въоръжени наемници, която в часовете по патриотарско възпитание наричат родина. За нас, това е отношението ни към българската история и драмите, които са се разиграли на Балканската сцена.

Сряда, 7 юли 1976 г.

За “мобилността” в класовото общество: едно вмъкване на някой бедняк в класата на паразитите чрез връзки, препоръки, оценки на полезността му за капиталата и понякога на базата на лични симпатии става навсякъде и сред всички експлоататорски класи, включая и в номенклатурата, но то е като получаване на милиона от печелившия лотариен билет. А че стоящите по върховете й са нищожества, се доказва от факта на смъкването им от постове, след което те потъват в забравата, като да не са били никога! Например, Райко Дамянов и плеадата разжалвани съратници на предишния “вожд”..

Петък, 9 юли 1976 г.

Пещерните хора от филма “Машината на времето”, по сценария на Уелс, могат да се видят тук в подземията на шантието. Пред мен върви нещо, което прилича на призрак на бедуин или на клошар с походка на патица... След работа, в края на работната седмица, се отбивам в “канцеларията” на № 18-бис на улица “Брюнел”. Заварвам Ценко, заобиколен от възбудени дружбаши. Учредителният конгрес е насрочен, поканите са разпратени. Той ми казва, че ще пътуваме с колата на Митко Лозев, който също е тук. За всеки случай, Лозев си дава телефона (986-47-25). Срещата ни е в печатницата на “Бъдеще” на № 18, рю “Мира” в 18-и арондисман, в 9 часа на 23 юли 1976 г. Пада се петък. Да не забравя да си взема емигрантския паспорт! Най-близкото метро е “Шато Руж” (“Червеният замък”). Ценко ме пита готов ли съм с речта. Казвам му, че имам цели две сед-

мици дотогава и че вече съм набелязал всички точки, които считам за съществени. Още не съм решил дали ще я импровизирам по точките или ще я прочета. В последния случай ще трябва да я редактирам.

Събота, 10 юли 1976 г.

Мина и испанската пресконференция на Плюшч. Отляво на “Отца” беше седнал нашият Кирчо (Яначков), който се въвира навсякъде и съумява да извлече ползи за себе си. Преценката ми за ума му беше, че е “на врабче”, но така или иначе той беше станал някакъв “научен сътрудник” в SNRS, а тук присъстваше в качеството си на преводач, макар че руският му беше по-зле от моя френски и на всяка трета дума казваше “mon ami Plutch” (Плиуч, както го произнасяха френските вестникари), като повечето въпроси бяха от името на неговото “Списание Култура” на български език (revu anarchiste bulgare) от което, доколкото зная, излезе един-единствен брой за цялото ми пребиваване в емиграция. (Това, което е неизвестно, беше колко хилядарки е измъкнал от “спонсорите”?). Плюшч даде свои троцкистко-хрущовски обяснения. (Колкото и странно да е това словосъчетание, точно такива бяха кашите в главата на това бедно момче, което се декларираше марксист и украински националист. И те не се кореняха в психиатричното му малтретиране от КГБ в Украйна, а по-скоро бяха резултат от пълната забрана на всякакъв идеен живот в СССР и на какъвто и да е достъп до забранената книжнина, заради която палачите, подобно Оруеловия партиен шеф от “1984”, унищожаваша докосналите се до нея, след като са ги накарали със средновековните китайски инквизиции да обикнат “Големия си брат”.) Та с тоя забранен и доморасъл багаж, събран в царството на мрака, кирчовият “приятел Плиуч” ни обясняваше “израждането и грешките” на болшевишката партия, която била също унищожена през чистките в по-голямата си част от сталинските палачи. И един от основните му аргументи беше аналогията с Христовите идеали и израждането на християнството, идеите на Робеспьер и израждането на Великата френска революция и накрая марксизмът и израждането на ВОСР (съкратеното и осветено официално наименование на октомврийския преврат). Като че ли идеите (за които гостът на нашите испански анархисти твърдеше, че не са определящи, противно на Маркс, който считал, че когато овладеят масите, се превръщат в материална сила!) могат да надхвърлят системата, на чиито тенденции те са едностранно или еkleктично отражение. Той се спря на Лениновите идеи от “Държавата и революцията” и на мерките, които той предлагал в последните си статии против “израждането”, но то не било избегнато, защото руската работническа класа била малобройна, обезкръвена, защото Русия е изостанала, революцията се е изолирала в една страна, няма култура на труда, работниците крадат и т.н., и т.н. – все познати аргументи на последните спасители на марксизма, които би трябвало да събера в едно и анализирам внимателно и сериозно! В добавка, Плюшч говори и за “идеологическите и методологическите грешки на марксизма”. Разликата между него и другите критици на СССР е, че твърде непредпазливо класифицираше режима като държавнокапиталистически, навярно

позовавайки се на лениновото определение: “Държавният капитализъм е държавна собственост, поставена под контрола на работническата класа”. Без да е в състояние дори да проследи всичко, което следва от казането на “А”, той продължи вече на съвсем обивателско ниво: “Законът е добър, но... неговото приложение и приложители не струват”, вариант на “марксистките идеали са добри, но в приложението им се допускат грешки и отклонения”.

Нашите отново се държаха като едно “историческо движение”, което си спомняше с болка и горест за Бакунин, Кропоткин и Махно, без да може да актуализира, нито да разгърне анархистическите идеи и критика на съвременен ниво. “В Дания има нещо гнило!”

Разбира се, в марксизма има интересни и ценни моменти (трябва да прецизирам кои, като използвам и Бакунистката критика, но не трябва да се позволява на заслепените от диалектическите фокуси да се измъкват от нашата лява желязна хватка със свои или марксови афоризми от рода на “Великий Карл родил безброй карликов” (джуджета) или “Посях дракони, а пожънах бълхи” и “Във всеки случай, аз не съм марксист”, което, твърдят, “класикът” бил казал на смъртния си одър! Трябва да се каже ясно и високо и докаже, че като ПРОГРАМА, СТРАТЕГИЯ, ТАКТИКА И ОРГАНИЗАЦИЯ, дори като ДИАЛЕКТИКА (да не говорим като ПРАКТИКА) марксизмът не може да служи за отправна точка на революционните усилия на бъдещето. Трябва да се подчертае дебело, че на него и разнородните му последователи бяха дадени невиджани възможности да се реализира. Резултатът е налице повсеместно и говори сам за себе си и за марксизма. Може би не той е главната причина за “съветската” реалност, но трябва да отговорим аргументирано и убедително на въпроса: резултат на какво е марксизмът? Той не е ДЕМИУРГ НА РЕАЛНОСТТА, но е ОТРАЖЕНИЕ на една от нейните тенденции – ДЪРЖАВНОКАПИТАЛИСТИЧЕСКАТА!

Тезите за връзките между **марксизма** (М) и неговата съветска, югославска, китайска и т.н. **реализации** (R), се движат между следните две крайности, изразени с езика на математическата логика:

$M \cup R = 1$ (сечението или общата част на двете множества е единица, тоест те се покриват 100 %, теза, която граничи с идеализма) и $M \cap R = 0$ (сечението на марксистките идеи и съветската действителност е нула, тоест те нямат нищо общо помежду си, никакъв общ елемент – теза, която трудно може да бъде отстоявана/защитавана, поради наличието на марксистка Партия, на диктатура на “пролетариата”, на държавна собственост на икономиката, на “социалистически стоки, на пазар, наемен труд и на принадена стойност, на партийни школи, на “Пълни, събрани или избрани съчинения”, на превръщането му в единствена и официална религия, на вестници, профсъюзи и други трансмисии и т.н., и т.н.).

Ценното у Маркс е посочването/подчертаването на една от предпоставките за КОЛИЧЕСТВЕНА АНАЛИЗ – **на икономиката**, без да го е използвал при анализиране на условията за еволюцията и доказателство за края на капитала и капитализма, поради непознаването на математи-

ческото моделиране. Но и тази идея, както е посочил още Бакунин, не е негова оригинална; заслугата и вредата, нанесена от Маркс на социализма, е опитът му да я постави в основата на обяснението на историческия процес, посредством ИКОНОМИЧЕСКИЯ МАТЕРИАЛИЗЪМ!

Съществуват и други измеряеми фактори освен икономическия, които трябва да се открият, изследват и свържат в уравнения, неравенства и функции, което е въпрос на наука, а не на импровизации и още по-малко на хрумвания и недомислици от рода на тази, че ПОЛЪТ (сексът) стои в ОСНОВАТА НА ВЛАСТТА, следователно и на ДЪРЖАВНОСТТА!

Нашият “Балкански”, който обича да е център на вселената, взе думата и на един разбираем само от него “рускобългарски език” зададе своите въпроси и “изложи” философските си разбрани за властта. Слушайки го, се червях и си мислех, че старият Х., който се изказа на конференцията с Плюшч, може да е един “много добър наш другар”, което не пречи да бъде един истински глупак в сферата на теорията, който щеше да стори много по-добре, ако се беше въздържал от участието си в “дебатите”. Вярно е, че ние сме за СВОБОДАТА, но все пак не трябва да се манифестираме като движение на доморасли теоретици-склеротици. Трябваше да му се отнеме или още по-добре – да не му се дава думата.

Но да се върнем към “пресконференцията”. Плюшч каза, че убийството на 60 милиона е “грешка”. Запитах на приличен руски, дали касапите на Йосиф Джугашвили трябваше да изрежат 250 милиона глави, за да не бъдат възможни за в бъдеще повторенията на такива грешки? Публиката не разбра въпроса ми, а Плюшч не му отговори... Имаше и други по-невинни схватки. Той каза:

- Според Енгелс, диалектиката е вечно отрицание на настоящето.

- Тогава как ще обясните – апострофирах го, – че същата тази диалектика непрекъснато застива в хвалебствия било на пруската абсолютна монархия, било на Третия Райх или на сталинската “демократия”?

Апострофът ми също бе отминат без внимание и украинският дисидент, който преди това отрече империалистическия и колониален характер на взаимоотношенията между СССР и неговия “Източноевропейски двор”, каза, че при търговските сделки между Изтока и Запада никой на никого не помагал. Това били своего рода взаимопомощи, нужни им за лекуване на различни страни на всеобщата криза. За политическото ниво на Леонид Плюшч можеше да се съди между другото и по следното му изявление:

“Руснаците (разбирай Сталин) не пускаха Георги Димитров в началото (веднага след 9.9.1944 г.) в България, за да не им попречи и те да могат необезпокоявани от него да започнат и там “строителството на сталинския социализъм”.

Явно главата на момчето е като някакъв кош за боклуци и отпадъци, в която са намерили място всевъзможни тъмни слухове, създадени от митотворчеството на търсещите с закъснение оправдания на собственото си бездействие или съучастие в престъпленията на властимащите. Може би в основата на всяка митология е вградена духовната немощ на потиснатите класи и тяхната неспособност в даден момент при определе-

ни обстоятелства да поемат историческата инициатива и отговорност за собствената си съдба. Навярно на тази плоскост са се развили познатите ни кралитарковска, кобургготска, димитровска, трайчостовска или хрушчовска митологии. (Би трябвало да потърся връзките в теорията на митовете, като се започне с християнството и неговите фалшиви мъченици, чудотворци и светии.)

Неделя, 11 юли 1976 г.

Ако трябва да проговорим с езика на поповете, Тодор Живков е нашето наказание. Наказани сме за вековната ни “гражданска недостатъчност” и социално бездействие. За това, че никой не се осмели да каже на този народ цялата истина, сега се плаща цялата сметка. Защото Ботев, Левски и т.н., всички те бяха осребрявани безброй пъти от всевъзможни негодници. И никой не се запитва: кое ни е съхранило като народ? Може би онази прабългарска воня, от която са бягали всички!? Ако се огледаме около себе си, колцина безкомпромисни можем да назовем? (Самият аз не винаги бивах такъв. Затова писах вече и ще пиша още, другаде и подробно.) А, ако речем да видим цената върху етикета на компромиса, ще установим, че тя най-често не е живота, не е дори затвор. Не! Понякога тя е смешните 5-10 лева върху месечната заплата!

Един народ не може да бъде свободен, ако не е съставен от свободни хора!

Едва днес отидох в “Парижката света Богородица.” Имаше литургия и много богати грешници, които искаха да си купят индулгенции.

Казват, че католическите попове били много интелигентни, но не съм с тези впечатления от общуването ми с тях по затворите. Тукашните може да са от друга категория, но ако от юношеството ги хвърлеха на шантчетата или върху фабричните конвейери, където речникът е от 200-300 думи, след като са получили от родителите си в наследство същата интелектуална нищета, дали щяха да имат някакъв голям “мозъчен коефициент”? После, трудно ли е да бъдеш “интелигентен”, след като “светата църква” ти е осигурила стипендиите за два-три факултета, след което през целия ти живот са те подготвяли със “специализации” и “опреснителни курсове” да защитаваш църквата, господарите, догмите и абсурдната вяра??? Ами ако се поразровим в аргументацията на тукашните Гюловци, Рончевци, Зяпковци и Мишковци, да не говорим за селските кюрета – еквивалент на нашите православни папази, няма ли да констатираме, че прекалено много зоб е хвърлен “в пещите и морето”, без да се мисли за каквато и да е “възвръщаемост”? Те не са “картезианци”, а артизани (занаятчий), ако ли не и бакали в мисленето.

Понеделник, 12 юли 1976 г.

Но само ние ли, наследници на унугундури и чукундури, сме такива? Вглеждайки се във физиономии на днешните французи, откривам една нация на търговци, полицаи, дребни и едри мошеници, политически шарлатани, проститутки и чуждестранни роби. Това ли е страната на ре-

волюиите, прочетеното за които ме накара да поема всички рискове и несгоди, за да се озова в нея? Страната, върху чиито “нансенови паспорти”, с които снабдяват политическите емигранти, е записан ЧЛЕН 120 НА КОНСТИТУЦИЯТА ОТ 1793 г.?

Вторник, 13 юли 1976 г.

Милорад ме пита колко съм спечелил от издадените книги или от тези, които ще издам, защото техният Джилас бил спечелил много. Отговарям му, че засега съм спечелил само тоягите, но се утешавам с това, че и Ботев на своето време не е спечелил много повече. Изобщо, ако някой печели от книгите си и силните на деня го награждават, сигурно е започнал да се проституира. Изключенията могат само да потвърдят правилото.

Сряда, 14 юли 1976 г.

Днес отново е националният празник на Франция – денят на тяхната революция. Когато преди близо три години стъпих на Парижка земя, не бях така изморен и имах доста илюзии...

Четвъртък, 15 юли 1976 г.

И тук в медицинските служби е същата свинщина, като у нас. Можеш да чакаш до второто пришествие или както казваше един познат доктор – да висиш като паяк, докато разни кретени и кретенки в бели престилки, оперирани от всяка чувствителност и човечност, ти скъсат нервите, както една маймуна би скъсала купчина объркани конци. Интересно как трябва да бъде организиран контролът над тези служби и от кого?

Докато чакаме търпеливо ред, си мисля за метода, който ни е необходим при работата ни по теоретичните въпроси. В математиката задачите се решават с помощта на един апарат от аксиоми, теореми, следствия и т.н. Защо проблемите, които поставя общественият живот, трябва да бъдат решавани с импровизации, хрумвания и голо невежество? Марксистите имат своя метод, който – добър или лош – им позволява, подобно на учениците, да пристъпят към решението на задачата. Ако не бяха религиозни догматици, когато констатираат негодността на своя метод, те можеха да потърсят нов. Сборът от аксиоми на буржоазията лежи в нейната кесия, интересите ѝ определят средствата, които тя използва в своите политически и апологетически построения.

Който иска да ликвидира рака (записано по повод разговора ни с Дръндов за унищожение на държавата), трябва да изпълни няколко изисквания, между които:

- Да познава структурата и функционирането на раковите клетки;
- Да знае как те овладяват заболелите органи и как се стига до метастазите;
- Кои средства могат да спрат размножаването им?
- Как и с какво могат да бъдат ликвидирани, без това да доведе до унищожението на органа или организма и т.н.

Петък, 16 юли 1976 г.

Когато през септември 1923 г. въстанаха “хулиганите” на Гео Милев, властниците от Цанковия сговор обясняваха всичко с “ръката на Москва”. И почти никой не им припомни, че само преди три месеца същите те отрязоха главата на Стамболийски и още не малко други глави през юнските опити за съпротива и въстание, сред които и наши, анархистически глави – в Килифарево и четите.

Когато подлагахме бомби под статуята на Сталин или подготвахме революционното поражение в случай на нова Световна война, неговите български лакеи и техните инквизитори и съдии отново се нуждаеха от “обяснението” на нашите действия с чужда помощ - този път американска.

Когато някой от нямашите, от изнемогващите, от потисканите, унижените и ограбваните или чисто и просто от съчувстващите им, някога и някъде си сложи главата в торбата и със слово или оръжие въстане срещу имащите власт и пари, те започват да обясняват, че зад него стоят ЦРУ, КГБ или... папата.

И тези “обяснения” влияят на човека от улицата, който е склонен да си бърка в носа дори когато става въпрос за собствената му кожа. Той като че ли се нуждае от тях, за да оправдае собственото си овчедушие и чакане на поредните “освободители”. Генерализирайки собствената ни окаяна история, те стигат до там да ни питат: “Има ли всъщност народ на земята, който да се е освободил някога сам?”. Други ги допълват: “Вярно, има народи, които са се надигали, но какво се е променило? Едно робство се е заменяло с друго, старите господари – с нови.” И никой не се сеща да запита защо Москва не нареди на своите агенти да вдигнат едно въстание в Швейцария или защо “американците” не изпратят днес своите “диверсанти-бунтовници” в България. Още по-малко са поставящите въпроса: защо така мизерно са завършвали опитите ни да отместим надгробния камък на робството и тиранията?

Но трябва да избягваме генерализиращите, безкритични, тривиални, банални и кретенски оценки на собствените ни дела и история. Иначе ще излезе, че и днешните ни усилия са свършено безсмислени, от което ще се възползват отново мутантите на жадните за слава и богатства паразити и властолюбци.

Беяра ми каза, че иска да дойде с мене, за да се сбогува с другарите. След работа вземаме от “Шатле” метрото за “Плас де фет” и отиваме на петъчното събрание в шивалнята при Георги Илиев.

На събранието Хаджията произнесе прочувствена реч, с която искаше да убеди Беяра да остане. Той му обрисова духовната мизерия, деградацията и ужаса, който го очаква в самотата, невъзможността да общува с другите поради незнанието на езика, липсата на другарска солидарност и рамо, на което да се опреш в случай на нужда или болест. Беяра се просълзи...

Когато си тръгнахме в полунощ двамата с Х., го попитах защо му е тая мърша? Той ми отговори с тон, нетърпящ възражение:

- За да го доим! Защото, като отиде в Канада, съвсем ще се откъсне. От такива откровения, мисълта ми достига изключителна яснота и започва да ми се гади още по-силно...

Събота, 17 юли 1976 г.

Бихме могли по стените на сградите или върху витрините на магазините, по стъклата на прозорците в метрото, в жп-вагоните или в автобусите да разлепим малки афишчета с ярки цветове с онези лаконични, изразителни и запомнящи се лозунги от синтезираната програма:

Една пушка и две бомби за всеки!

Равни възнаграждения за труда на всички!

Без началници, без посредници и без “представители”!

Ние сме народът, ние ще решаваме собствените си проблеми!

И т.н., и т.н.

Неделя, 18 юли 1976 г.

Испанците са избрали днешния ден, за да отбележат началото на “продадената революция”. Бабичката Монсени, изглежда, ще свърши още доста “услуги на анархизма”, а за секретаря на СНТ - Гомес Казас - имам чувството, че е намазан със шарлан...

Раздавам на дошлите в Мютюалите, по случай 40 годишнината от началото на Испанската революция от 1936-39 г., моя позив, който беше набрал Мишел. В началото му съм мотивирал революционната перспектива от Тихия океан до Атлантика със “секретните” доклади на Хенри Кисинджър и особено на Хелмут **Зоненфелд** пред американския дипломатически корпус през 1975 г., където предрича социалната експлозия в Полша и верижната реакция в империята на Москва, последвани от оферта за “конвергенция на елитите за спасяване на... цивилизацията”. След което съм продължил:

- Най-голямата криза на днешния свят може да се превърне в революция, обхващаща Евразийския континент. Ако свободният комунизъм (комунизмо либертарио) победи тук, той ще си гарантира световната победа! Ето за какво трябва да сме готови, ако искаме да останем верни на своя идеал!!!

- Няма и никога не е имало никакъв Свободен свят! Има търговци и бакали, които флиртуват с убийци, заради %, заради сантими и центове! И този “свободен свят” е не само против борбата на нашите народи за свобода, но най-вече против Социалната революция в СССР, защото тя е опасна и за тях. Революцията може да помете търговците от техните капища/олтари!

- Истината не е релативна, тя е класова. Има една истина на господарите и техните слуги и друга на въстаналите роби. Поповете и болшевиките имат един и същи морал и в неговата основа стои егоистичната цел – властта над хората, господството на Църквата или всемогъществото на държавната власт над човешкия дух. В името на тази цел за тях е позволено всичко – от кладите до екзекуциите с куршум в тила или бялата и

гладна смърт от сибирските студове в концлагерите!

И понеже позивът е предназначен за испанци, съм направил паралели между Маркс и Игнатий Лойола, между Дзержински и Торквемада. И съм завършил с:

- И понеже ние сме от разбойниците, възпитавани по вехтозаветному, смятаме, че властниците трябва да платят за зъб – чене, за око – глава!!! Не получавам поздравления от получилите го, а Хаджията ми казва, че в днешно време “хиперболите и екстремизмът не са на мода”.

Понеделник, 19 юли 1976 г.

Свали се камък от гърдите ми. Получих писмо от Хаджията, че Владо Георгиев се е върнал от България без усложнения. Опасността е още едно основание за необходимостта от поне една наказателна група, готова да влезе в действие всеки път, когато някой от организацията, при изпълнение на нейните задачи, попадне в ръцете на полицията в страната или вън от нея. Нямайки търпение, вечерта повеждам дълъг разговор с Хаджията. Видели са се в Еус и от това, което е отговорил на въпросите ми, у мен се създава впечатление, че не е свършил, че дори май не се е опитал да свърши нещо от това, което му поръчах. Не допускам (NB-2011: А би трябвало!) Х., който сам предложи да разработвам плана със задачите за работа с другарите в България, да е уговорил предварително с Владо такъв “резултат”, за да ме откажат от намеренията ми... По-скоро си мисля, че нашият “пратеник” се е уплашил и е решил по този начин “да отбие номера”. Ето резултатите:

1. Може ли да се намери човек, знаещ френски, когото да абонираме за “Юманите”? - Не, няма подходящ.

2. Човек за дешифриране на съобщенията ни и шифроване на техните (между предложените Донеv, Пандиеv, Кехайов)? - Не, не били чували за тях!

След възражение от моя страна, че хора с по 10-12 години затвор не може да са неизвестни, Владо е добавил: Пандиев е лекар, не е удобно да го ангажираме; Кехайов е студент и няма постоянен адрес. Донеv – не знам си какво...

3. Адрес в София или Пловдив за получаване на изпратена от нас литература по нелегални канали. - Няма подходящ.

4. Връзки чрез Югославия? - Професорът от Белград се отнасял с подозрение към посетилите го българи, макар че те били абсолютно сигурни и верни хора. Жената, изпратена от Париж в Белград, била объркала кашите и създавала конфузия.

5. За интернираните и специално за Христо Колев и Васката? - Някои от интернираните са освободени, а Христо и Народа категорично не желаят да емигрират.

6. Синът на Чивиков – Жерминал? - Бил сериозен и би могло да се използва.

7. Инициативи от там (Васьо и Гено)? - Никакви.

8. За Гецата (Георги Карамихайлов)? - Нищо.

Ако някои си мислят, че по тоя начин ще ме отклонят от плановете ми, че ще се откажат от безуспешните опити и ще се откажат от идеята за търсене на хора за обща работа, се лъжат дълбоко! Може би, защото зле ме познават...

Вторник, 20 юли 1976 г.

Снощи Катята ми каза: “Майка ми уби един човек. Сигурно ще има съд. Може би ще трябва да продадем резиденцията в Брюноа.”

Главният лекар я успокоявал:

- Те (близките) не са инженери или нещо по-голямо. Те са уврие (работници, с тон, с който се произнася “отпадъци”) и не са никак взискателни. Убитият е на 54 години и има 13 деца, пет от които са малолетни. Работил е до последния си ден в един завод със своя рак, за който лекарите изчислили, че може да живее не повече от шест месеца. Но това няма никакъв импортанс/значение (в смисъл, че няма да може да се плати обезщетение само за шест месеца). Близките му ще могат да потърсят възмездие в течение на 30 години (тю т,имажинь? = представяш ли си?). А ще се намесят и партии и профсъюзи.

Очевидно Лвов счита, че тези “уврие” нямат право на скръб и мислят само как да причинят страдания на бедната графиня и на нейната недипломирана майка, която “само” сбъркала... кръвната група на болния. И най-неприятното било, че тъкмо сега комисията на лекарския орден щяла да се събира, за да й признае правото на диплома (тоест да я “удостои”). „В комисията от шест души трима са познати, с които тя е работила (може би на къси вълни?). И какво ли ще стане сега? И тази ужасна жена на починалия (не на УБИТИЯ) е казала: “Те ми го убиха!” - ето това най-много интересува майка ми – от кого ли е научила това и то веднага? И знаеш ли, казаха ми, че дори маман да умре, наследницата й ще трябва да плаща обезщетението, ако съдът присъди такова. Но тя има добри адвокати, които са заинтересовани тя да не плати.”

(На другата Катя – Гюлеметова, преди 5 години й платиха за катастрофа, от която сега й няма нищо, един милион франка. На колко ли ще оценят кожата на един “уврие”?)

Когато слушам тоя хладнокръвен, счетоводителски разказ у мен се навдига неподозирана злоба и аз издевателствам върху един нравствен и интелектуален кретенOID, а нали за това си състояние тя няма никаква вина – то е резултат на наследственост и възпитание. Може би това, което изпитвах в момента, беше резултат от неподправената класова солидарност с жертвата. Доколкото знам, от “лекарската грешка” нямаше последици: съюзът на двата ордена – на лекарите и на адвокатите - спаси резиденцията и остави вдовичката на убития да се оправя както може с петте си малолетни сирачета, а “законът” възтържествува още веднъж в “правовата държава”...

Сряда, 21 юли 1976 г.

Свободата за този, който прекарва 8, 9 или 10 часа по постройките, е една фикция, а за интелигентния работник приказките за нея са гавра. С

времето, той губи своята интелигентност. Достатъчно е да погледнем как живее болшинството от работниците, за да разберем тяхната духовна нищета. През пиянските пари наднична омраза, най-често насочена не срещу причината, или волско примирение.

Трябва ми един хубав фотоапарат, за да направя много снимки на работниците, на които ще поставя “субтитри” от затворите и концлагерите. Тук те само няма да имат номера, но също ще бъдат без имена. Те са заменени с професии и се чува: Ей, електрисиен! Салю, пломбие! И т.н. Може да се получи “интересен” фотоалбум...

Четвъртък, 22 юли 1976 г.

Моята реч за пред учредителното събрание на БОД, която не произнесох:

Драги приятели,

Няма много пътища към свободата! Само един-единствен не води към Рим – пътят на революцията! Но, революция се прави с революционна програма и революционна организация. И преди всичко със САМОЖЕРТВА!

Често устройват “чествания” за възрожденците. С речи и банкети. Но забравят, че Левски увисна на бесилото, а Ботев бе прострелян на Вола. Забравят и това, че двамата не правеха тънки сметки за служби в освободена България, нито се съобразяваха с мнението и не търсеха милосърдието на “великите сили”. На въпроса “Какво ще прави след като България се освободи?” Дяконът отговаря, че ще отиде в други поробени страни, да се бори за свободата на техните народи. А Ботев писа: “Няма власт над онази глава, която е решила да се отдели от плещите си в името на свободата и правдата за цялото човечество!”

Нека тия им думи ни бъдат за пример в живота и борбата!

Колкото до революционната програма, около която ще се организира народът, аз мисля, че точка първа в нея трябва да бъде:

- ВЪОРЪЖАВАНЕ НА НАРОДА, защото само така той ще може да защити свободата и правата си. Следват:

- Унищожаване на диктатурата на номенклатурата!

- Конфискуване на богатствата и имуществата на новата господстваща и експлоататорска класа, образувана от партийната, военно-полицийска и административна бюрокрация и използването им за най-належащите нужди на трудовите хора!

- Премахване на експлоатацията, чрез изравняване на заплатите и доходите. Тоест, повишението им за 90 % от населението, за сметка на партийната и държавна номенклатура!

- Вкарване на всички паразити от партийния и държавен апарат в сферата на производителния и общественнополезен труд!

- Анулиране на всички задължения и на всички неравноправни договори със СССР и всички други държави, с които българският народ е натоварен от продажното правителство на Живков и неговите предшественици!

- Самоуправление и пряка демокрация!

Тези седем програмни искания считам за най-важни за привличане на най-онеправданите и най-активни труженици, които са мнозинството от българския народ!

Искам да направя две бележки към доклада (на неизбрания още председател):

Първата е теоретическа – говори се за държавния капитализъм и за класите в него – бюрокрация и пролетариат, но който каже А, трябва да произнесе Б и т.н. до края!

Втората е стратегическа – трябва ясно да се каже, че целта на новооснованото движение е революцията, защото друг път, както казах още в началото НЕ СЪЩЕСТВУВА! Останалото е илюзия или измама! И добре да запомним, че в борбата с ДИКТАТУРАТА няма друго оръжие, освен ОГНЕСТРЕЛНОТО!

Петък, 23 юли 1976 г.

В печатницата бях в 9 без четвърт. Заварих само Иван Събев, който подхвърли:

- Абе, Герге, тебе ясно ли ти е накъде ще се движим с това движение?

- Нали затова отиваме да видим.

Точно в девет пристигна Лозев с колата си и в нея Марамзин или един от “наследниците на Разпутин”, както го наричах. От изгонените или поскоро от тия съветски дисиденти, на които бяха разрешили да напуснат СССР, защото открили в родословието си “еврейска жилка” (по едно от споразуменията със САЩ, Москва се задължаваше да даде възможност на всички съветски евреи да емигрират). Ценко му казваше Мерзавин. Беше широкоплещест и с поиздут корем, с голяма черна брада, покриваща горната част на гърдите му, около 40 годишен, с нещо хитро в погледа, което не ми харесваше. Макар и излязъл “под формата на евреин”, беше окачил на врата си грамаден християнски кръст. Марамзин водеше и жена си на учредителния конгрес – защо да я лиши от една малка екскурзия за чужда сметка... Заехме местата си в колата, с нас дойде и онази досада - Иван Венев, и потеглихме на Изток към Федералната република или, както бяхме свикнали да я наричаме, Западна Германия. Аутострадата ни водеше към Мец през Вердюн. От двете страни ни заобикаляха гробове с кръстове, строени в безкрайни редици. Кръстовете на тия, които в Първата световна война бяха “паднали за Франция на полето на честта”.

Забравих да обясня, че пътувахме с Мерзавин, защото Максимов, който по първоначалната програма трябваше да представлява “братския руски народ”, заминал за Бретания да лекува внезапно развихрилата се болест. По моему – политическа, а според Лозев – чисто и просто някъде са му предложили по-обилно ядене и пиене за уикенда и той го е предпочел пред участието в политическия цирк, както се изразяваха и мнозина от самите инициатори за това, което имаше да става. Пътном попитах нашия спътник, с когото се бяхме настанили на задната седалка, заедно с “професора”: “Какво работи, с какво се прехранва?” и той ми отговори с тон, нетърпящ други въпроси:

“Как с какво? С нашите руски работи, разбира се. Аз съм тук с жена си и архивата и не страдам от никаква носталгия!”

След това обутият в джинси Разпутин “с религиозен идеализъм” ни разигра ролята на “професионален реакционер”. Разбрах още, че зобта идва от западногерманския медиен магнат Шпрингер и че издържания от него “Континент” излизал в 800-хиляден тираж на руски и още толкова на не руски езици. Разбра се още, че въпреки огромните тиражи, списанието не може да се издържа, тъй като абонатите били едва 6000 – разни библиотеки, институти, “филантропи” и други, поради което Максимов бил във финансови затруднения. Останалата част от огромните тиражи се раздавала безплатно (и аз също вземах почти редовно новоизлизащите броеве от Рутченко). Ценко казваше, че тиражът е 600 000, но и така да е, купувачите на изданието пак бяха само 1 %, а останалите 99 % се подаряваха (или изпиваха от внуците на Разпутин).

Както и да е, след 12 часово пътуване пристигнахме по тъмно в Манхайм. Както се и полага, главните освободители се бяха настанили в главния хотел до главната гара, а второстепенните освободители - в беззвездните хотели на половинмилионния град – първият по големина, след като преди три часа бяхме пресекли френскогерманската граница, където никой не ни потърси никакви документи – пътувахме с френска кола. Настанихме се в една стая на един облепен с просташки тапети хотел с нашия “учен” дърдорко и “професор в СеНеРеС”, както го представяше Ценко. А на Марамзин-Мерзавин с жена му беше ангажиран апартамент в “Парк Хотел” за сметка на “освободителното движение”. Така той изкляри от неидването на Максимов.

Събота, 24 юли 1976 г.

- На “Конгреса” в МАНХАЙМ, където в събота на 24-и юли бе основано БОД.

В началото се питах защо Ценко се омесва с цялата тази сволач и ги кани, но после разбрах, че в тая работа имало келепир, както казва Бай Ганю и било на взаимна основа.

Всичко се изясни още на другия ден, след като отидохме в наетата за целта зала, където се събраха гости и учредители, които, заедно с госпожа Ана Сепетлиева от Женева, бяха 116 човека по списък.

След приветственото слово на Ценко, Левордашки прочете “Програмата на БОД” от която лъхаше на “арсеник и стари дантели”. (Тук няма да я възпроизвеждам, защото любознателните читатели могат да я намерят в том първи от **“В битката между двата свята”** – документи на БОД от 1973 до 1980 г., съвместно издание на г-жа Хофер, Издателство “Бъдеще” - Париж и Университетско издателство “Св. Климент Охридски”, София 2003 г.)

След това започнаха изказванията на делегатите и гостите.

Д-р Коста Тодоров от Добруджа, понастоящем в Швейцария, разказа за селяните от Делиормана и на север, които пазели зад скриновите си портретите на Стамболийски и на... царя. Той добави още, че сега печелел за един месец толкова, колкото за три години в България и заяви, че ще

запише 500 марки за освободителното дело.

Приветствие поднесе Рияк, дългогодишен емигрант от Чехословакия, който поласка присъстващите с думите на Цицерон: “Гласовете трябва не само да се преброяват, но и да се теглят (на кантара)!”

Имаше още много други изказвания. Думата беше дадена на всеки желаещ. Изказаха се от анархисти (Бекяра, който също беше дошъл с колата на някого от френските делегати и Кольо Тенджерков) до монархисти, цанковисти и либерални еколози, представени от Антон Машев от Сан Мандрие до Тулон, който бе дошъл със съпругата си Лидия и семейство Фосколо (Фреди и Райна). Те бяха съдени заедно в един шумен “шпионскодиверсантски” процес с Петър Бояджиев, за когото ще стане дума по-нататък в спомените ми. Антон Машев беше съден заедно (поради бягството му – две години преди процеса от 1968 г.). Особено „ярко“ бе участието на онова леке и бъдещ зъболекар Петър Хаджидимитров от Берн (?), което скоро след събора на БОД започна да издава “сговористко” списание, в което пръв “реабилитира” Александър Цанков, а след “подмяната от 1989 г. се ожени за изпратената от СДС (или по-скоро от ДС) като български посланик в Швейцария “парламентарна лъвица” от казионния БЗНС - Елена Кирчева (с псевдоним „Ива“ към Второ главно управление-ДС, 08, 01.), но за всичко това и за още много други истории и бележити личности на нашата велика “епоха кърмачка” ще пиша подробно в V-ата част от моя документалнофантастичен “роман”.

Преди обедния антракт, изсвириха “Шум и Марица” на който марш аз не станах, после “Велик е нашият войник” и други подобни идиотщини, по който повод казах: “Пак ще плащаме репарации.” И приканиха през обедната почивка, всички, които одобряват проектопрограмата на БОД да си впишат имената в учредителния списък и да се подпишат с който акт те стават автоматично членове на новоогласеното “освободително движение”.

След обета, който продължи до към 14 часа, обявиха, че в залата, ще влязат само приелите програмата. Аз останах отвън и Ценко, който се зададе с видните иностранны гости, ме запита защо не влизам. Казах му, че не съм и няма да подпиша програмата, поради което не ми се полага да влизам, нито да скандализирам другите. Ценко се засмя, прегърна ме през рамото и ми каза да не се занасям и да не обръщам внимание на бюрократичните формалности. И ме поведе към входа, през който влязохме заедно, като каза:

- Все пак, няма ли да ни приветстваш? От вашия патриарх е дошло приветствие, което ще бъде прочетено.

- Ценко, аз мога да приветствам нашите сънародници, като революционер. Ти беше искал да се приготвя. Ето ти написани акцентите на моята реч. Виж я и ако я одобряваш, ще ми направиш знак. В това, което ще кажа няма да се отклоня нито на йота от това, което ще прочетеш. Влязохме, аз останах “при народа”, а Ценко с “официалните лица” заеха местата си в “деловия президиум”. Бях седнал напред и можех да наблюдавам дори мимиките и гримасите. Докато другите се настаняваха, той хвърли поглед върху листа, който му дадох, по лицето му през летния

загар изби червенина, прибра го в джоба си и колкото покани вас да говорите, толкова ме извика и мен на трибуната. Това беше най-естественото и най-доброто и за двама ни – нашите програми нямаха нито една обща точка, а мястото, поводът и публиката не се нуждаеха от дебати и скандали. Така аз не интервенирах на учредителния конгрес на БОД, не се присъединих към “Движението”, но председателят му благоволи да ме допусне до залата, за да продължа да изпълнявам ролята си на “китайски наблюдател”. (По друг повод и при други обстоятелства, след завръщането ни в “родината” през май 1991 г., той ми даде писмен документ, че никога не съм членувал и още по-малко съм бил в ръководното тяло на БОД, но и за това – в Петата част!)

От трибуната прочетоха поздравителната телеграма на изтърсака на Кобургите – Симеон-2 и публиката ръкопляскаше “за успеха на нашата обща кауза”! В замяна на това, само съобщиха, че има приветствие от “патриарха на българския анархизъм” – г-н Георги Хаджиев, но и него скриха в папката на непрочетените, макар че то беше много по-примирително и насърчително от моето; но дори и в този му вид явно не е било “уста за ушите на най-широкото, всенародно обединение на антикомунистическите сили в емиграция и страната”.

Слушах изказващите се и разглеждах присъстващите, с мнозина от които се познавахме и с някои от “народните дружбаши” имах лично приятелство. Бяха станали по-разговорливи, защото изглежда на обед си бяха позволили по-обилни дози шнапс, вино и бира. Изглежда има “исторически моменти”, които, ако ги посрещнеш с глава-махмурлия, отминават безвъзвратно, без да се свърши нищо, а после се пелтечи.

Слушайки “ораторите”, си мислех, че свинете, които говорят за равенство и братство (свободата им изглеждаше като безспорно завоевание в нашата епоха) между работници и капиталисти, искат по всяка вероятност да станат агитпропи на “народния” или на неокapитализма. И изглежда, освен власт в миниатюр, която получаваха, имаха по-важната задача да поставят под контрол всяко изненадващо действие на емиграцията, ако тя все още беше способна за такива действия. Искате доказателства за тия ми подозрения и твърдения? Ами огледайте се в залата – учредяващото се БОД е пълно с агенти на всички разузнавания и полиции (изброяването им – Левордашки, Лозев, Мато, Кюков, Благо...), ами самият Ц.? – “он слизкий как *уй” – не можеш го удържа, нито лесно да го класифицираш! В залата присъстваше един, който декларира, че е бил дългогодишен затворник в България и когато “отговорен другар” му казал, че в залата има четири агенти на ДС, той поиска имената им да бъдат обявени публично! Иначе щял да си отиде! И си отиде с: “Бъдете щастливи!”

В момента, Ценко, в желанието си да направи движението по-масово, се разграничи и от Левордашки, който бе поискал в преамбюла на програмата да се фиксира антимоанархизма на БОД...

На мен ми се струваше, че неговият компромис с “десницата” (монархисти, фашисти и др.) е продиктуван от компромиса му със “Св. Св.” (свободен свят). Нали, по собственото му признание, приживе на д-р

Г.М. Димитров американците (разбирай агентите на ЦРУ, които са били натоварени с наблюдението, контрола и ръководенето на източноевропейската емиграция) са искали обединението на Гемето с Кюсеиванов. После ожениха БЗНС на Дими Краварев и Милка Генадиева с останалите фашизоидни емигрантски организации, подписали меморандума срещу присъединяването на НРБ към СССР, а сега Ценко Барев правеше пред очите ми балетни стъпки в същата посока. Може би е разбрал, че само при тези условия ще дават да се лочи от копаята на прословутите “сто милиона долара” (гласувани преди повече от две десетилетия за “освобождението на поробените народи” и навярно отдавна изконсумирани). В следващия антракт Бекяра ми каза, че само сега, “за пръв и последен път”, прави компромис, като е подписал програмата, защото: “Нали разбираш, хората ми услужиха да ме доведат с колата до тук” (и може да ме оставят да се прибера в Париж на свои разноски... О tempora, o mores! – би казал нашият Ботев). Вместо това аз пък му казах, че “свинската идея” няма да го напусне до последния ден от живота му. Засегнат, той заяви, че сега ще видя колко несправедлив съм бил към него и когато влязохме в залата за последното действие през съботния ден, Бекяра поиска думата и от трибуната каза, че не е чул да се говори нищо за социалния въпрос. Байчев, който председателстваше “сеанса”, му отне думата, а Тасе запита с огорчение:

- Защо, нали подписах?

На което Ценко отвърна със съответна интонация:

- Социален въпрос, а?

Бедният Атанас Смиленов Димитров Бекяров си мислеше, че са го довели, за да чуят мнението му по социалния въпрос. Той беше последният, който поиска думата за днес и първият, на когото тя бе отказана.

Най-важната част на Конгреса – изборът на председател и “Изпълнителен комитет” на новоучреденото освободително движение – беше оставена за утрешния неделен ден, след което щеше да се полее и да се поеме обратния път – кой откъдето е дошъл... Всъщност и този въпрос беше предрешен, но си струваше да се види една още несъстояла се демократична власт - в действие. Сигурно щеше да бъде поучително зрелище. Съобщиха, че вечерята ще започне от 19 часа, като всеки ще се простира според чергата си, а сутрешното заседание ще започне в 9 часа.

В съседство със залата имаше ресторант, където щяхме да вечеряме, а засега оставиха хората да си починат, да се опознаят или разходят из града. Аз направих последното. Разхождайки се, размишлявах върху случилото се през съботния ден в залата. Първоначалната “идея” като че ли беше да се събере всякаква сволач или олош, както казваха сърбите, без елементарна проверка кой – кой е?, ако се съди по изказванията на учредителите и гостите и по прочетените приветствия. Или, ако трябва да съм по-точен – целта беше за се заглуши всякаква мисъл за борба, поставяща на дневен ред социалния въпрос, както го нарече Бекяра. Следователно, не и да се води реална борба срещу болшевизма, защото без “лява хватка” тя може да се счита отнапред осъдена. Следователно, нищо ново под емигрант-

ското слънце – мръсотията щеше да продължи да се влачи по отгъпкания от 30 години път, само че срещу по-ниско заплащане. Може би никакво? Или само срещу надеждата, че ще платят!? За вечеря седнахме на една маса с Лозев, Фоти, бай Геро и още неколцина бивши “якобинци” от домакинската рота в Гермерсхайм. Поръчах си порция леберкезе с бира – традиционно и от най-евтините менюта. Моят земляк Митко Лозев, който също беше се измъкнал рано-рано от капана на болшевиките, преди той да изшпрака, се декларираше геметовец и макар и 22-годишен, “след девети” беше назначен от земеделския министър Борис Бумбаров, за когото се говореше, че на младини бил анархист, за негов секретар. Сега той изразяваше недоволството си, че в програмата не била включена кооперативната идея и за мое учудване каза, че също не се е подписал и не се счита за член на БОД по тази причина; а бай Геро, който вярваше сякаш на Ценко, му каза:

- А ба, Митко, ти пък нидей са фаща за запетайката.

Това вече ме развесели съвсем и предложих на бай Геро да си поговорим за *утки... След като се навечерях, извиках келнера, платих си сметката и се отправих към хотела, в чиято стая бяхме настанени заедно с “професор” Иван Венев. Бях заспал, когато той се прибрал и запалил лампата, която ме събуди мигновено. Идиотът беше в настроение и му се искаше да обсъждаме първия ден на конгреса. Казах му как ми действа електрическото осветление и се обърнах с гръб към него и с лице към стената, като настоях да си ляга по-скоро и да гаси. Само че той беше настроен на друга вълна и каза, че после ще спим цяла вечност. Пратих го по дяволите и изрмжах заплашително:

- След десет минути ще разглеждам осветлението, както и всеки среднощен шум, като казус бели - с всички произтичащи от това последици. Тонът ми респектира моя съквартирант, той утихна, изгаси лампата и не го чух да шукне до утринта.

Неделя, 25 юли 1976 г.

Този път сеансът се председателстваше от д-р Коста Тодоров. Предполагам, че Ценко се беше спрял на него не заради съпадението с името на бившия анархист и впоследствие виден земеделец и авантюрист, който след един изключително бурен живот бе склопил очи в емиграция. По-скоро в доктора той виждаше една породиста швейцарска “дойна крава” и подходяща компромисна фигура на “обединител на емиграцията”. След като той даде ход и прочете единствената точка от неделния дневен ред, стана д-р Метев от САЩ и предложи листата с имената на ръководството, като информира присъстващите за всеки един с кратки биографични данни. Повечето ми бяха познати. Бяха почти изключително земеделци, ако изключим господата д-р Моллов и д-р Станев от Швеция и г-жа Ана Сепетлиева от Швейцария. (За други не си спомням.) Гласува се анблок, след което всеки от избраните ръководители на освободителната борба ставаше прав при извикване на името му, за да се представи на конгресистите и гостите, които също бяха допуснати да... ръкопляска.

Госпожата беше цяла в бяло, стана като на модно ревю и се завъртя, за да

я огледа публиката. Макар и приближаваща петдесетака, тя хващаше още око. Но не ми беше ясно защо Ценко я беше включил в ръководството. Дали смяташе да й възложи ролята на една Цола Драгойчева на БОД или щеше да я натовари с други функции, не се знаеше. След единодушния избор, д-р Тодоров съобщи, че току-що избраното ръководство ще се оттегли, за да избере председателя на движението и неговия заместник, както и да “номинира” заведущите различните сектори. През това време конгресисти и гости са поканени на кафе-пауза в преддверието на залата. След това ще им се съобщи съставът на “задграничния министерски съвет”, който трябваше да ръководи “освободителната борба на нашите поробени братя и сестри в милото ни отечество” и който щеше „след победата да поеме ръководството на страната до провеждането на първите свободни парламентарни избори”. Цялата тази процедура извика в главата ми стари спомени от затворите, където също се съставяха подобни “кабинети”. Имаше и една група от старци около бай Сандо Механджийски, съименник и депутат от времето на Стамболийски, известен с “метилиявата афера”, чийто „екип“ от “министри” имаше средна възраст 80 години и ни служеше за майтапи, макар че “народната власт”, лишена от нашето чувство за хумор, беше набутала присъди над 15 години на всички членове на “временното правителство”, което се бе самонатоварило с благородната мисия да запълни вакуума след “падането на комунистите от власт” и да не позволи ексцесии и саморазправи на озверялата тълпа. (Ставаше дума за 1952/1953 г., в разгара на “Студената война”, когато във всеки момент очаквах нейното сгорещаване и пристигането на “съюзническите освободители” откъм Турция, Гърция, Югославия и по... въздуха.) Стана ми смешно.

След около час ръководството влезе, предаде един лист, който бе прочетен от сегашният Коста Тодоров. Както се и очакваше, за председател на БОД бе избран Ценко Барев. По-неочакван беше изборът на д-р Моллов, като негов заместник, но и това беше разбираемо – публиката не трябваше да остане с впечатлението, че това “движение” е една поредна креация на разделения на различни крила БЗНС. Тоест и в това отношение Барев следваше линията на покойния д-р Ге-Ме Димитров с неговия БНК. Трябваше да проверя в архива останалите номинации, но си спомням, че о.з. капитан Байчев беше определен за отговарящ за военните въпроси на освободителната борба, а Благо завеждаше разузнаването. Така конституираният състав на ръководството на новото движение беше посрещнат с бурни аплодисменти, след което Учредителният конгрес на БОД беше закрит. Това стана около обяд на 25 юли 1976 г. Както изисква доброто възпитание, и аз стиснах ръката на новоизбрания председател. Тя беше потна. Очевидно той се беше вживял в ролята си и бе напрегнат и развълнуван от “избора”, който го въвеждаше в сферата на властта, макар и виртуална. Самият Ценко казваше за други, като например за бай Добри Терпешев: “Властчица – масчица!” Той ме прегърна, залепи ми по бузата една юдинска целувка и ми прошепна, че в “тесния кръг”:

- Теб те избраха единодушно да отговаряш за работата и връзките с България.

Тая нова шмекерия беше абсолютно “противоустановна”, тъй като той знаеше отлично, че с отказа си да се разпиша под програмата аз се самоизключвах автоматично от БОД. Трябваше ми известно време, за да разгадая смисъла на този “лупинг във висшия политически пилотаж” на моя приятел – поне така Ценко ме представяше навсякъде, декларирайки нашето приятелство и такова беше мнението почти на всички. Включително и на бившата ми съпруга Климентина, която след завръщането ни в България ми каза, че всички ме “считали за дясната ръка на г-н Барев” и искаше да го посъветвам да не се коалира в парламентарните избори от края на 1991 г. с професор Николай Генчев, който се ползвал с лошото име на доносник, а бил и факултетски партиен секретар в близкото “то-талитарно минало”. Но и това е една история от V-та част. След церемонията се реши, или бе решено предварително, да не обядваме в ресторанта, понеже щяхме да закъснеем. Бяха раздадени сандвичи на желаещите, бира и безалкохолни напитки или минерална вода. Така обядът беше спестен и поехме обратния път. И на връщане за нашата “втора родина” аз пак пътувах с Митко Лозев и другите ми спътници. Имах чувството, че Мерзавин и неговата госпожа бяха доволни от разходката. Иван Венев, както обикновено, говореше възбудено глупости със и без връзка с “текущия исторически момент”, а Лозев ме запита какво мисля за приключилото мероприятие. Измъкнах се, като му казах, че случилото се нуждае от задълбочен анализ и сериозен разговор в подходяща обстановка.

Чакаше ни отново 8-9 часов път до Париж. Изолирайки се от разговорите и заобикалящия ме шум, размишлявах върху отминалия Конгрес и подреждах “събитията” в главата си, за да ги запиша в тефтерите си още щом се приберем. Вечерта, преди да си легна, записах:

“Дали това беше губене на време?” - Не повече от пропиляното във висене пред телевизора или работейки в събота, за да подобрим материалното си състояние или за да купим и изпратим на бабалъка слухов апарат... Прехвърлях през ума си видно и чуто през двата дни. В началото всичко беше хаотично, дори, мислейки си за нашия свинар Бежара, си спомних за “бай Мильо Свинята” от Луковит, който в пазарджишкия затвор се въртеше около легиона. Той се гордееше с рекорда от едно изложение – свиня от 565 килограма, която беше пирографил върху дървената си табакера, откъдето произлизаше и прякора му. Но, по-сериозно – трябваше ли да се отзова на поканата, макар и като “китайски наблюдател”? Мисля, че да – “Учредителният конгрес” ми даде повод за много и разнородни размишления, и за приличащия на фейлетон “исторически” репортаж.

Нашите клисари около “Наш път” искаха, от една страна, да си сътрудничат с другите “сектори” на емиграцията; а по-късно щяха да твърдят, че присъствието и участието в техни “мероприятия” може да ни компрометира. Само че аз отхвърлям категорично всяка идея за “сътрудничество” с политиките. За мен то е равносилно на измяна на идеите ни и аз неведнъж съм употребявал аргументацията си срещу участието на дейатели на ФАИ и СНТ в правителството на Ларго Кабалеро по време на Испанската гражданска война. Тогава? Какво търсех аз в Манхайм и не

само сега, не само там и не само с БОД. Както цитирах вече: “И свободата (революцията) ще има своите йезуити!” (Хр. Ботев)

Присъствайки на представлението, аз си мислех не толкова за земеделците и техните спътници у нас и в емиграция. За мен те бяха отминат етап и както казваше поетът, “Мъртвият не ни е враг.” При горенето на днешното българско общество, дребната буржоазия и селяните стават на пепел. Техните политически остатъци на Запад поемат своя естествен път в редовете на буржоазията (а масата им се пролетаризира) и преживяват идейна еволюция, която едва ли ще удължи агонията им. Изгубил реалната си социална база и на Запад, и на Изток – “у дома”, подобно хамелеон, БЗНС приема цветовете на по-силните – на болшевиките или на партиите на частния капитал. Ценко може би се опитва с много сложни завои и фортиции да си гарантира самостоятелна, а може да мисли и за доминираща роля в предстоящите събития. Само че никой не е успял да надиграе социалните сили и историята. Някогашната прогресивна левица на дребната буржоазия умря, за да даде простор на таещата се в душата на всеки дребен буржоа реакционност. Време за “двоедушие” повече няма!

Моите “разрушителни размишления” са насочени по-скоро към реалния враг, в случая - болшевиките. Те не са дребни, те са свръхедри “буржоа”, по-едри от най-едриите, изникнали върху “плурализма” на частната собственост. Тук “тръстът” е един-единствен - държавният, “както учи” Владимир Илич Улянов. Трябва да се прави всичко възможно за противопоставянето на “левите фракции” срещу “десницата” в една компартия. На армията срещу полицията. Да се използват личните противоречия и разногласия между водачите в една фракция, на по-ниските ръководители срещу по-висшите, на заместник-директора в едно предприятие срещу директора, на единия началник срещу другия, на безпартийните срещу партийните и доносниците... и т.н., и т.н., та в момента на революцията разложението във вражеския стан да бъде пълно, а тяхната сборна резистентност – равна на НУЛА!

Възможно ли е това или са само фантазии, опитът за чието реализиране може да доведе само до гибелта на влизащия в подобна “безчестна игра”, защото ще бъде смазан от зъбчатите колела на държавната машина? Преди да отговоря, бих искал да повтора за страдащите от морални скрупули:

ДА БЪДЕШ ЧЕСТЕН СПРЯМО ВЛАСТНИЦИТЕ Е БЕЗЧЕСТИЕ! И още, никога не съм твърдял, че такава игра не носи рискове и че е невъзможен дори летален изход. Но за този, който притежава велик идеал, интелигентност, смелост и съобразителност и най-вече – **ОРГАНИЗАЦИЯ ОТ РЕВОЛЮЦИОНЕРИ ЗАД ГЪРБА СИ**, борбата срещу болшевизма не е така безнадеждна, както може да изглежда за страничния политолог и “мислител”. Целта е **ПРОНИКВАНЕ, СЪЗДАВАНЕ И ЗАСИЛВАНЕ НА ПРОТИВОРЕЧИЯТА**, при това не на идейна плоскост (те нямат идеи и идеали!), а чрез използване на всичките им слабости, с интриги, коварство, удари в гърба и т.н. с оглед **РАЗНИЩВАНЕТО ИМ!**

Остава ми да отговоря на главния въпрос, предпоставка за успеха на по-

добра СТРАТЕГИЯ И ТАКТИКА НА ПОДМОЛНАТА ВОЙНА срещу ВЛАСТТА:

ВЪЗМОЖНО ЛИ Е СЪЗДАВАНЕ НА ОРГАНИЗАЦИЯ ПРИ ДИКТАТУРАТА и ако ДА – от какъв тип? НЕЧАЕВСКИ или МРЕЖОВ? Или КОМБИНИРАН и допълван с всичко ново, което създава колективния ум на тези, които са решени да се борят?

Аз твърдя: ДА! Отрицателният отговор е равносilen на капитуланство! Кой са възраженията на капитулантите, на опортюнистите или просто на... “философстващите”?

- Деформиране на индивида, влизащ в подобна “макиавелистична игра”.
- Подготвяне кадрите на една нова диктатура, защото дори в началото професионалните революционери да са били с най-искрени намерения – “пътят към ада винаги е бивал постигнат с добри намерения”!

- ДРУГИ?

Да се разгледат тези и възможните други възражения, като се влезе в утвърдителна полемика, след което да се разгледат въпросите на конспиративната техника и на опита на различните организации – наши и чужди, които са имали достатъчно продължително съществуване, включително и при най-тежки/реакционни условия!

И още един ФУНДАМЕНТАЛЕН ВЪПРОС: Може ли организацията да ускори революцията? Моят отговор е също ДА! Иначе създаването ѝ е безмислено...

Понеделник, 26 юли 1976 г.

Отново сме на шантието. В невиджаната от 103 години жега във Франция, копаеш длето и чукаш дупка в бетона, за да минеш с тръбите за проводниците. Обляган съм целия в пот и едва дишам. Карталски е застанал зад гърба ми и след като ме е наблюдавал дълго, пита:

- Какво правиш ти тук?

- Имитирам Микел Анджело Буонароти.

Сряда, 28 юли 1976 г.

Един от въпросите, на които търся отговор, е: възможен ли е продължителен мир между капиталистите било на вътрешния, било на международния пазар? Тоест възможно ли е, в рамките на “плюрализма” на собствеността или на отделните държави, финансовоикономическите магнати и политическите бандити да стигнат до джентълменско споразумение за мирно преразпределяне на пазара и за редуване в креслата на властта, съобразно динамично изменящата се мощ? Тоест, да образуват едноединствено световно Акционерно д-во, където всеки получава дивиденди, според броя на притежаваните акции, който варира във времето?

Ако погледнем в страниците на отечествената ни история, които са изпъстрени с кървави преврати и войни (по техния брой през последните 100 години ние не отстъпваме на коя и да е от останалите балкански и европейски страни) отговорът на въпроса безспорно е отрицателен! Но трябва да се изследва още и връзката между вътрешнополитическата и международна нестабилност и ранния стадий на капитализма, тоест дали

с развитието му светът не навлиза, ако не в епохата на бленувания от Кант “вечен мир” (каквото по моему съществува само в гробищата), то за определен отрязък от историческото време в пророкувания още от Кауцки период/стадий на СВРЪХИМПЕРИАЛИЗМА? (NB-2011: Днес са измислили ново понятие – ГЛОБАЛИЗАЦИЯ.)

Петък, 30 юли 1976 г.

Понякога ме обзема презрителна омраза към работниците, защото са обикновени еснафи, чието единствено преимущество е, че са много, но твърде рядко се възползват от него. И по-често човек може да ги види в ролята ако не на черносотници, то като слуги на капитала и властта. Например американските строителни работници преди четири години бяха организирани побища над студентското “Движение за демокрация” и при срещата си с президента Никсън му наложиха жълта каска в знак на “класово патриотична солидарност”.

Трябва с максимална обективност, безпристрастно и без превземки да се изучават различните слоеве на масата, наричана с гръмкото име “Пролетариат”! Чух веднаж Миджуб-“Антонио” да обяснява на другите от Мануиловите наемни работници, че съм по постройките за малко, докато науча френски. Аз му бях отговорил, че смятам да остана между тях, докато се събудят. На моя напън “да отида в народа” той отговори:

- А, тую е жанти /колко си любезен.../.

Събота, 31 юли 1976 г.

След като си отпах и сготвих боб яхния, отидох до “канцеларията” на Ценко. Беше сам, тъй като “хъшовете” бяха във ваканция. Каза ми, че следващия понеделник и той заминава за Корсика, където имаше вила и ме беше канил многократно, а аз все отклонявах любезната покана и познавах корсиканската му “резиданс секондер” само от снимките. Съобщих му, че и аз излизам в годишен отпуск от 13 август. Той повтори поканата си, но аз обясних, че искам да направя една обиколка на някои от европейските страни, да се видя с приятели – българи и чужденци. Тогава той, който умее да ползва другите за свои цели, веднага ми предложи да обединим усилията си и да се видя и с хора от БОД, да опипам пулса и настроенията след учредителната юлска конференция (така наричаше състоялото се в Манхайм сборище) и без да съм му дал каквото и да е повод, каза, че ще разделим разноските и че Кафадаров и Благо ще могат да ми гарантират нощувките. Отговорих, че парите не са проблем, а във Виена и Триест имам наши хора, при които мога да остана на квартира. Той ме изгледа недоверчиво, мислейки, че блъфирам, както самият често постъпваше. Само че аз не играя покер и наистина можех да си платя хотелите или да остана на квартира при Продан в австрийската столица и в Триест при нашия стар другар Томазини, който ни беше помагал неведнъж. Но не отказах услугите си, още повече, че исках да видя отблизо какво представляват някои от хората на БОД и да се запозная с маниера им и изобщо годността им за сериозна работа. Щях да срещна и някои от социалдемократите и фашизоидните патриоти, както и да по-

сетя лагерите за емигранти по маршрута Франция - Германия – Австрия – Италия и обратно.

Въпреки това той каза, че ще телефонира на двамата и ще ми съобщи резултата. Замоли ме утре, ако ми е възможно, да телефонирам в дома му, ако не, щял да ми остави писмо в “канцеларията”, което мога да получа от заместника му д-р Моллов. После прибра набързо лулата, вестниците и пощата си, заключи своето “Тюме” и тръгнахме заедно пеша по обичайния ни маршрут, който той наричаше на шега “пътят на победителите”: рю Брюнел, авеню дьо ла Гранд Арме, площад Етоал/Шарл дьо Гол, Шан-з-Елизе, и т.н. до неговото студио край гробищата на Монпарнас, след което се разделяхме и аз вземах метрото от възловата станция “Дан-фер Рошро”, за да се прибера в квартирата си на авеню Версай.

Неделя, 1 август 1976 г.

Сутринта той дойде сам в квартирата ми и ми предаде един плик. Каза, че ако не ме намерел, щял да го пхне под вратата. Поканих го да влезе, но каза, че бърза с оглед приготвянията си за утрешното пътуване до Корсика. След като се сбогувахме и си пожелахме приятен път, той си отиде, а аз отворих незапечатания плик. Вътре съвсем делово беше записал задачите, които искаше да ми възложи, адресите и телефоните на хора, които да видя и т.н. Тези неща той бе написал върху бели картончета, формат пощенска картичка, разграфени на квадратчета и ги бе придружил с кратко писъмце:

Драги Георги,

Отговорът на Кафадаров е благоприятен. Ще разполагаш при него със стая, душ, но кухнята ще управлява лично. Той е във външен от Конференцията по сведения дадени от стария (социалдемократ) Н. Ангелов. Значи – използвай отличната обстановка. Ще видиш двамата доктори – внимателно – след като получиш указания от Ст. Каф. Телефонът му в къщи е: 248 – 92 – 42. Свободно време: събота след обед и неделя. Работният обект на Стефан е: Mexiko Platz 16 Wien, tel.: 24-64-40 (текстилно магазинче), работно време 7,30 до 18 часа .

П.П.

1. Тръгва се от гар дьо l'Est (Източната гара.) Ще провериш разписанието!

2. Минава се през Германия чрез Страсбург.

3. Вземи 10 броя от последното “Бъдеще” + няколко от немското издание.

4. Кафадаров да ти даде адреси, за да се изпратят броеве от немското издание в Австрия: официални бюра, депутати, журналисти и пр.

5. Вземай адреси на интересни българи и на бъдещи абонати – където минаваш.

6. Вземай си бележки за по-интересни неща – за да имаме един точен доклад, като начало за бъдеща работа. Той ще ни послужи като мярка, доколко ще вървим напред или ще продължим да тъпчим на едно място!

Ц. Добър път!

За Георги

Във Виена:

1. Д-р Чолаков; Д-р Донеv – хора по тяхна професионална линия от България.

2. Параходите по Дунав – разписанието – въпроса с моряците.

3. Камионите и шофьорите.

Да се запита Стефан:

4. Ако ние съберем пари и открием магазин, каква сума ще е нужна, какви възможности има една такава стопанска операция?

5. За емигрантите в лагера.

6. За българската колония, ресторантите, легацията.

7. Може ли да се намери човек, който да раздава списанието на туристи, идващи от България?

8. Да ти уреди срещи с Ангелов, Загорски.

В Триест:

1. Камионите.

2. Параходите по Средиземноморието.

3. През Югославия, Македония, Западните покрайнини.

4. Контрабандистите.

5. Копие от адресите.

(Когато се върнах, Ценко продължаваше почивката си на Корсика, а когато се завърна, му разказах сбито това, което видях и се случи по време на обиколката.)

Понеделник, 2 август 1976 г.

Лозунгът и тук, на “батимана”, както вече сте разбрали, бе същият като в концлагера: “Пилей време, пести сили!”... когато това беше възможно... Няма нищо по-жалко от това да не съзнаваш собственото си робство. В съседно помещение работи някакъв алжирски идиот, който през целия ден пее високо и монотонно три ноти. Подобни “представители на натоварената с историческа мисия класа” те карат да побеснееш и да им строшиш черепа с чука. Върху подобни “щастливци” се крепи робството. Испанският маоист и зидар ни напуска. Той ще се завърне в Мадрид със спестяванията си за 14 години, където ще си купи барче и ще продължи да “работи” за пролетарската революция. “Идеалът” му е да вземат властта, за да стане партиен секретар или шеф на стройрайона, а може би и генерален директор на “Здрава храна”. И ще разказва пред учениците спомени за своето... “героично революционно минало”. Те трябва да го гледат в очите, защото в тях е отразена човешката същност. Трябва да се научат да я разбират, четейки там.

Вторник, 3 август 1976 г.

Отново във вестниците пишат за еврокомунизма. Евентуалното прокламиране на “независимостта” на европейските компартии от Москва ни най-малко не изключва присъствието в тях на агентите на нейните полицейски и шпионски служби, което обстоятелство е още едно основание

за съдържащите се в ембрионално състояние бъдещи партийни чистки и процеси срещу всевъзможни “антипартийни” групи. Например присъствието в ръководствата им на московски агенти като “страстната” баба Ибарури (в ИКП).

Сряда, 4 август 1976 г.

Има минути на батимана, когато смъртта е толкова близка и дори желана. Само нейната безсмисленост те възпира. Едва тук, в парижката жега, когато изкачваш смазващия товар нагоре по стълбата към деветия етаж, разбираш това, което поетът е почувствал, но мисля, че не го е познавал лично, пишейки: “АДЪТ Е САМО ЗА НАС!” И когато разказваш смиренно за тихите ужаси на работническия живот, например за онази жажда да се отпуснеш в морската вода, жажда близка до халюцинация, когато в лепкава пот под изгарящото слънце или в душните и миришещи на изпращения изби се задъхваш и лягаш на цимента с надежда да отнеме от огъня, който обгаря мускули и кости, когато в главата ти е разтопено олово, а ослепителният блясък на прожектора от 1500 вата и пробиващата тавана над главата ти бормашина те заслепява и оглушава или алжирският идиот блъска, като с китайска капка, върху черепа ти, пеейки своите жални два-три тона на пустинята и теб ти иде да виеш или да убиваш с чука, тогава всички филантропи те съжаляват, въздишат: “бедният” и питат могат ли да ти помогнат с нещо. Но ако им кажеш, че всичко това трябва да умре, като се започне с “доброто общество”, с политическите салони и банкетните зали, тогава всички, които допреди час са те оплаквали жив, настръхват и не пестят средствата – от помята на клеветите до куршума, за да заглушат звуците в устата ти. Ето защо, когато чуя да плещат за “Свободния свят”, изпитвам съвсем същото гадене, като онова от речта на кварталния ОФ-агитпроп.

Петък, 6 август 1976 г

Още една седмица и идва ваканцията.

Странен ми изглежда тоя “Св. Св.” (свободен свят)! Затова, на нашенците, които го защитават безусловно, бих искал да поставя няколко въпроса:

1. Двадесет и двата диктаторски режими в Латинска Америка принадлежат ли към Св. Св.?
2. Другите подобни режими в останалата част от Третия свят (в Азия и Африка) – в Иран, Саудитска Арабия, Тайланд, Индонезия, Южна Корея, остатъците от Чан Кай Шек върху Формоза или наскоро загиналите колониални или расистки режими в Индокитай, Кения, Родезия, Южна Африка и т.н. също ли са част от Св. Св.?
3. Защо в Португалия е пълно с английски капитали, вложени тук по времето, когато “демократът” Салазар гарантираше тяхната сигурност с помощта на своята тайна полиция ПИДЕ, със затворите и концлагерите?
4. Защо плъховете започват да бягат от потъващата Испания на фалангата?
5. Защо, чрез устата на най-отговорните си дипломати, цитаделата на ка-

питала – САЩ - поставя като главна цел на американската външна политика спрямо Източна Европа съхранението на статуквото, а нейните капиталисти и политици, заинтересовани от просторния пазар на Руската империя, са готови и ще й дадат статута на “най-облагодетелствана нация”?

6. Защо Германия, Франция, Белгия, Холандия и т.н., и т.н. “свободни държави” предоставят кредити и капитали на България и другите “народни демокрации”?

7. Защо финансират и предоставят оръжие на “демократа” Тито?

8. Защо, след Втората световна война, изоставиха всичките си “съюзници” от Източна Европа, от Миколайчик и Дража Михайлович до Никола Петков и Ян Масарик?

Има още десетки такива ЗАЩО? Сред които, не на последно място, е: защо “великите демокрации” образуваха така нар. антифашистка коалиция с Русия на Сталин, жертвите на чиято диктатурата надхвърляха **по това време** (1941 г.) стократно, ако не и хилядократно жертвите на хитлеризма??? (Дванадесетте милиона загинали в нацистките концлагери, за които говорят британски източници, бяха избити главно след тази година!!!)

Наистина странен “Св. Св.”! Нито един от прочутите дисиденти, които пристигнаха на Запад откакто съм тук – от Солженицин през Плюшч до Амалрик - нито веднъж не казаха истината за този свят, чиито сергии те защитават... рицарски. Пазарът наистина е велика сила.

Събота, 7 август 1976 г.

Диапазонът на революционните възможности или пределът на капиталистическото развитие ще завърши с **пълната автоматизация в САЩ, Япония, Западна Европа и т.н., но революцията може да започне и в СССР или Китай**, за да се разпростре оттам планетарно. Следователно, възможностите за революционни действия в незрелите, неразвити страни в Третия свят, като Китай, Индия, Бразилия и т.н. остават открити и затова аз считам, че всяко наше действие, дори когато е безуспешно, струва милион пъти повече от “успешното” ни бездействие.

Ако един ден в света остане само един анархист, това ще бъде аз! Или на барикадата, където бих искал да намеря смъртта си. Тогава някои от нашите епитропи ще ми завиждат, защото такава смърт е предопределена за големите сърца!

Неделя, 8 август 1976 г.

Промяната в американската политика спрямо СССР не е резултат на глупост или на отрезвяване. Тя е следствие от динамично изменящото се съотношение на силите (включая социалните сили във всяка от двете страни и съответстващата заплаха за световните интереси на всеки от конкуриращите се световни хищници).

Катята ми каза, че адвокатската щабквартира на изнасяните ливански капитали включва неколцина сътрудници, които знаят коректно почти всички езици и са се специализирали в областта на гешефтите. Те проуч-

ват кои райони на света са най-рентабилни и “стабилни” политически, за да инвестират. Дават подкупи на всички - от най-дребните (секретарките) до най-едрите (министрите). Не броят парите и са недоволни от това, че не могат да имат и в Париж същия стандарт, като в Бейрут, с готвачка, камериерка, гувернантка, шофьор и пр. “помощници”.

В горещите месеци на лято 1976-то за тях няма ваканция. Бледи, мазни, плувнали в пот, те дори не спят. Имат всеки ден стотици телефонни разговори, делови и конфиденциални преговори, изпращат по половин тон препоръчана и експресна поща – писма и колетни пратки от по няколко килограма – за всички краища на света и за всички столици. За да се пестят време, всяка секретарка, която изпращат да свърши нещо, заминава с бакнота от сто франка и такси, което струва 15 – 20 франка. Малките, кръгли, тлъсти, с вид на апопектици ливански финансови спекуланти, специализирали в юридическите факултети на САЩ, Лондон и Париж, отказват да приемат обратно рестото от 80 – 85 франка и с великодушие промълвят: “Това е за Вас.”

За една “консултация” от 9 страници за Дженерал Моторс едно от тези свинчета получава по 5000 франка – сума, за която един високо квалифициран електротехник ще трябва да работи волски два месеца. След което ще ми говорят за равни възможности и за подбор на средствата за борба срещу изплувалите на повърхността на “цивилизованото” буржоазно бласто купчини от мошеници, паразити и убийци...

Вторник, 10 август 1976 г.

Когато франкистките палачи гаротираха Антич, Хаджията и “отговорните деятели” около Монсени бяха изненадани и не можеха да си обяснят защо буржоазната преса “вдига толкова неадекватен шум” около това убийство, търсеха обяснение и се включиха със закъснение от месец и нещо в “шума”. Наблюдавайки тези закъснели и принудени реакции, си мислех, че щом нещата са станали толкова печални и отвратителни, навярно **не остава нищо друго, освен да се каже истината без сурдинка и без да се държи сметка за това, дали някой ще се обиди или разсърди от изричането ѝ на глас...**

Дори смъртта на собствените си другари, паднали в борбата за бъдещето на човечеството в коя и да е столица на Запад или Изток ние не можем да използваме пропагандно рационално и резултатно. Поради прострацията, която владее Интернационала (IFA), обикновено отминаваме с мълчание загиналите в борбата “с кървавата ретроградност”, ако не ги клеветим. Когато участваме в шумни кампании (като тези за Сако и Ванцети или Пуиг Антич), то е само като опашка на либералната буржоазия или на болшевишките шмекери, които бързат да уреждат сметките си с конкурентите или правят “влогове в спестовните си чекови книжки”!

Сряда, 11 август 1976 г.

Стягам си багажа и парите за път, защото заминавам в петък вечерта след работа и няма да имам много време. След като съм си приготвил пътническия куфар, отбелязвам в големия тефтер, в който е канавата на бъде-

щата книга мисли за влиянието на Роботронната Революция (Р.Р.) върху пазара. За да го изследваме, ни са необходими сравнителни таблици за цените на “кошници” от най-различни продукти: килограм жито и хляб, месо и млечни продукти, бутилка безалкохолен сок, радиоапарат, жилище или наем, автомобил и т.н. в страните от трите свята - САЩ, Франция, България, Кения и др., след което “осредняване” на стойността на тези стоки на световния пазар в работни минути = грамове злато, сравнение – съпоставка на стандартите със средния и еволюиите им в дългосрочен план, ефектът от тази процедура върху производителите във всяка от тези страни и накрая, къде е най-голямо свиването на печалбите и за чия сметка...

Във връзка с този проблем - критичен преглед на модерните икономически теории за пазара и цените на буржоазията, на социалдемократията, на “ортодоксалните” марксисти, каквото и да означава последното и на различните дисидентски, опозиционни и революционни течения на мисълта на “Изток”.

Четвъртък, 12 август 1976 г.

Отидох в Брюноа на баня (у Катята), защото иначе трябваше да търся в Париж обществени заведения от този род, а винаги съм гледал на тях с известна погнуса. Вече почти никой във Франция, освен може би клошарите, не се ползваха от услугите им и едва ли се спазваха елементарни хигиенни норми. Поне така са ми разказвали някои от по-старите емигранти, които в началния период са живели под наем в “беззвездни хотели”, където са заплащали услугата. Прочее и ние се “къпехме” на такива начала в хотел “Феникс” и плащахме по 5 франка от джоба си (което беше половината от дневната “сума”, която ни отпущаха филантропите от различните организации, фондации, църкви и “червени кръстове”, които се занимаваха с тая високохуманна благотворителна дейност, от която злите езици казваха, че персоналетът и особено ръководителите на тези богоугодни заведения са натрупали бая ми ти “бели пари за черни дни”).

Петък, 13 август 1976 г.

Сутринта, къпан и отпочинал в чисти чаршафи, отидох на работа, като избягвах особено замърсяващите операции и запразних още към обяд. Едва дочаках да стане 17 часа, сбoguвах се с колегите и си пожелахме, живот и здраве, да се видим през септември, след което побързах да се прибера в квартирата. Бях си купил един план на Виена, сменил франкове за шилинги (курсът беше 1 : 2,5), имах обиколена билет от една туристическа агенция за маршрута Париж – Мюнхен – Виена – Гориция - Триест - Венеция – Флоренция – Рим – Пиза – Генуа - Тулон – Марсилия – Париж. Купих си и една карта на целия маршрут, за да не пропусна някоя от гарите, на които трябваше да правя смяна или тези, които бяха цел на етапите от обиколката ми. Нали пътувах за пръв път сам в “Европата”, отбелязах в тефтерчето си Реперите на латиница за по-сигурно, за времето 13.08.1976 – 30.08.1976 г.:

1) Paris – Est Strasbourg Auer – Kiehl München Salzburg WIEN (14 -18/08)	2) Tarvisio Gorizia TRIESTE (18 – 24/08)	3) Trieste Venezia Firenze ROMA (25 – 28/08)	4) Roma Pisa Genova Nice Marseille PARIS
---	---	--	---

Бях готов за пътешествието, от което трябваше да се завърна на 30 август. Приготвих си и няколко сандвича, шише с вода и бельо за смяна и наслагах всичко в огромната раница на американски войник, която бях купил още миналата година от “Марше о пюс” (“Пазарът на бълхите”) на “Клинянкур” - парижкия битпазар, където можеше да се намери всичко, дори униформи на японски адмирал или на съветски маршали.

Петрус не отговори на уведомителното ми писмо, следователно нямаше да се отбивам в Залцбург, а щях да продължа директно за Виена. Очевидно можех да считам този “Никола-петковист” за окончателно “записан в списъка на клиентите за варницата”. Като че ли, при такъв голям брой кандидати, трябваше да я изкопаем достатъчно широка и дълбока, за да погълне всички, които са се “уморили да мислят ангажирано” и “не искат да изгарят... мостовете с родината”.

Влакът тръгваше в 22 и 30 часа от Източната гара, затова потеглих в 21, та да стигна на време. Предпочитах да чакам заминаването на трена, отколкото той моето пристигане. На гарата си купих последното издание на “Льо Монд”, намерих коловоза и вагона, качих се и в купето се настаних с раницата си на най-горното от триетажните легла (по шест в купе). Дълго след като влакът беше потеглил, преглеждах новините и може би към полунощ загасих лампата и се приготвих за сън. Пижама не сложих, от тия луксове бях отвикнал още в затворите, само си свалих обувката и ги поставих до раницата.

Събота, 14 август 1976 г.

Събота – сутринта. Ритъмът на колелата ме беше приспал, а ме разбудиха немски гласове. Бяха граничарите на немско-австрийската граница. Значи бяхме прекосили половин Европа без никой да ни потърси какъвто и да е документ. Беше светло и от долните “етажи”, изглежда, отдавна бяха будни. След проверката на паспортите, отидох до тоалета, за да се облека и плисна две шепи вода на лицето. Когато се завърнах, “шафнерът” беше отнесъл одеала, възглавници и чаршафи, прибрал кушетките и спътниците ми бяха насядали по местата си в придобилото нормален вид пътническо купе. Моето място беше до прозореца с гръб към посоката на движението. Говорех немски, от който разбиха отделни думи. Направи ми впечатление мекият им изговор. Помислих си дали не са омекнали от многото бой, излязи през последните две световни войни. Но после разбрах, че австрийският немски и отчасти баварският се отличавали с тая си мекота. Одухотворени не, но спътниците ми бяха весели, с открити лица и необичайно за нас любезни. Спомних си “Бай Ганя”, който казваше поучително на нашия студент: “Не ги гледай, че са толкова мазни!

Викат ти Гут Моргин и те гледат в кесията!” От бай-ганювото време бяха минали повече от 80 години. Дали се бяхме променили много и в каква насока? Вече знаех колко е неприятно да не знаеш езика на хората, с които се налага да прекараш известно време заедно, но това е! Смънках, че не говоря немски и се загледах през прозореца към нивите, които приличаха на полета на огромна шахматна дъска. Нивите ожънати, всичко беше прибрано, подредено и чисто до скука...

В ранните следобедни часове пристигнах на една от виенските гари. Слязох с раницата и с потока пътници се насочих към изхода. Седнах в чакалнята и понеже бях прегладнял, извадих сандвичите и картата на Виена. Адресът, на който щях да бъда приютен, беше: Kafadarov Stefan / Czerningasse 29/3/2 / 1020 WIEN 2.

Взех едно такси и след 15 минути шофьорът ме стовари пред вратата на блокчето на № 29. Позвъних на апартамент № 2 на трети етаж. Вратата се отвори и в рамката ѝ застана бай Стефан Кафадаров. По-скоро нисък на ръст, към 60-те, със сивобяла къдрава коса и болезнено червен цвят на лицето. Прегърнахме се, макар че се бяхме виждали само няколко пъти при Ценко и на “Конгреса”. Той ме посрещна радушно и ме покани да си оставя багажа в стаята за гости, след което ме въведе в банята, за да си измия ръцете и се освежа. После ме отведе в кухнята, където беше сложил масата. Живееше сам, не се беше женил и често имаше гости. Тоя стил ми беше свършено познат. Аз правех същото в Париж.

След като се осведомихме за приятели и споделих плана, с който ме бе изпратил Ценко, той ме покани на ядене и пиене. Казах му, че на гарата съм си изял сандвичите и не чувствам глад, но домакиният ми заяви, че у него той се разпорежда, а аз ще трябва да се съобразявам със заведения ред. Замолих го да съединим обед с вечерята и да поприказваме, докато ми се смелят сандвичите. Попита ме искам ли да пия нещо – помолих за една кана със студена вода, защото августовските горещини усилваха жаждата ми, а водата в моето шише беше станала като топъл чай. След като донесе каната и чаша, седнахме и аз пристъпих към работата, която ме беше довела при него. Започнах да изреждам:

- Разписанието на пътническите и търговски кораби. Възможности за връзки с екипажите. Камиионите. Необходима сума за откриване на магазин със стоки, интересувачи българските моряци, туристи и др.

- Адреси и евентуални връзки с персонала на хотелите, в които отсядат нашенци.

- Легацията и агентурата ѝ, поведението им. Адреси. Търговски и туристически представителства. Български студенти и специализанти.

- Може ли да се намери подходящ човек да раздава материали (списания, брошури и т.н.) на пристигащи от България?

- Срещи с емигранти в лагера Трайскирхен. Български ресторанти и други места, където се събира българската колония във Виена. Адреси за абонати. Нося списък на обекти, чиито адреси да се издирят постепенно и изпратят на Ценко.

- Нося броеве на “Бъдеще” - на български и немски – за раздаване на нашенци и изпращане на официални институти, бюра, депутати и жур-

налисти в Австрия.

- Да ми се уредят срещи с докторите Чолаков и Донеv. Имат ли клиента от България? Със Загорски, Ангелов, евентуално – Табаков.

След тоя предварителен разговор бай Стефан каза, че за тази вечер е уредил в ресторанта “Македонски клуб”, във втори Бецирк, среща с новопристигнали българи, с които по негова преценка е полезно да разговарям. С отваряне на магазин или на ресторантче той е готов да се заеме, още повече, че след като турци и югославяни били елиминирани, поради кризата, сега пазарът бил наводнен от българи. На ден минавали по 70-80-90 камионджии, както и моряци от корабите. Имало и доста туристи с рейсове на пътническите кораби по за 14 дни, разделени на три категории, според платежоспособността им. С цени от 320, 360, 420 лева до края на октомври. Даже придошлите грузински евреи започнали да използват името на бай Стефан за привличане на клиента. Изобщо покрай търговийката, обмяната на вещи и продукти и с ядене и пиене се установявали доста контакти, в което ще мога веднага да се уверя сам.

И наистина, към 19 часа отидохме в “Клуба”, който беше една македонска механа, където заварихме неколцина нашенци, пристигнали завчера: капитан Петров, лоцман Борис Братоев и брат му Иван Братоев – строителен работник, арматурист, тръгнал с жена си на екскурзия. Седнахме на една маса, след представянето и запознанството, и веднага пролича социалното разслоение в нашето “безкласово общество”. Капитанът и лоцманът, които имаха нелоши заплати и възможности за дребни спекули и контрабанди, се страхуваха повече. Дори и след пиенето избягваха политическите разговори, докато работникът, без да го питам, веднага започна да си изплаква душата, поглеждайки скришом към другите:

- Тежко е, братко, ама между нас да си остане. Работя като вол и съм се състарил. Аз съм по-малкият брат, но хората все мислят, че съм бащата. Тая сиромашката, и тя буха за 80 лева. Ожених дъщерята, скоро дядо ще ставам. И там е като навсякъде – едни си имат, други нямат и баш тия дете не работят, те най-много получават. Има предприятия, в които заплатите на работници, които са под нормата, не стигат и 80 лева, а директорът получава до 4000 лева с премиалните. Башка други привилегии и кражби. Това дразни, ние създаваме богатата, а за нас не остава нищо. Но какво можем да направим, много здраво държат комунигите.

Аз развивам темата за бунтовете и въстанията в другите източноевропейски страни. Соча му примера на откъсналите се от Москва Югославия, Албания, Румъния след 1968 г., което показва, че Москва не е толкова силна, колкото си мислят. Казвам, че кризата и разложението са обхванали и самата Русия, Китай я натиска отдолу, от юг и положението на “комунистите” не е за завиждане.

Работник от 30 години, като че ли в очите му светва вадежда. Той се чуди как да изрази задоволството от срещата ни и иска да разменим адресите си, като ми дава своя – Иван Братоев / ул. “Духовно възраждане” № 4, етаж 2 / Русе, а жена му побутва другите:

- Вижте ги, тия не могат да се разделят.

Първоначално госпожата говореше като грамофонна плоча, но после се

поотпусна и пригласяше на мъжа си в оплакванията. Майка ѝ, която била от едно Русенско село, я снабдявала с месо, сирене, вино, зеленчуци и всичко, което можела на седемдесет и кусур години да си произвежда в двора и половиния декар, който ѝ дали за частно ползване. Имали си вече и апартамент след 15 годишно чакане да им дойде редът. Това беше работническо семейство от най-горния слой на класата. Надницата на главата на семейството беше над 10 лева. Мислеха догодина да направят една екскурзия до Париж. Искали да видят света и сами да съдят за нещата. Не го попитах как така лесно ги пускат двамата, но вече знаех, че ще ми отговорят за “децата – заложници”. Иван Братоев казва, че непременно ще потърси начин да се обади на брат ми Огнян, с когото са колеги от строителството. И накрая заявява:

- Ако по някакъв начин дойдеш в България, знай, че си добре дошъл у нас.

Куражът му, ако не се дължи на алкохола, ми се струва подозрителен. Ако е искрен, брат му и капитанът може би ще му се скарат. Друго какво могат да му направят? Много кандидати за работа с железата няма и “народната власт” ще преглътне малките виенски волности на “своя” арматурист. Възможно е и да е кука, но най-вероятно е, мисля си, че казаното ще остане на масата - без последици за него и за... “каузата на освободителното движение”. Все пак, като се прибера в Париж, ще намеря начин да му изпратя малко наша книжнина.

Прибирайки се, Стефан ме пита за впечатлението ми. Отговарям, че съм излязъл скоро от България, познавам настроеността и разбиранията на днешните ни сънародници и липсата на носталгия ми позволява да ги съдя трезво. Само след проверка на свършената работа можем да отсъдим. Засега, повече ми прилича на разговор на маса с ядене и пиене, каквито и у нас се водят всяка вечер със стотици хиляди, но от тях вече нищо не излиза. Бай Стефан ми казва, че съм много песимистично настроен, но самият той е напоен с жлъчка и за никого не чух да каже хубава дума.

Неделя, 15 август 1976 г.

На следващата утрин разпитвам бай Стефан за нашия Продан Христов, за когото казах, че Хаджията ме е замолил да се поинтересувам от лекарството му срещу рак – имал близка болна. Бай Стефан изглежда беше в течение на много от работите на Продан и от това, което ми разказа си личеше голяма доза неприязън. Лекарството се казвало РН-3. Било рекламирано от някакъв си д-р Савов, чиято специалност била журналистика и реклама. Продан работел с някаква немска лекарка и имал пациенти чак от САЩ. Продавали флакончетата много скъпо и с парите се строяли апартаменти на името на брата - дипломирания д-р Христов. Апартаментите били от по 300 квадратни метра в 19 бецирк. Освен това имал още две големи двуетажни къщи, с обширна градина, работилница за антени, в която работели български работници, повечето на черно по за 3000 шилинга (1200 франка). Над работилницата била лабораторията за производство на РН-3 и т.н.

За да проверя сам нещата, поисках от бай Стефан да телефонирам. Чух се с Продан и му казах, че трябва да го видя. Определи ми среща за следобед, а с какъв транспорт и как да стигна до него, разпитах бай Стефан. С трамваите и с помощта на картата стигнах в 16 часа до дома, където живееха двамата братя Христови. Още от вратата Продан пожела да ме разведе в лабораторията. Тя беше наистина на втория етаж в отделно помещение, но долу не видях работилница, нито работници. Лабораторията беше запустяла, виждаха се ръждясали центрофуги и “джунджурии”. Каза ми, че е преустановил всяка дейност, поради съдебни неприятности и преследвания от властите. После, когато влязохме в жилището му, той каза, че имал в момента гости от България, които укрил на втория етаж, за да не чуят нашия разговор в хола. Като седнахме, Продан предложи троянска сливова и туршия и надълго ме занимаваше отново със своята история и борби с големите фармацевтични компании, които искали да сложат ръка на откритието му на безценица. Всичко беше възможно. Направи ми впечатление, че има висок стандарт, колата му беше огромен “Мерцедес” и през цялото време ме убеждаваше, че ако с помощта на Анархистическия интернационал лекарството му бъде регистрирано и започне разпространението и приложението му, ще потекат стотици милиони и тогава не само ФАКБ в изгнание, но и Интернационалът няма да има никакви финансови проблеми (нали и самият Продан се декларираше анархист). За майка си, която бе дошла с баща му и останала във Виена, Продан казваше, че отделял по 60 хиляди шилинга годишно за издръжката ѝ (бащата починал). На въпроса ми как са ги пуснали българските власти, Продан правеше жестът с търкането на палеца и показалеца и казваше, че всичко е корумпирано до мозъка на костите си. В добавка той казва, че имал безброй роднини и приятели от България, които пътували до Виена и с тях се вършело внасянето на малки дози от чудотворното лекарство, което помагало срещу всички видове рак и във всичките му фази. Добави, че странял от българската емиграция във Виена, защото между нея имало много доносници, а той не искал да скъса с родината и още по-малко да му се пречи на бизнеса. Знаех от Хаджията, че чрез него получавахме редките писма от “Дъб”, тоест от “малкия” Христо Колев Карловеца, но сметнах за излишно да му съобщавам, че съм посветен в “конспирацията”. Общо взето, малкият Христо не блестеше с интелекта си, но с писмата си ни съобщаваше най-вече слуховите, които циркулираха в “родината”, придружени с общи приказки, вместо анализи (някои от тях, леко подправени, Хаджията поместваше с псевдонима му в “Наш път”). В интерес на истината, Христо рискуваше много, защото евентуалното разкриване от ДС означаваше най-малкото арест и интерниране, а при подходяща обстановка, ако станеше належащо, копоите можеха да изфабрикуват като нищо един “шпионаж в полза на чуждо/неопределено разузнаване”.

Дали Продан беше искрен във всичко, което разказваше или искаше да се презастрахова пред нас, не можех да кажа. Струва ми се, че настойчивостта му да искаме съдействие от португалските другари след “Карамфиловата революция” беше продиктувана от убедеността му, че в мътни-

те води на Португалия от 1975/1976 г. той най-лесно можеше да похарчи своя еликсир против рака. Каза ми, че е опитвал с Унгария и дори с България, посредством консула Стефанов - негов съученик от Карловската гимназия (Кафадаров ми говореше за по-трайни връзки с легацията, надхвърлящи тригодишния мандат на “съученика” Стефанов). Имал връзки и с нашия православен поп във Виена, заради религиозната си майка. (Това, че изпращаните от БПЦ божии служители в чужбина са до един вербувани от ДС, а някои имаха и чинове, беше тайна на полишинел.) Не пропусна да добави, че се страхувал брат му да не го изгони, защото оставал на улицата; но ми направи впечатление, когато изкуфяващият “Д-р” се вестна за малко, подчинените отношения, в които той се намираше спрямо Продан. В продължаващия ни разговор нашият бизнесмен каза, че е опитвал пласмента на РН-3 и в Испания чрез “добрия и либерален цар Симеон” и франкистките здравни институти. За да ни заинтересува, той обяви, че ако се заемем сериозно с регистрацията, можем да направим така, че фирмата производител, макар и да се води на името на частно лице (неговото), фактически ще бъде на организацията. (Кафадаров казваше, че имал пари и за правнуците).

Когато се опитах да премина по същество за внасянето на нашите идеи (в духа на “Третата кошница” от Хелзинки) в България и за финансовото подпомагане на дейността на Парижката организация в и вън от страната, Продан говори обстойно за загубата на време в излишни разговори. Той отказа лептата си, защото Хаджията му казал, че Федерацията е богата, но въпреки това изрази готовността си да участва (засега) безплатно в “експеримента” с разпространението на нашата книжнина и отчитането на резултатите. От отношението му към парите (бяха станали неговата фикс-идея) си помислих, че може би ще опита да превърне раздаването на нашите брошури, книги и броеве на списанието в обект на спекулация срещу българско сирене, кашкавал, троянска ракия и т.н., и т.н. Уплаши се и от отиването ни в лагера за емигранти край Виена и отклони искането ми да ме отведе до Трайскирхен. Все пак, заключението беше “делово”: поиска да му се достави книжнина и методика за контролиране, както и да представим план, адреси и му дадем свобода на действие. Аз му поисках да ни набави адресните книги на Перник и Ямбол. И се питах дали е безкористен. Ако не е, трябва да му се вземе страхът; а може би и част от парите? За съжаление, сме принудени да използваме като “строителен материал” това, което имахме под ръка, а то не беше от най-високо качество.

Когато на тръгване му казах, че нещата ще се оправят, макар отсега да не е съвсем ясно кога и как, той ми отвърна:

- Абе, ще се справи, ама ако човек си намери достатъчно солидни връзки...

Явно говорехме за различни неща.

Разделихме се с обещания, но аз бях скептичен и си мислех за възможността да се заселя за няколко месеца във Виена за работа и контрол, но съзнавах, че сам ще ми бъде изключително трудно. Дори за квартира в обширното жилище на нашият “съидейник” не можех да разчитам.

Всичко трябваше да се обмисли и планира в детайли, като се използва всеки според възможностите му, макар и скромно, но постоянно. Като се върна, щях да се заема сериозно с инструкцията за разпространение на нашата пропаганда, както и с въпроса за рекрутиране на млади хора, чрез опипване на почвата и индивидуално въздействие, посредством системни разговори. Като илюстрация мога да използвам случая с Мирослав Иванчев. В момента, когато пишех тези редове, ми дойде идеята да се издирят адресите на неутралните и приятелски настроените към “народната власт” емигранти, гастарбайтери и натурализирани бивши съотечественици, които си кореспондираха с България и от тяхно име да се изпращат “писма”. Ще говоря с Киро Попчев дали е съгласен да разработи картотека за Македония, чрез телефонни книги, преса и списания, като ги категоризира. На всяка цена трябва да говоря със Сандо Христов от Лондон за организиране на “канал” за изпращане на материали през Македония. Както и с нашите, които са осъществили бягството си след престой в Югославия. От Кафадаров взех адреса на Тодор Славински от Босилеград - председател на българското малцинство в Западните покрайнини със седалище в Белград, както и разписанията на рейсове от Ниш за София, от Босилеград и от Скопие - за Кюстендил, Благоевград и София. Намерих и адреса на лагера за емигранти до Белград (Пиринска Скъля) и се разбрахме с Методи Златков да се потърсят адреси на българските колонии в Гърция – Солун, Кавала, Драма, Гюмюрджина. Благо щеше да даде адреси в Турция (на изселническите комитети на турци, родени и живели у нас). Също да се изпращат материалите ни до българските/източните и до западните агенции и радио и телевизионни редакции. (NB-2011: Днес това не е никакъв проблем, особено с помощта на Интернет, но тогава беше цяла “шпионска афера”).

Изработване на куфари с “двойни дъна” за туристите през лятото!

По-нататък обмислях как да си разпределяме задачите. Всеки от нас трябваше да вземе по десетина брошурки с намален формат, отпечатани на пилюр. Да се раздават на чуждестранните другари по 4-5 и се инструктират за работа с идващите от България и тези, които заминават за там, заедно с подходящи адреси. За целта трябва да се сдобием с пликосе на фирми, чиито оферти-реклами могат да се намерят в списания, бюлетини и вестници. След което да се иска отчет за раздадените и експедирани екземпляри (за анализ на резултатите от дейността и за контрол).

Стефан Кафадаров устрои среща с българоеврейския богаташ и агент на ДС във Виена Анисим Христов, комуто списанието-мухоловка “Славяни”, издавано от Комитета за българите в чужбина, правеше реклама. Срещата се състоя във вилата му край Виена, където се явих с револвера под мишницата “за всеки случай”. Посрещна ни надут простак на 65-66 години, който обичаше яденето, пиенето и българските песни. Пари за БОД не порачи да даде, защото правел това за “Славянския комитет”. Връзки с него поддържал и Загорски, който му искал пари за патриотите от БНФ. Не разбрах дал ли им е, но очевидно, ако се понатисне по-яко, ще се бръкне по-дълбоко...

Но най-същественият и нерешен до сега, въпреки хвърлените усилия,

проблем си оставаше този за ПОСТРОЯВАНЕТО НА ЗАЩИТА в случай на залавяне на приносители на “писмата” от българската или от някоя друга източна полиция. При липса на “разменна организация”, на преносителя остава само да държи на едно и също: “Намери ме на аерогарата (или там, откъдето тръгва пътническият транспорт за БГ) и ми каза, че болната му майка или баща не получават от него никакви писма и ме замоли да го пусна по пощата в България”. (За жалост, поради възтържествувалия опортюнизъм, сме изпаднали до това жалко състояние, в което не можем да “респектираме” копоите и техните началства.) Или с увещаване на случайни западни туристи: “Имам приятел...” и се разказва някаква сърцераздираща история, като се замолва да пусне писмото в някоя улична или трамвайна пощенска кутия. При залавяне и без уговорка, туристът автоматически и най-естествено поема защитата си по начина в предния случай.

Понеделник, 16 август 1976 г.

В понеделника отидохме до клуба на Табаков. Него го нямаше още, но заварихме вуйчо му - стария Ангелов. Каза ни, че се плашел за дъщеря си и внуците, с които поддържал връзка с писма, а самият той едва ходел и не е за такава работа. Обеща да ни запознае с едно младо момче – банатски българин, женен за дъщерята на протестантския пастор Матей (или както му казваше Бекяра – “Матейката”, с когото били заедно в затвора, откъдето го знаел като прононсиран доносник). Та зетят на Матейката имал връзки с Зайчар, които могло да се ползват. Видях се и с Табаков и неговите виенски (щях да кажа кремвирши) социалисти. Постепенно в “клуба”, тоест в даденото от австрийската соц-партия помещение на “Виднер Хауптштрасе” се бяха събрали 6 човека от новодошлите в лагера, от които само синът на ген. Драндаревски е бил член на БРСДП в България. На останалите шмекери Табаков обещаваше бързо уреждане на документите, а до това време ги викаше да му помагат в експедицията на “Свободен народ” и от тия, които бяха по-окумуш искаше да пишат статии с пресни новини от родината. С две думи, “раздаващият азил” агент на австрийската полиция и по съвместителство председател на БРСДП в изгнание вършеше в Австрия същата работа, като Благо в Триест. Към 11 часа пристигна и самият той. Ангелов ме представи...

Табаков ми приличаше на надут пуяк. Разговорът ни беше кратък, държа се нагло и взаимните ни впечатления бяха “адекватни”. Бившият агент на УДБ-а и настоящ австрийски полицей започна разговора, като на следствие. Прочете си нотаците за Ценко, говори срещу събора в Манхайм и изрази “съжаление”, че в следващия брой на “Св. народ” ще пише по повод тази разединяваща емиграцията инициатива. Аз се държах като епитроп и говорих с тих пасторски глас. Обясних му за какво съм съден, каза, че е чувал тая история и не разбира противоречието между терора, за който съм съден и сегашното ми смирение. Запита нахално дали това не е мимикрия. Отминах въпроса и взех да му разказвам за мъртвите и живи членове на ЦК на БРСДП, с които бяхме добри приятели в затворите. Не прояви никакъв интерес, защото сигурно е изпитвал неприятно чувство

от напомнянето за евентуалната утрешна конкуренция, ако някои оцелеят... Това беше първото ми и последно виждане с него. Трябваше да ходя сам до лагера, като си записах, че от Операта трябва да взема Локалбаан и да сляза на спирка Трайскирхен, като търся **Fluchtlinkslager / Otto Glockerstrasse 16 / 2514 Traiskirchen – NO**. В съседство с лагера се намирало кафене, в което винаги се въртяли новопристигнали “хъшове”. Сбогувах се със “социалистите”, казах на Ангелов, че няма защо да ме изпраща и тръгнах към спирката на метрото, което трябваше да ме отведе до емигрантския лагер. Мислех си, че в нашата епоха професията на Дякона не върви особено, освен ако легендата не преувеличава силно неговите седемгодишни обиколки сред рахатуващата под сянката на султана рая. И се питах, не може ли да се използва насилието, за да ги принудим да се борят, след като с него ги държат в робство и “дълбоко замразяване”? Може, отговарях си, но е необходим някакъв минимум от истинска организация, а точно това липсваше и все повече се убеждавах, че хората, които търся, ги няма и в чужбина. Очевидно, дори и да са имали някакъв заряд, с времето “животът” и бездействието под “ръководството” на лидерите, които дявол знае кой и какво ги ръководеше, хъшовете бяха анестезирани и не ставаха за нищо друго освен за моабети. “Что делать?” Огледах се наоколо. Парламентът беше наистина помпозен. Отпред някаква мраморно-златна имитация на гръцката класика, а по двете възходящи към вратите му алеи наредени, като просящи, елини и римляни – от Херодот до Цезар. По покрива кацнали колесници и безброй статуи с толкова много орнаменти, които биха могли да се употребят като... куки. Куки, които ще стигнат за обесването на всичките “народни избраници” от черно-червената мафия, която в аперидичен ред управлява народното стадо от еснафи в Австрийската Федерална република. Засега, в нея всичко е тихо, тлъсто и тъпо. Като че ли, стоящият вляво бюст на “големия соц. теоретик” д-р Карл Ренер, чийто сурат поразително прилича на... гъз е символът на днешния идеен и интелектуален запек на виенското филистерство.

Адвокати с големи кореми, тлъсти лица с хитросветкащи очички, сменящи костюмите си според случая - от каскета и комбинезона до раирания панталон с фрака и цилиндъра – ето кои управляват света.

А наоколо си виждам рицари без лица, с железни маски, те пазят учредения и банки – властта и богатството на капиталистическото народо-властие...

Късно следобеда имах среща и с д-р Чолаков. В кафенето на Хотел “Ерцхерцог Карл”. За да стигна дотам, трябваше отново да отида до Бургтеатр и да мина между трамвайната линия и градината, като отдясно ми остава театърът. Минавам под подлеза и стигам до Операта по “Картнерщрасе”, продължавам по “Вииднер Хауптщрасе” и след църквата в ляво, на ъгъла с “Моцарт щрасе”, се намира хотелът. Влизам в кафенето – еспreso, което е към него.

Докторът ми каза, че е много зает и разполага с 45 минути. Излагам лаконично молбата на Ценко, но той бърза да ме отрече: Стефан знае всич-

ко, тук трябва свободен, млад, материално обезпечен човек, а при него всичко е противоположно, поради което не може с нищо да бъде полезен, но ни “пожелава успех в нашата трудна и благородна работа”. Повече няма какво да си кажем. Дори не отворих уста за чек до Ценко, платих си кафето и се сбогувахме, пожелавайки му на свой ред крупни успехи в неговата високохуманна професия. Май схвана сарказма ми, но това не ме интересуваше.

Разхождайки се, след кратката ни среща, си мислех, че почти всички са умрели – “в гробищата ако се разхождах и с надгробните камъни да разговарях, може би ефектът щеше да е същия”. Интересно, дали Ценко не вижда, че всички са непогребани мъртъвци или ме прави на идиот?

Продължих разходката си по обратния път. Срещу Бургтеатър е Община-та – Ратхауз. По алеята, която води към нея, от двете страни са разположени статуи на “строителите на Империята”, която вече не съществува. Хладни, горди, маниакално безчовечни човечета. Изпращали на заклане и в робство десетки поколения верноподаници през всичките векове на мерзост, грабеж, войни, закрепостяване и църковен блясък в мрака, прието да се нарича... история. А горе, върху покрива на общинския дом, като зелен скакалец е кацнал някакъв светия или крал с пряпорец и шашка. Интересно, дали всичко това в деня на гнева ще остане непокътнато, за да развеселява грядущето с глупостта на предтечите или “вандалите” ще отнесат светиня му заедно с общинския пиедестал в небитието с артилерийски обстрел?

Но иначе “Градината на народа” е красива и покоряваща дори клоко-чещата в главата ми злоба. Направили са даже едно сполучливо копие на Акропола над Атина. Тихата и спокойна зеленина предразполага към добри, различни от моите напоени с нитроглицерин мисли.

За връзка с градинарите бай Стефан ми даде адреса на магазина за плодове и зеленчуци на Никола Колев, бивш офицер и затворник, но ми каза, че е затънал в търговийката си до гуша, така че не гарантира какво ще излезе от разговора...

Вечерта отиваме в българския ресторант “Рила” на “Марияхилфер Гюртел”. Собственикът или подставеното лице е агент на ДС. Сядаме на масата и той пристига веднага за поръчката. След това бай Стефан отива и приказва с него. Връщайки се, се смее и казва, че ме е представил за полковник от разузнаването, дошъл инкогнито на инспекция. За да се увери, чорбаджията започва внимателно да подпитва, аз отговарям уклончиво и загадъчно на въпросите му, но накрая собственикът, убеден в съобщеното му от бай Стефан, се впуска в подробно описание на българската фауна във Виена. Когато си тръгваме, той не дава и дума да се издума за плащане. За “нашите хора” комунизмът вече е настъпил.

Вторник, 17 август 1976 г.

Във вторника, в последния ден преди заминаването ми бай Стефан ми уреди среща с един от “преуспелите” българи – филателиста Загорски в 8,30 часа, пред главната фасада на Бургтеатр, като ми обясни с кой трам-

вай ще стигна до там.

Разпознахме се, той беше над петдесетте, с половин перука и боядисана коса. Имал млада жена, родена през 1943 г., която беше взел от Лагера и избягваше да я показва и среща с нашенци, които само гледали как “да я оправят”. Спрях битовите му словоизлияния, представих му се и изложих мисията, с която обикалям. Каза ми, че си губя времето. Той не вярва в промяната на статуквото в Европа и още по-малко в нас - при такъв народ. Всичко е разложено и се е променило към по-лошо. Счита, че мнозина от нас няма да пожелаят да се завърнат, а други няма да бъдат пуснати да влязат в България. Лично той, при никакви обстоятелства и промени, няма намерение да се връща. Има си достатъчно пари и връзки тук. Но мрази болшевиките и е готов да им пакости и го прави според силите си. Готов е да получи книжнина и да направи усилия за вкарването ѝ вътре, макар да не вижда смисъл. Каза, че Иван Дочев е голям политик и демократ, макар че самият Загорски и болшинството, които членували в “Националния фронт” били профашистки настроени.

Попитах го защо нямаме своя дума за “НАЦИЯ” и защо мнозина употребяват в говора и речите си “българското племе”? Това обстоятелство евентуално би могло да отговори на въпроса за датирането на създаването на българската нация! Правейки се, че не е чул последната ми забележка-въпрос, Загорски заяви, че не бил очарован от “Бъдеще”, все повече “изстивал” от прочетените в него материали и не знаел дали да продължи абонамента си. Той самият пишел книги и запита готови ли сме да ги разпространяваме, срещу процент. Изглежда мисли, че от просветителската дейност може да се печели. Уведоми ме, че досега са му взели за отпечатването им към 80 000 шилинга (някъде към 33 000 франка). Само за едната, макар и в малък тираж, му поискали между осем и десет хиляди франка. Могло да стане по-евтино в Словения, но там УДБ-а цензурирала издаваната литература.

В разговора ни му казах, че не изпитвам омраза към болшевиките като отделни личности и считам, че само трябва да се отстранят от властта и парите, след което да им се даде възможност да се препитават с честен труд. Той възрази:

- Как можеш да не ги мразиш след всичко, което са ти причинили?

- Аз мисля, че ако уважаваш себе си и обектът на омразата трябва да притежава своите достойнства. Доколкото ги познавам, дори и тези, които са били достойни хора, собствената им машина ги е смляла и от някогашното им достойнство не е останало нищо. Как да ги мразя тогава? – Да слеза на тяхното ниво? - Не мога и не искам.

Разделихме се и повече не се видяхме и с него. Дори не съм проявявал интерес чрез общи познати. И с такива Ценко е решил да прави “освободително движение” или да... измъкне няколко стотин шилинга?

Независимо от всичко, аз си оставам на своето: дори и бакалите, като Загорски, ако се държат с желязна ръка, ако ги насърчаваме, контролираме и им поставяме задачи, чието изпълнение създава у тях самочувствие, че са полезни за делото, можем да ги ангажираме и накараме да отделят част от времето и парите си за народната кауза. Но за това е необходи-

мо постоянното присъствие на организатори или ако употребим старата дума – на професионални революционери. Тук пак изниква въпросът за издръжката им, за средствата, необходими за едно скромно съществуване, но мисля, че и той не е чак толкова труден, колкото се опитват да ми внушат. Ако работата се обмисли достатъчно сериозно, една организация от професионални революционери може да бъде превърната в самоиздържащо се, а може би и в печелившо “предприятие”... с помощта на словото и револвера. Би могло да се потърсят и намерят най-ефикасните методи и да се набележат всички обекти, от които могат да се набират средства, като не се пренебрегват и тези, които могат да дадат няколко франка или шилинга, подслон за едно нощуване или една вечеря. Всичко може да се намери, освен... апостоли и организатори, но за да проумея това, ще ми е нужно още известно време.

Предприемам една последна разходка из Виенския Пратер, по който бай Ганю въздишал. Скитайки по алеите му, намирам статуята на Карл Михаел Цирер и го разбирам защо е казвал, че най-хубавите момичета живеят във Виена. Макар и с цигулка и лък в ръцете, той прилича по-скоро на касапин, преоблечен като фелдфебел с медали. Касапският му вкус е физиологически мотивиран и затова гърдестите и гъзести виенчанки са най-хубавите в света. (Михал Статев от Дорково харесваше най-много онези трътлести наши селянки, които имат топки лой около заголените си колена.) Иначе из Пратера има красиви езера, в които плават диви патици, които в случай, че създадем хъшовско леговище във Виена, могат да решат част от продоволствените проблеми, само ще трябва “да се изследват” навиците им, защото един несполучлив лов и техният крясък ще ни превърне набързо в обитатели на австрийските затвори и то по “кокошкарски” причини. Може би работата ще стане с пневматичен пистолет...

Вечерта с бай Стефан говорим отново за евентуалното отваряне на магазинче, за масрафите около престоя от три месеца във Виена (полицията не разрешавала легалното оставане в Австрия за по-дълъг от този срок) и за разходите по изпращането на хора. Наемът за двустаен апартамент в по-бедните райони струвал 1500 шилинга - приблизително 600 франка. За храна на едно лице на месец 2000 шилинга (около 800 франка). За трима души наем + храна = 3200 франка на месец или за сезона от 1 април до 1 октомври за две смени по три месеца са нужни (с пътните) около 25 000 франка. Нищо и никаква сума за колосалните задачи, които си поставяме, но нашите организации, във вида, в който съществуват и начините, по които набират средства не могат да “откликнат”, дори ако “апостолите” се придържаха към най-спартански стил на живот. Затова изговорените приказки май са сметки без кръчмаря...

Не остана време да посетим Пансиона “Карина” на улица “Мария Хилфершрасе” № 12, където отсядали български шофьори и командировани. Бай Стефан казва, че също ще провери къде товарят и разтоварват вагони за България, какви са работниците и каква е охраната.

В сряда, след закуска, той дойде да ме изпрати до гарата VIEN – Nord и

след като доплатих за резервирано място, в южна посока на 13 коловоз намерихме композирания влак, който щеше да ме отведе в Италия. Разпрегръщахме се с моя любезен и експедитивен домакин и той си тръгна за работата, а аз в очакване на потеглянето на влака записах в тефтера си заключенията ми от престоя, срещите и разговорите в Австрия. За свършената работа не писах нищо, защото ми се струваше, че е равна на нула...

Сряда, 18 август – вторник, 24 август 1976 г.

Отпускът ми продължаваше и аз пътувах към Триест. Преди 24 години с Мардохай взривихме по погрешка апартамента на един гедерейски дипломатически чиновник. Бомбата беше предназначена за помещавалата се по-рано на същия адрес Британска военна мисия. А преди три години прескочихме стената, която служеше като граница между Югославия и Италия и разделяше един град на две – Нова Горица и Гориция. Сега влакът спря на гарата в Италианската му част и аз слязох, за да видя мястото, откъдето се бяхме спасили. Върнах се по линията, която пресичаше границата между двете половини на града и стигнах до стената. Улицата, върху която паднахме след скока, се наричаше via G. KAPRIN. В дъното ѝ, вдясно беше църквата с кюрето, от което Колчо получи първите информации за “Свободния свят”. Заставайки с гръб към стената и с лице към Италия, вдясно е багажното помещение на гарата. Отвъд линиите на много места има прорези през гъстия капилак – продължение на стената, откъдето беглецът също може да се измъкне безшумно и безпрепятствено, но не знаехме за тях (или не са съществували през лятото на 1973). Наляво от стената е разградено и има мост, под който откъм югославска територия минава канализационната мрежа... Седнах на маса пред най-близкото кафене, откъдето италианците се превиваха от смях, когато се изръсихме след скока. Пих една студена бира, оглеждайки всичко наоколо, сякаш исках да го запомня. Жалко, че няха фотоапарат...

След час, взех следващия влак и продължих до Триест. На гарата разгледах картата на града и видях, че апартаментът на Благо не беше много далече. По via Benvenuto Celini тръгнах към Piazza della Liberta и от там излязох на улица “Мъчениците на свободата”, на чийто № 3, на третия етаж живееше Благо с дъщеря си. Бях посрещнат радушно, нали ми беше гостувал десетина пъти, при което обикновено му отстъпвах леглото си, а аз лягах в предната малка стая, за да не го безпокоя, когато сутрин излязах за работа.

Хапнахме по един боб – той си готвеше сам и не беше лош готвач. Разпитвах го за новите емигранти, които според него оредявали все повече и ставали все “по-калпави”. Разказах му и за Бекяра, който беше готов да литне отвъд океана, после го осведомих за парижките освободители, които бяха избягали от летните горещини. Завърна се от работа дъщеря му...

Преди лягане го замолих да уговори среща с Томазини за утре следобед и да ми превежда, а сутринта щяхме да посетим заедно лагера до село Падричиано.

Взехме рейса, цената на билетчето се беше удвоила. От спирката поехме пеша по пътя, до лагера за “профуги” нямаше и 200 метра. Над нас, подобно бръмбар висеше хеликоптер. Положението не беше претърпяло съществени промени. Новото беше, че зад вратата-решетка те посрещаха поп, банда от полицаи и чиновници, които сега пребъркваха джобовите на всеки от влизащите в двора.

Благо ме запозна с една забележителност – адвокат Омански и двамата му сина Кенеди и Никсън. Поведохме разговор. Пита ме:

- Ти не можеш ли да ми кажеш как се влиза в тия шпионски школи. Утре на България ще ѝ трябват учени и подготвени хора.

Отидохме до бара, където продаваха безалкохолни напитки и бира. Взехме и по един сандвич, но разговорът не вървеше.

По обратния път обясних на Благо в едри линии защо искам да се видя с Томазини и искрено съжалявах, че не мога да разговарям със стария революционер директно. Намерихме го на адреса му с още двама млади анархисти: Клаудио от Триест и един работник от Гориция. След запознанството ни последният каза, че ще отиде до Нова Горица с колата, понеже бензинът в Югославия бил по-евтин. Очевидно, пускането на материали от тамошната поща нямаше да представлява проблем. Томазини искаше да сервира нещо за ядене, но аз казах на Благо да преведе, че току що ставаме от обед и че бих искал да свърша работата, за която съм тръгнал.

Предадох му един екземпляр от инструкцията, която Х. беше превел на френски, с молба да бъде преведена на италиански и същевременно да се запознаят с работата с която сме се нагърбили. Говорих за нашата книжнина, за италианските туристически агенции, пътнически кораби и авиокомпаниии, както и влакове за България и другите соц. страни. Стана дума и за изпращането по няколко броя, които замолих да облепват с италиански марки и в техен амбалаж. И още много други дреболии, като си мислех, че ще трябва да елиминирам Благо, който съвсем свойски можеше да заблуди стария революционер, представяйки се за анархист, макар че Славенов беше доста ограничен и прозрачен и нашият старец щеше лесно да се ориентира, но тогава можеше да се запита защо вода със себе си такъв преводач. В курса на разговора установих, че макар и трудно, можехме да се разберем на френски. Реших да се срещна насаме утре, когато Благо щеше да направи редовното си ежедневно посещение на лагера.

Това стана в петъчния ден. След като излязохме и се разбрахме с Благо, че ще се видим при него през следобедната почивка, с помощта на плана на Триест намерих сам адреса на Умберто Томазини на улица “Мацини”. Преди да започнем разговор по нашите работи, постъпвайки йезуитски, го осведомих за Благо. Казах му, че моят компатриот е от БЗНС, която е антифашистка и антиболшевишка партия/съюз. Предупредих го, че все пак това са политици, които нямат задръжки. Благо, например се препитава официално като преводач в лагера за емигранти и неофициално, по всяка вероятност, правейки “услуги” на италианското контраразузнаване. Обясних, че с връзките си и сведенията може да бъде полезен в

нашата борба, но че не трябва да му се позволи да ни използва в борбата за “демокрация” и т.н. и т.н. Така очертах рамките на евентуалните понататъшни отношения, връзки и взаимни услуги, като отново настоях, че всичко трябва да се прави много внимателно и да се пипа с пинсети... Мисля, че Томазини ме разбра отлично. След това преминахме към целта на пътуването ми. Запитах го може ли да се свърже с другари от Венеция, Монфалконе, Генуа, Бари, Милано, Рим, Неапол, Месина в Сицилия, о-в Сардиния и др. за изпращане на брошури и вестници за България. Добавих, че за Триест би могъл да научи адреси на италиански фирми и предприятия, които търгуват с България и с фалшиви пликотве от тяхно име да се изпращат “колетни пратки с рекламни материали”.

Казах му, че допълнителни пояснения ще получи с писмо, преведено от нашия Джорджо Хаджиев - Балкански. Дадох му и адреса си в Париж. А той от своя страна, освен за положението на техния съюз – член на Италианската Федерация и издавания от нея областен вестник “Жерминал”, ме информира за двама наши другари, арестувани в Ирландия – Ноел Мъри на 25 години и Мери Филипс на 27, които можели да получат смъртни присъди. Да съобща и да се направи възможното чрез протести, публикации и телеграми!

С Томазини говорихме още за залепване със скоч под колите на книжница и др., както и за облепване на вагоните за София, Истанбул и Скопие или за Будапеща и Москва с афиши и плакати, които ние щяхме да изпратим. Същата акция можеше да бъде проведена спрямо българските дипломатически и търговски представителства, “Балкантурист” и ресторанти и хотели, открити от подставени лица. Уточнихме кои са отличителните знаци на българския транспорт и поставихме като задача да се научат агенциите, които работят с български кораби, както и часовете на пристигане, престой и заминаване. След всичко си взех бележки за свършената работа с Томазини. Щях да докладвам на събранието в Париж.

Уикенда отделихме за заръките на Ценко и обмяната на идеи за изпращане на материали в България. Преди да пристъпим към нея, Благо ми разказа една прелюбопитна история, която научил от нашенски шофьор на ТИР. Била сключена сделка с италиански търговци на едър рогат добитък за хиляда телета. В родината пристигнали техни представители, за да натоварят стоката на наши камиони, както било договорено и да я транспортират до Италия. Заедно потеглила цяла кавалкада от камиони и минала през потемкиновите села на Добруджа и Шуменско, за да натоварят телетата. Търсенето било напразно, защото българските скотовъдци били отчели несъществуващи телета в запустелите телчарници. Звучеше като виц, но нали свидетели разказваха, че в Сибир имало на хартия несъществуващи градове, чиято “Управа” години наред получавала полагаемата ѝ се част от бюджета на СССР.

Видях, че Благо, както мнозина нашенци, се интересуваше живо от политическия живот на страната, в която живееше. В Италия предстояха избори и Славенов се беше поизплашил от перспективата за спечелването им от италианската компартия. Казах му, че Берлингер е за НАТО, кое-

то значи, че и той се страхува от съветските порядки и дружба и добавих, че всеки опит Италия да бъде извадена от Алианса ще доведе неизбежно до “нормализацията” ѝ, като армиите на НАТО в такъв случай ще действат абсолютно по същия начин, по който действат силите на Варшавския пакт към “изменниците и агентите на империализма в съветската зона на влияние”. Благо не се съгласяваше, поради което преминахме към по-общия въпрос за демокрацията и изборите. Казах му, че за мен последните са средство за подмяна или елиминиране на нежеланите конкуренти в управляващото блато. И че единствено основание за поддържането на този политически цирк е “законното и легално” подновяване на държавния апарат и смяната на втръснатите на публиката муцуни с нови крадци, които обещава да не бъркат в качата с мед, стига “волята на народа” да ги постави в говорилнята и министерските кресла, където ще се разиграят същите номера от старата програма с нови клоуни. Разбира се, Благо не се съгласяваше с моите “анархистически крайности”, макар да знаеше много по-добре от мен, че в Европа няма по-корумпирана власт от италианската и по-тясно срастване между нея и мафиотите. Процесът беше гангренисал политическия живот в страната до такава степен, че практически беше невъзможно да се прокара граница между политици и мафиоти – те вкупом принадлежаха към организираната престъпност и ако разглеждахме последната като едно акционерно дружество, разните “кръстници” и шефове на кланове на Коза ностра, Дранга и т.н. биха били дребни акционери в сравнение с редица министър-председатели, шефове на партии от десницата и левицата, депутати, генерали и др. държавни мъже и публични жени. За да не се скараме, изоставихме темата, но тази, към която преминахме се оказа още по-взривоопасна.

Когато предложих на Благо да облепим софийските вагони с афиши на БОД и Съюза на българските анархисти, той побесня:

- Ти знаеш ли какво представляват италианските карабинери? (Казах му, че видях уплаха им преди три години, когато искаха първо да предадат югославските проститутки на колегите си от другата страна на границата и след това да ни отведат в лагера, но той държеше на своето!) Италианската полиция веднага ще ме прибере. Аз не искам да ме изгонят от Италия и после да се скитам немил-недраг, нито искам да ходя по затворите, като теб.

- Ами ако други ги разлепят?

- Те ще знаят, че съм аз.

- Но ти можеш да имаш алиби за тази нощ, а и едва ли могат да предприемат съдебно преследване срещу теб, ако нямат доказателства, че подобни акции са твое дело.

- Да, но после аз няма да мога да пристъпя до гарата и ще пропадне цялата ми досегашна работа. Сега влизам във вагоните и раздавам списанието или го оставям в клозета – това е най-сигурното. Не може в течение на 12-13 часа никой да не влезе в клозета.

- Абе Благо, нали след един-два доноса копоите на ДС ще започнат да претърсват твоите “тайници” преди всяко потегляне на влака и да обират пропагандата ти, а и най-лесно ще те идентифицират, тъй като името

ти фигурира сред сътрудниците и настоятелите на “Бъдеще”? А и нали, когато раздаваш пряко списанието, пак ще има оплаквания от българска страна до твоите карабинери.

Благо изтъква нервите си, не можеше да се контролира и говореше всякакви глупости и цялата негова работа ми приличаше на историята с фиктивните телета, но аз продължих, воден вече от чисто любопитство:

- А ако правим това не тук, а в Милано?

- Пак мен ще потърсят...

- Ами слушай бе Благо, ние навсякъде по света, във всяка страна си имаме поне по един хубавец като теб и ако се съобразяваме с него, това значи да не правим нищо.

- А защо не го правите в Париж?

- Точно това правим и се опитваме да разпространим парижкия опит.

- И какъв е резултатът?

- Резултатът е, че френските полицаи, към които българските “дипломати” отправили оплакванията си, им отговорили, че в една свободна страна разпространението на всякаква пропагандна литература е гарантирано от конституцията и те (тоест ние) имат същите права, каквито и официалните български представителства, които също вършат своята пропаганда и реклама във Френската република.

- Аз – настояваше Благо – съм против екстремистките действия.

Това вече ми дойде в повече:

- Благо, не каляй голямата дума. Ако облепването на вагоните с афиши е екстремизъм, то аз съм махараджа. Освен това, ние смятаме да не използваме тия, които организират тези акции в лепенето на афиши...

- А, ти искаш други да отидат в затвора!

- Не, но работата трябва да се разпределя и нали знаеш, че организаторите винаги получават по-тежки присъди. Тия, които ще ангажираме, ако бъдат хванати на “местопрестъплението”, ще лежат най-много по 15 дни, което може да им бъде от полза...

- Много повече ще лежат.

- Не искам да спорим за процентите, но ще ти кажа, че В ПАРИЖ ФРЕНСКИТЕ АНАРХИСТИ ВЛЯЗОХА В СЪВЕТСКАТА АМБАСАДА И ПУСНАХА ЧЕРНИТЕ ЗНАМЕНА ПРЕЗ ПРОЗОРЦИТЕ ИМ! Осъдиха ги по три месеца условно.

- Виж, за корабите и руснаците ми предлагаша да ги облепим, но затова трябва да пари, за да намериш някой куражлия, който има лодка и да се приближи през нощта и да започне да лепи афиши.

- А за това карабинерите няма ли да те търсят? Или когато има пари, забравяме за страшните италиански жандарми!?

Тук вече, в тънките Благови сметки бяха замесени жената, дъщерята, спокойствието и подразбиращото се, че си е дал гъза под наем на службите, което вкупом го доведе до заключението:

- Оставете Триест на мен, не се занимавайте с него, аз си знам работата! От този мъчителен разговор не стана ясно дали не изпълнява нечие нареждане и в такъв случай би предал и нашите, ако се съгласят да работят заедно. Добре че предупредих стария Томазини. Ядосан вдигнах тон, а

той ме прекъсна:

- Тихо, дъщеря ми спи.

Като че ли ние не сме раждани от майки, нямаме близки, не ни се спи и яде. И онази гъска – дъщеря му – и тя изпълнява мръсна роля. Разиграва го, като шебек. Може би ще мога да го използвам само за филтрирани сведения и за спане у тях. В това отношение ми е длъжник. Само като си помисля с какви бойци се е оградил Ценко! Благо вдигна голяма врява по повод приказките ми за вкарването във варницата на една нашенка, която се оженила по голяма любов за италианец и си ходила с него в България. Била шепнела от страх и отказала да вземе писмо за майката на Елиза – дъщеря му. Рекла, че това значи да уморят майка ѝ в България, ако се разбере от властта. Казах му, че преведено на разбираем език това означава “Капитулирай и ти, и ще си ходиш свободно в родината и няма да има нужда от подобни противозаконни заръки”. Или още по-ясно: „Нека вие умрете, а ние да останем!” Благо каза, че ако разсъждаваме така, трябва да вкараме във варницата целия български народ, който днеска им служи.

- Ако той е народ от подлещи, едва ли заслужава друга участ...

Тук спряхме нашия, станал напълно безмислен разговор и преминахме към следващата точка от дневния ред. Когато му казах, че в Рим ще потърся Джони (Георги Ставрев от Любимец) Благо ме осведоми, че моят земляк му съобщил под сурдинка (на никой да не се казва), че от ДС го предупредили: ако си стои настрана, ще пуснат майка му. Иначе никога нямало да я види. Затова Джони не дошъл в Манхайм. И Благо завърши:

- Колко са такива, като мен, които са си сложили главата в торбата?

А ако се поразровят доходите, връзките и начина му на живеене, ще се вдигне воня, като тая от екарисажа. Може би си струва да оставя и неговия портрет за грядущите поколения – да знаят що за “хъшове” е имало сто години след “пиратската афера” на Ботев с “Радецки”.

За самовлюбения дърдорко – Загорски, търговеца на пощенски марки, Благо каза, че бил много интелигентен. Сигурно му е платил 2-3 обеда. Освен това представителят на БОД за Италия измерва интелигентността с броя на изречените думи за единица време... От разговорите ни за нелегалната работа към България не излезе нищо. Благо беше скъсал отдавна всякакви връзки с България и с тамошните земеделци, занимаваше се със събиране на “сведения” от новодошли емигранти, които бяха всевъзможни слухове, измислици и общи приказки. На тая основа той пишеше своите статии за “Бъдеще” и събираше “данни”, за да пише книга за лагерите и затворите в България.

Разговорите ни ставаха все по-безсъдържателни и последните два дни посветих на обиколка из града и още една среща с Томазини. Във вторник вечерта взех влака за Рим, където щях да пристигна призори в сряда на 25 август. Все пак Благо ме изпрати до гарата, даде ми телефона на италианския фашизоид Енрико Делбело (когото познавах от идванията му в Латина на 9 септември 1973 г. за панхидата в памет на убитите със и без съд предшественици на болшевиките) и ми помаха за довиждане. Легнах на кушетката и си мислех, че нашата емиграция е една жалка пасмина, от което моето настроение се променяше синусоидално – ту горе,

ту далече под нулата.

Сряда, 25 август – събота, 28 август 1976 г.

Когато се събудих, видях, че Римската област е в мъгли. Приближавайки с влака гара ТЕРМИНИ, почувствах величието на “Вечния град”. На това място са били цезарите и светът е треперел от тях. Днес тук е населено с мошеници от среден калибър, чиято армия може да бъде бита от... албанската.

Първият, с когото се срещнах в Рим, беше Енрико Делбело. Изглежда не можа да си спомни кой съм, което беше по-добре, защото иначе щеше да бъде нащрек при разговора ни. Записа собственоръчно в бележника ми адреса и телефона си:

Enrico DEL BELLO / Via Vallarsa 35 / 00141 ROMA / Italia / tel: 892 – 35 -93.

Разбрах, че е съумял “да прелъсти” Благо и да го склони да направят мощен културен комитет с председател Алберт Давидов – наследникът на Иван Барев в качеството му на представител на подкомитета на БНК за Италия. Помощният комитет бил отворен за всички без комунисти и марксисти. Като размислих, си рекох, че може би Ценко си е дал благословията – хвърляха се “мостове” във всички посоки, към всички групи и организации в емиграция, в унисон с волята на американската политика спрямо “поборените народи”, която целеше създаване на амалгама от противоречия, по-лесна за контролиране и много по-слаба, защото разпопосочните слагаеми щяха да се неутрализират и сумарния им вектор щеше да клони към нулевия, което изглежда беше елемент от уговорките за “мирно съвместно съществуване между страните с различен обществен строй”. Илюстрация бе това, което Дел Белло ми съобщи под секрет: че се носели слухове, според които “Ценко получавал пари от българската легация за “Бъдеще” и за цепенето на емиграцията.” Той каза още, че са привлекли Джеймс Велков и Загорски за създаването на печатница в Рим. Неофашистката партия МИС обещала да подхранва с поръчки на товарването на машините, за да може да се печатат българските материали на костумната цена на труда и хартията – без печалба. Довери ми, че през март или април идната 1977 г. Националният Фронт на Иван Дочев щял да организира и проведе събор, на който ще откарат двама-трима италиански депутати “от нашите”, един-двама американски конгресмени, представители на пресата, радиото и телевизията, за да се покаже на света и на болшевиките, “че съществуваме”. След парадната част, при закрити врата, “зад които може и да се псуваме или да играем белот”, ще кажем че сме взели съдобносни решения, за постигане на психологически ефект. Казвайки ми всичко това, Енрико се смееше самодоволно и цинично. Въпросът за разпространението на фашизоидната литература в България и тук стоеше, ако не мошенически, то дилетантски - без план, организация и професионализъм.

Мислех си, че макар и доста по-малобройни от БОД и Националният Фронт, можехме да свършим много повече работа, ако съумеем с помощта на нашите другари от различните страни да организираме функцио-

нираща интернационална мрежа за разпространение на анархокомунистическата пропаганда в страните на Източна Европа, СССР и евентуално Китай. Трябваше да се изискват регулярни тримесечни доклади за хода на работата и за сумиране и обработване на възникналите нови идеи за пробив на цензурата... И за да не се отклоняваме от основната цел, трябва да подготвим нещата тук на Запад, така че при едно ново нашествие на армиите на Варшавския пакт в някоя от “братските страни”, амбасадите и различните търговски, “културни”, транспортни и прочее “явки” и имоти почти едновременно да пламнат и да се превърнат в пепелища и развалини...

От Италия изпратих “предложения” до министъра на вътрешната търговия и услугите Георги Караманев да развие родния туризъм, като открият ресторант “Къкринско ханче” с келнери – заптиета, стриптизи, залавянето на Левски, обесването му и модерни танци до зори, а до м-вото на Културата на Людмила Живкова – паметник, по случай приближаващата 1300 годишнина на българската държава – едно дълго, историческо магаре, символизиращо нашия трудолюбив, героичен и инатлия народ, яхнат от Аспарух и Тервел до Георги Трайков и баща й Тодор. Изпратих на различни адреси и план за извършване на “Мирна революция”, посредством фалшива атомна тревога и заключване на укрилата се в противоатомните си скривалища номенклатура...

Видях се с Давидов и Джони, срещите с които не донесоха нищо по-различно. Това бяха хора изхабени от дългия престой и бездействие, не ставали за друго освен за обмян на носталгични спомени и “мисли”. Спах в италиански беззвезден пансион, който е значително по-евтин и пребиваването ми в Рим завърши с вечеря в ресторант, който се нарича “Тюрмата на Диоклегиан”. Може би тук императорът е заключвал “вражеските елементи”. Особукото беше превъзходно. Изглежда от италианското вино, с което го полях и от филма “Пистолеро”, който гледах по телевизията у Джони, се бях настроил войнствено и театрално. Опитвайки се към тоалетната, гледах келнерите страшно и те се стъваха в кръста като дюлгерско метро и се въртяха на токовете си. Погледнах единия отдолу-нагоре и духнах дима в лицето му, като Хого Фого от “Лимонадовия Джо”. Той изчезна заднешком. След като се навечерях, му оставих бакшиш, а той ме изпрати с поклони до вратата. Очевидно, в “пазарната демокрация” срещу заплащане човек може да си позволи толкова неприлични неща, колкото копоите и номеклатурчиците у нас.

На другата сутрин взех влака за Париж и понеже не си носих шише с вода, мина един италиански туарега и използвайки адската ми жажда сред пустинята на техните държавни железници, ми пробута топла като пикоч оранжада по 500 лири стоте грама. Върви после и опровергававай тези, които твърдят, че именно частната инициатива и търговският гений са качествата, раждащи богатството.

Влакът продължи на северозапад към Вентимия и Мантон, където преди три години с не малко вълнения бяхме прекосили границата, за да ре-емигрираме от Италия във Франция. За нещастие, спомените и мислите

ми бяха прекъснати от нахлулите в купето две италиански баби и една по-млада, която в главата, с големия си месест нос и изцъклени очи, ми заприлича на инспектора от отдел “Затвори” Маринов. Те не спряха да говорят през целия път. Интересно, този тип хора кога мислят? Слава Богу, моите спътнички слязоха на гарата в Генуа и аз останах сам в купето. Сега граничари и митничари даже не поискаха да погледнат паспорта ми. И преди да се изтегна в празното купе, по обратния път записах в дневника си на 28 срещу 29 август:

Промените, които могат да приведат една страна от един стадий в друг (напр. от частния в държавен капитализъм) не променят социалното статукво, върху което почива системата, нито интернационалното (мира или войната).

“Закон”, който трябва да се провери на основата на известния досега от историята фактически материал. Ако Китай увеличи заплахата от война, това ще се дължи на динамичното му развитие. (Но последното не се ли ускорява вследствие преминаването му в стадия на държавния капитализъм?). Подобни “революционни” промени довеждат само до смяна на собствениците, но както при закона за съхранение на енергията и материята в една затворена система, не отнемат и не прибавят нищо към сумата от класовите и международни противоречия на световния капитализъм в даден момент.

Такива “законо” или по-скоро пропагандни тези трябва да се проверяват добре и след това да се извличат от тях всички възможни следствия, имащи отношение към нашата стратегия и тактика.

Остава открит въпросът за репресиите и човешките жертви и страдания в различните стадии, но е необходимо да се провери дали тяхното количество за разновидностите на дадена “цивилизация” не е константна величина. (Например, жертвите от геноцида на индианците и на робството на негрите в САЩ през 19 век и тези на болшевишката диктатура през XX век в Русия, която се движеше с един век закъснение?) Ако е така, то тяхната интензивност (на репресиите) ще бъде обратнопропорционална на времето (t) в което са се прилагали. И тогава трябва да се реши кое е за предпочитане: да се изгълта мръсотията наведнъж от нашето поколение или на час по лъжичка от десет генерации. В перспективата на историята въпросът може би губи своя смисъл, но ако твърдението е вярно, то само означава, че концентрацията и ускорената акумулация на държавния капитал и съпътстващите го извънредни/сгъстени репресивни мерки съкращават живота на капитализма и приближават часа на Социалната революция...

Означава ли това, че би трябвало да приветстваме Лениновата победа през октомври 1917 г.? Не! Означава само едно: трябва да се работи за съкращаване живота на наследниците му, след като изгървахме момента в 1917/1918 г., когато можехме да съкратим неговия и на “съратниците” му...

Неусетно съм заспал и на другата сутрин кондукторът ме събуди. Бях пристигнал на Лионската гара... Преди да взема метрото, си купих суртешната преса, за да бъда в курса на ставащото по света.

Неделя, 29 август 1976 г.

Американската предизборна кампания е в разгара си: за гърли, клоунати, “армията на спасението”, медиите, електрониката... се изразходват стотици милиони, ако не и милиарди долари. И за какво? Както сочат сондажите, след Нова година един идиот от републиканската партия в САЩ - Джералд Форд, за когото неговия злополучен патрон Ричард Никсън беше казал, че в младините си навярно е играл много ръгби с глава (намек за тъпотата му) ще излезе от “Белия дом”, за да го замести друг идиот от демократическата партия – Джими Картър. И нашите окаяни и неподкупни (защото няма кой да ги купи) “борци” ще запечат безплатно “Осанна” на новия наемател на бялата президентска къща и на неговата политика, която има вече своята ясно очертана линия спрямо източноевропейските народи.

Сряда, 1 септември 1976 г.

Официална Франция иска ли успех на работническите стачки в Полша против увеличението на цените? Не, разбира се, защото какво ще стане, ако примерът се окаже заразителен и френските работници поискат да спрат инфлационния процес със същите средства?

Струва ми се, че Полша от 1 септември 1939 г. до днес, 1976 г. е най-доброто доказателство на нашата теза за източната политика на “великите демокрации, начело със САЩ” (звучи почти като “лагерът на мира и демокрацията, начело с великия СССР”).

Събота, 4 септември 1976 г.

Обмислям “провокационна статия”: В ЗАЩИТА НА РАЗБОЙНИЦИТЕ, като разрушителен и разложителен елемент, роден от подражанието на властващите гангстери. В лицето на първите, последните виждат нелоялни конкуренти, ако не са се споразумели предварително за процентите. Когато действат “извънредни закони срещу разбойниците”, те могат да бъдат използвани в първата фаза на революцията и интегрирани в обществото или ликвидирани през втората!

И брошури от рода на “V-то Евангелие” с “притчи”: КАК ДА ОРГАНИЗИРАМЕ СТАЧКА (ДЕМОНСТРАЦИЯ, МАНИФЕСТАЦИЯ, МИТИНГ и др. ПРЕКИ АКЦИИ) при различни режими? И в различни моменти от тяхното развитие.

Необходими са и подходящи позиви. Например, за миньорите и “лекуващите” ги лекари, които отстъпват пред натиска на партийни секретари и на чекисти, когато ги карат да фалшифицират смъртните актове и причините за професионалните заболявания.

Може да се пише саркастично или ужасяващо: “Какво да правят, сиромаси: в крайна сметка слушалката е по-лека от копача на миньора и не е все едно да си с бялата престилка в топлия кабинет и да си долу под земята. В кабинета няма слой въглищен прах върху дрехите и каската, няма вода до коленете, няма газ гризу или силикоза. Дори закоравелите каторжници, когато ги отправят в подземните галерии, пребледняват. Сутрин и вечер във влаковете от Перник за околните села който иска и има куража

може да разговаря с осъдените на безкръвна смърт, които се разминават с пенсиите”.

Като се покаже на какво и защо стават съучастници, в тези позивчета може да се използват данни за процентите или за броя на силикозноболните и за директивите на властта до ТЕЛК и до болничните отделения за професионални заболявания на миньорите, за нищожните пенсии на оцелелите, но извадени от строя. За бягството на миньорите в други градове и професии. За апатията на едни и неорганизираното недоволство у други.

За да им се вдъхне кураж, трябва да се посочат примери от съпротивата в Полша, страхът и отстъпчивостта на властта пред спонтанните “смутове”. Но не трябва да ги виним, защото причините за робското поведение на нашите работници са много и сред тях е и нашата вина – на тези, които - в чужбина или в България - **сме се превърнали в наблюдатели.**

Неделя, 5 септември 1976 г.

Още една причина западните демокрации да искат стабилност на диктаторските режими в нашите страни (и не само в тях) са огромните задължения (65 милиарда долара), които **в случай на една победоносна революция на Изток ще бъдат изтрети със сюнгера и западните банкери и капиталисти ще трябва да пият по една студена вода.** “Западът” знае, че само болшевишките правителства могат да бъдат най-добрият гарант на неговите кредитори и заимодавци!

Следобед обикалях отново гробищата на Монмартр. Струва ми се, че колкото по-безлични са историческите личности, толкова по-грандиозни са гробниците им. След векове, а понякога и след десетилетия, за тях не се знае почти нищо друго, освен за надгробните им паметници...

Понеделник, 6 септември 1976 г.

“Е-е-е, и ваканцията свърши!” – както се пее в една игрива соц-реалистическа песен.

Четвъртък, 9 септември 1976 г.

Днес в “родината” тълпи от страхливци, приспособенци и доносници минават с букети и знаменца, раздадени им от ОФ-активистите, край мавзолея, от чиято трибуна им маха с ръка и се усмихва или им се подиграва олигофренът от Правец. Така им се пада! Това ме навежда на песимистични мисли. Колко време ли ще им бъде необходимо, за да разберат, че всеки, който иска и посяга към властта, автоматично поставя под съмнение своята честност; че от **наша гледна точка и тази на парииите – ВЛАСТ И ЧЕСТ СА НЕСЪВМЕСТИМИ**; че собственост и почтеност са взаимно-изключващи се, а свобода и социално равенство – неделими. На санкюлотите им трябваша два века!

Сряда, 15 септември 1976 г.

Месеци наред работим в избите на “Маре” във вода, мръсен въздух и мрак. С физическо натоварване в течение на 9 – 10 часа. Струва ми се,

че карцерните наказания от по 14, 28 или 56 дни, които познавам добре, не са много по-тежки. Когато излизахме от тези в Пазарджишкия затвор, приятели и врагове ни посрещаха като герои. А тук?

Всички стави ме болят отвратително и главата ми е пълна с ядни и мрачни мисли. И въпреки всичко, шефовете на нашите “хъшове” ми говорят за “Св. Св.”, за “народен капитализъм”, за демокрация и прочее прелести. Когато слушах подобни дребни политически търгаши, се колебаех дали да не извадиш револвера. А отатък – в “страните на строящия се комунизъм” - гаврата отива още по-далече, щом чуеш псалмопевците от “съюза на писателите” да възпяват “новия човек”! Слепота или страх е овладял наемните роби?

После идва обед и седнали до клозетната канализация, ядем. Отдясно има купчина отрова за мишки, а наоколо – бетон, мръсотия и мирис на амонак. La vie est belle! А “барон” Ценко Барев ми се подиграва, че съм познавал... “подземния Париж”.

Четвъртък, 7 октомври 1976 г.

В бележника си за тоя месец съм записал разходите си:

На 1 октомври – наем за три месеца – до края на годината 770 франка; за транспорт – 67,50 фр.

На 2 октомври за храна и цигари – 30 франка; за геополитико-икономически атлас – 20 франка;

На 3 октомври за хляб, оранжада, вестници и цигари – 10 фр.;

На 4 и 5 октомври – за храна, вестници и цигари – 20 фр.;

На 6 октомври – за храна, вестници и цигари – 25 франка.

И с това моето счетоводство приключва, защото броенето на парите е станало нервращо и досадно...

Петък, 8 октомври 1976 г.

Тази сутрин се събудих в 4 часа. Очевидно няма да мога да заспя отново. Това е последният ми работен ден в Societe KARTALSKI, след което ставам безработен. Трябва да си купя “Трудовия кодекс”, за да построя най-резултатната отбрана срещу атаките на различните служби по “зае-тостта” в V-та Република. Отивам на шантието, за да се сбогувам с колегите и получа писмото от патрона, че съм съкратен “по икономически причини...” Свършва последният ми “работен” ден при Атанас Карталски. Работен е в кавички, защото днес не съм пипнал никаква работа. Един водопроводчик ме пита дали вчера съм стачкувал. Казвам му, че и днес съм в стачка: “La greve continue!” Той се смее, а аз, напускайки работните обекти, където изкарах близо три години, имам чувството, че излизам от каторгата. Сигурно доста съм си изменил възгледите върху работническата класа. Сега у мен няма никакви книжни илюзии по отношение на заобикалящите ме нейни представители! Как ли трябва да се интерпретира тезата/лозунга на МРА (МАТ): “ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА РАБОТНИЧЕСКАТА КЛАСА Е ДЕЛО НА САМИТЕ РАБОТНИЦИ”? Сега ще ми се налага съвсем сериозно да ревизирам общоприетите идеи за “движущите сили” на съвременната ни история и да формулирам

отговора на въпроса:

КОИ МОГАТ ДА ИЗВЪРШАТ СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ?

Събота, 9 октомври 1976 г.

Събудих се и по едно време засвих “Се ла лють финаль...”

Казват, че една голяма част от работниците, особено западните, **не е убедена**, че на Изток господства държавният капитал, че неговата диктатура трябва да бъде унищожена, ако пролетариатът иска да престане да бъде пролетариат. Точният отговор може да им бъде даден чрез едно изследване на политическите, икономическите и социалните структури, отношения и условия на труд и живот, което би установило **наличието на всички категории на капитализма в обществата на Изток**. От презумпцията за неубедеността на работниците, тукашните миниреволюционери твърдят, че е необходима продължителна просветителска дейност, с която щели “да издигнат постепенно работническата класа до собствената си висота”. На тези господа ще припомня, че американските строителни работници, чиято жълта каска е синоним на жълтия билет на проститутката, биеха такива “революционери” с жълто около човката. Там, за да се нивелираме с тоя “отряд на световния пролетариат”, ще трябва ли да нахлупим жълтите каски и с железни пръти, подобно на “черната сотня”, да започнем да бием кроткото стадо на американските пацифисти и хуманисти?

Във вестник “Либерасион” прочетох, че републиканският кандидат Джералд Форд е отговорил на телеграмата, с която Джими Картер искал той да престане да изопачава постоянно изказванията му:

“За мен и за американския народ не е ясно кой сте вие и кого представлявате?” Кандидатът на демократите заявил:

“В случай на въстание в някоя от Източно-европейските страни и съветска интервенция там, аз няма да изпратя американски войски”.

На въпроса: “Как би постъпил при аналогични събития в някои от сравнително по-независимите спрямо Москва страни в този регион, като Югославия или Румъния например?” Без да отговори пряко, Картер уточнил: “Едно е сигурно, че аз няма да започна война заради Югославия”.

Тоест, за разлика от републиканския кандидат и настоящ изпълняващ длъжността президент на САЩ, Джими не твърди, че ние сме свободни и сигурно е “готов да ни поддържа морално”, дотогава, докогато тази “морална поддръжка” не стане обект на размяна в търговията между двете “високодоговарящи свръхсили”. Тези факти и “анекдоти” от предизборната кампания в САЩ, които чух и по радиото тази сутрин, ми послужиха в словото пред дружбашите от БНК, чиято двудневна “Конференция” се ръководеше от двете Милки – Генадиева и Краус и о.з. капитан Кръстев от Гермерсхайм.

Завърших словото си с апел:

- Дами и господа, по-малко молебени и висене пред “високата порта”! Само така можете да намерите път към младата емиграция.

Вчера напуснах Карталски с намерение да пиша книга. Струваше ми се чудесно, че разполагам с времето си както в затвора. За съжаление, щеше да се окаже, че в “документалната библиотека в Нантер” можах да намеря едва 1/10 от интересуващото ме, поради което 9/10 от моите обобщения и заключения, до които бях стигнал, оставаха недоказани. Защо концентрацията на вниманието и силите ми върху написването на замислената книга се оказва невъзможна, ще разберете, както го разбрах аз, само след няколко дни.

Неделя, 10 октомври 1976 г.

Нашият успех зависи от:

1. Наличието на революционна организация. (Затова вместо “Пари, пари и пак пари”, която сентенция приписват на Наполеон, нашият лозунг трябва да бъде: **“Организация, организация и пак организация!”** И тогава, снабдяването с пари и оръжие няма да представлява никакъв проблем.)

2. Бунтовната стихия на масите не зависи от нас, но когато настъпи, решаваща е степента на осмоза между организацията и стихията.

Понеделник, 11 октомври 1976 г.

Днес се явих в Агенцията по труда и безработицата в “моя” арондисман. Това е задължение на всеки безработен. Представих уволнителната си бележка, от която се виждаше, че съм “уволнен по икономически причини”. Дадоха ми да попълня техни документи и ме снабдиха с карта на безработен, върху която бяха отбелязани квадратчета за няколко десетки седмици и ми обясниха, че на таблата окачени във в чакалнята, пред които видях да се трупат мнозина, има адреси на работодатели. Аз съм длъжен да ги посещавам и да си търся работа. Трябваше да записвам имената и адресите им, и ако не ме наемат, да запиша причините за това. Разказваше се още, че правили проверки по домовете, за да се уверят, че безработният **търси усилено работа**. Поискаха ми банковата сметка, на която всеки месец ще ми бъде превеждана сумата, полагаща се съобразно социалните завоевания на работниците или “грижите на социалната държава” към изпадналите в беда наемни роби. “Заплатата” на безработния в моя случай възлизаше на 90 % от вписаната в последната ми платежна ведомост, която също им представих. Това “обезщетение” имаше трайност от 12 месеца, след което, започваше да намалява регресивно, **докато стигне до 40 %** и накрая на многогодишните и безнадеждни безработни, каквито бяха възрастните работници, им даваха някаква сума, за да не им “зарастнат дупките”, която обаче не позволяваше на самотниците да оцелеят. И като връх, накрая ми съобщиха, че всеки понеделник трябва да се явявам и да докладвам за резултатите от **моите обиколки на патроните**. Те от своя страна щяха да ударят по едно печатче в квадратчето на картата за поредната седмица, доказващо, че съм се представил в агенцията по труда и доказал усилията си в борбата ми с тоя “бич на капитализма”. След това конско, излязох и се присъединих към “колегите”, които обшарваха с поглед таблата и записваха адреси. Аз сторих

същото и си излязох от капана за “лентяи” като мен, които биха поискали да измамят V-та релублика. Така разбрах, че между моя план и реалността стоят почти непреодолими препятствия и трябваше добре да обмисля контрамерките срещу “ловците на скалпове” от Агенцията по труда. Какво стана, ще бъде обяснено по-нататък, но тук ще отговоря на един въпрос, който сигурно ще ми поставят не само чиновниците и работодателите, като представители на моите врагове - държавата и капитала, но и “съвестните, трудолюбиви и честни наемници, които хранят с труда си всички ни”: КАКВО БИ СТАНАЛО, АКО ВСИЧКИ РЕШИМ ДА МЪР-ЗЕЛУВАМЕ КАТО ТЕБ?

Какво би станало ли? Фалит на системата и ако революционната криза роди революционери, а те се организират и си довършат работата, ще започне ново летоброене, но засега такава възможност на хоризонта не се очертава, затова

*“Тръгвай сама
О душа,
С торба на гърба
Без целомъдри терцини“ и т.н... ,*

но и без възможности да реализирам плана си за книгата. Бих могъл да я претупам с това, което зная, но защо да увеличавам броя на долнокачествените революционни катехизиси, буквари, наръчници, “азбуки” и т.н. Има ги и не искам да пиша посредством помагала. А и нали Нитче е казал нещо такова: “Още един век “писци” и самият дух ще завони!”

Четвъртък, 14 октомври 1976 г.

Освен желанието ми да напиша книгата, за която мисля непрекъснато, какво друго ме накара да напусна батимана? Състоянието на пролетариата във Франция, такъв, какъвто го опознах – пряко и косвено, заедно с партиите и организациите от “Крайната левица”, от която нямах причини да изключа и нашите анархисти. **Иль ни а па куа а фер иси.** (Няма какво да правя тука.) Може би още една класа, подобно на робите и селяните, ще изчезне, без да остави следи в историята? Казах история и си помислих: дали не сме отново в Паисиевската епоха? Тоест, не трябва ли да се започне отначало? От Словото. Но нали винаги съм твърдял, за разлика от Достоевски, че “Словото и **оловото** ще спасят света!”?

За да си спестя надигащата се криза на идеите, излязох рано да си купя вестници. Погледът ми обшарва заглавията и снимките в “Либерасион” и “Льо Руж” – вестникът на троцкистите на Ален Кривин и Пиер Франк. Властта като че ли влудява този, който я има. Гледам снимката на бившия първи полицай на Китай Хуа Куо Фенг (или според източната транскрипция Хуа Го Фен - и днешен заместник на покойното “най-червено слънце”, балсамирания наскоро Мао). Тя е поместена в троцкисткия седмичник. Нищо особено, обикновен охранен шопар. Лице приличащо по-скоро на гъз. Но, изкачвайки се нагоре по бузите и носа, стигам до очите и там виждам тяхната налудничавост и маниякалност. Очите гле-

дат през нас и над нас, но не ни виждат. Гледат сиво, студено, с чувство за собствено величие и свръхчовешка мощ. Изглежда, обстоятелството, че властва над един милиард човека трудно може да се понесе от нормалния индивид и властодържецът започва да гледа, да се държи, да реагира ненормално, бих казал божествено!

Петък, 15 октомври 1976 г.

Днес Огнян навършва 40 години. И той не случи на брат. Една мисъл, не съвсем картезианска, се върти в главата ми: “Аз съм убит от палачите, следователно аз съществувам!” Излизам с нея навън и се шляя, като свободен човек. Упътвам се към метрото. Върху хълма, в мъглата, профучават силуетите на вагоните. Поради далечината те са малки като кибритени кутийки. Приличат на картонените цели в църковите палатки на панаира в Любимец на “Света” Богородица, които обстрелвахме като деца с пневматичните пушки... Срещу мен във вагона на метрото джвакат дъвка 8 богати американски туристи. Самодоволни и ако се съди по физиономииите им – потънали в тъпо безразличие към света, който ги заобикаля. А у нас имаше мнозина, които се надяваха, че такива дъвкджии ще им донесат свободата. Този феномен – надеждата трябва също да се изследва: как се ражда и умира, за да бъде заместена от друга, още по невероятна може би? Зад американците стоят четири мрачни фигури в тъмносините униформи от ведомството на Понятовски.

Събота, 16 октомври 1976 г.

Така нареченият антикризисен “план Бар” е една абсолютна измама. Цените продължават да растат и това е естествено – те се определят от господарите-собственици, които се държат като кобили на конкур ипик. По всяка вероятност този трик е уговорен или най-малкото са се разбрали негласно, че повишенията ще продължават със същите темпове и затова няма да бъде обесен никой спекулиращ бакалин пред бакалницата му. Да не говорим за най-едрите акули от “двестате семейства”.

Следователно, единствените обекти, върху които ще се стовари “планът Бар”, са работническите заплати, което вещае в перспектива мизерия на единия полюс, придружена от цинизма и ръста на богатствата на другия. В добавка, Понятовски е издал декрет, че ще експулсира всеки емигрант, който дръзне да протестира или манифестира, а Жискар се заканва дори срещу невинните номера на участниците в църковата програма на опозицията. Нямам да позволи да се разрушава френското общество (за чиято “демократия” написа книга). И никой не може и не иска да направи налагащите се изводи, да не изброявам произтичащите от тях действия, като нелегално организиране, въоръжаване, обучение, маневри, разузнаване на силните и слаби страни, разложение на врага, саботажи и мисли за немислимото: изработване на стратегически и тактически планове за решителния удар в решителните пунктове, като... ракетните площадки на армията, както и революционната работа в годините, които ще предшестват този удар.

Всъщност, Бар се оказа по-“социален” от опозицията, която, щом взе

властта, узакони изпреварването на заплатите от печалбите. А дали работниците, които са “страдателния залог” в случая ще разберат, че “невидимата ръка” на Адам-Смитовия пазар, за която говорят и професорите по “икономикс”, всъщност е bras d'honneur или средния пръст на капитала, е друг въпрос...

Отивам към “канцеларията” на Ценко. От Америка е дошъл брат му Иван Барев, десетина години по-възрастен, който също е земеделец. Обича го и е изпълнен с респект към него, а Ценко го е записал в кохортата на “склеротиците”. По повод разговорите, които имахме за положението в България и бъдещето ѝ, си спомних за генерал Кирил Станчев. След едно събрание, от тези, които администрацията устройваше, за да ни “превзпита”, той дойде, за да поздрави нашия Кочо (Костадин Сотиров от с. Бистра, Търговишко, за когото съм писал подробно във втората част на спомените ми). Кочо беше взел думата и говори за необходимостта от въоръжаване на народа, но така го каза, че генералът го разбрал криво и искрено зарадван за проявената “широта”, стискайки му ръката, в поздравленията си рече: “Точно така го разбирам и аз, народ и армия – едно”. А нашият Кочо бе заболял психически от мъченията и наказанията, на които го бяха подлагали многократно заради острия му и безпardonен език. Тогава помислих, че и най-лудият от нас може да стане “идеолог” на най-интелигентните генерали. (Сред българския генералитет Станчев безспорно беше най-интелигентен.) Двадесет години след тая случка в Париж Иван Барев ми казваше:

- Има само три сили, които са страшни за болшеvizма и ако се обединят, ще го съборят! Това са църквата, анархистите и Земеделския съюз...

Неделя, 17 октомври 1976 г.

Когато кажеш, че на Изток няма никакви “завоевания”, които съответстват на това, което имат западните работници, френските троцкисти ми отговарят: “Нали няма буржоазия!” И: “Това е стъпка към социализма!” Да, това е “стъпка”, но и абсолютизмът, сравнен с феодалната разпокъсаност на княжества, баронства, графства и т.н. също е “стъпка към социализма”, но още никой не се е сетил да определи “мероприятията” на Луи XIV като... социалистически завоевания. Нещо повече, на Ленин, който разглеждаше “последната фаза” на капитализма като “предверие на социализма” и на ум не му е минавало, че тръстовете, концерните и империализмът трябва да се защитават като “социалистически завоевания”... (Макар че в том III на “Капиталът” има и такива диалектически “проблясъци” в Марксовата мисъл!)

Сряда, 20 октомври 1976 г.

След като спрях да работя настройките, не съумявам да се мобилизирам. Дали защото съм “сам”? Продължавам да вписвам мисли, хрумвания, въображаеми възражения, които един ден може би ще ми послужат?

За да се разберат по-ясно отношенията между Изтока и Запада и тяхното

развитие и възможен финал, е достатъчно да си поставим два въпроса:

1) Иска ли ръководството на Кремъл Революция в САЩ?

Дори само идването на власт там, колкото и невероятно да е това, на незначителната днес американска компартия, би било много по-противопоказно на интересите му, отколкото беше идването на Мао в Китай през 1949 г.

2) Искат ли американските “елити” (милиардери и политици) Революция в СССР и на Изток изобщо?

Поведението им при всяко навдигане на работниците в нашите страни говори повече от тонове тонове.

Отговорът и на двата въпроса е категорично “НЕ!” Защото в първия случай съветската върхушка ще срещне веднага свръхопасен конкурент, в сравнение с който Пекин е “детска болест”. А за САЩ и целия Западен свят Революцията от Владивосток до Берлин би била погребален трус, по-страшен от земетресение с “магнитуд 11 по скалата на Рихтер”! Зоненфелд каза миналата година, че това би им струвало “по-скъпо от Втората световна война”...

Тогава? Някои теоретици на буржоазията виждат спасението в “конвергенцията” на **двете форми на капитализма**:

- **Частният**, който се приближава до финала на капиталистическата същност на икономиката, поради Роботронната революция (или научно-технологическата, в чиято основа са роботите и компютрите) и заедно с това се развива в посока на държавния капитализъм, вследствие концентрацията и централизацията на капиталите и

- **Държавният капитализъм** на Изток, който вече е достигнал това последно стъпало и прави непосилни опити да следва по петите развитието на науката и технологиите на Запада, с всички произтичащи от това “ефекти” и дефекти...

Тези две разновидности на капитализма са узрели за анархокомунистическата революция...

Четвъртък, 21 октомври 1976 г.

На предизборен митинг в щата Илинойс г-н Картър опровергал, че някога е имал извънбрачна афера. Такова е нивото на предизборната кампания и диспути между държавните мъже, чиито подставени папараци се ровят в мръсното бельо на конкурента, а овните от “електората” се забавляват, отиват да гласуват и след седмица, месец или година се “разочароват” от поредния си избранник.

Събота, 23 октомври 1976 г.

Кой е главният мотив, който ще принуди СССР да разруши желязната завеса пред западните капитали, технологии, научни и културни обмени, туризъм и произтичащите от тези процеси последици?

На първо място - **ИЗОСТАВАНЕТО** в икономическото съревнование, след което и във Военната област.

И на второ – страхът от надигането на масите.

Износът на повече от 60 милиарда долара на Изток е едно от средствата,

с чиято помощ се търси “решение” на планетарната криза. Това може да изглежда на някои като безмислица, а на други като “предателство на идеалите на свободния свят”, но за мен показва, че щом прибегват до него, ножът наистина удря в кокал! По този начин по-високо развитият капиталистически Запад, използвайки конюнктурата, ще намери поле за печалбарските си апетити и ще се задържи по-дълго на повърхността. А “социалистическият” Изток? Там очевидно си правят сметките без кръчмаря – надяват се да се развият “изпреварващо” (нали бай Димитър Гачев казваше, че имало диалектически “закон”, според който “назадналостите отскачали напред”) и заедно с това да повдигнат стандарта на поданиците си и спечелят военното съревнование. Но трайните последици, които ще се проявят след едно-две десетилетия, само ще засилят кризата и възможностите за маневриране и отсрочка ще се свият, като “шагреновата кожа”.

Неделя, 24 октомври 1976 г.

Трябва да се отправи апел към другарите, във и вън от федерациите, за идейно сътрудничество. За образуване на “Институт без покрив” и без щатни сътрудници с адреса на Интернационала в Италия. Да се поиска обща работа върху план за книга или брошура, в която за всяка глава и всеки параграф да се събират данни за по-дълги периоди (с оглед апроксимация, разкриване на тенденциите и прогнозиране), като за всяка от предвидените теми се образуват екипи за разработването им. Също да се обсъди възможността за написване и отпечатване на брошура за класовите борби на Изток, с нашата интерпретация и анализ на събитията от 1956 г. до днес, тоест за един 20-годишен период и се изведат налагащите се заключения и изводи, като се представи за получена от Полша с псевдоним, например - Зигмунд Дубровски...

Вечерта отидохме с Хаджията на открито събрание на “еврокомунистите”, организирано от “полезните идиоти” – аморфни “плюралистични комитети”, като този на математиците. Тук беше и Ценко с някои източноевропейски емигранти от “Парижката група”. Говори Пиер Жукен от политбюро на ФКП, а Изтокът беше представен от емигрирания в Италия след 1968 г. някогашен виден комсомолски активист от “нормализираната” ЧКП и “генерален секретар на Международния Студентски Съюз” – Иржи (или Жири?) Пеликан.

Това събрание ми послужи за импровизация на речите на мними представители на различни партии и политически гледни точки – от фашизма до анархизма. Тук възпроизвеждам само моята реч:

Господа,

Идвам от затворите на Изток, където бях десет години и тази вечер присъствам за пръв път на подобни благотворителни и човеколюбиви мероприятия. Ако трябва да бъдем откровени до край, аз, г-да, съм длъжен да ви кажа следното:

Сега, след като ви видях и чух със собствените си очи и уши, ако днес

отново трябва да бъда осъден на 10 пъти по десет години и ми кажат: - Ти имаш да избираш между това да бъдеш защитен от Съвестта и Ума на днешна Франция и да останеш за цели 100 години в затвора, аз, господа, бих избрал да се върна отново при моите другари, дори в гроба! Защото, другата страна на алтернативата е оскърбителна за революционера, който държи на своите идеали и на достойнството си. Та погледнете, господа, какво само няма тук: бивши убийци, като г-н Пеликан, бъдещи убийци (палачи) като г-н Жукен, мекотели интелектуали, които вършат това дело със същата “страст”, с която участват в дружествата за защита на животните и са толерантни към ораторските издевателства на всеки мръсник!

Добре платени и поставени господа и вие, шарлатани от политическите съзвонии, дошли тук да продадете нечовешките страдания срещу евтина популярност, която в утрешния изборен панаир може да направи от г-н оратора общински съветник, та дори и депутат, бих искал да кажа нещо по въпроса за “общата плоскост”, на която някои поставят безчовечните фашистки режими и прогресивните социалистически общества в Европа, Азия и целия свят.

Цялата неправоморбност в сравнението на един такъв кръволок, като Бенито Мусолини и хуманния “баща на цялото прогресивно човечество” – Йосиф Сталин проличава веднага, като се обърнем към фактите и цифрите.

Да вземем, господа, италианския случай! 22 годишната кървава диктатура (по-скоро рицинова) задържа в затворите – колко мислите славни борци за правда и свобода? Ако приемем свидетелството на смъртния враг на фашизма, покойния бивш секретар на италианската компартия Луиджи Лонго, то от неговата книга “Един народ в нелегалност” можем да научим, че през фашистките затвори за 22 години са минали 4689 човека! Нека вземем сега, господа, случая на “социалистическа България”. Там за същия по продължителност период през поправителните заведения минаха ни повече, ни по-малко от 100 000 души. (Точната цифра би трябвало да поискате от днешния вътрешен министър Стоянов!)

Е, г-да, какво показва анализа на цифрите? Съотношението между италианските и български затворници е 1:20 и като вземете под внимание, че по население Италия е седем пъти по-голяма от България, то съотношението се изразява с релацията 1:140. Тоест, на един “репресиран” италианец се “падат” по 140 българи! Това са цифрите, господа. Ето защо аз мисля, че не може да се поставят режимите на Мусолини и “социалистическа” България на една дъска. Затова аз протестирам, господа, срещу всякакви тук подобни опити! Цифрите и обективността изискват всеки от тези режими да заеме онова място, което му се пада, съобразно положението на инквизитори, съдии, тъмничари и палачи или полагаемите се труповете на глава от населението!

Когато такива като Жукен говорят за 20-те милиона “съветски граждани”, паднали “за свободата” на Франция и другите западни “народи”, трябва да им се напомни, че и Русия на самодръжците даде почти

толкова жертви през Първата световна война пак “за свободата” им! Аз свършвам. Не е непреодолима полицейската диктатура, а човешката глупост. И вие, достолепни господа, се наричате съвестта на Франция. Аз протестирам от името на моите другари – мъртвите и тези, които утре ще умрат по стрелбищата или в каменните душегубки! Протестирам и плюя в лицето на тази съвест!

Понеделник, 25 октомври 1976 г.

“Сензациона световна новина! Невидимият боец” Хуа Го Фен (нали е бивш шеф на китайската ДС, а както е известно бивши шпиони няма) е видял сметката на г-жа Мао - “гошистката” съпруга на балсамираното “най-червено слънце”, като я е арестувал, заедно с бандата “млади китайски теоретици”...

Някои наивници се питат защо поредният “вожд Х” не възстановява съборените от власт или недопуснатите до нея конкуренти, дори когато е “реализирал техните идеи”? (Примерите изобилстват: Хуа и “бандата на четиримата” начело с г-жа Мао; Тодор Живков и Трайчо Костов; Сталин и троцкистите; Ленин и есерите...) Тези глупаци още не са разбрали природата на властта (и на богатството), нито “новите” методи на конкуренция и борба. Думите “ляво” и “дясно” тук играят ролята на заклинания или на акции, чийто курс пада и се качва, както това става по борсите.

И наистина, опитал ли се е някой сериозно да дефинира понятията “левица” и “десница” в рамките на държавнокапиталистическата класа? Можем ли да говорим с необходимата сериозност за леви и десни американски милиардери? Доктор Петър Дертлиев се подиграваше с еврейските “социалисти”, за които казваше, че били “малко по-леви от Богдан Филев”.

Вместо подобни гимнастически упражнения, може би повече си струва да се постави и отговори на въпроса: защо политическите мъже се стремят към властта? И то със стремеж, който не се спира пред измами, кражби, трупове и всякакви прекривания на всички божи заповеди и наказателни кодекси? Коя е наградата, която получават, щом сложат задниците си върху креслата на властта? Защо публиката посреща с възторг всеки нов и изпраща със зле прикрита ненавист или злорадство всеки властник, независимо от това, дали е демократ или диктатор?

Вторник, 26 октомври 1976 г.

Развитието на перманентната революция в дълбочина (за разлика от другата посока – в ширина) се изразява в непрекъснатото ликвидиране на всички опити, откъдето и да идват, да регенерират хидрата на властта, под каквато и да е форма и в унищожението на гнездата и зародишите на възкръсващата власт!

Понеделник, 1 ноември 1976 г.

С Хаджията подготвяме демонстрация за солидарност с въстаналите полски работници. Отиваме на “преговори” в някакъв хангар с троцкис-

ти от неизвестен “IV Интернационал”.

Когато ни питаха иронично колко сме, Хаджията им върна въпроса:

- А колко IV-и интернационали имате?

Не можахме да се споразумеем за общ позив-апел и нашият го написах аз (виж в “Барутни (по)мисли” на стр. 50 – за Герек и стр. 56), а Хаджията го преведе на френски... **Изводът ми беше, че работниците трябва да спечелят войниците или поне синовете си, които са в казармите, на своя страна, да неутрализират милиционерите и да унищожат тайната полиция и офицерските корпуси на милицията и армията!**

Какво е необходимо, за да се постигне първата задача, която е основна за победата на революцията?

Останалите две задачи са следствие от успешното решение на първата...

Нужно е те да възпитават децата си от малки за такива дни, а ние да провеждаме системна пропагандна и организационна дейност сред младите донаборници!

Вторник, 2 ноември 1976 г.

От края на героичната епоха на първите християни до днес, Църквата е в непрекъсната служба на властта. Вярно е, че през Средновековието папската власт в католическа Европа е съществувала и като равностоен или доминиращ партньор на кралете и императорите, но днес тя е собственник на свиващи се като шагрен източници на доходи и се е превърнала в обикновен прислужник/клизар в храма на Мамона. При това, срещу малко сребърници, тя е готова на далеч по-гнусни предателства от това на Юда. Така се стигна и до незаконното наглед съжителство между католическата църква на Изток (Полша, Чехословакия, Унгария) и марксистическите властодръжци....

Сряда, 3 ноември 1976 г.

Събирам материали за статия “Нищета на идеите и идолите на V-та република”, чието начало бе поставено с един полу- или контрапреврат, извършен от генерала от резерва Шарл дьо Гол...

Кикиморите, при които Благо ходи са му предложили да се изпрати поздравителна телеграма до Картър по случай вчерашната му изборна победа срещу републиканския кандидат Джералд Форд. На мен ми прозвуча като подигравка (с БОД, след всичко случило им се от времето на БНК и Гемето), но Ценко я възприел съвсем сериозно, след като идеята била лансирана и от д-р Моллов - последният секретар на българската демократическа партия. (Нали и Картър е демократ.) Телеграмата беше написана на английски от Доктора и изпратена до “Белия дом”, а Ценко се свлече до нивото на българските кикимори. (Кое то май не е нито толкова странно, нито толкова лошо...)

Четвъртък, 4 ноември 1976 г.

След преговорите с троцкистите, направихме нашата миниманифестация срещу палачите на полската работническа класа, към която не се при-

съединиха някои от многобройните защитници на правата на човека и на животните, нито синдикалисти и всевъзможни гошисти. Ние анархистите бяхме болшинство и я водехме със знамената си. Дойде някакъв журналист от “Св. Европа” да интервюира Хаджията, а на следващия ден “Льо Монд” и други газети от “обективната” френска преса писаха, че манифестацията е организирана от троцкистите!!!

Петък, 5 ноември 1976 г.

Тази година се наслушах на мъдростите на марксолози, “дисидентки”, кремлинолози и съветолози. Мнозина от тях знаят много факти и данни за нашата действителност, но за да разберат взаимната им връзка, иманентна същност и смисъл, им липсва независимост на ума. Те я нямат, поради полицейски причини или пълно подчинение на интересите на тези, които им плащат.

Неделя, 7 ноември 1976 г.

Събитията, които излизат вън от рамките на ежедневието и разтърсват устоите на обществата са полезни най-малкото с това, че принуждават всяка една от действащите сили, класи, съсловия, движения, партии, институции да свалят маските и да покажат на света истинските си физиономии. Така и последните акции на работническата класа в Полша подеждяха като проявител върху всички, без изключение, социални, политически, икономически сили. Не остана незасегната от тези събития и религиозна институция – католическата църква и нейната висша йерархия с кардинал Вишински и епископата на полските католици. В западната преса се изписаха много статии за важното влияние, което църквата играе в обществените и духовен живот на поляците и за героичната съпротива на 75-годишния кардинал, която едва ли не ни върна в славната епоха на първите християни, влизащи с песни в арените при львовите... Да отдадем на съвестта на газетарите и на необходимите концесии, които трябва да се правят в журналистическия занаят, правдоподобността на тази информация и да се опитаме сами да се ориентираме в събитията.

По официални сведения в стачките и сблъскванията са участвали 75 хиляди работници. Убити са двама, осъдени - две дузини, уволнени - няколко стотин. Според неофициални данни, стачниците са били над 200 хиляди... Някой звъни, прекъсвам...

Понеделник, 8 ноември 1976 г.

Днес продължих прекъснатата от Благо вчерашна работа. Той, както обикновено, дойде без предупреждение. След като се нахранихме, му казах, че съм уморен и си легнах.

... В големите събития безучастни няма. Те принуждават всички да заемат позиция, включително и външните сили. Макар и по различен начин, всички реагираха след събитията от края на месец юни 1976 г. в Полша. След първото кръвопролитие властта отстъпи. Герек навлече либералните одежди от познатата ни маркс-ленинска клоунада. Когато бъдат

притиснати до стената, властите стават сговорчиви, словоохотливи и обещаващи. Но, все пак, за да не изгуби съвсем лицето си, партията (ПОРП) направи няколко процеса, за да не поощри с паралича си нови избухвания. Заедно с това, с мълниеносна бързина Герек търсеше съюзници срещу работническата класа, чрез един полски вариант на ленинския НЭП. Вън от полицията и армията, партийната и административна бюрокрация на полския държавен капитал търсеше и ще продължи да търси, ако не активната поддръжка, то поне благосклонния неутралитет на интелигенцията, селяните, занаятчиите, студентството и всички други активни или латентни сили на полското общество.

Не беше пренебрегната и католическата църква с върховете на нейната йерархия, представлявана от 75 годишния кардинал Вишински и епископата – институция, подобна на т.нар. Свети Синод на българската православна църква, която е инфилтрирана от агентурата на полската ДС, не по-малко от “нашия” клир.

Виж западната преса за “героизма” и действителните отношения на църквата с властта и нейната роля в кризата, в която тя беше един колективен поп Гапон...

Заклученията, които ще си направят полските работници...

Статията за Полша трябва да бъде разделена на параграфи:

- 1) Предистория на класовата борба в Полша.
- 2) Фактите около последните събития.
- 3) Реакциите и “осветлението” им от буржоазната и болшевишка преса.
- 4) Троцкисти, маоисти и др. гошисти, които не се впускат в анализи и разсъждения, защото отиването далече в критиката може да се превърне в бумеранг.
- 5) Поведението вътре в конц-лагера на “мира, демокрацията и социализма”: на партийците – “хуманисти” и някои интелектуалци; на чиновническата бюрокрация и останалите компоненти на държавнокапиталистическата класа; на църквата; на селяните и на “бачкаториата”.
- 6) Неповската политика на правителството с неговите стъпки напред и назад, като в някогашния военновременен колективен танец “Хорсей, хорсей...”
- 7) Паниката в ПОРП и нейното правителство.
- 8) Нашата солидарност с полските работници.

И моите заключения:

В революционната организация, макар и минимална – “скелетична” - е нужно да се изградят бойни групи и разузнаване от доброволци, които в дните на революционната криза трябва да информират работниците за планове на врага и да ги подтикват към масова социална революция (а не само към нощен удар върху щабовете), без да пренебрегваме овладяването на ракетните бази!

Вторник, 9 ноември 1976 г.

Обикновено тези, които никога не са жертвали дори спокойствието си, са

тези, които казват: “Достатъчно са жертвите, които даде руският народ!” - Не, дами и господа! Този народ даде толкова много жертви, защото не се бореше! Тактиката, с която искате да съборите болшевишката диктатура, без да нарушите... сталинската конституция и наказателния кодекс, не си струва дори да се обсъжда! Тя наподобява желанието да се преустрои кочината в тристаен апартамент, без да се прогонят свинете...

Сряда, 10 ноември 1976 г.

Мислех си, че на 25 години (това беше през 1958 г., в изолационната килия на наказателното отделение в Пазарджишкия затвор) държа истината в себе си. Всички критични мисли за света, в който живях или по стратегическите, тактическите, организационни и програмни въпроси, които записвах в дневниците си или в някои статии, като идеи и отправни точки бяха вече скицирани в 40-те тетрадки, които попаднаха в ръцете на жандармите при новогодишния обиск в 1959 г. В двойното дъно на дървения ми куфар остана закована само брошурата за Унгарската революция, но в Плевенския затвор отнеха и куфара с постелите и завивките ми. Едва не полудях от мъка, че всичко може да остане без следа.

Пет години по-късно, когато вече бях навън, поисках да сключа една сделка с родителите си – да ме издържат още една петилетка, за да завърша делото си, но те се уплашиха, защото разбираха, че на края на това дело чака... смъртта. И така нещата се проточиха още 15 години до Парижката ми безработица. Скицирах скелета ѝ, но книгата е незавършена. За разгъване на сюжета, за неоспоримото доказателство на тезите ми или за опровержението им и за построяване на моделите на процесите с проиграването им, би бил необходим един или няколко института, като Хъдзъновия, разбира се, без неговите корумпирани “кръгли глави”. За съжаление, ние революционерите сме бедни и не за институти, сътрудници и компютри, ами понякога мечтаем за по няколко франка, за да си сварим една тенджерка боб за през седмицата, която предстои. Един ден, след революцията, ще има институти и щат за подобни изследвания, но тогава пък те ще бъдат излишни, защото идеите на книгата ще бъдат реализирани на живо и експериментално поле за творчеството на въстанията милиарди ще бъде целия свят...

Може би бълнувам, но все си мисля, че ако имаше мъже, щяхме да намерим пари за тази и още много други цели. Живеем в свят, в който парите господстват и ги има на всеки ъгъл. Разбира се, не са като да се търкалят по улиците на световните столици (както властта в Петроград през 1917 г., която Ленин се навел и взел), но в банките и трезорите им ги има в изобилие... Сега поне съм спокоен. Никога не съм експлоатирал, никога не съм си завирал главата в торба със зоб, но изглежда и надеждата ми да бъде легален рентриер в “Столицата на цивилизацията и разврата” ще излезе ялова...

Колкото мога, толкова. Ще накарам сина на Дръндов и някои от младите испанци да напишат писма до “непознатите” другарчета от горните класове във френските гимназии в София, Варна, Пловдив и т.н. с оглед създаване на връзки и по-сетнешното изпращане на подходящи за

тяхната възраст материали. Същото - за студентите по френска и други филологии към СУ “Климент Охридски”. И най-важното – непрекъснато измисляне на нови начини, при непрекъснатата смяна на идеите за връзка... Чрез “моите фалшификатори” Ани и Мишел бих могъл да имам не само пликос на реални или фиктивни фирми и учреждения (защо не министерства, институти, библиотеки и т.н.), но и нужните марки за обгербване на пратките...

Събота, 13 ноември 1976 г.

Продължавам да събирам материали за статията под надслов “Нищетата на идеите и идолите на V-та република”.

Неделя, 14 ноември 1976 г.

Като оставим настрана изключенията, трябва много внимателно и сериозно да изучим социалнопсихологическата податливост (и нейната трайност) към възприемане на революционните идеи, а след това към постоянната и системна работа за реализирането им от различните социални типове и възрастови групи: работници, селяни, ученици, студенти, учени, свободни професии, войници, чиновници и т.н.

Понеделник, 15 ноември 1976 г.

По повод Кронщад, Милуков бил казал: “Малко вляво, малко вдясно – въпросът е да се откъртят болшевиките от властта, после всичко ще си дойде на мястото”. И Ленин използва това срещу противниците си! Но, кой какво е казал не е важно. Важното е да се изследват социаликономическите тенденции, които изразяват различните партии и социални слоеве, а в конкретния случай - да се анализират целите и възможностите на кронщадци. Какво би станало, ако техните Съвети станеха представители за конгресите и Кронщад се бе разлял по цяла Русия, като Трета фаза на революцията? Какви са възможностите за реставрация на предишните политически и социаликономически отношения през различните стадии на развиващата се в дълбочина и ширина Руска революция:

I. При Лвов, Милуков и Керенски.

II. При болшевики + есери, Ленин, Троцки и Сталин.

III. При Махно и Кронщад.

IV. Какви са възможностите за реставрация на частния капитализъм и на неговата демократическа опаковка в Русия от вчера, днес и утре в условията на удържалата връх Ленинска контрареволюция и последвалите я ретроградна реакционност и мракобесие на сталинския държавен капитализъм с неговата военноплицейска диктатура..

Кои са историческите примери за “мирни преходи” (без революции) от една социаликономическа система към друга и на господстващите в тях класи? Може би Англия (с “дългата/славната революция”) и Германия (с кръв и желязо по Бисмарк) са случаи на “мирно” трансформиране на аристокрацията в буржоазия? Други подобни случаи в историята (особено Япония с нейната ера Мейджи). Да се анализира характерът на тези епохи: “революционен”, прогресивен, “контрареволюционен” или реакцио-

нен? С оглед отговора на въпроса: ПРОГРЕСИВНО или РЕАКЦИОННО ще бъде трансформирането на една страна на ЧАСТНИЯ КАПИТАЛИЗЪМ в ДЪРЖАВЕН и ОБРАТНО, “по мирен начин”, когато условията за това са ДОСТАТЪЧНО УЗРЕЛИ?

Може би - преглед на ПРОГРАМИТЕ, СТАТУТИТЕ и РОЛЯТА на различните партии, организации, движения, течения, личности в ГЛАВАТА: ХИПОТЕЗИ СЛЕД БОЛШЕВИЗМА или ПОСТДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛИЗЪМ...

Петък, 19 ноември 1976 г.

През седмицата писах за емигрантските издания. Видяхме се с Ценко и му дадох статията “Хипотези за политиката на Китай (след смъртта на Мао)” за ноемврийско-декемврийския брой на “Бъдеще”. В нея писах:

“Етапът, който изживява китайската държава днес (края на 1976 г.) е етап, който трябва да изведе Китай в орбитите на световните свръхсили и тогава на него ще съответства фаза на империалистическа експанзия.

Тогава приказките за “равнопоставеност”, “ненамеса във вътрешните работи” и пр. ще бъдат изхвърлени от политическия речник на Пекин като ненужен баласт и заменени с лозунги за “революционно водачество на световното комунистическо движение”, с призови за въстание срещу “новите руски царе”. Едва тогава ще започне истинската психологическа и военна подготовка и поемане по пътя към световното господство, който, по силата на географски и исторически обстоятелства, минава през Сибир и Европа.”

“Още 50 или 100 години... са достатъчни, за да престане политиката на Китай спрямо Русия да прилича на книжен тигър. Раждащият се китайски империализъм почива върху безиумно, но непрекъснато развиващата се тежка индустрия, която отдавна вече е вписала в своя актив термоядрените бомби и междуконтиненталните ракети. А експанзията ще има за своя основа безграничните апетити на китайския държавен капитал и един милиард гладни, въоръжени и дресирани в казармите на “народоосвободителната” армия човешки същества с промити мозъци, на които “теоретиците” от агитационната школа на маоизма регулярно правят клизи.

В последната четвърт на XX век, за Китай са налице и всички благоприятни вътрешни и международни предпоставки за неравномерноускорителното нарастване на стопанската му и военна мощ. Всичко е въпрос само на време и при това не на много време от гледна точка на историята. Малко, дори от гледна точка на средната продължителност на живота на едно поколение.”

За декемврийския брой на “Наш път” бях приготвил статията “**За терора и антитерористическите закони**”, но както можеше да се очаква, Хаджията я пусна под заглавие “Свободна трибуна”, което означава, че редакторът се разграничава от мен. В края на статията той бе поместил

следната бележка:

“За читателите на списанието не е мъчно да предвидят, че редакцията (= Хаджията) не споделя известни констатации и изразени мисли на тъй хубаво написаната и логически издържана статия. В следващия брой ще се даде място на друга статия. Толкова важният проблем за тероризма изисква разисквания и добре аргументирани изказвания.”

Бих посъветвал младите другари да прочетат тази статия, поместена в “Барутни (по)мисли” (стр. 62-67), а тук ще си позволя да приведа само някои редове, за да знаят за какво иде реч.

“Вълните на роденото от кризата напрежение се изкачват все по-високо и ние считаме, че атентатите, отвлеченията, общите и индивидуални схватки с властите по целия свят трябва да се разглеждат като симптом и предвестник на бъдещите борби. Така, както епохата на царевубийствата и убийствата на министри и жандармерийски генерали (започнала с атентата на Каракозов през 1866 г.) предшествах 1905 и 1917 г. в Русия...”

Първият министър на нейно величество Британската кралица и социалист – Калаган или как там се казва?, е заявил на екстрено извънредно заседание на правителството по повод убийтия от ИРА извънреден английски посланик в Ирландия: “Трябва да се разбере, че терористите не са някакъв частичен враг – те са нашият тотален враг. Или ние трябва да го унищожим, или той ще ни разруши.” И по-нататък: “... Законите против терора са част от подготовката на контрареволюцията! Неразбирайки това, опортюнистите “отляво” се наредиха в компанията на Полицийския интернационал!

Терорът е само едно от оръжията на класовата борба, отговор на държавния терор на правителствата, който взема хилядократно повече жертви... Времето на истинската употреба на това оръжие ще дойде в онзи исторически ден, когато се кръстосат в една точка нашата тайна или явна, но непрекъсната работа по изграждане на нелегалната революционна армия на интернационалния пролетариат и разрушителната криза, от която днешният свят няма да намери изход... Тогава ще удари великият час на терора на робите срещу господарите!”

Освен тези две статии, в дневника си съм записал:

Ако ми остане време и ако се наложи, ще го стрия на прах. (Думата е за Троцки.) Но понеже той е продуктивен, като швейцарска крава, за да се прочетат аналитично всичките му 100 тома, да се систематизират тезите му по теми и се съпоставят с фактите на историческата и социаликономическа реалност и им се противопоставят нашите анархокомунистически антитези на марксизма в неговия троцкистки вариант, без да се пренебрегва поведението на различните IV-и интернационали след убийството му в Мексико – за всичко това ще ми потрябват 3-4 години, без да работя.

Следователно, ще трябва да го мина по съкратената процедура.

Събота, 20 ноември 1976 г.

Година след смъртта на Франсиско Паулино Ерманхилдо Теодуло **Франко** и Баамонде Салгадо Пардо, наследникът му Хуан Карлос ще провежда свободни избори, за които сценаристите на “демократизацията” са се погрижили всичко да бъде налице. Сключен е пактът за “мирния преход”, чието начало бе поставено приживе от палача на испанската революция със заравянето в обща гробница на всички “загинали в гражданската война”.

На ул. “Виньол” срещам по-възрастните от нашите испанци. Те са останали във Франция, за да поддържат “базата” тук, поне такива са обясненията, които не разбирам много добре, защото мисля, че ако бариерите за завръщането ни в България се вдигнат, нищо не би могло да ме задържи тук. Както и да е, те продължават да издават тукашните си емигрантски вестници, като “Се-Не-Те”, “Еспоар” и “Комба синдикалист”. Предлагам им идея за предизборна карикатура-плакат: избирателни урни-капани за всяка една от партиите. Пред тях – стадо от плъхове – избиратели, в капана – партийното сиренце, а зад всеки капан съответният партийен ръководител, зад тях – кралят и парите, а зад всички световния капитал и неговата демокрация...

Неделя, 21 ноември 1976 г.

Едва в съприкосновение с Запада, руските дисиденти стигат от идеята за “конституционния авторитаризъм” до парламентарния плурализъм и с това извършват един подвиг на собственото си идейно развитие, правейки крачка напред в историята на политическата мисъл на... миналото. Именно в историята, а не в бъдещето на живия живот.

Вторник, 23 ноември 1976 г.

Събирам материали за статия в “Наш път” на тема РАБОТНИЧЕСКАТА КЛАСА, ПРАВИТЕЛСТВОТО И КАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА В ПОЛША. Заключение, до което стигам, след внимателния им прочит и очистването им от “аналните анализи” на тукашните “видни журналисти” е, че някои умни попове, като кардинал Вишински, искат да изтръгнат малко повече зоб от касите на държавния капитал, като използват революционната криза и извършат сделка за сметка на борбата, кръвта и затворите, в които правителството натика младите синеблузи “хулигани”. Герек от своя страна се опитва да приложи един съвременен вариант на НЭП-а, търсейки слуги в раса за партийната си политика. И ще ги намери, защото рефлексът на елжение на силния сработва безотказно и тоя път. Последвалият апел на епископата във Варшава е в духа “**Отдайте божие – богу и герековото – Гереку!**”

Затова, когато революцията гръмне неумолимо, по телеграфните стълбове наред с генералските и полицейски мундири, с широките панталони на партийните апаратчици, трябва да се веят и расата на католическите обскуранти – за назидание на грядущото поколение! Полски работници, НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ ПОСЛЕДНИТЕ ДЕЛА НА ЮДИТЕ ОТ ЕПИСКОПАТА!

От прозореца на частните си апартаменти във Ватикана, папата също призовава италианските “миряни” да приемат правителствените мерки за затягане на каишите (на гладните, разбира се!). Тоест и на Изток, и на Запад чернокапите “братя во Христе” са единодушни в подкрепата си на властниците и експлоататорите!

Прави впечатление сурдинката, с която окаяната буржоазна преса отминава най-големите събития на нашия век! Пълен отказ от изследване на причините и резултатите от опитите да бъде превърната акцията за солидарност с полските работници в още една акция на дружествата за защита на животните.

Петък, 26 ноември 1976 г.

Как не се намери един сатирик да се занимае с държавните мъже!? С техните непрекъснати срещи, на които обсъждат международното положение, братските отношения, двустранните кооперации или световния мир и комуникетата им, които завършват с банкети, тостове, размяна на подаръци и покани за връщане на визитата. Сатирик от рода на Хашек, който да пренесе своя герой на “най-високо равнище”, където също има още по-“забавни” и скъпо струващи истории.

Понеделник, 29 ноември 1976 г.

В никакъв случай не трябва да позволим на антисемитизма или ционизма да ни заслепят. Към израелския въпрос трябва да се подхожда рационално (както и към всички други проблеми). Какво е теглото на израелския капитал в световните дела? В Близкия Изток? Това на арабските капитали? Кого ползва победата на едните или другите – от гледна точка на перспективите на световната революция? Без да се изпада в положението на стария Гачев, който виждаше в лицето на Насър един криптотроцкист и “перманентик”!

Четвъртък, 2 декември 1976 г.

Засега, вместо демаонизация на Китай, се очертава “Хуизация” под знамето на Мао, както се извърши сталинизация под знамето на Ленин след 1924 г. Потвърждения на бележките ни могат да се намерят в статията за “края на културните революции” и полуконтролираните експерименти (в броя на в-к “Льо Монд” от 1 декември 1976 г.), съобразно която партийният орган в-к “Жен Мин Жибао” е обявил, че борбата против “бандата на четиримата” трябва да се води срещу влиянието им в партийните комитети, като държавните органи (разбирай ДС) се противопоставят на създаването на връзки, независими от партийните комитети и на организирането на групи за борба, под каквато и да е форма и под каквото и да било претекст...

Вторник, 7 декември 1976 г.

Тази сутрин към 9 часа, в навечерието на 11-годишнината от брака ни с Климентина, който беше един от компромисите в моя живот, консиержката позвъни на вратата и пхна писмо под нея. Беше от мама. Съобща-

ваше, че бившата ми съпруга щяла да се жени отново, за някакъв вдовец или разведен с две деца. Не се изненадах, даже някакъв товар се свлече от гърба ми. Сторила е това, което я съветвах да направи, след като ми даде да разбере, че ще остане при ръкописите, колегите и майка си. Да ѝ е честито! Всекиму своето... Мама ѝ казваше, че не съм най-добрата партия, но тя не я послуша, както не пожела да чуе своята и сестра си. Само дето си изпати с мен. Дано да не са я рекрутирали в армията на шпионите. Така е. Животът под един покрив “с историята” има своята цена... Казвам “история” с ирония, но да си призная, не страдам от липса на самочувствие. Аз винаги съм считал, че истинската история на един народ е неофициалната. Тя се е писала и ще продължи да се пише до самия си край от тези, които са се борили и се борят за Свободата. В най-тъмната нощ, на най-подлата, ако не и най-тежка диктатура, ние малцина продължаваме борбата с нея. **С взор, устремен към очакваното зазоряване.** Затова имам чувството, че съм поне с един век по-висок от тези с които живях... в “родината”.

Сряда, 8 декември 1976 г.

Скицирам статии, сред тях и фейлетонът: “Сталин – виден диуретик и практик на информатиката”. Напразно го обвиняват, че със средновековно мракобесие е сковал развитието на тази наука: виж данните за подслушването на телефоните на “другарите” си и други “пикантни истории” от спомените на избягалия на Запад негов секретар Бажанов.

Статията е и за началния сталински Ц.К., след елиминирането на “Ленинската гвардия” и следващите “съратници” от Мехлис до Алилуев или за това как се хипнотизират от касапина и как се раждат митологията и слепотата. В контакт с него, те загубват способността да правят реална оценка и са склонни, като древните египтяни или асировавилонци, да приемат някои животни за богове. Защо?

Да се обвинява Хрущов в “непостоянство” и “непочтеност”, както прави това Бажанов в спомените си (макар че няма от къде да си спомня за този “епигон” на Джугашвили) е несъстоятелно, защото властникът проявява постоянството си в стремежа да завземе и задържи властта. И понеже нейното упражняване е един мръсен сам по себе си занаят, да изискваш почтеност от властодържеца означава да не разбираш природата на този вид двуноги.

Действителният политик е безпринципен, защото всичко е подчинено на един “принцип” – политическия успех, тоест докопването до властта. (Както целта на капиталиста е печалбата.) Затова победителите в изборите казват “спечелихме!”

Събота, 11 декември 1976 г.

Днешната Френска република ми прилича на проститутка, която е готова да склони глава върху рамото и да легне с всеки, който ѝ покаже портмонето си...

Понеделник, 13 декември 1976 г.

Глава към книгата, в която се прави политически, икономически и социален анализ на положението в основните региони на света (дори в отделните страни, като Англия, Франция, Германия, Италия, Испания, Полша и т.н., без да говорим за колосите САЩ, СССР, Япония, Китай (Индия?), родени от революциите през 1648 г., 1776 г., 1789 г., 1867 г., 1917 г., 1949 г.

И отношенията между тях:

САЩ – СССР (Разглеждане на стопанските отношения между двете свръхсили през последните 60 години с оглед установяване на тенденциите. По време на последната - IV-та сесия на съветскоамериканския търговски съвет, делегацията на САЩ от 200 “делови хора” е ръководена от министъра на финансите В. Саймън. Виж специализираните съветски списания, годишниците на ООН и изявленията на Брежнев пред в-к “Правда”, поместени във в-к “Русская мысль” от 9.12.1976 г.)

Отношенията САЩ – Европейски съюз, СССР – Китай и т.н.

Вторник, 14 декември 1976 г.

Правейки аналогии между Кисинджър и Метерних, днешните европейски гошисти не трябва да забравят, че оста на Свещенния Съюз на европейската реакция от миналия век започваше с княз Метерних, но завършваше с... Белия цар и неговите жандарми! Днешният “Свещен съюз” е между “Запада” и Китай срещу СССР и едва ли ще завърши само с едно изпращане на остров Света Елена... (NB-2011: “Скрити вопли на печален странник...”)

Сряда, 15 декември 1976 г.

Троцки стана жертва на парламентарните си илюзии, които пренесе от плуралистичната частнокапиталистическа “демокрация” в обществото на консолидиращия се държавен капитал, изискващ тотален монопол и моно-“партийна” система. Той е мислил, че като повторят якобинските подвизи на руска почва и смажат монархията и буржоазията, върху “социалистическите” завоевания ще се развихрят блестящи полемики и дуели между различните “фракции” и в перспектива – партии на социалистическата демокрация.

Бедният Троцки! Само с подобна абсолютна слепота по отношение на ставащото в обществения живот на Русия може да се обясни мирното съжителство по време на тогавашните заседания на ЦК и политбюро и тезата му за “безусловната защита на СССР”.

Като че ли единственият, който макар и примитивно, макар и превратно е разбрал/схванал политическите нужди на възходящата от пепелищата на революцията класа на държавния капитал е... Сталин. Но, най-вероятното е и той да не е разбирал ставащото и решенията да не са бивали вземани на основата на сложни историкофилософски концепции. Имало е криминални наклонности, получили възможност да се развихрят върху невообразими пространства и над стотици милиони човешки същества

поради властта. Не за пръв път властниците са използвали ужаса, роден от терора и произвола, за да съхранят властта и привилегиите си. КОГА И ДОКОГА ТОВА Е ВЪЗМОЖНО?- ето къде е въпросът!

Четвъртък, 16 декември 1976 г.

Ако трябва да бъде съвсем точен, нашата революция цели не унищожението на частната или държавна собственост, а на Собствеността изобщо! С оглед на това ми твърдение е необходима точна дефиниция и изводи от формулировката в революционната програма! Унищожението на Собствеността трябва да бъде мотивирано и формулирано по аналогичен начин, както третираме въпроса за унищожението на държавата изобщо и на управлението на хората в частност.

Петък, 17 декември 1976 г.

Освен “центрове на революцията”, съществуват и центрове на реакцията. Кой са те днес?

Теза: Трябва да се докаже, че ДЪРЖАВАТА Е ОРГАНИЗАЦИЯ НА МАЛЦИНСТВОТО и че се поддържа от едно въоръжено малцинство.

Извод: Щом държавата е поддържана от малцинството, то ТЯ МОЖЕ И ДА БЪДЕ РАЗРУШЕНА ОТ ЕДНО ДРУГО МАЛЦИНСТВО, което трябва да се опита да направи разрушаването й перманентно! (Виж атомните терористи!) Проблемът е: как да се попречи на разрушаващото я малцинство да се превърне в държава след разрушението й? Защото и в нашата революция властите ще никнат подобно глави на хидра. Едно от верните доказателства за нейната перманентност и необратимост ще бъде последователното и системно изсичане на тези глави! Дълбоката промяна няма да дойде в един ден, “на една улица”, в една страна и няма да се реализира с една битка. От тоя “Ден първи” трябва да направим борбата на масите постоянна и непрекъсната.

Истински големите народи нямат нужда от водачи!

На това място може би трябва да разгледам идейните и теоретическите основи на държавнокапиталистическата система и техните идеологически източници. При това, в името на известна обективност, мога да допусна, че теоретикът на държавния капитализъм, у когото безспорно констатираме и социалистически отклонения, е несъзнателен буржоа или неосъзнат социалист...

Събота, 18 декември 1976 г.

Асен дойде в Париж от Лазурния бряг. Разговаряхме докъсно през нощта. Разказа ми за Титовото “самоуправление” и за нашенеца в емигрантския лагер, който си отрязал мъдете и ги плъоснал в сурата на удбашките копои, след като те многократно ги събличали голи, завързвали ги с канап за ташаците и ги равеждали из стаята и коридорите, дърпайки канапа...

Понеделник, 20 декември 1976 г.

Както някога селяните изгаряха феодалните замъци и архиви, така днес работниците в Полша горят партийните домове и полицейските управления.

Сряда, 22 декември 1976 г.

Много продължителна и сериозна работа ще изисква главата за **перспективите на Американската революция**, защото днес и още за много десетилетия тя ще бъде **ключът към бъдещето на човечеството**.

Петък, 24 декември 1976 г.

Бъдни вечер е и Катята беше дошла (с благотворителна цел) да ме вземе с колата си, за да се почувствам и аз “в семейна обстановка”. Усетих я и не й отворих. Позвъня няколко пъти и си отиде...

Мисля, че когато сравняваме стандартите на работниците в отделните страни, а следователно и степента на експлоатация, трябва да се взема винаги предвид и “националният” доход на глава от населението. Например СССР с 12 000 долара (ако статистиката не е фалшифицирала цифрите) и Япония – с 19 000 \$ годишно (по данни на ООН за 1975 г.).

Вторник, 28 декември 1976 г.

Това, което прави впечатление е общият език, с който си служат и двете страни, само че обърнат наопаки. Например, кметът на Западен Берлин заявява: “През последните седмици вятърът на Студената война започна да свири по-силно откъм източната част на града.”

Бидейки безработен по “икономически причини”, бях записан на котлова храна в АССЕДИК – едно от завоеванията на френските работници, които получаваха от неговата каса регулярно всеки месец сума за издръжка, според категорията, в която попадаха изхвърлените или напуснали своя работодател “войници от армията на безработните”. На мен ми плащаха максимума – 90 % от последната заплата.

Сряда, 29 декември 1976 г.

Виждам пряко облепени афиши. Това са обяви за Експозицион де ла пентюр контемпорен советик (непреследвана) и I-ер Конгре дьо ла шаркютри (На колбасарите). Те стоят една под друга. Подходящо ще е, ако се помещават и в една и съща палата за изложби.

Изглежда Сталин е бил “по-срамежлив” от Ленин, защото, когато заема тезите или програмите било на троцкисти, било на бухаринци, той премълчава скромно авторството им. Докато Ленин си позволява да бъде цинично откровен спрямо есерите, когато те се оплакват, че им е откраднал програмата за земята!

Четвъртък, 30 декември 1976 г.

Преди да сменим формата на “Наш път” на 1 януари 1979 г., за което се

водиха пунически войни с Хаджията, аз го изпреварих още през 1976 г., когато пуснах първия брой на Анархо-Комунистическа Революция на руски език под формата на “интервюта” с Бакунин и започнах изпращането им в НРБ и другите “народни демокрации”... Затова сега, на връх нова година, вместо да празнувам, започнах следващия брой на “АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКАЯ РЕВОЛЮЦИЯ”. Той е изпълнен от една-единствена тема: “**За характера на Руската революция**”, посветена на 60 годишнината ѝ, а на последната страница ще поместя карикатури и “Обявления” от рода на:

1. Четете и разпространявайте в-к “АН. Р.”

2. Вестникът търси разпространители за Изтока. Заплащане по споразумение в 6 часа след Революцията.

3. Можете да влезете във връзка с Източния отдел на Анархистическия Интернационал, посредством следните адреси:

4. Търси се капо ди тути капи, ръст по-скоро висок, тлъст, около 70 годишен и т.н. Има сведения, че се укрива в Кремъл.

След това, привечер, отидох до семейство Фосколо в Савини сюр Орж. От гарата до тях минах край дворче, където установих, че “колективизмът” на френското филистерство, към което днес принадлежи и немалка част от работничеството, се простира до играта с металически топки в двора или в съседната градинка. Или до изпиването в компания на 25 грама “Рикар” на тезгяха на кварталния бар, които всеки заплаща сам на “патрона” на кръчмата-кафене...

Петък, 31 декември 1976 г.

И тази нова година ще прекарам с нашите испанци. Май Теню Локума е прав, когато казва:

- Гледай ги! Изпуснаха “дивото” и сега гонят питомното. Събрали са се няколко сакати старци, пенсионери със семействата си в тоя бордей. Какво може да се направи? – Нищо! Тук трябва мъже, млади и здрави, които, когато влизат, земята да трепери! Жандарите си знаят работата, като са ги оставили да се самоизяждат или да си ближат раните. Работата е там, че и ние станаме като тях. Сега тия просяци подлагат ръка за помощ, а мен ме е срам да им дам 100 франка.

1977

ИМПРЕСИИ, РАЗМИШЛЕНИЯ И БЕЗСИЛЕН ГНЯВ (3)

Събота, 1 януари 1977 г.

Четвърта поредна Нова година, откакто съм в емиграция. До обед мина в спане, а после в почистване и подреждане на жилището. Към два часа пристигна братът на Александър Христов – Благой. Тъмна личност, която живее във Виена на неизвестно чии разноски. Казва, че е македонист и ми обяснява произхода на македонския народ от племето на Филип и Александър Македонски. Предлага пари и хора в Македония, които да вкарват наша и тяхна книжнина нелегално в България. От него лъха нечистоплътност и с кожата си чувствам агента, по всяка вероятност на УДБ-а. Имам физическа непоносимост към полицейските служби, независимо от това чии са. Ясно ми е, че дори и да не предаде пратките на господарите си, най-малкото ще ги хвърли на боклука. Наду ми главата и накрая възпитанието ми се изчерпа, та му посочих вратата. След това, изморен от неговото посещение, полегнах да почета и когато настъпи нощта, излязох.

След подобни безплодни периоди се питам има ли всъщност какво да кажа или да напиша? Може би, всичко е било маниакална самоизмама? Годината, която трябва да даде отговор на тоя въпрос, настъпи – 1977 – и сега вече няма никакви извинения от рода на тези, които имах, когато работех. И ако се докаже, че няма какво или че не мога да го кажа, тогава какво? Бих ли могъл поне ясно и твърдо да отговоря на въпроса **ЧТО ДЕЛАТЬ?** Или и тогава ще шмекерувам пред себе си, измисляйки си някаква нова роля, в която ще мога още известно време да нося върху себе си дрипата – живот?

Неделя, 2 януари 1977 г.

Един от най-тежките въпроси за разрешаване, пред които съм се изправял, е организационният, към който съм се връщал постоянно в размишленията си и в опитите си да го поставя практически в дневния ни ред.

От къде идва трудността?

Безспорно е, или така ми се струва, че от изключителна важност е мотивирането на хората да се ангажират в революционната организация, която се изгражда около ИДЕИ И ДЕЛА, докато партиите се групират около “лидери” и бъдещи служби... Грубо казано, мотивите са от идейно и материално естество. Идейната мотивировка следва да се съдържа в програмата, в която прокламираме нашата крайна цел. Но прокламирането ѝ едва ли ще свърши много работа, ако не сме в състояние да разкрием тенденции в днешното общество, дефиниращи или детерминиращи едно развитие в посока към тази цел и да намерим хора и обществени сили, които са заинтересовани от реализацията ѝ. ТУК Е ИМЕННО МЯС-

ТОТО НА ТЕОРИЯТА И ПРОВЕРКАТА Й В ПРАКТИКАТА, НО ПО КОНКРЕТНО, С ОГЛЕД ДНЕШНАТА СВЕТОВНА, ЕВРОПЕЙСКА И БЪЛГАРСКА ОБСТАНОВКА.

Тази част трябва да бъде включена в преамбюла или увода на програмата.

Може ли материалната заинтересованост да се въплъти в крайната цел? (NB-2011: Например с “развихрилата се във форума дискусия” във връзка със “заплащането на труда” при анархокомунизма).

В “първата фаза” на равенство в разпределяне на средствата за живот между всички членове на обществото: какво ще спечелят 95 % от тях при условие, че бъде въведен този принцип? Грубите изчисления за равното разпределение на БВП “на глава” и “на семейство” от населението. (За целта виж и извлечи всички дефиниции и данни за “БРУТЕН ДОХОД НА ГЛАВА ОТ НАСЕЛЕНИЕТО”! И за “СРЕДНА РАБОТНА ЗАПЛАТА” = 130 лева за 1975 г.!!) Според живковите статистики, “нац. доход на глава” от населението е 7 000 долара годишно за същата 1975-а. Или при четиричленно семейство с двама работещи, СЕМЕЙНИЯТ ДОХОД = 7000 x 4 = 28 000 долара, което означава, че ако се отделят 8 000 долара за амортизации и “инвестиции”, годишният доход за семейството ще бъде 20 000 долара при официалния банков курс “продава” от 2,50 лева, ще бъде = 50 000 лева или **по 2000 лева месечна заплата за всеки от двамата работещи.**

ОСТАВА ДА СЕ ПРОВЕРИ КАКЪВ Е % НА ДНЕШНИТЕ БЪЛГАРСКИ СЕМЕЙСТВА С ДВЕ ДЕЦА И ДВАМА РАБОТЕЩИ ЧЛЕНОВЕ, КОИТО ПОЛУЧАВАТ ПОВЕЧЕ ОТ 4000 ЛЕВА МЕСЕЧНО, ЗА ДА СЕ ВИДИ КАКВА Е НОРМАТА НА ЕКСПЛОАТАЦИЯ (КАТО ВСЕКИ СВЕРИ ДОХОДИТЕ СИ С “ПОЛАГАЕМИТЕ СЕ” И ОПРЕДЕЛИ КАКЪВ ЩЕ БЪДЕ %-ЪТ НА “ОЩЕТЕНИТЕ” И НА “ОБЛАГОДЕТЕЛСТВЕНИТЕ” ПРИ НЕЗАБАВНОТО ВЪВЕЖДАНЕ НА “РАВЕНСТВОТО”!?!?)

Понеделник, 3 януари 1977 г.

Партиите, които предлагат на “електората” при всеки избор своите кандидат-“народни представители”, са образувания на умирация държавно-или частно-капиталистически свят, като на “плюрализма” или на монопола върху собствеността в политиката отговарят “многобожието” или “монотеизма”.

Това, което ние искаме, е всеки да поеме **отговорността** и да бъде активен при решаването на обществените въпроси, като участва лично и “безплатно” в обсъждането им и вземането на решения. И се обръщаме на първо място към работниците, като им казваме: “Ако вие не искате да сторите това, тогава други ще я поемат от ваше име, за да решат проблемите в своя полза. Тогава, както толкова века досега, вие ще бъдете наемни роби и разстрелвани, когато се разбунтувате, защото са ви “измамили”. Тази е алтернативата и трета възможност не съществува!”

Вторник, 4 януари 1977 г.

Във вестниците пишат, че са убити и тежко ранени 525 жандармеристи във Франция. Ако през следващото десетилетие се съхрани тази “норма на почистване”, полицията и държавата могат да бъдат унищожени и без нас... (Това в кръга на шегите.)

Сряда, 5 януари 1977 г.

С напредването на списването на броя на АКР, подготвям и адреси на бюрата на БТА и Софияпрес, които намирам в телефонни книги, а след това търся и личните адреси на техните журналисти-шпиони, като Ивайла Вълкова със седалище във Виена, която преди няколко години е писала серия статии за емиграцията под общия надслов “Крепостта на мъртвите” и е сколасала (с помощта на “кумовете” от ДС) да се ожени за един друг интелектуалец и шпионин на ясла в Би-Би-Си Лондон - Увалиев. Доста адреси по раздели и имена намерих и в картотеката на Благо, с която Иван Събев бе така добър да ми услужи. Трябва да питам за адреса на посланик Венелин Коцев в Рим.

Благо съобщава, че има усложнения при работата с шофьорите. Също - за активизиране на българските копои в Турция и Югославия.

Четвъртък, 6 януари 1977 г.

Бъдни вечер “по стар стил”. Чета биографията на “Един немски филистер на име Карл Маркс” от френска авторка и разбирам, че първият разрыв между идеите и делата в марксизма идва не след завземането на властта от болшевиките през 1917 г., а далече преди това – в самата личност на основоположника. В противоположността между “революционността” му на думи и отворителния му личен и обществен живот на еснаф, шмекер, клеветник и “прелъстител” на... слугинята си.

Петък, 7 януари 1977 г.

Днес Амалрик говори благоприятно за съветите и се изказа за реабилитирането им, схващайки ги като “политически органи”, които биха могли да се превърнат “в нещо като съветски парламент, в който да бъдат представени всички политически партии” и цитира във връзка с това лозунга на кронщадци – “Съвети без комунистите!” Само че кронщадци разглеждаха съветите не като парламенти, а като комуни от рода на Парижката, чрез който държавата е заменена и в които политиката, тоест управлението на човешките стада, е забранена!

Събота, 8 януари 1977 г.

В главата “Техническо-психологическа подготовка на революцията” ще включа § “**Мисли за немислимото или за ескалацията в революционната стратегия**”.

В книгата обмислям теоретично-пропагандното поставяне на въпроси, започващи с важността от проучване на невралгичните пунктове в държавната система, върху които трябва да се нанесе решителният удар, като се конкретизират разрушителните действия срещу тях, отиващи до

детайли и персонифициране на обектите, с оглед най-ефикасно парализиране и декомпозиране на институциите, за да се стигне до такива “фантасмагории”, като поставяне на ръка върху ракетноядрените инсталации във върховия момент на революционната криза от подготвени за целта ударни групи (като тези, които обезвредиха производството на “тежката вода” в Норвегия в края на Втората световна война и развалиха “блянове” на Адолф Шикългрубер...)

Проучване на възможностите и на условията за тактическото и техническо провеждане на операциите в реална, да кажем в българската действителност, или в китайската – по време на “Културната революция”, или още по-назад – в Русия през 1917/18 г.

В същата глава, друг параграф, като “Артилерийска подготовка”, посредством “Миниране на съзнанието на господарите и вървящите след тях еснафи, чрез едно концентрирано и масирано изложение на изобилието от факти за нищожеството на властниците, за тяхната корумпираност (аферите Ставицки, Рузвелт и Джон Морган, Локхийд, Танака и т.н, като от “великото” се стигне до отечественото “смешно” с Богдан Бошнаков, Лъчко Аврамов и тем подобни синове на редуващите се “велики епохи” в новата и най-нова българска история.)

Трети параграф в сатиричен тон за идейната нищета на господарите. Четвърти за просташината и невежеството им, където има всички изгледи нашата “мила родина” да вземе приза. Да се обмислят и всички подобни параграфи, които могат да взривят авторитетите и идолите на днешния официален свят.

Неделя, 9 януари 1977 г.

Обикаляйки с колата на Алфред Фосколо различни обекти на НРБ в Париж, видяхме пред търговското представителство голяма картонена кутия, явно оставена да бъде прибрана от минаващите рано камиони на “Чистотата”. Слязох и отворих капака. Беше пълна с изписани на пишуща машина листа. Вгледах се по-внимателно. Бяха фактури, писма и други материали. Дигнах цялата кутия и въщи проверихме находката. Някои неща ми се сториха съвсем интересни, като списъка с имената на 63 служители на търговското представителство и срещу всяко от тях поръчка от по 5-6 до 25-30 бутилки уиски “Бялото конче”, както нашенските полиглоти бяха превели известната шотландска марка.

Взех фактурата и отидох при Хаджията, за да му я покажа, като исках да публикува факсимиле от нея в “Наш път”, за да дадем “гласност” на документа, разкриващ етажирването на номенклатурата (по броя на полагащите се според ранга бутилки) и нейното пиянство. Така българските работници щяха да са по-наясно за какво ги насилват да се ентузиазират и съревновават на “трудовия фронт” като волове, да мълчат като риби и да се хранят и обличат по-зле от парижките просяци. В едно придружително “писмо” исках от името на редакцията да “благодарим на другарите търговски представители, които оказват помощ на ФАКБ с доставката на такива документи, изпълнявайки своя дълг към пролетариата и него-

вата бъдеща революция“. Същевременно се обещавахе да публикуваме регулярно много по-важни документи, които, заедно с тези от архивите в България, щяха да бъдат прошнуровани в папките на бъдещия километричен обвинителен акт срещу ръководната мафия на българския държавен капитал. Само че Хаджията отказа категорично публикацията. Той се страхуваше от “ответния удар” на чекистите, които те щели да ни нанесат, за да разберели откъде се снабдяваме с такива документи. От този ден нататък нашите отношения вече не бяха другарски. Какво общо можеше да има между мен и един страхливец, който нямаше куража да се ангажира дори с такава дреболия... Дадох я на “Бъдеще”, където Ценко я публикува, като я снабди със свой коментар за лимита на количеството бутилки с който народната власт искаше да ограничи пиянството на персонала в търговските и дипломатическите представителства на НРБ...

Понеделник, 10 януари 1977 г.

В картотеката на библиотеката в Нантер намерих книга, издадена през 1925 г. под покровителството на американския международен комитет за политическите затворници. Тя съдържа “Писма от руските тюрни” под редакцията на съставителя Исак Дон Левин, поддържал в Москва през 1923-1924 г. тесни връзки с вдовицата на Кропоткин. Същият е публикувал през май 1974 г. нова карта на “Архипелага ГУЛАГ”. Прелистих и “Човекът от едномерното пространство” на Маркузе – “революционна” перверзия, която обаче прави впечатление и увлича мнозина студенти в мъглата...

Вторник, 11 януари 1977 г.

След своя учител, троцкистите обичат да говорят с термините на Френската революция. Така, смяната на Ленин със Сталин те окачествяват укорително като “Термидор” - тоест, преход от революционната буря на буржоазията към консолидирането на буржоазния режим. В такъв случай те имат право: неконтролираните словоизвержения и троцкистколенинската фразеология бяха заменени със сталинския ред, като социаликономическата структура се съхрани и разви! Вярно е, че черепът на Робеспьер-Троцки беше пробит от алпийската бравичка на един сталински изпълнител на мокри поръчки, вместо да бъде прострелян в челюстта, след което главата му е изпратена от палача в коша на гилотината, както се случи с френския първообраз; но “какво тук значи някаква си личност?”

Следобед отнасям макета на брой № 3 на “Анархокомунистическая революция” в печатницата на Пиер “Работнически кошер” на ул. “Монморанси” № 10 на I-ви етаж. Пиер е наш приятел от групата на френските анархокомунисти, с изключително развито чувство за солидарност и взаимопомощ. Той знае какви са финансовите възможности на една емигрантска организация, която, меко казано, поради конформизма или по-точно опортюнизма на “Старейшината” й (Г.Х.) сама си е забранила експроприациите и разчита само на доброволните вноски на членовете си, които без изключение са с ниски заплати или пенсии. Поради това

Пиер ни изважда безплатно от макета цинкови плочи, с чиято помощ ще отпечатам в 2000 екземпляра поредния брой на “Анархокомунистическа революция”, посветен на “Характера на руската революция”. Този вестник излиза аperiodично на руски език и е предначинан за цялата империя – за Московската метрополия и всички колонии, в които езикът на господарите е задължителен.

Сряда, 12 януари 1977 г.

Възможно ли е в бъдещата революция едно редуване на революционните и реакционни вълни, при което, в случай на увеличаваща се сила на първите, да се стигне до прегрупиране и “циментиране” на различните левичарски тенденции, групи и партии в една обща революционна организация, “доминирана” от анархокомунистическия идеал?

Четвъртък, 13 януари 1977 г.

Ако “нашите” властници обясняват/защитават съхранението на тайната за местоположението на атомните и водородни бомби със сигурността и целостта на държавата, то какво налага опазването на тайната за броя и месторазположението на политическите затворници и концлагеристи? Изглежда тези две на пръв поглед разнородни вещи – атомна бомба и мислещ, но не огъващ се човек зад решетката – имат еднаква взривоопасна сила за сатрапите от Кремъл.

Петък, 14 януари 1977 г.

Танака отново бил спечелил сърцата на японците в изборите и по този повод психоаналитици, коментатори и пр. се главоболят над тази “енигма”. Работите всъщност са много по-прости – зад бившия високопоставен мошеник и крадец на едро стои още по-мощната банда на японските и световни милиардери, за които се беше разбрало около аферата “Локхийд”, че са вложили тлъсти суми в джоба на своя политически изпълнител в географското пространство Япония.

Събота, 15 януари 1977 г.

Днес отидох на митинг с Буковски в университета Париж IX. Установявам, за n-ти път, че почти всички съветски дисиденти, включая и той, са за легални методи на действие. Една от осите на тяхната борба е спазването на прословутата “съветска законност”. Декларират, че не са врагове на съществуващата власт, която с известни уговорки и корекции всички, от Медведев до Солженицин, са склонни да приемат. Нито един от тях не е заявил, че иска разрушението на тази “законност” и стоящата зад нея държавна машина с КПСС, КГБ, милиция, армия съд, и т.н. Тоест, те искат нещо като “Конституционна диктатура” или “просветен абсолютизъм”. Изглежда, че след цял век съдбоносни събития, са изостанали дори от “легалния марксист” и конституционен демократ (кадет) г-н Струве и то след като в университетските курсове и в библиотеките на затворите са имали пълната възможност да прочетат в съчиненията на Ленин, че “Диктатурата е власт, насилие, неограничено и необвързано от ка-

квито и да е закони.”

В тази дефиниция прозира еснафско-юридическото преклонение на Улянов пред “светостта” на законите, доколкото ги е противопоставил на диктатурата, но в нея основателят на “съветската” власт е изразил достатъчно ясно своето отношение към толкова скъпата на съветските дисиденти законност и легалност.

От друга страна, съобразно класическата революционна теория, която намира блестящо потвърждение в днешната руска действителност, законът не е нищо друго, освен формулираната в правила за поведение воля на господстващата класа на експлоататорите. Тоест, в конкретния случай на СССР, съществуващите конституция, закони, наказателен кодекс и пр., за чието спазване и стриктно приложение водят своята борба господата дисидентите, са ни повече, ни по-малко израз на “правните схващания” на руската държавнокапиталистическа класа, образувана от партийната, административна и военнополойеиска бюрокрация!

И така, или при диктатурата няма място за легалност и законност, или спазването им означава утвърждаване на диктатурата и днешното социално статукво в така нар. СССР. И в двата случая, легалните методи и програми са негодно средство в борбата за свобода. Те могат само да породят “легалистки” илюзии сред част от дезориентираната и дезорганизирана публика, което може да й струва скъпо, когато камбаните на Социалната революция забият заупокой на “съветската власт” или на диктатурата в някоя от “народните демокрации”.

Единственият език от който диктаторите разбират, е езикът на картелниците и бомбите. Руският пролетариат няма да се еманципира, докато не се научи да разговаря с господарите си от Кремъл именно на този безвъпросно ясен език! Мястото на бомбите, обаче, не е в Московското метро! За сетен път констатирам, че, във всичките си разновидности, “официалната руска опозиция” е някаква тъмна карикатура на разните “модерни идеи” за елити и авангарди, този път – интелектуални, технократични и т.п., а някои, които искат “марксизъм с човешко лице”, ми напомнят руските мужици, които се надявали на бог и на “добрия цар” да им помогнат срещу лошите бюрократични служители и полицейски изпълнители...

Неделя, 16 януари 1977 г.

Вечерта се отбих при Катя Гюлеметова и гледахме филм за Зола с Том Муни. За разлика от Драйфус, който нахлузи полковнишката униформа и извика “Да живее Франция!”, отнасяйки на ревера си ордена на “Почетния легион”, Анто Апостолов отказа генералските пагони, предложени му от печално известния масов убиец Мирчо Спасов, който казал: “Ние те бяхме забравили”, канейки го да се върне отново “на работа” в МВР. Все пак има промени, но те се виждат в по-дълги срокове. Какво да се каже обаче за големия френски писател-еснаф с неговата “тържествуваща справедливост” и тълпата, която вика “Смърт на Зола и Драйфус!”?

Понеделник, 17 януари 1977 г.

Няма нищо по-жалко от френските гошисти, които искат да се “борят с болшевишката диктатура”, като изпращат системно писма до амбасадата на СССР. Иначе, не им липсва остроумие. По повод размяната на Владимир Буковски с арестувания от генерал Пиночет генерален секретар на чилийската компартия, на вчерашния митинг един от тях зададе въпроса: “Какво може да се направи, за да спасим отново “другаря Корвалан” – един от 250-те милиона политически затворници на Брежнев?”

Вторник, 18 януари 1977 г.

Освен отечествената и емигрантската, човек трябва да чете “свободната” жълта преса, за да установи, че живее в ерата на тоталния политически идиотизъм... Оставаш с впечатлението, че съществува “заговор на млчанието” относно всяко събитие – симптом на наближаващата революционна буря. Атенатите в Москва, бунтът на военния кораб “Сторожевой”, стачките в Полша и т.н., и т.н. се отминават или съобщават в рубриката “различни (безразлични) факти” от последните страници. В замяна на това, медиите ни занимават в детайли с политическите недомислия и шутовщината на всеки “затворник на съвестта”, измъкнал се по легален начин от преддверието на болшевишкия ад или подвизаващ се по телефоните дисидент, провел “пресконференция” в дома си или предал на някой западен дипломат или журналист спомените си. Друго не може и да се очаква от Prostituting буржоазна демокрация. Но сега не става дума само за готовността ѝ да склони глава върху рамото на всеки, който ще ѝ плати в брой. Основното е страхът, че ако “мечката заиграе в двора на комшиите”, тя не ще забави посещението си и в “свободния свят”. Затова неговите политици никога няма да потърсят действителните сили на освободението на народите от Изтока. На тях им трябва властници, които ще изплатят задълженията си към западните вложители на десетки милиарди долари. И ги намират в склонните на компромиси и общ фронт срещу революциите на плебса управляващи компартии или в режими с фасадна демокрация и с участието на днешните шумно рекламирани “опозиционери” на номенклатурата или дисиденти, които не са предтечи на свободата, а само още един симптом на разложението на държавния капитализъм и на неговата диктатура.

Изглежда, някои политолози-кремлюнолози си мислят, че става дума за английското кралство, в което власт и опозиция могат да си нанасят удари със словесни рапири по елегантните правила на доброто буржоазно възпитание за утоляване на жаждата на публиката за евтини зрелища и на собственото си щеславие.

Аз съм съвсем наясно с тази селективна механика, защото, когато предадох за печат някои наши материали по дисидентските канали или лично “Моят живот и моите идеи” на троцкиста Гачев, разбрах, че “по-скоро камила ще мине през иглени уши”, отколкото революционното слово или информация да намерят място върху страниците и в програмите на “средствата за масово информироване”, включвайки и в изданията на такива като Пиер Франк или Кривин. Би било печално, ако и ние започнем да

възприемаме със сериозност разигравания куклен дисидентски театър с доставчиците на марионетки и рекламиращите гастролите му западни кръстоносци на нашата разпната свобода.

Нека оставим “стратезите” на тая политика, която копира изтъквания номер на просяците, разчесвайки раните си, за да получат няколко сантиметра в протегнатата си ръка. Нашата задача е друга и историята няма да ни прости, ако не изпълним революционния си дълг към свободата.

Сряда, 19 януари 1977 г.

Хартиените политици от емиграцията приличат на играчи в хазартен дом, само че ролята на игрална маса или на рулетка се изпълнява от политическата карта на света или по-скоро от глобуса. Днес се залага на Виетнам, утре на Израел, другиден на Испания и т.н. Рулетката се върти, режими, правителства или диктатори се качват, падат или умират в покоите си, само хартиеният политик никога не печели, ако не броим задоволството, че е “познал” или “предвидял” хода на събитията, което е “доказателство”, че ако му падне и той може да ръководи 8-те милиона овце в “родината”.

Четвъртък, 20 януари 1977 г.

Бележки за различни параграфи и глави към ненаписаната книга

“198? ± Δ, за Делта = ±1, ±2, ±3...”

Например за главата „Държавата и Роботронната революция (Р.Р.)“: Възможно ли е едно второ издание на Римската империя върху основата на Р.Р., където, освен автоматите, които могат да заместят робите в ХХІ век, бихме имали аристократи, притежаващи властта и собствеността и плебеи (всички останали, включвайки слугите), на които се “дават” хляб и зрелища?

Ако преди Р.Р. да е приключила с категориите на капиталистическото общество, революционерите (и “низшите класи”) не успеят да довършат стария свят и държавната машина, тоест ако и новият плебс, подобно на робите и лумпенпролетариата в Рим, се окаже неспособен да изиграе своята творческа роля в историята, не е изключено повторението на нашествието на “варварите”, тоест на по-неразвитите, но по-милитаристични общества, които да ликвидират по-напредналия във всяко отношение, включително и в разложението си “нов Рим”.

Към § за партиите и държавата:

Има факти, отнасящи се до политическите партии, които не трябва да бъдат отминати, без да вникнем в същността им. Например през 1956 г. в Будапеща, на другия ден след 23 октомври, се регистрираха 70 партии. Днес в Испания, година след смъртта на Франко, броят на политическите партии, движения и организации е 250. Утре при една подобна ситуация в Русия партиите могат да стигнат няколко хиляди, ако не и десетки хиляди.

Какво означава всичко това след нощта на диктатурата? Търсене на пътища - вчера подмолно, днес излязло на повърхността? Или организира-

не на потенциални пълнежи на държавната власт, след като “предприемчивите” шмекери са разбрали, че в политиката изобщо и в диктатурата в частност **има келепир**; че властта е рентабилно акционерно дружество за успешните бизнесмени/полисмени с малък или почти с никакъв начален “капитал”, но с повече наглост, с по-яко блъскане с лакти и ритници, с по-дебело перде, повече безсрамие и демагогия при обещанията пред лековерните им мющерии или “електората”, които никога няма да бъдат изпълнени...

Към § за неравномерното развитие и войната:

В сравнителните таблици за развитието на страните през дълги периоди да се включи и една таблица за разходите и ефикасността на изследванията в областта на науката и технологиите.

Нарастването на икономическата мощ, която е един от източниците на империалистическата експанзия на дадена страна, може да бъде свързано с засилване на вътрешната криза, в смисъл на нестабилност на класовото равновесие, което става друг допълнителен и катализиращ експанзията фактор, защото натрупването на мощ/капитали означава увеличение на степента на експлоатацията.

В главата за Световната гражданска война: тя се води вече близо цял век, явно или тайно във всички страни, само че разпокъсано, разноразлично и дезорганизирано. Нашата задача е да подпомогнем координирането ѝ, чрез създаване на организационни връзки, провеждане на общи “маневри” и постигане единство на целите. За решението на подобна задача Интернационалът, както и неговите секции трябва да бъдат нелегални, останалото е измама.

Че “Картаген трябва да бъде разрушен”, с това сме съгласни всички, но как практически ще се извърши то, когато не познаваме укрепленията и лабиринтите на Картаген или имаме смътни понятия за тях от XIX век. За това почти никой не иска дори да помислим, нито да направим усилия да съберем сведения за институциите, които ни заобикалят, да разберем механизма и функционирането им. На какво се дължи това – на неразбиране на естеството на задачата или на страх от военнополойските репресии? Като че ли и на двете!

§ За анархистическото еснафство.

Един **апендикс за Балканите**, където са представени всички тенденции в развитието на държавния и частен капитализъм и което ги превръща в най-богатата за изследвания и размишления “експериментална” зона. Само че съществуването ѝ едва ли може да бъде обяснено с “философско-исторически” хипотези. Очевидно причините за това разнообразие трябва да потърсим в “творчеството” на различните велики сили и техните империализми.

Понеделник, 24 януари 1977 г.

Кретените на западния гошизъм от рода на четящите “Руж” или “Либерасион”, увлечени от рекламния шум, се чувстват поласкани, когато бъдат приети от някой новопристигнал “идол”, като “другаря Плюшч” или “другаря Буковски”, когото се опитват да вербуват, считайки, че с това ще обогатят партийния си реквизит и увеличат собствената си тежест пред електората. Жалки епигони, които вярват в ритмичното повторение на историята, в силата на измамата и в безкрайността на човешката доверчивост и глупост... И когато след това поредният новодошъл дисидент демонстрира на някоя пресконференция или телевизионен спектакъл своята непроходима реакционност, те се чувстват лично оскърбени, зашеметени и предадени, не искайки да разберат, че дори и този ефект е бил пресметнат в щаба на “съветската” тайна полиция, от чиито лапи са имали самочувствието, че с митингчетата си са изтръгнали неблагодарните жертви.

В същото време, официалните западни агитпропи търсят морален реванш “във възкресението на религията в душите на тези мъченици” (в “движенията на духа” и сочат за пример кардиналите Миндсенти и Вишински). Изправени пред въстанията на масите на Изток, те повтарят след Бодлер: “Бий анархиста, братко жандарм!”, не желайки да разберат, че нягашните господстващи класи (аристокрация, духовенство и буржоазия) и техните църкви и религии приключиха с могъществото си в момента, в който изтърваха оръжието и бяха експроприирани. Собствеността е втората основа на господарската мощ. Затова ние искаме унищожение на въоръжените институции на държавата и експроприация на имащите.

Вторник, 25 януари 1977 г.

Не познавам нито един случай на преминал през минните полета и телените огради по границата, през засадите на живите и автоматичните убийци, комуто да е даден достъп до пресата, радиото и телевизията на “Свободния свят.” Този свят не обича тези, които сами си извоюват свободата!

Сряда, 26 януари 1977 г.

Преди да плещим за свободата на художника, е добре да отговорим на въпроса: Кой “потребява” картините му, кой ги купува – на Запад или на Изток? Гладът е добър съветник в избора на теми, които няма да повредят храносмилането и съня на тези, които плащат, създават едни имена и унищожават други.

Четвъртък, 27 януари 1977 г.

Вестниците пишат за връзките между мафията от Днепропетровск и Брежнев – “най-равният между равните”. А западните компартии от деня на създаването си се намират в незавидната поза на Буридановото магаре. Близо шест десетилетия те са изправени пред непрекъснатия избор между торбата московска зоб и своята независимост от нея. В момента, в който са в състояние да си гарантират собствена зоб, те обръщат гръб

на “ръководната роля на великата партия на Ленин, Сталин, Хрущов, Брежнев (и... ???)”

Петък, 28 януари 1977 г.

В книгата трябва да добавя един § за генетиката, която сигурно ще бъде една от научните основи за промяната. С исторически бележки за отношението на властите към нея: В Москва – Лисенко и екзекуцията на съветските генетици. На Запад – Папата, който иска забрана на опитите на проф. Даниеле Петручи. През 1976 г. Градският съвет в Кембридж налага забрана върху всички научноизследователски работи по изкуствения синтез на гените. Същото е направено и в Масачузетс...

Друг, особено важен **раздел или поне глава**, е този за кибернетиката, компютрите, автомобилите, роботите, статистическата, икономическа и индустриална информатика.

Към **Главата** “Класификация на политическите партии и идеологии в света, в който живеем” – един § за Социнтерна с ползване на материалите от последния му Женевски конгрес през 1976 г., както и писанията на западногерманските социалдемократи (Бранд), на скандинавските (Палме), на френските социалисти (Митеран), английските лейбъристи, японските социалисти и т.н.

Глава за класовото сътрудничество (“партньорство”) между капитала и наемния труд и “мирното съвместно съществуване” между властите от Изтока и Запада, което предполага съхранение на социалното и интернационално статукво, тоест на държавността и на капитализма в техните разновидности. Привържениците им, които ни казват:

“Бидейки реалисти, ние трябва да се съобразяваме с **дълготрайното съществуване** на различните компоненти на съвременния свят: държавата, частните и държавни компании, наемните работници, селяните-земеделци и т.н., резултанта от които е днешното общество.”

В **глава или §**, развитие на тезата, че плурализмът на партиите в политическия живот се основава на плурализма в собствеността. Наличието на едра – държавна и частна, както и на дребната собственост – рефлектира върху работническата класа, създавайки в нейната среда различни партии – от болшевики до социалдемократи, които напускат “историческите позиции” на пролетариата или вземайки властта, се поставят във него. На тази интерпретация кореспондират различни партии и международни организации, на чиито съвместни срещи и заседания се постигат съглашения, договори и евентуално ограничени промени в статуквото (в зависимост от силата на съпротивата/борбата на класите).

В СССР и другите “соц”-страни съществуват само две класи: пролетариат и държавнокапиталистическа. Класовото сътрудничество се осъществява посредством различни “трансмисии” от рода на партийната, полицейската, комсомолската и най-вече синдикалната бюрокрация, която заедно с ударниците и доносниците образува работническата “аристокрация”, а “гражданският мир” се постига в... гробищата.

Другата линия е на класовата борба на “низшите” за премахване на “висшите” класи и с тях – на класовите общества. В този смисъл единстве-

ните организации, които стоят въвн от собственическия и политически плурализъм и с идеалите си изразяват действителните, а не мними интереси на днешната работническа класа (които са: тя да престане да бъде такава) са анархистическите. Многообразието в степените на развитие на капитализма изисква от нас конкретен, задълбочен и глобален анализ на социалните сили и отговор на въпроса за възможностите и пътищата за ликвидиране/елиминирание на господството и експлоатацията по революционен или еволюционен (?) начин в страните от трите свята...

Събота, 29 януари 1977 г.

Бележки за една Китайска статия:

Външната политика е продължение на вътрешната, но, обратно на Клаузевиц, в нормалния случай тя е нейно продължение **със същите средства**. И понеже тя е детерминирана от класовата, политическата и икономическата структура на китайското общество, досегашната и вътрешната външна политика на господстващата върхушка от висши номенклатурчици, появата на фракции в нея, техните взаимоотношения, борби за надмощие, еволюции и изменения, както и ключът за разбиране на същността ѝ следва да търсим в задълбочения анализ на неговите структури, акумулация на капитали и експанзия.

Трябва да се провери дали стадите, през които преминаха китайско-советските отношения не съответстват на фазите на нарастване на мощта и на статута на Китай от полуколония през независима страна до експанзионистична империя. Заедно с това трябва да се изследва: съществува ли връзка/взаимозависимост между промените в тези структури и мощта на институциите, на “органиите” и на тяхната политика?

Ролята на Китай в разбиването на илюзиите на Кремъл за световно господство в един евентуален тотален свят на държавния капитализъм и установяването на световна диктатура с център Москва и една или няколко послушни колониални периферии, чиито недоволства могат да бъдат смазвани с монтирани процеси (ала трайчостостовия), с полицейски операции (като в Полша) или военна интервенция (както стана в Унгария през 1956 г. и в Чехословакия през 1968 г.).

В това отношение, бъдещето на така нар. СССР е толкова обвито в мрак и неизвестност, колкото бе за стоящия в Лондон Чърчил, който наблюдаваше в безсилие разпада на империята, в която “Слънцето не залязваше”...

Какви са хипотетичните вероятности/възможности за политически, икономически и структурни промени в китайското общество, които могат да доведат до нарастване на икономическата и военната му мощ и да предизвикат промени в неговата външна и вътрешна политика и като следствие – в интернационалното или в социалното статукво?

- На Тайван на Чан Кай Шек = 0.

- На китайския държ. капитализъм?

- Промени в партийната политика, вследствие смяна на управляващата фракция, продиктувана от засилване на кризата, което би наложило от своя страна търсене на по-радикални решения в рамките на системата.

(Както на времето Клемансо смени Поанкаре, Хитлер – Ваймарската република или Чърчил - Чембърлейн.)

- Социална Революция на китайския пролетариат, вследствие на която пожарът ще прехвърли китайската стена, за да превърне континентален Китай в огнище на световната революция.

Не е нужно да казваме, че ние сме привърженици на последната възможност...

Неделя, 30 януари 1977 г.

Докато “мързелувах” в качеството си на безработен и скицирах статии, брошури и части от замислената книга, получих плик със “съблазнителна” ПОКАНА за работа в ВВС (не са Военновъздушните сили, а Лондонското радио Би-Би-Си).

Че нямаше да стана пропагандист на интересите на пропадналата най-голяма империя, беше повече от ясно, но реших да видя реакциите. Казах на Ценко и той започна да се подиграва как съм щял да изглеждам в раирания елегантен костюм на прилежен чиновник на нейно величество английската кралица и на... британските специални служби. Когато му отговорих, че ако можех за направя подобна стъпка, щях да го сторя в България, той взе да ме сочи като пример на безкористност пред разните свои иностранны приятели (и покровители), опитвайки се да “осребри и това, представяйки ме за деец на неговото “освободително движение”. Оставяйки го да обира “лаврите”, аз се прибрах в квартирата си и написах следния отговор:

**BRITISH BROADCASTING CORPORATION
PO BOX 76 BUSH HOUSE STRAND
LONDON WC2B 4PH**

30.01.1977

Лейди и Джентълмени,

В отговор на любезното ви писмо, оферта от 25.01.1977 г. за работа в ВВС, се чувствам задължен да съобща:

Имам впечатление, че някой си е направил лоша шега с вашата служба, насочвайки ви към мен. Освен обстоятелството, че университетската ми подготовка на математик е чужда на изискванията към вашата професия, аз съм най-вече стар и кален боец против империализма изобщо и британския в частност, поради което моят живот и поглед върху света правят невъзможно сътрудничеството ми с институции от рода на ВВС.

Оценката каквато имах в началото на 50-те години за мизерната политика, която кралското правителство следва от края на Втората световна война спрямо източноевропейските страни, не се е променила. Това мое отношение бе демонстрирано тогава чрез един двоен акт на

протест. Заедно с другари поставихме едновременно бомби под статуята на Сталин и в Британската военна мисия на ул. “Оборище” № 95, в София. Само допуснатата грешка в разузнаването на нашата нелегална организация, направи жертва на втория бомбен акт търговският съветник при посолството на ГДР в София, господин Фридрих Ернст Лойхт. Една досадна, но в действителност, не чак толкова тежка грешка.

Моите разбирания и отношение през изтеклия четвърт век не са претърпяли ни най-малка промяна, за да стане възможно днес нашето сътрудничество. Даже напротив!

Все пак, в интерес на истината трябва да признаем, че британският империализъм сега не предизвиква и не може да извърши и една хилядна от злото на миналото. Но причината за това отпаднало явление не лежи в добрата воля, а в безсилието на остарялата и прогнила Англия. Днес ръцете на британския милитаризъм едва стигат до Ирландия и от това потъване никой не може да ви извади, освен една сила – Революцията. И колкото по-скоро, толкова по-добре за мястото, което Великобритания ще има в човешката история на бъдещите векове.

Като че ли това е всичко, което имаме да си кажем. Буржоазното възпитание обаче тежи върху всички ни, поради което завършвам с нищо незначащите формули – Приемете моите etc. Или, ако ви харесва повече

anarquía o muerte!

G.Konstantinov

Копие от това писмо изпратих за информация до Хаджията, който бе отскочил до Еус. Неговият отговор не закъсня:

Драги Георге,

Получих писмото ти от 30 януари точно на тръгване за Тулуза. Отговарям ти след завръщането ми преди няколко минути. Много си “серт” и грешии. Защо трябва да ругаеи тези от ВВС?! Отговори учтиво и откажи. Дипломацията е важно условие. Ако някой те е посочил, сторил го е с добри чувства...

В Испания всеки митинг е по-хубав от предишестващите: прекрасни и умни речи, огромна и ентусиазирана публика и отлична атмосфера! Ораторите бият собствения си рекорд и главно не се повтарят. Федерика и този път бе повече от превъзходна със съкрушителната си атака против правителството, против социалисти и комунисти, базирайки се на пресни и конкретни – съвсем неизвестни факти. Ферер от Валенция сериозно и много компетентно третира икономическите непосредствени проблеми на работническата класа и на СНТ. Гарсиа Руа разви практическата ни концепция за свободата и нуждата да се попречи на държавната интеграция на СНТ и на раб. класа. Федерика даде сигнала за борбата против враговете. Гомес Касас, заключавайки (много подобрен като оратор), сериозно подчерта мъчнотиите и нуж-

дата от всестранна организация. С всички имам дълги и задълбочени разговори. Обедвахме у Феде (10 души – самата тя приготви обед и сервира). Там беше и един от основателите на СНТ – 87-годишен, дошъл от Мексико. С него разговарях два пъти (казва се Херонимо Плая). Имам и много други разговори с приблизително 50 души.

Новото е: ФАИ отбелязва навсякъде присъствието си и се позовава на нас. Беше там новият Комитет от вътрешността. Излиза нулев № от органа им (нелегално) “Tierra y Libertad”. СНТ има вече 100 хиляди отчетени члена. До края на годината – 300 хиляди. На 3 и 4 март – Пленум. Вътрешното положение е много заплетено – ферментация, но върви към изясняване. По места масово и напълно самостоятелно обявяване в полза на анархизма. Небивало явление. Скоро ще заминем 300 души в цяла Арагона, където има вече колективни стопанства. Но има и мъчно-тиши с новия приток...

Хаджията отказа да публикува моето писмо до ВВС в “Наш път”, но по всяка вероятност оригиналът му се съхранява в архива на респектабилната имперска институция...

Понеделник, 31 януари 1977 г.

Ако потърсим аналогии, праобразите на днешните по-почтени екземпляри от дисидентството можем да открием, спазвайки пропорциите, във фигури от епохата на Ренесанса, като Ян Хус, Саванарола, Еразъм Ротердамски и други. Произхождащи от средите на официалното духовенство, те са неговите разбунтували се деца, поели пътя на ересите и на хуманизма, с всичката искреност и наивност. Други са побягнали в същата посока от шмекерски съображения, защото чувствали инстинктивно, че параходът на бащите им потъва и те са побързали да надянат спасителните пояси на легална опозиция. И както преди векове, наред с известните ни от рекламата лица, в новото пробуждане на Русия трябва да се появят люде, излизащи вън от петолинието на официалната държавна църква, като Улрих фон Хутен или Томас Мюнцер. Първият, когато наблюдавал раздвижването в Германия, предизвикано от схватките между Лютер и Папата, се провикнал: “Събудиха се духовете. Да се живее става наслаждение!” И добавил: “Двубой между попове – самоизяждайте се и ще бъдете изядени!” А вторият дошъл заедно с огромните тълпи от въстанали крепостни селяни, за да изпълни това пророчество, подлагайки на сеч, грабеж и пожари всичко, което имало някакво отношение към “прокълнатия от бога” свят на богатите и властниците с техните богословски лакеи. Ударил часът на многогодишната селска война, която заменила словесните спорове с ударите на топора и всеочистителните пламъци на огъня...

Вторник, 1 февруари 1977 г.

На Запад започнаха да третират футурологията (която се роди по време на големия бум на капитала след Втората световна война) като несериозно занятие и се отказаха от усилията да я превърнат в точна наука, то-

гава, когато контурите на бъдещето на “най-добрия от всички възможни светове” се оцветиха в мрачни тонове. Защо? Защото сигурно са малцина болните, които, имайки характерните симптоми на заболяването на света в който живеем (алчност, меркантилност, егоизъм и т.н.) биха се обърнали за помощ към лекар, който предсказва смъртта им след 2-3 години!

Сряда, 2 февруари 1977 г.

На Борис Христов няма защо да му искаме да си плати абонамента за нашите писания. Такъв патриот сам би го сторил, ако имаме организация, която е в състояние да му изпрати неколцина ангели-архангели да му кажат:

“- Ти имаш глас меден загорски..., бръкни се по-дълбоко в джоба, за да не ти прережем гръкляна, че да не могат да излизат ни низките, ни високите ноти от това гърло – Ерихонско...”

По повод банкрута на идеята за “сливане на нациите в СССР” можем да направим заключението, че **в рамките на една империя подобно сливане се оказва невъзможно!**

Четвъртък, 3 февруари 1977 г.

Избягалите в Русия аристократи от Френската революция се завърнаха в родината си след Руската революция и намериха не лош прием. Ако нещата се повторят в този ред, внуците на белогвардейците трябва да се завърнат в “съветска” Русия след революцията в Европа, ако тя се локализира само там (защото, ако обхване и Изтока, завръщането става проблематично, ако не излишно!)

Петък, 4 февруари 1977 г.

Само това, че сме “прави” е абсолютно недостатъчно, ако към нашето право не прибавим и куража, който далеч не винаги е на лице. Но и тогава величината на сумата пак ще бъде далече под необходимата. Трябва да се добави и едно дълбоко и диференцирано разбиране на масите, на класите, на синдикатите, политическите партии и т.н., и то не само за днес, но и за утре, за другиден и т.н., за да бъдем близо до наличието на необходимите и достатъчни условия...

За победата ли? – Не, но за създаването на база от опорни точки за изкачването към върха, тоест за консолидиране, възпроизвеждане и разширение на революционната организация.

Събота, 5 февруари 1977 г.

Един **основен въпрос (от особена ВАЖНОСТ!), който се нуждае от недвусмислен отговор е:** В хода на развитието на днешното общество РАСТАТ ЛИ ИЛИ НАМАЛЯВАТ ВЪЗМОЖНОСТИТЕ ЗА РЕАЛИЗАЦИЯ НА АНАРХОКОМУНИСТИЧЕСКОТО ОБЩЕСТВО?

Отговорът се нуждае от прецизиране на основните му ХАРАКТЕРИСТИКИ:

1. Активизиране на всеки и на всяка и привличането им към участие в об-

ществения живот за решаване на общите проблеми на различни нива – от комуната до планетата, вследствие автоматизация на трудовите процеси и развитие на съобщителните средства, комуникации и информации и в резултат - издигане нивото на средната интелигентност и възможностите за пряко участие.

2. Доброволен и свободен труд за всестранно задоволяване на нуждите без заплащане, без счетоводство и без чувство на собственост и стремеж към придобиването ѝ.

3. Други предпоставки?

Неделя, 6 февруари 1977 г.

Друг основен въпрос е: НЕИЗБЕЖНИ ЛИ СА СОЦИАЛНИТЕ РЕВОЛЮЦИИ? (Думата е за кървавите, а не за еволюциите, които често са посмъртоносни и от най-кървавата гражданска война. Подобен е и въпросът за ВОЙНАТА в условията на общество, в което съществуват ДЪРЖАВА, КАПИТАЛ И КЛАСИ.)

МОЖЕ ЛИ ДА СЕ СЪЧИНИ НЕЩО СМИСЛЕНО ИЛИ ТЕКСТЪТ ОТ ТАЗИ ДАТА Е НЕИЗЛЕЧИМО БОЛЕН???

Понеделник, 7 февруари 1977 г.

Във Франция (и не само там) днес има много анархистически вестници и още повече бюлетини и списания, без да говорим за организациите, много от които са еднодневки. (Ние следваме същия път.) Това не е ли бягство от отговорността, от организацията, заслужаваща името си и в крайна сметка бягство, ако ли не и страх от революцията/Анархизма??

Вторник, 8 февруари 1977 г.

Благо каза, че и западните жандари били корумпирани. Когато влезли към 3 часа сутринта в бара на Джонев, който имал право да бъде отворен най-късно до 2 часа след полунощ, българският борец и кръчмар веднага им сервира по 16 кебапчета с хубави български вина. Те се наiali и напили като владишки чеда и си отишли по живо по здраво, оставяйки контрабандистите и уличните продавачи на наркотици (тоест дребния престъпен свят) в компанията на алкохолиците и проститутките да пиянстват до сутринта и да пълнят с франкове джобовите на кръчмаря-патриот. (Преди да избяга от България, Джонев бил партиен активист, а след това водел диверсанта група, която влизала неколккратно в “Родина”. В нея били Бако, Метод, Асен и Стойчо от тези, които познавам.)

Сряда, 9 февруари 1977 г.

Марксизмът ражда господари и лакеи.

Затова ли Джилас не казва нищо за доходите и разкоша, в който живее “Новата класа”? Той избягва да засегне господарите в сърцето или поточно в кесията, макар че имаше какво да разкаже за палатите на Тито в Бриони и Дедине.

Четвъртък, 10 февруари 1977 г.

Към Програмата на революцията: Трябва да се постави проблемът за възможностите за моделиране на различните типове общества (структури) и на извършващите се в тях процеси, както и за експерименталното “проиграване” на функционирането и еволюцията им чрез моделите.

Петък, 11 февруари 1977 г.

Истинската причина за консолидиране и засилване, вместо за “отмиране на пролетарската диктатура” и за премахване на експлоатацията на работниците и селяните, лежи в класовата борба на “номенклатурата” срещу тях, за съхранение и разширяване на нейното господство, грабеж, привилегии и “право на паразитизъм”. Това се доказва лесно чрез социалния състав на затворниците и концлагеристите, на арестуваните, на следствените, интернираните, емигрантите, рискували живота си, за да пресекат минните полета и телените мрежи по границите, сред които преобладават “низшите класи”, както и чрез периодично окървявяваните стачки и въстания на пролетариата в “страните с народна демокрация и траен”... гробовен мир.

Последвалите еволюции във формите и степените на насилие се дължат на промени в репресивната политика на диктатурата, която след смъртта на Джугашвили се ориентира към “производство” на морални, вместо на физически, трупове. На тази “нова репресивна политика” се дължи увеличението на доносниците и минимизирането на броя на затворниците и концлагеристите и насочването на острието на терора вън от затворите, с използването на всички средства и възможности, които властта е концентрирала в ръцете си – от отнемането на хляба до абсолютния и безнаказан произвол. В това отношение масовото “мълчание на агнетата” се оказва нейния най-добър съюзник!

Затова е крайно време да престанем да твърдим, че диктатурата ни запуща устата, че полицаите ни държат в менгеме, че Западът ни е измамил, че търговците са продали нашата свобода. (Виж речта на Буковски пред “деловите кръгове”, публикувана в “Русская мысль” от 10 февруари 1977 г.) и т.н., и т.н.

Събота, 12 февруари 1977 г. Приготвям бележки за реч пред конференция на АИТ (наследница на Първия Интернационал) през месец март, която ще се проведе на “Виньо” при испанците:

Другари,

Т. нар. социалистически свят е бременен със Социалната революция и този път едва ли ще може с помощта на танковете и десантните части на Варшавския пакт да се освободи от своята бременност. В доказателство:

- Кратка история на въстанията от Кронщад до Познан.
- Сегашното положение, анализ по отделни страни с кратка характеристика на особеностите на държавнокапиталистическото общество, започвайки с Полша. Старите политически партии са мъртви.
- Доказателства за невъзможността да се спре революционния процес със

старите сталински методи и с военна интервенция. (Случаят с Румъния.)

- Всеобщо узряване на кризата, включая в СССР. Революция или опозиция?

- Международното положение на СССР и Китай със 7000 километровата обща граница, която не може да бъде оголена.

- Нашето освобождение е наше дело! Никой не може да ни освободи, освен самите ние!

- Програмата на нашата революция.

- Перспективи на Социалната революция на Запад.

- Суперпозиция на революционните процеси на Изток и Запад в една Световна революция.

Нашите задачи с оглед тази перспектива и апела към всички анархистически организации и групи по света.

Неделя, 13 февруари 1977 г.

Започнеш ли да си броиш парите и да трепериш пред тях – било когато са на привършване в портмонето ти, било когато са в излишък и се разхождат в луксозни лимузини по красивите булеварди - ти си свършен като революционер и като човек. Да трепериш пред парите е по-страшно дори от треперенето пред началството, пред полицията и дори пред разстрела.

Понеделник, 14 февруари 1977 г.

Бележки за руската революция:

Троцки, който в споровете си със Сталин казвал, че революцията би могла да победи в една-единствена страна, ако тя разполага с 50–100 години очевидно не е разбирал за какво става дума. Руската революция беше спряна и задушена окончателно през четвъртата година (1921) след вземането на властта от болшевиките...

Днес дисидентите изобщо не поставят въпроса за степента на развитие, която е достигната от руското общество, нито за формите, в които по необходимост ще се излее една промяна. Те са само против революцията, като под това понятие не разбират реализацията на една програма, дефинираща повече или по-малко точно бъдещето, а средствата, с които може да се разчисти теренът, за да започне революцията. При това, те искат това да стане без жертви от двете страни – сред властващите и потиснатите, стремящи се към тази промяна. В пацифизма си те не могат да се издигнат дори до нивото на Махатма Ганди, макар че насреща им не е разпадащата се Британска империя с нейните 60 000 войника и двесталидна администрация в “бисера на короната” – Индия.

За сравнение между тях и тези, които в течение на половин век подготвиха гибелта на Романовската империя, ще посоча като пример отношението им към антидържавния терор, от който под път и над път се разграничават и това на писателя терорист Сергей Степняк-Кравчински, който посред бял ден ликвидира петербургския жандармерийски шеф - генерал Мезенцев с една кама, след което се укри в квартирите на другарите си и избяга нелегално през границата!

Вторник, 15 февруари 1977 г.

Събарянето на една власт е въпрос не само на наука, но и на професия. Тя не може да бъде съборена от хора, които правят това между другото! Нужно е да се обърне най-сериозно внимание на:

- Подготовката и създаването на Школи за гражданска война.

- Проучване на тактиката и стратегията в миналите граждански войни и изработване на нови, съответстващи на днешните условия оръжия и обучение.

- Техника на конспирацията. Оптималност на нелегалната борба в конкретен момент и ситуация. Устойчивост и контрамерки на нелегалната организация срещу предателствата, провокациите и полицейските преследвания. Размяна на адреси и убежища.

- Методите за проучване на силните и слаби точки, на разложението и разрушението на институциите на държавата:

- На явната и тайна полиция /ДС с нейните управления/, на бюрокрацията, на отбраната и на нападението (атаките) срещу тях.

- Специално внимание изисква армията и пренасянето на класовата борба вътре в нея – на войниците срещу офицерите, на подчинените срещу началствата. Дискредитиране, изобличаване и обезвреждане на доносниците, партийците и политкомисарите. Разузнаване на складовете за оръжие и особено на ракетните площадки и ядрените оръжия за последната фаза на революционната криза.

- Революционната класова борба е интернационална, при всяко заплашително навигане на революционните вълни в една страна, световната или най-малко регионалната контрареволюция ще направи всичко възможно да матира и ако е необходимо да удави в кръв опита за еманципация на плебеите.

Единственият възможен отговор на заговора на “Свещения съюз” на господарите и експлоататорите с техните репресивни инструменти е РЕВОЛЮЦИОННИЯТ ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗЪМ на “низшите класи” и техните “действащи малцинства”. Затова е абсолютно необходимо интернационализиране на нашата работа на Запад и на Изток в конц-“лагера на мира, социализма и демокрацията”.

Сряда, 16 февруари 1977 г.

Господа легалните опозиционери са далече от способността да разберат елементарната истина, че полициите в цял свят са еднакви. Някои от тях ще го разберат на собствения си гръб. Дано само цената на разбирането не е така висока, каквато заплати строителният работник Гарев, отвялкъл самолет на БГА. Той се самоуби, за да не бъде предаден от гръцките полицаи на българските им колеги...

Четвъртък, 17 февруари 1977г.

На змията имам по-голямо доверие, отколкото на властника!

Петък, 18 февруари 1977 г.

Идеята за равенството еволюира и се развива: първо пред бога, после

пред закона и нашата идея за социално равенство. Същото е и със степените на СВОБОДАТА.

Събота, 19 февруари 1977 г.

Барикадите ще разделят всички, включително и затворниците. Някои от тях ще застанат на страната на властта – на старата или на новата. С тях нашата война ще бъде не на живот, а на смърт.

Неделя, 20 февруари 1977 г.

С различните политически системи и още повече с политическите партии става същото, което е станало с мамутите и толкова други изчезнали в процеса на еволюцията видове. Те са отклонение, което се е приспособило и преживяло един ледников период, но до такава степен е свикнало със студа и ледовете, че се е оказало съвършено негодно за дошлото на смяна затопляне.

Понеделник, 21 февруари 1977 г.

Бележки за една статия по въпроса за престъпленията и наказанията при “демократията” и диктатурата.

- Позицията на политиките, които гледат на криминалните, като фарисея на митаря, независимо от това, че престъпленията им по мащабност и вредност са несравними.

- Нашата позиция (виж Бакунин + Манджуков – стр. 99-101 от II-ра част на “Предвестници на бурята”) и нейните тактически и стратегически последици. Ние сме последователни в нашия принцип на равенство, което е още една причина да бъдем против делението и категоризирането на хората и на свободата, която е неделима за всички! Против разделянето им, според наказателния закон, на политически и криминални категории и разряди. Може би, зад предоставянето на по-благоприятен статут за “политическите затворници в правовата държава” стои колегиалното чувство на демократичните власти към евентуалните конкуренти и застраховката в случай на размяна на местата във “вътрешновидовата борба”.

- Историческа част за положението и еволюциите в България. При “народната власт” положението е обърнато – криминалните са на по-лек режим, защото болшевиките искат да срежат възела на създадените от тях класови противоречия, посредством физическото или морално унищожение на своите врагове. Затова, отговорът с революционен терор срещу държавния е оправдан исторически, теоретически и практически. В борбата с диктатурата нравствените критерии и съображения се определят от ефикасността и резултатността.

Вторник, 22 февруари 1977 г.

На тазвечерното събрание касиерът Антон получи лептата от всеки един от нас:

Дръндов – 100 фр.; Хаджиев – 100 фр.; Антон – 200 фр.; Георги шивача – 200 фр.; Кольо Чорбаджиев – 400 фр.; Г.К. – 200 фр.; Тренчо – 50 фр.; Попчев – 500 фр.; Степан – 200 фр.; Стоилов – 100 фр.; Манолов – 100

фр.; Димо – 100 фр.; Карталски – 200 фр.; Д-р Петър Митев – 1000 фр. Или общо 3 500 франка, от които 1500 са за “Наш път” и останалите 2000 – за испанските анархисти.

Аз винаги съм предлагал, вместо тези доброволни и нередовни вноски, да отделяме за революцията толкова, колкото плащаме на държавата за данъци, като всеки си донесе данъчната декларация и плащанията към м-во на финансите (без ДДС), но това никога не бе прието. Имаше нещо симпатично у аристократите, защото бяха възпитани в презрение към парите. Нашето братя си е сложил етикет анархист, но трепери над стонката...

Сряда, 23 февруари 1977 г.

Наред с останалото, съществуването на “еврокомунизма” е още едно доказателство за относителната слабост на Кремъл. Някога неговите наематели изпращаха своите наемни или “идейни” касапи, за да ликвидират разногласията или още по-често – чакаха зайците да скочат сами в зиналата им паст...

Четвъртък, 24 февруари 1977 г.

В статия за Колмогоров, във в-к “Правда” (продават го в една от съветските книжарници, поверена на ФКП), пише укорително за някакъв “алчен” академик, който получавал заплати от 54 места по “съвместителство”. И друг път съм срещал да се възмущават от някой забогатял “по нечестен път”. Правят го от демагогия, за да приглушат ропота на работниците и да поддържат илюзията у тях за справедливостта и антикапиталистическата същност на КПСС, въпреки филипиките й срещу “дребнобуржоазната уравниловка”. Приличат на циркаджиите, които излизат на арената при изборите на Запад или на появяващите се по телевизията във върховите моменти на кризата президенти, министър-председатели, витии на журналистическата измама и придворната наука, които ни убеждават в усиленото “търсене на пътища за намаляване на неравенството, бедността и глада”.

Петък, 25 февруари 1977 г.

Буржоата искат да превърнат колосалните задачи на Социалната революция в борба за мизерните буржоазни свободи. Дали ще им се удаде подмяната?

Интересно защо не се опитваме да приложим идеята за икономическа война, посредством фалшифициране на банкноти, марки, паспорти, документи и т.н., и “безплатното” им разпространение в гетата около големите градове? Колко ли би струвала реализацията на такава идея? И възможна ли е колаборация с “подземния свят”?

Събота, 26 февруари 1977 г.

Със засилване на националистическите и империалистически тенденции, родени от държавния капитализъм, все повече ще избледняват илюзиите

на Москва, че може да контролира един хипотетичен свят, в който “марксленинизмът” е удържал планетарна победа. Кремъл започва да разбира, че дори лакеи като Тодор Живков не са сигурни.

Засега, паричните и “морални” помощи правят “евроориентираните” западни компартии по-сговорчиви, но пипнат ли държавната власт и си осигурят доенето на “собствената” работническа класа, послушанието им ще изчезне като утринна мъгла, заедно с “демократизма” и “солидарността” им, за да отстъпят мястото си на национализма на по-малките и “интернационализма” на по-големите, зовящи работниците и народите на въстание... у комшиите, изкривили линията на “истинския марксленинизъм”, тоест на собствения им империализъм!

Тези “прогнози” се базират върху екстраполации на историческите събития и тенденции. Една държавнокапиталистическа Европа с еднопартийна диктатура, ако преодолее националната разпокъсаност, би била най-опасния враг за СССР и за неговата европейска колониална периферия.

Неделя, 27 февруари 1977 г.

Отиваме с Ценко в университета “Париж IX”, където са се събрали руски дисиденти и разнородни паразити в “защита на правата на човека”. Масата на президиума се покрива със сукно по желание. За случая е избран синия цвят. Ще говори Владимир Максимов. По лицето му е изписан самият... религиозен идеализъм. Този съвременен впианчен Разпутин прилича на полуотговорен партиен шмекер. Нагъл и “целеустремен”, със затлъстяло и подпухнало от алкохол лице на герой от запоите. Освен за редактор на “Континент”, той е избран от американските служби и за нещо като Георги Димитров на “Интернационалът на Съпротивата”. Аташирали са му Ценко, който е “политкомисарят” на “Съпротивата”, чиято задача е да следи и изправя “политическата линия”, ако “генералният секретар” залитне в неправилна посока.

След встъпителното слово на Максимов, думата вземат няколко броя дисиденти, сред тях и Буковски. Те разчесват раните си и търсят съчувствието на една сита френска публика и на страдащи от носталгия руснаци. Първите сред тях са от остатъците на белогвардейската емиграция. Те дояждат в чужбина идеалните си дялове от Романовската империя, а последните (от “третата вълна”) са излезли наскоро на Запад, маскирани като евреи. Като че ли “правата на човека” е кодовото название на кесията... Поставих един-единствен двусмислен въпрос:

- Можем ли да бъдем освободени от “Свободния сват”?

Ценко беше пълен със жлъч спрямо “левичарите”, а търси връзки и приятелство с типове от крайната десница. (Неговите “програми”, “апели”, бюлетени и т.п. не са случайност, както не бе случайно, когато нареди да се прочете поздравителната телеграма на “царя” до учредителния конгрес на БОД, а Хаджиевата предаде на съхранение в папките и отне думата на Бекяра.) Като чу изявленията на пъстрите участници, той заяви веднага, че е готов да ми помогне в атаката, разбира се срещу нещастната пасмина от троцкистки “гошизанти”, която се солидаризираше с

преследваните в СССР, но същевременно беше за “безусловната му защита”. Срещу белогвардейците той не промълви ни дума, дори беше готов, когато вземах книги от Рутченко, да ги осребри за стотина франка, като разпространител... Пигалска такса!

Когато му отвърнах, че не се нуждая от ничия помощ, лицето му се изпълни със злоба, накърнено самолюбие и още много други чувства, които, за да се опишат, трябва да си художник и подхвърли:

- Я па тоя се взема за олимпиец!

- Защо? – отговорих. – Да не би и тая служба вече да е заета?

Понеделник, 28 февруари 1977 г.

Казват, че с помощта на спътниците, създаването на една световна телевизионна мрежа не е никакъв технически проблем, но нито западниците, нито руснаците я използват като оръдие на пропагандата срещу “враговете” си. Може би това е въпрос на двустранно споразумение, чиято цел е дезинформация и съхраняване на социалното и интернационално статукво в света?

Вторник, 1 март 1977 г.

Честита пролет! Кога ли ще настъпи всечовешката? Май и нашата, българска, няма да е скоро, ако съдя по хъшовските настроения и “акции”. Възприели са тактика на услуги и дребни подаръци, чрез която се надяват да ангажират в своята “борба” нашенските туристи на Запад, които почти без изключение са прецедени през цедката на ДС. Това много ми прилича на раздаването на мъниста, огледалца и “огнена вода” на туземците от Америка, с което “бледоликите братя” са се надявали да ги спечелят на своя страна. Бедни нашенски “конкистадори”!

Надявам се, че когато върху “следващия кръг от възходящата спирала” ще бъде възможна нашата свобода, политическите партии ще са станали невъзможни и излишни пречки за нея.

Сряда, 2 март 1977 г.

Когато задават въпроса (и правят сравнения) от рода на: колко бяха затворени и избити при Николай II (или по времето на Бакунин при Александър II) следва да се отговори:

- Толкова, колкото се бяха пробудили за обществен живот. Заслуга само на времето е, че днес са се събудили милиони и избиването им (в мирно време) среща затруднения...

Четвъртък, 3 март 1977 г.

Създадените от западните масмедии популярност и ореоли около дисидентите целят утвърждаване и признаване единствено на техния тактико-стратегически стил на “борба” с легални-питропски средства върху парламентарната буржоазна арена с “идеали”, които не я надхвърлят и с издигане на бариери пред всеки опит да се създаде сериозна организация (недай бог – въоръжена) срещу диктатурата.

Тоест целта е ДЕЗОРГАНИЗАЦИЯ, ДЕЗОРИЕНТАЦИЯ, ДЕЗИНФОР-

МАЦИЯ, ДЕЗИНТЕГРАЦИЯ, АТОМИЗАЦИЯ и ЕКСТЕРМИНАЦИЯ НА ВСИЧКО, У КОЕТО ИМА ИСКРИЦА ЖИВОТ, С ВСИЧКИ СРЕДСТВА.

Капиталистическият Чичиков се нуждае само от МЪРТВИ ДУШИ, а мъртвороденото “ново” българско поколение като че ли повече не му трябва и хич не го е еня, че това е за главата му в утрешния “ден първи”, който то очаква като един нов 9-ти септември, този път донесен с танковете на НАТО.

Това са конвергиращите цели на “елитите”/“авангардите” на частния и държавен капитал спрямо перспективите на революционната борба. ЗАЩО?

А ние? Ние макар и да бръщолевим “революционно”, като че ли също сме интегрирани в тая схема. Дали отново ще дойде героичната епоха на анархизма?

Въпреки всичко, нямам право да скръстя ненужни ръце на празни гърди. Ще продължавам, наред с малките си статии за емигрантската преса, да обмислям конструкцията на книгата. Като че ли трябва да бъде разделена на четири части:

I. СВЕТАТ, В КОЙТО ЖИВЕЕМ.

II. ФАКТОРИ (ОСНОВАНИЯ) НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ В НЕГО.

III. ПРОГРАМА, ОРГАНИЗАЦИЯ, СТРАТЕГИЯ И ТАКТИКА НА С.Р.

IV. МЕТОДИ И СРЕДСТВА НА РЕВОЛЮЦИОННАТА БОРБА:

ГЕНЕРАЛНА СТАЧКА, САБОТАЖ, ИНДИВИДУАЛНИ, ГРУПОВИ И МАСОВИ ПРЕКИ АКЦИИ (ЕКСПРОПРИАЦИИ, ТЕРОР, СХВАТКИ С РЕПРЕСИВНИТЕ ОРГАНИ И ИНСТИТУЦИИ), БУНТ, ВЪСТАНИЕ, ГРАЖДАНСКА ИЛИ ВОЙНА НА КЛАСИТЕ).

Петък, 4 март 1977 г.

Прекалено фрапиращи и вкарани в руслото на опортюнистическото бездействие са случаите в нашата емигрантска пропаганда, за да продължаваме да считаме, че това може да е резултат на низ от случайности. Касае се за комбинирано въздействие на различни фактори и влияния върху съзнанието на “хъшовете”, но резултатът е един и същи – отклоняване на вниманието от действителните престъпления, взаимоотношения и колаборация между “системите с различен обществен строй” в днешния свят, подхранване на илюзии и голи надежди и най-важното – бягство от изграждането на каквато и да е революционна организация за сериозни акции срещу режима и неговите крепители във и вън от страната...

Събота, 5 март 1977 г.

Статия за маркс-ленинското “единство”, илюстрирано с карикатурата от “Комба синдикалист”, поместена и в сборника “Барутни (по)мисли”.

Неделя, 6 март 1977 г.

Паразитизмът в класовите общества. Категории паразити в двете разно-

видности на капитализма: сходства и специфика.

Например, двете хиляди нотариуси в Париж, останали в наследство от феодализма, печелят средно по 84 000 фр. месечно (по данни за 1976 г.), което надхвърля 60 минимални работни заплати или 20-30 “средни”.

Понеделник, 7 март 1977 г.

“Ние (тоест Хаджията) сме против героизма, когато той е героизъм на терористите и сме за героизма на такива като Солженицин или Ян Паточка, който казал:

На искация, на поддържащия волята си непречупена, без корозия откровено налагат изключването. На правдата и публичността натрапват състояние на война, външна и вътрешна диктатура, тайна дипломация, лъжлива и цинична пропаганда.“

Малко странно е да адмирираме тези, които изобличават на думи полицейщината и да осъждаме ония, които искат да я издинамитят!?! Героят на романа “Смъртта е моя занаят” - генерал Бланк – шеф на нацистките концлагери в Полша, възразява цинично в съда, когато прокурорът го обвинява, че е унищожил пет милиона човешки същества така:

“Не, г-н прокурор! В интерес на истината, точно 4 789 563 души – нито един повече или по-малко!” Ако изобличиш в романа си такова чудовище, ще те поздравят за героизма ти, но не и ако му пробиеш черепа с куршум калибър 11,45! Има нещо гнило в разбиранията на редактора на “Наш път” за нравствеността на героизма!

Не трябва в пропагандата си да изпадаме до нивото на “левите” хомосексуалисти от “Либерасион” или на либералните евнухоиди около “Льо Монд”, а трябва да се поиска обяснения на какво се дължат предпочитанията на “отговорния редактор” и какво значи неговата “ориентирана информация”? Към какво?

Може би Светата Редакция на “Наш път” се нуждае от очистително?

Вторник, 8 март 1977 г.

Когато съотношението на силите се променя в посока на атеизма, религиозните различия между християни, мюсюлмани, будисти и т.н. отстъпват място на най-различни коалиции и съюзи между тях, чиято основа е всичко друго, но не и идейно или морално единство.

Сряда, 9 март 1977 г.

След като опитът ми да бъде поставен организационният въпрос върху плоскост, различна от заварената, претърпя ПРОВАЛ, обмислям статия за руските анархисти:

1. Как са виждали революционната перспектива преди 1 март 1917 г? И каква е била оценката им за Февруарската революция?

2. Отношението им към Временното правителство в различните му етапи от - княз Лвов до “чисто социалистическото” на Керенски с есери и меншевики.

3. Стратегията и тактиката им между двете революции (февруарската и октомврийската, с цялата условност). Какво ги е разделяло през периода

февруари – октомври?

4. Отношението им към максималистите, левите есери и болшевиките.
5. Оценката им на октомврийската революция/преврат.
6. Организационното им състояние, стратегията и тактиката след 25.10.1917 г.

Да се провери какви групи и организации има в Русия и в емиграция по време на Първата световна война. С какви издания: вестници, списания, брошури и книги.

7. Различията им относно средствата и методите на борба с властта.
8. Позициите на теоретичите и на тези, които са оставили писмени документи от онова време, а не ретроспективни анализи.
9. Изводи:

- а) РАЗГРОМЪТ ИМ НЕ Е СЛУЧАЙНОСТ. ТОЙ СЕ ДЪЛЖИ НА непознаване на анархизма, ДЕЗОРГАНИЗАЦИЯ, ОПОРТИОНИЗЪМ И БЕЗОТГОВОРНО ОТНОШЕНИЕ КЪМ ИДЕИТЕ И РЕВОЛЮЦИЯТА.
- б) Какво да се прави срещу повторението в бъдеще на посочените в точка а) причини за поражението ни?

Четвъртък, 10 март 1977 г.

В една статия “Мисли (или думата) на един терорист”, която нито “Отговорният редактор” на Наш път, нито “Директорът” на Бъдеще ще публикуват, трябва да се заяви ясно и твърдо, че терорът е оръжие, чиято ефикасност или вредност зависят от момента, обстановката, настроенятия, времето и обектите, върху които се нанасят ударите, от тяхното отражение върху съвременниците, от идейните, организационните и военните последици от тях и т. н.

Но е абсолютно незаконно да се смесват методът и ползващият го. Фашизмът също е антипарламентарен, а болшевиките използват “икономическата” борба, но още на никой анархист не му е дошло на ум, на това основание, да иска тяхното изхвърляне от арсенала ни!

Петък, 11 март 1977 г.

Конфликтът или сътрудничеството между СССР и САЩ зависи от съотношението на силите и от съпадението или противоположността на интересите им, в чиято основа стоят темповете на икономическото развитие, геополитическият фактор, историческото наследство и други елементи, предопределящи създаването на коалициите, които ще си дадат сражение в бъдещия световен конфликт.

Не на последно място са и страховете им от превръщането на въоръжения конфликт в социална революция...

А ако ние степенуваме задачите си по време на една Трета световна война, ще установим, че трябва да насочим силите си към революционното поражение и разрушаването най-напред на най-големите държави.

Събота, 12 март 1977 г.

Джеймс (Димитър) Велков, живущ понастоящем в Мюнхен с младата си жена - 28-годишна германка, твърдял, че е издържал Ценковото “Бъде-

ще”.

“Парите не миришат”, но трябва да внимаваш от кого и как ги вземаш...

Неделя, 13 март 1977 г.

Към частта за **Програмата на революцията:**

Трябва да се определят и изброят необходимите средства и качества, за да съборим съществуващия “ред”, като експроприираме тези, с които днешните господари го поддържат.

Сравнение между революционерите и господарите по интелигентност, съобразителност, гъвкавост, воля, морал, смелост и т.н. Като че ли най-страдаме от това, че големите умове на нашата епоха се продадоха на тия, които имат възможността да им заплатят... таксата.

Какво ще донесе социалната революция за двете класи у нас в реални цифри? Кои проблеми (социални, политически и икономически) и в каква степен тя може да разреши, ако остане изолирана в една или няколко страни с неголямо относително тегло?

Понеделник, 14 март 1977 г.

Днес компартиите властват “от името на работническата класа”, а утре тя запалва партийните им домове и полицейските участъци и това се вижда от целия свят. Ето защо революцията на Запад може и най-вероятно ще мине “над” фазата на държавния капитализъм! Въпреки това, не може да изключим една победа на ленинската стратегия в гражданската война. И понеже се касае за трансформиране на частнокапиталистическото (буржоазно) общество в държавен капитализъм, а това е свързано с ликвидирането на буржоазията, но в условия, когато пролетариатът е изявил своето съществуване и воля за „Хляб и Свобода“, сценариите, по които би протекла консолидацията на държавнокапиталистическата диктатура зависят от “националните особености”. Тя може да започне с ликвидиране на едрите капиталисти, но е възможно първите удари да бъдат нанесени на работническото движение, както беше в Русия, където още през декември 1917 – януари 1918 г. Дзержински започна с Че-Ка-та най-напред арестите и разстрелите на анархисти. Факт, който обикновено се пренебрегва от историците, дори и от нашите, които концентрират вниманието си върху Махно и Кронщад, а negliжират ПРЕВАНТИВНАТА КОНТРАРЕВОЛЮЦИЯ на болшевиките!

Вторник, 15 март 1977 г.

Статия за действителното положение на работническата класа и всеобщото лицемерие и цинизъм спрямо нея, придружени от смехотворни демонстрации, като:

- Защитата и рекламирането на “героичния” Сантяго Карильо, който влязъл “нелегално” в Испания, където го държали цяла седмица в ареста. По този повод и окаяниците от Лигата на Кривин и Пиер Франк проляха сълзи и изляха “благородната си ярост” в защита на “затворника на века”. А когато ги поканихме да участват в манифестацията за солидарност с полските работници, отказаха...

- Приемането на Харта за защита правата на животните. (Всъщност нейните адепти проявяват не отношение на обич, а удовлетворяват егоистичните си и господарски чувства и амбиции, откъсвайки ги от един естествен физически, полов и т.н. начин на живот).

- Подпомагане на Солженицин, когато той вече е тук с парите, децата, жената и дори... тъщата.

- Световната кампания за Анджеа Дейвис и нито дума за убитите полски работници. Само ние, неколкоци български анархисти отидохме да поднесем цветя пред символичните им кръстове, побити срещу полското посолство в Париж.

- В Пакистан наблюдавах с хеликоптери “нормалното” даване на два милиона “граждани” и пълното мълчание на компартиите на СССР и колониите му, докато превратджиите на Сухарто изклаха милион и половина “маоисти” от селата на Индонезия.

- Медийното цунами, предизвикано от смъртта на Онасис, който горкия си нямал наследник на милиардите и съобщението от пет реда в черните хроники за петте момчета, гаротирани от палачите на Франко.

- Лицемерието на буржоазията спрямо “правата на човека”:

В Китай в момента екзекутират, тоест не лишават от права, а от глави, при това “затворници на съвестта”, както обичат да се изразяват фарисеите от “Интернационалната Амнистия”. Досега “ни вопъл, ни привет”. Нито от патентованите официални защитници на човешките права, нито от дисидентите или в печатните органи на остатъците от Бялата гвардия.

- Докато милиарди гладуват по света в буквалния смисъл на думата, армиите на двата блока изразходват стотици, ако ли не хиляди милиарди долари за дресировка на убийци.

Листата на подобни журналистически “куриози” е безкрайна. Какво е това? – Лицемерие, нравствена тъпота или добре пресметнато и дирижирано насочване на “благородното негодувание” на еснафството и на следващото го работническо и гошистко стадо чрез “независимите” буржоазни и “национални” медии? Очевидно, не само нашата журналистика е “окаяна”.

Сряда, 16 март 1977 г.

Ние сме за унищожение на институциите на буржоазното общество, следователно и на политическите партии. При това, ние не се стремим към нищо физическо унищожение (всяка човешка личност е неповторима и сама по себе си – ценна), но ако ходът на революцията ни изправи пред подобна необходимост, не ще се спрем на полупът. Ето защо формите на борба с върхушката на партиите на държавния капитал и техните опричници трябва да бъдат всеобхватни – от критиката до оръжието. Но и двете изискват отлично познаване на противника – от теорията и историята му до домашните адреси и противоатомните скривалища. Освен познанието, е необходима добре структурирана организация, чиито отдели и бойци са способни да се справят с разнообразните задачи: научни изследвания, пропаганда, агитация, разширяване на организацията, разузнаване и ликвидиране на противника в откритата или тайна, но непрекъсната

война на класите.. И може би най-важната задача: обсъждане на възможностите, методите и средствата на борба, за да не се повторят известните ни от Източната история сценарии – задушаването ѝ в зародиш...

И да не се забравя: възможността да се установи диктатурата идва от обстоятелството, че се формира една нова господстваща класа в процеса на борбата ѝ с буржоазията и с пролетариата. С буржоазията, за да я измести, а с пролетариата, за да го принуди да работи за новите експлоататори и след като се е разделил с илюзиите си относно освободителната мисия на марксисткия “авангард”. Последното изисква от наша страна добро познаване на опортюнизма, коварството, цинизма и безпринципността на този “авангард”, който е готов да обещае всичко на всички. Например, през 1936 г. Торез “протяга ръка” не само на католиците, но и на “заблудените, но честни бойци” от различните организации на френския фашизъм (да не говорим за ленинската шмекерия в “Държавата и революцията” или за съюза на Сталин с Хитлер през 1939 – 1941).

Четвъртък, 17 март 1977 г.

Едва ли изворът на пасивността в “родината” може да се търси в това, че “цветът на нацията” е избит, защото у нас избиваха малко в сравнение със сто други страни, а сред избитите тези, които се съпротивляваха с оръжие бяха не повече от 1 – 2 %. После, това едва ли бе цветът. И освен това, от 20 години насам не избиват, а през това време цяло едно поколение от 18 до 40 години, всъщност в най-активната си възраст, не е “обезцветено”, но е дефлорирано!

Петък, 18 март 1977 г.

Преди обед отидох в гробищата на Пер Лашез, за да поставя един букет пред стената на федералистите-комунари, избити при потушаването на Парижката комуна от “Версайските бандити”, както се пее в една наша песен от ония години.

Следобеда обмислях изработването на един “АЛБУМ на мирното съвместно съществуване между страните с еднакъв и “различен” обществен строй през:

1. От 1871 до 1914 г.
2. От 1918 до 1939 г. – 1941 г.
3. От 1945 до 198? г.

Със снимки и карикатури от времето на царя и кайзера през Сталин, Хитлер и Чембърлейн до Хрущов, Брежнев, Мао, американските президенти, европейските и японски “лидери”. И подходящи текстове за лешоядите с извадки от мирните споразумения, договори, обещания и речи на “миротворците”.

Събота, 19 март 1977 г.

Искате да имаме интелигентни хора при нас? А на вас, господа, известно ли ви е, че тези интелигенти, във от съзливите общи приказки за хуманизъм, свобода, социализъм, справедливост и т.н. се плашат от “примитивните искания” на черноработниците. Те искат да запазят своите вили,

навици да си похапват добре и вкуса към луксозния живот и “забранената любов”, привилегирвания си статут на “интелектуалци” и т.н. – те са противници на ликвидирането на социалното неравенство, разликите между умствения и физически труд и на всичко, което революцията поставя под въпрос!

Затова, трябва да разглеждаме под лупа различните индивиди и слоеве на интелигенцията в класовата пирамида, преди да им подадем ръка...

Неделя, 20 март 1977 г.

За “идейното” ниво и материалните цели на американските “кръстоносци на свободата” може да се съди по тези, на които те дават системно зоб: сред руснаците – “Русская мысль”, “Посев”, онзи “тельонак” Солженицин;

или спрямо българската емиграция с изплувалите “бивши люде” след всичко преживяно – от Паница, през Дочев до Кюсеиванов. Те не понасят дори “цървуланковците” от “Зеления Интернационал”, който бе оставен да издъхне в безпаричие...

Противоречията между различните емигрантски организации, начина с руските, са от много ниска проба – свързани със завист, породена от “несправедливото” разпределение на торбата зоб, която им отпуска Западът...

Понеделник, 21 март 1977 г.

Мнението на един анархокомунист за “еврокомунистическия маскарад”, за който вече трета година медиите на Запад вдигат невъобразим шум: Най-вероятният сценарий в “Св.Св.” е буржоазията да си послужи с компартиите, като с тоалетна хартия и когато кризата отmine, да ги изхвърли в коша за нечистотии. Така, както стана след войната с партията на Торез-Дюкло във Франция, която взе участие във властта със съгласието на Сталин. (За известно време ФКП имаше министри в правителството на дьо Гол, в замяна на което Торез, Дюкло и компания възпираха всячески стачките на френските работници, в името на “възстановяването на Франция”... на 200-та семейства). Трябва да се посочи и политиката на “историческия компромис”, който Берлингуер предлага на Италия, която се управлява от едрите банкери и индустриалци, от църквата и корумпираните политици, от армията и карабинерите; или “консенсуса” в Испанското кралство след смъртта на Франко.

Вторник, 22 март 1977 г.

Ден първи на астрономическата пролет. Разхождам се сам по Шанзелизе. Зад витрините са пролетните модели. Рокли, които всъщност не са никакви рокли – два съшити прозрачни парцала, които имитират туники от древна Гърция и Рим. Златно-люспести доспехи на шут, които трябва да бъдат дрехите на някой карнавален космонавт. И всичко на цена за по 2-3 месеца работа на супер квалифициран работник. Интересно, къде ли се забавляват маскираните в това модно облекло френски буржоа? Дали

и те се крият като нашите?

Човек започва да се съмнява в творческата роля на революциите. Като че ли Четирите във Франция (1789, 1830, 1848 и 1871 г.) не са оставили много дълбоки следи. Тази страна е пълна с лакеи, господари и предразсъдъци (ех, разбира се, не колкото у нас) и лицемерният гланц не може да скрие това от окоето на наблюдателния човек...

Сряда, 23 март 1977 г.

Във Франция, освен “левите интелектуалци”, съществуват и тези “пролетарии”, които в неделния ден със “своя” Журнал дю Диманш“ се събират на групи в кафенетата и започват да попълват комарджийските фишове, пушат, пият си пастиса, разговарят за всевъзможни пошлости или играят на “петанга” и се готвят да обядват като “сеньори”.

Четвъртък, 24 март 1977 г.

Безсмислието на работническия живот, който протича от завършването на училището до пенсионирането в завъртането на гайки край конвейера или перфориране на цифри от фактури и други подобни безкрайно “интересни и разнообразни” документи. Отпуснати край работното си място с тъп поглед, лишен от живец, като на припичащите се самотни склеротици в старчески дом край село Кочериново...

Петък, 25 март 1977 г.

Опозиционерите заедно с властниците са екипите в държавническата игра. (При държавния капитализъм първите обикновено завършват лещално, поради монопола на властта върху собствеността.)

Макар че няма да изпълнят никога обещанията си (в случай, че се озоват в кабинетите на конкурентите) по “професионални” причини, опозиционерите са задължени да отправят “обществено полезни” искания към колегите, чиито кресла искат да заемат...

Събота, 26 март 1977 г.

Инфлацията превръща работническата класа в нещо като “яхнатото от Босфорския идиот магаре, олицетворяващо раята” (Хр. Ботев), пред чиято муцуна буржоазията държи повишението на заплатите, с което тя никога не може да компенсира инфлацията и да достигне предишния си стандарт!

Понеделник, 28 март 1977 г.

В бъдещото общество, надявам се, ще изчезнат и снобските прищевки да поставят задниците си върху мебели от търговете или да ползват старинни вещи, защото ще проумеят, че ако настанят задника си върху стола, където е седял Прудон или се качат на автомобила, с който се е возил Хитлер, от това не се става нито Прудон, нито Хитлер.

Вторник, 29 март 1977 г.

Тезата в статутите на Първия Интернационал, че “освобождението на работническата класа ще бъде дело на собствените ѝ ръце” би трябвало да е валидна и за българските работници. Следователно, тия, които продължават да твърдят, че “нашето освобождение зависи на 75 или 100 % отвън”, нямат нищо общо с революционния интернационализъм.

Това, с което могат да ни помогнат френските анархисти е изграждането на силна Френска анархистическа федерация (ФАФ), останалото е от лукаваго. Също нашата помощ за френските другари ще бъде пропорционална на нашата активност в борбата с държавно-капиталистическата диктатура на Изток.

Сряда, 30 март 1977 г.

На метро “Сен Клу” (Свети Пирон) е залепен афиш с последния певчески кумир на Франция. Момчето има глуповата и добродушна физиономия, която е престанала отскоро да се сополиви. Следвайки модата, си е пуснало дълга коса, която фризьорите са накъдрили като перуките на аристократите от епохата на последните Капетинги. Рекламната къща на концертите му е искала да го издокара като Исус Христос и е обградила главата му с някакво мощно сияние – ореол, но художникът е забравил, че Исусовата глава светеше, защото носеше трънен венец, а тази е празна и едва ли би просветляла от златния дъжд, с който я ръсят буржоата и блеещата “песни на протеста” и секса публика...

Петък, 1 април 1977 г.

Това, върху което паразитира Хаджията и другите като него е пролятата кръв по улиците и площадите на столиците във всички континенти. Но старите кости се износват и ако цветето на свободата не се полива с кръвта на тираните и борците от всяко поколение, то ще увехне...

Събота, 2 април 1977 г.

В “Льо Монд дипломатик” пише, че в Италия вече работят над 1000 поста на радио и телевизионни станции. Като почти всеки град има своята “медия”. Трябва и ние да обмислим и направим необходимото за използването на възможностите на новата техника в революционната борба.

Понеделник, 4 април 1977 г.

Изглежда, Понятовски се е престарал при изпълнението на ангажиментите си, произтичащи от френско-германската анти-терористическа спогодба, а германското и еврейско правителства, навярно в унисон с тайната дипломация и преговори, са постигнали споразумение с намазаните със земно масло арабски борци и терористи да пхнат под миндера двустранните договори и сега всеки от тях се чувства толкова недосегаем, независимо от броя на лежащите в досието му трупове, колкото и всеки друг разбойник или мошеник, комуто са ударили инжекция с дипломатически имунитет.

Вторник, 5 април 1977 г.

Бидейки безработен по “икономически причини”, който получава 90 % от заплатата си за последния месец, ходя често в “канцеларията” на Ценко, където в задната стая, след фалита на печатница “Балкан”, са настанени машини с по-скромни възможности – един офсет на английската фирма “Жестетнер” със седалище на улицата при Лувъра и втора машина на същата фирма, която прави плаки-копия на изкараните от Тончо Карабулков листа с материалите на списание “Бъдеще”. Помагам безплатно в отпечатването на поредния брой в 1000 екземпляра и от време на време използвам офсета, за да отпечатам някой позив. Ценко, който, когато му казвах, че “Балкан” ще фалира, защото беше назначил Тончо за директор на печатницата с двама работници – Събев и Киро, а работата беше за един човек без директор, ми отговаряше, че доброволците измрели през Балканската война. Сега се учудваше на моята безкористност, но понеже често влизахме в идейни и политически спорове, започна да бръщолеви и пред когото не трябва, че съм се правил на безработен и съм експлоатирал френската държава. Резултатът беше, че ме извикаха в агенцията по труда, за да проверят полагам ли усилия в търсенето на работа. Така скъсахме нашия “договор”, а междуременно научих за АФПА (Агенция за Професионално Формиране на възрастни и безработни) и условията за приемане на курсисти в преквалификационните им програми. Ориентирах се към стария си занаят – програмирането и разбрах какви са конкурсните изпити за приемане. Системата беше построена върху четири вида тестове. Купих си първия “учебник” на Жан Гобе “Демистифицираните тестове” и без да се пресилвам започнах системната си подготовка за конкурса, който щеше да се проведе през месец юли, а теоретическите и практически занятия започваха в Кретей през септември. Така реших да напусна окончателно строежите и колегите от шантиетата, защото стачки там с гастарбайтерите бяха невъзможни, а за сериозна индивидуална пропаганда се изискваха прилични познания на френския език, каквито липсваха на всички ни.

Когато съобщих на Хаджията за решението ми да сменя професионално то си поприще, той въздъхна облекчено, мислейки, като мнозина други преди него, че новото битие (или новото решение на битовите ми проблеми) ще промени моето съзнание и ще заприлича на един на друг, вследствие “нормализацията” на живота ми. Майка ми не беше единствена, която се мамеше след женитбата ми...

Ценко също реши, че напускам борбата, за да уредя личните си проблеми, както бяха сторили мнозина други “борци”, включая тях двамата. Даже подхвърли, че щом и аз тръгвам по тоя път, сигурно не само Бекяра е бил прав в оценката си, че друга перспектива няма (освен... свинската). По това време той ми съобщи, че на неговия адрес се е получил запис от 500 долара за мен, с който моя бивш приятел искаше да уредим сметките си. Отказах категорично да ги приема, като му ги предоставих за “освободителната кауза” при условие, че ми даде една разписка за осребряването на записа, която изпратих до “дарителя” в Америка, който искаше да се откупи толкова евтино...

Четвъртък, 7 април 1977 г.

Живеем, струва ми се, в епоха на фрапантни противоречия. Налице са всички необходими предпоставки за една промяна на обществената система в посока на нашия идеал, а инструментите за тази промяна са... минни-“революционни” идеи и организации.

Разбира се, не трябва да подценяваме враговете си. За изтеклите десетилетия и те са поумнели, мобилизирали са срещу добро заплащане множество мислещи глави и са се подготвили всестранны за отпор, изпреварвайки ни във всяко отношение. Най-умните от държавните мъже разбират отлично, че ако революционният пожар обхване Изтока, който е в по-критично състояние, пламъците неизбежно ще се прехвърлят и на Запад. Но понеже тази вероятност им изглежда засега малка, те ни дават възможност да дишаме и дори да работим легално за... пожара. Но аз не зная дали това е плюс за революционната ни подготовка. Защото от една страна легалността ни поставя в обектива на полицейските им служби, а от друга - легалността действа разслабващо и това може да ни изиграе много лоша “шега”, когато се създадат обективни условия за “решителния бой”!

В обедните новини радиото съобщи, че е убит генералният прокурор на ГФР Зигфрид Бубак, този, който беше казал, че “целта на живота му е да ликвидира терористите”. Започва яростна кампания, към която се присъединяват и гласове на изплашени от ответни репресии “наши” опортюнисти. Това е необходимо тук - демокрацията задължава. Навремето, агентите на НКВД в Испания или високопоставените палачи в СССР и в България ни унищожаваха планомерно, педантично, без много шум, докато държавните мъже на “великите демокрации”, подпомагани от продажни гласове и протитуиращи пера, създаваха психоза и оправдаваха нашето изстребление, представяйки ни като чудовища и изроди или в карикатурен вид със съучастието на доносници, провокатори и гамени, на много от които разписките за хонорарите сигурно ще бъдат открити в касите на полицейските и шпионски архиви на “най-добрия от всички възможни светове”. (Достатъчно е да се припомнят признанията на Ларго Кабалеро, писмото, в което Прието изразява задоволството си от факта, че повечето наши бойци от ранга на Аскасо и Дурути са убити по фронтовете или в тила от изпълнители на “мокри поръчки”, насъскващите речи на “страстната” Ибарури и други полицейски фантета на Джугашвили и т.н., и т.н.)

Унищожението на гниди и дървеници, като Бубак, едва ли ще предизвика морални скрупули у нас. Аз мисля, че на удара трябва да се отвърща с удар и когато “цивилизованият свят” ни е вмъкнал в безпардонната война на класите, единственото, което ни остава да направим, е да се подготвим психологически и технически за нея. Решаването на разузнавателните и планови задачи трябва да предшества и съпътства действията на терор-групите без фантазии и излишни декламации. На война, като на война! Тези, които отвърнаха на терора с терор в родината на Бубак, бяха шест човека преди шест години. Днес, по официални признания, са 600. Ако през следващите шест години се запази този темп на ръста и те се уве-

личат още сто пъти, кобният час на Федералната република не ще да е далече. (NB-2011: Както се вижда, екстраполациите и аналозите могат да ни подведат!)

Такива, като Дръндов, казват, че терор-групите в ГФР били съставени от агенти на тайната полиция. Разбира се, агенти има дори в попските или вегетариански организации, че какво остава до тези, които представляват смъртоносна заплаха за “законноустановения обществен ред” и неговите охранители, не толкова с акциите си, колкото с това, че от тия ядра може да се създаде нелегалната “армия” на бъдещата революция! Затова трябва да си отговорим на въпроса: провокаторската и шпионска тактика на полициите ли е основание да се откажем от употребата на подобно оръжие, тактика и стратегия? Аз мисля, че докато има държава и капитал, ще има и провокатори, и шпиони. Ще има и изплашени опортюнисти, които ще бързат да се презастраховат пред властите с цената на подлостта и мерзостта!

Събота, 9 април 1977 г.

При Ценко заварих Иван Венев, известния научен сътрудник, еквивалент на доцент в някой от “хуманитарните” институти на БАН. Рядко съм срещал по-досаден човек. Страдаше от логорея, но по-неприятното беше да слушаш една мелница за глупости. Той нямаше и не търсеше никаква идейна близост с когото и да е и не се включи към никоя от емигрантските организации. Последното впрочем беше характерно почти за всички новопристигащи от България. Като че ли тези, които влизаха в тях бяха само агенти на ДС. Ценко обаче го толерираше и представяше навсякъде като професор, с което искаше да каже – ето, в нашето БОД има и такива учени. А Венев се въртеше около него, ако не по нареждане на копоите, то за да измъкне някой франк или да се разходи до Лондон или Германия за сметка на БОД или Парижката група. Беше истински паразит, не пи-пна никаква работа в течение на годините до пенсиониране, стана френски “гражданин” и се запиля някъде с Дъновото “Бяло братство”, чиито “братя и сестри” го бяха приютили и зачислили на “котлова храна”, срещу което той ходеше с тях “да посреща изгрева на слънцето” и да гони... Михаля.

Неделя, 10 април 1977 г.

Може би трябва да се построи “родословното или генеалогично дърво” на марксистките вождове, започвайки с “класиците” и продължавайки с народените от тях “бълхи и дракони” от втората половина на 19 век насам, за да стигнем до “върховете на дървото”: Сталин – Хрушчов – Брежнев; Мао Цзе Дун, Тито, Енвер Ходжа, Ким Ир Сен, Цеденбал, Георги Димитров – Вълко Червенков – Тодор Живков и прочее, и прочее властодръжци и несменяеми доживотни диктатори и склеротици, които управляват вече десетилетия различните “соц. страни”.

Понеделник, 11 април 1977 г.

Болшевишката партия (с главно П) пое “ръководната роля”, чрез апа-

ратчиците-номенклатурчици, измествайки съветите и пресичайки с помощта на Джугашвили възможностите на някой Наполеон, Фуше, или Трибун-демагог да я забрани и измести, като започне да разиграва едновременно всички роли на политическата сцена, включая и тази на “авангард” на... пролетариата. Но трябва да се проследи дали с навличането на полицейската униформа контролът над всички области в живота в “така създаденото се социалистическо общество” няма да премине в ръцете на тайната полиция. Защото именно нейните служби са тези, в които са заложили абсолютистките и централистични стремежи и тоталитарните “идеали” на партийните властодръжци.

Сряда, 13 април 1977 г.

Сънувам рядко и обикновено сънищата си прекарвам в “родината”. Това не е носталгия. Няма причини. Когато се събуждам, те преминават в спомени. Тази сутрин ме навести този за размяната на кодирани писма с Петко Чолаков, когато бяхме уединени в килиите на наказателното отделение в Пазарджишкия затвор. “Пощенската ни кутия” беше в... клозета. Мръсниците от ДС към отдел “Затвори” ми пробутваха някакви наркотици-медикаменти или дявол знае що в канчето за храна, което бях задължен да оставям отвън, пред вратата на килията и не можех да наблюдавам манипулациите на затворническата чорба от кофтите и надзирателя. Резултатът беше: най-напред безсъние, халюцинации, свръхвисоко кръвно налягане и накрая - небивали страхове от... безпомощността в килията пред произвола и садизма на копоите, срещу които се чувствах беззащитен като гол охлюв.. Те се подсилваха от посещаващия ме ежедневно “лекар-майор” от Пазарджишката болница на МВР. Постоянните му думи бяха, че това е началото на полудяване и никакви лекарства нямало да ми помогнат, ако не сменя “обстановката”. Понеже опитите му да ми внуши, че не ми остава друг изход, освен идейна капитулация, това ми дойде в повече и при едно от редовните му посещения скочих и го погнах по коридора на отделението....

Та “разговорите” ни с Петко ставаха посредством шифровани писма, които оставяхме под коша с хартии в тоалетната. Бях му писал:

“Петко, аз като че ли полудявам. Започвам да изпитвам страхове от убийците на ДС и нейните доносници. Това дойде, когато се замислих веднъж и констатирах цялата ни безпомощност. Когато разбрах, че няма нито един ъгъл, в който можеш да застанеш, ако през шпионката вмъкнат дулото на автомата или че срещу отровите в храната нямаме друго противосредство, освен гладна стачка до смърт. Осъзнатата беззащитност, като на новородено кученце, ме ужаси. Имам халюцинации, че ме разстрелват. А отсреща ми се хили Аврамачо (майорът от ДС, началник по режима в затвора). Сега не мога да се освободя от нахлулите в главата ми натрапливи мисли. Редки са миговете, в които моят ум е свободен от тях и имам чувството, че нещата стават на различни нива. Аз си пиша с теб, мога да се владея, но някъде дълбоко вътре в мен звярът-страх ме разкъсва, парализира и влудява, унищожавайки моята истинска личност.”

Отговорът, който получих по нашия “канал”, гласеше:

“Не Геца, ти не полудяваш. Напротив, ти ставаш нормален, напълно нормален като хилядите, които ни заобикалят. Нормален, защото започваш да се страхуваш. Ти беше луд вчера, когато всичките техни въоръжени до зъби дивизии, полиции, инквизиции и екзекуции, или както те обичат да казват – 900-те милиона, застанали срещу неколцината като теб, като нас, не можеха да предизвикат дори едно трепване на окото ти. Днес ти се страхуваш, следователно ставаш като всички хора. Ставаш нормален!”

След около двумесечни животински страдания, една наша обща гладна стачка и известяването на родителите ми от приятели, които работеха на външни обекти, че съм зле болен, принуди администрацията да ме изпрати на лечение в... лудницата на Александровската болница. Но се оказа, че от там е невъзможно да избягам, защото Илия Кехайов, който можеше, не ми донесе револвера си. Висшестоящите копои бяха взели всички предохранителни мерки...

Неделя, 17 април 1977 г.

Събуждам се с мисълта: Ако на самият Троцки му е било толкова трудно да се разграничи принципно от Сталин, ако те двамата в течение на десет години са си казвали “другарю”, то какво да кажем за техните далечни сподвижници и съмишленици от уездите и губерниите? Можем ли да си представим достатъчно ясно, къде е минавал “водоразделът” и какво всъщност ги е противопоставяло РЕАЛИНО един срещу друг на общите им партийни събрания?

Към 11 часа (със закъснение от цял час) започна митинг на испанците в Мютюалите. Говори пристигналият от Барселона Карбайо. Не разбирам испански, освен отделни думи, но от речта му лъхаше ярост, ненавист към тиранията и зов за бунт, които се посрещат със скрити усмивки от Федерика Монсени и други “отговорни другари” от ФАИ-СНТ. Изглежда, всички трябва да минат и престоят в затвора по 26 години, за да се научат да мислят, да чувстват и да действат “адекватно”.

Понеделник, 18 април 1977 г.

Защо парламентарната демокрация е невъзможна без наличието на частната собственост (всъщност без “плюрализма” на монополите) е ясно. Но защо тя не се утвърждава там, където обществото е в началото на развитието (или е слабо развито), тоест там, където то е в зората на капитализма?

Вечерта на събранието при Георги Илиев се сблъскахме с Дръндов, зад когото се очертава профилът на Хаджията. На нападките им, че искам другарите в България да изгорят, а аз да наблюдавам кладите от Париж, им казах, че когато искам активизирането им, негово *condicio sine qua non* е създаването на бойни групи на Запад за протекцията им С ВСИЧКИ СРЕДСТВА от тук. В такъв случай, аз съм готов, в зависимост от преценката и решението на организацията, да се върна там или да поема ръководството на групите тук!

Вторник, 19 април 1977 г.

Когато някои черти, жестове или идеи се засилят и преминават определени предели, образът се превръща в карикатура. Може би затова, наблюдавайки понякога някой луд или пъян, слушайки речите му, ние изпитваме неприятно чувство и тръпка, съзирайки дълбоко в “обекта” нашето собствено аз.

Сряда, 20 април 1977 г.

“Разделянето” на обществото на класи се извършва във вертикална посока, тоест касае се за неговото “етажиране”.

Четвъртък, 21 април 1977 г.

Една илюстрация на “новия човек”, към чието реализиране се стремяха българските власти от преди 20 години, беше старшията Москов от пазарджишкия затвор. Главата му беше като на топълйка.

Понеделник, 25 април 1977 г.

Пътуваме с колата на Женвиев за Лондон с Ценко, д-р Моллов и за мериудия - Иван Венев. Ще се събира “Парижката група”. От олющеното пристанище на Дувър стигаме до блестящата и тежка столица на “непо-тъвация остров”. Докторът ме пита:

- Какво ще кажеш за града?

- Тук си личи, че са крали доста повече от французите. Кражби от над един милиард “туземци” в течение на векове.

След това сме на конференция на мъртъвци в **лондонския дом** на Пилсудски....

Изгубих цял ден със “стратезите на свободата” – едно сборище от скелетотици, политически хермафродити и... мошеници, които имат нужда да се облекчават словесно на публични места.

Става ми съвсем тъжно, когато установявам, че “стратегията на свободата” се базира върху известния, изтърган трик на просяка, чоплещ раните си, търсейки съчувствието на минувачите и най-вече пускането на няколко пенса в отложената встрани шапка.

Хотелът, в който бяхме отседнали беше скромен и беззвезден, но чист. Същото би могло да се каже за менюто към прилежащия ресторант. Изключение правеше високият градус на английската бира, чийто вкус нямаше нищо общо с този, с който сме свикнали. В свободните часове се разхождахме из централната част на града, която ми правеше впечатление на респектираща със скъпите си бижута и тоалети богаташка в зряла възраст. За съжаление, при това си първо посещение не можах да посетя никой от известните лондонски музеи или неговата библиотека. Навярно отбраната източноевропейска, емигрантска публика ги е посещавала нееднократно или нямаше други интереси, освен тези в политиката и бизнеса (за онези от тях, които все още не бяха навлезли в “третата възраст”). Вместо музеи, посетихме радио Би-Би-Си, където Ценко ни представи на екипа от българската секция. Тук се видях отново с нашия Александър Христов, с когото ме беше запознал Хаджията. Той се бе

оженил за англичанка и работеше тук като машинописец за най-мизерната заплата от 300 лири. С тях, след като си платял наема на половин двуетажна къща, с каквито бяха осеяни по-сиромашките покрайнини на английската столица от рода на неговия “Ист Енд” (Източен край), не му оставало почти нищо. Въпреки това, Сашо ми се разсърди, че не съм му гостувал. Обещахме си това да стане при друг случай, когато няма да бъде с група и зависим от нейната програма. Докато другите обменяха политически мисли, той ме въведе с кратки характеристики за колегите си и ми разказа за емигрирания преди няколко години български писател Георги Марков. Поради това, че в началните три години той работел в аполитичния културен отдел на радиото и същевременно пребивавал в Лондон с българския си паспорт, който посолството заверявало ежегодно, сред нашенците-служители в тая институция на империята се носели слухове, че Марков може да е и пратеник на ДС. Общо взето никой не го обичал, но това можело да е и от завист, особено след популярността, с която се ползвали неговите ежеседмични “Задочни репортажи” за България. Не бях чувал за тях, защото отдавна, още преди затвора престанах да слушам всевъзможните “Гласове”. Те прокаряваха и защитаваха имперските интереси и политика, поради което не можех да ги разглеждам като сериозен източник на интересуващата ме информация, макар журналистическото им ниво и кредит да бяха несравнимо по-високи от цензурираната, вулгарна и дупелизаческа “окаяна българска журналистика”, с чийто писания хранеха непретенциозната и всеядна нашенска публика... Сандо ме запозна с още един бивш анархист – Тео Лирков, който беше значително по-интелигентен и остроумен, но за съжаление напълно впиянчил се. Тео имаше хавлив език, подиграваше се с колегите си и дружел само с Марков, с когото си допадали. Преди да дойде в Лондон, след бягството си, той заминал от гръцките лагери за Австралия, която по него време била доминион на Британската империя. Получавайки австралийски паспорт, Тео Лирков станал поданик на английската кралица. Когато не беше пъян, разговорите с него бяха интересни, но за съжаление това се случваше доста рядко... Преди да поемем обратния път, си обещахме да се виждаме при посещенията им в Париж.

Четвъртък, 28 април 1977 г.

Главната “вина” за статуквото е ПРИЕМАНЕТО НА РОБСТВОТО от народите! Когато в недрата им се създаде реална революционна сила, тогава с нея ще бъдат принудени да се съобразяват и империите. За съжаление, това не е ставало в нашата история, което направи възможно и желано “освобождението” ни отвън! Трябва да се преодолеят СТРАХЪТ, КАПИТУЛАНТСКИТЕ НАСТРОЕНИЯ, АПАТИЯТА И ИЛЮЗОРНИТЕ НАДЕЖДИ!

КАКВА ПРОПАГАНДА НИ Е НУЖНА? СРЕЩУ КОИ ПРЕПЯТСТВИЯ ПО ПЪТЯ КЪМ РЕВОЛЮЦИЯТА ТРЯБВА ДА СЕ НАСОЧИ НЕЙНИЯТ ОГЪН?

СЛЕД НОМЕНКЛАТУРАТА И НЕЙНАТА ДИКТАТУРА, НИШАН № 2 Е ИНТЕЛИГЕНЦИЯТА С НЕЙНАТА АНТИРЕВОЛЮЦИОННОСТ,

ЕСНАФСКИ “ИДЕАЛИ”, ПРИСПОСОБЛЕНСТВО КЪМ ИЗИСКВАНИЯТА, УСЛОВИЯТА И КОЛАБОРАЦИЯ С ВЛАСТТА.

Ако искаме да скъсаме с тази “традиция”, трябва НА ВСЯКА ЦЕНА ДА СЕ СЪЗДАДАТ ЯДРА НА РЕВОЛЮЦИОННАТА ОРГАНИЗАЦИЯ У НАС С ЗАДГРАНИЧНИТЕ ИМ ПРОДЪЛЖЕНИЯ!

И да се определи С КАКВИ ПРЕКИ АКЦИИ МОЖЕМ ДА ЗАПОЧНЕМ!

Петък, 29 април 1977 г.

Франция “оказва интернационална помощ” (“изпълнява интернационалния си дълг”) към бившите колонии от някогашната Империя или към своята настояща “сфера на влияние” в Африка. Същото прави с нейна помощ и Белгия. В нейната част от Конго, президентът Мобуту е един виден демократ, който навремето закла Лумумба.

Днес върху черния труп на Африканския континент отново се надвесват лешоядите на империализма. С това френският президент Жискар Дестен и колегите му искат да отклонят вниманието на сънародниците си от вътрешната криза към евентуални евтини победи. Върху същата плоскост Кремъл маневрира неловко, търсейки също решение на кризата навън. Заслужава си едно сериозно обсъждане на възможните резултати от подобна политика за участниците в тази кървава трагедия.

Събота 30 април 1977 г.

Катята ми каза: “Всяка вечер аз виждам “Палатино”.

“Палатино” е бързият влак от Рим, с който трябва да пристигне от Ленинград записалият се в листата на евреите Вагин. Той си е излежал десетгодишната присъда по процеса срещу монархистическата конспирация, във връзка с която графската внучка е била експулсирана от СССР през 1967 г. Вагин е поискал да напусне легално СССР.

Горните думи са израз на любовните въздишки по него на графиня L. Същевременно се правят декларации за обич към клетника от старозагорския затвор, където тя го набува за 5 години и й се ще той никога да не дойде във Франция. Всичко това се съпровожда от горещи молби към бога в църквата и вечер от сълзи, когато чете някоя затворническа история. А майката е стара пачавра, която разглежда многогълните отношения на дъщеря си като търговец – какво може да се спечели от тях...

Ах, тези графове и благородници!

Неделя, 1 май 1977 г.

“Бойният празник на труда” и тук е превърнат в един ритуал и не съм наясно, къде е по-вреден? Може би тук, защото “протестантските” манифестации с втръснали беззъби скандирания облекчават борците и ги изпълват с чувство за “изпълнен революционен дълг”.

Вървя в колоната на “протестантите” и си мисля, дали изходът при дадена конкретна ситуация в историята е ЕДНОЗНАЧЕН? Може би трябва да дам по-добра формулировка на така поставения въпрос и има ли отговорът... смисъл.

Навярно тези, които ще пожелаят да ме четат един ден, ако “дневниците”

ми бъдат отпечатани, ще ми зададат въпроса: защо след всичката жлъч и оцет, с които са напоени оценките ти за тия, с които си общувал, си продължил да го правиш? Защото и в обществените “борби”, изглежда, е като в брака, както казват французите: “При липса на нещо по-добро, човек спи със собствената си жена”.

Понеделник, 2 май 1977 г.

На събранието, по повод “Македонския въпрос” Хаджията включи за п-ти път в разискванията ни “националния въпрос”. Когато се прибрах, дълго след полунощ обмислях един анархистически отговор и евентуалното му включване като глава в книгата:

1. Произход: на нацията.
2. Същност: зад “националните интереси” стои хидрата на господстващата класа.
3. Еволюции на националните чувства в развитите страни и в свръхсилите и превръщането на патриотизма в империализъм.
4. Будещето на нациите? – Няма будеще!
5. Националният “въпрос” в СССР и втората му колониална периферия – Източна Европа.
6. Националният въпрос в Ирландия, Испания, Франция, Германия, Корея.
7. Националният въпрос в Третия свят и последните остатъци от стария тип колонии.
8. Македонският “въпрос” в светлината на останалите.
9. Прогресивен или реакционен е принципът за самоопределението? Отговорът трябва да бъде конкретен за всеки отделен случай с критерий – интересите на “низшите класи” с оглед:
 - а) Социалната революция в дадена страна или нейна област.
 - б) Световната революция.
10. Принципен отговор на въпроса кой изразява свободната воля за самоопределение на нацията: Буржоазията? „Низшите класи”? Болшинството? Или “революционната” власт/правителство?
11. Може ли пролетариатът да бъде носител на волята на нацията? Докато пролетариатът е носител на националното съзнание, което по природата си е буржоазно, дотогава той няма собствена воля. Каква е нашата позиция и линия на поведение в подобна ситуация? Ако пролетариатът е = “низшите класи” в една страна, например Полша и е потискан едновременно от “своята” държавнокапиталистическа класа и от руската, каква ще бъде нашата линия и позиция, ако между полските и руски експлоататори съществуват:
 - а) Противоречия и конфликти?
 - б) Единство и “вечна дружба”?
 - в) Междинно?
12. Поведение на революционерите при различните реални исторически ситуации. В метрополията? Колонията? Зависимата? И независима страна?
13. Правим ли избор между:
 - разновидностите на капитализма и техните политически режими;

- диктатурата и демокрацията;
 - различните степени на власт (на потисничество);
 - воюващите в империалистическата война страни;
 - страните в една гражданска война, в която ние не сме решаваща сила?
- Какъв е критерият за нашия избор – морален, идеологически, стратегически, тактически?

Анализ на позицията ни в конкретния случай на Испанската гражданска война.

Позицията/политиката против всички и нейните възможности?

Позицията на сътрудничество и нейните възможности/резултати?

Ако отговорът на някой от горните въпроси е негативен/позитивен/релативен, каква друга позиция е възможна с оглед завоюването на по-благоприятни позиции за движението?

Резултат на какво са принципите? Техните изменения и измяната спрямо тях? Кое за кое може да се жертва?

Принципът ВСИЧКО или НИЩО.

Градиране на ценностите и критерии за оценка на поведението.

Гледните точки или “нравственият императив” на:

1. Църквата – бог.
2. Държавата и капитала – “националните интереси”.
3. Низшите класи – Социалната революция.
4. Човечеството?

Историческа еволюция на критериите и на ценностите. Отношението на човешкия живот към тях и на саможертвата за тях.

Вторник, 3 май 1977 г.

Нужна ни е организация, която е в състояние да съхрани единството си на основа на принципите/идеалите на анархокомунистическата революция и същевременно може да въздейства диференцирано върху различните слоеве на народа, водейки ги сумарно към революцията. Подобно единство очевидно трябва да бъде нелегално, както и самата организация, защото разликите между фанатиците на равенството и разрушението на държавата и еснафството, което иска да консумира, без да се интересува от нищо друго, ставащо в света и под носа му, са колосални. За мобилизацията на такива разнородни сили/групи/слоеве сигурно една обща пропагандна линия е невъзможна. При подобен диференциран подход на въздействие, възможно ли ще бъде събирането на частите? ДА, ако ФАК е достатъчно добре построена и вратнала солидно в създадените различни организми.

И за всичко това е необходим социологически, исторически и психологически анализ на реалните компоненти в реалното общество и на техните нужди, желания и дори моментни илюзии, като не се забравя, че ЕФИКАСНОСТТА на пропагандата ни се измерва с хвърлянето на мостове между настоящето състояние на духовете и революционната развръзка в бъдещето...

Сряда, 4 май 1977 г.

И във Франция започват да раздават “златни” медали на “добрите и прилежни работници”. Не може да се отрече, че буржоазията е възприемчива към “социалистическите” идеи, макар че Жорж Марше нарича раздаващия медалите президент “княз на демагогията”. Вероятно е така, но защото дума за императорите на лъжата и мистификацията от Москва, на които в това отношение временно управляващият V-тата република хибрид между пуяк и овен е само малък ученик?

Четвъртък, 5 май 1977 г.

Победата във Втората световна война подхранва надеждите на нашенците. Нине управляващите са благодарни на Сталин-Джугашвили, който ги назначава на власт преди 33 години, а опозиционните министриабли продължават да вярват в добрия американски дядо Коледа...

Петък, 6 май 1977 г.

Ако един ден започна да пиша книга за моите затвори, може би първата глава трябва да се назове “В начало бе бомбата”. Като чак накрая ще се разбере за какво става дума, след като чрез постепенно вкарване на хора - зрители и участници в събитията, чрез описанието на техните образи и характери, логиката на разказа стига до експлозиите...

Събота, 7 май 1977 г.

От всички начини на печелене на пари, които познавам: откриване на банка, на фабрика, на дребно предприятие, супермаркет, медицина, адвокатура, нотариус или владика, министър, партийен функционер, генерал или полицейски началник, **гангстерството е сравнително най-почтението.**

Неделя, 8 май 1977 г.

Към книгата - един апендикс “НАРЪЧНИК НА РЕВОЛЮЦИОНЕРА” с най-различни глави и параграфи:

- Инструкция за пропагандата.
- За печата с подръчни средства.
- Използване на печатарския занаят за фалшификация на различни документи, с оглед създаване на каши в работата на бюрократичните учреждения.
- За инфлацията чрез фалшиви банкноти.
- Инструкции за конспирацията. За саботажа. За терора.
- За организиране на школи по нелегална борба, боравене с оръжие и гражданска война.
- За ликвидирането на партиите.
- За разрушението на държавата и общественото ползване на сградния фонд и другите недвижими и движими имуществва.
- За експроприацията на средствата за производство и услуги.
- За конфискацията на личните богатства.

Да се обмисли всичко и изложи системно, логично и педантично.

Понеделник, 9 май 1977 г.

Евентуален §, в който се разглежда не идейната и научната мотивировка на революцията, а психологическата и военнотехническа подготовка на организациите, които се наричат революционни и са се нагърбили с решението на военната задача на революцията.

Вторник, 10 май 1977 г.

Зад нашия спор с Хаджията се крият две отношения към революцията и нейните ВОЕННИ ЗАДАЧИ. Освен това, изключая патологичните случаи, не съществува изолиран, “безмотивен”, херостратовски или “спектакюлерен” терор. Терористическите групи винаги са свързани с различни организации, а от само себе си се подразбира, че не е необходимо да се манифестира организационната общност на бойците или връзката ѝ с поставените от тях искания, придружаващи дадена ПРЯКА АКЦИЯ. Ние не сме цирк, не търсим евтина популярност, нито мислим да се предадем на полицията. Тази война е тайна, безцеремонна и безпощадна и е съставка от революционната гражданска война. И не трябва да се забравя, че бойните групи винаги са били желязната ръка на организациите и това, че от тях И САМО ОТ ТЯХ СА СЕ РАЖДАЛИ КОЛОНИТЕ НА РЕВОЛЮЦИОННАТА АРМИЯ НА ВЪОРЪЖЕНИЯ НАРОД!

Неправомерно е подменянето на решението на тактическите задачи, свързани с употребата на оръжието на терора, с тези, които го употребяват; но е нужно да спрем вниманието си върху обектите, които днешните “терористи” избират – деца или клозети във влака. Трябва да се селектират цели, които са събрали като във фокус омразата и презрението на масите. Същото важи и за заложничеството, обирите или експроприациите и т.н...

Сряда, 11 май 1977 г.

Отдохме на ново дисидентско мероприятие в зала “Мютюалите”, на което, освен неколцината дисиденти, като Амалрик и Кузнецов, маскирани като руски евреи, присъстваха и патентовани френски “антикомунисти”, белогвардейци и пр. От познатите видях и Рутченко. Кой знае защо, отсъстваха привържениците на Солженицин от задграничната руска църква, Никита Струве и ИМКА Прес. Не разбрах какво ги разделя. Присъстващите говориха за своята “борба за правата на човека” в СССР, за петициите и за демонстрацията на петимата на “Червения площад” срещу окупацията на Чехословакия. Като че ли идейната ос, около която се бяха обединили беше своего рода “Конституционна монархия” от марксленински тип с искане номенклатурата да спазва собствените си закони. Схванах това като предизвикателство, поисках думата и произнесох кратко слово на руски:

“Господа,

На едно място в своите многотомни съчинения Ленин е казал, че – цитирам по памет – “диктатурата е власт на неограничаваното и необвързано от законите насилие”.

Струва ми се, че тук са се проявили дребнобуржоазните правни схващания на недоучилия казански юрист Владимир Улянов. Защото законът не е нищо друго, освен формулираната в правила за поведение воля на упражняващата държавното насилие господстваща класа на експлоататорите.

В руския случай, съществуващите закони, конституция, наказателен кодекс и т.н. бяха ни повече, ни по-малко израз на “правните” схващания, интереси и воля на руския държавен капитал.

Не познавам нито един от идващите от СССР дисиденти, които да е поискал разрушението на тази законност и стоящата зад нея държавна машина на партийната, военнополойциска и административна бюрократия с нейните институции КПСС, КГБ, червена армия, милиция, съд и т.н.

При подобно несъответствие между реалността и исканията, които издигате там и тук за установяването на една КОНСТИТУЦИОННА ДИКТАТУРА и които са закъснели с близо цял век, изоставайки дори от легалния марксист г-н Струве, аз си задавам въпроса: не е ли мястото ви в някой дом для сумасшедших?”

Тук “модераторът” окачества казаното от мен като възмутително и ми отне думата. Въпреки това, с все глас пожелах на сборището “Крупни успехи” и напуснах “Мютюалите”...

Четвъртък, 12 май 1977 г.

Живеем в епоха на кретенизъм, когато цялата “активност” се насочва към дела от рода на конференциите в Хелзинки, Белград и т.н. с техните “кошници”.

Петък, 13 май 1977 г.

В този “черен петък” реших, че рано или късно ще трябва да оставя за грядущето портрета на Ценко Барев и на госпожата, оцветени с разказите на Теньо Локума, Асен, Стойчо и др.

Този нечистоплътен палячо можа да обере и мен, който му вадеше безплатно “Бъдещето” и останалите “освободителни” глупости в течение на месеци, докато бях безработен. Работата ми във вилата на Моретите, където ме отведе, по пазарните цени на Карталски струваше около 3000 франка. Когато поисках неговата “Джим” да плати 1000 франка, почернялата му от двукратното излагане на слънцето в Корсика физиономия се изкриви. Той каза, че това е “много” и ми плати, като на Теньо, по 100 франка за всеки от шестте дни, през които работих волски по 12-13 часа (при Карталски вземах по 150 франка за 8-часов работен ден + осигуровките от 50 % върху заплатата или надница от 225 франка). Иначе в кръчмата “баронът” вадеше с жест банкноти от по 500 франка, за да почерпи с бира и сандвич новодошлите емигранти и остави у тях впечатлението, че е ларж.

В политическия си опортюнизъм той е толкова мръсен, колкото е дребен в “идеите” и алчен в паричните отношения. Един лаком къс месо, трепе-

реш за скъпоценния си живот, минал през “философската школа” на Гемето и Сандо Стамболийски, живял през целия си живот, като паразит за чужда сметка, минавайки безскрупулно през страданията и ограбвайки “ближните си”, този политически шмекер продължава да играе ролята на общественик, заграден от банда наивници, хитреци или мерзавци, като Фоти и Ханс, Геро и Бако, Геле и Тончо, Левордашки и Лозев, Мато и Кюков и в добавка шпиони като Благо или “общественици” от рода на д-р Моллов.

Трябва да напиша един памфлет и да завеща, ако това се окаже необходимо и аз не мога сам да го свърша, ликвидирането на тази гнида в деня на завръщането му в българската политика... Да разкажа за спестовната книжка на неграмотния Стойчо и палежа на вилата в Корсика. За разрушаването с бойния чук на къщата-вила на Моретите. За продажбата на “колективната” къща в съседство с Париж и съдбата на четирите дяла – на Ценко, на Слави Нейков, на Тончо и на Стойчо. За страха му от отмъщението на последния и вкарването му в лудницата, след като той разбрал измамата.

Още: отравянето с газ на малкия арабин. Отиването на Стефан Милушев в психиатричната болница в Париж, обвиненията и страхът, че госпожата ще трябва да плати за “благородното” ангажиране на болния в правенето на електричество и за работата му на черно по обектите на SECOVA (дружество с неограничена безотговорност) и т.н. Може би той беше натоварил Асен да ги изпрати двамата с Колчо в “ротата” в Гермерсхайм, за да бъде отдалечена опасността от глоба на съпругата на висшия съветник на финансовия министър Фуркад и на неговите предшественици.

На бюрото си в “канцеларията” Барев държеше масилница с бюста на Наполеон и ме поучаваше, цитирайки го, без дори да направи опит да се прикрива:

- Трябва да се научим да експлоатираме недостатъците на хората.

- Аз се опитвам, Ценко, да действам на основа на това, което е общо между мен и хората. Разглеждам общото сечение и решавам струва ли си сътрудничеството и ако – да, – кои са неговите форми и граници при свършено ясното съзнаване на неговия временен и попътен характер. Например, аз работех за “Бъдеще” на твоите машини, но наред със списанието изкарах и две брошури на Бакунин.

И един естествен завършек: “нашият” голям емигрантски политик се оказва дребен мошеник с работниците си. Нещо, което потвърдиха окончателно “показанията” на Стойчо, Асен, Теньо и всички българи, които са били наемни работници в предприятието му (което беше на името на Моретица, пред която се правеше на беден страдалец на освободителната кауза на своя народ и я коландреше, което беше публична тайна, известна на мъжа й, на децата и на внуците). (NB-2011: Всъщност такъв портрет се оказва излишен. ДС го изрита от политическата сцена с неговата собствена помощ, но това е за V-та част!)

Събота, 14 май 1977 г.

Вярно е, че сред революционерите винаги е имало провокатори и прово-

кации на полицията, но още по-вярно е, че там има и много предателства и предатели, чрез които опортюнистите са се сношавали с полицията, за да елиминират физически “екстремистите”-противници. Последното явление е често срещано в историята, но не можем да твърдим, че всеки опортюнист е предател и шпионин на полицията.

Неделя, 15 май 1977 г.

Навъртъх 44 години. Изглежда остарявам, защото се връщам към детството си и ученичеството в любимецката прогимназия. Незавършилите средното школо тъпаци тогава ставаха кметове, а бай Добри Терпеша с трето отделение стана генерал, министър без портфейл, Шеф на плановата комисия и т.н., докато Тодор Живков го изрита отвсякъде и го натика на “Козлудуйски бряг”, като член на... антипартийната група в ЦК на БКП.

Ние сме склонни да забравяме, че днес 50 % от работниците във фабриките са завършили гимназисти. Естествено, ще заговорят за качеството на образованието тогава и затова колко велики били собствените им учители от миналото. Позволявам си да се усъмня в светостта и начетеността на тези авторитети от детството. За мене, дълги години учителят ми по история Дурмушев-Вангелев беше такъв безспорен авторитет и човек. Трябваше да минат години, да надхвърля “на попрището жизнено средата”, за да проумея, че моят кумир беше един обикновен селски даскал и малък човечец, който трепереше за пенсията си, който си е свалял одеждите при всяка смяна на режима, за да се преоблече в цвета на партията на новодошлите властници. Що се касае до директора ни Филев, той беше от онези селски “интелектуалци”, които се наредиха под Обовото знаме, след което онождаха младите селски даскалци, преди и след като ги назначеха, и ни биеше по Макаренковски съобразно новата педагогия, чиито основи се разработваха в участъка край Марица от един друг “виден деятел на международното раб. и ком-движение” – милиционерския старши-подофицер, началник участъка в Любимец и главен бияч със сопата, на която беше изписал “Аз знам всичко” – Никола Маринов....

Понеделник, 16 май 1977 г.

Всъщност, роднинството е производна на *бането и в света на интересите се оказва доста нетрайна връзка.

Китай е насочил челюстите си към мекия корем на своя “старши брат” – руския крокодил.

Вторник, 17 май 1977 г.

Тези “ревандикации” на терористическите актове от извършителите им са някаква комедия, останала от рицарската епоха и свидетелстват за не-сериозното отношение към делото на революцията и неговата подготовка.

За да се внесе яснота по въпроса, трябва да се изброят прецизно и аргументирано задачите, които стоят пред терор-групите и които могат да

бъдат решавани през различните подготвителни етапи на разгъващата се възходящо и олевяваща гражданска война, с което се характеризира всяка действителна революционна ситуация. В една инструкция можем да “инвентаризираме” интервенцията на тези групи в акциите на масовата борба (например действията им по време на една стачка, когато властта изпраща полиция или армейски части за потушаването ѝ или операции, които могат да предприемат срещу журналисти от пресата, радиото и телевизията, които лъжат, мамят и клеветят, ако не правят “възторжено и с ентузиазъм” своите публични доноси).

Тези акции следва да се планират и провеждат срещу обекти, разположени върху йерархическата стълба ОТГОРЕ – НАДОЛУ, преценявайки резултатността им винаги с оглед нуждите на борбите в текущия момент и въздействието им върху съзнанието на масите, за да се избегне изолацията на бойците.

Освен оръжие в борбата срещу държавата и капитала, терорът е една лакмусова хартия, която показва влиянието на пропагандата и на агитацията, както и на нашите тактически концепции и на различните типове организации, които са необходими, за да оперираме резултатно в сложната обстановка, която няма нищо общо със спокойния и сепгъл XIX век.

Най-после, не трябва никога да забравяме, че основната цел на терор-групите е образуването на ядра на революционните колонии, когато войната на класите стигне до “451 градуса по Фаренхайт”. Трябва да помним, че тези, които посягат към бомбата, са наши по дух, но ако бъдат спечелени за каузата на властта, това ще бъде само още едно доказателство за нашата негодност да се справим със задачите на епохата! И на последно място, но не и по важност, трябва да разберем добре, че пред революционната организация не стои “създаването на революционни ситуации” (тях никой не може да създаде), а доста по-“скромни” задачи, като сериозната военна подготовка за тези ситуации, та да не ни сварят “изненадани”, както стотици пъти до сега. Крайно време е да извлечем налагащата се поука от досегашните спонтанни избухвания. При това в тези “маневри” и подготвителни преки акции трябва да не допуснем откъсване от масите, ако към момента на извършването на дадена пряка акция те не разбират смисъла ѝ или още по-зле – благодарение на нашата лоша преценка и манипулациите на властите тя да е породила враждебни настроения спрямо извършителите ѝ. Затова, действията на терор-групите трябва да бъдат предшествани от обективно проучване на мненията в средите на “низшите” класи и планирани с оглед спечелване на тяхното доверие, поддръжка, приятелство и сътрудничество, независимо от днешната им политическа ориентированост или по-точно – дезориентираност, която ги превръща в инертна маса от гласоподаватели и консуматори на долнокачествените стоки в супермаркетите.

Времето ще раздели “овцете от козите”, защото съм сигурен, че НОВИ-ЯТ СВЯТ няма да настъпи в резултат от пропагандата на скопени идеи, нито на епитропско благоприличие пред буржоазията и нейната полицейска законност.

Сряда, 18 май 1977 г.

Кризата, която прилича на сеизмични трусове, чието редуване ускорява рухването на днешното общество е негова иманентна характеристика и има сериозни основания, които лежат в много по-дълбоките и съществени процеси на развитие на технологията, икономиката и политиката в класовото общество и които са неотстраними, докато то съществува.

Четвъртък, 19 май 1977 г.

Досега при всички амнистии на оцелелите от “работата” на палачите, терористите са единствените, които и най-“либералните” властници оставят в затворите, докато никой, никъде и никога не е посегнал върху живота на “отговорните” опортюнисти, които във всеки опасен “ъглов” момент в историята не са пропускали да изразят солидарността си с полицията и властващите патриоти и да се “разграничат” от “екстремистите, авантюристите и провокаторите” – революционери.

Петък, 20 май 1977 г.

Държавните мъже на Запада (и по-специално Джими Картър) никак не ги боли корема за правата на човека и на народите. Доказателствата и фактите са в изобилие: Китай, Индонезия, Аржентина, Хаити и т.н. и т.н. Бидейки 100-процентов американец, Картър по нищо не се отличава от предшествениците си, сред които имаше всеизвестни покровители и приятели на диктаторите, начиная с обер-месаря Сталин. Следователно, когато големите говорят за “права на човека” трябва да знаем, че става реч за поредната сделка от рода на тези, чиято жертва станаха сотици хиляди и милиони овни от воюващите страни, пожертвани като разменна монета, заради вярата си в “освободителната мисия” на един или друг империализъм.

Нашето отношение към “Освобождението” отвън си остава неизменно от времето на Апостола и Ботев. И не трябва да забравяме нито за миг, че ако се потрети (след 1878-а и 1944-а), то би поставило отново на подиума духовните наследници на Хаджи Иванчо Пенчович ефенди, на нотабили-те и на цариградските ибрикии на Падишаха.

Работата, която ни предстои да свършим за свободата, изисква инвентар на средствата и баланс на времето, което посвещаваме на собствената ни подготовка за революцията. Очевидно ще ни се наложи да организираме революционната си работа по-добре, отколкото капитализмът организира своята в изпълнение на печалбарските си задачи.

Събота, 21 май 1977 г.

Изглежда, само ние не можем или не искаме да разберем, че денят “Д” приближава. Останалите са го проумели и всеки се готви за него според силите и възможностите си. Все повече стават привържениците на “самоуправлението”. Тези дни Митерановите “социалисти” образуваха Клуб... “Луиза Мишел”!

Неделя, 22 май 1977 г.

Трябва да се изучават методите и средствата, с които противникът отдалява революцията.

Понеделник, 23 май 1977 г.

Щом революцията може да се разстрелва, по всяка вероятност и нейната противоположност – властта - може да бъде разстреляна!?!

Сряда, 25 май 1977 г.

Отново за положението на френската работническа класа:

1. Тук са открити 2 – 2,5 милиона частни концлагери, които работят на дребно, но достатъчно ефикасно, без помощта на извънредно законодателство и без прякото участие на агентите на политическата полиция.

2. Само в Парижка област загиват по 8 души на ден върху шантиетата в строителството или над 3000 годишно. Следователно, вероятността да се умре, работейки на шантието не е по-малка от нелегалното влизане НА РЕВОЛЮЦИОНЕРА в “РОДИНАТА”.

3. На 27 миналия месец посетих дадения в обявите на агенцията на труда адрес на патрона Демаре. Посрещна ме жена му, която ме направи на идиот, като ми каза, че съпругът ѝ (мон мари) щял да ме уведоми писмено, но можело да се направи опит по за 14,50 франка на час, след което щели постепенно, в зависимост от проявеното усърдие и от работата ми, да покачат часовата надница. Тоест, искаха, подобно прословутото Ботево магаре от фейлетона, да гоня висящата пред носа ми топка сено, окачена от яхналия ме патрон, като започвам все от начало.

Тези гниди и дървеници, от дребния и едър патронат, трябва да бъдат поръсени с флайтокс, но за съжаление “гробокопачите” им днес са жалка пасмина...

Докато чаках пред вратите на патрона да ме наеме и изпрати в ада, се разминахме с младо момиче, с отпуснат задник, което отиваше с ракетата си към тенискортовете. Ла ви е белъ и най-вече.. справедлив.

Петък, 27 май 1977 г.

Нашите отечествени кретени, “натурализиращи” във Франция, са решили да гласуват за Ширак, за да възпрепятствали идването на власт на Митеран и Марше, макар че ако за още един момент (в историята един “момент” може да продължи десетина години) властта останеше у Шираковци, това щеше да подготви още по-сигурно идването на двамата “М” на власт.

Те не искат или не могат да разберат, че преодоляването на коалицията Митеран-Марше минава през помитането на арогантната френска буржоазия. Но какво може да се очаква от хора, оценяващи историческия момент от позицията на вилата си с изглед към морето или от софрата на чорбаджийската вечеря, на която грозните, но богати буржоазки могат да подхвърлят на своите жиголо някоя и друга хилядарка “за делото”. Прочее, такъв род политици са точно по мярката на нашия храбър, героичен, трудолюбив и така нататък народ.

Неделя, 29 май 1977 г.

Всъщност, на демокрация трябва да се учат не народите, което е невъзможно (народът не може да властва над себе си), а партизаните на различните политически котерии, които следва да се научат да изчакват търпеливо и легално своя ред на опашката пред държавната копаня с възможно по-малко блъскане и ръмжене, а не да си прерязват гърлата, разигравайки изтърканата комедия на народолюбие!

Вторник, 31 май 1977 г.

Основанията са нещо обективно, докато перспективите зависят от субективното ни умение да реализираме максимума от възможностите, които се съдържат в обективните предпоставки.

Сряда, 1 юни 1977 г.

На два пъти се лъгах или самозалъгах “магистрално”:

- През 1959 г., когато сънувах Троцки в някаква лаборатория, който ми казваше, че началото на Третата световна война или краят на “сталинизма” ще настъпи през 1965 г., след 7-годишния стопански план на Хрущов, и

- През 1971 ± 2 г., когато навярно много ми се е искало да бъде така, както се е искало на французина, който казвал: “Революцията е неизбежна, тя иде, но трябва да дойде не по-късно от сряда вечер, защото в четвъртък сутрин пристига бирника и ще ми вземе мебелите...”

Не знай дали третият път формулата 1984 + ДЕЛТА, където ДЕЛТА = 1, 2, 3..., 9 не е също една самоизмама, но за да доуточня заглавието на книгата, ще трябва да се направят всички необходими социологически, икономически, политически, военнотрагически, тактически и т.н. изследвания. (NB-2011: Кризата достигна кулминационната си точка за ДЕЛТА = +5, но революционният фактор отсъстваше, защото “революционерите” отново бяха... изненадани!)

Четвъртък, 2 юни 1977 г.

Всички псевдореволюционери, които, съобразявайки се с наказателния закон, говорят за “ЗАЩИТА”, за “законна самоотбрана” и т.н. (КАТО ЧЕ ЛИ НИЕ НЯМАМЕ ПРАВОТО ДА НАПАДНЕМ ПЪРВИ ОБЩЕСТВОТО НА СИТИТЕ, ПРИВИЛЕГИРОВАНИТЕ И ТЯХНАТА ВЛАСТ), които дори и в подсъзнанието си са проникнати от нормите на буржоазното наказателно право и искат да се сдобият с индулгенциите на буржоазното обществено мнение, ние трябва да заковем на позорния стълб!

Неделя, 5 юни 1977 г.

Специализацията, повишението на образователното и културно ниво по всяка вероятност също ще съдействат за ликвидиране на назначаваните от властта “авторитети” във всички сфери на живота и на всички нива. Защото възможностите на властниците да превръщат интелигентните и добри учени в свои чиновници или - все същото – в директори на институти, предприятия и т.н. ще бъдат рядко изключение, тъй като те ще

се ползват сред равните от своя естествен авторитет. (NB-2011: Доста мъгливо и неясно.)

Понеделник, 6 юни 1977 г.

Годишният прираст на човечеството е 2 %. Дали човешкото размножение, както и производството, са инспирирани от конкуренцията в днешния свят? Може би господарите в отделните страни гледат на струпването на човешки същества в тях като на залог за световното си могъщество? Ако е така, тогава контролът и редуцията на размножаването са невъзможни. В такъв случай може да се окаже, че националната разпокъсаност и конкуренцията, от които днешния свят не може да се изтръгне поради политическата си и социаликономическа организация, имат главната заслуга за прираста, без той да е съзнателно преследвана цел.

Вторник, 7 юни 1977 г.

В организацията е от особена важност да бъдем наясно какво искаме. И още - с какви средства сме готови да постигнем това, което сме си поставили като цел. В момента, в който ще имаме спойката помежду си и ще бъдем готови да си дадем главите, в този момент никакви полицейски, шпионски и тем подобни служби няма да могат да ни спрат. **Тогава от анархисти на думи, ние ставаме в отношенията си с властта и нейните представители анархисти и на дело.**

Четвъртък, 9 юни 1977 г.

Един призрак броди над Изток, призракът на разложението и протеста. Ако съумеем да убедим обикновените хора в това, тогава не след дълго по шосетата, улиците и площадите ще минат колоните на Революцията.

Петък, 10 юни 1977 г.

И в този свят, както в затвора, за да бъдеш свободен, трябва да приемеш смъртта - в смисъл, готовността да се разделиш с живота във всеки момент.

Разликата между тези, които понасят принудително страданията и искат от тях да се освободят и другите, които ще напуснат уюта и обезпечеността си, за да изпият чашата до дъно в една схватка с “мръсниците” **е от нравствено и духовно естество.** Но макар и различни мотивировките на тях, които се организират, за да се борят за промяна, резултатите, към които се стремим са еднакви. Трябва да се обединят двете категории около общността на целите...

И от едната и от другата категории могат да се набират организатори/апостоли!!!

Необходима ни е организация на тези, които още днес са готови с цената на всичко, включително на собствения си живот, да вървят към въоръжената подготовка на Социалната революция. Защото, ако не сме забравили, ролята, която сме поели съзнателно и доброволно, е да бъдем ОРГАНИЗАЦИЯ, СЪЗДАДЕНА В ИМЕТО НА ЖИВОТА, НО ЖИВОТА НА ДРУГИТЕ! Тези, които са дошли при нас от идейни подбуди, трябва да

знаят, че идвайки, са приели и смъртта в името на делото на освобождението на цялото човечество!

При нас нямат или не трябва да имат място онези, които не са разбрали, че революционният изход от кризата е преди всичко ВЪПРОС НА ОРГАНИЗАЦИЯ! ОЩЕ СЕГА! Малобройна, тя трябва да бъде “непромокаема” за чуждите, особено за полицейските очи и уши! Това е въпрос на конспиративна конструкция, техника и функциониране. Един въпрос, който остава открит и нерешен, ако се съди по безкрайните провали и предателства, особено в условията на диктатура. Само че за да го решим, трябва добре да сме осъзнали, че от организацията зависи успеха на революцията. Без нея, утре отново всичко ще се ражда от стихията, в галоп, с лутания, илюзии и излишна кръв. Дори само за последното си струва да направим и невъзможното, за да се различава новият МАЙ от този, който се разпиля така мизерно-жалко през 1968 г.

Сряда, 15 юни 1977 г.

Да се сравни порционът на затворниците с този на германските военнопленници в СССР, който, според статията на Мак Луфлин в “Ню-Йорк Таймс” от 10.02.1942 година е: 400 грама черен хляб (срещу 300), 500 грама картофи, зеле, моркови и лук; 100 грама каша (крупички), 100 грама риба или месо, 20 грама масло, 20 грама захар. (Данните приличат по-скоро на чифутска гавра!)

Да се види: в древния Рим дали са правили разлика между РЕПУБЛИКА и ДИКТАТУРА (тирания)?

Като илюстрация на “националните интереси” мога да използвам примери с шейховете, които си палят цигарите в швейцарските хотели с... петродолари.

В официално приетата класификация в политическото “пространство” можем да намерим и нещо като Бокаса I-ви “леви” и Бокаса I-ви “десни”!

Петък, 17 юни 1977 г.

Мики ми се обади от Германия, за да ми съобщи, че на гости им е дошла майката на Тания и на Климентина, негова настояща и моя бивша тъща - госпожа Радка Дюлгерова, на която никога не можах да кажа “мамо”, а и не намерих подходящо обръщение, та се обръщах към нея с нещо подобно на “пшът, пшът”. Нали баджанакът и балдзата бяха зачислени от “органиите” като “икономически имигранти”, та им я бяха пуснали на свиждане. Ако съм искал да се видим, щели да ме чакат с удоволствие. Не че имах какво да си кажа, но отказът ми можеше да бъде изтъкван като чувство за вина, а и аз бях любопитен да чуя от първа ръка как са се развили събитията след моето бягство. Все пак бяхме живели под един покрив близо седем години и моето отпътуване с парахода “Мажестик” им бе създало куп неприятни преживявания. Накъсо, облякох една нова бяла риза и единствения си приличен сив костюм, който имах, вързах си кадифаната сива папионка, обух чифт нови кундури и отпътувах с влака за Есен, където по това време живееха бившите ми роднини.

На гарата ме посрещна Мики с колата и ме уведоми, че “баба му Радка”,

както я наричаха, сама изявила желание да се срещнем. Когато влязох в апартамента им, в хола ме очакваха, здрависах се и дори се прегърнахме. Екс-балдъзата каза:

- Мого си побелял бе, Георги!

- За една вечер стана, Таня. Сънувах, че се женя повторно...

Хуморът ми беше оценен, а екс-белъ мер, която ту се смееше, ту плачеше, ме запита:

- Защо бе, Георги, не ни обади, че имаш тия намерения, та да вземем някои предпазни мерки?

- Нали, ако го бях сторил, веднага щеше да научи половината София и, вместо на Запад, щях да потегля за гробищата, защото се бях зарекъл никога повече да не влизам в затвор... Що се отнася до мерките, аз още преди да се бракосъчетаем бях казал какви могат да бъдат последиците от подобно неразумно деяние. Ти също разбираше това много добре и с основание беше против, както и Таня. Ако е вярно това, което ми съобщи Климентина, ти си казала, че ако встъпи в брак с мен, си щяла да легнеш на гроба на покойния си съпруг и да не станеш от него, а Таня рекла, че след като е тръгнала с един разбойник, сега на сестра ѝ не оставало друго, освен да си легне и с хамалите от Коньовица...

Майка и дъщеря започнаха да протестират и да казват, че Климентина винаги е имала склонност към преувеличенията...

- Казвам ви тези стародавни неща по повод "мерките". На вас разчитах да я спрете, защото и самият аз не бях петимен да се бракувам. Не защото на момичето (ваша дъщеря и сестра) нещо му липсваше, а защото си знам табиятите и "съдбата", поради което бях решил изобщо да се не женя. Но да оставим далечното минало, защото бих искал да чуя нещо за близкото настояще. Как е Климентина? Доколкото разбрах, след завръщането си от "заточение", тя се е задомила отново. Считаю, че това е една разумна постъпка и искрено ще се радвам за нея, ако най-после ѝ се усмихне щастие...

- Ах, разумна! – прекъсна ме Радка Дюлгерова. – Мъжът ѝ е вдовец, с две деца...

- Че какво лошо има в това, тя толкова много искаше да има деца...

- Така е, но Петър Пеев, той изстрада най-много заради теб, ѝ беше казал, че е оставила съпруг като лъв, за да се ожени за една мишка...

- Май и той обича преувеличенията... Но по повод неговите страдания: за тях вината изцяло е на копоите от ДС и отчасти негова лична, защото, като започнаха да го притискат, му бях предрекъл какво го очаква и даже предложих да му организирам бягството, но изглежда и той, като много други не отдаваха нужното внимание на думите ми, нали у нас обикновено се приказва без покритие и трудно правят разлика между речено и сторено... Както и да било, нали в края на краищата всичко е завършило с "хепи енд"...

- Ти как живееш, кажи доволен ли си? Мария на Тошко (братът на Мики) беше казала, че работиш тежка работа по постройките, а пък добре изглеждаш...

- Взети са всички мерки, за да изглеждам добре... Каза Мария, та се се-

тих, по нея бях изпратил една писалка на Климентина, за да си напише дисертацията...

- Ъх, писалка, донесе някаква счупена, стара брамка...

- Е и вие повярвахте, че мога да изпратя някакъв боклук? Парите не са ми потекли из крачолите, но никога не съм държал на тях и според кесията си ѝ купих най-скъпото, което имаше на пазара в Париж – един "Пеликан" с голям платинен писец за 2 500 франка или 500 долара. Ето, казвам го пред Мики и Таня, а я предадох в присъствието на една нейна позната, която, ако се не лъжа, и сега живее в Париж и може да свидетелства. Затова нека Климентина каже на Мария да ѝ предаде моя подарък, за да си спести някои неприятности. Жалко все пак, че сте могли да си помислите...

- Георги, как да не си го помислим, след всичко, което ни струпа на главите...

- Струпаното е от вашите комшии от ДС, а аз не съм мислил да бягам, но няхах друг избор. Иначе щях да отпътувам веднага след като си излязох от затвора, тъй като прехвърлянето на границите никога не е представлявало проблем за мене... А пропо, бих искал да ти оставя малко пари, за да си купиш нещо, но не схващай това като откуп. То е по-скоро знак на добра воля.

При тия думи извадих един плик с 500 марки, които бях приготвил за целта още в Париж. Бель мер ги извади, за да ми благодари, а Мики, шегувайки се, рече:

- Бабо Радке, внимавай да не те обвинят, че си подкупена от враговете. Някои нашенци са се поставяли в тяхна услуга за много по-малки суми. След тия първоначални полушеги, полуистини преминахме към общи разговори. Позаинтересовах се как живее в Германия "светото семейство" и разбрах, че са много по-доволни от пребиваването си в Кения, накъдето отново ги влечеше не само климатът, но и заплатата на Мики, която щяла да бъде три пъти по-висока от тая в Германия и най-важното – не подлежала на данъчно облагане. „Три пъти по-голяма“ по него време означавало към 6000 дойче марки, при положение, че за 100 марки те можели да имат прислужник. Малкият Илия беше седнал до мен, слушаше и ме гледаше, като че ли с известна любов. Тя беше взаимна, защото беше умно и хубаво дете, с което вече можеше да се разговаря. Поне в този случай баба Радка можеше да се почувства щастлива. Малката ѝ дъщеря беше случила и с Мики, а дребните софийски катаклизми като че ли бяха създали едно "истинско семейство". Правихме снимки около масата и навън от дома, но общите ни с баба Радка не ѝ бяха предадени, за да не попаднат пред нечий издайнически поглед или в нечисти ръце, защото срещата и общуването с "изменника на родината" и непоправим враг на "народната власт" можеше да се окаже катастрофално за бъдещите ѝ туристически проекти (нали беше бивша учителка по география, която цял живот бе мечтала за пътешествия в непознати и екзотични страни). По едно време баджанакът ме запита или по-скоро построи един силогизъм:

- Георги, може би, ако беше дошъл в Германия, животът ти щеше да се

сложи по друг начин, а? Или мислиш, че щеше да бъде същото?

Всеки е склонен да мери другите, вземайки себе си за еталон. Мики, с когото бяхме живели в съседни стаи една петилетка, е мислил, че съм дошъл тук, за да “сложам” живота си по някакъв “друг начин”, подразбирайки под това собствения си модус вивенди! Не че “начинът” беше без значение, но щеше ли да разбере какво е търсил буревестникът? Може би само Иван Бошев от Изчислителния Център ме разбра, когато му казах, че “аз не искам да съм по-добре”.

Вярно е, че Вангя бе казала на тате: “син ти ке живее в Париж” и това стана, но не както го мислех. Надявах се да намеря другари за “другия начин”. Търся ги вече четвърта година напразно. Изглежда много по-лесно ще се намери четирилистна детелина. Дори Санчо Панса, който лежа 21 години в българските затвори, не можа да ме разбере, та какво остава до такива като Мики. Бежия замина за Щатите обиден, сякаш е мислил, че анархизмът е най-късия път към о-в Баратария и аз го викам за да заеме губернаторския пост...

Трите дни в Германия се изтърколиха неусетно и аз поех обратния път.

Петък, 24 юни 1977 г.

Приключих с набелязването, систематизирането и подреждането в логически ред на въпросите на “ТЕОРИЯТА НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ”, данните и бележките, които бях започнал още в началото на тази година, подвързах в отделна папка. Само тяхното изброяване със заглавията им в отделните нейни ЧАСТИ, РАЗДЕЛИ, ГЛАВИ И ПАРАГРАФИ с кратките бележки и идеи, които трябваше да се развият, образуват цял един том. (NB-2011: Може би трябва да ги издам в отделна книга и завеща на генерациите, които идват на смяна.) За извършването на такава колосална изследователска и теоретична работа щяха да бъдат необходими няколко института, като Хъдзъновия и Ранд Корпорейшън. Чувствах в себе си сили да поставям задачи, да контролирам изпълнението им от хилядите сътрудници и да им давам насоки в по-нататъшните търсения, в зависимост от достигнатите резултати. Само че подобна работа предполагаше годишен бюджет от няколко стотин милиона долара, които ми... липсваха (разполагах само с около 5-600 \$ на месец), поради което замисълът трябваше да бъде изоставен. Вместо това, реших да концентрирам вниманието си върху две от стотиците теми, които бях набелязал в моя проект. Моментът беше благоприятен: хъшовите бяха тръгнали по ваканции, а строителните сосиетета затворили вратите си, изпращайки работниците в отпуск и следователно можех да разреда обикаянето на евентуалните бъдещи работодатели, като съсредоточа вниманието си върху избраните теми. Тази работа запълни цялото ми време до края на юли, когато споменатата обява в агенцията по труда в XVI-и арондисман промени програмата на моята заетост.

В бележниците си намерих материалите за въпросните две теми.

Първата от тях беше формулирана така: **“ДВЕТЕ ТАКТИКИ – на БАКУНИН и на МАРКС – ВЪВ ФРЕНСКОПРУСКАТА ВОЙНА от**

1870 г. и СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ (Парижката Комуна) през 1871 г.”.

НАШИЯТ ОТГОВОР НА МИЛИТАРИЗМА И ВОЙНАТА беше формулиран още от БАКУНИН по време на ФРЕНСКО-ПРУСКАТА ВОЙНА през 1870 г.

С оглед замислената още в затвора книга при четене биографията на Карл Маркс от Мering, бях поставил следните задачи и събрал долуизброените **МАТЕРИАЛИ**:

1) Да се намерят писмата на Бакунин по време на войната, в които той е разгънал най-добре ТАКТИКАТА ЗА ПРЕВРЪЩАНЕ НА ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКАТА ВОЙНА В СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ! (Внимателно да се прочат: “Писмо до един французин”, “МИЛИТАРИСТИЧНА ДИКТАТУРА или СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ” и “ПАРИЖКАТА КОМУНА И ДЪРЖАВАТА”!)

- Да се видят “съветските” биографи на Михаил Бакунин, които вероятно, като разбойниците, ще заобикалят мястото на идейната кражба (извършена от Ленин).

- Тритомната му биография от Макс Нетлау.

- Писмата на Михаил Бакунин до Албер Ришар, Райхел и Адолф Фохт преди заминаването му за Лион и прокламирането на Лионската Комуна, шест месеца преди Парижката + материалите от Колоквиума през 1976 г. по случай 100 години от смъртта му.

- Писмата на Бакунин от 1870 год. до приятелите му в Испания, Италия и Романска Швейцария...

- До Райхел: *“Така или иначе, революцията става неизбежна – първоначално във Франция и Италия, а после навсякъде.”*

- До Адолф Фохт: *“Моите приятели, лионските революционни социалисти ме викат в Лион. Решил съм да отнеса нататък старите си революционни кости и там вероятно ще изиграя своята последна игра.”* (на 56 години!)

- В писмо до А. Валерио от 8 октомври 1870 г. Бакунин изразява увереността си, че реваншът за поражението в Лион ще бъде взет в Марсилия и Париж.

- В писмо до Ескирос:

“На народа не достига организация и ръководство на тази организация.”

- До Озеров: съобщава, че е изпратил Линкевич в Лион с писмо-инструкция за второ въстание. По това време Бакунин е в Марсилия, която напуска на 24 октомври 1870 г.

- В писмо до Сантинион от 23 октомври 1870 г. Бакунин изрича мнението си за французите: *“Тази страна е престанала напълно да бъде революционна! Нейният народ, по маниера на буржоазията, се е превърнал в народ от доктринери, резоньори и бакали.”*

След опит за въстание и организиране на Комуна в Марсилия, на 4 ноември 1870 г. се прави втори опит за въстание в Лион.

- Писма до Огарьов от 19 ноември 1870 г. (виж в сборника под редакци-

ята на Драгоманов).

След 18 март 1871 г. Париж е последван от Лион, Марсилия, Сент-Етиен, Нарбон, Крѐзо и др.

- Отново писма до Огарьов от 1871 г.

- Писмо пак до Озеров, този път от 5 април 1871 г.: *“В Париж се намери това, което търсихме напразно в Лион и Марсилия: ОРГАНИЗАЦИЯ И ХОРА, решени да вървят до край... Достойнството на тази революция се състои в това, че тя е революция на работниците.”*

- До Огарьов от 9 април 1871 г.: *“Необходими са най-силни сътресения. Обстоятелствата се сложиха така, че недостиг от тях няма да се чувства и тогава ДЯВОЛЪТ може би ще се пробуди!”*

- На 16 април 1871 г., пак до Огарьов: *“В случай на неуспех, моето желание е парижаните, загивайки, да погубят заедно със себе си поне половината Париж. Тогава социалнореволюционният въпрос ще бъде поставен, въпреки всички военни победи, като огромен, неможещ да бъде скрит ФАКТ.”*

- Виж писмото до Швицгебел от април 1871 г.

В края на април 1871 г. Бакунин се приближава отново към френската граница в очакване...

- До Паликс: *“Бюрократическият и военен разум на Прусия, в съюз с бронирания юмрук на Петербургския цар, ще въдворят спокойствието и обществения порядък (тези думи звучат у него, като изплюване) върху целия Европейски Континент поне за 50 години.”* (NB: Следващата революция в Източна Европа трябва да хвърли революционния апел към руските работници и войници със самолети в позиви, печат, радио, телевизия.)

2) Кореспонденция между Маркс и Енгелс или на двамата с трети лица. Статии + трите Адреса до Парижката Комуна + ГЛАВИ от Биографията на Маркс от Франц Меринг..

3) История на войната и на класовата борба, импулсирана от нея.

4) Апелите на Джеймс Гийом.

5) Датирането на началото на “Империализмът...”, е закъсняло “извинение” на Ленин за патриотарското поведение на Маркс.

6) Фигурата на Луи Блан в моята затворническа брошура, в която неговото име е използвано като камуфлаж на Маркс, неговия социалпатриотизъм и опортюнизъм по време на империалистическата война.

7) Позицията на германските социалдемократи – Либкнехт и Бебел спрямо войната, въздържането им при гласуването на военния бюджет и Марксовата критика от националистически позиции.

8) Идеята на Бакунин за въвличане на селяните в анархокомунистическата революция във Франция (виж приложението ѝ в Испания 65 години

по-късно).

9) Социалната революция във Франция ще направи войната РЕВОЛЮЦИОННА, предизвиквайки (гласайки) революцията в Европа, включая и в Германия.

10) Да се потърсят материалите за Лионските дни на Бакунин през септември 1870 г. и в Марсилия, като начало на Френската анархокомунистическа революция.

11) Аналогията с революционните войни срещу коалициите през 1791 – 1793 г. и тезите на Анахарзис Клоотц.

12) “Червеният афиш” на Бакунин и неговите анализи и интерпретации на Програмата на Парижката комуна и Федерацията на автономните комуни, като териториална организация на обществото, съответстваща на комунистическата социаликономическа система и закъснелите Ленинови фалсификации за “най-после откритата политическа форма на управление” или на “новия тип държава”, или на “пролетарската диктатура” според Енгелс.

13) Първият Интернационал и Френскопруската война.

14) История на Парижката Комуна. Документи на Комуна във връзка с войната. Да се потърсят материали за ПОДГОТОВКАТА НА ВЪСТАНИЕТО. ДЕКЛАРАЦИИТЕ на МАРКС против БАКУНИН по време на войната и след нея в БУРЖОАЗНАТА ПРЕСА. + ХАГСКИЯ КОНГРЕС от 1872 г.!

15) Определение и същност на РАБОТНИЧЕСКАТА СОЛИДАРНОСТ и ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗЪМ – вчера, днес и утре!

16) Идеята, морална и организационна слабост на ВТОРИ Интернационал по време на Втората световна война. Как да се обясни поведението и възприемането на **“защитата на отечеството”** от един социалист, в най-широкия смисъл на думата, който преди войната е бръщолевил за нейния империалистически характер и за ПРЕВРЪЩАНЕТО Ъ В ГРАЖДАНСКА ВОЙНА? Какво може да се направи срещу това? Втори Интернационал или по-точно Социинтерна и периодите 1919 - 1939 – 1941 г.?

17) ИДВАМЕ СИ НА ТЕМАТА:

а) Третият Интернационал в навечерието и по време на Втората световна война. (III Интернационал и Испания.) Трети Интернационал в периода 1939 – 1941 г.

б) Информбюро и “Студената война”. Защо и как бе разтурено Информбюро?

в) МРА (или МАТ = Международна Асоциация на Труда) и войните?

18) В НАСТОЯЩАТА ЕПОХА (на “студена война”) следва ли да се борим СРЕЩУ ВОЙНИТЕ? (И КАК?) или да вземем страна, както през: 1870-1871 г., 1914-1918 г., 1939-1945 г., 198...? + Делта?

19) РЕВОЛЮЦИОННОТО ПОРАЖЕНИЕ и РЕВОЛЮЦИОННАТА ВОЙНА.

Отлагането на революцията след войната, както в Испания!

По време на война класовият враг е по-слаб, защото силите му са ангажирани по фронтовете.

Като тактика, тезата за ПРЕВРЪЩАНЕ на империалистическата война в РЕВОЛЮЦИОННА, тоест организирането на бясна, безкомпромисна пропаганда срещу правителството и магнатите или номенклатурата, като клика – неспособна и нежелаеща да защити страната, да се прости с личните си и групови интереси и привилегии, като банда, която използва войната за собственото си обогатяване и за смазването на вътрешния враг – работническата класа. Настоятелно искане за отстраняване на експлоататорската класа от ръководството на войната, арест на най-активните ѝ членове, лишаването от всякакви привилегии и конфискация на собствеността им.

Всичко това, придружено с позитивната програма на РЕВОЛЮЦИОННАТА ВОЙНА и МЕЖДУНАРОДНАТА РАБОТНИЧЕСКА СОЛИДАРНОСТ.

Все пак, макар и доста по-рядко през летния сезон, аз трябваше да обикалям таблата с предложения за работа, които Агенцията по труда забождаше регулярно с карфици върху тях. При едно от посещенията погледът ми, както вече споменах, беше привлечен от обявата за преквалификационни курсове, организирани от държавната агенция за обучение на възрастни (АФРА). В програмата имаше и курсове по информатика с различни специалности, сред които и моя стар занаят, прекъснат от бягството ми – ПРОГРАМИРАНЕ. Условието бяха напълно приемливи: курсът беше едногодишен и платен в размер на последното годишно възнаграждение на всеки от курсистите. Единственото условие беше да се издържи конкурсният изпит и да се завършат успешно двата семестъра. След което курсистите биваха разпределяни за тримесечен практически стаж и ако в края му бъдат одобрени, обикновено работодателите сключваха с тях трудов договор. При тези условия, бях взел своето окончателно решение да сменя професията или по-скоро да се върна към тази, която бях изучавал и практикувал в Изчислителния център на МВТУ (министерство на вътрешната търговия и услугите) – програмирането. Тоест, щях да се превърна от електрисиен на батимана в електронисиен в някоя от големите мултинационални компании.

Кои бяха МОТИВИТЕ ми за тази смяна на курса и не беше ли това своето рода бягство от пролетарското поприще? Нещо повече, не беше ли измяна спрямо класата, която социалистите от всички нюанси доскоро разглеждаха, ако не на дело, то на думи, като основната социална сила, която е в състояние да извърши революцията? Бях ли “поумнял” през

изтеклите четири години? И пак ли щях да се върна към битието и в средата, от която бях избягал? Може би е трудно да посоча мотивите, но ПРИЧИНИТЕ бяха много. Първо, когато напуснах Карталски мислех, че годината на безработен ще ми стигне да напиша книгата, за която не спирах да мисля. Независимо от потискащото духа състояние на подгонен от чиновниците на агенцията човек, който трябваше да доказва, че не спира да търси работа, аз разбрах, че дори само за сериозното поставяне на вълнуващата ме проблематика е необходим солиден колектив от хора с разнообразна подготовка и възможности за умствена работа в областите, имащи отношение към революционната теория. Такива сред българите не намерих, а за работа с чуждестранните другари ми пречеше езиковата бариера, за чието преодоляване бях пропуснал времето. Работниците, с които се срещнах на шантиетата и не само те, и не само във Франция, бяха в тази епоха на светлинни години далече от революционните стачки. Дори не бяха в състояние и една ГЕНЕРАЛНА СТАЧКА като хората да проведат. Българската емиграция беше негодна за велики дела, а опитите ми да създам бази в странство с чуждестранните другари за революционна пропаганда и протекция на ангажираните се с нея в България и на Изток бяха провалени от “другари”, а и “чужденците”, с които влязох в досег, се оказаха МИНИ-анархисти. Преживях криза, а да се върна сред работниците не виждах смисъл. В мен се загнездваше убеждението, че и те са една класа, която като робите и селяните, след като беше преживяла апогея си в края на XIX-и и през първата половина на XX-и век, е осъдена от технологическото развитие да изчезне, а нейните остатъци в най-добрия случай можеха да бъдат само един от компонентите на бъдещата “армия” на Социалната революция. Имаше и личен момент: беше ми станало ясно, че още една петилетка, прекарана по “строежите на капитализма”, дори да не доведеше до леталния ми завършек, нямаше да придвижи и на йота плановите, с които бях предприел своя “втори поход”. Ако трябваше да завърша земния си път, винаги можех да го сторя за далеч по-благородна кауза от тази да охранявам гниди, като Мануилов или Карталски...

При тези изходни предпоставки, взех решението да сменя професията си. Бях наясно, че ще изгубя още две-три години, за да се пренастроя и утвърдя в работата си, след което щях да бъда по-малко изморен и да разполагам с повече време, за да мога да се заема с нещо по-сериозно от статиите, които пишех за емигрантските издания. За революционни дела бяха необходими локални или всеобща интуиция, която мисля, че притежавах, към подобна линия на поведение ме задължаваше и моето схващане за ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗМА: винаги съм считал, че той се проверява и доказва в БОРБА СРЕЩУ “СОБСТВЕНИТЕ” НИ ВЛАСТНИЦИ И КАПИТАЛИСТИ - в страните, където сме се борили и възмъжали...

Барселона, петък-понеделник - 15-18 юли 1977 г.

Хаджията, който по това време заминаваше за Еус, ми съобщи, че в събота вечер на 16 юли испанските анархисти организирали голям митинг в Барселона и ме покани да отидем заедно. На 15 пристигнахме в Еус,

а на следващия ден, с колата на сина на Марсеян – Еме, бяхме в столицата на Каталония, която в своите речи Хаджията наричаше винаги “крепостта на световния анархизъм”. Испанските приятели ни настанаха в един от тези домове, които собствениците бяха превърнали в евтини пансиони със закуска, обед и вечеря по желание. След като се наобядвахме, отидохме в един от клубовете, където заварихме Марсеян и други “ФАИ“-сти, с които се знаех от Париж. Казаха ни, че следобед ще ни разведат по историческите места, където военните са били победени на 19 юли 1936 г., както и да ни покажат седалищата на Се-Не-Те и ФАИ по време на гражданската война – огромни, многоетажни сгради, които са били конфискувани от “синдикалната държава” на Франко, срещу чиито “демократични” наследници нашите водеха дела, за да си върнат организационните имоти. обстоятелството, че две години след назначаването на Хуан Карлос за крал на Испания и правоприемник на миналото, който трябваше да гарантира “мирния преход” към “правовата държава”, нашите се занимаваха с водене на дела в съдилищата, където заседаваха юристите на Фалангата, говореше красноречиво за слабостта ни. Иначе нашите трябваше да са си ги завзели и предоставили юриспруденцията на властта. Постепенно моите впечатления се попълваха и аз разбирах, че нашият Хаджия или не познаваше днешната испанска действителност, или ни заблуждаваше, за да ни вдъхне кураж, което поне за себе си считах за напълно излишно, ако не и вредно.

Беше се свечерило, когато забелязахме, след “туристико-историческите” визити, леки коли да профучават с развети черно-червени знамена в различни посоки по улиците и площадите на Барселона. Те бяха снабдени със сирени и с високоговорители, по които призоваваха гражданството на тазвечерния голям митинг на анархистите. Не след много, хората започнаха да се стичат отвсякъде на площада в подножието на хълма Монт Жуих. Към осем вечерта, според оценките на организаторите, множеството вече наброявало 300 000 души и митингът можеше да започне...

Първо говориха местните дейатели на Се-Не-Те, тези, които бяха надживели Каудильо и неговия режим, а после и нови рекрути, след като легалната дейност беше станала възможна. Превеждаше ми Георги, но неговият испански беше доста по-зле от моя френски, така че много нещо не разбрах от казаното. Вместо да се напругам да схвана духа на речите, аз започнах да оглеждам околните, дошли за това “зрелище”. Едни прииждаха, а други, престояли и слушали известно време, си тръгваха. Очевидно ораторите не можеха да задържат вниманието на дошлите по-скоро от любопитство. В това непрекъснато движение имаше хора от всички генерации и социални среди... Пред нас стоеше млада жена с бебето си на ръце. Тя го люлееше и гвечеше дъвка. По едно време и тя си тръгна с изписана досада върху лицето ѝ, но се върна, когато чрез високоговорителите съобщиха, че думата се дава на бившия министър на народното здраве и социалните грижи през първата година от гражданската война – Федерика Монсени и деятел на ФАИ в емиграция, която се е завърнала след близо четиридесетгодишна емиграция. Чуха се разредени ръкопляскания. Тя беше ослепяла, поради което я отведоха до микрофона. Обиг-

раните ѝ слова на площаден оратор предизвикаха смях и аплодисменти, но това не прекрати потока на прииждащите, заслушващи се в словата ѝ и заминаващи си любопитни. С тях, за втори път и окончателно, си замина и жената с бебето и дъвката. Попитах Хаджията какво казва ораторката и той ми отговори, че рекла:

- Днешните политически мъже нямали “куи” (тоест мъде).

Но с подобни ораторски трикове не можеха да се задържат стотиците хиляди, посещаващи митингите в първите година-две след “демократизацията”, които очакваха да чуят една адекватна анархистическа алтернатива, представляваща решение на проблемите им в днешната испанска и международна обстановка. Беше важно да проуедем, че от Испания в 1937 и тази от 1977 г. бяха изминали поне 30 години на американски и европейски инвестиции, които бавно, но сигурно я превръщаха в “обикновена” европейска страна със стандарт, който щеше да се приближава все по-плътнo до средноевропейския и следователно нашата пропагандна, агитационна и организационна дейност трябваше да скъса с историческата инерция... След две-три години, когато посетих отново Испания, от тях щяха да са останали едва към хиляда, повечето от “третата възраст”. В битието, психиката и менталитета на испанските работници и интелекенти бяха настъпили дълбоки промени и за да бъдат спечелени отново, бяха необходими задълбочени проучвания и комплексни анализи на социалната реалност, друг език и аргументация, а не речи, напомнящи тези на нашите дружбаши от времето на Стамболийски. Очевидно ние и днешните испански анархисти нямахме капацитета да се справим с теоретическите и практическите проблеми, които модерният капитализъм от последната четвърт на XX-ти век поставяше пред нас и пред човечеството...

В понеделник вечерта се върнахме в Еус. Хаджията остана там за лятната си ваканция, а на сутринта аз взех влака от Прад за Париж, където пристигнах във вторник вечерта (на 19 юли).

Видяното в Испания и чутото по време на митинга в Барселона ме хвърли в сериозен размисъл, но като че ли нямаше с кого да споделя това, което минаваше през ума ми. Иначе испанските приятели бяха проявили гостоприемството си, разведоха ни из забележителностите на Барселона и ни устройоха една екскурзия с автобус до Толедо. Да си призная, не ми беше до забавления, защото рухна още един мит – митът за “крепостта на световния анархизъм” – мит, с който старата генерация свързваше надеждите си, а за младите и тази революция беше изчерпала въздействищата си сила. И с още по-голяма настойчивост пред мене заставаха необходимостта от критично преразглеждане и актуализиране на цялата теория на Социалната революция, съобразно настъпилите промени в света, от Втората световна война насам. Щяха ли обаче да се намерят достатъчно големи умове, които с колективни усилия да решат тази херкулесова задача, която епохата поставяше пред човешкия разум? Особено във време, в което корумпираната, разочарована от болшевишката “практика” и измамена в очакванията си интелигенция се продаваше на

интелектуалния пазар, на плащащите ѝ в брой, бе застанала в наведена позиция или се бе свила в черупката си в очакване на Годо или на... “великото неизвестно”, както го наричаше Монсени.

Все пак, трябваше да се опитам сам или с другари, ако такива се появят, да намеря отговорите или техните приближения поне на няколко въпроса, като се съобразявам само с истината:

- Кой/какви са ДНЕСНИТЕ обективни социални, икономически, технологически, политически и т.н. фактори, действащи “ЗА” и “ПРОТИВ” революцията?

- В зависимост от тях, ще се появят ли необходимите субективни фактори (психологически, идейни, организационни и т.н.), чиято “критична маса” ще бъде достатъчна за извършване на Социалната революция или ние сме нейните последни мохикани?

Ако отговорите са позитивни, С КАКВО ДА СЕ ЗАПОЧНЕ?

Ако са отрицателни, на тяхна основа да се обмисли отговорът на ОСНОВНИЯ ВЪПРОС: ПРИКЛЮЧИЛА ЛИ Е ОКОНЧАТЕЛНО ЕРАТА НА СОЦИАЛНИТЕ РЕВОЛЮЦИИ ИЛИ ТЯ ОЩЕ НЕ Е ЗАПОЧВАЛА?

В края на юли/началото на август 1977 г.

След като бях решил да се храня с програмиране, не ми оставаше друго, освен да продължа сериозната подготовка за приемния конкурс в АФПА (в центъра ѝ в югоизточното парижко предградие Кретей), за който знаех вече, че ще се акцентира върху разнообразни тестове. Трябваше да се подготвя по начин, който не допуска “изненади” в класирането за конкурса. За целта бях обиколил книжарниците, най-вече огромната на ФНАК, на рю дю Рен, където си купих още няколко книги от рода на “Демистифицираните тестове”.

Тези тестове представляваха поредици от числа, от фигури или от картинки, за които трябваше да се открие “законът” на тяхната логическа връзка, да се пренаредят съобразно него или да се посочи липсващото звено. В букварите имаше доста примери, след запознаването с които човек можеше да се счита за подготвен. Друг е въпросът, че тази система на проверка на интелектуалния му капацитет, дошла отвъд океана, според мене не чинеше и пукнат грош.

В началото на август се явих на приемния изпит за курса по програмиране в АФПА. Изпитанието трая четири часа, през които, освен горните тестове, трябваше да се решат няколко елементарни математически задачи, да се напишат няколко фрази на COBOL - езика за машинна обработка на големи масиви от икономически данни и да се отговори на тестовите за проверка на разбиране на даден проблем. Последните представляваха поредици от по 5-6 фрази, сред които трябваше да се посочи “вярната”. Това предполагаше отлично познаване на френския, за да се открият “уловките” и понеже аз знаех френския език “не по-добре от малък негър”, поставих отговорите си “на sluка” и се съсредоточих върху другите упражнения. От четирите теста максималният резултат беше 100 точки. На проверяващия направило впечатление 100-процентното справяне с първите три упражнения и неблагоприятията ми с теста по

френски език, поради което бях извикан след няколко дни, за да видят “феномена”. Обясних причината и бях одобрен за едногодишния курс по програмиране за начинаещи. Последната формалност, преди началото, беше преглед в Центъра за трудова медицина. Там, след минаването през различни кабинети, една лекарка на моите години, която, както личеше от поведението ѝ, беше курва и половина, ми каза, че била ясновидка и че ми престояла пълна промяна в начина ми на живот. Не попитах тази френска “Вангя” какво разбира под модус вивенди, но си взех попълнения от ескулапите картон, според който бях клинично здрав и следователно годен за трудова дейност и го отнесох в канцеларията на училището за възрастни. Предстоеше ми, навлизайки в 45-та си годишнина, отново и за последен път да ставам ученик. Ако пенсионираха за учене и се вземеха под внимание и годините, прекарани в затворническата “академия”, аз бях събрал вече необходимия “трудов стаж”.

Неделя, 6 август 1977 г.

В очакване на началото на курса по програмиране през септември, продължих да нанасям в бележниците си мисли, факти, данни за друга брошура, посветена на **Втората световна война:**

- Втората световна война и Обществото на народите.

- В навечерието на Втората световна война, както и преди Първата, също говорех за НЕВЪЗМОЖНОСТ НА ВОЙНАТА, защото щяла да доведе до ГИБЕЛТА НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА И НА ЧОВЕЧЕСТВОТО!!!

- В същото време, в салоните се забавлявах с теориите на Шпенглер за гибелта на културата, без да приемам сериозно тези мрачни пророчества, което личеше от страха за кожата им и от стремежите да се наредят тук и сега – в този свят, а не на “онзи”.

- Настъплението на марксизма и на фашизма в Европа след Първата световна война:

1917 г. – на 25 октомври, чрез военен преврат в Петроград, болшевиките завземат властта “от името на СЪВЕТИТЕ”, за да ги изкормят!!!

1919 г. Бела Кун в Унгария.

1919 г. Контрареволуция на адмирал Хорти.

1922 г. “Поход” на бившия социалист Мусолини към Рим.

1923 г. Военна диктатура на Примо де Ривера в Испания.

1923 г. Преврат на 9 юни и обезглавяването на министър-председателя Александър Стамболийски.

1926 г. Преврат на генерал Кармона, който предава властта на Салазар в Португалия.

1931 г. Рамзей Макдоналд преминава от Лейбъристката в Консервативната партия.

1933 г. Хитлер идва на власт в Германия по парламентарен път.

1934 г. Преврат на Долфус в Австрия.

1934 г. Преврат на 19 май в България.

1935 г. Установяване на 4 август на диктатурата на генерал Метаксас в Гърция.

1936-1939 г. Опит за преврат на генерал Франко, Гражданската война в

Испания и установяване на диктатурата на каудильо.

Европейската Социалдемокрация (Блум, английските лейбъристи, белгийските социалисти, Стаунинг – Дания) и Сталин в “Комитета за НЕ-НАМЕСА”.

Приспособяването на марксистите към фашизма.

1939 г. На 23 август е подписан в Москва Пактът Хитлер – Сталин.

Отношението на Блум към Мюнхен.

В 1940 г. диктатурите господстват от Ламанша и Атлантика до Китай и Япония.

Фашизмът като “щит на цивилизацията против Червената опасност”.

Фашизмът като “кооперация” на партийно-административната бюрокрация и капиталистите, което е временно, междинно (и неустойчиво) състояние, от което има една стъпка – към ЧАСТНИЯ или към ДЪРЖАВЕН капитализъм. Тази стъпка “ЛЯВА” ли е или “ДЯСНА”?

Страхове на британските капиталисти от Социалната революция подтикват старата и финансовата аристокрация на кралството да образуват Кливденския кръжок около лейди Астор (от курортния град Кливден). Списък на “кръжочниците”, представляващи богатството, политическата власт и пресата - шурейт на лейди Астор е собственик на вестника-институция “Таймс”.

Отношението на британския империализъм и на “стария ред” към “новия” на Хитлер. (Виж стр. 10, бр. 4 на “Дело Труда – Пробуждение”!)

Разцеплението в Консервативната партия между Чембърлейн и Чърчил е РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА РОЛИТЕ или представлява интересите на РАЗЛИЧНИ ФИНАНСОВО-СТОПАНСКИ ГРУПИРОВКИ в Англия, от които следват и различни ориентации на външната ѝ политика.

Финансирането на изборните кампании на нацистите от германския и международен капитал. (Масрафите по въоръжаването на сталиновите “витязи” през Втората световна война.)

За да се предотврати набеязващото се сближение между Хитлер и Сталин, още през 1934 г. Лондонското Сити и Парижката Бурса избират политиката на отстъпки пред Хитлер (без, разбира се, да изключват опипването на почвата и в Москва).

В 1934/35 г. Британската банка облекчава получаването на кредити за Хитлер от Ситито.

В своя дневник американският посланик в Берлин Дод е записал на 2 юни 1937 г., че посланикът на Великобритания сър Невил Хендерсън е уведомял Хитлеровото правителство, че Лондон няма да възразява, ако Германия заграби Австрия и Чехословакия!

На 23 юни 1937 г., по повод срещата си с Хендерсън, Дод отбелязва думите му: “Германия трябва да господства и в Балканската зона (наред с анексирането на Австрия, Чехословакия и други страни, в които има малцинства или мнозинства с германски произход). Следователно, тя трябва да господства над Европа. Англия и нейната империя, заедно със САЩ трябва да господстват над океаните и моретата. Поради това, Англия и Германия трябва да поддържат най-тесни икономически и политически отношения, за да контролират световния мир. Франция не е достойна за

поддръжка.”

Гарвин, редактор на “Сънди Обзървър” - вестник на лейди Астор, пише малко преди Мюнхен:

“Дошло е времето, когато вонящият чешки колбас трябва да бъде унищожен!”

Срещата Хитлер – Халифакс в Берхтесгаден, на която Хитлер сменя (временно) въпроса за КОЛОНИИТЕ от дневния ред срещу ПРИЗНАВАНЕТО на Аншлуса и РАЗЧЛЕНЕНИЕТО на Чехословакия, а Чембърлейн отива на свиждане с Хитлер в Годесберг, за да “предотвратят войната”. (NB-2011: Виж в ИНТЕРНЕТ: След подписването на Мюнхенския договор на 30 септември 1938 г. в 1 часа през нощта Хитлер нарежда окупирването на Бохемия и Моравия (Судетите), в които живеели 3,5 милиона немци.)

През Март 1939 г. Вермахтът окупира и останалата част от Чехословакия.

Когато Хитлер иска коридор за Данциг през Полша, “общественото мнение” в Англия и Франция се възмутило и заставило двете империи да обявят война на Хитлер, е официалното обяснение на този исторически акт. Както видяхме, много по-приемливо е обяснението на Хари Труман: Хитлер е по-силният и следователно – по-опасният от Сталин!

“Невинният” Джугашвили предоставя плацдарм за маневрите на Вермахта, а когато започва Втората световна война на 1 септември 1939 г., заедно с Хитлер си разделят Полша. Катин.

Колко струва Втората световна война – в трупове и милиарди?

Двете страни на една и съща политика:

- Суеверно-фаталистичният страх пред фашизма/болшевизма и мазохистката покорност пред т.нар. КОЛЕСНИЦА НА ИСТОРИЯТА.

- Еснафското благодушие, маниловщина, престъпно лекомислие и панглосовски оптимизъм, че всичко ще върви към по-добро в този “най-добър от всички светове”.

Реакциите по повод “малките войни”:

- стълкновенията на СССР с Япония в Манджурия (1931) за господство над Азия,

- Италия в Абисиния (1935) и Албания (1937),

- Японско-Китайската война (1937-1945),

- гражданската война в Испания (1936-1939),

- Австрия (1938),

- Чехословакия (1939),

- Полша (1939),

- Финландия (1940).

Войната като ГРАБЕЖ на една държава от друга (или други).

Предвоенните успехи на Хитлер:

- Ремилитаризацията на Рейнската област;

- Саар;

- Договорът с Англия за размера на немския флот и Версайския договор;

- Аншлусът на Австрия;

- Завземането на Чехословакия и Мемел;
- Мюнхенското споразумение между Хитлер, Мусолини, Даладие и Чембърлейн;
- Нацизмът като “спасение” на капитализма; с Мюнхен завършва Версайската епоха.
- Балканите в тези преговори;
- Сключването на военен договор между “социалистическия” СССР и империалистическа Франция (1935 година);
- Да се види документалната книга на Ларго Кабалеро с писма до Сталин, Молотов и Ворошилов за съветското вмешателство в работите на републиканското правителство (Испанското злато);
- Преговорите между Москва и Англия-Франция и между Сталин и Хитлер (Пактът от 23 VIII 1939 г.); да се види Манифестът на Коминтерна по повод Германо-Съветския пакт;
- Политиката на съюзниците спрямо Русия по време на войната ѝ с Финландия;
- Договорът на СССР с фашистка Италия от 1922 г. и с Ваймарска Германия от 1924 г. Да се видят клаузите на Рапалския мирен договор;
- Търговските отношения между СССР и Третия Райх преди войната през периода 1939 -1941 г. (Както и преди 1939 .)
- Освен позицията на ФКП спрямо войната с Германия, каква е тази на френската буржоазия и на социалистите?
- Мирният договор след германската победа над Франция в 1940 г.; завземането и унищожението на френския флот от Англия, за да не попадне в ръцете на Хитлер;
- САЩ и Втората световна война. Труман: “Ще подкрепим по-слабия.”
- В доклад на комисаря на финансите на СССР Зверев: годишните доходи на “НАСЕЛЕНИЕТО” са в границите от 600 рубли до 300 000, т.е. 1 : 500!
- Войната и удължаването на работното време;
- Някои въпроси, относно Втората световна война:
 - Защо Англия и Франция обявяват война на Германия, когато Хитлер нахлува в Полша, тоест НА ИЗТОК?
 - Защо Хитлер напада Русия, без да е ликвидирал със Западния фронт? – Обяснението не е ли в илюзиите, които Интилиджънс Сървис създава у Хитлер чрез парашутирания в имението на лейди Астор Рудолф Хес?
 - Ако ДА, тогава наистина Германия е враг № 1 и всичко следва логично, но трябва да се разгледат и другите реалистични/възможни обяснения.
 - Молотов посещава Берлин на 10 ноември 1940 година. “Дружеската обмяна на мнения” по въпроса за Унгария, Румъния и България е безрезултатна – виж конференцията на съветските историци! Така, това, което Сталин не можа да получи от Хитлер, му бе дадено от “Великите демокрации”. Интересно как би протекла историята, ако съюзът между двете “социалистически нации” беше закрепен с

отстъпката на Хитлер и те образуваха общ фронт срещу “Плутокрацията, масоните и световното еврейство”?

Навярно с много по-ярко изразена РЕВОЛЮЦИОННА СИТУАЦИЯ.

- След завземането на Белгия, Норвегия и Югославия от Вермахта, Сталин заповядва на посланиците им да напуснат Москва, тоест той признава завоеванията на Хитлер (същото важи и за Ирак – по това време английска колония).

- Да се видят кои са последните искания на Фюрера спрямо СССР, преди 22 юни 1941 г.?

Явно, ГОРАТА ОТ ПРОТИВОРЕЧИЯ Е НЕПРОХОДИМА БЕЗ ТОПОР!

Екстраполацията на миналото и настоящето може би ще позволи да се проникне в бъдещето... (NB-2011: Виж и “писмото на Абел”!)

- Продължителната гражданска война, като школа за социално превъзпитане; Функционалната зависимост на политическите процеси от развитието от класовата борба.

- Апаратчиците предчувстват страшното възмездие, което ги очаква в часа на победата на революцията. Поради това те са готови да се борят със зъби и нокти.

- Проекцията в бъдещето (прогнозата) е напълно необходима, защото ние сме твърде склонни да разглеждаме и оценяваме събитията от гледната точка на миналото, а не от тази на най-близкото бъдеще.

- Институтът на политкомисарите в армията е заимстван от якобинците.

- Да се проследи в заповедите, законите и вестникарските статии постепенното ликвидиране на революционните промени в армията на СССР, които са в разрез с консолидирането на държавния капитализъм: чиновове, мундири, пагони, лампази, ордени, ординарци, отдаване на чест;

- Нарастващото влияние на военните заплашва личната власт на Сталин. На тая заплаха той отговаря с чистки, процеси и екзекуции. Чистката на офицерството в съветския флот е борба между “съветските гълъби и ястреби”;

- Интересите на държавнокапиталистическата класа и външната политика на СССР; политически, икономически, културни, битови и други привилегии на паразитната класа (от председателя на колхоза до Сталин), чийто ембрион е партията, която с завземането на властта създава в ускорени темпове нейните компоненти; (дефиниция на политическите партии, като контингенти на господстващата класа в нейните разновидности, независимо от това дали са на власт или в опозиция); петте % корумпирана работническо-колхозна “аристокрация”, която е по-скоро полицейско-шпионска, отколкото социална опора на властта;

- Патриотарството = национализъм = шовинизъм = империализъм:

- Напред с мощите на Александър Невски, Иван Грозни, Петър Велики и т.н. Белински и редица руски писатели стават “велики патриоти”

- Заграбването по времето на Ленин на Грузия, Външна Монголия и т.н.

- Ленин нарежда влизането на СССР в Лигата на нациите, която до

този момент той нарича “Лига на бесните кучета на империализма”;

- Признанието на СССР от “Великите сили” и техните сателити и политиката на партиите в тези страни след този дипломатически акт (Сталин превръща секциите на Коминтерна в стоки и ги включва в световния капиталистически пазар);

- Политиката на “народните фронтове”;

- След съюза Сталин – Хитлер, Москва завзема Източна Полша (1939), Прибалтийските държави - Литва, Летуния и Естония (1940), Бесарабия и Буковина от Румъния, 25 000 квадратни километра финландска земя, а Хитлер – континентална Европа. Разширението на Русия и Германия е разширение на пределите на ТЮРМИТЕ!

- Така, след известните зиг-заги в хода на Втората световна война, Сталин се превръща в “спасител на демокрацията от фашизма”.

- Но болшевизмът доказва, че не е в състояние да реши дори малките проблеми на малките хора, без да говорим за тези на световната икономика и мир.

- Документалната книга на Максимов “ГИЛОТИНАТА НА РАБОТА” за ТЕРОРА В СССР от 1918-1939 г. от 628 страници голям формат на английски (източниците му!!!)

- Позицията на Григорий Максимов спрямо Втората световна война:

В № 4 на “ДЕЛО ТРУДА – ПРОБУЖДЕНИЕ” той твърди, че Версайският период се характеризира с борбата между РЕАКЦИЯТА И РЕВОЛЮЦИЯТА и че Мюнхен е кулминационната точка на тази борба и символ на победата на реакцията. (Определението е като че ли съвършено произволно и НЕВЯРНО!)

- Зад граница, меншевиките издават “Социалистический вестник”, а есерите – “Знамя борьбы”, “Революционная Россия” и “Свободная Россия”. В САЩ съответно “Новый путь” и “За свободу”.

Да се анализира внимателно процесът на приливи и отливи на революцията или на ВЪЛНООБРАЗНИЯ ПРОЦЕС, в който РЕВОЛЮЦИЯТА СЕ СМЕНЯ ОТ РЕАКЦИЯ и т.н., като се потърси в по-дълги периоди ПЕРСПЕКТИВАТА/ ПОСОКАТА (евентуално и “законът на развитието”).

- Възгледите (програмата) на земеделците са ретрограден поглед върху историческата еволюция.

(Да се разгледа РОЛЯТА на Русия и на компартиите, както и на Китай и маоистите в РЕВОЛЮЦИОННАТА КРИЗА. (От 50-те години до днес /1977 г./)

Същото за ролята на Социалдемократията и “левите” социалисти, както и политиката на IV Интернационал в РЕВОЛЮЦИОННАТА КРИЗА.

И накрая, ролята на анархистическите групи и организации в такава криза???)

Краят на Втората световна война и резултатите от нея доказват недвусмислено нейния ИМПЕРИАЛИСТИЧЕСКИ ХАРАКТЕР: Техеран,

Москва, Ялта, Потсдам и “мирните договори” с попадналите в руския търбух Източноевропейски страни!

Дори само поради факта, че като бъдат бити здраво и многократно по мордата, патриотарите се свиват задълго (виж днешните немци или великоруските шовинисти след пораженията в Руско-Японската и Първата световна война през 1905 и 1914 – 1917 години); дори само това да е резултатът, си струва да бъдем твърдо за ПОРАЖЕНИЕТО на “нашата държава” във войната!!!

Засега (1977 г.) като че ли Прусацията е погребана и настъпва период на “СКАНДИНАВИЗАЦИЯ” на Германия, но все пак, трябва да се провери много по-внимателно това, което става в Бундес Републик!!!

Елементите, от които трябва да се роди “гошизма” /от Гошо?/ в края на XX век. – (NB от 90-те години на XX век: Когато този край настъпи, се разбра, че идеята претърпя аборт! Защото кризата бе овладяна от “Свещенния съюз” на частните и държавни капиталисти! Нещо, което се видя около ПОЛСКАТА КРИЗА и последвалото я слизване на СССР от сцената СЪС СКИМТЕНЕ!)

Къде изчезна “кръстоносният поход на свободния свят” срещу болшеvizма? – Бе заменен със сделка.

Войната, като продължение на кризата на империализма... “с други средства”.

Великите демократи на Англия и САЩ (както и господа социалдемократите от Социалтерна) се възмущават от съюза Хитлер-Сталин през 1939-1941 г., но мълчат за тяхната ос Лондон-Вашингтон-Москва и съюза им с московския масов убиец.

Който в наше време прави разлика и избор между блоковете е или подлец, или глупак. Че поставянето на знака на равенство между тях е единствената революционно издържана позиция, можем да проверим по реакцията и воя на едните и другите срещу всеки, който сочи и ДОКАЗВА ТЪЖДЕСТВЕНОСТТА НА ВОЮВАЩИТЕ.

“Демократическата революция” в Португалия срещу диктатурата на Гаетано, а след това против “умерения” Спинола е ловка маневра на военната хунта и на капитала (частен, смесен или държавен), целяща изпреварването на набиращото сили революционно движение. Има ли го? И ако – ДА! – кои социални сили ще образуват “фронта” на развиващия се наляво “гошизъм”? (NB-2011: Претенциозно, твърде претенциозно!)

Тактиката на КОНТРАРЕВОЛЮЦИЯТА, когато тя не е достатъчно силна:

на знамето ѝ не е написано пълно ВРЪЩАНЕ КЪМ МИНАЛОТО, макар че ѝ се иска. Тя не е искрена дори към себе си и е готова да издига революционни лозунги, но се съпротивлява упорито на всяка действително революционна стъпка на масите и заедно с това одобрява лицемерно станалите вече факт мимо волята ѝ завоевания, ориентирайки се главно към ентропията на революционната енергия, разчитайки на оеснафяването и на инерцията. И когато развитието на революцията спре и започне да обрасва в тиня, когато изгуби динамичността си, тогава удря часът на контрареволюцията...

Приемат ли анархистите сериозно анархокомунизма, като актуална задача на нашето време? Тоест, Социалната революция е ли в днешния им ред? ЕТО КЪДЕ Е ВЪПРОСЪТ!

“Швейковската програма” за по-ефикасно водене на войната може да съдържа параграфи, предвиждащи конфискация на богатствата на олигархията ЗА ТОПОВЕ И ВЪОРЪЖАВАНЕ НА НАРОДА. КАКВО ОЩЕ??? За онези, които искат сериозно обсъждане на рисковете от революционната война, в чиято основа стои ГРАЖДАНСКАТА ВОЙНА, следва да се противопоставят последиците от това, което стана във Франция след капитулацията ѝ през 1940 година или в Германия през 1945-а!!! Като се засилият антипатриотичните и пораженски аргументи, да се даде ясен отговор на въпроса: КАКВО ЩЕ СТАНЕ, АКО ПОБЕДИ НЕПРИЯТЕЛЯТ?

В брой 6, стр. 7 на Максимовото “Дело Труда – Пробуждение” намираме една военна “Робинзонада”, подобна на Марксовата в писмото му до Кугелман по повод Френскопруската война. Този път двамата смъртни врагове са представени като мирни граждани, нападнати от разбойник, който желае да ги заколи! (Мирните смъртни врагове са пролетариатът и капиталът, а разбойникът е германският империализъм во главе с Хитлер – как да не плюеш върху подобна позиция!)

Мислех за съставянето на един КАЛЕНДАР за работата ми по ПРОГРАМАТА, УСТАВА и СТРАТЕГИЯТА на РЕВОЛЮЦИОННАТА АНАРХИСТИЧЕСКА ОРГАНИЗАЦИЯ и за осъществяване на идеята за брошура “За двете тактики”, която се бе родила в Пазарджишкия затвор преди 20 години, когато Бай Димитър Съмналиев ми даде да прочета биографията на Маркс от Мering, която аз си присвоих...
С едно ОСЪВРЕМЕНЯВАНЕ НА ЗАКЛЮЧЕНИЕТО В БРОШУРАТА...

Казват, че ТАТАРСКОТО ИГО е било детска игра в сравнение с “независимостта” под петата на руските самодържци. (Да се сравни хитлеристкото иго със сталинската свобода!) Историята на Смутните времена (“смутни” за болярите!), въстанията на Болотников (потушено от цар Михаил), на “разбойниците” Стенка Разин и Емелян Пугачов. Ако “отечествените войни” се превръщаха в победоносни социални революции, днес Русия щеше да бъде в челото на световния прогрес. За съжаление, вътъкът не достигна на народа, затова в онези времена аз бих бил БОНАПАРТИСТ!

Писмото на Кропоткин до Джеймс Гийом от 2 септември 1914 г. по повод Първата световна война, поместено в брой 5 на “Дело Труда – Пробуждение”. Да се видят неговите аргументи и на другите “анархо-патриоти” в защита на участието във войната и отказът от революционното

поражение!

Евентуално “Размишления за ТРЕТАТА СВЕТОВНА ВОЙНА”, като проблемът за РЕВОЛЮЦИОННОТО ПОРАЖЕНИЕ се разглежда през призмата на реалните случаи:

- след военното поражение на Франция през септември 1870 г. (с двете тактики на Маркс и Бакунин),
- по време на Първата световна война и Руската революция и
- Преди Втората световна война – Испанската гражданска война.
- Изводи, които следва да се направят за позицията ни в БЪДЕЩАТА ВОЙНА. Военните задачи на анархистите в ГРАЖДАНСКАТА ВОЙНА: организационни, стратегически, тактически. Проблемът с унищожението на ПОЛИТИЧЕСКИТЕ ПАРТИИ(?)

Литература, която трябва да преегледам:

Raymond ARON – Penser la guerre, Clausewitz

Том I-ви - L'age europeen

Том II-ри - L'age planetaire

Gaston BOUTHOU, Rene CARRERE

Le defi de la guerre 1740 – 1974 (пълна типология на войната чрез анализа на 336 въоръжени конфликта).

Поради курса по програмиране в АФПА, временно прекратих изследванията, размишленията и записките по проблемите на ВОЙНАТА И РЕВОЛЮЦИЯТА, още повече, че през 1975 година се бе провела КОНФЕРЕНЦИЯТА В ХЕЛЗИНКИ с нейните “КОШНИЦИ” и движения на хора, СТОКИ и идеи.

ОТНОВО НА УЧИЛИЩЕ В АФПА – КРЕТЕЙ

От 15 септември 1977 година започнахме заниманията в едногодишния курс по програмиране. Ако някой от курсистите не можеше да се справи с материята и изпитите в края на първия семестър, администрацията на

АФПА прекъсваше обучението му и го отстраняваше от участие във втория. Мисля, че това беше справедливо: който не можеше или не желаше да учи, трябваше да си потърси друг начин на препитание...

Общината Кретей се намиреше в югоизточната част на “короната” на Париж и дотам се стигаше с метрото или влака от Лионската гара. Пътуването в двете посоки ми отнемаше около два часа и половина. Още в първия ден ни съобщиха кой в коя група е и в коя зала ще има лекции. Нашата група се състоеше от 23 души – мъже и жени, с които тепърва щяхме да се опознаваме. Преподавателите ни бяха трима. Най-възрастният - Лагардер, мой връстник - ни въвеждаше в структурата и функционирането на компютрите с техния символичен език - АСАМБЛЕР), след което щеше да ни учи да построяваме блок-схеми за различните програми. Другият, на име Леви, навярно евреин, преподаваше езика за програмиране КОБОЛ, на който щяхме да работим най-вече. Имаше и трети, който ни четеше встъпителни лекции по теория на множествата и елементи на математическата логика. Последните двама бяха около 35 годишни.

Наглед и тук се изучаваше почти същото, което ни преподаваха в Софийския университет, но разликата в резултатите беше колосална. Веднага ми направи впечатление методът на преподаване и формализирането във висша степен на начина на програмирането. Наученото беше достатъчно, за да се създадат добри програмисти, които, имайки успешен начален старт, щяха да се усъвършенстват в процеса на работата си. Преподаваната материя ми беше позната, нали в България бях началник отдел по програмиране и това ме улесняваше, като компенсираше до известна степен големите ми езикови затруднения. Въпреки това, освен заниманията ми с осемчасовата ежедневна учебна програма с лекции и упражнения, на мен ми бяха необходими още толкова часове за подготовка у дома на Авеню де Версай. Моето натоварване беше пряко сили, за сън ми оставаха не повече от 4 – 5 часа. Нямах учебници, но всеки от лекторите ни даваше ксерокопирани страници от резюметата на своите уроци и задачите за упражнения и “за домашно”.

Може би поради темпото на преподаване, обема на материята и най-вече незнаенето на езика чувствах психологическо напрежение и претовареност. И макар че курсът започна добре и преподавателите, особено Лагардер, виждаха, че усвоявам материята доста по-добре от останалите, имах един неприятен инцидент още в началните седмици. Един предиобед, по време на сутрешните занятия, получих някаква сърдечна криза с припадък. Веднага извиках бърза помощ и ме заведоха в голямата Интеркомунална болница, която обслужваше всички общини на целия 94-ти департамент (област) Val-de-Marne с главен град Кретей, където учехме. Там ме взеха на носилка, с която ме въведоха в реанимацията, поставиха незабавно системи, включиха апаратурата и започнаха лабораторни изследвания. Предварителната диагноза, която ми определиха беше инфаркт и казаха да лежа по гръб и да не мърдам. Ще излъжа, ако ви уверявам, че не ме притесняваше това изваждане от строя, което можеше да ми коства и здравето, и бъдещото препитание, тоест щеше да е

истинска катастрофа за един емигрант. Но още следобеда почувствах, че прилошаването е несериозно и че ми няма нищо, но оставих лекарите да си вършат работата, а аз продължавах да лежа по гръб трети ден. Когато това ми омръзна и се почувствах в силата си, им казах, че искам да бъда изписан. Те се противопоставиха категорично, но аз бях решил да си вървя и още сутринта на четвъртия ден се освободих от системите, изправих се от леглото и поисках от болногледачката да ми донесе дрехите. Това хвърли медицинския персонал в паника. Понеже бях непреклонен, поискаха да подпиша документ, че напускам по свое желание болницата, за да не носели отговорност при евентуална смърт. Подписах, облякох се и след като закусих в павилиона в болничната сграда, се отправих към Кретей. Пристигането ми предизвика удивление и тревога. Лагардер, чиито симпатии бях спечелил, ме запита не правя ли грешка с това прибързано завръщане в курса с неговата тежка програма. Обясних му, че се чувствам добре, а освен това нямах избор.

В упражненията по КОБОЛ, които имахме през този ден, Леви беше дал като задача да се декларира данните на един от изходящите документи за отпечатване от една бъдеща програма. Работата беше проста, вече бях правил това в София и обучавал по “ланкастерската система” моите колеги от отдела в софийския изчислителен център. За всяка декларирана числова данна от записите на файла въведох клаузата за премахване на нулите при отпечатването на цифровите данни, която Леви не беше преподавал. Когато го видя, той събщи на колегите си, с нескрит възторг, колко “ученолюбив и възприемчив е възкръсналият туземец”. Така моето завръщане се превърна в “триумф” и всичко продължи толкова успешно, че другите курсисти идваха да ме питат за нещата, които не им бяха ясни. Но, както се казва, “много хубаво не е на хубаво”. От болницата взеха да пристигат сметките за моето “лечение”. Искяха ми да платя по 2 500 франка за всяко от трите денонощия, при положение, че АССЕДИК ми плащаше по 3 200 франка на месец. Реших да не плащам и хвърлих сметката им в кошчето за боклук, но те упорстваха. При третото съобщение, придружено със стандартните заплахи за санкции, с които различните институции разчитаха да изкоркат лошите платци, аз отидох при мамзел Лвов и я замолих да преведе писмото ми до Генералния директор президент/председател на болничната управа. В него му заявявах, че не само няма да платя, но ще съдя болницата за фалшивата диагноза, която би могла да умори всеки пациент с по-слаба психика. Катята го оформи според изискванията на секретарското “изкуство” и аз го изпратих препоръчано. Повече не ме безпокоиха от Интеркомуналната болница, където моят масраф навярно бе записан от счетоводството в перото “Вреди и загуби”.

Някъде към началото на октомври Алфред Фосколо или Алфиери, както го бе кръстил един от надзирателите, ми уреди среща и даде добри референции за новопристигналия емигрант Коста Стоянов от Варна, с когото били заедно в старозагорския затвор. Запознството ни стана в дома на фамилия Фосколови, в Савини сюр Орж, където те живееха и ме бяха

поканили на вечеря. Коста беше 31-32 годишен, добре сложен, среден на ръст, тъмнорус, с голям нос и слабост към алкохола. Бил изпратен в затвора с 12-годишна присъда, издадена от военен съд, защото, бидейки с окупационната българска армия в Чехословакия през 1968 година, осъдил политиката на Москва, Варшавския пакт и на Живков спрямо “Пражката пролет” и искал да избяга. Предал го негов другар от войсковата част, с когото приказвали за бягството. Последвали арест, следствие и съд. Поне такава беше легендата му. Фреди беше излязъл от затвора през 1971 година, оставайки с добри впечатления от Коста, който, според думите му, бил освободен преди няколко месеца, тоест с работа излежал присъдата си и без да се бави, напуснал България, с нощния влак през Югославия, с фалшив италиански паспорт. Понеже Фосколо гарантираше за него, не разпитвах за подробности, а го приех на доверие и той живя при мен три месеца на Авеню де Версай. Хранехме се заедно, но ми каза, че разведената му майка имала спестени пари и му дала от тях, за да се снабди на черно с 1000 долара и да си плати паспорта. Правеше впечатление, че си купуваше бира и се наливаше до заспиване с дрехите и със запалена цигара, с което можеше да предизвика пожар. Иначе търсеше разговорите, беше средно умен и знаеше френски с не лошо произношение. Казваше, че го е научил “от маман”, която била завършила френски колеж. Понеже бях натоварен като магаре с моя курс, му забраних да ме занимава с историите си, исках да мълчи и да не ми пречи на ученето и съня през малкото часове, които ми оставаха, за да се възстановя за следващия ден. През уикендите, когато исках да се поразходя, го вземах със себе си. Преди да го отведе в “канцеларията”, разказах на Ценко биографията на новия емигрант. След представянето, Коста продължил сам да посещава Ценко, който го поканил да сътрудничи в “Бъдеще”. Видях първата му статия, която звучеше доста кухо и помпозно. Споделих с Директора впечатлението си, но той ми каза, че щял да се научи, щом е грамотен. После разбрах, че Ценко го е взел на работа – поверил му отпечатването, събирането на страниците и подвързията на списанието, което не му попречи по-късно да ме упрекне, че с Алфиери сме го заблудили, гарантирайки за новопристигналия...

Събота/неделя, 22 – 23 октомври 1977 г.

След завръщането си от лятната корсиканска почивка, Ценко насрочи за този уикенд Първия редовен КОНГРЕС НА БОД. В подготвителната му фаза той се колебаеше дали да не го провъзгласи, подобно на Оборище, за “Народно събрание”, а избраното ръководство за “Министерски съвет”, но трезвостта все пак надделя и той се отказа от първоначалните си намерения, макар че никога не би било късно човек да се орезили. Попита ме дали съм съгласен да докладвам на конгреса Устава на БОД, който той бил изработил. На възражението ми, че аз не съм член на “движението”, той каза, че това не представлявало никаква пречка. След това ми даде да се запозная с неговия “проектоустав”. Беше нещо като утвърждаване на диктаторски пълномощия – всички въпроси на БОД се решаваха еднолично от неговия Председател и единствено от него. Тоест, на малката

емигрантска сцена щеше да се качи още един Пиночет. Казах му го, той се засмя и извади от другия джоб втори, по-демократичен вариант, който щях да представя на конгресистите.

Конгресът щеше да се състои в една от залите на хотел “Мередиан” в Париж, край Порт Майо, откъдето се отиваше в Ньои – печално известното с “Ньойския мирен договор”, след Първата световна война, Парижко предградие. Барев беше поканил много свои приятели и познати – представители на различни източноевропейски емигрантски организации. Бяха дошли и двамата синове на Райко Алексиев – Веселин и по-малкият Алекс. С Веско бяхме приятели от затвора. За малкия се говореше, че е от ЦРУ (централното разузнавателно управление на САЩ), работещ за камуфлаж в Ранд Корпорейшън. По него време майка им се беше омъжила (за n-ти път) за капитана от резерва Борислав Байчев - бивш летец, а в емиграция - първият командир на “американската рота” от български емигранти в Гермерсхайм. Вече беше пенсионер и Ценко го беше предвидил за проекторъководството на БОД, като “отговарящ по военните въпроси”. Тук няма да се впускам в обрисване на портретите на останалите дейци на това “движение” (сред които бяха заместникът на Ценко д-р Моллов, Благо Славенов, Стефан Левордашки, Иван-Ханс Ангелов, Йордан Илиев-Бако, Фоти Георгиев, Христо Гелов, Ана Сепетлиева и редица други колоритни фигури от Европа и САЩ). Байчев беше бохем и като че ли вземаше ролята си на бъдещ “военен министър” на майтап. Когато му се задаваха въпроси за планираните “бойни действия срещу комунистическата диктатура”, той отговаряше, че тези въпроси са от секретен характер и не могат да бъдат разисквани публично. Алекс Алексиев навярно беше съчетал посещаването на майка си с това на Ценковия конгрес, но както се видя, не взе думата и като че ли не повтори присъствието си като почтен гост. Веско държеше войнствен език и на сбирките често се позоваваше в изказванията си на мен, като на “авторитет” и на нашата борба в българските затвори, но като че ли скоро прозря, че всичко е имитация и започна да дава безпощадни оценки за “освободителните борци”, както д-р Моллов величаеше в своите писания членовете на БОД.

Конгресът беше открит в 9 часа сутринта в събота на 22 октомври с приветствие на делегатите и гостите от Васил Няголов, последвано от серия доклади, между които: доклад за положението в “Родината” от Благо Славенов, доклад от д-р Димитър Моллов върху “Международното положение”, по “идеологическите” въпроси и печата от Тончо Карабулков и по организационната дейност от Левордашки. Докладите бяха изпъстрени с баналности и клишета, без да блестят с някаква дълбочина. Следобедният сеанс бе резервиран за Проектоустава, който трябваше аз да представя на участниците в Конгреса. След едночасовата почивка и обяда със сандвичи и сокове, на първото следобедно заседание, което се ръководеше от оз-капитан Байчев, ми дадох думата за прочитане на въпросния проектоустав. Обсъждането и приемането се извършваше параграф по параграф, задаваха ми се въпроси, на които отговарях къде сериозно, къде с хумор и се бях развихрил така, че след като приключи

приемането на устава и бе дадена половинчасова почивка, при мен дойде строителният “едноличен предприемач и франкмасон” Няголов, който вземаше на черно за помощници новопристигнали емигранти с още неуредени документи, поздрави ме и попита:

- Абе, ти адвокат ли си?

- Няголе, толкова ли ти приличам на мошеник?

- Не бе, питам те, защото искам да те предложа за член на нашата ложа... Така разбрах, че нашият строител бил и масон. Казах му, че само това ми липсва – да станем “братя”.

В речта си Ценко говори за задачите, които стоят пред освободителната борба, която ще се води “с всички средства” и за “международните връзки на БОД”. Тя бе изпратена “с бурни аплодисменти”. Заседанията се записваха с магнетофон, за да бъдат издадени в брошура за “Първия редовен Конгрес на БОД”, както бе се постъпило с предишните; но въпреки записа, следа върху хартията председателят на БОД не е оставил. Обяснението? – Още тогава, с неприятно чувство, той каза, че съм иззел ръководството на Конгреса от ръцете (по-скоро от устата) на Байчев.

След почивката аз заех мястото си сред гостите и започна най-важната част на Конгреса – избор на Председател и постоянно ръководство на БОД. Най-напред, без конкуренция, беше избран Ценко, след което той посочи своя заместник (Моллов) и останалите членове, сред тях бе и засуканата госпожа от Швейцария – Ана Сепетлиева. Когато го попитах тя пък защо му е, Председателят отговори:

- Нека да има и една жена за кадем. Нямах представа, като направихме една разходка с кораб из Женевското езеро, как се въртяха около нея мъжете...

- Значи “движението” ще си има и своята Цола Драгойчева.

Подобни шегички не му се нравеха, но Ценко ги търпеше... засега.

В Изпълнителния комитет на “движението” влязоха, освен горните, още Радослав Косовски (социалдемократ от конкурентното крило на виенския Табаков), Ханс Ангелов (от Германия), Недялко Гешев (от Белгия), Тончо Карабулков и Стефан Левордашки (от Франция) и още 21 души за членове на различните комисии (нещо като “комисариати”).

След избора, ръководството зае местата си в “деловия президиум”, където беше посрещнато с аплодисменти, “преминаващи в овации” и се съобщи, че залата ще бъде освободена, защото салтанатът струвал скъпо, а избраните ръководители да започват за утрешния неделен ден в “канцеларията на Председателя”, където ще се конституира ръководното тяло на БОД, като се разпределят официално длъжностите...

За капак, след като Ценко слезе от подиума, за да бъде пълна комедията, аз го прегърнах и целунах и стискайки ръката му, усетих, че тя е мокра от пот. Тогава едва разбрах, че той се вълнува, че взема сериозно целия този фарс, че той се е стремил през целия си живот страстно към най-висшата власт и сега, в тъжния си залез, дори един емигрантски ерзац на власт го довежда до треска. С две думи, разбрах, че и той е много малък човек и костюмът на Раковски ще му бъде с няколко номера по-голям...

В неделя вечер Благо, който беше на спане при мене, побърза да ми се

похвали, че нему се “паднало разубавянето” и щял да бъде нещо като вътрешен министър на движението, след което ме уведоми за избора на “Ръководните органи на БОД”: Комисия по външната политика с отговорник д-р Моллов, Военна комисия с Борислав Байчев, Финансова с Левордашки и т.н. и накрая Комисия за младежта с отговорник... Коста Стоянов. Така, Учредителният Конгрес на БОД беше отчетен като един крупен успех от Ценко.

В курса по програмиране аз бях най-възрастен. Другите – момчета и момичета - бяха между 20 години и възрастта на Ботев. Изключение правеше един от тройката курсисти - членове на френската компартия или комсомолци. Той беше в Христовата възраст. Имаше и един мелез от бял колонизатор и майка африканка, Люблан (“Белият”) от Брега на Слоновата кост, който беше избягал от военната диктатура в собствената си страна, подкрепяна от френските демократични власти. Люблан се сближи с мен и се радваше истински, когато в теоретическите и практически спорове в междучасията с тримата партийци ги набутвах в ъгъла. В нашите диспути вземаше участие и Лагардер, който беше напуснал компартията, разочарован от ролята ѝ във френския политически и обществен живот. В нашите дуели, старайки се да бъде обективен, той често вземаше моята страна. По-възрастният от тройката, очевидно карал някаква партийна школа, беше професионален агитатор, обучаван в похватите на полемиката и в отклоняването на противниковите атаки с въпроси от рода на: “По отношение на какво?” или “на кое?”, с което затрудняваше и опитни опоненти. Например, ти му казваш, че френската компартия и контролираният от нея синдикат Се-Же-Те са изиграли ролята на стачкоизменници през майските събития от 1968 г., а той ни в клин, ни в ръкав те пита: “По отношение на кого?” и все така през целия диспут, през всеки две-три минутен обмен на факти и аргументи. Само че техните партийни школи не струваха повече от българските или съветските, където питомците изучаваха маркс-ленинизма по краткия курс на Йосиф Джугашвили - “Сталин”, докато в моята индивидуална тюрмаджийска подготовка за двубоя ми с техните “идеолози” аз бях “преживял и изстрадал марксизма” и бях пил направо от извора, тоест от “класиците” през свободните от наказания години, когато имах достъп до техните трудове. (Заниманията с томовете на Маркс, Енгелс, Ленин и т.н., с молив и с тетрадки, ми бяха забранени през шест от десетте години, защото съм “четял теоретичните-класици, като дявола евангелието”.) Предвид тези обстоятелства, моите френски партийци бяха идеологически на ниво “килийно училище” и “аритметика”, а имаха насреща си противник, който владееше отлично “висшата алгебра”. Това ги обричаше на поражение и след няколко сблъсъци, те взеха да ме отбягват, правейки, както ми разказваше Люблан, различни сплетни и клевети. Те твърдяли пред него, че съм бил “агент за влияние на империализма” и искали да го предпазят от пагубното ми въздействие.

Така, между програмирането и “политиката”, продължи първият семестър, без особени произшествия. Само една от френските едnodневни “ге-

нерални стачки” наруши монотонността на ученическото ни ежедневие. Имах впечатлението, че синдикатите организираха подобни “мероприятия” като прелюдия към преговорите за “колективните трудови договори” и за да поддържат сред членовете си илюзията за собствената им значимост и боеспособност... За да запуша устите на партийните активисти, “стачкувах” три дни и когато се появих, Лагардер ми каза, че не са писали отсъствия на “стачниците”, тъй като това било легитимно право на всеки френски или туземец... гражданин.

Семестърът завърши с устни и писмени изпити по преподаваните предмети, в които се класирах сред първите трима. Други трима отпаднаха от по-нататъшно участие, поради лошата им “успеваемост” – такива бяха “правилата на играта”. След изпитите ни дадоха едноседмична ваканция.

По това време, поради натоварената ми програма на обучение и последвалите две и половина начални години от трудовия ми стаж като програмист във Вагон Ли, записките в тефтерите-“дневници” секнаха, а когато щях да разполагам с повече свободно време и нямаше да съм толкова изморен, сметнах за излишно да ги продължавам. Предпочитах да използвам свободните часове и дни за по-системна работа в областта на пропагандата, публицистиката и теорията, за които ще стане дума в по-нататъшните ми спомени, както и за работата по пробиване на желязната завеса с подготвяната подходяща книжнина, първите по-скромни опити за която цел бяха извършени с нелегалното изпращане на издадените и отпечатани в приличен тираж от Мишел фалшив брой на в-к “Работническо дело”, брошури с “Размишленията на революционера”, аperiодичните броеве на “Анархокомунистическая революция” на руски език, предназначени за метрополията и колонииите на Империята на Москва и разбира се, “Наш път”, след като склоних Хаджията да променим формата и обема му, за да го направим по-лесно преносим и по-удобен за експедиция.

Затова оттук нататък спомените ми не са датирани, а съдържат преживелици, събития и породените от тях размишления по години, начина

1978

Вторият семестър, който започна през януари, не съдържаше изненади. Същите преподаватели ни водеха към “сияйните върхове” на занаята с акцентирание върху програмирането по метода на Варни с неговия йе-

рархически демарш и симетрична многоетажна структура на програми с различна степен на сложност. Този метод беше формализирал и утежнил програмирането, но в замяна на това позволяваше на усвоилите го да се справят почти безпогрешно с всякакъв род програмистки задачи. Продължи изключителната ми натовареност, която се увеличаваше многократно освен от незнанието на френски, но и на техническия английски език, който беше абсолютно необходим за работата с непреведените от английски буквари, които вървяха заедно с компютрите на гигантската компания Ай-Би-Ем, завладяла световния пазар с повече от 80 % от производството и търговията с компютри или “ординатор”-и, както ги бяха кръстили тук... Осемчасовите ежедневни теоретически и практически занятия в агенцията за професионално формиране /преквалифициране/ на възрастни, с оглед нуждите от специалисти по информатика в крупните компании с бързо развиващите се нови, супермодерни технологии, аз допълвах с още толкова, ако не и повече часове на работа в къщи. Ако прибавим и ежедневния транспорт, пазаруване, готвене и хранене, много часове не ми оставаха за сън. Издържах, защото имах тренинга, бях подготвен психологически и учил близо двадесет години, но чувствах, че на 45 годишна възраст това беше доста изморително и изнервящо, особено когато имаш съвсем различни интереси и разбираш, че единствената ти мотивировка да мъкнеш тоя магарешки товар е... храненето. АССЕДИК продължаваше да ми плаща месечно колкото последната заплата, с която напуснах Карталски, тоест около два “СМИК-а”, което беше достатъчно за непретенциозен, да не кажа спартански боец, в какъвто ме бе превърнал животът в затвора и на “свобода” в България и последвалите четири години по постройките и като безработен във Франция.

Независимо от това, с какво бяхме заети, нашите седмични събрания се провеждаха най-редовно всеки петък в шивашката работилница на Георги Илиев от 19 часа до след полунощ, когато трябваше да хванем последното метро, за да се приберем. Със или без предварителен дневен ред, със или без докладчик, чиято роля най-често се изпълняваше от Хаджията, техен обект ставаха текущите организационни въпроси, разглеждането на публикувани или предстоящи за публикация статии в “Наш път”, на теоретични проблеми, на новини и писма от България или информации за международното анархистическо движение. Често тези събрания ставаха арена на бурни дебати, особено когато Хаджията искаше да прокара и наложи своите разбирания за позиция на парижката организация по въпроси, като националния (македонския), за парите и др., искайки да я ангажира в пропагандата им или в практически действия (ако се изискваха такива). Неговите мнения се отклоняваха от класическите теоретически позиции или практика на революционния организиран и социален анархизъм в опортюнистическа посока. Своите ревизии той искаше да представи като “приноси” в теорията и най-често оставаше в малцинство или сам срещу всички; и нашата парижка организация, единствената, която имаше редовен идеен живот, го заставяше да ги публикува като лично мнение на Г.Х., което го вадеше от равно-

весие, напускаше събранията за известно време в знак на протест, след това се връщаше и след някой друг месец или година предлагаше отново, под друга форма, своите “приноси”. В частен порядък ми разказваше, че баща му – стар народняк – бил властна натура и в това отношение той бил истински негов наследник. Къде на шега, къде на истина му казвах, че с това наследство е сбъркал входната врата. Още не бях разбрал колко е злопаметен за претърпените “поражения” в диспутите и колко безскрупулен може да бъде в отмъстителността си. Всичко това щеше да се прояви открито години по-късно. Засега от тези словесни схватки общата ни работа не страдеше.

Тъй като през март 1978 година в Карара (Италия) щеше да се проведе III редовен конгрес на Интернационала (ИФА), ние започнахме още от началото на годината разисквания, изработване и приемане на резолюциите по предварително обявения дневен ред. От него особен интерес за мен представляваха, въпреки еластичните им и неточни формулировки, следните точки:

5) Научнотехническата динамика на производството и нейното отражение в икономическо и социално отношение (ролята на мултинационалните компании) върху борбата срещу капитализма и държавата и солидарността на трудищите се в света.

6) Перспективите на една социална революция с анархистическа инспирация (или вдъхновена от анархистическия идеал).

7) Отношението на Анархистическия Интернационал към ТЕРОРИЗМА, РАЗНИТЕ ФОРМИ НА НАСИЛИЕ, “МАРГИНАЛИЗМА” и ФОЛКЛОРНИТЕ “РЕВОЛЮЦИОННИ” МАНИФЕСТАЦИИ.

Разбира се, от първостепенно значение беше и точка 4) ИДЕОЛОГИЧЕСКИ ОСНОВИ НА СОЦИАЛНИЯ, ОРГАНИЗИРАН И РЕВОЛЮЦИОНЕН АНАРХИЗЪМ, макар да не виждах как е възможно включването и формулирането ѝ в една резолюция. На събранията аз изложих своите виждания по проблемите, които схематично се свеждаха до отговори на следните

ВЪПРОСИ ПРЕД АНАРХИСТИТЕ

1) Анархистите искат ли на дело реализацията на своя идеал, тоест създаването на едно анархокомунистическо общество?

2) Ако ДА, ясно ли е, че това е възможно САМО ПОСРЕДСТВОМ ЕДНА ИНТЕРНАЦИОНАЛНА СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ?

3) Ако ДА, ясно ли е че това е невъзможно без СЪЗДАВАНЕТО НА ЕДНА МЕЖДУНАРОДНА РЕВОЛЮЦИОННА ОРГАНИЗАЦИЯ, ИМАЩА ЗА СВОЯ СОЦИАЛНА БАЗА ХОРАТА НА НАЕМНИЯ ТРУД и на първо място РАБОТНИЧЕСКАТА КЛАСА?

При утвърдителен отговор на тези въпроси, който считам за УСЛОВИЕ, БЕЗ КОЕТО НЕ МОЖЕ ДА СЕ МИСЛИ И ГОВОРИ, КАМО ЛИ ДА СЕ ВОДИ БОРБА ЗА ИДЕАЛА, следва да се преразгледат в светлината на настъпилите промени в следвоенния свят: ПЕРСПЕКТИВАТА, СТРАТЕГИЯТА И ТАКТИКАТА, ОРГАНИЗАЦИЯТА, МЕТОДИТЕ И СРЕД-

СТВАТА ЗА БОРБА, ЧИЯТО ЗАКЛЮЧИТЕЛНА ФАЗА Е ИЗВЪРШВАНЕ НА СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ,

част от които проблеми, независимо от неграмотната им формулировка, бяха включени в дневния ред на конгреса.

Събранието не прие опита ми да се разискват перспективите на Социалната революция през призмата на наченалата научнотехническа или роботронна революция, която аз разглеждах като материална основа на Социалната. Все още всичко беше в ембрионално състояние, поради което неразбираемо, не само за работническия състав на организацията, но и за нейните “интелектуалци”, като нашия Хаджия. Многократните ми опити да му обясня проблема с края на капитализма, вследствие тоталната автоматизация на производствените процеси и услугите, удържах в камък. Поради несмилаемостта на материята, аз бях принуден да прекратя с години разработването на темите, което може да се види по датите на публикуваните статии от емигрантския печат в сборник под надслов “Краят на държавата и капитала”.

Трябваше да кажа, че макар и да не се ориентираше в същината на въпроса, Хаджията преведе една от тези статии (“Двойното статукво /социално и интернационално/ и революционните перспективи”) на френски език и я предаде на Федерика Монсени за публикация в седмичника на CNT, издаван в емиграция “ESPOIR” (Тулуза). Тя беше отпечатана в два последователни броя от 14 и 21 септември 1975 г. Види се от “скромност”, Хаджията бе забравил да отбележи, че е само преводач и статията излезе с неговия псевдоним “Балкански”. Съобщи ми, че е станало грешка, която ще бъде поправена. Потупах го по рамото и му казах, че не държа на “интелектуалната си собственост”, но това което ме смути истински беше, че написаното “харесало много на Федерика”, към която не изпитвах никакво уважение. И се размислих къде съм сбъркал. С времето и след многобройни дискусии по темата, разбрах: мнозина си мислеха, че развитието на Роботронната революция води автоматично и “фатално” до края на държавата и на капитала, докато за мен, макар и сред най-важните фактори на промяната, тя беше “само” МАТЕРИАЛНАТА ОСНОВА на бъдещето анархокомунистическо общество. В многобройни други статии от емигрантския период щях да се постарая да обясня “волунтаристичната” си позиция, в която придавах **ПЪРВОСТЕПЕННО ЗНАЧЕНИЕ НА РЕВОЛЮЦИОННАТА ОРГАНИЗАЦИЯ** и то с аргументи, които позволяваха, при достатъчна злонамереност, да бъде уличаван в бланкизъм или в нечаевщина (вместо Константинов, “оръженосецът” на Георги Хаджиев - Иван Дръндов ме именуваше “Нечаев”).

Както и да е, тези въпроси ще бъдат изяснени в хода на повествуването ми за многобройните разисквания на тези теми, както и от сборника статии за Р.Р.. Тук е важно да отбележа, че понеже дневният ред беше вече отдавна изработен и проекторезолюциите, предложени на секциите на Интернационала - готови и разпространени, а езиковите ми възможности не позволяваха да изляза и защитя моята концепция, нито Хаджията искаше (или не можеше?) да се заеме с преформулирането, мотивирането и превода на задачите, произтичащи от моята идея за проекторезолюция

по точка 5, аз се съгласих да ги дебатираме, така както тя беше вече записана в дневния ред:

“Научнотехническата динамика на производството и нейното отражение в икономическо и социално отношение (ролята на мултинационалните компании) и връзката ѝ с борбата против капитализма и държавата и солидарността на трудещите се в света”.

Макар и да не разбираше проблема, нашият Хаджия, който искаше да е във всяка манджа мерудия и да “блесне с новото си мислене” на Конгреса, щеше да се набути в Комисията по окончателното изработване на проекторезолюцията по точка 5, заедно с другарите от латинските федерации. В резултат се “роди” едно намазано с шарлан теоретическо недоносче, от което, ако отците му имаха чувство за срам, трябваше да се откажат от бащинството си. Ето какво може да се прочете в излязлата на френски език брошура за “III Конгрес на ИФА” (23, 24, 25, 26 и 27 март 1978 г. в Карара) по тая точка от дневния ред:

“III Конгрес утвърждава непрекъснатостта на причините, които са в основата на социалните проблеми и тяхното постоянно денонсиране от анархизма. Ползването на нова терминология и съответстващият израз на новата еволюция на технологиите не означава ни най-малко промяна в причините, а само едно ускорение на непрекъснатата криза на капиталистическото общество (частно и държавно). Нашият анализ потвърждава, че основните принципи на борба, които анархизмът поддържа, са в сила, както и тактиките на борба против непрекъснатото отчуждение на човешката личност. В този анализ ние стигаме до следните съображения:

A) Производство на блага за консумация.

Науката и техниката не могат сами да обусловят всички вътрешни структури на едно общество. Те са един от определящите материални фактори за формирането на класите и техните борби. Ако главният научнотехнически елемент на XIX век беше парната машина, днес ние присъстваме на прогресивното въвеждане на други материални фактори, които ни задължават да преразгледаме някои от концепциите, които имаме за буржоазното общество. С всеки ден ние съзнаваме по-ясно промените във формата (но не по същество, нито из основи) на натиска и отчуждението, от които страдаме ежедневно. Техническата категория, която измества парната машина, като ос, около която се формират структурите на обществото и се дефинират социалните групи, е електрониката – централен елемент в производството на материални блага, които, като заместват например печатницата, качват на трона телевизионните образи и слова, създавайки едно ново средство за разпространение на новата господстваща идеология. С ползването на електронноизчислителната машина, днес можем да очертаем **три социални множества** в зависимост от отношенията, които са установили с нея.

1) Множеството на ползвателите на електронния компютър.

Техническата комплицираност и крайната специализация, които се из-

искват за неговото ползване доведоха до появата на една нова специфична социална група: **ТЕХНОКРАТИТЕ**. Независимо от това, дали са синове на буржоазията или на пролетариата, формирани от държавата в нейните специализирани училища, те са, които ръководят, “програмират” и планират производството, бидейки единствените, които владеят работата с компютрите. Те са тези, които дават всички заповеди, които управляват на по-низши нива производството, следователно, те упражняват активната, реална власт, без обаче да я притежават; в действителност, ако и да знаят да използват електронните мозъци (модерните посредници на властта), те не ги притежават.

2) Множеството на притежателите на електронните мозъци.

Капиталисти в класическия смисъл на думата, защото са собственици на средствата за производство, те се различават съществено от някогашините буржоа. Напълно анонимни, собственици на капитала чрез “акциите” на банките или на компаниите, тясно свързани с държавата, те не интервенират в никоя от решаващите фази на производството. Ако продължават да имат властта, те не я упражняват повече. Тяхната единствена мощ е възможността им във всеки момент да отстранят (уволнят) технократичния екип, който упражнява властта.

3) Множеството на тези, които се подчиняват на компютрите.

Образувано от пролетариите в истинския смисъл на думата, то обединява всички, които са натоварени с изпълнението на заповедите, кодирани, рационализирани и предадени им от компютрите. Това, което ги различава от пролетариите от миналия (XIX) век, е отсъствието на персонални отношения в социалните антагонизми. (N.B.: ?) Разделението на труда деперсонализира (обезличи) класовата борба. (N.B.: ??)

а) Наблюдения върху ролята на технокрацията в обществото.

Материално, технокрацията е напълно интегрирана в производствения цикъл. Може да се счита, че техникът/технократът, както и последният от общите работници, е само един пролетарий, поради невъзможността да упражнява и най-нищожна власт върху плодовете на своя труд и ползването им. Но, на социокултурно ниво, предвид на паричните и икономически възможности, с които разполага и пропагандата на господстващата идеология, го карат да си въобразява, че е член или най-малко съюзник на господстващата класа. Следователно, технократите се намират в състояние на социална неопределеност, тъй като имат ниво на живот несравнимо по-високо от това на работниците. Дълг на осъзналия се пролетариат е да убеди тази междинна класа в нейното, по същество, пролетарско битие, помагайки ѝ да види реалния характер на своето отчуждение и илюзорността на нейното благосъстояние. Осъзнаването на това пролетаризиране на част от технокрацията можеше да се наблюдава през майските дни в Париж и придружаващото ги “безпокойство на кадрите”.

Ясно е, че капитализмът днес, както и вчера, се опитва с всички средства да разделя експлоатираните, за да постигне своите цели. Но ако съюзът между работници и техници не се реализира, социалните конфликти могат да се ограничат между тези две групи, оставяйки

на спокойствие техните общи врагове – капитализма и държавата. Тогава технокрацията ще се превърне в защитна стена на господстващата класа.

б) За ролята на буржоазията.

Буржоазията съществува преди буржоазната държава. Процесът на завоюването на държавата от нея се състоеше в създаването на един репресивен апарат, камуфлиран с няколко социални функции, но подчиняващ се на заповедите на господстващата класа. Нейната функция на обслужващ буржоазията апарат през цялата епоха на либералния капитализъм беше и си остава да прегражда еманципаторските устремни на пролетариата чрез всички брутални и коварни методи. По-късно същите противоречия на капитализма, конкуренцията между паралелните сили на буржоазията в държавата я превърнаха в регулатор при упражняването на властта от тях.

Днес държавата интервенира ежедневно, все по-осезаемо, като плановик и централизатор при всички заповеди относно производството, което ни дава основание да преутвърдим, както винаги, че капитализмът и държавата са вплетени един в друга и че борбата против единия е неделима от тази срещу другата, обединявайки в общоисторическо движение пролетариата от целия свят, защото противопоставянето на така наречените социалистически и западни държави е един маскарад, особено като държим сметка за добрите отношения, които често се установяват между тях, за да консолидират и увековечат системата на експлоатация на народите.

Във връзка с проблема, поставен от развитието на електрониката, можем да отбележим, че държавата упражнява монопола едновременно на собственник и на властник. Това ни позволява да видим небивалото развитие на мощта на държавния апарат спрямо традиционните капиталисти, които се съюзяват в кулоарите на държавата (N.B.: ?), за да дискутират управлението на предприятия, които изобщо не познават и за да си възвърнат заинтересуваното доверие на управляващия екип.

в) Истинската власт.

Задушаването на традиционния либерален капитализъм и доминирането на западния свят от капиталистическата държава проличава ясно от намаляващата роля/значение на парите в социалните структури. С употребата на чекове за изплащането на заплати и стоки, държавата признава това, което сме твърдели винаги: истинската власт е в производството на стоки, а не в пасивното притежание на злато или други мъртви стойности. Чекът, който е само еквивалент на определено количество блага за консумация, поставя капитализма в постоянен банкрут, защото той не е паричен еквивалент на банковите стойности, намиращи се в обръщение. Независимо от това, тази система ѝ позволява да упражнява стриктен контрол над стоковите възможности на всеки и да се предпази от флукуациите на парите-господар, елиминирайки по този начин едно от собствените си противоречия. Обратната страна на медала е, че пролетариатът – производител на всички блага вижда потвърдена от собствените си врагове мощта на

производителите на общественото богатство. (N.B.: Трудно би могло да се изрази по-голямо число глупости в толкова малко редове...)

д) Зависимостта на технокрацията от капитализма и държавата.

Държейки сметка, че за предприятието властта е равностойна на производството на определено количество стоки, това го задължава да произвежда по един необуздан начин. Ако в течение на няколко десетилетия (всъщност от един век) капиталистическото производство, имайки за свой мотор печалбата, се опитваше да задоволи действителните нужди на населението, днес – когато можем още да твърдим, че народът се намира в състояние на непрекъсната изостаналост/недоразвитост/ – производството е изгубило своя полезен характер. Днес технокрацията изследва кои продукти ще донесат максимална печалба в зависимост от производствените възможности на предприятието, след което, без да знае дали продуктът е полезен или не, го налага като изкуствена нужда чрез рекламата. Конкуренцията между предприятията съществува само за да се установи доколко хората се чувстват принудени да консумират тяхната продукция. Това ни позволява да видим по какъв начин господстващата класа налага на народа своите мнения. (N.B.: Тези “диуретици” са на път да надминат най-тъмните глави на марксовия “Капитал”!)

Производство на доминиращата идеология.

Според Маркс, държавата има за своя специална функция символично и илюзорно представителство на общия интерес. Но през цялата своя история тя не е имала мощта, с която разполага в наши дни, въпреки че създаването на илюзии е придружавало винаги властта. Тези илюзии кореспондират идеологически на репресивните органи, с които разполага само господстващата класа. Всяка илюзия или фикция принадлежи на дадена господстваща класа и нейното рухване повлича рухването на илюзията, която я характеризира. Религията, характерна илюзия за феодалните общества, беше циментът, който свързваше крепостните и аристократите. Покорството, основна добродетел на християнските религии, възспираше крепостния да въстане срещу своя сеньор, защото с въстанието той компрометира своя достъп до Рая. От друга страна, религията мотивира такава мантална структура, която поставя господаря в различно и по-висше положение от това на крепостния. Буржоазията, след като овладя държавата и установи фактическата си власт върху притежаването на всички средства за производство, се опита да разруши религиозната фикция или поне да ѝ отреди една второстепенна роля. За нея беше неприемливо, след като е ликвидирала монархистическата власт, да остави да съществува идеологията, която я освещава. По тази причина, тя предприе стъпки за ограничение на религиозното влияние, за да наложи своя собствена форма на илюзия – политиката. Но в това двойно движение винаги съществува един труден момент на преход, когато първата илюзия е мъртва, но новата още не се е утвърдила. Интересно е да се отбележи, че първата революционна епоха (Парижката комуна и Руската революция от 1917 г.) е през такова време на идеологически вакуум, в който точно

контрареволуцията прие формата на една социалдемократическа илюзия. Обаче, ние трябва да отбележим, че политическата фикция няма същите качества като различните религии, защото в последно време присъстваме на прогресивното износване на политиката. Вълната на всеобщо недоволство, което се конкретизира в безразличието към електорализма и в нахлуването на преките акции в класовата борба, са тревожен сигнал за буржоазията и държавата.

Наред с възможностите, които открива електрониката в областта на материалното производство, тя позволи внедряването на една съвсем нова система за разпространение на идеологиите. Централен елемент в разпространението на държавната идеология, телевизията осигурява смяната на всички форми на миналото, защото позволява да се наложи незабавно и навсякъде идеологическите фрагменти. Телевизията успя да разруши напълно почти всички форми на човешките обединения, включително и най-старата – семейството.

Всеки индивид установява едностранни отношения с държавата, посредством телевизионния си апарат. Държавата разполага във всяко семейство с един свой виден пропагандист, който разгражда борческия дух на народите с политическите фикции, които предава и чрез рекламните клипове. Модерният човек рискува да се превърне в оглуяла и затъпяваща машина от измамите на политиците и от непрекъснатото търсене да купи безполезни предмети.

Буржоазията, която никога не е притежавала една идеология, годна да устои на натиска на фактите, имаше шанса да намери едно техническо средство, позволяващо ѝ да наложи достатъчно идеологически фрагменти, макар и незначителни и в същото време даващи ѝ възможност чрез рекламата да прикрие своето основно противоречие: производството на безполезни вещи. Буржоазията компенсира идеологическата си слабост чрез силата на своите средства за разпространение. Да се вярва, че капитализмът ще умре, задушавайки се от собствените си противоречия е грешка, в която не трябва да изпадаме. Опирайки се върху фантастичното развитие на техническите средства, той резорбира своите противоречия или най-малкото ги скрива зад ускореното производство на блага за консумация и идеологически фикции. Ако революционното движение разбере, че силата на модерния капитализъм се намира в развитието на електрониката и нейните приложения в областта на богатствата и идеологическите илюзии, ако то съумее да отклони всички тези технически средства, за да ги употреби в полза на народа, а не на една “особена” класа, то ще разкрие неограничени перспективи, защото технологическото развитие ще бъде, може би, окончателният аргумент, който може да осигури триумфа на революцията. Електрониката ще позволи и ще фаворизира едно революционно общество и реализацията на вчерашната “утопична” революционна идея.

В заключение.

Днес, както и вчера, частното ползване на технологичното и научно

развитие от буржоазията и държавата даде като конкретен резултат, противно на човешките цели, една постоянно растяща зависимост и обвързаност на човека от машината, на индивида от детерминиращите и абсолютни техники на днешната социална система. Анархистическата социална революция, съвпадайки с човешките цели, които я въодушевяват, разбира и утвърждава, че научнотехническият прогрес трябва да бъде поставен в служба на човека, увеличавайки възможностите за производство на необходимите блага, освобождавайки го прогресивно и постоянно от една част от трудовите му задължения, за да му позволи по-добре да се асоциира със себеподобните си, увеличавайки същевременно независимостта си като индивид. Затова е от фундаментално значение революцията да приеме като своя анархистическата програма, елиминирането на капитала и на репресивната принуда на държавата и с това да отмени закона за финансовата печалба, който е моторът на днешното общество.”

С точка 5 беше свързана и резолюцията по следващата **6-а точка - “Перспективи за една Социална революция с анархистическа инспирация”**, от която публикувам извадки от параграфите ѝ, за информация и назидание на грядущето поколение. Що се отнася до “идеологическите основи”, разбрах, че имало споразумение “да се препотвърдят позициите от предишния II Конгрес на ИФА”, състоял се в Париж през 1971 г., които се базираха на документи от... 1872 г.

В комисията по т. 6 участваха ФАФ, ФАИ (Италия), ФАИ (Испания), СББЧ (България), Германската федерация от Баден, Федерацията на анархистите-социалисти от Австралия, АКО (Швеция) и Португалската делегация. Следват разделите:

1. Движението на наемните работници и селяни – съвременният синдикализъм и анархизма.

Днешният синдикализъм в целия свят (с изключение на анархосиндикализма, например на испанската Се-Не-Те) е интегриран в капитализма, частен или държавен и е трансмисия на политическите партии, корпоративен без обществени перспективи или е реформистичен, докато нашата цел е социална революция и анархокомунизъм; средствата за постигането ѝ са пряка акция, антипарламентаризъм и федералистично самоуправление.

От тази изходна точка, комисията констатира съществуването в ИАФ на две оценки за приоритетите на борбата: мнозинството е за продължаване на анархосиндикалната традиция, като средство в борбата за крайната цел, уточнена в приетата резолюция от Първия конгрес на ИАФ (в Карара през 1968 г.) в точка 2 от дневния ред. Малцинството (ФАФ), държейки сметка за състоянието на работническия синдикализъм във Франция, отлага за по-късно създаването на структури за самоуправление и федерализъм и предлага моментното съществуване на различни антиавторитарни практики: създаване на анархистически групи в предприятията, практикуващи преките акции и критикуващи бюрокрацията на реформистичните синдикати. За ФАФ

тази стратегия цели създаването на едно автономно движение на трудеците се (федерация на работническите съвети, анархосиндикална конфедерация и др.), когато условията за това ще бъдат на лице.

2. Общностите на селските и градски кооперативи в рамките на днешното общество и тяхната роля.

Анархистическата теория и революционна практика имат за крайна цел освобождаването на индивида и еманципацията на човечеството. В нашето общество съществуват два феномена, които имат отношение към анархистическата агитация и акция – анархистическите комуни и кооперативите. Първите искат да премахнат властническите отношения между индивидите, както вътре в тях, така и с хората, с които са в досег, докато кооперативите се ограничават с производство и преразпределение на богатата за консумация. Познати са две форми на кооперация:

а) Кооперативите от XIX век, например фаланстерите, създадени с цел да опитат да практикуват анархистическия социализъм в рамките на днешното общество. Те дегенерираха, поради вътрешната си бюрократизация, наложена им от капиталистическата среда, която успя да ги асимилира;

б) В наши дни, в определени случаи работниците са принудени да създават кооперативи, за да съхранят работните си места. В тази ситуация, характерът на кооперацията може да се развие от утвърденото самоуправление до най-пълната бюрократизация, минавайки през съжителството на тези два аспекта.

Важно е да се покаже конвергенцията между двата социални феномена, чиито граници не са стриктни и често се припокриват. Комуните и кооперативите сочат, че анархията не е утопия, че е жизнена, както в отношенията между индивидите, така в производствените отношения. Следователно, те са интересни, като пример и позволяват на някои да се изтръгнат временно от ежедневно потисничество. Тези островчета на свободата и равенството няма сами да съборят обществото на капитала и държавата, които са ги оставяли да съществуват многократно в историята, когато те не заплашват стълбовете на днешната политическа и социаликономическа система. Ясно е, че чрез поставянето под въпрос на властта на държавата и капитала, комуните и кооперативите пречат на нашите потисници, които ще направят всичко, за да ги разрушат или интегрират в зъбчатите колела на йерархията.

Така, тези форми на временно и частично освобождаване не създават икономиката на социалната революция, която е първият необходим жалон за нашата еманципация. Ние ни най-малко не осъждаме комуните и кооперативите, както можем да разберем и участието на анархисти в тях, но тяхното присъствие не е достатъчно за реализирането на нашия идеал. Тези анархистически опити не са несъвместими с провикването на социалния анархизъм в работническото движение, което си остава условие, без което универсалната социална революция е невъзможна.

3. Младежта и студентите.

За анархистите от Интернационала днешната култура е израз и главен носител на моралните и интелектуални ценности на господстващата класа. Срещу нейните авторитарни и репресивни структури ние упражняваме нашата критика и предлагаме осите на борба (N.B.: ?) срещу възпитанието и обучението в казионните учебни заведения.

Освен своята селективна роля (фаворизираща “златната младеж”), училището служи за “чакалня” на младите, които желаят да работят. Чрез училището и семейството, обществото фасонира индивида, налагайки му рефлексите на подчинение, които по-нататък ще бъдат развити и използвани във фабриката и казармата. Изхождайки от този анализ, Интернационалът окуражава инициативите за радикална борба срещу структурата и функцията на училището, отхвърляйки особено неговото идеологическо съдържание, разделението между учението и труда, ограниченията за обучението през един период от живота на едно малцинство и се застъпва за развитието на специфично анархистическа култура.

4. За проблемите на жените и феминисткото движение.

Интернационалът поддържа бунта на жените, защото, сред различните бунтове, този съдържа в себе си важен анархистически потенциал. Поради двойното потисничество, на което жените са подлагани в нашето общество – икономическа експлоатация и мъжко господство – техните борби поставят под въпрос фундаменталните основи на господството: патриархатът и неговото естествено следствие, семейната структура; отношенията на господство между индивидите; обрзаването; сексуалността.

Интернационалът изисква реалното поемане от анархистическите секции на фундаменталните проблеми, които жените поставят със своите борби...

5. Интернационалната солидарност с народите и анархистическите движения, жертви на тоталитарните репресии.

... Интернационалът предлага създаването на Специфична международна комисия против държавната - буржоазна, фашистка и болишевишка репресия; (N.B.: Мамма мия, още една комисия!)

6. Средства за информация и анархистическа формация на международна плоскост.

а) Предлага публикуването на бюлетин, с чието отпечатване се наема за две години ФАФ. и т.н., и т.н. чак до есперанто...

Доста спорове имахме с Хаджията и по въпроса със 7-ата точка за **“ТЕРОРИЗМА”**, който беше включен ведно заедно с **“РАЗНИТЕ ФОРМИ НА НАСИЛИЕ, “МАРГИНАЛИЗМА” и ФОЛКЛОРНИТЕ “РЕВОЛЮЦИОННИ” МАНИФЕСТАЦИИ”**. Нашият “носорог” искаше ИФА да се разграничи на всяка цена от терористическите акции и да ги осъди. Аз считах, че по този начин ще се солидаризираме с правителствата и техните полицейски служби, които се стремяха да обявят всяка революционна борба за тероризъм. Освен това, аз разглеждах терора (така мисля

и сега) като едно от оръжията на класовата борба, чието използване при наличие на революционна ситуация е задължително и дори може да се окаже от решаващо значение за победата над контрареволуцията в определен исторически момент при подходящо избрани “обекти” (например, ликвидирането на болшевишкия партиен щаб през 1917/1918 година в Русия или на Хитлер от Щауфенберг през юли 1944 г.). Тук между нашите позиции беше невъзможен какъвто и да е “консенсус”, но го оставих да се самопредложи за член на комисията, която щеше да изработи окончателната резолюция по въпроса.

На 16 март 1978 г. италианската “лява” марксленинска (сталинска или маоистка?) организация „Червените бригади“ отвлече бившия италиански премиер Алдо Моро. При нападението на ул. „Фани“ в Рим бяха убити петимата му охранители. В замяна на живота на италианския политик „Червените бригади“ искаха освобождаването на няколко от своите терористи, излежавачи доживотни присъди в затворите. След похищението, Моро е бил държан в изолация, най-вероятно в апартамент в Рим и 55 дни по-късно - на 9 май е бил убит. Тялото му бе открито в багажника на кола, паркирана на видно място в италианската столица, а югославската преса беше съобщила “пронаджен е леш Алда Мора”.

Впоследствие, високопоставен американски дипломат разкрива, че Вашингтон е играл важна роля при решаването на съдбата на италианския експремиер Алдо Моро. Стив Печеник (Steve Piczenik), специалист в Държавния департамент на САЩ по воденето на преговори за освобождаването на заложници, твърди в книгата си “Ние убихме Алдо Моро” (We Killed Aldo Moro), че известният италиански политик е бил “принесен в жертва, в името на стабилността на Италия”. Алдо Моро, който беше лидер на Християндемократическата партия (Democrazia Cristiana) и премиер на Италия в периода 1963-1968 г. и 1974-1976 г., бе един от най-дълго управлявалите министър-председатели в следвоенната история на страната, задържайки се на власт повече от 6 години. В книгата си Печеник разказва, че е бил изпратен в Италия от президента Джими Картер още в деня на отвлечането на Моро. В момента на нападението, експремиерът пътувал към парламента за участие в гласуването на предложения от него коалиционен съюз между Християндемократическата и Комунистическата партии на Италия. Подготвяният алианс бил неизгоден, както за Москва, така и за Вашингтон. По думите на вдовицата на Моро, Елеонора Моро, бившият държавен секретар на САЩ в периода 1973-1977 г. Хенри Кисинджър е предупреждавал мъжа ѝ, че “ще плати висока цена” за опасните си намерения да обедини двата полюса на политическия спектър в Италия. Печеник разкрива, че е бил включен в кризисния комитет за освобождаване на Моро, председателстван от тогавашния вътрешен министър на Италия Франческо Косига (Francesco Cossiga). Според американския дипломат, комитетът бил принуден да вземе крайни мерки, заради опасенията, че Моро може да разкрие държавни тайни срещу освобождаването си. За целта било изфабрикувано фалшиво изявление от името на “Червените бригади”, че Моро е убит,

което било разпратено до средствата за масова информация. Печеник посочва, че машинацията е имала двойно предназначение – да подготви италианската общественост за най-лошото и едновременно с това да покаже на “Червените бригади”, че държавата няма да води преговори за Моро и вече го е отписала от живите. Вероятно именно тази позиция на властите е накарала екстремистите през следващия месец да ликвидират Моро и да захвърлят тялото му.

В документален филм, излъчен по френската телевизия, 79-годишният Франческо Косига, който от 1992 г. е пожизнен сенатор, също признава, че именно Комитетът е взел решението за публикуването на фалшивото изявление. След откриването на тялото на Моро, Косига подава оставка като вътрешен министър, спечелвайки си симпатиите на опозиционната тогава Компартия, като единственият член на правителството, поел отговорност за трагичната развръзка на заложническата криза. Това му позволява, няколко години по-късно, да стане първият президент на Италия (юни 1985 г. - април 1992 г.), избран още на първия тур от гласуването в италианския парламент.

Независимо от сложните сметки и игри в задкулисието, както и личната трагедия на семейството, трябва да признаем, че съдбата на Моро и неговия “леш” в багажника бяха последното, което можеше да ме развълнува в онзи момент. (Разбира се, случаят не ме освобождаваше от преоценка или препотвърждаване на идеята ми за протекция на наши другари в “НРБ”, които биха се ангажирали с разпространение на анархистическите идеи в условия на диктатура – идея, която, както е известно, не стигна дори до ембрионалната си реализация.) Това, което ме интересуваше повече от всичко, беше дали започналата война с италианската държава щеше да въвлече и разнородните италиански “радикални елементи”, които, според тогавашни оценки, възлизаха на милион и половина души. Както е известно, радикалната на думи гошистка небулоза “се разграничи от екзекуторите”, а последвалите събития показаха, че европейските страни, в които се експериментираше оръжието на терора през 70-те години на XX век, не бяха съзрели дори до началото на революционна ситуация и следователно правеха ненужни по-нататъшните теоретизирания и обмисляне на необходимите практически действия, които придружават всяка разгъваща се и олевяваща социална революция в нейната възходяща фаза... В такава атмосфера се откри и проведе le Troisieme congres de l'I.F.A.: Carrara (Italie) du 23 au 27 mars 1978.

В състава на нашата делегация бяхме включени Хаджията, Антон Николов и аз, а от Швейцария се самопокани, като гост-наблюдател Сашо “Спеца”, който се настани отделно от нас, в един по-скъп хотел-ресторант. Това му поведение и елегантните му костюм, пардесю и мека шапка станаха повод за подигравките и захапванията от моя страна. Казах му, че може да плати масраф, който не е по-добра на кой и да е от нас, а не иска да внесе лептата си за касата на организацията. На това той отговаряше, че е дал своята дан на времето си със седемгодишното си

пребиваване в затворите (три в България и четири в Югославия след бягството му). Притъпявайки ъглите, Хаджията ми казваше: “Остави го този идиот!” На тази си преценка той настояваше винаги до момента, в който му потрябнаха гласове, за да скърпи някакво “болшинство”, но за това – по-нататък.

Иначе, гости имаше от цял свят и в отчетите се казваше, че участие в работите на конгреса са взели 56 делегати и 348 наблюдатели или общо 404 души от... 12 страни. Англия, Австралия, Гърция и Венецуела участваха с по един делегат. Ние - с трима и един “наблюдател”, Испания с 11 делегати и 12 наблюдатели, Франция с 11 делегати и 9 наблюдатели, страната домакин Италия - с 23 делегати и... 299 наблюдатели, Португалия и Швеция с по двама делегати, Германия с 18 наблюдатели и Чили и Аржентина с по един...

Конгресът бе открит от секретаря на Интернационала Умберто Марцони от Италианската федерация, който приветства делегатите и гостите и отпрати думи на благодарност към кмета на Карара (от компартията), който е разрешил да се проведе Третия конгрес на ИФА и е осигурил зала за три дни. Държаха се речи и сред говорилите се отличиха нашият Хаджия, който е добър оратор, както казваше сам, особено когато е пред своя анархистическа публика. Бурни аплодисменти предизвикаха заучените му слова за “Испания – крепостта на световния анархизъм”, които той повтаряше често, дори и тогава, когато стана ясно, че всъщност ставаше вече дума за “Крепостта на мъртвите”. Вместо да се занимаем сериозно и ефикасно със задачите, които стояха пред анархистите, оратори от неговата порода изместваха проблемите с площадните си речи. Но най-лошо впечатление ми направиха пияните шибалници, туристи и пишман терористи сред “наблюдателите”, събрани от кол и въже, които се наливаха с бира и като че ли изобщо не се интересуваха нито от дневния ред, нито от пленарните заседания, а бяха дошли на разходка, за да се разнообразят и забавляват с приятелите и с приятелките си...

Съобразно дневния ред, по време на пленарните заседания се правеха кратки доклади по точките му, прочитаха се проекторезолюциите, изработени и съгласувани през почивките и нощите в комисиите; и след разискване в залата и евентуално внасяне на промени, се подлагаха на гласуване. Хаджията беше в стихията си. Проявил свръхактивност в комисията “срещу терора”, той предизвика възмущението дори на испанците, които срязаха неговите предложения Конгресът да осъди безапелационно и да се разграничи от всякакви терористически увлечения, което доведе до елиминиране на неговата каучукова резолюция срещу... “безмотивния терор”, от която не се разбираше дали отвлечения, като това на Алдо Моро, са достатъчно мотивирани или не...

След последната си редакция, “терористическата” резолюция съдържа известни еkleктични моменти, както може да се види от окончателния текст:

“... Интернационалът прокламира за анархистите, свободата на избор на всякакви акции, които не противоречат на анархистическите прин-

*ципи и крайни цели на движението. Били те индивидуални, малцинствени или масови, насилствени или мирни, революционни или представящи искания, подкрепяни от масови, легални или нелегални изяви, те трябва да отразяват моралната висота на фундаменталните анархистически постулати. **Индивидуалното или колективно право на неподчинение, на бунт и на въстание е ненарушимо и не се нуждае от разрешение. То е един естествен и спонтанен акт.***

Организираните в ИАФ анархисти, които гледат сериозно на революцията, тоест на премахването на икономическите, социални и културни привилегии, имат съзнанието, че ще бъдат поставени пред необходимостта от насилие...

ИАФ отхвърля политическите акции, основаващи се върху съпътното и ненужно насилие, отсъствието на уважение към човешкото достойнство, дори на враговете и още повече на неутралните и невинните. Той отхвърля всички форми на държавна и милитаристична манипулация, насилие и тероризъм, които придружават често действията на политическите организации, днес преследвани и борещи се за справедливи каузи, но които се стремят да се превърнат в утрешна държавна власт. Прибягването до борба с оръжие трансформира класовата борба във военен сблъсък чрез войната между специализираните апарати, въоръжените групи и репресивните банди на държавата. Тази борба води до засилване на репресивните мерки на държавата и капитала, които, след като са успели да накарат тружениците да платят разносните за кризата, засилват репресиите срещу тяхното недоволство... Анархистите не вярват, че пропагандата чрез дела може да бъде успешна в подобна ситуация. Ако такава линия на поведение се утвърди, тя може само да задълбочи пропастта между активистите и масите...

Липсата на капацитет да се извърши революцията “веднага и на всяка цена” тласна множество другари от левицата и крайната левица към една ежедневна практика на компромиси в сянката на парламентарната политика или към едно оттегляне в нелегалност. Такъв е плодът на една концепция, която води до реформизма или до един милитаризиран екстремизъм.

*Ние считаме, че е време да поставим революционната дейност върху нейния собствен терен – социалните борби, като ги наситим със специфичната анархистическа пропаганда. **Анархистическата солидарност означава преди всичко защита на всички, които се борят срещу капитала и държавата,** упражнявайки коректно нашата критика, а не клеветата спрямо тези борци. Солидарност и критика са двата аспекта на нашата етика, защото съзнаваме, че чрез физическата ликвидация на тези бойци държавата започва атаката си срещу всяко антиреформистично и антиавторитарно поведение.*

*Анархистите преутвърждават убеждението си, че социалната революция е, която ще създаде безкласовото и бездържавно общество, в което насилието ще изчезне. Същевременно, **ние не вярваме, че господстващите класи ще се откажат от своите икономически, социални***

и културни привилегии, без да бъдат принудени да го сторят. Ето защо, насилственият сблъсък е неизбежно вписан във фазата на въстанието. Насилието на пролетариата може да бъде само колективно, както е било във всички минали революции.

Като организирано движение, анархизмът трябва да разработи своята стратегия на борба с интелигентност, извличайки необходимите уроци от историята на революциите и да анализира проникновено ситуацията и бъдещето на нашето общество. В това лежи фундаменталният интерес на пряката акция, насилствена или мирна, като средство за ускоряване и увеличаване на капацитета за колективно самоорганизиране и социално освобождение.

*Като Ерико Малатеста, ние не сме съгласни както с тези, които се противопоставят на всяко насилие, така и с другарите, които са готови на всяко насилие. **Ние не утвърждаваме, нито осъждаме анблок всяка форма на “тероризъм”.***

*Същевременно, ние констатираме, че терористическите актове отдолу винаги са мотивирани от терора на господстващата класа срещу народа, но ние установяваме също, че най-често последниците от тях за работническото движение изобщо и анархистическото в частност са били негативни, ако не и вредни. **Ние мислим, че практикуването на революционното насилие може да бъде разбрано и възприето само когато паралелно с него съществува едно мощно, организирано работническо движение, овладяно от анархистическите идеи.***

През една от нощите се състоя закрыта среща-събрание с италиански и испански анархисти, които запознах с плановете и с преведената инструкция за разпространение на наши пропагандни материали на Изток, като апелирах за съдействие. Някои обещаха да помагат, но “тайно и полєка”, с търпение и постоянство, Хаджията неутрализира това желание на “камарадите” и от моята инициатива не излезе нищо полезно. Формалното обяснение на “нашия отговорен другар” беше, че ние не можем да искаме от другите и да ги ангажираме да се занимават с нашите проблеми. Действителната причина за това упорство в саботирането на всеки опит да се започне системна и организирана анархистическа работа във вътрешността беше, че ДС щяла да “удари по другарите в България” и нас в емиграция, което за него беше от особена важност: “кадрите” и особено отговорният задник трябвало да се съхранят за “решителния момент”. От цялата работа разбрах, че и тук има доносници – когато месец по-късно Благо пристигна в Париж, каза, че е бил разпитван от италианските служби в Триест за моята персона, от което последва една забрана да посещавам Италия в течение на 3 години. Но не това засили разочарованието ми, а препарираният анархизъм на КРИФА беше този, който ме отблъсна и доведе до решението повече да не посещавам такива “мероприятия”. Очевидно, анархистическите групи в различните страни не бяха узрели за идеята за създаване на една **интернационална организация на Социалната революция. Още по-зле беше това, че, с малки изключения, те не разбираха практическата необходимост от нея.**

След фалита на замислената като печелившо предприятие “Печатница” на улица “Мира” в XVIII арондисман, ръководството на БОД придоби по-реалистичен поглед върху възможностите си, уволни “директора” й Тончо Карабулков и единствения работник Иван Събев, смаза и сви в мазата на Моретите старата печатарска машина и със съдействието на д-р Моллов се обзаведе с една офсетова и друга за вадене на хартиени плаки за офсета от английската фирма “Жестетнер”. Междувременно (докато аз си учех прилежно уроците по програмиране през приближаващия своя край втори семестър), след като бе създад “младежката секция” на БОД и поверил “ръководството” на Коста - по него време май единствен неин член, Председателят на БОД бе разработил дългобойна стратегия, като е разчитал на ефекта от този основополагащ акт: щом има младежи-продължители на освободителното дело, щяха да си кажат “Jeszcze Polska nie zginęła” (еще Полска не згинела), както се пееше в химна на Полша. Малко по-късно в канцеларията се появи, дявол знае откъде, следващият член на “Омладината” на БОД – Красимир Пеев. Той се зае с писането и корекциите на статиите, на някаква стара пишуща машина с тлъст шрифт на кирилица. Ценко плащаше на двамата по 2 000 франка за брой, без да ги декларира.

Поради “стила на живот” с пияните си и шумни закъснявания Коста ми пречеше. Освен това установих, че бърка в папката с бъдещите ми статии, без да е поискал разрешение, поради което трябваше да се разделим. Без много разпавии го поканих да си потърси квартира и да напусне моята до три дни от датата на предупреждението. Той се пренесе в квартирата, която му осигури Ценко. Тя се намираше на втори етаж в една стая от сградите в двора, където беше и “канцеларията”. Между него и Краси, макар да работеха “верижно”, се създадоха търкания, причините за които не ми бяха известни. Коста казваше, че Пеев е педераст, а малкият го наричаше пияница. Двамата се обвиняваха един друг в доносничество в полза на агентурата на ДС, а Ценко с Моллов трябваше да играят ролята на помирители и арбитри в тези “конфликти”.

В края на юни 1978 година завърших курса в АФПА с отличие. Както ни казаха, предстоеше среща на всеки от нас с идващите на “сгледа” бъдещи работодатели или с техните представители. Предвид постигнатия успех, Лагардер ми съобщи, че е направил своите препоръки пред директора на Центъра по информатика на прочутата международна компания “Вагон Ли” – Жан-Пиер Фоцзи, с когото ми беше устроил “рандеву”. На сбогуване Лагардер ми подари своите два тома с задачи по програмиране и решенията им във вид на блок-схеми по Варние и ми пожела успех при срещата с Фоцзи. Тя се състоя в един от кабинетите на АФПА. Това беше сравнително млад човек, висок, с черна, дълга, сресана назад коса, която падаше наляво и от време навреме той я оправяше с отмятане на главата си. Беше нито слаб, ни пълен, с правилни черти, с умен и проницателен поглед и би бил красавец, ако в усмивката му не прозираше известна доза лукавост. Ръкувахме се и той ме покани да седна срещу него, от другата

страна на бюрото. Фоцзи не скри за препоръката, която беше получил и ме запита, какво мисля за наемането ми като програмист в ръководения от него сектор по информатика във „Вагон Ли“. Добави, че работата в компанията, въпреки някои особености, не се различавала съществено от тази в другите предприятия, обработващи данни в сферата на услугите и търговията. В момента разработвали голям проект във връзка с резервациите в новите бързи влакове Те-Же-Ве, различните счетоводни и финансови операции, както и с “управлението на запасите” и снабдяването на техните вагон-ресторанти. Попита ме какво съм работил в България и остана приятно изненадан, когато му съобщих, че съм се занимавал с математическо моделиране на планирането на стокооборота на търговските обединения под ръководството на един френски информатик, след което съм ръководел отдела по програмиране в Изчислителния Център на министерството на вътрешната търговия и услугите.

- Отлично, мосю Жоржиев – възкликна Фоцзи и добави, че можем да прекратим интервюто, защото е чувал, че програмистите на Изток били сила.

- Това е вярно за около 3 до 5 % от тях, макар че “силен” е недефинирано понятие. Колкото до себе си, ще кажа, че имам средни способности и трудности с френския език...

- Нали се разбираме, като говорим? Освен това ще видите, че Компанията ни наистина е интернационална, в нея работят хора от цял свят и Вие няма да сте първият от Източна Европа. Макар и в други отдели на сектора, имаме унгарец, поляк и румънец мисля. Ще се опознаете с всички тях и съвсем скоро ще разберете, че опасенията Ви са напразни.

Приех предложението му, което се свеждаше до преминаване на задължителния за курсистите на АФПА тримесечен стаж при тях, след който щяха да ми предложат двугодишен трудов договор, автоматично превръщащ се в доживотен (до пенсиониране), ако няма никакви много тежки професионални грешки. Освен това, Фоцзи ми съобщи, че ангажираните с информатиката имали статута на “кадри” (най-привилегированата и високоплатена категория сред работещия на заплата наемен персонал), което не било за пренебрегване. Начинающите започвали с първото стъпало в йерархията, като “аташе С” и със заплата три пъти по-висока от минималната, а скоростта на изкачване в йерархическата стълба и съответстващото увеличение на възнаграждението зависело от показаните резултати...

- Така че аз Ви предлагам, мосю Жоржиев, да започнете работа при нас от 1 юли, като стажант, а живот и здраве, след изтичане на тримесечния Ви стаж ще заработите редовно от 1 октомври. Ще Ви поверя в добри ръце...

Ръкувахме се и си пожелахме “до скоро виждане” в седалището на Компанията, което се помещаваше в стара, “натруфена” тежка сграда в централната част на Париж, срещу гара “Сен-Лазар”, на ъгъла на булевард “Осман” и улица “Аркад”, докдето щях да пътувам половин час с метрото.

След седмица, във вторник на 1 юли, в осем без пет се явих пред вратите

на Компанията откъм рю “Аркад”. Портиерът ме попита кого търся, съобщих името си и ме насочиха към третия етаж. В коридора, където бяха бюрата, ме очакваше Фоцзи и ме въведе в едно от тях, за да ме представи на екипа, с който щях да работя.

В новото работно място, на новото поприще, заварих Жоел от нашия курс, която също беше разпределена във Вагон Ли и освен нея, шефът на екипа мосю Фошо, към петдесетте, неговият приятел Юо, с десетина години по-възрастен, комуто оставаха година-две до пенсиониране, тоест до моята мечта, която беше далече зад хоризонта – току що бях навършил 45 години, а пенсионирането във Франция ставаше след 65-годишна възраст. Оставаха ми цели 20 години... Другите двама бяха господин Гео – това беше фамилията му име – рус, грозноват, безличен мъж, между 35 и 40 години и по-младият и по-симпатичен Картини, навярно от италиански произход. Бюрата бяха шест, разположени и тук едно срещу друго по три в редица, само че стаята беше доста по-просторна и светла. Определеното ми място беше срещу Фошо, който непрекъснато ме бъркаше ту с унгарец, ту с румънец. Последваха кратки информативни, но деликатни въпроси за причините на емигрирането ми, колкото да знаят нещо за новия си колега. Бях пестелив в отговорите. Време имаше за всичко, а и не се знаеше дали щяхме да сме заедно след стажа, въпреки оптимистичната перспектива, която бе очертал Фоцзи. След това Фошо ми предаде една папка, в която беше формулирана програмата, която ми възлагаша. Беше контрол на данните на входящ файл и комплектоването на записите му с данни от друг постоянен файл, съдържащ номенклатурата и наименованията на продуктите, навярно за вагон-ресторантите. В листата от предадената ми папка намерих изисквания контрол над данните от всяка рубрика в записите на файла. Задачата беше елементарна и повече време ми отне прочитането и своеобразието на езика, който беше употребен при формулировката ѝ, отколкото нейното програмиране. На следващия ден бях готов с написването ѝ на кобол. След компилацията и изчистването на допуснати грешки, трябваше да я тествам. За целта господин Гео ми беше приготвил колодата от карти, които образуваха въпросния входящ файл, чиито данни трябваше да бъдат проверени от моята първа програма. Работата ми отне два дни и половина, което беше посрещнато от Фошо със задоволство.

След това започна скучната и отблъскваща ме работа по писането, тестването и експлоатацията на коболовите програми за нуждите на Вагон Ли, която не можеше ни най-малко да ме погълне и ентусиазира, както това бе станало с много от колегите, за които служебната работа беше съществена част от смисъла на живота им. За мен това бе въпрос на препитание, поради липса на други възможности и перспективи, тъй като по него време сред българските “хъшове” цареше спокойствие и дори ексовете не бяха “на мода”. След крушението на Испанската революция, като че ли и в нашите среди **беше настъпил дълъг период на затишие, през който се е извършило “опитомяване на анархистите”, за да вземат връх опортюнистите...**

В такава обстановка, настроения и всеобщо поведение, което не импул-

сираше апостолската работа на “професионалния революционер”, моята лична стратегия се сведе до въвеждане на противника (тоест на тукашните началства) в заблуждение, че живея едва ли не само за работата и до ускоряване на приключването на възлаганите ми задачи, с оглед освобождаване на времето за занимание с проблеми, чието решение или поставяне осмисляше живота ми. До известна степен, тази “стратегия” се оказа печеливша, особено след работата ми във Вагон Ли, която продължи до 1981 година.

Програмите, които ми се възлагаха бяха с различна степен на сложност, но и най-тежките и обемисти не отнемаха повече от две до три седмици с тестването и предаването им за експлоатация. Междувременно се опознавах и преценявах тези, с които ми се налагаше да работя и съжителствах по пет дни в седмицата. Тия, които бяха в стаята, където ме настаняха, бяха добри професионалисти, общо взето много по-добри от нашите, ако се съди по производителността на техния труд. Това като че ли се дължеше на учебната им подготовка и по-строгата организация на труда, която ставаше възможна поради много по-големите познания на началствата-надзиратели. За Фоцзи се говореше и пишеше в специализираната преса, че е сред петорката най-добри информатици на Франция. Негова дясна ръка в проектирането, организирането и контрола на програмирането беше шефът на отдела, 30-годишният Жан-Пиер Рикю, с когото се сприятелихме още в първите месеци на работата ми в Компанията. Това беше истински “работохолик”, както им казват днес, пристигаше на работа преди всички и си отиваше последен. Работният му ден беше от 12 до 14 часа и той се опитваше до наложи този “стил” и на колегите си, които работеха с него, поради което чух някои да го наричат “робовладелец”. Беше много близък с Фоцзи, с когото бяха почти неразделни и като че ли истински приятели...

Вън от професионализма им, четиримата колеги, които заварих и Жоел, която разпределиха заедно с мен бяха най-обикновени еснафи, с ограничени интереси и разговорите ми с тях се свеждаха до баналности. Дразнеше ме самочувствието им, което, вън от добрата работа, не се базираше на нищо. Надценяваха интелектуалните си възможности и си позволяваха да иронизират, а понякога и да се подиграват дебелашки с някои от дошлите на работа във Вагон Ли “туземци” от бившите френски колонии. Особено Фошо, който се беше бил за “френски Алжир” преди да захвърли офицерската си униформа и да се преквалифицира в информатик. По-интересни бяха двамата евреи Бен Симон от Тунис и Бердюго, които проявиха истински интерес към България, Източния блок и политическата и социално-икономическа система в нашите страни. Разговори на тази тема имах и с Рикю, а нерядко и с Фоцзи, който сутрин рано или вечер, след работно време, посещаваше бюрото на своя приятел и заместник. Рикю, където на подбив, където сериозно казваше, че за пръв път среща “кремниолог” от моята класа и проявяваше интерес към разговорите за “Изтока”. Той ме поправяше във френския и се смееше, когато наричах бюрата “стаи”, защото това му звучало като стаи в хотел. Трябва да кажа, че декларираше открито своите монархически убеждения и не гласува-

ше. В последното не се различавахме. В останалото, често имахме спорове, в които той изслушваше аргументите ми и проявяваше толерантност. Само веднъж, когато изригнах една тирада срещу патриотарството, той се почувства жегнат и ми каза да млъкна, защото от три поколения родът му бил дал многобройни герои, загинали за Франция. Отговорих, че се надявам да умра за една далеч по-благородна кауза, след което известно време не си говорехме.

Бердюго ме беше запитал дали не искам да ми съдейства за намиране на работа в някой от институтите, които работят по проблемите на Съветския блок или в “съветологията”, както тук наричаха тази гранична сфера между науката и пропагандата. Казах му, че моите ограничени познания по френски език са пречка, но дори и да я преодолее, не виждам такава възможност, защото от мен слуга не става – моята критика на болшевиизма е революционна, от ляво, което едва ли интересува директорите и членовете на институти. Сближихме се и с една новоназначена проектантка Сесил Анро, чийто интереси и убеждения бяха “гошистки”, без да беше се самоопредилила. Сприятелихме се и с маджарина - полит-емигрант, който, след като се беше “натурализирал, тоест станал един от французите”, се връщаше в Унгария, от която бе избягал след смазването на революцията от 1956 г. От там си беше довел и жена. Ако срещу това унгарската ДС не го беше вербувала, това значеше, че и тя е научила нещо ново от макар и победената Революция.

Общо взето, отношенията ми на местоработата бяха безконфликтни, даже с някои - радушни и приятелски, ако изключим Гео, който изглежда страдеше от непоправима ксенофобия. Може би членуваше и в “Националния Фронт” на Лео Пен и си търсеше боя, но Рикю ме възпря, като ми обясни, че след подобен акт шансовете ми да спечеля едно дело срещу френски гражданин, на който съм нанесъл побой са почти нулеви. В началото на стажа Гео се опита да ми изиграе мръсен номер. Работех върху една сложна и грамадна програма, с много входни и изходни файлове, както и с отпечатването на три различни документи. Данните за тестването бяха приготвени от него и дали го беше направил нарочно или беше негов пропуск, не мога да твърдя, но доста по-късно, когато програмата беше пусната в експлоатация, се оказа, че има конфигурации от данни, които не бяха предвидени в тестовите и в работен режим, програмата засече и “изплю” паметта си върху листинга. Гео дойде разярен и каза, че до вечерта трябва да корегирам програмата, чиято логика бях вече забравил. Напънах се и отстраних грешката и след като тестовите с реални данни бяха положителни, му я хвърлих на бюрото, като казах, че ако се наема да приготвява опитни данни, трябва да предвиди всички случаи. Нещо, което сигурно беше невъзможно, но с каквато мярка ме мереше, с такава му отвърщах. След тоя случай, с него повече не разговаряхме даже и по служба. Това стана повод да приема предложението на Рикю да работя за неговия проект. Фоцзи ме предупреди, че съвместната работа с неговия заместник ще бъде тежка, поради необикновената му работоспособност и възискателност към сътрудниците си. Отговорих, че това няма значение за мен и не съжалявах за избора си. Това обстоятелство ни сближи още

повече с Рiku и ми се струва, че станахме приятели, въпреки идейните ни различия и това, че се случваше понякога да работим до след полунощ, когато беше отминало и последното метро и той ме отвеждаше до квартирата с колата си, преди да поеме обратния път на север към градчето Champagne Sur Oise на № 5, Rue des Acacias, където живееше с жена си, секретарка на бившия му шеф – господин Малре.

Когато стажът ми приключи, в АФПА ни дипломираха и аз бях назначен като “Аташе С” – от кадрите с двугодишен договор, който, както бе казал Фоци, след изтичането му, при липса на професионални грешки, автоматично щял да се превърне в доживотен, което и стана през 1980 г., докато все още работех във Вагон Ли.

Докато натисках педалите по време на стажа, някакъв строителен предприемач ми съобщи, чрез портиерката, че цялата сграда, в която беше и “апартаментът”, който обитавах е продадена и новият собственик щял да я обновява и модернизира, поради което всички наематели трябвало да напуснат квартирите си в двумесечен срок. Поради свръхзаетост не обърнах внимание на съобщението и господинът ме подкани лично повторно, като ми предложи 13 000 франка обезщетение. Уведомих Ценко, който беше истинският “наемател” и той получи сумата, а аз разказах на Хаджията, че оставам без покрив. Той се готвеше, след издаването на юлския брой на “Наш път”, да се оттегли в “имението” си в Еус. Прояви жест и ми предложи да живея временно в една от двете стаи на пасаж “Пенел” в Клинянкур, което приех срещу месечен наем от 500 франка. Настаних се с “офицерския багаж” и книгите си, а той ми остави ключовете от неговия “двустаен” и пощата и заминаха с Мадлен. Георги имаше доста богата анархистическа библиотека, но аз нямах никакво време дори да я разгледам внимателно, защото още не бях назначен (течеше стажът ми във Вагон Ли) и трябваше да правя добро впечатление на бъдещите ми работодатели. Тук, в новата квартира, прекарах шест месеца без произшествия. През повечето време бях сам – Хаджията щеше да се върне към октомври, което устройваше и двама ни. Той не търпеше възражения, а аз исках да подлагаме всичко на разисквания, проверки и анализи, поради което често стигахме до словесни конфликти, в които той се дразнеше от всякакви забележки.

11 септември 1978 г.

На тази дата и през следващите месеци, медиите гърмяха за “Случаят Георги Марков”. Съобщаваха, че в Лондон, прибирайки се от работата си в Би-Би-Си, е бил “докоснат” на 7 септември (рождения ден на Тодор Живков, българският еквивалент на диктатора на Хаити – “папа Док”) с “чадъра” на агент на българската ДС, който изстрелял в бедрото на писателя смъртоносна съчма, заредена с “рицинова” отрова. Опитите на английската медицина да го спаси се оказаха напълно безуспешни и Марков умря в нечовешки мъки. Това съобщение беше подето от всички медии и превърнато едва ли не в сензация. Появиха се скици-схеми и “българският чадър” стана нарицателно, с което чужденците ни подна-

сяха. Правеше впечатление и неадекватният по сила и продължителност отзвук от събитието, с което вестници, радио и телевизия не престанаха да занимават публиката най-малко в течение на три месеца. Пак по това време титовите удбаши застреляха в Париж един сръбски емигрант-журналист, но това убийство беше отбелязано само с няколко реда в черната хроника на жълтата преса. По същото време съобщиха за повторен случай със “съчма”, изстреляна срещу българския журналист, дисидент и “разведчик” от ДС Владимир Костов, който миналата година (1977) беше “избрал свободата” заедно със съпругата си, след като, 33 години след 9.9.1944 г., разбрал, че “България била изгубила независимостта си” от СССР. Отравянето на българските дисиденти заплашваше да се превърне в епидемия. Цялата история беше описана от самия Костов в книгата му “Българския чадър”, в която той разказваше за невероятния си шанс: съчмата с отровата го парнала, пробивайки лятното му сако, но заседнала в плешката му без да се разтвори и го изпрати в отвъдното. От там я бяха извадили френските хирурзи и новината предизвика нова сензационна вълна. Тези истории имаха своите отражения върху емиграцията. Реакциите бяха различни. Когато в “канцеларията” на ул. Брюнел идваше осъденият във Франция на три години затвор за “шпионаж в полза на България” кинаджия Димо (?), Ценко му казваше с черен хумор “да остави чадъра си отвън”. Други се бяха стреснали и се оглеждаха, вървейки из Париж. Ние, или по-точно аз, пуснах сред диаспората слухове, че ако падне дори един от хората на организираната българска политическа емиграция, отговорът ще бъде незабавен и унищожителен. Това беше нашата превантивна защита срещу всевъзможните “чадъри”. Слуховете за връзките ни с всички, подвизаващи се на европейската сцена терористически групировки (с чиято помощ можехме да изпепелим или вдигнем във въздуха всички посолства на Запад) навярно биха подействали възпиращо на плановете на ДС “за физическата ни неутрализация”, защото балансът нямаше да бъде “глобално позитивен” за НРБ!

Едва ли тази защитна стратегема е спряла “чадърната епидемия”, която казваха, че взела още една жертва в Лондон, ако се не лъжа работещият също в Би-Би-Си Симеонов, намерен мъртъв със запушен от кръвоизлив нос, вследствие “падане” по стълбите на сградата, в която е бил апартаментът му. Но, ако не друго, моите слухове и обявата на Ценко, че БОД ме е натоварила със “специалните мисии на движението”, вероятно са станали поводът да бъде зачислен от ДС в листата на “най-опасните български терористи”, което е регистрирано от нейните копои в десетки, ако не и стотици доноси, справки, планове и прочее “документи”, с които те са запълнили многотомното ми полицейско досие.

Изглежда, бях избързал с разпространението на незавоалираните си закани, защото скоро се случи нещо, което хвърли друга светлина върху гореописаните “събития”. В Париж бе намерил убежище и румънският бивш партиец, дисидент и писател Павел Гома. Медиите разпространиха и неговата страховита история: на един банкет, един от агентите на Чаушескувата Секуритате бил въпръсал в чашата му с коняк смъртоносна доза отрова, но Гома бил спасен от доблестните френски контраразузна-

вачи, които бдели над скъпоценния му живот. Те заловили изпълнителя на тази “мокра поръчка” и отвели писателя на сигурно място. Всичко щеше да се впише твърде добре в черната серия, ако след три месеца румънският дисидент не се завърна от един продължителен курорт и не беше заявил пред същите тези медии, че историята му е била съчинена от службите и той приел да участва в техния “мизансцен”. Това превърна подозренията ни относно предишните случаи почти в увереност, че може би и те бяха плод на едно “активно мероприятие” на западните колеги на нашите копои, най-малкото поради това, че никой от разследващите журналисти или техните колеги от службите нито тогава, нито по-късно не се заеха с едно сериозно обяснение на “случая Владимир Костов”, за който също би трябвало да са останали следи в архивите – у нас и в чужбина. Само “първият демократично избран президент на РБ” – д-р Желю Желев реабилитира изпратения на Запад майор от ДС Владимир Костов, отмени смъртната му присъда и го награди, без да се разбере дали за заслугите му към КГБ или за някоя от службите “на противника”. (Съобщаваше се от “добре осведомени източници”, че Костов, под прикритието на журналистиката, е изпълнявал специални мисии на Запад в полза на Лубянка, сред които и супервизирането на разтоварването на кораб с оръжие за “Карамфилената революция в Португалия” или по точно за нейната компартия, ръководена по това време от Алваро Кунял. Говореше се още, че Костов е бил “заловен на местопрестъплението” от американските си колеги, които го поставили пред дилемата да им сътрудничи или да бъде изяден от рибите в Атлантическия океан. След тригодишна служба на новите си господари, той бил разкрит като двоен агент от бившите си работодатели и когато те го извикали “на доклад в Москва”, той “избрал свободата”. След този акт, той смени местоработата си и се озова заедно с жена си на работа в радио “Свободна Европа” срещу приличните по онова време 7000 долара месечна заплата на персон. След завръщането си в родината известно време издаваше “независимия вестник”, чието заглавие “Континент” май беше заимствано от тлъстото Максимово списание. Доколкото съм осведомен, този “разведчик” все още не е повдигнал завесата на спомените за иначе интересния си живот...)

Що се отнася до покойния Георги Марков, може да се допуска, че ако е убит, в това дело е възможно да са помогнали и полицаите на “Коварния Албион”, които са имали немалко основания да се съмняват в легендата за неговото дисидентство и да допускат, че им е изпратен от копоите на ДС, за да тъче на два стана.

Неговите “Задочни репортажи” станаха обект на емигрантски скандали. Английската му съпруга Анабел беше предоставила правата за издаването им на швейцарския Загорски, който влезе в конфликт с Ценко Барев. Последният също се беше приготвил за отпечатването им “на черно” в джобен формат. В тая история се намеси и малкият Красимир Пеев, който заедно със своя шведски колега Попов използва поръчания му и платен от “Бъдеще” набор на двутомника. В крайна сметка последният излезе от печат в Швейцария и се продаваше от Загорски... Моето основание да се съмнявам в “чадърената версия” за смъртта на Марков, мотивира-

на от отмъстителността на Живков, е обстоятелството, че 11-те задочни репортажа, посветени на диктатора, с когото авторът им е имал лично приятелство, са по-скоро една апология. Четейки ги внимателно, човек би могъл да се заблуди и да повярва, че правецкият хитрец, политически пигмей и агент на Кремъл е бил едва ли не... гигант, комуто не е липсвало и “не му е било чуждо нищо човешко”, включая и тънкия хумор.

За да направят реклама на соц-реализъм и за да отхвърлят обвиненията, че спец-службите на диктатурата имат пръст в убийства и отвличания, от името на българското посолство в Париж се организираха демонстрации на грижите на “народната власт” за деятелите на културата, за нейната привързаност и за значението, което тя отдава за развитието и популяризирането й... Наред със спортните, се провеждаха различни художествени “мероприятия” от рода на изложби, музикални, хорови или оперни изпълнения, с участието на изпратени за целта нашенски културтрегери и спортисти, дали предостатъчно доказателства, че няма да злоупотребят с доверието, в което “Партията” и копоите са ги облекли, няма да забравят да се завърнат или най-малко да потърсят контакти с различни “изменници на родината”.

И тази година, навярно в отговор на шума около “българския чадър”, културното аташе в Париж Гарванска бе получила нареждане да се активира на “културния фронт”. На третия етаж в една от залите на ул. Ваулон № 5, която бяха наели, се откри изложба на картините на съвременни български художници. От посолството бяха разпратили покани до българи, живущи във Франция, които не бяха “изгорили мостовите с родината” и роднините си, както и до различни френски “приятели” на България от средите на френската компартия, на полезните идиоти или просто любопитни техни познати. Някой беше оставил поканата си в “канцеларията” на Ценко, която размножихме в 25-30 екземпляра, за да можем и ние да ги уважим с присъствието си. Ценко и Тончо приготвиха позиви от името на БОД, а ние - кратки апели на френски и български, призоваващи френските посетители да протестират срещу диктатурата – враг на културата. Снабдени с поканите и позивите, се изкачихме по стълбите, където вече се бяха събрали 30-40 легационни чиновници и зяпачи, и започнахме да им раздаваме нашата... идеологическа диверсия, която те приемаха с благодарност, мислейки я за частица от културната програма.

Скоро обаче някой, който бе прочел съдържимото, отнесе “диверсията” на Гарванска, която, след като разбра, че сме неканени гости, дошли да смутим милото и мирно културно тържество, реагира, както би го сторил на родна земя. Не закъсня и първият инцидент между нашия Антон и, както се разбра, военният аташе от българската амбасада. Полковникът се опита да изтръгне позивите от ръката на Антон Николов, който, живял вече тридесетина години във Франция, се опитваше, с тукашните любезни маниери, да се освободи от вкопчилото се в него аташе. Това ме нервира, приближих ги и го хванах за цивилната яка, като изсъсках в ухото му, че ако не остави Антон на мира, ще го пусна през прозореца.

На помощ му се притече някакъв деятел на културата под прикритие и с благ глас взе да ме увещава, че съм имал интелигентен вид и не разбирал защо искаме да попречим на инициативата да бъдат запознати чужденците с културните постижения на майка България. Преди да го пратя по дяволите, видях да се задава госпожа Гарванска, придружена от някакъв униформен френски полицаи. Тя ме сочеше с пръст и ми казваше:

- C'est lui! (Това е той!) – един вид предводителът на бандата.

Офицерът ме приближи, козирува и поиска документите ми, а Гарванска пожела да си завре носа в тях. Казах на джандарина да отстрани нахалницата (coquine), а той, след като обясни на дипломатката, че тя не е оторизирана да извършва проверки на документи на френска територия, ме запита защо се отнасям така непочтително към дамата. Отговорих високо, за да бъде чуто от струпалите се около ни посетители, че това не е никаква дама, а парцал на диктаторския режим и му подадох емигрантската си карта. След проверката той се обърна към Гарванска:

- Мадам, документите на господина са редовни и ние нямаме право да го отстраним, защото той не нарушава обществения ред, а само прави пропаганда на закрито, каквато вършите и вие в момента.

След това фликът козирува и се оттегли, а ние продължихме да раздаваме позивите, които повечето от дошлите на изложбата не отказваха...

Друг подобен сюрприз поднесохме на публиката, дошла в българската панаирна палата по време на едно наше посещение на ежегодните френски изложения край Porte de Versailles, където, освен че раздавахме брошури и книги на редките посетители, ги оставяхме между експонатите – произведения на индустрията, земеделието и соц-културата.

Беше ясно, че от подобни “акции” властта нямаше да падне и че те се правят, за да се създаде у свои и чужди впечатление за активност, без от нея да последват удари най-вече от френските власти; и аз приемах и тази имитация на дейност, защото тя сблъскваше “хъшовете” с представителите на диктатурата и им позволяваше да премерят силите си при “равнопоставеност”. “Като няма риба и ракът минава за нея”, казваше народът...

Потънал в работа, бях намалил до минимум контактите и гостуванията си, но се обаждах от време на време от уличните кабинки по телефона на някои от познатите. Когато звъннах на Катята, тя ме упрекна, че съм я забравил и ме покани да се отбия до Брюноа. Каза, че ще ме чака с колата на гарата. В определения час пристигнах и се отправих към паркинга, търсейки нейното сиво “Рено 4”. Докато оглеждах колите, вратата на една от тях се отвори и от нея излезе дългата фигура на... Макаров. Опъти се към мен, прегърнах ме и ми разказа, че с работа си е изтърпял петгодишната присъда за четири години. Сега му разрешили да дойде при годеницата си във Франция, за да се бракосъчетаят и да живеят където пожелаят – на Запад или на Изток. Тая работа ми се видя бая съмнителна, но реших да изчакам продължението на разказа. Отидохме в Лвови на вечеря. На масата беше и майката на Катрин. Годениците ме попитаха

съгласен ли съм да им кумувам, тоест да бъда свидетел в общината при сключване на гражданския им брак. Катята, знаейки, че съм “проклет атеист”, прояви деликатност и не ме покани на църковната церемония в православния храм на улица “Криве”, където поп Георги трябваше да отслужи “светото тайнство” между булката и младоженеца, който наскоро бе навършил своята 64-та годишнина, но младееше и имаше спортна фигура, която, както разбрах, поддържаше с половинчасов утринен тръст в близката гора.

Това, което ме интересуваше, беше положението в затворите, но Валодя, както го наричаше Катята, не беше много словоохотлив и ми разказваше повече за битовата страна на живота там и за своите трудови подвизи в дърводелната на Старозагорския затвор, откъдето си беше излязъл. Съобщих ми, че Беляковски е починал в наказателна килия и както се поалга, е бил погребан в незнаен гроб. Не прие с ентузиазъм предложението ми да го въведа в средите на българската емиграция, но се видя веднаж с Ценко и още веднаж с Хаджията, който се възползва от случая да му предложи превода на една дълга своя “студия” за Испанската революция на руски, която беше публикувана в поредния 4-ти брой на вестник “Анархокомунистическая революция”.

Нашият Хаджия, който беше известен с това, че никога в живота си не е платил никому една почерпка в кафенето, се “отличи” и този път: заплати 300 франка за почти двуседмичния труд на педантичния и абсолютно добросъвестен преводач, от което аз се засрах и му дадох още 500 франка. Макаров очевидно нямаше никакви пари, а и едва ли можеше да разчита да си намери работа, макар да знаеше съвсем прилично френски. Обстоятелството да бъде храненик на жена си явно го притесняваше, а и аз не знаех доколко Катята и майка ѝ бяха готови да му отпускат по някой франк джоб-парасъ за домашната работа и готвенето, които той бе поел изцяло. От цялата работа излезе това, че замисленият, като “орган на Източния департамент на Анархистическия интернационал”, вестник спря да излиза. Поради опортюнистическата насока, която Хаджията му придаде, въпросният “испански брой” на “Анархокомунистическая революция” (АКР) беше последен. Аз не исках да ангажирам името си с издание, чиято обръкваща читателите линия наподобяваше пиянски зигзаг. След години, когато се разделих с Хаджията, поради несъгласие в оценката на настъпващите бурни времена и абсолютната необходимост от ярка и яростна революционна пропаганда, целяща създаване на минимум организация във и вън от България, с която да посрещнем “аленещия” от приближаващите събития Изток, “АКР” щеше да започне да излиза на български език от началото на 1987 г. вече като бюлетин от 64 страници. Той прекрати съществуването си през 1990 г., след края на живковия режим и социализма, който нашите анархисти проспяха или посрещнаха “с изненада”, с абсолютна неподготвеност и... с инспирираната от Г. “Балкански” (Георги Григоров Хаджиев) “декларация срещу провокациите” на пишещия тези редове. Но от това време ни деляха още цели 12 години, а от окончателната ни раздяла с нашия извезан опортюнист – 8 години...

При един от разговорите ни Макаров ми каза, че е бил в затвора заедно със споменатия Петър Бояджиев от процеса на Алфред Фосколо. Той също си излязъл през тази 1978 г. и по мнението на Валодя бил единственият, за когото си струвало да се положат усилия, за да се изведе от България - легално или нелегално. За целта го свързах със съпроцесника му Фреди, на срещите с когото не съм присъствал. Очевидно разговорите са били плодотворни, защото след по-малко от три години Бояджията пристигна във Франция и се видяхме на Лазурния бряг, но затова ще стане дума по-късно. Понеже усещах, че Макаров е поел някакви ангажименти или най-малкото дал някакви обещания, нашите срещи се разрешиха и накрая секнаха съвсем...

Различни, понякога объркани и противоречиви мисли запълват будните часове на нощите ми, последвани от смислени или безсмислени спорове. Много от нещата, сред които са страхът, предателствата, апатията, чувството за безсилие, примирение и приспособяване към диктаторския режим, нашенците тук и там са склонни да обясняват с турското робство. И още повече – със СССР. Но, с тази логика, как може да се обясни съществуването на болшевишката диктатура в Русия? – С Луната ли? Освен това, в Албания или Югославия няма СССР, но диктатурите си остават непоклатими! От подобни “обяснения” и позовавания на собствената ни история произлиза и днешната прострация! Докато би трябвало да си отговорим най-напред на въпроси от рода: защо е имало турско робство и защо има “съветско присъствие” у нас, а го няма във Финландия например?

Предатели винаги е имало и при определени състояния на духа, като днешните, ще ги има в изобилие. Те биха се снижили и не биха посмяли да предателстват, ако ние бяхме на мястото си. (В това отношение добър пример ни дават южноафриканските негри, които нахлузват обръчи от пълни с бензин автомобилни гуми и превръщат своите доносници и покръстъвци в горящи факли!).

За мен изходът от привидната и общоприемана безизходица е бил и си остава създаването на една действителна и заслужаваща названието си международна революционна организация. Със структури, връзки, специализиране и обучение на бойците с оглед решаването на многобройните предварителни задачи. При това, последните трябва да се градираща и степенуват, като се започне с най-безобидните, които са на границата на легалността и не могат да попаднат под ударите на “силите на реда”, нито да бъдат подведени под съдебна отговорност.

В този период би трябвало да изработим методиката и начините на нелегалната и конспиративна работа, на разкриване, натрупване и споделяне на опита в разобличаването и обезвреждането на инфилтрираните агенти на тайната полиция или на вербуваните от нея капитуланти сред членовете на организационните структури (тройки, четворки, петорки и т.н.) и след това, или паралелно с него, да обмислим и планираме ескалацията на революционните акции.

Но срещу подобен подход при решение на проблемите винаги са се из-

пращали:

- **Опортюнизмът**, който обявява **революционноорганизационния демарш** за авантюристичен. Въпросът за опортюнизма (изобщо и в нашите среди в частност), за неговия произход и същност, както и за идейната борба с него е от изключителна важност за успеха на революционните акции. Затова към него се връщам многократно в споровете ни и в спомените си, но още отсега трябва да заявя, че той е многолик, гъвкав, намазан с шарлан и по-устойчив от треската или хлебарките, защото има своите корени и основания в историята и особено в съвременното властническо и експлоататорско общество, което толерира, подпомага и ако е необходимо, плаща на опортюнистите, без да твърдя, че всички те са предатели, мошеници или гангстери. С техните разновидности ще се сблъскваме непрекъснато и при най-различни обстоятелства, по най-неочаквани поводи, като не забравяме, че окончателното им преодоляване може да настъпи само с края на държавността и капитала, тоест с трайната победа на Световната социална революция над класовото общество.

- **Другият ни враг е неговият близък “обективизъм”**, чиито адепти са “съгласни” с всичко, което си поставяме като цел, но – твърдят те – обективните условия за социалния преврат не са узрели или не са вкупом налице и всяко изпреварване на обективните процеси е обречено на неуспех и следователно, искаме или не, нашето изпреварващо ангажиране в психологическата, физическа, техническа и най-вече в организационната подготовка на революционерите и на революцията е равностойно на провокация спрямо масите, които са ни повярвали...

Определянето на типа на революционната организация, на нейната структура и начин на функциониране, на практическото ѝ изграждане с оглед поставената цел: да се даде решителен тласък на войната на класите, както и усвояването на средствата и методите за водене на тази война, която не е и не може да бъде еднократен акт, нито един “последен и решителен бой”, както се пее в интернационалния революционен химн, зависи изцяло от отговора, който ще получи предварителния въпрос: **Можем ли сами (в смисъл – без чужда намеса) да се освободим? Можем ли да съберем необходимите за победата на социалната революция сили?**

Частичен отговор ни дава историята. (Без да са доказателства, аналозите с националното освобождение от турско робство на Балканските народи, сред които е и нашето, сочат различни отговори на въпроса. За разлика от нас, гърци и сърби извоюваха националната си независимост без чужди армии.) Безспорно отрицателният отговор на поставения въпрос демобилизира, дезорганизира, обезмисля другите въпроси и усилията за тяхното решение, но тук не трябва да имаме никакви илюзии. Съществува коренна разлика между националното освобождение и Социалната революция. Трайната победа в СОЦИАЛНАТА ВОЙНА е възможна само на интернационална плоскост (поне в рамките на соц-лагера, като неин начален и в Евразийски мащаби на следващия етап или в северната и южна части на “Новия свят”). Това, разбира се, не означава, че трябва да скръстим ръце в очакване на “деветия месец” **на световната социална революция**, защото са възможни ситуации, при които от локалната искра може

да се разгори световен пожар или, поради създамата се революционна ситуация (вследствие пораженията от една мащабна война, екологическа катастрофа, финансовата и социаликономическа или комплексна криза) “великите сили” и техните сателити са до такава степен ангажирани с “домашните си проблеми”, че възможностите им за една успешна военна контрареволюционна интервенция във въстаналата срещу социалното и интернационално статукво страна са станали почти нулеви. В такъв случай, изчаквателното бездействие на анархистите във и вън от тази страна би било равностойно на предателство спрямо революцията, защото никой не може да предскаже коя страна, в кой момент и при какво стечение на обстоятелствата може да се превърне в неин “Пиемонт”. Наполеон бил казал: първо да започнем боя, пък после ще анализираме сражението и резултатите от него; но той загуби войната. Такъв резултат ние не можем да си позволим, защото залогът е много голям – бъдещето на човешкия род. Затова всичко трябва да бъде предварително обмислено, преценено и “решено” поне теоретически и в “лабораторни” мащаби.

За да се организира масовият, народен терор за ликвидиране на властта в света са нужни организатори и по-точно МЕЖДУНАРОДНА ОРГАНИЗАЦИЯ ОТ ОРГАНИЗАТОРИ. Нейните и техните начални стъпки минават през идейните трупове на опортюнистическата мисъл и капитулантското поведение. Само ако спечелим тази идейна битка за създаване на интернационална революционна организация, ние ще можем да предизвикаме пробуждането на света на бедните, на ограбваните, на потисканите, на онеправданите, унизяваните и смазваните под “желязната пета” на държавността и капитала. Тогава ще можем да разчитаме, че най-съзнателните, бойките и готовите на саможертва работници, безработни, интелектуалци и най-вече – младите, на които идеализмът е присъщ, ще се впрегнат във възпроизвеждането, разширяването, умножаването на броя на членовете ѝ и в координацията на действията на мрежата от революционни “многогълници”, групи, ядра, тройки, двойки и защо не – индивидуални бойци. И тогава никой и никога повече няма да може да ги потопи в летаргията, апатията, отчаянието, безверието, примирението и безвремието. Тогава, но не по-рано, ще сме завършили най-важната част от нашата подготвителна работа на революционери.

За решението на такава Херкулесова задача аз отдавах изключително значение на нашата революционна пропаганда. Тя трябваше да бъде конкретна, ясна, лаконична, мобилизираща и активизираща различните слоеве и групи на онеправданите и унизените и същевременно съобразена с интересите, разбиранията и светогледа на тези, към които я адресираме. Защото навярно Раят се представя за свинята като една огромна кочина, в която сламата се сменя през ден и копанята е пълна винаги с ярма и цвик. И ако в пропагандата си ние кажем на свинята, че в магазина няма кафе или че шоколадчето от 50 гр. струва един лев, с това едва ли ще я развълнуваме и още по-малко ще можем да я накараме да строши вратичката и да излезе от кочината “на свобода”.

По тези и редица други въпроси нашите спорове с Хаджията продължиха и след завръщането му от Еус през октомври. Основното в разногласи-

ята ни се свеждаше до това, че с него виждахме по различному нашите задачи и едни и същи събития ни караха да реагираме различно, често несъвместимо!

До остър спор ни доведе моето настояване за смяна на формата на “Наш път” по подобие на “АКР”, за да се улесни нелегалното му изпращане в България. Съпротивата на “Балкански” беше сломена на събранията ни, където той отново изгуби мнозинството, след като сам, в името на организационната ефикасност, бе поискал да премахнем от практиката си принципа на единодушието.

Тези сблъсъци обтегнаха отношенията с моя съидейник и можеха да доведат до окончателно скъсване на “дипломатическите” ни отношения с Хаджията, което аз считах за преждевременно. Имаше дни, в които ние не си говорехме. Затова, наблюдавайки растящите напрежения, които съпътстваха нашите спорове и възможната експлозия, на която ѝ трябваше само една искра, аз реших да си потърся квартира и сложа край на враждебното ни съжителство под един покрив. Потърсих си квартира и с помощта на приятеля на Катя Гюлеметова – Сантос Шемтов, наех едно студио на улица “Шардон Лагаш” в XVI арондисман, недалече от предишното жилище на авеню Версай. Това стана чрез агенция за продажба и отдаване на жилища под наем. Цената беше солена, но още поносима – 1500 франка или около 1/3 от заплатата ми на програмист във Вагон Ли. Студиото, което наех се намираше точно под това на Сантос, с когото сбирките ни зачестиха. Когато казах на Хаджията, че го напускам, той отговори с лице натежало от споровете ни, че “не ме задържа”. Колко близо до разрива бяхме стигнали, свидетелстваше отказът му от последните 500 франка “символичен наем”, които му плащах ежемесечно. За него това беше лишаване от минимален, но допълнителен доход, който се прибавяше към сравнително ниската му пенсия. Като че ли чашата на влошаване на отношенията ни преля, след като беше принуден от организацията да променим формата на “Наш път” с оглед пренасянето му в България. Той преглътна “поражението” си, но затаи своята неприязън, която щеше да се превърне в отмъстителност след време. Така и не можах да си обясня защо се противопоставяше толкова дълго на засилването и общата работа с другарите от България. Че копоите можеха да зачестят наблюденията си и следенето на някои от тях, това беше неизбежно при едно видимо засилване на активността ни, но това ми се струваше незначителна цена, която трябваше да заплатим, ако не искахме да изменим на революционния си дълг. В отговор на саркастичните му подмятания, че е лесно да бъдем революционери в луксозните парижки кафенета, не му посочих историческите примери за дейността на всяка наша емиграция от времето на Бакунин насам, но му казвах с нужната острота, че той, със своя опортюнизъм и конформизъм, е един от главните виновници за това, че досега не сме създали с помощта на младите ни другари от Запад групи за ответни удари спрямо инквизиторите и палачите в “отечеството”. Тези схватки ставаха и публично на нашите събрания, където болшинството изразяваше своето недоволство от стерилния организационен живот и от имитацията на дейност, което правеше невъзможно “мирното

съвместно съжителство” между концепции за борба с диктатурата, които бяха несъвместими.

Макар че при Хаджията и в новото ми жилище вече разполагах с душ и телефон и вижданията ми с моите кумци от Брюноа се бяха разрешили, от време на време ги посещавах, докато един ден те не изрекоха обвиненията си, че са били арестувани заради писмото, което бях писал до Макаров от емигрантския лагер край Триест. Това ме жегна и аз не им останах длъжен, още повече, че те знаеха много добре истината, вписана в отправените им обвинения по делото... Посочих тези документи от разработката им, които се цитираха в обвинителния акт на мамзел Льов. Сред тях и глупавата идея на братовчедите Макарови да използват като прикритие за легалното изпращане на “опасните” книги Института на Валодя и особено разменената кореспонденция между тях, както и тази на Ялчанинов с Катята. Те бяха напълно достатъчни за копоите, за да започнат своите “агентурни и технически мероприятия” година-две преди да ги арестуват. “Конспиративните” писма бяха неоспорими доказателства за внасянето на “Там-Сам-Издат”-ската книжнина и копоите ги бяха класирали в своите “досиета”, заедно със снимки на колетните пратки, далече преди моето отпътуване през границите. Те са чакали само подходящия момент за “реализацията” на тройката Макаров, Катята и Беляковски, като ме свържат и мен в един “шпионски” процес с тях. Моето бягство всъщност ги бе спасило от по-тежки обвинения... За мое нещастие, преди да стигнем до разтрогване на нашите отношения, когато им гостувах и закъснявах, те ми предлагаха любезно кабинета-спалня на недобития френски аристократ г-н Дюпюи, любовник на мамаша Натали и баща на Катрин, когото майката беше “легендирала” като загинал на Източния фронт боец срещу болшеvizма по време на Втората световна война. Впрочем, тези лични драми и отношения ме интересуваха слабо, но в спалнята на г-н Дюпюи, който се беше оттеглил от живота на семейни начала поради “болест”, се намираше голямата му старинна библиотека, в която книгите не бяха изтрупвани от праха десетки години. В тази обстановка, една вечер се събудих с раздираща и задушаваша кашлица, която на първо време допусках, че може да е и магарешка.

От тази нощ тя не ме напусна, страдах от нея денонощно, въпреки сиропите и различните лекарства, които се предписваха в подобни случаи. Лекуваше ме д-р Тошо Митев от Вуалан, който ми бе станал нещо като личен лекар. Задавашата кашлица не стихваше и правеше впечатление и на колегите от “Вагон Ли”. Даже Фоци ме посъветва да се заема по-сериозно с лечението си и ако трябва да постъпя в специализирано болнично заведение. Отказвах, защото не исках да започвам трудовия си стаж с дълги отсъствия по болест – още не бях подписал двугодишния трудов договор и въпреки благосклонното отношение, шефовете можеха да ми благодарят за нашата “колаборация”, да ми кажат, че “засега не се нуждаят от услугите ми” и че “ще ми се обалят в първия момент, в който ще имат нужда от моята компетентност” (което означаваше да чакам писмо от умрял при съвършено неизгодни условия). Така мъчителното ми боле-

дуване на работното място продължи близо три месеца, като моята упорита кашлица предизвикваше съжалителните споглеждания на колегите. Чак когато ми беше връчена заповедта за редовно двугодишно назначение, започнах по-сериозни медицински прегледи и изследвания. Не знаех защо, но лекарите, при които ме изпрати Тошо Митев за консултация, не бяха наясно с диагнозата и назначаваха все по-прецизни и ескалиращи в сложността си процедури, от които се разбра, че имат съмнения за раково заболяване на белите дробове. Започнах да мисля за “отвъдното” и единственото, за което съжалявах, беше незавършената ми работа и откритите сметки с диктатурата, които оставаха неуредени. Както и да е, почти уверен в непогрешимостта на тукашните Ескулапи, които продължаваха своята “ескалация”, аз започнах да обикалям различните си приятели и познати, за да се сбогуваме. Съжаленията им, искрени или фалшиви, започваха да ме дразнят и ставах по-язвителен. Някой ме посъветва да си взема отпуск по болест и да сляза на Лазурния бряг, където чистият въздух и климатът можеха да успокоят кашлицата ми. Речено-сторено, бях икономисал известна сума, а лекарите ми дадоха десет дни по болест, след което в началото на ноември взех бързия влак и заминах за Мантон, където се бях озовал след напускането на емигрантския лагер в Латина преди една петилетка и нелегалното преминаване на италианско-френската граница. Отседнах в приличен хотел и си направих план на закъснялото ми “летуване”. Понеже живеях с мисълта, че това ще е “последният ми рейс”, реших да посетя прощално красотите по брега. В крайна сметка и аз имах право, след всичко преживяно, на едно шляене по скъпите курорти – спестяванията ми бяха ненужни, тъй като “ковчезите нямат джобове”. Прегледах картата на департаментите Алп Маритим (6) и Вар (83), в които се простираше Лазурният бряг в югоизточна Франция от град Мантон до Тулон.

В Мантон отидох в най-североизточната част, край скалистия бряг, по който лазирахме през нощта, за да избегнем срещата с граничната полиция. После се разходих из града, който по това време наброяваше около 25 000 жители. Привлече ми вниманието собствената му физиономия, в чийто център се издигаше църквата “Свети Архангел Михаил”, строена още по времето, когато Мантон е принадлежал на княжество Монако, части от чиято територия са били присвоявани от французите. Доколкото разбрах от туристическите диплянки, самият Мантон е отнет от претърпялата поражение във Втората световна война Италия и сега се нарича “Перлата на Франция”. Разхождах се по улиците на града и към обяд ангажирах легло в хотел “Ривиера”, където пренощуването струваше едноседмичната ми заплата, но сега, мислех, нямаше нужда да правя тънки сметки. След това се наобядвах, като владишко чедо, в ресторанта на хотела. Апетит не ми липсваше, а и кашлицата ми се успокои, което отдавах на тукашния климат. Температурата беше истински пролетна и тръбваше да си сваля самото на дебелия ми велурен сив костюм. След обяда се разхождах из парковете, разглеждах красивите сгради – хотели и частни домове на богаташи, – разположени като дъга около морския залив, чак докато се изморих. Купих си от една книжарница карта на

региона с двата крайморски департамента и от онези рекламни книги за градчето и някогашната столица Монте Карло, които се продаваха във всеки курортен град и се прибрах да почивам и да прочета “гидовете” за ориентация. Привечер излязох отново, като си прибрах емигрантския паспорт от рецепциониста. Поради сезона, посетителите бяха рядкост, но неоновите светлини бяха запалени. Поглъщах с жадни очи красотите на Мантон, които може би нямаше да видя повече. Мъката ми беше по-скоро яростна, защото май щях да си замина от грешната земя, без да видя раздаването на възмездие и утвърждаването на справедливостта, в което мечтаех да взема участие. Спах в пухени завивки и отворен прозорец, защото пуснах парното за малцината си клиенти. На утринта се събудих рано и след като погледнах регионалната карта с Лазурния бряг, реших да прескоча Монако, Сан Ремо и Ница, познати ми от филмите и да се отбия в тяхната европейска столица Кан, където се провеждаха ежегодните филмови фестивали и се раздаваха наградите за артисти, режисьори и сценаристи.

Ж.П.-билатът ми беше с право на престой в кой и да е пункт по маршрута, който бях избрал, за колкото време исках в течение на два месеца, но аз щях да се прибера доста по-рано, защото на 13 ноември имах randeу-преглед от асът на френската онкология професор Израел (наверно пак еврейин).

И така, прощалната ми обиколка на “Лазурния бряг” през ноември 1978 г. ме отведе до Кан. Прилично облечен, с пари, които не пестях, скучаещ в градовете на Ривиерата – бях почти като буржоа. Влакът спря на гарата. Заклучих куфара си в каса № 309, пресекох две улици и се озовах в морската градина. В тоя сезон имаше палми, цветя, старци и... бюстове. Приблизжих първия и прочетох: “На датския крал Християн X-и, почетен гражданин на Кан.” Вторият – “На негово Величество Едуард V-и, желан гост на Кан”. Престанах да чета – сигурно всичко беше от този род. Стана ми противно да бъда нечий почетен гражданин и оскърбително заради човешкото раболепие, проявено към посещаващите инкогнито курортите царствени идиоти, чиято единствена заслуга към Кан е, че коронованите особи са профуквали бая пари от листата на дворците в казината около рулетките и за “услугите” на висококачествени френски и инородни проститутки.

Отсреща беше хотел “Мажестик”, но на входната врата пишеше, че щял да бъде отворен на 11 ноември. Изпуснах един клиент, който приличаше на пропаднал руски аристократ... Вместо петзвездния, намерих един в покрайнините, който работеше и сега за дребните буржоа, които не можеха да си позволят лукса да отседнат тук в разгара на туристическия сезон...

Кан (Cannes) беше един от най-известните градове на френската ривиера с население около 60 000 жители (по данни от 1977 г.) и площ от 19,62 кв. км. Сравнително малък по броя на жителите си, той притежава музей на историята и изкуствата, в който се съхраняват експонати от праисторическо време до днес. В замъка-музей има предмети от тихоокеанските Коралови острови, перуански реликви и грънчарски предмети от маите.

Интересни са още морският музей и този на фотографията. Кан е пълен с луксозни магазини, хотели и ресторанти от най-висока класа, вследствие прочутия филмов фестивал, който се провежда ежегодно, обикновено през май, като началото му е поставено през 1939 г. Тогава е нашествието на лигльовците и лиглите на световното кино – тези, които са нужни на господарите на света, за да баламосват публиката от галерията. В Кан се организират и карнавалът на ривиерата (парад по улиците на града за отбелязване на 21-дневния период до Сирни Заговезни), международен фестивал на игрите (бридж, табла, белот, шах и др.), международен фестивал за актьорско изпълнение (изпълняват се комедийни скечове и спектакли), международно изложение на луксозните пътувания (събират се туристически агенции от целия свят, които предлагат луксозни екскурзии и почивки) и фестивал на фойерверките (изключително шоу, което се провежда всяко лято в залива на Кан). Тоест, това е място за забавления и “отмора” на богаташите и за оглупяване на модерните роби, които могат да ги наблюдават през “витрината” на телевизията. Отдавна вече няма филми със социално и не дай бог – революционно съдържание. Всичко трябва да е красиво, изящно, мазно и не смущаващо ничие храносмилане. Повъртях се още два дни из това “благословено от бога” – „идол на глупците, на човешките душмани” място „на лъжците, на безчестните тирани” и побързах да се отдалеча от него, защото, въпреки сезона, авоарите ми се топяха с всеки изминат миг.

Оттам, в петък на 10 ноември си прибрах куфара и продължих за Тулон. Исках да се сбогувам с Антон Машев, който ми беше гостувал заедно със семейство Фосколови, докато още живеех на авеню де Версай и от когото бях останал с добри впечатления. Той беше от един процес с Фреди, но Тони бе успял да избяга година преди ареста заедно с годеницата си Лидия с лодка с гребла от Созопол през Черно море за Турция. Отново предадох куфара си на багаж, като се ядосвах, че го бях повлякъл със себе си, след което взех корабчето от Тулон, което ме стовари за половин час на пристанището на курортното градче Сен Мандрие с около 4000 местни жители, отстоящо на петнадесетина километра върху полуостров от другата страна на залива на Тулон, който имаше особена насечена от морските вълни форма. Попитах за вила “Созопол” и скоро намерих семейство Машеви. Тони се беше прибрал от работа. Той се занимаваше с инжектиране на дървените греди на жилищата в областта с някакви химикали, които изглежда бяха отровни и съкратиха живота му. Казах им, че идвам да се сбогуваме и че бих желал още тази вечер да потегля за Париж, но те настояха да остана за неделната сутрин. Като че ли стопанинът ми съчувстваше искрено, без да знае, че след двадесетина години ще ме изпревари в онова пътешествие, от което никой не се е върнал. Предпочетох да не говорим за болести, казах им, че единственото, за което съжалявам е, че няма да мога да дочакам края на тиранията и поведохме дълъг разговор на тази тема, чак до полунощ. На другия ден се събудих рано с решението да отпътувам. Казах им на закуска, че не ме свърта и искам да се приготвя за прегледа на 13-и. Домакините уважиха желанието ми и Тони дойде с мен да ме изпрати до тулонската гара. Влакът щеше да

пристигне късно вечерта в събота в Париж. В квартирата си се прибрах към полунощ.

През неделния ден имах сили само да се изкъпя и го прекарах в леглото, в препрочитане на глави от първия роман на Зиновьев - "Зияющие висоты". Бях изморен и не ми се виждаше с други. Щях да го сторя след окончателната диагноза.

В понеделника взех влака за Вилжуиф (Еврейски град) където се помещаваше онкологията в Института "Гюстав Руси" на № 39, bis Rue Camille Desmoulins, 94800 Villejuif. Там се обадих на колежата на д-р Митев - доцент Шурулинков, наш приятел анархист, който ме представи на професор Израел. След като прегледа многобройните изследвания, изслуша историята на заболяването и ме преслуша и оскултира, професорът, който беше между 55 и 60 годишен, с оплешивяла вече глава, голямо чело и трибъгълно лице на типичен интелегент с не до там типичните черти на расата му, ме запита:

- Кой идиот Ви изпраща при мен?

- Ваши колеги – отвърнах в същия тон.

- Вие нямате никакъв рак, само един алергичен хроничен бронхит. Заболяването не е банално, но ще трябва да спрете пушенето и ще вземате в продължение на една седмица антибиотика, който ще ви предпиша.

Той ми даде рецептата и на сбогуване каза след десетина дни да отида на контролен преглед. От гърдите ми се смъкна някакъв товар. Излязох от кабинета му, като на криле и отидох до близката аптека. Наистина, още в първите два дни почувствах облекчение, кашлицата намаля и в края на седмицата спря съвсем, чувствах прилив на физически и духовни сили от "приятния гъдел, че още живея", както е казал поетът.

Следващия понеделник бях на работното си място, като да не е било нищо. Рику, Фоцзи и някои от колегите се зарадваха, виждайки ме отново сред тях. Поех възложената ми нова програма и съобразно предначертаната стратегия се справих със задачата в максимално кратък срок, за което полу нашега, полу наистина Рику ме поднасяше, наричайки ме "Стаханов"... Работата вървеше, но трябва да призная, че от десетчасовия работен ден се чувствах доста уморен и негоден за друга работа, което се виждаше и от оределите ми статии за емигрантските издания през тези две години. Надявах се, че оценен от шефовете си, след като съм ги въвел в заблудението, че не ме интересува друго, освен програмирането, скоро ще мога да премина на друг режим на работа, в който, справяйки се с възложените ми задачи за 3-4 часа, ще разполагам с времето и силите си за част от това, за което бях станал емигрант и щях да мога да приложа на "работния си пост" стария лозунг от лагера-затвор на Белене: "Пилей време, пести сили!"

Поради горната "стратегема" и тази година няхах време, нито желание за празнуване и за новата година останах сам, отклонявайки всички покани на приятели или колеги за коледните и новогодишни празници за 1979, за да не съм бил сам през празничните нощи. Навярно бяха искрени в съчувствията си, но аз няхах нужда нито от тях, нито исках да бъда съжаляван...

Тази ми начална претовареност в работата не беше в състояние и не можеше да потисне дълбоките ми интереси, които придаваха смисъл на съществуването ми. Само няхах време да продължа дневниците си и в тефтерите от това време бях записал само отделни мисли и хрумвания, имащи отношение към темите или главите в останалата ненаписана книга на живота ми...

Влезлите в ползрението на полицейските служби трудно могат да избягат от наблюдението и обонянието на палашите, освен ако имат солидна организация, която да им осигури подслон и храна в нелегалност. Оставайки легални, за тях оставаше открита само възможността за "легална" пропаганда и агитация. Но за младите революционери няма нищо по-лесно от това да действат в нелегалност, оставайки "добри граждани, глави на семейства" и трудолюбиви волове, които днес наричат "работохолици". Достатъчно е да си изберат една роля за пред публиката и да се придържат стриктно към нея там, където работят или учат. Това е възможно най-идиотската роля, която ще им създаде най-доброто реноме пред управляващите идиоти и тяхната полиция. Тази "игра" обаче е невъзможна за предадените и вписаните в полицейските и съдебни картотеки, освен ако се снабдят с фалшива идентичност или с въвеждане на копоите в заблудение, правейки се на умрели лисици и с цената на морални компромиси.

В емиграция революционната пропаганда и дейност са възможни, ако нямаме различия по отношение на крайната цел – Социалната революция и в подбора на средствата за реализирането ѝ – словото и оловото или книгите и оръжието. Това предполага само сходни оценки на текущия момент и на съгласуване на свързаните с тях стратегия, тактика, организационна дейност, средства и методи на борба. Но това "само" често ни разделя много по-силно от принципните различия, защото без дела последните остават кухи и красиви фрази...

Апостолът не трябва да си мисли, че това, което го впечатлява или възхищава, предизвиква същите реакции у тези, към които той адресира своето слово! Трябва да се изследват най-внимателно нивата в развитието на съзнанието и желанията, и с оглед на това да се прави диференцирана пропаганда без нагаждане към свинския вкус и без абсолютизиране на нашия собствен. За да не изпаднем до свинско ниво, изследванията и писанията ни трябва да се насочват към по-развитите сектори на масите във всеки даден момент!

1979

След почти петгодишна настойчивост от моя страна, Хаджията отстъпи и от 1 януари 1979 г. "Наш път" промени вида си с оглед изпращането му в България. Той щеше да излиза на 4 страници, върху тънка хартия

формат А3. Още от първия му брой обаче се видя, че от промяна се нуждаеше и съдържанието. Сам, при положение, че работех, не можех да се справя с тази нелепа задача, а и не виждах смисъл в това да го превръщам от Хаджиево в „мое“ списание. За съжаление, сътрудници липсваха – редакторът ги беше разгонил в прежните години и сега излизаха 4 – 5 „анархистически“ издания („Балканска дума“ на д-р Мутев от Швейцария“, „Култура“ на Кирил Яначков, „Изток“ на Кольо Тенджерков, а д-р Митев участваше в издаването на френски език „Червено и Черно“), като нито едно от тях не беше на необходимата висота, поради разпокъсване на силите и патологични амбиции за себеизява. Срещу това, аз предлагам материалите да излизат под строгия контрол на една редакционна колегия, без подписа на авторите, но това не бе прието, под претекст на липса на ефикасност и експедитивност и „бягство от отговорност“. Организацията реши да възложи на мен събирането на средства за вестника, което беше отбелязано в малко каре в долния десен ъгъл на последната страница. Събранието предложи Хаджията да изложи програмната декларация на „Задграничния съюз – колективен член на Федерацията на Анархокомунистите в България (ФАКБ)“ /отбелязвам изрично този факт, към който ще се върна по-късно, във времето, когато Хаджиев-Балкански започна своята безскрупулна и безцеремонна фракционна борба/. Аз трябваше да формулирам задачите на вестника.

В резултат, бе отпечатана една лишена от логика и кохерентност, противоречива, беззъба, опортюнистическа декларация, която не издържаше никакво сравнение дори с „преамбюла“ на моята проектопрограма на ФАКБ от 1973 г., която съм публикувал в началото на тези емигрантски спомени. Отказах се да пренеса програмния ни спор в организацията, защото Хаджията я шантажираше със заплахите си, че ще я напусне. Но, понеже в качеството си на негов „негласен отговорен редактор“ той си позволяваше, като крояч, да съкращава, префасонира до неузнаваемост дадените му материали или направо да ги отхвърля, аз си купих за 4000 долара една електронна пишуща машина от фирмата Ай-Би-Ем (IBM), която беше своего рода „прадядо“ на днешните настолни компютри. Тя можеше да запамятава, позволяваше корекции на набрания и съхранен в паметта ѝ текст и изравняваше колоните отдясно. Въоръжен с нея, аз започнах да му предавам готови за печат мои текстове в окончателния им вид, които той не можеше да прекроява със своите шмекерски обяснения. Още повече, че се оплакваше от многото работа по набора на статиите и документите, а аз му... помагах. Той преглътна това ни сътрудничество и макар с мръщения, отпечати в едно антрефиле на първа страница на януарския брой на 1979 г. (28-а) от III серия на „Наш път“ ЗАДАЧИТЕ, които възпроизвеждам изцяло, за да бъдат ясни за всички заетите позиции, тяхното развитие и бягството от доброволно поетите задължения, когато бурята надвисна неумолимо върху „лагера на световния социализъм“:

„НАШ ПЪТ“ си поставя за задача да влезе по всички пътища и пътеки в България и да посочи изход от днешната адска безизходица, в която диктатурата на туземните куизлинги - живковци-джуровци-

стояновци и тяхното раболепие пред колонизаторите от Москва - са довели трудовия народ.

Нашите средства са нецензурираните и нефалшифицираните информации за събитията в света и отражението им върху настоящето и бъдещето на страната, на Балканите и в концлагера на „мира, тишината и социализма“.

Главното ни оръжие са нашите идеи, които представляват програмата на Социалната революция, към която, пряко всички противодействия, отива целият днешен свят. За талантливото им и красиво изразяване ние имаме нужда от майсторите на перото, за чието сътрудничество апелираме! Нека талантите престанат да проституират с имащите властта и плащащите в брой! Защото времената на Страшния съд наближават!

Лостът, с който ще се отмести скалата на диктатурата, приковала снагата на всеки труженик към робството, се нарича революционна организация. На нейното изграждане, начини на действие, конспиративна техника, стратегия и тактика, в сложната и динамично изменяща се обстановка, ще бъдат посветени главните ни сили. В това отношение „Наш път“ е само едно от звената, свързващи отделните ядра на революционната организация от двете страни на границите.

В работата за решаването на тези задачи ние призоваваме всички наши другари, работници, селяни, войници, студенти и ученици: НА БОРБА!

Книгата и оръжието ще спасят света!

Бъдещето принадлежи на младежта и на смелостта!

Да живее Социалната революция!

Такива апели оставаха глас в пустиня, защото младите роби бяха възприели от бащи и деди друга вековна „мъдрост“: нека сме си живи, пък ако ще и да ни онож.!

Новата 1979 година започна с Иранската революция. Нейната предистория беше започнала преди четвърт век, когато избраният от парламента министър председател Мосадък започна серия демократични реформи и национализира британската петролна компания. В отговор американските и английски служби направиха неуспешен опит за преврат, в резултат на което шахът Мохамед Реза Пахлави напусна Иран. Техният втори опит се оказа успешен и върна шаха на престола. Мосадък беше арестуван и прекара три години в затвора. Тези събития се разгъваха, докато бяхме в софийския затвор и още веднаж показаха, че президентът (по него време Айзенхауер) и американското правителство, от които не само земеделци очакваха „кръстоносния поход на свободата“, поддържат най-ретроградните режими. С тяхната помощ шахът се задържа още цели 25 години на власт до следващата революционна вълна, оглавявана от намиращия се във Франция, като емигрант, айятолах Хомейни, която вкара милионни маси в акция и ни вдъхна нови надежди за дестабилизация на статуквото, чрез едно ислямско домино от въстания в Средния и Близък изток. Само че това не влизаше в сметките на САЩ и те въвлякоха своята иракска

марионетка Садам Хюсеин в осемгодишната война срещу Иран, която завърши с “пат” и изчерпи иранския революционен потенциал. В Иран се утвърди теократичен режим, шахът умря от рак при своите американски покровители, а регионът бе усмирен, въпреки локалните, по-скоро словесни, избухвания срещу американския империализъм. Моите несбъднати очаквания от това време са отразени в статия във февруарския брой на “Наш път” (1979) за Иранската революция. Междумременно Хаджията побърза да вземе своя реванш, като започна да пълни новия формат от 4 страници със своите скучни опортюнистически тези, обезсмисляйки усилията за изпращането му в България. В серия статии, озаглавена “По стъпките на Декларацията”, в които разстилаше отделните й фрази върху цели страници, той повтаряше в различни варианти своите програмни “Основи на безвластието”, писани още в далечната 1959 г.; а аз, притиснат от работата си, няхах време да му отговарям и не виждах смисъл да се надвиждаме на емигрантското бунище. Започнах да пиша още по-рядко, след като си беше позволил да префасонира до неузнаваемост статията ми по случай 100-годишнината от раждането на Троцки. Само в петъчните събрания се противопоставях решително на патриотарските му писания по македонския въпрос, защото възнамерявахме да ползваме някои македонски канали за изпращане на отделни наши брошури, третиращи кардинални проблеми на Социалната революция в България. По този повод предложих и организацията одобри адресирането на следния ПОЗИВ:

Македонски народе,

За твоята свобода си дадох главите мнозина анархисти в борбата срещу робството на чужди и “свои”. Достатъчно е да си спомниш за солунските атентатори Орце поп Йорданов, Константин Кирков и другарите им.

Днеска българските анархисти се обръщат към теб с апел да помогнеш в разпространението на тяхното слово отвъд източната граница. На това слово е отсъдено да изиграе своята последна роля в двубоя с кървавата ретроградност на диктаторския режим на Димитровци - Червенковци – Живковци, наследник на “идеалите” и шовинистичните попълзновения на българската фашизоидна монархия.

Дерзайте, македонски братя! Балканите ще бъдат свободни в една братска Федерация на всички населяващи ги народи!

Федерация на Анархокомунистите от България

Издадохме и разпространихме в хиляди екземпляри, като съвместно издание на ФАКБ и FAI (Федерацията на анархистите от Иберийския полуостров) юбилейна пощенска картичка “в чест” на 40 години от сключването на Пакта между национал-”социалистическа” Германия и СССР и по случай 90 години от рождението на Адолф Шикългрюбер и 100 – от това на Йосиф Джугашвили.

Зает в работата си, макар и по-рядко, след нея се виждах и с Ценко, който ми подхвърляше, че и аз съм на път да напусна попрището на револю-

ционерата и да последвам мнозината лекари, архитекти или инженери сред емиграцията, които със самочувствието на “успели хора” се отбиваха от време на време при него и даваха повече съвети, отколкото пари за каузата. Всъщност, бях разрешил срещите ни, защото вече знаех всичките му многократно повтаряни житейски и политически истории или “локумите”, които можеше да разтяга с часове. Все по-трудно ми се удаваше да насоча разговорите ни към по-задълбочен анализ на текущите събития, които и той следеше с изострено внимание. Казваше, че е изморен и предпочиташе спомените или клюките и интригите в емигрантското гето. Отбивах се в “канцеларията” и за да видя някои от новопристигащите от България емигранти, на които той и д-р Моллов помагаша да си уредят документите в префектурата, а после и във “Френската служба за емигранти и безотечественици”, търсещи политическо убежище (OFPPA). Сред новите бяха майка с непълнолетната си дъщеря, която Коста беше взел под свое покровителство, за да я предпази, както казваше, от практикуването на най-древния занаят и може би да се ожени за нея, “като порастне”. Ако вечерта Ценко беше зает или имаше “важни държавни срещи”, в традиционната ни разходка по Шанзелизе бивах придружаван от Коста, който ме информираше за “дейността на оглавяваната от него младежка секция на БОД”. Понякога се отбивахме в “Макдоналдс” и в разговорите ни той защитаваше безрезервно линията на Ценко и на БОД, в чието ръководство заемаше отговорния пост на ръководител на “освободителната младеж”. Един ден Председателят на БОД ми съобщи, че Коста Стоянов е арестуван заедно с момичето при опит да разбие и обере касата на гишетото в една от спирките на Парижкото метро. Тонът беше отново обвинителен, “загдето съм му го натресъл и компрометирал”. Отговорих, че не аз съм го взел на работа, нито обявил за “шеф на младите емигранти”. Със спасяването им се зае д-р Моллов. Момичето беше освободено, а Коста осъден на една година с експулсиране от Франция след излизането си от затвора. Красимир Пеев, който беше станал “издател”, дявол знае на чия издръжка, също изостави работата си в редакцията на “Бъдеще” и се наложи реорганизация, като наборът на статиите беше поет на първо време от Тончо Карабулков, а Благо Сламенов дойде от Триест в Париж, за да се заеме с печатарската работа, с подвързията, обрязването с “гилотината” на книжките на списанието и с експедицията им до абонатите, библиотеките и в България, когато за това се удаваха случаи.

Междувременно, с писмо от Гърция получих неочакван хабер от бившата ми съпруга и бъдеща дисидентка, което ме разсърди, но не можех да й изпратя своя отговор – такова беше изричното й желание. Връчих й го лично в Рим през 1982 г. при едно от следващите й пътувания в чужбина. Бяха започнали да я пускат да пътува свободно на Запад, докато на други не им даваха дори открит лист за забранените зони, които ограждаха южните и западни граници на страната.

Писмото гласеше:

Мили Георги,

Твърде много години минаха, за да може това писмо да свърже 1973 с 1979 г. Все пак реших да ти пиша, за да изясня някои неща, които не са без значение нито за мене, нито за тебе! Надявам се да можем да се разберем достатъчно добре. Да започна от края – за пръв път съм в Гърция и нямаше да ме пуснат, ако нашият директор не беше гарантирал за мене. Ти знаеш, че моето връщане в София се дължи на Д.С.Лихачов, който се обърна лично към Т.Живков с **молба и с гаранция, че никога и при никакви обстоятелства няма да установявам връзки с бившия си съпруг**, така че сега в известен смисъл отстъпвам от дадената дума, но се надявам, че няма да ме караш да съжалявам за това. Пиша ти, защото съм твърдо убедена, че около тебе, в непосредствена близост има човек (или хора) свързани с България и че информацията им за твоите лични и др. работи е много точна в София. (NB: Интересно, откъде тя знае тази информация? и за нейната достоверност? Иначе, работата миришеше отдалече на едно от онези “активни мероприятия” на копоите, с които целяха да всеят недоверие и подозрителност между емигрантите.) Моля те да не коментираш с никого моето писмо. Искам само да ти кажа, че все пак човек би трябвало да поставя в известна връзка това, което иска с това, което действително може. От вуйчо ти разбрах, че са идвали при него **някакви испанци** (NB: Тези испанци можеха да те измъкнат от “родината” в двойното дъно на джипа си, но това са отдавна минали “работи”...), които разправяли, че аз съм била освободена поради твоята заплаха, отправена към посолството и т.н. Ти най-добре знаеш, че това не е вярно и че всичките ти действия бяха насочени към това да утежняят положението ми. (NB: Твоето и на другите “положение” беше утежнено от глупавите ви шегички и безплатни гаргаризирания по мой адрес, подслушвани, записвани, дешифрирани, четени и подчертавани регулярно и прилежно от копоите. Виж в първите 200 страници на том I-ви от тази IV част на спомените ми!) Писмата, това, че каза, че отиваш при Гачев, писмото до Макаров, заради което ме свързаха с тяхната група, показанията на твоята любовница (NB: Ти си поискала Макаров да предаде на ДС “първото” ми писмо, поради което копоите е нямало как да те “свържат” с групата на “Комарите”, а “Скарлетът” не би могла да даде каквито и да са показания, уличаващи те. Виж отново в 200-те страници!), дори това, че за гарант на заема си посочил човек, имащ връзки в КДС и приятел на следователя, който ме изтормози. (NB: Отговорност за плащането на пътните ми разноски с парахода “Мажестик” носи само гарантът! А тормозът” е занааят на “следователите”). Не мога да ти се сърдя за това, че избяга, но не разбирам защо човек трябва да проявява фалишиво геройство, когато е в безопасност. (NB: Аз съм бил много по-дързък лице в лице с копоите и това е документирано от самите тях!)... Колко малко такт и мълчание от твоя страна биха спестили (поне на мене) години мъчение и страх. (NB: Никакви мъчения, които заслужават името си, вие не познавате, а от страха не може да ви освободи никой, освен самите вие, но затова е необходима “Дързост, още веднаж дързост и винаги дързост!” – както казвал Жорж Дантон.) Нещо повече, преди известно време вуйчо ти ми

каза, че ако искам, можеш да ме вземеш при себе си. Сигурна съм, че ако бях казала да, преди то да се беше превърнало в дело, аз щях да бъда пак в Дулово. (NB: **Какъв ужас! Като че ли осем милиона не живеят в провинцията? Такива никога не са и помисляли за истинските нечовешки страдания на “ближните”**.)... Не се сърдя на никого. Животът ми и тъй, и тъй се зачерни, но все пак две деца са една отговорност и много силен подтик за живот (NB: двете деца на новия съпруг.), е, не са милионите или милиардите, но зная, че за всичките 24 часа на денонощието съм потребна на някого, че някой живее чрез мене... Дочувах, че си настанен на хубава работа и т.н. (NB: Тук не “настаняват”!) Мисля си, че ако беше до това само, може би щяхме да се справим двамата. Все пак трябваше да ми се довериш и тогава може би нещата щяха да тръгнат иначе. Но – да свършим с тези минали работи. Още един път те моля да направиш внимателна ревизия на хората, с които дружиш и помислиш кой би могъл да знае конкретно неща за твоите планове относно семейни въпроси, връзки, някои идеи относно бъдещи пътувания и т.н. (NB:????) До такава степен съм сигурна в твоята непредпазливост, че те предпазвам, дори с риск това писмо да ми донесе маса неприятности. Моля те, не го споделяй с Катрин Лвов или с кой да е от старите ни познати... Бих ти писала, ако не са причините, за които ти говорих вече – че се знае всичко за тебе и че съм се свързала с едно обещание!

Желая ти хубав и спокоен живот. (NB: !!!!)

Тъй като писмото получих чрез сестра й, адресирах моя отговор до нея. В него й писах по повод “фалишивото ми геройство, когато съм в безопасност”, че никога – в “родината”, на границата или в чужбина – не съм държал толкова много на живота си, та да не мога да се разделя с него. Писах още, че не бих изпращал никакви испанци през лятото на 1977 г., ако да знаех, че вече се е омъжила. Моите пратеници не биха могли да кажат на вуйчо ми, че нейното освобождение се дължи на заплахите ми срещу посолството, защото дори и да имам възможност да приведа заплахата си в действие, никога не бих го сторил за частни нужди. Чрез писмо, което сте предали на брата на Мики, исках да зная дали Климентина е съгласна да й бъдат изпратени покани за научна работа от тукашни професори и академици, които биха могли да принудят българските власти поне да я върнат от Дулово в София. Нейният отговор беше утвърдителен, ако постъпките са сериозни. Писма бяха изпратени до Солженицин и Якобсон и някои не чак толкова велики светили в нейните науки, като колегата й поп Йоан Майендорф. Последният е отговорил, че ще направи всичко възможно, за да облекчат съдбата й. Скоро след това тя бе освободена. Възможно е да е поради искането на Лихачов. Аз не съм си приписвал никакви заслуги. Още през октомври 1973 г. тя отказа да поддържа каквито и да са контакти с мен, а я интернираха шест месеца по-късно, през март 1974 г. Това стана, защото беше омъжена за мене. За “групата Макаров-Лвов” още в България й бях казал, че с безразборния начин, по който раздава книги на

разните Лилияни и други нейни познати и колеги от института, рано или късно ще предизвика ударите на ДС. Тя отговори, че е възрастен човек, който е в състояние да отговаря за постъпките си.

До последния момент се уточняваха начините на напускането ни на България, но дори да го знаех много преди, едва ли щях да ѝ съобща, защото въпросът за бягството в случай на опасност бе поставен принципно още в първите дни на нашето познанство. По-сетнешните еволюции в нейните настроения и решения се отнасяха до нея, а не до мен. В началото тя казваше, че е готова да върви с мен “до края на света”, после, че не може да остави майка ви, работата си и колегите си и накрая, когато знаеше, че обръчът около мен се е затегнал достатъчно, ме питаше: “Батко, защо не им избягаши от ръцете на тия мръсници, за да се изядат?” Казах ѝ какви ще бъдат последиците за нея от моето бягство и ѝ предлагам да се разведем формално. Отговорът беше, че във вашия род нямало разведени и че дори и да избягам, на нея нямало да ѝ направят нищо, понеже времената били други, баща ви бил комунист и т.н., и т.н. За съжаление, мнозина (и тя сред тях), с които животът ме е свързвал, не придаваха нужното внимание на думите ми или по-скоро не са искали те да бъдат верни...

Завършвах писмото си с поемане на вината за всичко, което ѝ се е случило:

“Нещастieto ѝ го донесох аз, но не в последния ден на общия ни живот, а в първия, когато, въпреки заричанията си, вместо да постъпя като възрастен мъж и да следвам пътя от юношеските си години без всякакви отклонения, тръгнах да се женя. Тоя си компромис и още един-два в моя живот няма да си простя никога. Прошка не моля, защото такава не се прощава. Единствената ми надежда, е че рано или късно, но приживе, тези които направиха ненормален живота на цели поколения и народи, ще платят километричната сметка. И макар и да звучи нескромно, се надявам да им бъде съдник и... палач. Така, чрез възмездieto, на което се надявам да бъдем секирата, малко от малко ще направим по-трудно повторението на трагедии от този род. Така Смердяковците ще разберат, че не всичко е позволено!”

Тази размяна на любезности с Климентина ме освободи напълно от всякакви чувства на виновност и ангажименти. Всеки щеше да продължи по предначертания си път, който, независимо от “епохата”, бяхме свободни да изберем.

През лятната ваканция на 1979 г. патриотарските дунанми в София около основаването на 13-вековната българска държава (по “стар стил”) и очерталото се безсилие на всички “сектори” или парцели в емигрантските гробища ме подтикнаха към идеята да напиша своята “АНТИИСТОРИЯ”. Като че ли 220 години след Паисий отново се бяхме върнали в късното Средновековие. Когато напусках страната, си мислех, че ме очаква включването в най-активна революционна дейност. Изминалите

шест години, колкото и чуждо да беше това на моя стереотип, ме усмириха, убеждавайки ме все повече, че изживяваме някаква още по-ранна от Паисиевата епоха. Единствената разлика се криеше в динамиката на историческото развитие: една година беше равна, ако не на столетие, поне на 10 години от времето на “тъмния, непознат и бледен монах” от Атон. Първата глава написах за една нощ, но следващите щяха да ми отнемат още толкова години, колкото бяха изминали от началото на емиграцията ми, защото спрях да събирам материали и да обмислям конструкцията и тезите в останалите части. Съпротивата в Афганистан срещу окупаторите от Москва и образуването на “Солидарност” в Полша бяха симптоми на дълбоката и смъртоносна криза на държавния капитализъм, на диктатурата и на нейния империализъм.

Скоро на “съветския” небосклон щеше да изгрее звездата на Горбачов...

След като Хаджията се беше завърнал от лятната си почивка в Еус, към края на месец октомври и двамата получихме покани или призовки да се представим в Префектурата, в българския отдел на полицейската служба, занимаваща се с бежанците и безотечествениците. Оказа се, че Ценко вече е бил там. От него научих, че старият шеф на отдела, с който били близки, се е пенсионерал и новоназначеният му заместник искал да се срещне и разговаря с някои от емигрантите. Взех нашия Хаджия от Клинянкур, за да отидем заедно. Заварих го да облича костюма, който му бях подарил за един Гергьовден. Обикновено той ходеше мърляво облечен, да не кажа, като изваден откъде, а сега се беше издокарал като за сватба, в бяла риза с вратовръзка, с лъснати чепици и пригладена коса, без мазното кепе, с което не се разделяше. Това стана повод за моите закачки, но той ги прие сериозно и се зае да ми обяснява, че трябвало да разбием невярната представа, която враговете били създали за нас анархистите. Явно хуморът ми не бе разбран, затова млъкнах. Метрото ни отведе директно на остров “Сите”, където беше Префектурата, недалече от Notre Dame (Парижката Света Богородица). Изкачихме стълбите до третия етаж и потропахме на вратата на бюрото, към което ни насочиха на входа. Излезе млад 30 – 35 годишен мъж и, след като си казахме имената, покани първо Хаджията. Разговорът им продължи близо половин час и аз се чудех какво толкова може да се говори с един полицай. Когато “мосю Григоров” си излезе, по лицето му беше изписано задоволство, но нямаш време да го разпитвам, защото инспекторът ме въведе с жест, посочвайки стола от другата страна на бюрото му. Започна с баналните въпроси за установяване на самоличността. Представих се като Константинов. Направих го по инерция, а не нарочно. Фликът ме запита не съм ли мосю Жоржиев? Трябваше да му обясня, че Жоржиев и Константинов са “идентични”.

- А, значи Вие сте бил Константинов.

- Защо, това лошо ли е?

- Не съм казал подобно нещо, но съм изненадан. Вашето име съм чувал често, а нямаш адреса Ви. Сега всичко се изясни. Как са анархистите?

- Благодаря, добре – отвърнах, без да питам какво е чувал, оставяйки го

сам да разкрие това с въпросите си.

- Питам Ви как сте в организационно отношение?

Охо, рекох си на ума, ищахът на този джандарин “да фамилиарничим” трябва да бъде пресечен на момента.

- Нямам навик да разговарям с полицаи по организационни въпроси. Ако имате лични, съм готов да ги изслушам.

И се надигнах от стола.

Лицето му се изопна, но той запази самообладание.

- Както желаете, но шом сега не искате да поговорим, ще се наложи да Ви викам втори път.

- Резултатът ще бъде същия, ако поставите въпроси от такъв характер, но, разбира се, ако имате време за губене, може да опитате повторно.

Понеже заведущият отдела не реагира на казаното, аз се запътих към вратата и без да се сбогувам, излязох от бюрото му. Вън ме чакаше Хаджията, комуто предадох краткия ни разговор. Той започна отново да ме съветва как следва да се държа с представителите на властта, но аз му отговорих троснато, че съм пълнолетен и с доста по-голям опит с полицаите от неговия. Това беше първият и последен път, в който представител на френските служби поиска да разговаряме. Никой след него не ме е търсил, нито знаех какво има във френската част от досието ми, а бих бил любопитен да надзърна в него. Най-малко, за да сравня стила и методите на работа на “нашите” и тукашните куки. Взехме си довиждане и с метрото слязох на гара Сен-Лазар, откъдето до местоработата ми във Вагон Ли нямаше и 200 метра. Казах на Фошо, че съм уреждал документите си в Префектурата и продължих писането на поредната програма, която трябваше да предам за перфориране върху карти, за да бъде прочетена и въведена в оперативната памет на компютъра.

От време на време се качвах при моя съсед - българския евреин Сантос Шемтов. Една вечер сварих там една, би могло да се каже, красива “българоезична францужойка, дете на моите години” - мадам Гишар-Темену-га Лекова-Сталийска... етсетера или “Гишарица”, както ѝ казваше Сантос. Добри референции за нея даде и Катя Гюлеметова, която я познавала от България, като бивша снаха на осъдения на смърт от “народния съд” Сталийски - министър на правосъдието в кабинета на Багрянов. Много бързо, прекалено бързо, може би поради продължилата доста години моя самота и аскетичен живот, нашите отношения станаха интимни, което се оказа поредната ми грешка, защото сравнително скоро разбрах и ѝ казах, че няма да остареем заедно. Причините за това бяха многобройни, но, като че ли, решаваща се оказва абсолютната несъвместимост на интересите и на “ценностните ни системи”, както е модерно да се казва. (За малко щях да напиша “духовните ни интереси” – такива тя нямаше!) Започнахме да се виждаме често, обикновено в двустайния ѝ апартамент, който тя също бе наела, като мене. Това, че в момента беше безработна и се оплакваше от невъзможността да плаща наема си, засили в мене “рицарското” желание да помагам на изпадналата в беда “съотечественица” и емигрантка от същата 1973 година. Първоначалното ни съществуване

под различни покриви затрудняваше по-доброто опознаване и поддържаше илюзиите, но разговорите, в които всеки говореше за това, което го вълнува, предизвикаха първите пукнатини в чувствата ни, които поне за мен бяха като че ли дълбоки и без каквито и да са сметки и задни мисли. Скоро трябваше да разбера, че тя е свършено безразлична към дезинтересирани “чувства”, към каквито и да са събития, отстоящи на разстояние от личния ѝ живот и е здраво бронирана срещу всякакви идеали, които за нея, като за бай Ганя, си бяха чист “бош лаф”. Изобщо, едва ли някога и някъде толкова различни хора са се решавали да започнат съвместен живот, но в случая никой не ми беше крив: влязъл в ролята на... Дон Кихот, аз бях влюбен в своята въображаема Дулцинея, докато на среща си имах... вятърна мелница... (Изразявам се в почти неразбираеми метафори, защото истината за връзката ѝ с мене беше нечистоплътна и обидна.) Събитията, които връхлитаха света и работата ми за Вагон-Ли, в която бях потънал, довършиха останалото - те ми пречеха да осъзная, колко чужди, за да не кажа враждебни, бяхме един към друг... За да го проумея, щеше да ми бъде необходима почти цяла година.

1980

В края на 1979 г. медиите съобщиха за нахлуването на “съветската” армия в Афганистан, където била “поканена” от новия генерален секретар на местната компартия Амин, за да му “окаже братска интернационална помощ”. Неговият предшественик Тараки беше завзел властта през съ-

щата 1979 година с помощта на съветската агентура сред афганистанската хунта, по време на така наречената априлска “революция” и започнал “ускорено изграждане на социализма” по известния ни монголски тертип. Последното беше предизвикало редица бунтове и въстания на пострадалите от строителството. Брежнев и апачите му критикували Тараки за допуснатите грешки, но се колебаели дали да го заменят с друга марионетка. По време на честите си посещения в Москва, той бил заместван от дясната му ръка Амин, който си позволявал да го упреква, като “култ на личността” и искал... “възстановяване на ленинските норми на партиен живот”. След поредното си завръщане от Кремъл, Тараки извикал Амин в двореца, като наредил на охраната си да го... разстреля. Амин подозирал, че “бащата на афганистанската нация и на социалистическата революция”, с която бил извършен “скок от феодализма направо в първата фаза на комунизма”, му крои кюляфа

и затова пристигнал в двореца със солидна група свои привърженици от армията и службите за държавна сигурност. Когато засадата на Тараки открила огън по “съратника”, Амин успял да избяга, оставяйки зад себе си трупове на своите придружители. Още същия ден, с армията, сред която имал достатъчно влияние, той нападнал двореца и арестувал президента, като обявил, че Тараки бил отстранен от всички постове на партиен пленум по “здравословни причини”, а през нощта наредил на верните си копои да задушат “култа на личността” с една възглавница. Така перманентната афганистанска социалистическа революция навлязла в нов, по-висш, своего рода хрущовски етап, но тези дворцови “революции” окуражили враговете на народнодемократичната власт, които владеели вече по-голямата част от афганистанската територия. Тогава Амин на свой ред се обърнал също към Москва да му окаже братската си помощ и последната не закъсняла - спецчастите на КГБ, оглавяван по това време от Андропов, който имал опит със справянето с подобни “остри ситуации” още от Унгария през 1956 г., подкрепени от танкови дивизии и бомбардировачи, нахлули в братската страна, за да я “нормализират”. Една от първите операции на окупаторите била шумът на президентския дворец, ликвидирането на охраната и екзекуцията на Амин, който бил обявен за... агент на ЦРУ. След като “рицарите с горещи сърца, хладни умове и най-вече с... чисти ръце” изпълнили височайшата мокра поръчка на политбюро на ЦК на КПСС и лично на Леонид Илич Брежнев, те свикали нов пленум на афганистанската народнодемократична партия и избрали нейния нов генерален секретар, председател на “Революционния съвет” и на Съвета на министрите Барбак или Султан Хюсеин Кармал, когото свалили от поста му чак в епохата на “перестройката” през 1986 г. пак “по здравословни причини”, само дето не го захлупили с възглавницата – нали от Кремъл се разнасяла вонята на “новото мислене”...

Тези полицейски и политически мероприятия обаче, както е известно от историята, с нищо не помогнали на стратегите от Кремъл. С тази планирана като разходка в братска страна операция те се оказали само в началото на една 10-годишна война с афганистанския народ, която щеше да завърши през 1989 г. с „успех“, който далеч надмина американския през

1975 г. във вьетнамската война.

С тези и разгърналите се в Полша събития през настоящата 1980 г., както ще видим по-нататък, кукувицата изкука началото на края на една епоха. Търсейки някакво рационално обяснение в началната и последвалите я години за тези събития, аз бях стигнал до следните, може би не съвсем верни, заключения:

В предишната 1978 г. френската историчка от грузински произход Елен Карер д’Анкос издаде една своя твърде нашумяла книга “Разпадането на империята”, в която обръщаше внимание на ускорените демографски промени в “съветската нация”, сред която внушително нарастваха обитателите-друговерци на “съюзните мюсюлмански републики”, които до края на века можеха да надминат в процентно отношение “истинските великоруси”. Изглежда, изпаднал в паника от демографския взрив и възможната зараза на тяхното население от Ислямската революция в Иран, която като че ли беше на път да спечели нов бастион в Афганистан, Кремъл се бе решил на тази военна авантюра с надежда да изпревари неблагоприятния развой на събитията. Като че ли пак по-същите причини той заповяда на своя български слуга Тодор Живков да пристъпи към “възродителния” експеримент спрямо нашенските турци, за да се създаде хомогенна “социалистическа нация”. В случай на успех Кремъл, изглежда, е възнамерявал да “възроди” с аналогични методи своите стотина милиона мюсюлмани. Акумулирането на другите, много по-кризогенни, фактори обаче доведе в края на Афганистанската война до сгромолясването на Империята на Москва и до откъсването от нея на петте ислямски “съветски” републики, на Украйна, на кавказките и балтийски републики, вследствие на което от Руската империя остана половин порция...

Но, ако не забягваме толкова напред, с военнополойските си операции в Афганистан през 1980 г. така нар. СССР обедини срещу себе си освен САЩ, Западна Европа и Япония и всички мюсюлмански страни и Китай, което не вечаеше нищо добро за неговите властници.

Както споменах, пак през същата тази 1980 г. класовата борба на полските работници откри нов фронт по западните граници на “Третия Рим”, който представляваше смъртоносна опасност вече не само за “Изтока”, но и за “Запада”. След окървавените стачки през 1956, 1970 и 1976 години полските работници успяха с нелегални и полулегални методи да създадат своя десетмилионен синдикат “Солидарност”, от чието революционизиране настръхна целият официален свят. Срещу тази потенциална, но съвсем реална заплаха за интернационалното социално статукво, предсказана още през 1975 година от Хелмут Зоненфелд, се създаде един нов “Свещен съюз” на Свръхсилите от последната четвърт на XX век, в сравнение с който оглавяваният от канцлера Метерних съюз на Великите сили Русия, Австрия и Пруссия, наричан още “Акт за взаимна помощ на християнските монарси” в защита на прокламирания на Виенския конгрес нов “ред” в Европа след окончателната победа над Наполеон през 1815 година, приличаше на пеленаче...

Междувременно, след като връзките ни с Теменуга се бяха “задълбочи-

ли”, тя ме покани да се преместя в двустайния ѝ апартамент. Въпреки настаняването ми при нея, където пренесох и част от книгите си, аз продължавах да плащам наема за студиото на “Шардон Лагаш”, защото исках да имам жилище, в което мога да се оттегля във всеки момент, ако обстоятелствата ми наложиха “измъкване от чувала”. Така започна съвместният ни живот. Тя поддържаше домакинството, а аз ходех на работа във “Вагон Ли”. За наетите от нея служители компанията продаваше хранителни продукти на доста изгодни цени, от които започнах редовно да купувам, особено телешки меса, които тя готвеше. Беше добра готвачка и редовно всяка неделя посрещашме гости, обикновено нейните познати и близки. Чрез нея навлязох и в непознатия свят на гастарбайтерите, които не бяха “изгорили мостовите си с родината”. Това бяха куп нищожества, като синовете на Крум Лекарски, изгърсакът на “видния” сталинист и патриот Живко Ошавков – директор на Института по социология при БАН, Христо Торнев – един хитрец, натурализиран французин по брак с една баба и баща на оженилата се малко по-късно за синчагата на Милко Калев Балев по-голяма щерка, която беше хубавица, стана манекенка в Италия и както се говореше – елитна проститутка, чиято вечер в леглото на милионерите струвала колкото едномесечната ми заплата. След като “социализмът” се срути и Милко Калев Балев се оказа, макар и за малко, в затвора, двойката – манекенка и квазимодо, правещ се на художник, се шляеше по Лазурния бряг с пари от безотчетните фондове на отговорните другари от Политбюро (Калев-Балев беше дясната ръка на Живков и “издател” на многотомното творчество на своя патрон, което по това време вече заплашваше да надмине по обем “пълните събрани съчинения на класиците”). Срещите и разговорите с тази среда имаха за мен отрезвяващото въздействие на армеева чорба.

В хола на апартамента на Теменука пренесох дървените скели с рафтове, по които настанях станалата вече богата своя трета поред библиотека. На гости понякога идваше и нашият евреин Сантос, който, виждайки рафтовете с книги, казваше, че сега апартаментчето ѝ заприличало на... склад. От разговорите ни знаех, че е имала връзка с някакъв френски мафиот, който имал казина по Ривиерата и за когото тя е “работила”. Преди да я уволни, той я завел на Хаваите, от които бе останала с незабравими спомени и много снимки, които показваше на “близки” и далечни. На някои от тях се виждаше и “работодателят” ѝ – едър мъж на около 60-те, с лице „като че ли мечка го е изсрала”. Понеже ми писна от “носталтичните” ѝ настроения, казах, че може да се завърне веднага при него, като за целта ще я снабдя със самолетен билет. Както разбрах по-късно, това било невъзможно, защото “казинаджията” наел вместо нея една доста по-млада вьетнамска “работничка” от прокудените след поражението на американската армия в нейната предишна родина. Въпреки това, той проявил “благородство” и поел ангажимента да плаща наема ѝ, докато се устрои и ѝ подарил и един “Голф-Фолксваген”, с който тя се гордееше безкрайно. Споделяше и намерението си да започне някаква самостоятелна работа в търговията, на каквата имала право, като френска гражданка. Всичко това я превръщаше в очите ми в жертва на мафиотския капитал и засил-

ваше желанието ми да ѝ помогна да заживее “нормално”. По-късно разбрах, че тя бягаше именно от живота на обикновените хора, считайки, че като на хубавица и се полага... принц. Но времето минаваше, хубостта ѝ увяхваше и преко желанията ѝ, трябваше да се съгласи да живеем с моите скромни възможности, но със скритата надежда, че това е временно...

Един ден тя ми каза, че така и така плащам наем, а студиото стои празно, може би ще е по-добре да го дадем под наем на някого, който би се съгласил да го освободи веднага, след 15 дневно предупреждение. Оказа се, че тя беше намерила вече и наематели – семейството на една нейна приятелка от България - Надежда Попова. Наскоро френските вестници вдигнаха шум около това име. Въпросната приятелка беше работила в българското посолство и изведнъж заедно със семейството си бе поискала политическо убежище от френските власти. Теменука ми каза, че приятелката ѝ се страхувала много от отмъстителността на ДС и не желала изобщо да се вижда с българи. Удовлетворих това желание на “Гишарица” (тя носеше това френско име от фиктивния си брак с мосю Гишар, който се бе съгласил да ѝ направи тази услуга срещу прилично заплащане, платено от “казинаджията”), защото наивно си мислех, че у нея е заговорило някакво нормално човешко чувство, накарало я да помогне на изплашената си приятелка. Скоро обаче тя се изгърва и каза, че ѝ вземала по 1000 франка на месец за студиото, в което се беше свряло цялото семейство – Попова с мъжа си инженер и болния им син. Изпаднах в ярост, защото можеха да си помислят, че аз съм наемодателят. Казах, ѝ че ще ги изхвърля и ще се върна в квартирата си, ако тя не заяви пред мен на приятелката си, че парите ѝ ги взема тя. Отидохме на “Шардон Лагаш”, тя влезе при семейство Попови и им каза, че съм отвън, дошъл да взема някои неща от куфара си. Новата емигрантка изпадна в животински страх от моето посещение, а “моята” бакалка изнесе куфара в антрето. Докато ровех в него я чух през притвораната врата да обяснява на Попова, съгласно уговорката ни, че наема го прибира тя за своя сметка, тъй като аз съм се преместил да живея при нея.

Не след дълго се разчу, че наемателката била бивша любовница на Тодор Живков. Всъщност - изнасилена от него при използване на “служебното му положение”. На някакъв бал-банкет, устроен от сатрапа за “техническата интелигенция”, той поканил и семейство Попови, танцувал със съпругата, подхвърляйки ѝ дебелашките си “комплименти”, които я изплашили не на шега. След това изпратил своите гангстери от УБО да я намерят на местоработата ѝ и да му я доведат в сикишарника в Бояна. “Процедурата” се повтаряла всяка седмица, като “метресата” била предупреждена, че ако си отвори устата, цялото семейство нямало да види бял ден, загдето “клеветила и уронвала престижа на отговорен партийен ръководител”. След като генералният партийен нерез ѝ се наситил, той я изпратил със семейството ѝ на работа в българското посолство в Париж за три години. След изтичането на срока тя била отзована. Навярно мястото ѝ е трябвало да бъде овакантиено за поредната жертва на страстите на държавната глава, но тъй като синът на Попова бил тежко болен и в Париж било започнало лечение, тя отказала да се завърне в “родината”

и “избрала свободата”. Тази история беше описана през 1990 год. и от журналиста Мир Богоев в “Отечествен вестник” на Гиньо Ганев (стари-ят “Отечествен фронт”).

Така не можах да видя изнасилената и изплашена “секретарка”, настане-на от приятелката си в моето студио, където тя остана няколко месеца. Попова беше приела благосклонността и “отблагодаряването” на своя Скарпия, а съпругът ѝ получил чифт високопоставени рога. (Драмата се развила по нашенски - нерде Тоска и Каварадоси, нерде Надежда Попова и нейният роконосец?)

Междувременно типовете от фирмата, която даваше жилища под наем, за по-малко от година увеличиха наема ми от 1500 на 2200 франка, с което ме направиха неплатежоспособен. Мислех да разтрогна договора си с тях и да търся студио в по-евтините арондисмани или в някое от източните или северни предградия на Париж, но това не беше така лесно, както си мислех. Искаха да им платя неустойка, което беше невъзможно. Щях да ги напусна, дори без предупреждение и нямаха да могат да ми направят нищо, защото според някаква наредба наемът не можеше да надвишава 30 % от заплатата ми. Слушайки за тези ми проблеми, тунизийският евреин и колега от Вагон-Ли - Бен Симон - ме отведе при своята позната и шеф на имотите, които компанията беше построила за работещите за нея служители. От времето на следвоенното управление на Де Гол, големите предприятия бяха зазължавани да отделят за тази цел по 1 % от годишния си оборот. В резултат, през “тридесетте славни следвоенни години” Вагон Ли беше построила един солиден щок от такива жилища, чиито наеми бяха от два до три пъти по-евтини от пазарните. Без особени усложнения, госпожата ми предложи адрес в предградиято Клиши, на който имаше кокетен блок със свободен двустаен апартамент. Само че понеже и Теменуга трябваше да напусне жилището си, тъй като бившият ѝ любовник я беше предупредил, че спира безвъзмездната си помощ, двустайният щеше да ни е малък. Проявих нахалство и казах, че за мен и жена ми, която очаквам да пристигне във всеки момент, ще ни бъде тясно. Тогава ми предложиха избор в градчето Шатион на два и половина километра на юг от Париж, където Вагон Ли притежаваше огромен десететажен блок с пет входа с тристайни апартаменти. Посетихме го и след като го одобрихме, сключих договора с начален наем от 800 франка плюс плащанията за отопление, вода и електричество, които възлизаха средно на половината от наема. Така, начинай от месец април 1980 г., щяхме да разполагаме с тристаен апартамент от 70 квадратни метра, в сграда от долната гама на 12-те категории строителство в V-та република, за около 1200 франка месечно. Апартаментът беше съвсем приличен, но Теменуга поиска да боядисаме дограмата и вратите и да сменим тапетите и мокета, което, след като си пренесохме багажите, сторихме двамата през уикендите на следващите три-четири месеца. Всеки щеше да разполага със своя стая. Освен това имаше обширен хол, баня с отделен тоалет, кухня и антре с коридор на деветия етаж, където въздухът беше по-чист и шумът по-малък. Изобщо условията на живеене

за непретенциозни хора бяха задоволителни, макар и скромни. На 47 години за пръв път в живота си имах жилище под наем, което ме задоволяваше напълно. Извиках арменецъ Миран, който също беше напуснал Мануилов и отворил дърводелница за своя сметка. Той ми скова дървен, нисък креват с размери два на метър и половина, висок 30 сантиметра и боядисан в черно. Приличаше на... ковчег за двама. В стаята си настаних библиотеката и бюро. Холът беше украсен с мебелите на Теменуга, а за кухнята купихме обзавеждане, също и за банята и тоалета. Животът можеше да започне отново, ако жената, с която свързвах за втори път живота си, не излезе свадлив калтак.

След получаването на апартамента в Шатион, за което трябваше да благодаря на Бенсимон, отношенията ми с Теменуга продължиха да се влошават, но не вървеше да ѝ посоча вратата, защото я бях поканил, а тя беше освободила апартамента си и трябваше да остане на улицата. Един неделен ден на входната врата се позвъни и когато отворих, видях Коста, който току-що си бил излязъл от френския затвор за кражбата в метрото. Придружаваше го момичето. Учуди ме, че Теменуга, въпреки криминалната му биография, ги посрещна радушно и покани на обед с нас. После каза, че се извинява, защото имала важна делова работа (оглед на един магазин на улица “Поасониер”) и ни оставяла да си поговорим. Когато тя излезе, той ме попита къде съм намерил тая “стара кобра”, както квалифицира Теменуга, а аз го разпитах за условията във френските затвори. С политически не се виждал, а като за криминални, те били повече от добри. Никакво сравнение не могло да става с нашите. Каза също, че щял да се жени за момичето, което беше навършило пълнолетие. После Коста изчезна от погледа ми и месеци по-късно разбрах от Ценко, че двамата с малката са се завърнали в България. По-късно, от съпроцесника на Фосколо – П. Бояджиев, който пристигна във Франция през 1981 г., щях да науча, че е бил проносиран доносник в старозагорския затвор, където е лъжесвидетелствал в монтиран вътрешен процес, жертва на който е станал журналистът и поетът Георги Заркин. Той е бил убит в добре познатия ми Пазарджишки затвор. След 1989 г., по време на “демократията”, се разбра от пресата, която получавахме от службата на радио “Свободна Европа”, че Коста Стоянов е станал председател на една от 600-те политически партии, които разцъфтяха като отровни цветя, посадени от копоите на ДС и номенклатурчиците, за да обогатят флората на “плурализма”...

През юли на 1980 г. направихме с Теменуга нещо като “сватбено пътешествие” с колата ѝ до Барселона. Работейки във Вагон Ли, който, освен с прочутите спални вагони, разполагаше с обширна хотелиерска и ресторантска мрежа в целия свят, като неин служител имах право на редица “бонуси”, сред които безплатен транспорт с влаковете и курортуване в нейната база. В Каталония почивката ми струваше нищожната цена от по 300 франка на човек за 14 дни. Настанихме се в двузвезден хотел-ресторант и не можах да се почувствам комфортно, защото тя правеше

непрекъснати сравнения с по-раншните си ваканции, гарантирани ѝ от бившия любовник.

По тези и ред други причини, времето минаваше в бурни кавги и често стигаше до разтрогване на отношенията ни. На връщане я отведох на гости при Хаджията в Еус. Видях, че влезе под кожата на него и на Мадлен и те вземаха нейната страна при някои дребни конфликти. Много бързо тя ги убеди да ѝ помогнат парично за запланирания бизнес – откриване на магазин за дамски чанти, за която цел ѝ трябвали 50 000 франка. Толкова струвало откупуването на правото за търговия. Сумата щяла да бъде изплатена като “бай” на предишния собственик, заради “разработката на магазина”. Хаджията, който иначе беше vyplъщение на скъперничеството, се съгласи да я кредитира с 30 000 франка, надявайки се, че като се “задомя”, ще мирясам и няма да му създавам главоболия с моите “екстремистки писания” и “авантюристични планове”. Добре, че я накарах да му разпише 30 чека от по 1000 франка, които той щеше да внася по един в началото на всеки месец. Ако не го бях сторил, тя нямаше да връща регулярно ежемесечните си задължения и аз щях да бъда принуден да го правя вместо нея на всяко първо число, в течение на две години и половина. В това бях сигурен, защото вече познавах слабостта ѝ към упоиващия мирис на финикийските знаци. И наистина в последствие Теменуга многократно ми натякваше и изразяваше недоволството си от това, че, ако в банковата ѝ сметка нямало покритие на издадените “на зелено” чекове, щяла да си има сериозни неприятности. Както и да е. Аз предплатих веднага 1500 франка лихви за заема, колкото Хаджията щеше да получи, ако парите му бяха стояли в пощенския влог, който той, като познавач, твърдеше, че бил най-сигурен. От своя страна ѝ обещах безвъзмездно останалите 20 000 франка (толкова бяха “спестяванията” ми за покупка на студио, след което се отказах завинаги от подобни собственически идеи). Мислех си, че въпреки дълбокото ми презрение, което изпитвах към търговията, ще е по-добре тя да изкарва хляба си по този начин, отколкото с помощта на “най-стария занаят”, който имаше толкова много лица в съвременния свят, започвайки от най-благоприличното – “бракът по сметка”.

След три дни потеглихме по кривулическия път на френското крайбрежие на Средиземноморието, преспахме една нощ на хотел в Марсилия и на другия ден продължихме за Тулон, откъдето щяхме да се отбием у Машеви. По пътя към тях, нашите остри спречквания и размяна на любезности не спряха, поради което неколнократно ѝ напомнях, че може да продължи пътя си за Ница (в казиното), за Париж или да върви по дяволите. Това я накара да утихне и аз я представих в Сен-Мандрие, където бяха и Фосколови. Изглежда те не бяха във възторг от моето откритие, но не ми казаха нищо, за да не засегнат чувствата ми.

След завръщането ни в Шатион, “любимата” сключи договор за магазина на улицата на рибарите (“Поасониер”), издейства разрешително за търговията си, подреди първите чанти, портфейли и колани по витрината и полиците и започна да кеси, както ѝ казвах, като рибар в очакване клиентите да клъвнат от стръвта. Ако е вярно, Теменуга казваше, че продавала

стоката си средно на три пъти по-висока цена от производствената, на която я купуваше от grosистите. Самата тя иронизираше понякога положението си и се наричаше “мадам Бутикиерата” (от бутик – луксозен магазин). Настроенията ѝ се меняха най-често в зависимост от продажбите в магазинчето и от климактериума, който я беше налегнал. Това и още доста други причини щяха да ускорят края на всякакви чувства... Но засега съжителството ни протичаше в рамките на поносимото...

Като живота, развитието не е праволинейно – “прогресивно”, нито равномерно и няма нищо общо с хегелианската представа за “възходящата спирала”. В него се редуват изкачвания с пропадания, революционни кризи и контрареволюционни атаки, като преобладават последните. Затова съм твърдял, че трябва да се готвим и да бъдем в състояние да посрещнем едните и другите. Готовността ни се измерва с нашата организираност при всички обстоятелства, и при най-неблагоприятните – иначе ще прозяпаме революционните ситуации и други ще се възползват от тях или ще ги преодолеят. Затова, бидейки волунтарист, съм настоявал и настоявам да се осмислят текущите събития и да се обмислят и планират действия, с оглед консолидацията на една самовъзпроизвеждаща се организация, дори когато “времето” е най-малко подходящо, независимо от жертвите, които трябва да дадем за постигане на тази цел. Защото съм дълбоко убеден, че всеки революционен опит без организация от революционери е обречен на неуспех.

Обнадеждаващото е това, че макар и бавно, при цялата неравномерност и дори връщания назад, като че ли се извършва изместване на идейната борба “наляво”. В света днес почти никой не спори за монархия или за република, за брак или свободна любов, дори “неприкосновеността на частната собственост” вече не е свещена крава. Вместо за демокрация се говори за самоуправление. Но малцина поставят сериозно и мащабно в дискусиите ДЪРЖАВНОСТТА и нейното ликвидиране, а това е кардиналният въпрос на действителната революционна промяна – другото е измама!

Затова сегашното “олевяване” ни най-малко не препятства настъплението на капитала или на “пазарното стопанство” във всичкото им разнообразие – на Изток и на Запад. Доказателствата са безброй: от явните отстъпления на пролетариата и почти безмълвното приемане на “правилата на играта”, която му налагат капиталистите и властниците до арогантно им ежедневно поведение и начин на живот, които са необезпокоявани от мърморещата тълпа.

“Студената война” претърпя своите метаморфози, преминавайки различни фази на “мирното съвместно съществуване” между ръководствата на “страните с различен обществен строй”. Към средата на 70-те години овехтелите приказки за “кръстоносните походи на свободата” бяха заменени с “третата кошница” на Хелзинки. В края на същото това десетилетие, през което още в България бяхме постигнали съгласие с бай Весо Дашин, че не могат да се очакват радикални събития и промени, на хоризонта се появиха облаци, вещаещи буря.

След “революцията” на аятаоласите и войната в Афганистан, през ноември 1980 г., в САЩ се състояха президентски избори, които бяха спечелени от кандидата на републиканската партия и треторазряден актьор Роналд Рейгън или както някои го наричаха, “палячото”. Той обяви словесна война на “империята на Злото” и удвои военните бюджети на САЩ. В негова подкрепа, с мотивировката и убеждаването на американската публика в необходимостта да затегне коланите си, се включи и бившият му колега от същата партия - Ричард Никсън. След като аферата “Уотъргейт” го елиминира от политиката, един от заместниците на държавния секретар Кисинджър беше писал в спомените си, че една сутрин президентът го извикал в “овалния кабинет” и бидейки пиан като пън, “заповядал незабавно... да се хвърли една атомна бомба над Ханой!”

През 1979 година излезе от печат неговата книга “бестселър” “ИСТИНСКАТА ВОЙНА”, в която Никсън уверяваше американците и света колко силна е Москва и каква смъртоносна заплаха представляват за “свободния свят” нейните тайни свръх-оръжия. Макар, че книгата изобилстваше със “секретни данни” в подкрепа на тая теза, за мен беше ясно, че е писана по поръчка на военно-промишления комплекс и оръжейните магнати. Отдавна този род пропаганда не ми влияеше и живеях с абсолютната увереност, че никаква 100-годишнина на “ВОСР - 1917 г.” няма да има и че настоящето десетилетие е последно за империята. Както ще се види, заблуждавал съм се “само” в начина, по-който ще настъпи краят, което се оказа от изключителна важност за по-нататъшния ход на историята... Все пак Рейгън и специалните служби активираха отново своята източна политика, която в соц-лагера получи названието “идеологическа диверсия”. В такава атмосфера се съживи и дейността на така наречения “Интернационал на съпротивата”, чийто формален вожд, както знаем, беше прогоненият от Русия писател-дисидент Владимир Максимов. В речите и на пресконференциите си той, който, дявол знае защо, ми напомняше един политически Остап Бендер, изливаше потоци от празнословие. Без да притежава особен литературен талант, американците и Шпрингер бяха поверили нему редактирането на най-голямото списание за нашите страни и за СССР - “Континент”, издавано на няколко езика. В редакцията бяха привлечени големи имена, като Сахаров. Беше вписано и името на Солженицин, но той поиска да го изтрият. Така и не разбрах причината. Участваха още Владимир Буковски, Едуард Кузнецов, съден за опит да отвлече самолет и получил разрешение да напусне СССР „като евреин“ и други. По-учудващо, ако може така да се каже, бе присъствието в тая компания на нашия Ценко, комуто, както вече казах, бяха определили ролята на “политкомисар”. Сигурно са получавали по някоя торба зоб, а може да е било и повечко, ако се съди по луксозния апартамент на “генералния секретар” на тази карикатура на Коминтерна в най-богаташкия парижки 16-и арондисман на улица Лористон № 11 – бис, където веднъж ме бе отвел директорът на “Бъдеще”...

От ядните ми мисли ме извади събдването на предсказаните от Зонен-

фелд още преди пет години събития в Полша. В средата на август 1980 г. работническата класа там поднови атаките си срещу диктатурата на така наречената полска обединена работническа партия (ПОРП) и нейната социаликономическа политика. Този път откритата борба беше предшествана от една системна, почти четиригодишна нелегална подготовка. След предишния двубой през 1976 година и претърпяното поредно поражение, когато протестирахме пред полското посолство в Париж срещу окървавените стачки в прибалтийския регион, работниците бяха съумели да организират издаването и разпространението на нелегалния вестник “Рабочий”, който достигна до 120 хиляден тираж. Обнадеждаващо беше и това, че за разлика от предишните схватки с властта, този път на страната на полските работници застанаха и фигури като Яцек Курон и Модзелевски, автори на “Откритото писмо”, съдържащо една от най-сериозните и системни критики “от ляво” срещу държавния капитализъм, както и активисти на студентското движение от 1968 година, като Адам Михник.

На 14 август в корабостроителницата “Ленин” в Гданск избухна стачка, с която работниците протестираха срещу покачването на цените и настояваха уволнените за синдикална дейност техни колеги Анна Валентинович и Лех Валенса да бъдат върнати на работа. На 16 август последният застана начело на стачния комитет, в който влязоха и представители от другите предприятия от балтийското крайбрежие. На 21 август от Варшава пристигна правителствена делегация за преговори със стачниците, които вече отстояваха правото си за създаване на независим профсъюз. На 27 август стачките обхванаха минно-добивния басейн в Силезия. Стачниците удържаха победа в продължилата 17 дни стачка, в която най-активни бяха корабостроителите от Гданск (някогашния немски град Данциг, коридорът до който през полска територия послужи като повод за Втората световна война). Победата принуди властта да седне на масата за преговори, вследствие на което, вместо да продължи настъплението и генерализирането на стачката, Валенса подписа Гданското споразумение, което узакони на 31 август официалното създаване на синдиката “Солидарност”. За броени седмици той събра 10 милиона членове с хетерогенен социален и идеен състав. Това доведе до още по-колебливата политика на неговото ръководство, изразена в по-няколкочасови стачки, които се редуваха с нови преговори с представителите на намиращата се в отстъпление диктатура. Във филмовата лента на събитията, както е казал поетът, “се редяха надежда и ужас безспир”. В началото им ми се струваше, че най-обнадеждаващите за нас и най-мрачни за официалния свят прогнози на Хелмут Зоненфелд са на път да се сбъднат. В изпадналата в тежка криза империя на Москва се беше натрупал взривоопасен материал, който като че ли можеше да избухне всеки момент в Полша, а след това верижно - в сателитите и метрополията. Наблюдавайки паниката, превантивната мобилизация на официалния свят и придружаващите ги тайни преговори, за които можехме да съдим по координираните действия на най-разнородни сили от двете страни на “желязната завеса”, които на повърхността изглеждаха непримиримо враждебни, беше

позволено да се мечтае за една социална революция от Тихия океан до Атлантика. За съжаление, отново липсваше детонаторът или революционната организация, за чието създаване апелирах и работех откакто бях станал анархист. В резултат, и този път в синдикалното ръководство постепенно взеха връх реформисти, социалдемократи и клерикали или намиращи се под влияние на католическата църква синдикалисти, като председателят на “Солидарност” Лех Валенса. Така, в края на октомври, се стигна до регистрирането на синдиката от Върховният съд на Полша въз основа на представения устав и приложението към него, в което се приемаше, че профсъюзът признава “ръководната роля на Полската обединена работническа партия в страната”, “социалистическия строй в Полската народна република” и “международните съюзи на ПНР” (тоест Варшавския пакт и Съвета за икономическа взаимопомощ между Москва и сателитите ѝ), което очертаваше в перспектива ново крушение на работниците. Напразно се опитвах с помощта на другари от испанската и италианската секции на Интернационала и с някои от френските анархистически групи да установим контакти със стачкуващите и да им бъдем в помощ. Споровете с Хаджията и нашите противоположни оценки на създалата се революционна ситуация и нейните перспективи ни отдаляваха още повече. Той повтаряше приказките на буржоазната преса за “Папата – бомба в корема на Империята” и за новоизфабрикувания гигант на полската съпротива Лех Валенса – бившия електричар и бъдещ президент на Полша, който, както се заговори двадесет години по-късно, бил участвал на кръглата маса с генералите Ярузелски, Качак (министър на вътрешните работи) и други в качеството му на... агент на полските служби за “сигурност”.

Трескавото ми състояние, оценките за събитията и яростта ми срещу вземащия връх опортюнизъм са най-добре обрисувани в една моя статия от месец ноември 1980 г., която бе отпечатана след четвърт век и в България, след завръщането ми от емиграция на страници 320 - 325 от сборника статии **“Барутни (по)мисли”** (Издателство “Шрапнел”, 2004 година). Понеже считам, че **“Съвети на един революционер към полските работници”** (с подзаглавие: “Полша пред своята кървава неделя”) е интересен документ на епохата, възпроизвеждам статията в тази част от емигрантските ми спомени, заедно със съответната “Nota Bene” от 1988 г., поместена в брой IV, година II на организационния бюлетин “Анархо-комунистическа революция”, където тя бе преиздадена:

Н.В. 1988: Следващата “многострадална” статия е писана 13 месеца ПРЕДИ 13 декември 1981 г. (на която дата генерал Ярузелски извърши своя военен преврат и постави във закона “Солидарност”). Тя бе предадена през ноември 1980 г. на редактора на “Наш път”. Той отказа да я публикува, но пое ангажимент да уреди превеждането ѝ, за да бъде разпространена в Полша. Както обикновено, когато вместо “отговорно” бръщолевене и евтини пози беше необходима безшумната и лишена от театрални ефекти нелегална работа, намазаният с шарлан “обществен деец” протакане превода, давайки надежди, че ще изпълни поетия анга-

жимент. Този втръснал ни маниер на Григоров-“Балкански” ни принуди да действаме без него и ако е необходимо – против него.

Статията бе публикувана на испански в бюлетина на АИТ (МАТ) през февруари 1981 г. и в списание “Бъдеще” в априлския брой на същата година с ироничното заглавие “Свободна трибуна на един революционер”, с което директорът навярно е искал да се разграничи от заетите в нея позиции. През лятото на 1981 г. тя беше преведена на полски език с помощта на моите “кумци” Мануел и жена му и изпратена в Полша, като позив. Пликовете адресирахме до различни деятели на “Солидарност” с помощта на телефонната книга на Варшава и до някои от приятелите им, чийто списък даде Кристина. “Пощальонът” беше сигурен – по него бях изпращал материали за България още през 1976-1977 г. Някои намерих в досието си с доноси на изплашените получатели. Когато на 13.12.1981 г. ген. Ярузелски въведе извънредното положение, “отговорният” опортюнист от “Наш път” каза, че бил бавил превода, защото такива материали щели да провокират интервенцията на армиите на Варшавския пакт. Същият обясняваше действията на Ярузелски с патриотични подбуди. За да спаси “родината” от окупация, той изпреварил Кремъл със... своя военен удар. По същото време редакторът пишеше в своя “църковен вестник”, че папата-поляк бил “бомба със закъснител в търбуха на империята...” Всеки със своята “визия”, както казват днес.

Публикувам статията в спомените си, за да илюстрирам своето разбиране за революционна пропаганда, в революционна ситуация и за да се разгранича от “социалните”, “организираните” и т.н. опортюнисти, които с лъкатушенията си между резигнацията и стерилните апели в емигрантските гробища, обективно обслужваха диктатурата на Живковци и евен-туалните им приемници.

Следва статията **“СЪВЕТИТЕ...”** или

Полша пред своята Кървава неделя

“Повече от четири месеца полската работническа революция трасира път сред ада на диктатурата и чистилището на реформизма и опортюнизма. Стечението на редица вътрешни и международни фактори принуди полските власти да изберат против революцията тактика, аналогична на следваната от португалската буржоазия в задушаването на спонтанното рево-

люционнно раздвижване на масите след сгромолясването на Салазаровата диктатура. Избирайки не картечниците и пряката кавалерийска атака на специалните полицейски части (за които казват, че са се изплашили от размаха на стачното движение през юли-август-септември, поради което се отказали да изпълнят ролята на палачи), политбюро на т. нар. ПОРП преследва днес същите цели както в 1956, 1970 и 1976 години: **унищожение или опитомяване на работническото движение и съхранение на държавния капитализъм, на режима на диктатура и привилегии.** Само средствата са променени. Този път, наред със заплахите с репресии и окупация, се водят “преговори”, придружени от безконечни спорове по третостепенни въпроси, юридически процедури и усуквания. Властта е щедра в обещанията си. Тя се пазари и прави опити да корумпира активистите на движението, да го инфилтрира с партийни агитатори и агенти на тайната полиция, да концентрира атаките си срещу най-радикалните елементи, за да бъдат те изолирани, след което ще последва безшумна полицейска разправа. Инсинуации, клевети, шантаж, деление на стачниците на “добри”, “честни”, “разумни”, “истински патриоти”, готови да сътрудничат с властите в трудните за “социалистическото отечество” моменти и на “тъмни авантюристи”, врагове на несъществуващия социализъм, “агенти на чужди сили”. Това са само част от оръжията, с които властта цели да предизвика изтощаването, умората и прогнването на работническото движение, а след това и погребението му. Въпреки небивалата дълбочина на революционната криза на полското общество, която ражда и засилва спонтанното движение на работническата класа, опасността от победа на новата тактика на ПОРП е налице. Историята изобилства с примери за подобен развой и изход от революционните кризи. Те превишават многократно броя на успешните революции.

И опасността идва не толкова от виртуозността в прилагането на тази тактика от партията, за която тези маниери също са новост, колкото от грешките, колебливостта, компромисите, илюзорните надежди и доверчивостта спрямо “свои” и чужди, които се проявяват вече в течение на четирите месеца на класова борба и революционна криза от едно движение и неговите деятели.

Вярно е, че безгрешни са само тези, които не вършат нищо! Знаем, че не е лесно да се води борба срещу диктатурата, когато целият официален свят – от Кремъл до Белия дом, Ватикана, Бон, Париж и Лондон (дори “дисидентите” от Белград и Букурещ и экс-културреволюционерите от Пекин) са за опитомяването и задушаването на движението. Техният класов инстинкт не ги лъже. Те знаят много добре кой е истинският им враг и страхът от него приглушава всичките национални и интернационални противоречия и сметки между силните на деня.

Вярно е, че в такива условия е адски трудно да се бориш, но още по-вярно е, че **не трябва да се губи нито минута ценно време!** Никой не знае още колко ще трае благоприятната вътрешна обстановка, в която полското работничество ще има възможността да организира себе си, полския народ и да подготви технически и психологически всички за разправа с диктатурата на държавния капитал и да посрещне десантните дивизии

на кремълските колонизатори, които се приготвяват трескаво! Утре може да бъде късно! Времето не трябва да се губи в следване колебливите стъпки назад и напред в опортюнистическия кан-кан на едно ръководство, жертва на клерикализма, национализма и реформизма.

Трябва да бъдем наясно. Както всичките останали велики сили на днешния свят, Църквата не иска промяна нито на интернационалното, нито на социалното статукво. Както всички други компоненти на днешната Метернихова политика на Кисинджър-Зоненфелд и марксистическите склеротици от Кремъл с техните Хелзинкски, Мадридски и Виенски конгреси, Църквата иска светът – “най-добрият от всички възможни светове” – да остане такъв, какъвто е, изтръгвайки от него възможния максимум от привилегии и сигурност.

За католическата йерархия борбата на полската работническа класа е само инструмент за изтръгването на късове власт и богатства от полската диктатура. Цената, която тя ще заплати на Кесаря, за да получи “божието”, ще бъде колаборанството с властта и предателството спрямо работниците!

В Испания по време на гражданската война (1936 – 1939) кюретата стреляха с картечници срещу въстаналия пролетариат. Полските епископи нямат нито традициите на “Светата” инквизиция, нито войнствеността на испанските йезуити. Затова тяхната тактика ще бъде по-близка до тази на Юда – **те ще предадат народа с целувка!**

Част от сегашното ръководство на полските синдикати “Солидарност”, следвайки съветите на католическата йерархия, върши престъпление срещу работническата класа. Разигравайки фарса на едночасови или 15-минутни “стачки” и комедиите на парламентарни дуели с палачите, приемайки всеки път предложените от тях компромиси, това ръководство внася в работническата среда елементи на умора, колебание и нерешителност. Тази тактика може да доведе само до повторение на Кървата неделя в Петербург от 1905 година, до поражение и разложение за още няколко години, **особено ако масите позволят да бъдат поведени с голи ръце на кръстни шествия срещу полицейските участъци, казармите и партийните домове от полските внуци на руския поп Гапон!** На тези “ръководители” ще напомним съдбата на попа – той биде обесен! – за такива престъпления възмездие не отминава!

Тогава, какво да се прави? С какво да се започне?

С унищожаване на всякакви колебания, с почистване на ключовите позиции, на стачните комитети, на националната синдикална комисия на “Солидарност” от всички онези, които избират пътя на класовото сътрудничество с диктатурата и стоящата зад нея “съветска” милитаристична машина. **Радикално скъсване, на всяка цена!** Във време на революция е по-добре колебаещите се да отидат при врага! Нито един от тях няма място в синдикалните щабове, каквито и колкото и да са хуманни и благородни мотивите за техния опортюнизъм. Не забравяйте, че пътят за ада е постлан само с добри намерения!

На всяка цена трябва да се излезе от рамките на предложения от властите сценарий на заплитане в юридически тънкости и диспути дали “гълта-

нето на живи жаби” да бъде обявено в менюто или в анекса към него. (“Живи жаби” = на ръководната роля на ПОРП, вечността и непокла- тимостта на режима на диктатурата, на държавнокапиталистическите структури и неотделимите от тях социални отношения на наемно роб- ство и експлоатация, преданост към поставилия си социалистическа мас- ка руски империализъм и неговите окупационни армии и прочее догми на казионната идеология, които ПОРП иска да наложи на ръководството на “Солидарност” и последното, вместо да отхвърли категорично пар- тийното нахалство, приема да разисква включването им в програмните документи на “свободните синдикати”.)

Подобна линия едва ли ще мобилизира милионите за генерална стачка, а още по-малко за революция в случай на въоръжена интервенция на ар- миите на Варшавския пакт. Исканията трябва да се издигат кресчендо, за да съдействат непрекъснато за подема на движението, водейки през ежедневните завоевания към окончателната и решителна победа на ре- волюцията.

Въпросът за задоволяване на икономическите искания на масите в обста- новка на криза не може да бъде решен, без да се посегне на привилегиите на държавно-капиталистическата класа, на издръжката на огромния во- еннопотлиейски апарат и на колониалната експлоатация от страна на ру- ския империализъм! Затова, като първа стъпка – издигане на искания за премахване на всякакви привилегии, изравняване на всички заплати, ра- ботнически контрол над бюрократичните щатове във всяко предприятие, институт, учреждение и върху разпределението на бюджетите на всички нива; ревизия на всички договори с другите страни и на първо място със СССР, сключване на нови, на базата на равенство между партньорите и пълна гласност на клаузите на тези договори, с обществен контрол над изпълнението им.

Поставянето на тези искания, ако те не трябва да останат само памет- ник на фразьорството, трябва да бъде осъществено открито, легално с консолидиране на революционната синдикална организация във всяко предприятие, село, учебно заведение, институт или социална служба **и нелегално** – с инфилтрирането на армията и **създаване във всяка ней- на единица, както и във всяка фабрика и завод, мина, университет, село или квартал на бойни ядра на съпротивата.**

Особено внимание трябва да се обърне на разработването на системата за конспиративни връзки между тези ядра, на тяхната тактика и стратегия, както и неразривният им контакт с всички труженици и с живия живот. Сред немаловажните “детайли” във всеобщата подготовка на победата стои разработването на планове за действия, както и на списъци с ми- шените на революционните удари: потлиейски участъци, казарми, пар- тийни домове, без да се забравят адресите на частните жилища на пар- тийните, военни и потлиейски началства от всички нива. Доносниците и колаборационистите също не трябва да се отминават. **Пипалата на предателството трябва да бъдат отсечени, без церемонии и санти- менталности!**

Ние сме против зрелищния терор на групички от отчаяни полуинтелиген-

ти, които днес ще запалят един магазин, за да изразят моралното си въз- мущение срещу “обществото на консуматорите”, утре ще отвлекат някой президент в оставка, а вдругиден ще се разкаят или самоубият в затвор- ническата си килия, за да протестират срещу нечовечността на класовия враг... **Нашата цел трябва да бъде друга – генерализиране на терора! Всеобщ терор срещу цялата машинерия на държавата! Терор систе- мен, планиран, масов и безпощаден, отиващ зад последния предел на съзнанието на маркс-ленинските лумпени. Всеки работник или работничка, в случай на влизане в действие на репресивните сили на диктатурата или на интервенция на мерценерите от Варшавския пакт, по покана на полските Кадаровци и Хусаковци, трябва да се превърне в терорист!** Разплатата с последните ще е масова и страшна. Още по-жестоката ще бъде тя с окупаторите. Трябва да се знае къде са настанени и разквартирувани всякакъв род “съветници” и офицери от ру- ската и другите “братски” армии, особено офицерите по политическата и потлиейска части. Трябва да се удря безмилостно, организирано и с постоянство – до тоталното им унищожение или капитулация! **В също- то време, обикновените войници от окупационните корпуси трябва да бъдат заливани с позиви и апели за побратимяване и разпалване на огъня на революцията в отечествените им огнища – от Русия до България!**

В тази фаза на събитията, “реформистичните” искания на синдикатите от предшестващия етап ще се трансформират в **експроприиране на цяла- та икономика и осъществяване на принципите на самоуправление на работниците във всички сектори, въоръжаване на народа, лик- видиране на потлиейата и бюрократията, разпускане на редовната армия.**

Спрямо тези от войсковите части, които, поради дисциплинарното ос- котяване, шовинизъм или страх проявяват неразбиране към същността на Полската революция и престараване в изпълнението на “интернацио- налния си дълг”, да се действа както спрямо офицерите! Трябва да се разбере, че пред съда на революцията господарят и неговия лакей ще отговарят наравно!

Но, едно такова генерализиране на терора в утрешния ден, предполага още отсега, без да се губи нито секунда ценно време, системна, постоян- на и планомерна организационна, техническа и психологическа под- готовка. И най-важното и на всяка цена: **ОРЪЖИЕ, ОРЪЖИЕ И ОЩЕ ВЕДНАЖ ОРЪЖИЕ!** Да се търси и взема отвсякъде: от разхождащите се на улицата въоръжени потлици, от препълнените с него складове на армиите – “свои” или “братски”. Да не се оставя без внимание склади- раният в разните кариери и мини динамит! В работа ще влезнат и бен- зиновите резервоари с бутилките сярна киселина. В съотношение 4 : 1, ако базуките са недостатъчни, с тях може да се приготви кърваво-огнен коктейл за “банкета” на незваните традиционни и многократни освобо- дители на Полша.

В боравенето с оръжието и взривовите, ефикасността предполага систем- ни тренировки и обучения. **Трябва да се създадат истински нелегални**

школи за модерната гражданска война! Народният гений ще открие в хода на борбата още хиляди средства и методи, за да бие до смърт тези, които се гаврят с него, грабейки го, затваряйки го, разстрелвайки го и разказвайки му арабски приказки за социализъм, равенство, братство и т.н. Веднъж оръжието на лице и подготовката извършена, смелостта, за която апелирал Дантон по време на Великата Френска Революция ще дойде от само себе си. И тогава, ако господарите, чужди и свои, не капитулират пред волята на въоръжения народ да бъде свободен, нека се сърдят на себе си!

Тогава, във великия ден на гнева, разрушението и изкореняването на “хубавия свят” на властта и експлоатацията ще бъдат радикални и безвъзвратни! Тогава никой не ще може да победи Великата Полска Революция! Тогава тя ще прехвърли телените мрежи по границите, ставайки Пиемонт на Световната Социална Революция, която целият днешен свят носи в утробата си!

15 ноември 1980 г.

1981

Във Вагон Ли предстоеше разработването на нов проект, който трябваше да осигури възможността във всеки момент (“в реално време”) от всяка гара, чийто терминал беше свързан с Центъра по информатика на компанията, да се “бръкне” в нейната база с данни и да се извърши резервация, като се знаят и поставят, пак “в реално време”, в ажур свободните и заети

места във всеки влак, вагон и купе. Подобна система управляваше също резервите/запасите от продукти и готови храни и доставката на поръчките за вагон-ресторанта на свръхбързите влакове. С тези и други проблеми на динамично изменящите се системи се зае Рiku и ме включи в “авангардния проект”. Започвахме програмирането “в реално време” с езика CICS в комбинация с кобол. Букварите бяха на английски и на мене не ми оставаше нищо друго, освен да следвам навлизането на Рiku в новата материя. Скоро той разшири екипа, като привлече Вагнер, завършил АФПА две години след мен и новоназначената Сесил Анро, която вече имаше 7-8 годишен трудов стаж и се беше преместила на работа тук, заради по-голямата заплата. Направи ми впечатление голямата мобилност на работната ръка. Някогашното закотвяне на работното място до пенсиониране, с доживотните трудови договори беше непонятно за младите, които щом намереха по-голяма заплата се преместваха на новата месторабота, без особени страдания от разкъсването на връзките с поредния трудов колектив. Вътре в самото предприятие, в зависимост от проектите, се формираха екипи, които траеха до приключването им, след което началствата образуваха нови групи с нов състав. Така “приятелствата” бяха нетрайни и бързопреходни. Лошият ми френски и повърхностното любопитство на колегите увеличаваше отчуждеността ми от френската среда, което не беше трагично, защото за седем години все още не бях срещнал индивиди, които да се интересуваха от вълнуващите ме въпроси, които поглъщаха свободните ми мигове. От друга страна, програмирането е скучна и еднообразна работа, но изисква концентрация на вниманието, поради което е почти невъзможно съчетанието му с размишленията по интересувашите ме теми. По тази причина, докато постигна моя два-три часов работен ден”, за да мога да им посветя освободеното от трудовете ми ангажименти време, трябваше да изгубя още година-две в усвояването и перфекционирането на работата с CICS.

Рiku, който беше необременен от други дълбоки интереси, искаше да прави кариера и ни караше да оставаме с него и в следработно време, понякога до след полунощ, когато метрото и автобусите бяха вече спрели. Тогава той ме отвеждаше с колата си до дома в Шатийон, разговаряхме за преживяното и за живота. Така научихме доста един за друг. Правеше ми впечатление, че въвн от работата и музиката, друго не го интересуваше. Вече девета година откак се бе оженил за секретарката на бившия си шеф – запасния полковник Малре, нямаха дете и не след дълго си осиновиха едно момченце. В общата ни работа и в нашите разговори, които разширяваха хоризонта му, Жан-Пиер Рiku се беше привързал към мен и имаше доброто желание “да ми помогне да израстна” и да заема позицията, която съм имал в България. Първо му казах на шега, че в такъв случай ще трябва да го избутам от началническото му кресло, а после сериозно: - Господин Рiku, аз не съм дошъл в емиграция, за да правя кариера...

Този отговор го смути малко и той попита, тогава защо се напъвам в работата си? Отговорих му откровенно:

- За да се храня с по-малко труд и да си гледам своята работа.

- Коя е тя, ако не е тайна?

- Може да звучи надут, но през целия ми живот не съм се интересувал от нищо друго, освен от свободата... на другите.

Отговорът ми го охладя малко, но се отнасяше с разбиране и като му мина разочарованието, приятелските ни отношения продължиха, както и обмяната на мисли в извънслужебните ни разговори, придружени понякога от остри спорове.

Рику не криеше монархистическите си убеждения и с малка група от съмишленици всяка година на 21 януари – денят, на който през 1793 година е бил гилотиниран Луи XVI - отиваше да отдаде почит в малка църква, недалече от работното ни място. Единствената ни обща позиция беше бойкотът на изборите – и той не гласуваше и се отнасяше с презрение към днешните политици на Франция. Казваше, че всяка бюлетина влияела върху съдбата на гласувалия с тежест, равна на употребената сутрин тоалетна хартия.

Междувременно, във върхушката на компанията настъпиха някакви катаклизми. В нея имаше отделни дирекции и директор на информатиката беше някакъв пияница, роднина на Президента ѝ, който по думите на Фоцзи нямал понятие от занаята, но се опитвал да налага “компетентното си мнение” (още една прилика в бюрократичните сфери на двете форми на капитализма), което бе довело Фоцзи до решението да напусне Вагон Ли. Той си намери работа като директор на информатиката в Русел-Юклаф - френски филиал на мултинационалната компания Хьохст, която се беше разпростряла по цялата планета и имаше около 150 хиляди работници, техници, инженерни кадри и супер-специалисти в областта на фармацевтиката, битовата и военна химия, торовете и т.н.

Първо беше напуснал Фоцзи. Последва го Рику, а след около месец се изнизавме целия негов екип. Аз бях изкарал двугодишния си договор още през есента на 1980 г. и бях свободен от всякакви ангажименти. Казах, че съм си намерил работа в CNRS (Centre national de la recherche scientifique = Национален Център за научни изследвания) в неговия Институт за социални науки и зам-директорът Плантив, който зае поста на Фоцзи, ме освободи в същия ден, в който трябваше да се явя на “рандеву” в предградията Романвил, където беше главната производствена база на “Русел Юклаф” (фармацевтични, агробиологични и химически продукти) с лабораториите и Центъра по информатика. Седалището на Компанията се намираше в Париж, на № 35, булеварда на Инвалидите, недалече от гроба на Наполеон...

В Романвил ме посрещна тукашният заместник на Фоцзи, комуто връчих заявлението за постъпване на работа, служебната автобиография и превода от дипломата ми. След като им хвърли един поглед, началството ме попита защо не си потърся работа като математик. Трябваше да обяснявам, че в България и тук от три години работя в програмирането, с математиката съм приключил още с дипломирането и е късно на моите години да възстановявам познанията си. Отговорът ми като че ли не го удовлетвори, но си замълча и телефонира на Рику; после, когато последният влезе в кабинета му, каза, че ме “оставя в добри ръце” и с това приключи процедурата по назначението ми на новото работно място. Жан Пиер

Рику ме поведе из коридорите и влязохме в някаква огромна зала, разделена като лабиринт с много стъклени прегради, където ми посочи моето бюро и до него терминала, с който щях да работя. Обясни ми, че това е нова система, при която всички работещи в отдела по информатика бяха събрани в залата, някои от тях като в “аквариум” или в “стъклени кафези”, както нарекох работните места зад остъклените прегради. Тук бяха настанени ангажираните в разработка на нови проекти или занимаващи се с поддръжката на тези, които бяха вече в експлоатация. Моето бюро, както и тези на другите, дошли с мен от Вагон Ли или на част от заварените, беше разположено край външните остъклени стени на голямата зала и до него, както за всички колеги, беше поставен терминал с клавиатура, свързан с централния компютър, който беше от следващата IV-та генерация. Писането на програми, изчитането на грешките и тестването им се извършваше посредством терминалите, с които ги изпращахме до централния ординатор, както французите наричаха машината, за да избегнат американската чуждица. Рику ми обясни накратко особеностите на работата и каза, че за всичко, което не ми е ясно, е на разположение. Първите няколко дни го безпокоях често, но после работата тръгна и го търсех само когато трябваше да ми даде папките, в които беше формулирал изискванията към новите програми, които работеха също “в режим на реално време”. Нашата близост породила известни злословия на някои от колегите, поради което реших да се дистанцирам от началството, което пък доведе до известно охлаждане в отношенията ни.

В Русел Юклаф бяха въвели подвижно работно време – в смисъл, че трудът от осем часа на ден, в петдневната работна седмица, можеше да започне между 7 и 10 часа сутринта и да приключи най-късно до 19 часа. Отчитането ставаше с часовников механизъм за всеки един и карта, с която го включвахме и изключвахме, за да бъде отчетено работното ни време. Това позволяваше в определен ден да се работи 12 часа, след което през следващите два дни, за да се изпълни “нормата”, бяха достатъчни по 6 часа работа или присъствие на работното място. Друга “привилегия” създаваше възможността, в рамките на месеца, да се изработят в повече 12 часа, което се компенсираше с ден и половина почивка или 18 допълнителни дни към 35-те работни от годишната отпуска. Така близо три месеца бяхме във ваканция.

В голямата зала работеха над 50 човека и тук забелязах, че е почти невъзможно да се контролират ефикасно “голямото число” наемници, работещи срещу заплата, въпреки надзираващите ги началства, което като че ли осъждаше свръхедрите организми, подготвяйки им съдбата на динозаврите. Скоро щях да използвам това обстоятелство, за да решавам в работно време задачи, които нямаха нищо общо с тези, за които компанията ме беше наела. Освен това, тъй като сънят ми беше разбит в наказателните отделения на българските затвори, след като се наобядвах в кантината и ми се доспиваше, се заключвах в някоя от тоалетните и седнал на чинията си поспивах половин-един час почти всеки следобед. Случвало ми се е да захъркам и тогава някоя добра душа ритваше по вратата, за да ме събуди да не бъда заловен на “местопрестъплението”

от някой престаряващ се началник-надзирател. Вън от това, нерядко нашият д-р Тошо Митев ми даваше и отпуски по болест (за хипертонията, която копоите предизвикаха, в изолационните килии на Пазарджишкия затвор, с помощта на химически и фармацевтически съединения, които бутаха в храната ми). Тези болнични почти разполюваха необходимия брой работни часове, които трябваше да полагам ежегодно. Все пак, за мое оправдание пред тези, които биха ме обвинили в леност, ще кажа, че макар трудът ни да не беше нормиран, аз бях започнал да изпълнявам осреднените ежедневни изисквания за около 2 – 3 или 4 часа и така заработвах “надницата” си.

Наред с “трудовото ежедневие”, исках да разбера по какво се различават и по какво си приличат работните колективи в България и във Франция. Общо взето, правеше впечатление доста по-добрата квалификация на тукашните специалисти и по-високия полезен коефициент от труда им. Това се дължеше на много по-добрата им школка подготовка, на сравнително по-високата компетентност на началствата, които организираха и контролираха (доколкото беше възможно) трудовия процес на екипите, които се създаваха и разпускаха в зависимост от новите проекти и привършването на старите и най-вече на по-високите трудови възнаграждения, които имаха като резултат старанието на “бачкаторите” да не изгубят сравнително добре платената си работа. “Добре” е относително, тъй като и в този бранш, както е средно-статистически, работещият получаваше 1/3 от заработката, а другите 2/3 се разделяха между собствениците-капиталисти и държавната бюрокрация...

ЗА ТЕКУЩАТА ПОЛИТИКА ВЪВ ФРАНЦИЯ: Макар че съзнавахме ролята на огромните средства, които държавата и капиталът изразходваха ежеминутно за политическа реклама и репресии, за да привлекат, неутрализират, купят, парализират, сплашат или корумпират всяка стърчаща глава, биеха по нея като с китайска капка или превръщаха “свободите” на словото, на печата и на организирането със своите фабрики за оформяне на “общественото мнение” в измама и гаргара, мисля, че не би трябвало да си обясняваме задънената улица, в която се намира анархизмът във Франция, само с клишета:

ФКП или ФСП имали пари, давали им ги тези или онези и т.н. Не е това основното или ако е, то е свързано с редица други, убягващи от погледа ни обстоятелства. Жорж Марше, Митеран, Жискар, Ширак с цялата им банална демагогия, пошлост, манталитет и не рядко просташина, кореспондират на средно-статистическото идейно ниво на френския народ и на неговите класи. Затова те доминират в “общественото мнение”. Вгледайте се внимателно и в заобикалящите ни днешни френски работници и ще разберете, че нагли нищожества от рода на Марше и Красуки или хитреци като Митеран и Рокар не са случайност.

През май 1981 година във Франция се проведеха президентски избори. Както обикновено става в демокрацията, понеже “народната” милиция и другите познати атрибути на “народната власт” тук отсъстваха и “из-

борите” не се печелеха с 99.99 %, Жискар Дестен се изхаби още през първия си мандат. Останалото свършиха “независимите” медии и така настъпи часът на Франсуа Митеран, който от 15 години се готвеше за своята последна роля, като президент на V-та република. Той беше кандидат на “левицата”, композирана от неговата социалистическа партия, остатъците от радикалите и компартията. С последната те имаха обща програма за управление. В предизборната кампания се включиха и ламбертистите – едната от трите френски троцкистки групировки, която беше най-малобройната и най-ортодоксална. За нея Гачев не ми беше казал нищо (навярно и той не е знаел за съществуването ѝ). За пръв път чух за ламбертистите от приятелката на Теменуга – Таня или “мадам Съора” (също гастарбайтерка и разведена френска снаха). Самата тя не разбираше нищо от политика и още по-малко от идеи, препитаваше се, вместо от продажба на чанти, с уроци по пиано, но си имаше познат малък приятел, “милитант” от троцкистите-ламбертисти, за чиято радост от предвкушаната победа тя ми разказваше подробности. От месец и половина били като бесни с денонощната си агитация и събрания в полза на “левия кандидат” (сложил съм го в кавички, защото, макар и по френски извезан, той не беше кой знае колко по-ляв от... Богдан Филев). Начиная с Виши и маршал Петен, Митеран бе преминал през 11 партии и участвал в може би двойно повече правителства в течение на последните 40 години от френската история (с извинение). Шеф на възкръсналата с негова помощ френска соц-партия, той направи всичко необходимо, за да си осигури гласовете на компартията, която до колаборацията с него беше мажоритарна в “лявото пространство”. Шмекерът щеше да изкара близо два цели мандата от по седем години, през което време успя да образува не едно коалиционно правителство с наследника на де Гол - Жак Ширак, под егидата на президента “социалист”, който бе включил в арсенала си и коуправлението с десницата в името на “националните интереси”. През това време започна необратимият залез на ФКП, с което Митеран бе станал пример за известния гигант в българската политика - Петър Бояджиев, който 10 години по-късно щеше да ме уверява, че си е поставил за цел да “обезкръви” БСП и да я смъкне от сцената, както постъпил неговия френски предшественик; но за всичко това, “когато му дойде времето”. Сега, през месец май на 1981 година, Митеран бе победил, а аз така и не разбрах стратегията и тактиката на “революционния троцкизъм”, с чийто папа – Пиер Ламбер - още не се бяхме запознали и сприятелили. Само чух за бързо настъпилото разочарование на “милитантите” му от митерановите шмекерии, с които “социалистът” започна първите следвоенни атаки срещу “завоеванията на френския пролетариат”.

В интерес на истината, трябва да призная, че Митеран беше демагог от най-висша класа – друг нямаше да може да подведе и поведе френските овни. Бях го чул да казва, че степента на свобода се измервала със свободното време, тоест количеството часове през денонощието в които не се работи и той бил за увеличението им. В това сигурно има нещо много вярно, но не за всяко общество. Иначе трябва да приемем, че днес най-свободни бяха клошарите и безработните, без да говорим за уединените

в каменните душегубки на наказателните затвори, които не работят 24/24 часа.

След като Митеран спечели изборите, събитието стана главна тема почти на всички разговори. Полуиронично и полууплашено резултатът се коментираше и в Русел-Юклаф от Фоцзи, заместника му и Рику. Питаха ме какво мисля за случилото се аз, който бях избягал от “комунизма”, а той ме застигнал във Франция. Вместо да заема принципната си позиция и да им обяснявам що значи комунизъм, социализъм и капитализъм, “левица” и “десница”, поради което щях да бъда зле разбран, а и не виждах смисъл от откриване на “втори фронт”, им казах, че те нямат никакви основания да се безпокоят. Никаква съществена разлика между предишната и сегашна власт няма да има. Компартията по всяка вероятност изпълнява някаква тактическа поръчка от страна на господарите си в Кремъл или е решила да се освободи от тяхната опека, задълбочавайки своя “еврокомунизъм”. Но, ако сбъркам в анализа си, този път нямам никакво намерение да бягам откъд океана, а ще приема боя с “коко” (както тук наричаха членовете на ФКП), бидейки “равнопоставен” с тях. Казах това, което звучеше малко фалшиво, а си мислех: “Не трябва да се лъжем от словесното възвръщане на Социалдемократията към социализма, самоуправлението и каквото поискате. В този идеологически “миш-маш” и “салто-морталета” тя се ръководи от страха от Социалната революция, който я тика към флирта с “ЛЕВИЧАРСТВОТО”. Подобни процеси имаше и при болшеvizма, например - ленинизмът от 1917/18 г. или МАОИЗМЪТ в “културната революция”, 50 години по-късно. Колкото по-заплашително масите поставят своите ИСКАНИЯ и КРАЙНИ ЦЕЛИ, в обстановка на революционна криза, толкова повече ще ПОЧЕРВЕНЯВАТ социалдемократите и ПОЧЕРНЯВАТ болшевиките! На тази хамелеонска тактика на ръководителите в “двете системи с различен обществен строй” и техните партии трябваше да се противопостави аргументираното разобличаване на двуличието и да се посочват общите им класови интереси; но само това не бе достатъчно. И сега, както винаги, мислех, че преди всичко е нужна ВОЕННА ОРГАНИЗАЦИЯ НА РЕВОЛЮЦИЯТА и ГОТОВНОСТ ДА СЕ ПОБЕДИ ИЛИ УМРЕ! НА ВОЙНА, КАТО НА ВОЙНА!

Перифразирайки една мисъл на римляните, видях, че в дневниците си съм записал: “За революционера няма по-голямо щастие от това да умре на барикадата!” Само че, на фона на реалността и нашата дезорганизираност, това беше само красива фразеология, която звучеше кухо. Всичко трябваше да започне от нулата, като не забравяме, че когато Социалдемократията и Болшеvizмът в Германия се изхабиха в процеса на задълбочаващата се революционна криза, последната алтернатива, която остана **се наричаше... ХИТЛЕР.**

Днес положението е по-различно. Компартиите са се ориентирали към участие в правителствата. Когато дойде часът на износването им, надявам се, ще се постави въпросът РЕВОЛЮЦИЯ или ДИКТАТУРА на капитала (частен, смесен или държавен). Тази алтернатива и шансовете на всяка от тези две линии трябва да бъдат претеглени и преценени добре, с всички произтичащи от оценката изводи и действия.

Разговорите ми с Рику и Фоцзи ме навеждаха на мисълта, че когато буржоата започнат да заплашват тукашната публика с болшеvizма, тогава всичко трябва да бъде построено много умно, за да се организират масите за удар.

(NB-2011: Писано под сравнително пресните впечатления на 1968 г. и на наскоро появилата се “Солидарност” в Полша; както се вижда, отново - за кой ли път? - съм бил склонен към... увлечения. Оттогава минаха три десетилетия в ямата на историята! Спечелването на изборите от кандидата на “левицата” доведе и до парламентараната ѝ печалба, в резултат на която бе съставено коалиционното правителство на “левия социалист” Пиер Мороа. Беше въведена 35-часова работна седмица, премахнато смъртното наказание и изпълнени някои други от предизборните обещания, но заедно с тях бе поставено начало на нестихващите атаки срещу социалните придобивки на работниците и другите “нисши” класи след “30-те славни” следвоенни години. Нещо, което десницата не се решаваше да предприеме, спомняйки си навярно 1968 г. Тази си политика коалиционният кабинет прокара чрез тактиката “на час по лъжичка” или с помощта на ежегодното обедняване на “нисшите класи” с по около процент-процент и половина, което бе хитро замислено, защото, накъсо е трудно забележимо и “тъските не кречат, когато им оскубват перушината”. Поради това, голямата еуфория от тази победа се изпразваше бавно и Митеран спечели и втори президентски мандат, но в следващите парламентарни избори печеливши се оказа десницата. Така бе въведена практиката на “съжителството” на разноцветни правителства и президенти, което едва ли промени нещо в спадащия стандарт на плебса, който обаче, както показаха бъдещите събития и изборни резултати, беше далече от всякакви революционни настроения – “демократическата игра” щеше да продължи несмушавано.)

Вън от работата и приглушените политически дебати с началствата, по разбираеми причини, цялото ми внимание (и не само моето) беше приковано от развоя на класовата борба в Полша, докато официалните медии правеха всичко възможно, за да скрият истината за нея и най-вече как “Изтокът” и “Западът”, действайки поотделно, биеха в една цел – потушаването и превръщането ѝ в пазарлък.

Преглеждайки бележниците си за 1981 година, през която в официална България празнуваха 1 300 годишнината на българската държавност (по една от версиите за основаването на Аспаруховото Ханство), виждам, че освен планираната “АНТИИСТОРИЯ СЛАВЯНОБЪЛГАРСКА”, съм прескочил това “велико събитие”. Намерих само черновата на една статия в която съм отбелязал патриотарските дунани в отечеството по този повод. Види се от “скромност”, политици, историци и журналисти са премълчали за 700-те години византийско и отоманско владичество. В замяна на това, в тефтерите намирам много разхвърляни мисли и хрумвания, конспекти за статии и теми за брошури, сред които доминира тази – **за класовата борба.** Тя е инспирирана от разгъващите се събития в Прибалтика и появата на синдиката “Солидарност”. Ето някои от бележ-

ките ми:

Още когато се занимавах в затвора усилено с марксизма, поради липса на нещо по-добро в библиотеката, ми правеше странно впечатление констатацията, че Маркс и марксистите нямат ясна и точна дефиниция за класите, върху които по признание на главния “класик” беше построена цялата му доктрина. (Той казваше, че негова била само идеята за “диктатурата на пролетариата”, като завършек на тази борба. Всъщност и тя не беше негова, а принадлежеше на Бабоф, Бланки и други предшественици.) Защо ли липсваше дефиницията? Може би, защото проблемът не е от най-лесните и само общите приказки за “отношението към средствата за производство, което раждало производствените и обществени отношения” никак не бяха достатъчни, особено за една теория на Социалната революция?

За нас класовата борба можеше да приключи само когато, в резултат на нея, работниците биха успели да разрушат държавата, замествайки я със собственото си самоуправление, една от чиито форми беше Федерацията на комуните.

Исках да опитам зъбите си в тоя костелив проблем, но преди това трябваше да набележа въпросите, които поражда такъв опит. Започнах с различни подходи, разсъждения и проблеми, които възникваха при уточняване на ДЕФИНИЦИЯТА НА КЛАСА. Бях записал:

- ДНЕСНОТО (И ВСЯКО КЛАСОВО) ОБЩЕСТВО ИМА ПИРАМИДАЛЕН СТРОЕЖ.
- ХАРАКТЕРИСТИКИ НА ОБРАЗУВАЩИТЕ ГО СЛОЕВЕ ОТ ОСНОВАТА ДО ВЪРХА.

- Ако опростим проблема, можем да твърдим, че ПРЕЗ ПОЛИТИЧЕСКАТА ИСТОРИЯ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО ВЪВ ВСИЧКИ КЛАСОВИ ОБЩЕСТВА, СОЦИАЛИКОНОМИЧЕСКИ ФОРМАЦИИ ИЛИ “ЦИВИЛИЗАЦИИ” ОТ 6 000 ГОДИНИ НАСАМ, КЛАСИТЕ СА БИЛИ НАЙ-ОБЩО КАЗАНО ДВЕ: НА БЕДНИ И БОГАТИ, НА ЕКСПЛОАТИРАНИ И НА ЕКСПЛОАТАТОРИ.

ЕКСПЛОАТАТОРИТЕ СА СЕ НУЖДАЕЛИ ОТ ДЪРЖАВАТА С НЕЙНИЯ ВОЕННО-ПОЛИЦЕЙСКИ И БЮРОКРАТИЧЕН АПАРАТ, ИНСТИТУЦИИ И АТРИБУТИ, ЗА ДА ЗАТВЪРДЯТ СВОЕТО ГОСПОДСТВО И СОЦИАЛЕН СТАТУТ И ЗА ДА ДЪРЖАТ В ПОДЧИНЕНИЕ ЕКСПЛОАТИРАНИТЕ /БЕДНИТЕ/.

КОЛКОТО И ДА СЕ Е „УСЛОЖНИЛО“ ДНЕСНОТО ОБЩЕСТВО, ЕДВА ЛИ Е ТОЛКОВА ТРУДНО, ДОРИ В ОТДЕЛНИЯ КОНКРЕТЕН СЛУЧАЙ, ДА ОПРЕДЕЛИМ ДАЛИ „Х“ Е ЕКСПЛОАТИРАН ИЛИ ЕКСПЛОАТАТОР И ПОДЧИНЕН ИЛИ ПОДЧИНЯВАЩ/КОМАНДВАЩ.

БИХМЕ МОГЛИ ДА ПОДЛОЖИМ НАЙ-НАПРЕД СЕБЕ СИ НА ПРОВЕРКА КЪМ КОЯ КЛАСА ПРИНАДЛЕЖИМ, ЧРЕЗ ТЕЗИ И ДРУГИ ПОДОБНИ КРИТЕРИИ (ЗАЩОТО СИГУРНО ИМА ОЩЕ МНОГО ХАРАКТЕРИСТИКИ /БЕЛЕЗИ/, ЧРЕЗ КОИТО МОЖЕМ ДА РАЗШИРИМ И ПРЕЦИЗИРАМЕ ДЕФИНИЦИЯТА НА КЛАСА, НО НЕЗАВИСИМО ОТ ТОЧНОСТТА Ё И ОТ ОБХВАТА НА КРИТЕРИИТЕ, ВСЕКИ ПРИНАДЛЕЖИ КЪМ ЕДНА И САМО ЕДНА ОТ ДВЕТЕ КЛАСИ).

КАЗАНОТО ПО-ГОРЕ НЕ ОЗНАЧАВА, ЧЕ НЯКОЙ ЕКСПЛОАТАТОР ИЛИ ВЛАСТНИК НЕ МОЖЕ ДА СТАНЕ АНАРХИСТ, АКО ЗАСТАНЕ НА ПОЗИЦИИТЕ НА ЕКС-

ПЛОАТИРАНИТЕ И ПОДЧИНЕНИТЕ И РАБОТИ ЗА КАУЗАТА НА ТЯХНОТО ОСВОБОЖДЕНИЕ.

ОТНОСНО ПРАКТИЧЕСКИЯ ВЪПРОС: ДАЛИ ПРИ ПРИЕМАНЕТО МУ В ЕДНА АНАРХИСТИЧЕСКА ОРГАНИЗАЦИЯ, ПОСЛЕДНАТА ЩЕ ПОИСКА ОТ НЕГО ДА ПРОМЕНИ СВОЯ СОЦИАЛЕН СТАТУТ ИЛИ ДА СЛЕЗЕ ОТ ЁИЕРАРХИЧЕСКАТА СЪТЪЛБА? - ЗА ВСЕКИ КОНКРЕТЕН СЛУЧАЙ ТОВА СЕ РЕШАВА ОТ ОБЩОТО СЪБРАНИЕ НА ОРГАНИЗАЦИЯТА, В ЗАВИСИМОСТ ОТ ЦЕЛЕСЪОБРАЗНОСТТА В ПРЕДРЕВОЛЮЦИОННИЯ ПЕРИОД. (В РЕВОЛЮЦИОННИЯ ТАКИВА ПРОБЛЕМИ НЕ СЕ ПОСТАВЯТ, ТЪЙ КАТО РЕВОЛЮЦИЯТА Е ПРЕМАХНАЛА ФИГУРИТЕ НА ВЛАСТНИКА И ЕКСПЛОАТАТОРА, ИНАЧЕ ТЯ НЕ Е СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ.)

ПО ВЪПРОСИТЕ ЗА ПРИЕМАНЕТО, ЧЛЕНСТВОТО ИЛИ ИЗКЛЮЧВАНЕТО ОТ ОРГАНИЗАЦИЯТА, ПОСЛЕДНАТА ДУМА ОТНОВО ПРИНАДЛЕЖИ НА НЕЙНОТО ОБЩО СЪБРАНИЕ.

МИСЛЯ, ЧЕ ЩЕ БЪДЕ СПРАВЕДЛИВО ДА ДОБАВЯ И ОБРАТНИЯ И МНОГО ПО-МАСОВ ПРИМЕР, В КОЙТО ЕКСПЛОАТИРАНИЯТ И ПОДЧИНЕНИЯТ ИЛИ ПОТИСКАНИЯТ СТАВА СЛУГА НА СВОЯ ГОСПОДАР И ДОРИ ПРЕДАТЕЛ СПРЯМО БРАТЯТА СИ ПО КЛАСА. В ПОСЛЕДНИЯ СЛУЧАЙ НЕГОВАТА КЛАСОВА ПРИНАДЛЕЖНОСТ НЕ Е ИЗВИНЕНИЕ И НЯМА ДА ГО СПАСИ ОТ РЕВОЛЮЦИОННОТО ВЪЗМЕЗДИЕ

СПРЯМО „НИЗШАТА КЛАСА“, НАШАТА ЛИНИЯ Е ПРОСВЕТИТЕЛСКА, С ВЪВЛИЧАНЕТО Ё В АКЦИИ ЗА ЗАЩИТА НА НЕЙНИТЕ НАСТОЯЩИ И БЪДЕЩИ ИНТЕРЕСИ И В КРАЙНА СМЕТКА В ДЕЙСТВИЯ, КОЙТО ЩЕ Я ЕМАНЦИПИРАТ, ПОСРЕДСТВОМ ПРЕВЪРЪЩАНЕТО НА КЛАСОВОТО ОБЩЕСТВО В БЕЗКЛАСОВО, ТОЕСТ В ОБЩЕСТВО БЕЗ ЁИЕРАРХИЯ И БЕЗ ЕКСПЛОАТАЦИЯ.

Неразгледан остава проблемът за така нар. средна класа и в това отношение РАЗМЕРЪТ НА ДОХОДА Е ОТ СЪЩЕСТВЕНО ЗНАЧЕНИЕ ЗА ОПРЕДЕЛЯНЕ НА СТАТУТА НА ВСЕКИ НЕИН ЕКЗЕМПЛЯР, ЗАЩОТО КОГАТО ТОЙ НАДХВЪРЛЯ СРЕДНИЯ НА ГЛАВА ОТ НАСЕЛЕНИЕТО, ОСОБЕНО В ПЪТИ, ТОВА СВИДЕТЕЛСТВА ЗА НАЛИЧИЕТО НА ОТНОШЕНИЕ НА ЕКСПЛОАТАЦИЯ НА ТЕЗИ С ПО-НИСКИТЕ ДОХОДИ ОТ СРЕДНИЯ! ТАКОВА ОТНОШЕНИЕ Е ХАРАКТЕРНО ЗА РАЗЛИЧНИТЕ ВАРИАНТИ НА КАПИТАЛИЗМА (ЧАСТЕН ИЛИ ДЪРЖАВЕН), СРЕЩУ КОИТО НИЕ СЕ БОРИМ!

ВАЖНА ЗАБЕЛЕЖКА:

Дихотомията е полезна от пропагандно-агитационна гледна точка, но може да ни доведе до съвършено погрешни изводи! В ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ КЛАСИТЕ ИЛИ СЛОЕВЕТЕ ВЪВ ВСЯКА ОТ ТЯХ СА ПОВЕЧЕ ОТ ДВЕ/ДВА и е необходимо детайлно вглеждане в състава и анализирание структурата и разслоението на всяка една от тях, при което са възможни различни подходи.

I. ОПИСАТЕЛНА ДЕФИНИЦИЯ - Експлоатирани (ограввани) и експлоататори (огравващи). КАТЕГОРИИ ВЪТРЕ ВЪВ ВСЯКА ОТ ДВЕТЕ КЛАСИ НА Наемния труд и Капитала.

Наемният труд и заплатите над средния доход на глава от населението. Разликата между него и “средната заплата”.

ДЕФИНИЦИЯ НА РАБОТНИЧЕСКАТА КЛАСА:

Изброяване на съставките ѝ:

- Работещи в материалното производство + селското стопанство + трудови войски + концлагеристи и затворници (които са аналог на робите в “развитото американско общество”);
- Услуги (или обслужващ персонал) в транспорта, търговията, храненето, просветата, медицината и т.н.
- Инженернотехнически “кадри”.

ПРЕГЛЕД на категориите, работещи в науката, литературата и изкуствата:

- Учени, творци (писатели, художници, скулптури, музиканти и певци) без генерализиране, но и без идеализиране – “негри” и “барони”.

И класирането им по:

- Заплати, сравнени със средния доход, след отделянето на % за инвестиции, обществени нужди и други полезни разходи, за които от изключителна важност е кой определя необходимостта от тях, ползата, приоритетите, размера и кой ги контролира!!! Отношение на полагадения труд към властта или към обществената полезност. КАКВО ОЩЕ???

- Безработните. Причини (заповеди за съкращение във Франция - “средно” по 10 %).
- Работническоселската “аристокрация”.

КЛАСАТА НА КАПИТАЛИСТИТЕ И ПАРАЗИТИТЕ, които могат да са “наемници” /на заплата, която често надхвърля далеч доходите на “средняка”, който експлоатира до стотина пролетарии/.

II. КОМПЛЕКСНА дефиниция, вземаща под внимание следващите елементи или критерии:

- Разделение на обществото на “елити” или “авангарди” и на “нисши класи”.
- Командващи (властващи) и подчинени (тези, които нямат под себе си подчинени).
- Размери на доходите/заплатите и тяхното положение спрямо “медианата”, тоест спрямо “средния доход”/“средната заплата” (КАПИТАЛ/ТРУД).
- Богати и Бедни $\pm 10\%$ около “медианата”, образуващи “средната класа”.

III. Процент (%) на СЛОЕВЕТЕ В КЛАСОВАТА ПИРАМИДА или КЛАСОВА СТРАТИФИКАЦИЯ на българския “НАРОД” (СМЕТКИТЕ СА НАПРАВЕНИ ПО романа НА ДЖОРДЖ ОРУЕЛ “1984”, според който населението се разделя процентно на:

ВЪТРЕШНА ПАРТИЯ : ВЪНШНА : ПРОЛО = 2 : 13 : 85 %, като “средната” е нещо като соц-дребна буржоазия.

Колко “души” у нас са в държавнокапиталистическата класа? В “средната”? В пролетариата? Пренесена в БГ при едно деветмилионно население, където $1\% = 90\,000$ души (с децата и пенсионерите), по Оруеловата теория за “висши”, “средни” и “низши” класи получаваме следната картина:

Върхът на пирамидата, който е образуван от класата на “висшите бюрократи” или на партийните, военнополойски и административни номенклатурчици (които в общия случай се “припокриват”) е представен от 2% от населението или от $2 \times 90\,000 = 180\,000$ души. Във “висшата” класа влизат лицата от списъка на номенклатурните длъжности, начина с висшите партийни бюрократи, стоящи начело на БКП, началствата в ДС, милицията, армията, съда, министерствата, “народното” стопанство, идеолози, културтрегери и т.н. Тоест, около $180\,000$ души (с със семействата, като двупроцентова извадка от “народа”).

Следващите 13% “средняци” със семействата им $13 \times 90\,000 = 1\,170\,000$ души са: “работници” от ДС, милиция, армия (низши офицери и сержанти), различни по-дребни началства, като директори, главни инженери, н-к отдели, партийни секретари, привилегироваи синекури в “науката”, с каквито са пълни всевъзможните институти, медийни агитпропи и университетски “идеолози”, нискоразрядни “писатели” и “артисти”, млади карьеристи от Комсомола и досадници-активисти от ОФ, охрана на заводи и лагери, военни инженери, специални войскови части за “борба срещу вътрешните безредици”, председатели на агропромишлени комплекси, ДЗС и ТКЗС и т.н.

За “проло” или пролетариите (с със семействата им) от 85% остават $9\,000\,000 - (180\,000 + 1\,170\,000) = 7\,650\,000$ души, тоест за **ЧИСЛЕНОТО СЪОТНОШЕНИЕ** на оруеловите политически и социаликономически категории получаваме “висшите”: “средните” : “низшите” = $180\,000 : 1\,170\,000 : 7\,650\,000$

При “средна възраст” от 70 години, един набор (за мъжете и жените) е приблизително $130\,000$ души – **ЕВЕНТУАЛНО ЗА “ЗАСИЧАНЕ НА СМЕТКИТЕ”!**

Активното население на БГ от 18 до 60 годишна възраст, към които можем да прибавим и трите набора на непълнолетните – 15, 16 и 17 годишни (които биха могли да участват в трудовите и обществени дела), при “набор” от около $130\,000$ души, представлява $45 \times 130\,000 =$ на $5\,850\,000$ души, които се разделят на:

2% (по Оруел) във върха са $2 \times 58\,500$ или общо $117\,000$ номенклатурни “активисти”.

Останалите 13% “средняци” от “външната партия” в числено изражение са:

$13 \times 58\,500 = 585\,500$ души.

В категорията на пролетариите в активна възраст остават:

$85 \times 58\,500 = 4\,972\,500$ души.

В групата на децата от 1 до 15 години и последните десет набора на пенсионерите от 61 до 70 години или $25 \times 130\,000 = 3\,250\,000$ души, които също имат “пирамидален строеж” и се разделят на:

2 % (по Оруел) във върха са $2 \times 31\,500$ или общо 63 000 номенклатурни внученца и дядовци.

Останалите 13 % “средняци” от “външната партия” в числено изражение са:

$13 \times 31\,500 = 409\,500$ души.

В категорията на “пролетаризираните” деца и пенсионери остават:

$85 \times 31\,500 = 2\,677\,500$ души.

ДРУГИ ПАРАМЕТРИ НА ДЕФИНИЦИЯТА, ОСВЕН ВЛАСТ И ПАРИ.

КЛАСОВАТА БОРБА Е ДВУСТРАНЕН ПРОЦЕС. ДИФЕРЕНЦИЯЦИЯ И ФУНДАМЕНТАЛНИ ИНТЕРЕСИ НА КЛАСИТЕ НА УГНЕТИТЕЛИТЕ И НА УГНЕТАВАНИТЕ.

РОЛЯТА НА КЛАСОВОТО СЪЗНАНИЕ, НА ИДЕИТЕ И НА БОРБАТА ЗА ПРЕМАХВАНЕ НА КЛАСОВОТО ОБЩЕСТВО.

НИЕ СМЕ ЗА СЛАГАНЕ КРАЙ НА ТАЗИ БОРБА, КАТО ПРЕМАХНЕМ КЛАСИТЕ / КЛАСОВОТО РАЗДЕЛЕНИЕ.

ОТНОШЕНИЯТА между подчинени и началства (командващи) на различни нива.

Поведение на “средната класа” или на обитателите от долните етажи на йерархията – според накланянето на везните. Борбата за междинните и шансовете за привличането им към нисшите зависят от ситуацията – при революционна те “ке климнат”. (Виж резултатите от денацификацията в Германия!)

Институции, средства и методи на класовата борба на ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛ срещу ПРОЛЕТАРИАТА ЧРЕЗ: НАСИЛИЕ, ПОКУПКО-ПРОДАЖБА, ИЗМАМА, МАНИПУЛАЦИЯ

“ПОЛИТИЧЕСКА КЛАСА”, ПАРЛАМЕНТ, ЗАКОНИ, АРМИЯ, ПОЛИЦИЯ, СЪД, АДМИНИСТРАТИВНА БЮРОКРАЦИЯ, “ЧЕТВЪРТА ВЛАСТ”, КОРУМПИРАНЕ И ИНТЕГРИРАНЕ НА ЧАСТ ОТ НАЕМНИТЕ РАБОТНИЦИ В ДОЛНИТЕ ЕТАЖИ, ОБИТАВАНИ ОТ ЛАКЕИТЕ НА “ЕЛИТИТЕ” ИЛИ ТАКА НАРЕЧЕНАТА РАБОТНИЧЕСКА АРИСТОКРАЦИЯ, обхващаща СИНДИКАЛНАТА БЮРОКРАЦИЯ, ВЪРХУШКАТА НА “ЛЕВИТЕ” ПАРТИИ И СЪПОПЛАЩАНИТЕ НАЕМНИЦИ, чиито заплати надхвърлят “СРЕДНИЯ” НАЦИОНАЛЕН ДОХОД НА ГЛАВА ОТ НАСЕЛЕНИЕТО, ДОНОСНИЦИ, СТАЧКОИЗМЕННИЦИ И Т.Н.

ОРГАНИЗАЦИИ, СРЕДСТВА И МЕТОДИ НА ВОДЕНЕ НА КЛАСОВАТА БОРБА ОТ СТРАНА НА ПРОЛЕТАРИАТА ПРОТИВ ДЪРЖАВНИЯ КАПИТАЛ И НЕГОВАТА ДИКТАТУРА.

Какво е необходимо на работниците, за да постигнат успехи в своята борба:

- Ясно съзнаване на класовото разделение на “НИЕ” и “ТЕ” и отхвърлянето му.

- НЕПРОМОКАЕМОСТ спрямо официалните МАНИПУЛАЦИЯ, АГИТАЦИЯ И ПРОПАГАНДА.

- ПОСТАВЯНЕ НА БАРИЕРИ ПРЕД **ВЪЗМОЖНОСТТА НАЕМНИТЕ РАБОТНИЦИ ДА БЪДАТ МОБИЛИЗИРАНИ В ЗАЩИТА НА ИНТЕРЕСИТЕ НА КЛАСОВИЯ ВРАГ – В И ВЪН ОТ ПРЕДПРИЯТИЕТО/ НАСЕЛЕНИЕЯ ПУНКТ/ СТРАНАТА.**

- РЕВОЛЮЦИОННА ОРГАНИЗАЦИЯ, ПРОПАГАНДА И АГИТАЦИЯ.

- Анализ на аргументите на защитниците на НЕРАВЕНСТВОТО.

- ЕКСПЛОАТАЦИЯТА: примери, факти и генерализиране.

(ТРЯБВА ДА ПОКАЖЕМ И ДОКАЖЕМ, ЧЕ ПОСЛЕДНИТЕ “ПОЛЕЗНИ ИДИОТИ” СЛОЖИХА КОСТИТЕ СИ НА БУЛАИР И ЧАТАЛДЖА ЗАЕДНО С “ТИТАН КАЛИМАНСКИ”!)

С КАКВО НИЕ АНАРХИСТИТЕ МОЖЕМ ДА ПОМОГНЕМ НА ПРОЛЕТАРИАТА ИЛИ ПО-ОБЩО НА КЛАСАТА НА “НИЗШИТЕ”?

- Динамичен революционен анализ на положението в страната, на Балканите, в Европа и в Света;

- Достатъчно ясна, лаконична и мнемонична програма и цел на борбата;

- Използване на легалните възможности и инфилтрация на легалните структури от нелегалната революционна организация за камуфлаж и агитация.

- Идейна, психологическа и техническа подготовка. – Оръжие.

ПСИХОЛОГИЧЕСКО И ИДЕЙНО ВЪЗДЕЙСТВИЕ ВЪРХУ “НИЗШИТЕ” И “СРЕДНИТЕ” КЛАСИ И СОЦИАЛНИ ГРУПИ.

- ЗА РАБОТАТА С университетската и гимназиалната МЛАДЕЖ, от които се излъчва “образованият пролетариат”.

Може би класовата “дихотомия” на съвременното общество е най-близка до действителността при “соца”. ГОСПОДСТВАЩАТА ЕКСПЛОАТАТОРСКА КЛАСА. СЪСТАВКИ НА ДЪРЖАВНОКАПИТАЛИСТИЧЕСКАТА КЛАСА ИЛИ НА БЮРОКРАЦИЯТА, НОМЕНКЛАТУРАТА И НА НЕЙНИТЕ СЛУГИ ОТ: АКАДЕМИЧНИТЕ СРЕДИ, ЖУРНАЛИСТИ, ЛЕКТОРИ, АГИТПРОПИ, “ВЪЗПИТАТЕЛИ”, ДРУЖИННИ РЪКОВОДИТЕЛИ, “домашни помощнички” и др. Част от тях ще бъде против, когато сградата рухва и може да ги затрупа.

ПОЛИТИЧЕСКИ И КЛАСОВ АНАЛИЗ НА ПАРТИЯТА (БКП) :

КОТЕРИИ и “ФРАКЦИИ” – титовисти, сталинисти, “ортодоксални” – най-масовата фракция е на шмекерите, които не се интересуват от това кой е на върха и още по-малко от идейните тънкости.

Всъщност, реално никой не се бори за правото на съществуване на фракции в Партията: само когато е в малцинство и поради това в неизгодна позиция, мечтае да му се разреши такова право.

Фракциите в партията на болшевиките – преди и след завземането на властта (Ленин също е изпадал в малцинство).

Във всички конкретни случаи от историята на компартиите в Унгария, Австралия или Гърция, когато линията на дадена партия е влизала в разрез с имперските интереси на “Центъра”, Москва е разцепвала тази партия и е назначавала с декрети “истинската партия”, стремейки се да унищожи нежеланата “братска” партия, дублирайки я и използвайки всички средства (Наги беше екзекутиран!). Следователно, въпросът не е до свободата или забраната на съществуването на фракции. Монолитността е в хармония с монопола на властта. Този принцип се прилага еластично, за да се гарантира правото на “нашите” и да се ликвидират “враговете”-конкуренти, когато обстоятелствата го позволяват. Прозрачна игра на клановете в мафията, зад която някои искат да видят идеи, еволюции и прочее безтегловни думи.

Номенклатурчиците, децата и роднините им от върхушката.

“Връзката” между тях и народа са... доносниците.

Съществуват ли разлики между поколенията партийци: от “преди 9-ти”, от 1944 до 1956, от 1957 до 1977 г.?

Партийни активисти, рекрутирани от средите на комсомолците.

Най-многобройната категория (над 90 %) е тази, която търси партийния билет, за да направи кариера и получи привилегии.

Качества на различните категории. Съпротивителната им сила в революционна ситуация?

Хората на Бившето общество и режим или т.нар. елити на III БГ царство....

Особенните категории на ДОНОСНИЦИ, ПРОСТИТУТКИ, ЛАКЕИ И т.н.

Бит на различните слоеве във всяка от двете класи на “социалистическото” общество:

Житейски цели и стремежи, каквито са общуване, развлечения и забавления.

Празници: абитуранти и абсолвенти, изпращане в казармата (и завръщане), сватби, кръщавки и погребения, според мястото в йерархията или в различните слоеве на обществената пирамида.

Семейството и разложението му.

ОПИТ ЗА ГЕНЕРАЛИЗИРАНЕ ИЛИ ВЪВЕЖДАНЕ НА ОБЩА ДЕФИНИЦИЯ ЗА КЛАСИТЕ НА “ИЗТОК” И НА “ЗАПАД”.

Повечето от горенабелязаните теми (да не кажа всички) останаха неразвити, защото все пак трябваше да се работи за хляба, а кандидати за участие в ексове не имаше.

ИЗТОЧНИЦИ ЗА РАБОТАТА ВЪРХУ НАБЕЛЯЗАНИТЕ ТЕМИ.

Да се посетят:

- Centre de recherches sur l'URSS et les Pays de l'Est, Place d'Athènes / 67084 Strasbourg Cedex (FRANCE)

- Документалната библиотека в Нантер.

(Поради липсата на време, набелязаните посещения са трудни, затова купувам най-необходимите за работата ми книги. ИЗСЛЕДВАНИЯТА СА НАСОЧЕНИ ПРЕДИМНО КЪМ “ИЗТОКА”.

БИБЛИОГРАФИЯ на литературата за СССР:

1) Annuaire de l'URSS et des Pays Socialistes Europeens / 1974, 675 p., 130 Fr,

Във книжарницата на FNAC - (“супермаркет”) за книги. (Описание);

2) Castoriadis:

- La société bureaucratique:

a) Comment lutter

b) Proletariat et organisation / Collection 10/18, 10,50 Fr,

- L'expérience du mouvement ouvrier:

a) Les rapports de productions en Russie

b) La révolution contre la bureaucratie / Collection 10/18, 10,50 Fr,

- L'institution imaginaire de la Société / Seuil / 50 Fr,

MASPERO, 1, place Paul Painlevé / 75005 Paris

3) Cahier: Marxisme-leninisme et révisionnisme face à la crise économique / 25 Fr.

4) La politique extérieure de la Chine / 35 Fr,

“ТРЕТИЯТ СВЯТ”

5) Collection “Notre temps”

J. Suret – Canale et J.C. Mouchel – La faim dans le Monde / 13 Fr.

6) Mythes révolutionnaires du tiers monde / Seuil, 272 p., 35 Fr.

7) La Force des faibles / Ed. Entente

8) Comité Sahel: qui se nourrit de la famine en Afrique, 12 Fr.

9) Le Monde – L'année économique et sociale 1975: La crise, 160 p., 10 Fr.

10) Emile Pouget – Le Père Peinard / Edition Galilée, 345 p., 48 Fr.

11) Collection “Développement et civilisations”

Robert L. KHEILBRONE – Reflexions sur l'avenir de l'Humanité / 23 Fr.

Задълбочаващата се криза на Изток, от която търсех революционен изход. (По това време СССР бе започнал своята безнадеждна война в Афганистан, а на западните му граници се появи полската “Солидарност”, която нарастна бързо до десет милиона хора на наемния труд с революционен капацитет, който плашеше освен Москва и стратегите на “Свободния свят” /1980 г./)

Но у нас продължаваше да цари мъртвилото. Питам се, какво може да се направи за и с онези представители на нашия “плебс”, които трепере-

ха пред законите и изпитваха филистерски ужас пред въоръжените им блюстители.

Както “учеше” председателят Мао, “властта е на мушката на пушката”, следователно в условията на надвисналата над империята на Москва криза трябваше да се пропагандира тази по-проста от Колумбово яйце истина. Ако я разбере, на народа не оставаше друго, освен да ликвидира разделението на обществото на въоръжени и обезоръжени. И понеже стражите се разхождаха самонадеяно и нощно време, като че ли задачата не щеше да е чак толкова трудна. В този случай, вината за генерализирането на боздуганените нрави на пещерните ни прадеди едва ли щеше да бъде неговата.

– **НО, АКО Е ТАКА, ТОГАВА КАКВО ТРЯБВАШЕ ДА СЕ ПРАВИ?**

На първо място, нямаше нужда да вием от негодувание, нито да плещим за индивидуализъм или да повтаряме втръснатата, вкиснала и станала вече безсъдържателна марксова максима от времето на Първия Интернационал: “Делото на освобождението на работническата класа е дело на собствените ѝ ръце!” – една максима, с която и нашите бяха съгласни и която като че ли образува само част от гъделичкащия самолюбие на работниците речников реквизит на политическите демагози и властогонци, експлоатиращи бездънното невежество на масите. Ще кажат – за него има причини! Никой не оспорва това, но тази констатация не позволява да излезем от порочния кръг на безсилие и търсене на по-дълбоките причини за днешното статукво и придружаващите го бездействие, апатия, капитулантски настроения и опортюнизъм, които се ширят сред оеснафелите пролетарии.

- **НО ТОГАВА КАКВО ДА СЕ ПРАВИ?**

Търсех още отговор на въпроса: каква трябва да бъде нашата критика срещу болшевиките на Запад (в Италия или Франция) при евентуалното им идване на власт в коалиция с християндемократите или социалистите? И последващото го неизбежно изхабяване и смяна на ездачите в условия на парламентарна демокрация? Навярно засилване на революционната пропаганда и мобилизиране на бойните организации на работниците от индустрията и университетите.

- **НО, ИМА ЛИ ТАКИВА? И, АКО НЕ, ТОГАВА КАКВО ДА СЕ ПРАВИ?**

Трябва да се гледа трезво! Без “превземки”!!!

Може би по-перспективно, или много по-малко отчайващо, би било наред с роботронните основи на кризата, да разглеждаме империалистическите противоречия, ролята на КОНКУРЕНЦИЯТА между САЩ, СССР, Европа, Япония и Китай и неизбежната експанзия в перспективата на неравномерното икономическо и военно развитие на тези полюси. Но това нямаше ли да бъде зле маскирано бягство в неопределеното бъдеще от проклетите въпроси, сред които основния:

- **ЗАЩО ВЕЧЕ ПОВЕЧЕ ОТ ЧЕТИРИ ДЕСЕТИЛЕТИЯ В ПЪРВИЯ СВЯТ НЯМА ДРУГА РЕВОЛЮЦИЯ СЛЕД ИСПАНСКАТА?!? КАКВО “ОПИТОМИ” УЧАСТНИЦИТЕ В КЛАСОВАТА БОРБА В ЕВРОПА И**

АМЕРИКА, ВЪПРЕКИ ПЕТДЕСЕТТЕ МИЛИОНА ЖЕРТВИ ВЪВ ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА? МОЖЕ БИ ТОВА, ЧЕ НА ЗАПАД “ЗАГИНАЛИТЕ ЗА ОТЕЧЕСТВАТА” БЯХА НИЩОЖНО МАЛЪК БРОЙ ЗА СМЕТКА НА ВЗАИМНОТО ИЗТРЕБЛЕНИЕ МЕЖДУ ГЕРМАНЦИ И РУСНАЦИ, ПОСЛЕДВАНО ОТ ОКУПАЦИЯТА И ПРЕВРЪЩАНЕТО НА ПОБЕДЕНИТЕ ГЕРМАНИЯ И ЯПОНИЯ В “СЪЮЗНИЦИ” И ПОБЕДОНОСНАТА ВОЙНА НА ИЗТОЧНИЯ ФРОНТ, ВСЛЕДСТВИЕ НА КОЯТО ИМПЕРСКИТЕ ВЛАДЕНИЯ НА СССР В ИЗТОЧНА ЕВРОПА КОНСОЛИДИРАХА СТАЛИНСКАТА ДИКТАТУРА?

Това развитие не ме отчайва ни най-малко. Кризата следва своя ход и аз очаквам навигане на революционните вълни на Изток, а после и до Атлантика, така както го допускаше Зоненфелд. Очакванията ми, както ще се види в спомените ми до края на десетилетието, се засилваха от развоя на революционната криза в Третия Рим... (NB- 2011 г.: Макар и издържана логически, **прогнозата ми от края на 80-те години се размина напълно с реалността през 90-те на XX век и 10-те на XXI век! Грешката, която допуснах се състоеше в това, че в анализите си бях изключил капитулацията на Москва БЕЗ БОЙ!**

Подвеждащи бяха разпалваните от официалната пропаганда на Запад фалшиви страхове от фиктивната мощ на СССР /“Истинската война” на Никсън и др./, макар откровеността на военния министър от първия кабинет на Рейгън – Уайнбъргър - да прозвуча в пълен разрез с тях. В свое интервю пред германското списание “Шпигел”, което стана причина за уволнението му, защото разобличи официалната лъжа, той бе заявил, че скоро СССР ще слезе от световната политическа сцена, при това не с гръм и трясък, а със... скимтене!

Уайнбъргър се оказа далече по-прав /или по-информиран/ за края на “Третия Рим”. **“Западът” съумя да се споразумее и, в съюз с “противника”, да съхрани контрола си над историята/ събитията и да избегне “революционната ситуация, защото отдолу не можеха, нито искаха”. Масите нямаха дори наченки на революционна организация и тактика, не поставяха никакви ЕСКАЛИРАЩИ ИСКАНИЯ, НИТО ИМАХА СВОИ СТРАТЕГИЧЕСКИ ЦЕЛИ!**

Въпросът е ЗАЩО? - “РЪКОВОДСТВОТО” ЛИ БЕШЕ ВИНОВНО, ИЛИ “МАСИТЕ” ИЗЛЯЗОХА КРЪЧМАРСКИ???)

Моите статии, разисквания и размишления по злободневни и стратегически въпроси достигаха по различни начини, канали и пратеници до “родината”, която ми беше изменила. В отговор, централата на ДС зачести с “маршрутиранятия” на своите доносници и активира задграничната си агентура. Идваха всякакви и не бях изненадан, когато отворих досиетата си, че мнозина “приятели” и роднини са предателствали, правили кариера с доносите си, печелили благоволенieto на господарите си и са се облагодетелствали. От няколкото дузини само един, въпреки смъртния си страх, ме предупреди, че е изпратен от копоите. След това се заредиха съученици от детството ми, съзатворници, емигранти, гастарбайтери, натурализирани французи от български произход. За повечето се досещах

и ги използвах, за да кажат на вербовчиците си това, което трябваше да ги дезориентира. Някои, които искаха отново да бъдат изпратени в “командировка за проучване на емиграцията”, съчиняваха най-невероятни истории, други събираха “информацията” си от кошчетата за боклук в парижките кафенета. Навярно ще публикувам някои мостри от работата на шпионите, за да се знае за каква “патриотична дейност” са били изразходвани колосални средства, изтръскани от народния “брашмян чувал”.

Намирах различни поводи за своята агитация, като войната в Афганистан или появата на “Солидарност”, които вещаеха края на руския империализъм и ми правеше впечатление, че почти всички “маршрутирани гости”, уверени във вечността на “социализма”, ме гледаха като марсианец. Някои приемах у дома и оставях Теменуга, която се страхуваше да разкрие идентичността си, да им разказва арабски приказки за себе си и за нашите отношения. Други аз “посвещавах в тайните на живота си”, а имаше и такива, които направо изгонвах, за да престанат да ми досаждат. Често приемах ролята на чичероне и показвах парижките забележителности, водих ги в Лувъра, във Версай, в някои от по-интересните парижки гробища.

С агент “Светлов” напр. и жена му – и двамата добри католици - посетихме Лувъра. Разказвах им за моята неудовлетвореност от изобразителното изкуство, което беше може би най-сеплото и понеже разбирането му не изискваше особени интелектуални усилия, бе понятно и за властниците (светски и духовни), които го осакатяваха най-безмилостно. Не че в него не са се подвизавали гении, но в техните платна всичко беше сковано от библийски сюжети и портрети на папи, меценати и цензори. Само в “Страшния съд” от мускулестия Исус сякаш се излъчваше динамичност и се усещаше приближаващата се буря. (Разбира се, освен каноните на църковния или на социалистическия реализъм, проблемът с прехраната често е трансформирал гения в занаятчия и размахът на духовната му мощ не е могъл да надхвърли перушината на ангелските криле или светлината от ореолите на светата троица и подвластните им архангели, серафими и херувими или разкрасените икони на “класици, съратници и ученици”.) Говорих още дълго за убийственото влияние на църквата, властта или марксовия синедрион върху таланта на художника.

В същия порядък, в началото на лятото през тази паметна 1981 година, бях посетен и от сина на вуйчо Тошо – братовчедата Митко и жена му Юлия.

През един летен съботен следобед телефонът иззвъня и се раздаде заекващ глас:

- Гошо, Митко е. Мога ли да дойда у вас, за да се видим?
- Що за идиотски въпрос, къде си в момента?
- Обаждам се от телефонната кабина срещу жилището ти...
- Че защо е нужно да телефонираш, щом си дошъл до тука? Качвай се веднага! Знаеш ли входа и адреса?
- Знам всичко, но не съм сам.

- С кого си?

- С Юли.

Намирах, че нещо не е в ред и го запитах да сляза ли, за да ги посрещна, а Митко, заеквайки още по-силно, каза:

- Не, не, не, в никакъв случай. Идваме след малко.

Очаквайки ги с радостно възбуждение, разтворих вратата на апартамента, за да ги посрещна и когато излязоха от асансьора, се разпрегръскахме на площадката, след което ги въведох в хола, като ги настанех да седнат. Гледайки ги радостно, попитах какво се е случило, та водихме такъв непонятен разговор.

Почти в един глас двамата ми обясниха, че е твърде възможно да са следени още от България и тук да са ги видели къде отиват.

- Кой ви е следил?

- Нашите от ДС.

Ситуацията започна да ми се изяснява: страховата психоза бе превърнала и тях в полуневменяеми “строители на светлото социалистическо бъдеще”. Усилията да ги освободя от нея се оказаха напразни. Още с влизането, оглеждайки се, Митко ме попита дали няма поставени микрофони в апартамента. Отговорих, че на чужд терен копоите на ДС не са толкова героични, колкото им изглеждат и, ако ме подслушват, това ще да е работа на френските служби, което, колкото и невероятно да е, не може да се изключи напълно... Поуспокоен, с шепот Митко ми разказа, че преди да ги пуснат за лечението на Юлия, която страдала от някакви туморни възли по шията, които засега могло да бъдат лекувани само във Франция, бил извикан в кабинета на някаква висша кука, която го запознала “подробно с моя случай, с вражеската ми дейност и дори с това, как ще постъпя с него, опитвайки се да го вербувам за каузата на враговете”. Куката го натоварила със “задачи”, като формулирала въпросите, които братовчедът трябвало да постави “непринудено” по време на нашия разговор, след което да докладва моите отговори. Митко ме закле, в името на най-скъпото ми, да не споделям с никого това, което ми е доверил, защото навсякъде било пълно със шпиони. Каза още, че е решил да твърди, след като се завърнат, че аз не съм ги приел. Отговорих му, че това ще им си стори напълно невероятно, тъй като аз приемам всякакви, в това число и прононсирани доносници. Затова му предложих да напише истината за нашите разговори срещу “народната власт”, които аз не съм отбягвал и в България. Добавих, че може да пише каквото му хрумне и заявих, че съм готов да съчиним съвместно един съвсем страховит донос за мене, но братовчедът държеше твърдо на своето... Тогава го посъветвах да заяви, че не ме е намерил вкъщи и че консиержката казала, че съм на курорт, но Митко мислеше, че за копоите няма да е трудно да установят местопребиваването ми... Отказах се да го разубеждавам и ги поканих да останат на вечеря, като дочакаме завръщането на Теменуга от работа, но това вече ги стресна истински. Те се страхуваха от всякакви запознанства с трети лица, а за пренощуване не могло и дума да става, защото отсъствието им щяло да възбуди подозрения у тези, на които гостували. Те поискаха да си тръгнат веднага, а довечера, след като се стъмни, да се

намерим към 22 часа във Фонтеней-о-Роз, съседно на Шатийон градче от южните предградия на Париж, до което се отиваше с автобус № 194. Нашето нощно “рандеву” щеше да се проведе на улица “Марсел Кашен” срещу № 23, където живеел френският инженер, приятел и колега на Митко, член на ФКП, който по никакъв начин не трябвало да узнае, че се срещаме, макар да си имали пълно доверие...

Рекох си, “Мамма мия!”, но се съгласих да ги потърся в уречения час, на съответното място, защото ми се искаше да получа новини от първа ръка за най-близките ми хора... Изпратих ги до партера и в асансьора Митко ме запита имам ли информация за условията за емигриране в Канада. Обещах да ги проуча, а той ми каза, че към такъв акт би пристъпил, само ако с тях е и дъщеричката, която сега бяха оставили като заложник при дядо й Тодор...

На другия ден вечерта, вървейки към дадения ми адрес, чух че някой подсвирна в тъмното и когато приближих, видях двамата да се крият от нощното осветление в сянката на огромно дърво. Приличаше на “конспиративна среща”, но всякакъв разговор за положението в страната беше немислим и безсмислен, затова се ограничих до новини за близките ми хора. Питах ги за смъртта на тате, за мама и за Огнян, за баща му (вуйчо Тошо, с когото бяхме толкова близки), но и такъв разговор се оказа мъчителен, защото те се оглеждаха непрекъснато и не можеха да се съсредоточат. Трябваше да се избавят от страха, а не виждах как и реших, че ще е по-добре да се сбогуваме засега, като отложим срещите ни за по-късно, когато ще свикнат с френската обстановка. Преди да се разделим, братовчед ми ме попита дали мога да им услужа с известна сума от френски франкове, която каза, че щял да предаде на мама в левове веднага след като се завърнат в “родината”. Попитах го колко му са необходими, защото имах възможност да им отпусна до пет хиляди франка, но те поискаха три. Казах им, че ще им ги дам при условие, че на мама ще предадат 360 лева, тоест ще ги платят по курса на БНБ, по който тя ги изкупува от българските граждани, работили в чужбина. На тези, на които “органиите” разрешаваха да пътуват на Запад, банката ги продаваше три пъти по-скъпо – по 36 стотинки за франк, но нали аз не бях соц-банкер. След като се уточнихме, че на следващия ден ще се срещнем на перона на станцията на RER (регионалното метро) “Данфер-Рошро”, братовчедите побързаха да се сбогуват, а аз поех обратния път, мислейки си, че единствено нуждата от пари може да надвие временно патологичния страх у “новите хора”.

В неделя четох до късно и излязох към 21 часа, когато вече се беше смрачало. С автобуса отидох до порт Орлеан, откъдето започваше линията на Парижкото метро, която пресичаше града и отиваше до порт Клинянкур. Спрях на “Данфер Рошро” и оттам по коридорите за връзка и ескалаторите слязох дълбоко под земята, за да стигна до перона на едноименната станция, край която през няколко минути спираха движещите се със 120 километра в час мотриси с многобройни вагони на RER-а. Видях, че с гръб към мен, вкаменен като паметник е застанал Митко, а на около 30 метра по-надолу, в същата поза, стоеше жена му Юлия. Приближих го и

той ме забеляза с периферното си зрение. Когато ме видя да се насочвам към него, започна с мимики, които приличаха повече на нервни тикове, да ми дава някакви непонятни иширети, които се усилваха толкова повече, колкото по го приближавах. Без да мога да разбера причината на странното му поведение, чух шепот:

- Не ме приближавай! Опасност!

Най-напред помислих, че се е случило нещо ужасно и спрях. След като отмина и следващата композиция на метрото, Митко тръгна към изхода, правейки ми знак да го последвам. Юлия продължаваше да стои на мястото си. Когато се смесихме с навалищата на прибиращи се в неделната вечер закъснели жители на южните предградия на Париж, той ме приближи и каза:

- Видя ли го она с коженото яке, който стоеше на няколко метра от мен? Минаха три мотриси с вагоните, но той не се качи и продължаваше да стои, като че ли ме дебнеше....

Нямаше какво да добавя, дадох му плика с парите и понеже разбирах, че тази е последната ни среща, се сбогувахме, изпращайки по него поздрав, които навярно нямаше да бъдат предадени, поради същия този страх. На следващата година, когато ми гостува вуйчо Тошо, първите му приказки бяха извинения за поведението на син му и снахата.

Все пак, по повод това “посещение”, трябва да кажа още нещо, в интерес на истината. Митко провали “плановите” на копоите, които се бяха опитвали да го превърнат в доносник на партийно-“патриотична” основа, като разкри играта им. Стори го, въпреки тресящия ги с жена му смъртен страх, който не им позволяваше да разсъждават нормално, дори когато копоите бяха на 2 000 километра разстояние от тях. Но, набра куража да го стори, за разлика от “героите”, които и до ден днешен (26 юни 2011 г.) не са изповядвали греховете си, консумирани при “гостуванията” им. Това е един от малобройните случаи на саботаж на полицейските “мероприятия”, който доказва, че всеки един от милионите, които “Сигуранцата” превърна в доносници е имал възможността да направи своя свободен избор, съобразно ръководещия го нравствен императив. Постъпката правеше чест на Митко Пенков. В същото време, неговият случай беше показателен за страха, парализирал поголовно българското население през епохата на социализма. Страх, върху който се крепеше диктатурата на номенклатурата. Затова реших, че случилото се си струва да го опиша, за да може младото поколение да разбере в какви маймуни копоите бяха успели да превърнат сравнително нормални хора. Добре, все пак, че страхът не се предава с гените. Може би наследниците им един ден ще се освободят от него....

Когато дойде време за моята отпуска (тя започваше на 1 август), Темелука ми съобщи, че сестра й ще бъде в Будапеща с мъжа си – видния столичен гинеколог проф. Киров - и че иска да ги види на всяка цена след една голяма дълга разлъка. Попитах я не се ли страхува от задържане, но тя ми отговори, че като френска гражданка не е застрашена от подобна опасност. Бях сигурен, че копоите бяха информирани за нашето

“семейство” и ми беше повече от ясно, че на това основание могат да я шантажират безпрепятствено на унгарска територия. Затова “смелостта” ѝ ме изненада, но не възразих, дори посрещнах решението ѝ с известно облекчение. Предпочитах да прекараме отпуските си “разделно”, за да обмисля по-нататъшното ни “мирно и съвместно съжителство”, предвид задълбочаващите се пукнатини в него. Веднага след отпътуването ѝ се обадох на Антон Машев в Сан-Мандрие и го замолих да ми намери една стая за месец август, за да прекарам ваканцията си на море. Той отговори, че вече е късно да се търси квартира – всичко е “комплé”, но ако не търся лукс, съм добре дошъл у тях във вила “Созопол”, където имало предостатъчно място. Същевременно съобщи, че и семейство Фосколови са у тях и с Фреди им се налагало да отидат за няколко дни до Цариград, откъдето ще се върнат към 10-ти август. Отговорих, че и аз ще сляза в Тулон по това време.

Така и сторих, съкращавайки курорта си на две седмици, щях да отида на море през втората декада на месеца. Първата част от отпуската исках да използвам на спокойствие за систематизиране на бележките върху БГ-АНТИИСТОРИЯ.

На 15-о число следобед, за малко повече от 4 часа, пристигнах със свръх-бързия влак (Те-Же-Ве) на Тулонската гара, откъдето привечер отидох с корабчето в Сан-Мандрие. Във вилата на Машеви заварих всеобщо възбуждение и имаше защо. Бяха довели, буквално преди дни, току-що измъкнатия от България Петър Бояджиев – още една от забележителните личности на нашата “велика епоха кърмачка”, – на когото бях представен. С него се знаехме задочно. Бях чул името му по време на процеса им през 1968 г. и десет години по-късно от тукашния ми “кумец” Макаров. Петър беше запознат с нашия процес от Васил Йоцов и от Стефан Вълков, с които лежал заедно в Старозагорския затвор. Повече подробности за тукашното ми битие бе научил от домакините и от Фосколови, с които бяха от един процес.

От компанията чух разказа за едно отлично организирано бягство от неговите съпроцесници. Тони и Фреди бяха ангажирали двама приятели французи, които са минали транзит през България за Истанбул с кола-каравана с двойно дъно. Предварително предупрежденият Петър ги е чакал на определеното място по пътя и е бил прибран от французите. Те са минали границата без усложнения и рискованата операция е завършила успешно и тъкмо на време, защото копоите на ДС са започнали натиска си срещу беглеца, поставяйки го пред алтернативата – вербовка или изгонване от София и продължение на вербовъчните “мероприятия” срещу бившия затворник в провинцията, с всички възможни последици, включително и нов монтиран политически или криминален процес и връщане отново в затвора.

В Сан-Мандрие Петър Бояджиев не беше сам. Един двоен удар бе довел и приятелката му Лили, която по същото време беше отишла на екскурзия с дъщеря си в Югославия, откъдето същите французи ги бяха извели. Някои неща ми изглеждаха направо невероятни, но аз не поставях никакви “уточняващи въпроси”. В крайна сметка, хората трябва да се

посрещат с доверие, имайки едно на ум при “комплицираните случаи” и оставяйки на времето да даде окончателния отговор.

Скоро Петър щеше да стъпи на краката си, ориентирайки се към програмирането, за което и аз му помогнах с букварите си по КОБОЛ и други помагала от курса в АФПА. Както разбрах, не след дълго той открил в Марсилия фирма за компютърно-информатични услуги, от която започнал да печели не зле. Жена му също си намерила работа в бранша със солидна заплата. Като че ли всичко завършваше с Хепи-Енд за тримата нови бегълци. Наскоро след тази почти рокамболова история, двамата щастливици сключиха граждански брак във Франция, който обаче се оказа нетраен. Друг неприятен детайл ми разказа по-късно Машев. Той беше похарчил по операцията “измъкване от Рая” около 25 хиляди франка (около пет хиляди долара) и когато Бояджиев беше станал платежоспособен, Тони му поставил въпроса за изплащане на рентабилното капиталовложение. Петър, обаче, отказал категорично да се разплати, считайки, като нашия “Спец” (Сашо Алексиев), че с десетте години затвор е платил и надплатил всичките си борчове, включително и тези към съпроцесниците си. Между другото, Машев повдигна завесата над прекалено успешното и бързо интегриране на Бояджията във френското общество. Помощ намерил в лицето на дългогодишния кмет на Марсилия и бивш министър на вътрешните работи на Франция – Гастон Дефер – от социалистическия кабинет на Пиер Мороа след Митерановата победа на Президентските избори, след като нашият Пиер-Питър-Петър декларираше своите “социалистически убеждения”. От своя страна, Машев, който бил ухажван дълго от някакъв агент от службата на френския контрашпионаж – Direction de la surveillance du territoire (DST), след като му отказал услугите си, свързал Бояджията с натрапника и “заварката”, както по всичко пролича, се получила; но за тези му подвизи ще стане дума по-късно...

Иначе приказвахме много дни и вечери до среднощ, при което аз го уведомих за състоянието на политическата емиграция тук и по света и бях информиран за случилото се в българските затвори през изтеклото десетилетие 1968-1978 г., което Петър беше изкарал в Старозагорския затвор. Стана дума и за завърналия се в България Коста Стоянов. С несдържано възмущение и гняв новият емигрант изрази съжалението си, че не го е заварил. Бояджиев потвърди, че мръсникът е бил вулгарен доносник на ДС, използван за най-кални поръчки. На съвестта му (тая дума едва ли приляга за такива типове – те са оперирани от нея) лежала смъртта на Георги Заркин, на чийто вътрешен процес Коста, с агентурен псевдоним “Камен”, е бил кошаревски свидетел. Съдбата на Георги Заркин и убийството му в Пазарджишкия затвор е описана най-подробно в двете прекрасни документиращи книги, издадени от сина му Лъчезар.

Въпреки преструванията пред малцината общи познати, че всичко е нормално, отношенията ми с Теменуга след завръщането от отпуските ни бяха станали нетърпими и чашата преля, когато тя отиде да “чества 9 септември 1981 г. в посолството”, а след това и по бизнес дела при своя

мафиот, собственик на казино и “благодетел, при когото беше работила” няколко години. Понеже вече я бях предупредил, че трябва да ме освободя от присъствието си и всеки да заживее собствения си живот, разговаряхме само “служебно”, което създаваше доста тягостна атмосфера. Липсата на всякакво доверие ме застави да поставя секретна брава на стаята си, за да попреча на достъпа ѝ до нея през времето, когато бях на работа...

В края на лятото, през септември 1981 г., в Гданск се състоя Първият конгрес на “Солидарност” и приемането на програмата му за изграждането на “Самоуправляваща се полска република”. Прокламирането на тази цел събуди у “силните на деня” призрака на Анархията и далечния спомен за унгарските “Събития” от 1956 г., когато въстаналият унгарски пролетариат започна да създава работнически съвети в предприятията и териториални в населените пунктове, начиная с Будапеща, чийто революционен съвет изпразни от съдържание всякакви опити да бъде заместена рухналата диктатура с някаква “нова, временна, демократична” власт. На държавните мъже от Москва и Вашингтон им замириша на Социална революция. Затова американската армия, от която някои наши наивници очакваха “освобождението” си, блокирала влизането на малцината доброволци, отзоваваха се на отчаяния унгарски зов за помощ, давайки в същото време зелена улица на бегълците на Запад и за нахлуването от Изток на съветските танкове в Будапеща. Оставиха ги да свършат вместо тях кървавата и мръсна “работа”, заличавайки истината и дори спомена за нея..

Остана само признанието на назначения от окупаторите шеф на “унгарското работническо-селско” правителство Янош Кадар. В декларацията си от 4.11.56 г. старият московски агент и доносител сравни тези “събития” с Кронщадския им първообраз от 1921 г., когато матросите и работниците се отзоваха на апела на анархистите и въстанаха срещу диктатурата на Ленин и неговите “народни” комисари. От другата страна, тогавашният френски министър-председател и “социалист” Ги Молле оприличи ролята на Хрущов в Будапеща с тази на Бисмарк по време на Парижката Комуна от 1871 г. (Всъщност сравнението “разкрасяваше ролята на Кремъл”, защото Бисмарк само държеше жертвите в менгемето си, докато палачите от Версай ги колежа и разстрелваха, а в унгарския случай Хрущов изпрати танковите дивизии, за да смажат въстаниците.)

По понятни причини, поетият от “Солидарност” курс не беше по вкуса нито на Москва, нито на западните столици и като че ли всички настръхнаха в очакване. Правеше се и невъзможното, за да се фалшифицира смисълът и истината за събитията в Полша. В такава атмосфера, на “официално” посещение в Париж пристигна синдикалният лидер и добър католик Валенса, който гледаше по-скоро в обратна на движението посока. Той търсеше съвети от Папата, а въкъси си бе окачил портрета на предвоенния полски диктатор маршал Пилсудски.

След речта си в зала “Мютюалите”, Валенса прие да отговаря на въпросите на публиката. Аз поставих един-единствен:

- Войниците също имат проблеми с условията на труд и живот в казармите, г-н Валенса. Направено ли е нещо за организиране на “профсъюз” в полската армия?

Запитването ми беше отминато с възмущение от “модераторите” и с мълчание от “героя на деня”. Очевидно, той и те го схващаха като провокация.

По-обстоятелствено на тази тема говорихме по време на наскоро последвалото гостуване във Франция на делегати на селския филиал на легализирания полски профсъюз. Събранието с тях се проведе на 12 декември 1981 г. в една от залите на Сорбоната. Те бяха придружавани от емигранта още през 1971 г. полски дисидент (от КОР – Комитет за Отбрана на Работниците) политолог и настоящ научен сътрудник в CNRS – Александър Смолар.

От нашите, в залата бяхме с Хаджията и Иван Дръндов. Думата бе дадена на водача на селската “Солидарност”, който апелира към всички присъстващи за помощ – кой с каквото може. Чува се много обещания, но не видях никой да се бръкне било за бакнота, било да разпише чек. Със шопската си деликатност, Дръндов рече:

- Не се ли срамувате от просията си бе? След като сте десет милиона, с тях можете света да преобърнете!

- Нашите искания са мирни... – бе отговорът на гостите, а Хаджията направи знак на Дръндов да престане.

След гостите, Александър Смолар изнесе информационен доклад за положението в Полша и за изхода от него. В общи линии и по същество, той каза:

- СССР и целият съветски блок се намира в дълбока криза: има тежки проблеми с изхранването на населението, ръстът на производството е нула %, руският “модел на социализма” претърпя крушение, навсякъде се чувства растящо социално напрежение и недоволство, търсещо своя израз. Полша е един, може би най-яркият от примерите, който заплашва стабилността на целия блок. Докога СССР ще толерира това, е неизвестно. Единствената весела барака в този лагер е Унгария, която се е превърнала, ако не в идеал, то в цел за сегашните полски власти, но не трябва да се забравя, че отстъпките на властта и реформите там бяха постигнати след кървавото потушаване на революцията от 1956 г.

СССР иска на всяка цена да съхрани контрола над своята империя и да постигне ефикасност на икономиката си, но за всичко това са крайно наложителни структурни реформи в икономическия механизъм, отвореност към световния пазар, инвестиции от Запада, културна автономия и толерантност от страна на Москва спрямо “по-малките братя”, а защо не и известна “десъветизация” в Източна и Централна Европа?

Западът предостави доста заеми на Герек, позволявайки му да се задържи близо 10 години на власт, като разсрочваше плащанията, но сега настъпва падежът на полицата. СССР също не е в състояние да помага както в предишните години, поради което днес всичко е под въпрос.

Властта реши не малко от следвоенните задачи по възстановяване на разрушената Полска държава и икономика, тя обеща много на работниците

и селяните, усили социалната мобилност и т.н., но с това изчерпа своите възможности още през 60-те и 70-те години и особено от 1980 г. насам, когато населението започна да я разглежда като съвкупност от паразитни и враждебни институции. Така се стигна до разширението на пропастта между нея и народа, до разделението на “Те горе” и “Ние долу” и липсата на какъвто и да е общ език между управлявани и управляващи. Сега Ярузелски е готов да търси евентуално решение дори в посока на един “комунистически петенизъм” (Труд, Семейство и Отечество). Той обещава реформи на всички, повишаване на стандарта и либерализиране на режима, но това вече не създава илюзии у никого. Поради това генералът-партиен секретар се пазари с контрагентите, намигайки към кардинал Глемп - главата на католическата църква и едновременно засилва репресивното законодателство, добавяйки към параграфите му всевъзможни укази и постановления. Истинските намерения на властта се виждат от това, че тя търси вината за катастрофалното състояние, до което е доведена страната от 36-годишния съветски режим в т. нар. екстремисти от “Солидарност”, стремейки се да ги превърне в жертвени козли. В същото време, тя е готова на компромиси с “умерените синдикалисти” и с “по-добрата част от епископата”, която желае да си сътрудничи с ПОРП и на правителствено ниво.

Папа Войтила счита, че “решението на полския въпрос минава през преговорите, националното разбирателство, признаването властта на ПОРП и съобразяването с геополитическите реалности”...

Полската католическа църква, която единствена е признавана от властта за легитимен опонент-партньор и чиито интереси не са идентични с тези на “Солидарност”, служи като посредник за намирането на модус вивенди между работническата класа и Номенклатурата. Тя се стреми, заедно с обществото, да разшири свободите, без да забравя собствените си интереси и без да бъдат опрени властниците до стената, като се придържа към евангелската мъдрост за отдаване на „Божие – Богу и Цезаревото – Цезарю”!

Излизането на “третият вътрешен фактор” - на работническата класа на сцената не е нещо ново, тя е един траен елемент в политическия и социален живот на Полша. Засега “Солидарност” е повече символ, отколкото организация. Тя е самоорганизиране на трудещите се в предприятията, в селата, в учрежденията, университетите и в училищата, но координацията между нейните филиали е слаба. “Солидарност” е своего рода живото “гражданско общество”, което приема властта като “необходимо зло”, поради близостта на СССР...

В заключение искам да кажа, че въпреки съгъстващите се от време на време облаци над полското небе, аз оставам умерен песимист или, което е все едно, оптимист относно споразумението между тези три вътрешни сили, тъй като се надявам, с общи усилия, да оставим зад гърба си периода на нашата “студена гражданска война”, за да продължи постепенно и безкръвно освобождение на полското общество от усмирителната риза, която му бе нахлузена още в началото на сталинската диктатура. Моята увереност расте заедно с големите промени, които са настъпили в

политиката на Номенклатурата оттогава...

(NB-2011: В “обективната” реч на Смолар бяха смесени катастрофалните истини за състоянието на полското общество и “оптимизма” на опортюниста. Аз се постарях да предам точно само смисъла на неговия доклад, а не езика му, който беше научен, скучен, академичен, мазен и дипломатичен.)

Слушайки внимателно “видния полски дисидент”, констатирах абсолютните противоречия между неговия “анализ” и направените изводи. Като решение, Смолар перифразираше американската източна политика, така както я бе формулирал преди шест години заместник-държавният секретар на САЩ Хелмут Зоненфелд, който не криеше поставената цел: подтикване на съветското ръководство към спасителното за всички (с изключение на пролетариата) двупосочно “реформиране” на Империята (в посока на “Британското общежитие на народите” и на “югославското отворено общество със смесена икономика”) с оглед “конвергенцията на двете системи с различен обществен строй” и избягването на всяка цена на Социалната революция.

Реших да се намеся:

- Доколкото разбирам, г-н Смолар, вие виждате решението на “Източния въпрос” имплицитно в един реформаторски “план Зоненфелд” за коуправление на революционната криза от СССР и от Запада. План, който (без да сте експлицитен) трябва да ни върне, в перспективата или по-скоро в ретроспективата на едно поколение, в лоното на смесения или частен капитализъм, само дето не казахте какво ще спечелят от този обратен преход десетте милиона членове на “Солидарност”. И това, въпреки наличието на обективни предпоставки за търсене и намиране на радикално решение не само на “полския въпрос”. Освен това, не ви ли се струва, че колкото по-дълго се подхранват фалшивите надежди на плебса, толкова повече ще се отдалечаваме от свободата, братството и равенството. Аз мисля, че ако на везните, заедно с полската криза, за която говорихте така бегло и “заоблено”, поставим авантюрата на Брежневци в Афганистан, 7 000-километровата обща граница с Китай и още няколко решаващи фактора, сред които, не на последно място, зреещата революционна криза в метрополията и във вътрешната периферия на Империята, можем да открием свършено различна от реформистката перспектива, която прави реалистична една революционна стратегия, противоположна на тази, която чертае пред полските работници. Трябва да кажа, че аз също съм “умерен оптимист” и се надявам искрено приетата на Първия конгрес през септември т.г. Програмата на “Солидарност” да обърка всички други сметки и сценарии...

- Но има ли алтернатива благоприятният изход от преговорите?

- Да - разширяване на “Солидарност” и в армията...

- Ако това не е провокация, то е безумие и авантюризм – изквича Смолар. - Забравихте ли близостта на нашия източен съсед?

- Вие стеснявате проблема до Полша и до “съседа й”, поради, извине-

те ме за откровеността, Вашето провинциално мисловно тесногърдие и опортюнизм. С това, господине, искате или не, вие извършвате предателство спрямо полската работническа класа. Ако тя ви послуша, още от сега можем да предскажем със сигурност поражението ѝ. И, което е още по-отчайващо, надеждата на унизените и онеправданите за един по-свободен, по-справедлив и по-щастлив свят ще помръкнат отново за дълго. Колкото до страховете ви, ако Москва беше в състояние да интервенира, тя би го сторила до сега многократно!

- Ние не сме хазартни играчи. Вашите съвети могат да отведат работническата класа направо в кланицата и да я доведат до пълно обезкръвяване. Аз разчитам на здравия разум, на реалната политика и на успешно приключване на преговорите с едно взаимноприемливо съглашение между работниците, властта, църквата, Москва и Запада.

Бях казал, макар и лаконично, това, което мислех и към него нямаше какво да добавя. Учуди ме, че по време на дискусията “патриархът на българския анархизъм”, ГБ, запази благородно мълчание. Само когато излязохме навън ми каза, че Смолар е имал право да ме упреква в провокаторство и напомни за миналогодишната ми статия, която бе отказал да публикува в “Наш път”. Не ми се спореше, затова си казахме “лека нощ” и всеки пое към дома си.

Сутринта, докато се бръснех, чух по радиото да казват, че в Полша тази нощ е извършен военен преврат. Властта е преминала в ръцете на военна Хунта, начело с генерал Ярузелски. Въведено е извънредно положение и армията и полицията са организирали хайка за активисти на “Солидарност”. Беше 13 декември 1981 г. В следващите дни вече се говореше за около 45 000 арестувани. Сред тях беше и Валенса. По-късно западни журналисти го бяха посетили в замък, където бе интерниран и поставен под наблюдение. Те даже ходили с него на... риболов. Прочее, за промяна във властта беше смешно да се говори. Ярузелски стана първи секретар на ПОРП на мястото на неотдавна “издигнатия на този пост” Каня. Операцията, наречена “военен преврат”, целеше да елиминира от сцената всички “неконтролируеми”, революционно настроени синдикалисти, които полските медии наричаха “екстремисти”. Тази чистка “с кадифени ръкавици”, вследствие на която се говореше “само” за около сто избити активисти сред арестуваните, трая близо осем години, докато стана възможен следващият етап от този вид “нежни” или “велурени революции”, наречени Кръгли маси, за чиито резултати ще говорим в следващия том и които още дълго ще тежат върху нашите народи...

През идните дни и седмици разговорите в нашето емигрантско гето имаха за своя централна тема “превратът” на хунтата. Едни бяха “изненадани”, други се “възмущаваха” и дори участваха в протестни манифестации. Парижката беше най-многолюдна. Присъединихме се и ние, макар да не ми се ходеше и да се отвращавах от глупостта и от лицемерието, защото не бях изненадан, нито възмутен. Нашият Хаджия, който не пада

по гръб, споделяше “аналните си анализи”, заимствани от пресата. Според тях, Войцех Ярузелски бил... “истински полски патриот, който със своя преврат изпреварил съветската окупация и по този начин, спасил полската нация от кръв, сълзи и поругаване”. Ако да не се познавахме вече достатъчно добре, сигурно бих плюл върху “анализите” му. Засега продължавах да се въздържам от сътрудничество в неговия “орган”, заприличващ все повече на... Църковен вестник. Много повече ме натъжаваше неразбирането и безразличието на нашите анархисти от Интернационала към събития, които не отстъпваха по важност на Испанската гражданска война и нейното влияние върху бъдещето на човечеството. Очевидно светът беше станал много “по-пазарен” и в нашия идеен и духовен мир бяха настъпили не по-малки промени. Вместо солидарност и взаимопомощ, с оръжие и с бомби, наблюдавайки ги с равнодушие, ние преживяхме гнила слама или се влачехме в “протестантски” процесии, след което се прибирахме у дома с чувство на “изпълнен интернационален и революционен дълг”...

След известно време, във вестниците се появиха разкази за одисеята на заместник-началник щаба на полската армия, чието име се е изтрило от паметта ми. Той беше избягал в Западна Германия, като преди това участвал в свръхсекретно съвещание на Варшавския пакт, където се разисквала на най-високо равнище “нормализацията на Полша”. Мнението на съветските военни е било, че за успешното провеждане на операцията ще бъдат необходими 40 дивизии, докато СССР не можел да отдели повече от 28, без да оголи другите си граници, особено тази с Китай. По тази причина, окупацията не се е състояла, а задачата е била възложена на полската армия и лично на генерал Ярузелски, разчитайки на колаборацията на полския Епископат и на благоразумието на “конструктивните елементи” в “Солидарност”. Още тогава е бил определен и денят “Х” на военния преврат.

Щом тези данни били съобщени от беглеца на германските служби, те уведомили незабавно своя щатски съюзник. Генералът е бил прехвърлен в САЩ, където са го държали в пълна изолация, “на завет” от всякакви журналисти до 13 декември, докато Ярузелски си свърши “работата”. Разбира се, никой не е предупредил хората на “Солидарност” за подготвяния удар срещу тях. Това е поредното доказателство за споразумението между “двете свръхсили”, за общите им интереси и за координираните действия срещу полската работническа класа за обезвреждане на взривоопасната обстановка.

(N.B.-2011: Излизашите днес в демократична Полша “новини” с 30-годишна давност доизясняват случилото се тогава:

1. През 2006 година Лев Качински (катастрофираният миналата година ултрадесен президент) награждава “по погрешка” Ярузелски с орден “Сибирски заточеници”, навярно затова, че е изпратил няколко стотици, ако не и хиляди “екстремисти” от “Солидарност” в мъртвите Сибирски полета.

2. В безкрайно проточилия се процес срещу генерал Ярузелски защитата

му е поискала да бъдат призовани като свидетели Горбачов, Тачър, Хелмут Шмид и Бжежински, а Валенса е искал да се прекрати съдебната разправа, тъй като “семејство Ярузелски се е сражавало за нашето благо...” И още “... заради проявеният разум, Войчех Ярузелски може да се счита за велик човек...”

(15.05.2006)

И всичко това, въпреки публикуваните документи в Полша, които разкриват, че Ярузелски е бил агент в управлението на полската ДС, отговарящо за армията, вербуван още през ранната 1952 г. от тогавашния оперативен “работник” Чеслав Кишчак, който по-късно ще стане министър на вътрешните работи във военнополицейското правителство, оглавявано от... неговия доносник Ярузелски. Освен това, последният помогнал Москва да изпрати през 1981 г. войски, за да смажат “Солидарност”, която, вече скопена, изигра важна роля през 1989 г. на “Кръглата маса за безкръвния мирен преход”.

Става ли ти ясна “сложната международна игра”, бедни ми читателю? И “моделът” на нежните революции, от които ще има да се уригваш още дълго?)

Предвидимият развой на тези събития налага поставянето на някои въпроси “табу”:

Ум или кураж не достигнаха на полските работници през 1980/81 г., или и двете?

Къде и кога работническата класа е освободила сама себе си и обществото?

И има ли изгледи да го стори в близкото или по-далечно бъдеще?

Не е ли и тя също една от низходящите класи в историята, които изгарят и не оставят нищо зад себе си, освен пепел и дим? Както робите, както селяните и толкова други. (Трябва да се съберат статистически данни за количественото и качественото ѝ развитие, както и исторически факти за борбите и поведението ѝ в САЩ, Англия, Германия, Франция, СССР, Полша, Унгария, България и т.н.)

И ако отговорът на повечето от тези въпроси е отрицателен, тогава какво ни остава? **Тогава, какво да се прави?** Да скръстим ли ненужни ръце на празни гърди? Или трябва да създадем организация, в която естествено ще преобладават бедните класи, защото те си остават най-заинтересовани от революционната промяна, от безпощадното разрушение на държавата и капитала веднъж завинаги и от премахването на класите.

А после? – После трябва да продължим своята революционна работа, за да я превърнем в организация на перманентното разрушение на всякакви опити за реставрация и на кълновете на държавността и на властта, под каквито и да са “нови”, “народни”, “социални”, “пролетарски” и пр. форми!

При това, организация **ИНТЕРНАЦИОНАЛНА!**

Защото ще бъде стократно по-добре “нисшите класи” да се учат на самоуправление в условия на безвластие/анархия, отколкото да бъдат използвани от всевъзможните и размножаващи се властници и властогонци в

аквариумите на демокрацията или употребени, като “морски свинчета” под безшумния, тежък и убийствен похлупак на държавната власт и под железната пета на капитала, за да дадат своя “принос” в разни експерименти на социалното инженерство и на политическата шмекерия.

Само че пътят, който ни дели от днес до създаването на такава революционна организация, обхващаща 1/100, дори само 1/1000 от активното население, на организация, която е смъртен враг на властта и парите и чиито членове, вместо да повтарят изтъркани лозунги, водейки живот на еснафи и бръщолевещи за героите и тълпата, са готови да тръгнат срещу течението и да приемат, ако е необходимо, и саможертвата, е път дълъг и труден. Без да е славен, защото е път на анонимни и нелегални бойци, чиито имена няма да останат в историята, тъй като тяхната победа ще бъде нейният край...

Тук завършвам спомените си за първата половина от емигрантските ми години (1973 – 1981). Следващите - от 1982 до “обратния път” на 19 май 1991 г. с Ценко Барев в “непломбирания рейс, пълен с неговите чомагаша”, живот и здраве, ще бъдат описани в следващите томове на IV ЧАСТ!

ЕДНО ОБЩО ИНТЕРМЕЦО: В КУХНЯТА НА КАНИБАЛИТЕ ПРЕЗ 1973-1981 г.

В “Специално съобщение” от 5 август 1973 г. началникът на бляговградските копои е разпоредил (с известно закъснение): “При залавяне, обектът (ГКГ) да се задържи и предаде на Окръжно У-ние на МВР – Бляговград!”

В “Справка” от **13 август 1973 г.** началникът на VI у-ние на ДС генерал-майор Петър Стоянов разказва за моите деяния от юношеската ми възраст до бягството и прави следните “високопрофесионални предложения”:

...

4. Да се изработи “Справка” за вуйчо ми Тодор и да се уведоми ЦК на БПФК (“бойците против фашизма и капитализма”) за вземане отношение.

5. Да се разкрие канала за бягство...

6. Да се изработи подробна справка за ПГУ (шпионажа) за установяване местонахождението на обекта ГКГ и вземане мерки за предотвратяване на неговите терористически действия срещу наши представители и представителства зад граница.

7. Чрез ВГУ (контрашпионажа), да се направят постъпки пред Външно м-во до Италианското посолство за предаване на нашите власти на ГКГ, като опасен престъпник и авантюрист.

По служебен ред е наредено да се извърши разследване по допуснатото бягство.”

Подпис

От същата дата е и резолюцията на шефа на ДС и първи зам.-министър на вътрешните работи Григор Шопов върху справката:

“Много ДОП и ДОН, телеграми и др., а обектите избягаха безпрепятствено. Очевидно се допускат слабости в нашата работа за което следва да се направят изводи и вземат мерки.

Да се уведоми ПГУ – подробно с всички материали. Да се обсъди дезинф. – че един от тримата е агент на ДС.” (Sic!)

“Документите” на ДС в досието на обекта ГКГ от този период са достъпни. След близо година и половина, на **18 март 1975 г.**, копоите от VI у-ние предлагат и утвърждават “откриване на ДОР (дело за оперативна разработка под познатия стар псевдоним “Терорист”, но с нов № 11396) срещу обекта ГКГ с цел недопускане организиране и извършването на терористически актове в НРБ”.

Десет години по-късно – на **5 февруари 1985 г.**, когато в България затрещяха бомбите – “Предложението” е снабдено с резолюция от същия Гр. Шопов:

“Да се има предвид по взривовете в Пловдив и Варна.” – Подпис

През месец ноември 1975 година копоите от всички управления на ДС во главе с министъра на вътрешните работи Димитър Стоянов проявяват необичайна свръхактивност. Причината е посещението на Тодор Живков в ГФР и мерките, взети от телохранителите срещу евентуално покушение над скъпоценния му живот.

В “Справка” от **1 ноември 1975 г.** на началника на шпионите (ПГУ) ген.-майор Васил Коцев, за “предотвратяване на провокационните действия

на вражеската емиграция”, е представен списък на емигранти, в който ми е оказана специална чест. “Характеристиката”, която ми е издал обершпионинът свидетелства за абсолютната негодност на агентите му да се доберат до що-годе достоверна и потребна информация. Тя бъка и от фактически грешки:

“ГКГ е изменил на родината през 1972 г. Роден на 15 юли 1933 г. в София. През 1950 г. осъждан на смърт за създаване на младежка контра-революционна организация...”. Следва изобилие от подобни “данни”, събирани от доносниците му из парижките кафенета и емигрантското сметище. Всичко това, за да се мотивира -

“По КОНСТАНТИНОВ ще се проведе следното:

1. Резидентурата в Париж ще установи местонахождението на ГКГ и ще осигури информация за движението му.

2. Пред френските официални власти ще бъде поставен въпроса за вземане мерки срещу заплахата, която представлява КОНСТАНТИНОВ.

3. Срочно ще се изучат възможностите за оказване въздействие върху него от връзките и роднините му в нашата страна.

4. КОНСТАНТИНОВ ще бъде посочен на органите на сигурността на ГФР за вземане на особени мерки...”

С ПГУ на КГБ и другите братски разведки е договорено съдействие по разкриване и предотвратяване евентуални действия на противника, насочени срещу делегацията, водена от др. ТОДОР ЖИВКОВ”.

Новополучените данни във връзка с посещението в ГФР ще бъдат своевременно обобщавани и докладвани от ПГУ-ДС на ръководството на МВР заедно с необходимите мерки за противодействие.”

Подпис В.Коцев

И всичко това, след като копоите са подслушвали, записали и знаели мнението ми, изказвано още в България, че:

“Всяко посегателство над държавния задник Т.Ж. ще бъде удар срещу борбата за свобода, тъй като вероятността да се намери по-голям идиот за негов заместник е почти нулева. Трудно друг би могъл да обърка конците по-зле от него...”

На **11.11.1975 г.** същият Коцев е изработил “ПЛАН” за обезпечаване на личната сигурност на др. Т.Ж. по време на официалното му посещение в ГФР. С него е съгласен зам.-министъра С. Савов и е утвърден от министъра Д. Стоянов.

ПО ОСИГУРЯВАНЕ БЕЗОПАСНОСТТА НА ДЕЛЕГАЦИЯТА ...

9. По получените в последно време сигнали за терор от представители на вражеската емиграция да се извърши следното:

а) Да се поиска от службите за сигурност на ГФР да вземат особени мерки по отношение на беглеците: ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ ГЕОРГИЕВ – Париж.

(Имената на останалите четири колеги за задраскани с фулмастер, съобразно разпоредбите на действащия в момента... “Закона за гарантиране

личните данни на трети лица” в РБ.)

Срок: 20.XI.1975
Отг.: У-ние V-ДС

б) Резидентурата в Париж да осигури изучаване на движението и евентуалните замисли на Г. КОНСТАНТИНОВ в навечерието и по време на посещението на делегацията.

Срок: постоянен
Отг.: резидента

Разработена е смешна инструкция, предназначена за идиоти:

ЗА БОРБА СРЕЩУ ЕВЕНТУАЛНА БОМБЕНА ЕКСПЛОЗИЯ.

На **5.02.1975 г.** е получена “Справка” от резидента (Соколов) в Париж, в която пише: “В момента ГКГ продължава да поддържа контакт с обкръжението около БАРЕВ, но действителната му среда е низшата прослойка от вражеската емиграция, събираща се в кафенето на (**зачертано с фул-мастер**), пред която в пияно състояние, без да се предпазва, е отправял заплахи, че ще хвърли запалена бутилка с бензин срещу централната посолска врата.”

В “Справка” от 1975 г. без месец, ден и автор, “ОТНОСНО: по-характерни сигнали за лица, възнамеряващи да извършат терористични действия във връзка с посещение на българска правителствена делегация в ГФР” фигурира вечният заподозрян ГКГ: “С оглед обезпечаване сигурността на делегацията в ГФР, ръководена от председателя на Държавния съвет на НРБ, е необходимо м-во на външните работи да уведоми м-вото на външните работи на Франция с цел вземане на предпазителни мерки от тяхна страна и да се поискат допълнителни мерки по време на посещението на др. Тодор Живков в ГФР.”

В “Докладна записка” от 17.08.1976 г. полк. Узунов от I-во районно у-ние на МВР съобщава, че при него “се е явила тъщата на проф. Георги Василев и е предала материал, оформен като в-к “Работническо дело” с вражеско съдържание от анархистически позиции, насочено против нашата страна, партийното и държавно ръководство и СССР. Пликът, с дата 9 август 1976 г. има печат от гр. Скопие.

Получателката Татяна Хаджиева-Василева от 3 години живее на ул. “Хан Крум” № 10. Приносителката каза, че нямат познати в Югославия.”

Върху записката са поставени серия от “Резолуции”:

*“Др. Стоянов, (шефът на политическата полиция – VI у-ние на ДС),
За бързи мерки. Всичко да се спира, за да се проверява и установи къде
се печата!”*

17.08.1976
Гр. Шопов”

*“Др. Велинов, Да се заведе издирвателна разработка. Да се запознае ръководството на ПГУ, ВГУ и IV у-ния на ДС, също Соф. У-ние на МВР!
18.08.1976 г.
П. Стоянов”*

От месец октомври 1976 г. в моето досие фигурират два доноса:

- на някогашните ми приятели Петър Пеев, комуто е поставена задача “При среща със съпругата на изменника ГКГ да изясни внимателно дали тя поддържа някаква връзка и какво е отношението ѝ към него?” и на Георги Василев (агент “Генади”), който в качеството му на “експерт” съобщава в явочна квартира “Строител” на 6 октомври, че получените печатни материали по съдържание, по стил на мислене, по изложение напомнят стила на ГКГ. Те са с подчертана анархистично-лява насоченост... Във второто писмо има няколко статии, характерни за маниера на мислене на Константинов.”

Поставена е задача при срещи със съидейници на обекта “Терорист” внимателно да изучава дали и те не са получили вражеска литература. Препис от доноса да се изпрати на ПГУ, отдел IV!

В Справка от **6.10.1976 г.** относно провежданата активна вражеска дейност от обект “Терорист” – ГКГ, намиращ се в Париж, се съобщава:

- През м. май 1976 г. в списание “Бъдеще” обектът отпечатва некролог във връзка със смъртта на баща си, в който се заклева със закана: “За-къснялата вест за смъртта на баща ми ще бие в мозъка ми, дотогава, докато и последният тиран не бъде заровен дълбоко под земята. Заклевам се пред пресния ти гроб, че не ще оставя нито една твоя сметка неразплатена. Ще платя и за добро, и за зло с онази мярка с която мериха на теб.” (N.B.: Докладвалият копой е идентифицирал правилно господарите си с тираните и е разбрал към кого е адресирана закана.)

- През м. септември 1976 г. от Полша и Македония бяха изпратени до лица от различни професии в София и Пловдив в-к “Работническо...” и брошурата “Размишления на един революционер зад желязната завеса” в пет глави от 50 страници в които по най-груб начин се:

- 1) Изопачава историята на революционното движение в света.
- 2) Отрича ролята на Октомврийската революция и нейният пример за другите социалистически страни.
- 3) Прави политико-икономически анализ и изопачава действителността в социалистическата общност.
- 4) С особена старателност изопачава някои явления и допуснати грешки от отговорни ръководители в НРБ, на които са наложени съответни административни и съдебни санкции.
- 5) Посочва събитията станали в ГДР, Полша, Унгария и Чехословакия, като ги нарича верига от кървави дати в най-новата история на човечеството.
- 6) Прави коментар на тези събития по следния начин:

“Смисълът, величието и саможертвата на въстаналите работници няма да бъдат погребани колкото и да ги заливат с помията на дезинформацията и клеветите.”

7) Според него държавният капитализъм (строят в СССР и у нас) е изчерпал възможностите на днешната социаликономическа система за по-нататъшно еволюиране, събира във фокус всички противоречия и поставя обществото в криза, от която за класата на господарите няма изход.

8) “Разпадането на социалистическата система е неминуема” – в подкрепа на което посочва противоречията, които са настъпили между СССР и СФРЮ, Китай, Албания, Корея, Виетнам и Румъния.

9) Във в-к “Работническо...” от 29.III.1976 г. обектът в карикатури и статии изопачава действителността в СССР и НРБ.

10) На първа страница нагледно показва по какъв начин да се правят позиви, афиши и подробно описва “въстанието” на работниците в един завод в Москва.

11) На втора страница с фотоснимки посочва барикадите на анархистичните групи в Париж през 1968 г.

12) И на съветските танкове в Прага. По-нататък посочва, че борбата на чехословашките трудещи се е довела до нахлуването на съветската армия на 21.VIII.1968 г. “В това престъпление не е останала настрана и БКП и лешоядите от военното м.во, верни на традициите на миналите буржоазни режими да бъдат жандарми и окупатори срещу борещите се за свободата си народи.”

От направеният задълбочен анализ на материалите и почерковата експертиза се доказва по безспорен начин, че вражеските материали поместени във вестника и брошурата са дело на обекта “Терорист”, който преди да избяга на Запад често е коментирал посочените събития и отправял хули по партийното и държавно ръководство на СССР и другите страни. Също така, коментирайки събитията в Чехословакия, е заявявал, че Дубчек е допуснал грешка, като при срещата на 29 юли 1968 г. не е издал заповед да бъде обесен на телефонен стълб отговорен партиен и държавин ръководител на СССР, което щяло да послужи за сигнал да въстане чехословашкият народ и световната общественост в защита на свободата им....”

Справката е снабдена със следната резолюция на генерал Петър Стоянов от 14.VI.1977 г., адресирана до заместника му в VI у-н

“Др. Велинов

На този разбойник трябва да наблюдаваме близките в страната ни и да работим за компрометирането му!” – Подпис / (Н.В.: Ако се съди по напразните полувековни усилия за компрометирането ми, отдавна всички би трябвало да сте уволнени поради некадърност.)

В “Информация” от 15 юни 1977 г. ген.-лейтенант Г. Аначков, н-к ВГУ-ДС “информира ЦК на БКП, че във Франция действала организацията ОФПРА, ръководена от американци в която работели виетнамци, поляци, руснаци и др... При уреждане статута на даден беглец полиция-

та се съобразявала с мнението на ОФПРА, която давала предимство на бегълците осъждани и лежали в затвора за политически престъпления.” (Н.В.: Всъщност, както посочих ОФПРА е служба към френското м-во на външните работи за бежанците и безотечествениците!)

С близо година закъснение “разведчиците” от ПГУ-ДС съобщават на 2.VI.1977 г., че “от 23 до 25 юли 1976 г. в Манхайм (ГФР) се е състояло събрание на около 220 членове на българската земеделска партия от ГФР и Франция. Инициативата е на редактора на българското емигрантско списание “Бъдеще” – Ценко Барев...”

Събранието реши да се разпусне “Българския Национален Комитет” и да се образува “Българско Освободително Движение” – БОД като висша организация на българската емиграция. Като членове на ръководството на БОД са познати:

Ценко Барев – Париж, Председател. Д-р Д. Моллов – Париж. Тончо Карабулков

- Париж. Стефан Левордашки – Париж. Борислав Байчев – Франкфурт/Майн. Благо Славенов – Триест. Радослав Косовски – Мюнхен, Д-р Станев – Стокхолм за тези личности е известно, че след 9.IX.1944 г. са били членове на “ОФ” в България, **а по настоящем стоят близо до анархистически кръгове в Париж...**

В преамбюла на приетия документ “Основи на БОД” се казва, че целта е освобождението на българския народ от диктаторския режим, установен от Сталин. Според § 2, БОД ще използва в борбата всички “необходими за постигане на целта средства”. Крайната цел е “народното господство”. И т.н...”

(Н.В.: Става дума за учредителната конференция на БОД на която присъствах като “китайски наблюдател”. “Информацията”, освен че е закъсняла, е пълна с грешки, неточности и несъстоятелности, като “разпускането на БНК” или “стоенето на ръководството на БОД близо до анархистическите кръгове в Париж.” И останалата част на “документа”, изпълнена с клюки, с речено и чуто, говори за “високия професионализъм”, с който се ласкаят копоите от ПГУ.)

Не се отличава с по-добро качество и “Информацията” на началника на ВГУ – ген.-лейтенант Георги Аначков от 22.08.1977 г. с получените данни за БОД. Според неговите “контраразведчици” “усилията на БОД са насочени към създаване на недоволство и нелегално подмолние в страната, като изпращат пропагандни материали, обработват и вербуват наши граждани, посещаващи кап. страни... Ръководителите на БОД считат, че борбата за освобождението на БГ трябва да се води в страната, а емигрантското движение ще бъде помощно... Следват “данни” за редактора на в-к “Земеделско знаме, посетил Барев; за грижите на Петър Семерджиев и жена му Ема Герон да изведат сина си от БГ; за “избрания свободата” кореспондент на БРТ – Вл. Костов и други “важни събития”, за които Аначков предлага да бъде информиран ЦК на БКП.”

“Ровейки” в досието си, имам чувството, че са ме превърнали в някакъв едър бизнесмен, в чието предприятие “работят”... на празни обороти, десетки копои на ДС от всички санове и рангове. Имитирайки дейност, някакъв “елитен” генерал-майор, зам.-началник на ПГУ се е заел, десет месеца по-късно, отново с “рецензия” на моята брошура “Размишления на един революционер зад желязната завеса”, която вече беше “рецензирана и разконспирирана” още миналата година в VI-то управление на ДС с помощта на “експертите по идеологическите въпроси” – агент “Генади” (проф. Г. Василев) и кандидат-доносник “Петров” (Петър Петров Пеев).

В своето ИНФОРМАЦИОННО СЪОБЩЕНИЕ от 17.08.1977 г., адресирано до Началника на VI-то, генералът от ПГУ съобщава остарели факти, представяйки ги като новина: “По наши данни, напоследък вражеската емиграция полага усилия за нелегалното внасяне на брошурата на КОН-СТАНТИНОВ в нашата страна. ИР КОСОВСКИ (Изменник на Родината) споделил, че досега са успели да внесат нелегално около 2 000 броя от нея. По непроверени данни, за целта са били използвани и някои шофьори от ДСО “МАТ” (държавно стопанско обединение “Международен Автомобилен Транспорт”).

На 50 страници, малък формат, ИР Константинов излага фалшифицирани данни за историята на съветската държава, мъчи се да “докаже”, че в СССР и в соц-страните, работническата класа и селяните обеднявали абсолютно, че кривите в графиките на разпределение на националните доходи в СССР и САЩ, между различните социални категории, били еднакви по форма, което било доказателство за “еднаква” класова структура и пр.

Константинов е **вулгаризирал**, с оглед преследваните от него вражески агитационно-пропагандни цели, много данни от съветски списания, мисли на основоположниците на марксизма-ленинизма и пр. (N.B.: Този полицейски интелектуалец не е пояснил как се “вулгаризират ДАННИ и ЦИТАТИ НА КЛАСИЦИ”?!?)

Голямо място в брошурата е отделено на “анализа” на политическото и икономическо развитие на соц-страните и СССР, представени в превратна светлина. Авторът е разгледал също т. нар. социален механизъм на войните, неравномерността на развитието, ускорявано от НТР (научно-техническата революция), засилващата се конкуренция между свръх-държавите, някои мними адекватни аналогии между събития, предхождащи Втората световна война и настоящето развитие на международните отношения и е направил извода за неизбежността на Третата световна война. (N.B.: Не можах да предвидя само, гусин генерал, че в края на “Студената война” ще се... надупите пред западния капитализъм, “за да спасявате световния мир” и... кожите си.)

В края на последната статия псевдореволюционерът Константинов заключава, че е необходимо създаването на Институт за революционни изследвания, който на основата на подходящи данни, методи и теории да разработи общата и специална теория на ГРАЖДАНСКАТА ВОЙНА И

СОЦИАЛНАТА РЕВОЛЮЦИЯ, да се определят социалните и политически сили “за сътрудничество в подмолната борба срещу диктатурата”, да се решат въпросите за набиране на средства за “издръжка на издателства и професионални апостоли на революцията”, да се използва тотално обстановката за установяване на непрекъснат контакт с “революционерите от двете страни на желязната завеса”.

За изпълнението на тези задачи трябвало да се мобилизират всички, които искали (и могли) да работят в създадената “революционна армия” и да се действа твърдо срещу враговете на свободата от двете страни на завесата”. (N.B.: След като директорът на “Бъдеще” настоя да привърша с размишленията си, трябваше да приключи серията статии по този неудобен начин.)

Оберштурмбанфюрерът на VI-то П. Стоянов, навярно забравил, че е занимаван със случая, е поставил нова резолюция върху Информационното съобщение на колегата си от ПГУ, която е последвана от обичайната каскада “резолюции” по низходящ йерархически ред:

“Др. Велинов,

За ползване и мерки от V и VII отдела. –

23.VIII.1977 г.

подпис П-Стоянов”

Резолюция на горния: “Др. А. Ценов, - подпис Велинов”

Резолюцията на Ценов:

“Др. Петков,

Разработката на Константинов да се вземе от др. Карабожиков и води от II-ро Отделение. Доложете нов ПЛАН по разработката!
Подпис Ценов”

Поръчаният “Нов План” липсва, но след нови 8 (осем) години, през април 1985 година, върху “Информационно съобщение” на зам-началника на ПГУ-ДС, адресирано до поредния шеф на VI-то у-ние генерал Антон МУСАКОВ, ще се мъдрят почти същите резолюции, макар част от артистите в буксуващата бюрократична и паразитна театрална труппа на репресивните “органи” да са подменени. Това е поредно доказателство за “ефикасността и за добрата координация в работата на Живковите органи”...

Общо взето, по време на курса в АФРА, съм разрешил срещите с присъгигащите от България “съотечественици”, поради което и доносите са намалели. За цели пет месеца до 5 януари 1978 г. копоите са приели само един от б. аг. “Андрей” или Ангел Мощански от Благоевград, наш съсед и далечен роднина, “легендиран” от копоите като специализант по информатика. Той беше известен подлец, в чиито “донесения” няма нищо съществено, освен свободни съчинения, с които е искал да покаже на

копоите колко ценен сътрудник имат в негово лице, надявайки се да го изпратят в нова командировка за сметка на “героичния и трудолюбив”... брашнен чувал.

На **13 март 1978 г.** ОР В. Тренчев от II отделение на V отдел (за борба с “контрареволуционните остатъци”) към VI у-ние или политическата полиция на ДС, е предложил “ПЛАН” за провеждане на активни агентурно-оперативни и технически мероприятия по повод предстоящата среща на анархисти зад граница в гр. Карара – Италия. Планът е утвърден от н-к V-и отдел полк. А. Ценов.

“Официален източник съобщава, че от 23 до 27 март 1978 г. в гр. Карара-Италия ще се проведе среща на анархисти от цял свят на която ще бъдат разгледани “Перспективите на Социалната революция, вдъхновена от анархистическите идеи” и “становището им спрямо тероризма и различните форми на насилие”. На срещата ще присъстват анархисти от Италия, Испания, България, Франция, ГФР, Англия, Швейцария и латиноамерикански делегации от чилийски, кубински и аржентински емигранти. За разкриване и пресичане евентуалните опити на анархистическия център зад граница и БОД да разпространят в НРБ анархистически и други материали с вражеско съдържание, ще се проведат следните мероприятия:

1. За предстоящата среща ще бъдат уведомени ПГУ, ВГУ и СГУ и използват агентурните им възможности за придобиване на допълнителна информация за подготовката, хода и участието на анархисти ИР и други лица от вражеската емиграция.

а/ Ще се използват възможностите на агент “Калоян” на ръководство при ОР Софрониев – отдел I-ви, СГУ, който по това време ще посети ГФР и Швейцария.

б/ По проблема ще бъдат използвани възможностите на аг. “Островски”, на ръководство при ОР Петров, отдел XII – ВГУ, който е на работа в гр. Карара.

Срок: 7 март 1978 год.

Отг.: Сайков, Тренчев

2. Съгласувано с ПГУ-ДС ще се използват възможностите на резидентурите в Италия и Франция за придобиване на данни по поставените въпроси и взетите решения на срещата, насоките, целите и тактиката за провеждане на подривна дейност от страна на анархистите срещу НРБ и другите социалистически страни.

Срок: 30 май 1978 год.

Отг.: Сайков, Тренчев,

Антонов

3. Съвместно с отдел I-ви на у-ние IV-ДС ще се провежда **засилен контрол за пресичане и недопускане разпространението на анархистическа литература**, инструкции и други инкриминирани материали, отнасящи се до взетите решения на срещата, чрез използване на междуна-

родна пощенска кореспонденция.

Срок: постоянен

Отг.: Сайков, Тренчев

(N.B.: “Планът” на копоите е насочен срещу III Конгрес на Анархистическия Интернационал. И в този случай резултатите от усилията на “професионалистите” от ДС са нулеви, макар част от резолюциите и дебатите да бяха публикувани в отделна брошура, която е на разположение на всеки желаещ да се запознае с откритата работа на Конгреса.)

В “Сведение” (така копоите наричат доноса) сътрудничката на ДС в Института по литература и български език – **Бакалова** е описала акцията ни по време на изложбата “Съвременни български художници” на ул. Веаујон № 5. “Документът” е характерен за полицейския манталитет и духовната мизерия на “народната интелигенция” от епохата на “зрелия соц.”

В “справката”, придружаваща доноса е отбелязано, че се отнася за “обявления в бюлетин 268 ГКГ” и се нарежда препис от него да бъде изпратен на ПГУ и ВГУ – XII отдел...

В “Информационно съобщение” от 21.VII.1978 г. (!!!) зам.началникът на ПГУ съобщава на началника на VI-то, че “по тяхни данни, от втората половина на 1977 г. се забелязва тенденцията групата около анархиста ИР ГКГ и лично той да търсят близост с ИР Ценко БАРЕВ...

На финала са ме обявили за редактор и издател на “Наш път”.

В друго подобно “Съобщение” на същия генерал-майор от 16.08.1978 е описан външния и вътрешния ми вид: “около 50 години, среден на ръст, набит, с побеляла коса и почти бяла брада. По характер мнителен, затворен и саможив. Емигрирал около 1960 г. В групата на ИР Барев влязал от преди година и половина, като бил избран за член на организационния комитет на БОД.

По данни на източника в новосъздадената ударна група на БОД под ръководството на Георги КОСТОВ влизали Красимир ПЕЕВ, Коста СТОЯНОВ и един нов ИР, 26-27 годишен, портиер и чистач в печатницата на сп. “Бъдеще”. Групата била въоръжена и имала задача да бъде организатор на провежданите акции срещу български граждани, служители и официални представители на НРБ зад граница... Източникът считал, че АНАРХИСТА (главните букви са на копоя, а “достоверността на данните лежи върху съвестта на неговия доносител”) бил замесен и в избухването на бомбата пред “ДАНЮБЕКС” в Париж.”

(N.B.: Очевидно този обер-копой ме бърка с някой... кокошкар.)

В “Справка” от 17.08.1978 г., началникът на XII отдел, ВГУ-ДС полк. Русев се оплаква, че при проведените през май и юни акции в Париж, френската полиция предприела само формални мерки за обезпечаване сигурността на българските представители”.

В друга “Справка” от **22.09.1978 г.**, отличаваща се с обичайната “точ-

ност” на “данните” и мърлявата работа на копоите, е записано, че ГКГ “е способен за извършване на терор над наши ръководни служители”, поради което зам.-н-к на окръжно у-ние на МВР Благоевград Койчо МА-НОВ счита, че “е целесъобразно обектът да бъде лишен от българско гражданство, кореспонденция, колетни пратки, преводи и посещения в страната.” (N.B.: Съдейки по предлаганите наказания, този идиот очевидно мисли, че все още съм в “режимното отделение” на някое от тяхните ТВО (“трудова възпитателни общежития”))

В “Справки” на ПГУ от **6.10.1978 г.**, без автори, пише, че анархистът ГКГ “е с подчертани авантюристични наклонности, поддържа контакт с обкръжението на Барев и с нисшата прислойка в Париж... Отправя закани за терор и извършване на диверсионен акт срещу нашето правителство... Участва в акции на ВЕ (Вражеската Емиграция) по разпространение на позиви, демонстрации и др. По предложение на Барев е определен за отговорник на терористичните акции на БОД и по негова инициатива бил изработен специален план срещу официалните представителства на НРБ във Франция и др. страни. Привърженик на нападенията срещу дипломати, за да се покаже, че “българският народ е недоволен от комунистическата власт”. “Сега бил момента да се лее река от кръв” и т.н. (N.B.: Че всички тези нескопосни и кръвожадни цитати са сготвени в кухнята на канибалите, личи дори само от епитета “комунистическа власт”, който е един *non sens*: власт и комунизъм са множества с нулево сечение: докато има власт няма комунизъм и обратно!)

На **19.10.1978 г.** в своя “Справка”, полк. Ценов от V-и отдел на VI-то у-ние ДС ме е обявил за “вражески елемент”, защото по последни данни съм щял да оглавя терористическата група към БОД. Полковникът е записал вместо моето име това на нашия Хаджия, но се е коригирал и го е задраскал. (N.B.: Така за малко да ни сбъркат двамата, както в една италианска кино-новела бяха объркали разбойника Бруно с почтения и отговорен професор Бруно...)

В “Справка № 11349” на резидента “Соколов” в Париж (става дума за шпионина на ДС Георги Желев, маскиран като първи секретар на Посолството в Париж) от същата дата 19.10.1978 г., пише: “Групата на анархистите в която влизали Константинов, Карталски, Дръндов, Илиев и др., събирала средства и закупувала взрив. Нямало пълно единомислие за провеждане на терористически акт. Едни считали, че не бива да се бърза, други – добре да се обмисли, а трети – да се отложи и пр. Групата на Карталски била да се действа.” (N.B.: Бедният Карталски!)
В “Справка № 11605” от 26.10.1978 г. същият докладва за взетите охранителни мерки спрямо намиращите се в момента в Париж Иван Славков и Янчо Таков...

Според “строго поверителната Информация № 283” от **14.11.1978 г.** на генерал-лейтенант Г. Аначков, шеф на ВГУ, всичко това било резултат от

възцарилите се страхове сред българските беглеци на Запад, вследствие “слуха, че убийството на Георги Марков и Симеонов в Лондон било дело на българското контраразузнаване...Въпреки настъпилият страх обаче, у част от ИР сред групата на анархистите в Париж се забелязвало известно активизиране. Карталски, ГКГ и други анархисти направили изявление, че ще предприемат нападение над БГ посолство в Париж. Възнамерявали да поставят взрив в него и за целта се събирали средства за подпомагане организацията на анархистите. Самият Барев казал, че е дал на два пъти по 500 франка помощ за тази организация.

Карталски се заканвал, че “на всяко действие на българското контраразузнаване срещу политемигрантите, те щели да отговорят с още по-сериозни акции и противодействия. За всеки убит темен човек, щели да убиват 10 или 100 души. Барев бил разубеждавал Карталски да не предприема такива драстични действия, защото ще нанесат вреда на емигрантите и на себе си, тъй като френските власти можели да ги изселят от Париж... По мнение на Борис ДЖОНЕВ опасността от действия на групата на анархистите била преминала, но не били изключени акции от отделни анархисти...” (N.B.: Който познава добре повечето от споменатите в “Информацията” лица, които отдавна бяха станали натурализирани французи и си гледаха “бизнеса”, веднага ще разбере, че аначковите контраразведници и доносници са по-зле и от работещите в чистотата африканци, които поне в Париж не ровят в контейнерите с боклук.)

На 28.11.1978 г. зам.-н-к на ПГУ-ДС е изпратил списък на ИР от потенциални и активни “терористи” до н-к I-ви отдел от VI у-ние с молба “за бърза проверка и нанасяне адресите на лицата”.

Следващият “документ” (**СВЕДЕНИЕ на ВГУ-ДС от 2.П.1979 г.**) е един истински шедевър от “работата” на българското контраразузнаване. То е изпратило своя “кандидат агент” от 4 отделение на 12 отдел Никола Михайлов или Николчо – синът на даскал Милю Шикера от село Любимец в Париж. След три десетилетия неговият донос ще послужи като основа на полицейските “доказателства” за моя тероризъм. Те ще бъдат използвани от службите и пикаещия в шадраваните шеф на МВР, от “независимите” медии и парламентарната комисия за “вътрешен ред и сигурност” и др. институции в БГ република, за да елиминират кандидатурата ми за член на комисията за разкриване на “досиетата на бившата ДС”. За случая ще разкажа в последната част от спомените ми, но още тук и сега следва да поясня, че своята позиция за терора аз съм излагал многократно и от всичко, което съм казал по този въпрос не се отричам. Но е редно да посоча, че нищо от разтяганите локуми в “Сведението” на кандидат агент Михайлов не отговаря на фактите. Всичко е изсмукано от пръстите му. Снабдявайки срещата ни с гарнитура – на нея присъства испанец, с който говоря на лош испански – той я прехвърля в някакво кафене, макар тя да се проведе в апартамента на общата ни колежка от Изчислителния център Катя Гюлеметова, превърнат от ПГУ-ДС в Я/К (явочна квартира). Разговорът от доноса звучи като фантастичен фарс,

разказ на луд или подигравка с ченгетата, от които навярно кандидат-агент Михайлов е поискал... командировъчни, тъй като работата е дебела и може да се наложат нови “маршрутирания”. След моето завръщане в България през 1991 г. Колчо ще избяга в Канада...

Четейки, човек може да се чуди и мае с такива служби, които колекционират всякакви Мюнхаузеновски измислици, после им слагат гриф “Строго секретно”, размножават ги на ксерокс, задръстват с тях архивите на всички управления и поделения на българската политическа полиция, а може би и на останалите “братски органи”, начело с рицарите на Феликс Едмундович от КГБ. Мисля, че единственото “нормално” обяснение на това пълнене на бездънни каци, на този сизифов труд и на хаоса, създаден от “Сигуранцата”, се крие в надпреварата за похвали и в търсенето на облаги и признателност от страна на политбюро и лично на д-р. тодор живков. Затова всички – от разведчици до следователи – раздубват, измислят, разместват местата на събития, дати, персонажи и т.н. или отстраняват от произвежданите “документи” онова, което би намалило заслугите им. “Такова беше времето - Студена война”, са склонни да кажат мнозина, оставяйки бъдещите изследователи сами да се ориентират в джунглата от “документи” на бившата ДС...

И така, след като влиза в едно имагинерно кафене на площад “Сен клу”, Колчо се озърта и ме вижда на една маса с испанеца в дъното на салона, където го посрещам съдържано и не се радвам, че съм го видял. Все пак го поканвам да седне и поръчвам 3 коняка и кафе.

“Не бях виждал ГКГ от 1972 г. Беше се променил доста – напълнял, с бяла брада и коса, добре облечен. (Познавам го от дете. Той е с три години по-голям. С по-малкия му брат бяхме съученици. От родителите ми учители, зная, че още като младеж на 15-16 години е изповядвал анархизма и тероризма и учителите са имали големи неприятности с него. Иначе е бил най-добрия ученик, като най-му се е отдавала математиката.)... След малко испанеца стана и си отиде. Освен, че са колеги – и двамата работят във “Вагон Ли”, те били “бойни другари”.

Веднага започна с въпроси: “Не разбрахте ли, че сте обречени? Обратът е окончателен след “дослука” между Китай и САЩ и не ни остава нищо друго освен всички да си дадем оставките и предадем властта на разумни и мъдри хора.

Казах му, че власт не се дава, а се взема, но у нас няма хора за това. “То, Коле ще стане по един нов и много интересен начин.” Казах му, че не съм чувал за този начин и тогава той започна най-подробно да ми обяснява: - От ден на ден, от година на година ставате по-бедни...

Казах му, че данните говорят обратно. Рече: “За данните има фризьори, които ги къдрят” и ме помоли да не го прекъсвам. “След като стават по-бедни, хората се озлобяват все повече и у нас се натрупва омраза - нещо, като енергетичен човешки заряд”. Същото ставало в Испания и Португалия, където ходел често. На хората им била омръзнала диктатурата и не приемали лигавата демокрация. В тези страни, както и в ГФР вече имало доста голям “енергетичен човешки заряд” и в близките години се очак-

вало нещо много интересно... Такива симптоми имало в Япония и Китай. “Нашата роля (на анархистите) е да предизвикаме мощна експлозия, като използваме гнева и омразата на народа към всички паразити” (властници и капиталисти). Той не ги дели на лагери. За него всички правителства са негодници. Това било най-ярко изразено в Италия:

“Видя ли юнаците какво направиха с Алдо Моро.”

Казах му, че сигурно има много групировки с различни идеологии и начини на протести и борба.

“Вярно е. Ние се стремим към идейно обединяване, тоест навсякъде да се проповядва една идея. Първо с всички мерки: атентати, отвличания, масови стачки и др., за да се стигне до разруха, до физическо ликвидиране на експлоататорите и след това да се сложи ред. Ред, подчинен на страха, въведен от технократите. Защото сега, зад анархизма стоят те, които ще управляват умело този революционен процес. Ако това стане в няколко страни, ще се получи нещо като верижна реакция, която няма да пощади и вас.”

Попитах го: Имате ли някаква идеология?

Отговори ми, че сами си пишат идеологията с делата. Зад очилата, очите му гледаха мрачно и тържествено. Беше страшен за гледане и палеше цигара след цигара. “- И ние сме, като комунистите – безкомпромисни. Не подбираме средствата, гониме целта. Всеки, който се изпречи на пътя ни, може да има само една единствена участ. Коле, ние сме безпощадни!” Каза ми, че обикаля много. Ходи много често в Испания, Португалия, ГФР, Англия и Холандия. Пишел много. На два пъти бил викан и предупреждаван от френската полиция. Искали от него да каже някои имена, което й отказал.

“Готов съм да изгоря в борбата, аз съм минал през огън и вода и от нищо не се страхувам.” Знаел, че го следели и французи, и наши, затова променял адресите си. Няма намерение да се жени, за да бъде изцяло предан на делото.

Попитах го имат ли средства?

“Имаме и си ги вземаме, не просим.”

Продължи да говори за технократизма, като учение, което единствено може да оправи това нещастно човечество и че това е именно човешкият идеал. Между другото, коняците станаха три и той все с този мрачен поглед ми говореше. (N.B.: Това все повече приличва на сценарий за филм на Богомил Райнов.)...

Помоли ме да предам поздравите на майка му и брат му, да не се безпокоят за него. Съобщи ме, че в друг ден на 21 заминава за Барселона, като я нарече град – барутен погреб. Там щял да организира грандиозна демонстрация (около 500 хиляди души), да говорят и да направят малко бъркотия. (N.B.: С половин милион души може да се направи бая голяма “бъркотия”!) След това, щял да ходи до Лондон. Каза ми, че много разчитали на черните братя и на другите емигранти в Англия. Тя щяла да падне, като Римската империя. Щяла да бъде изядена от племената, които живеят на нейна територия, но трябвало много да се работи с черните в Англия. Оттам щял да ходи в Мюнхен и около 27 да се върне в Париж.

Попитах го за Баадер – Майнхоф. Каза ми, че един ден за тях ще се пеят песни и ще им се издигнат паметници... (N.B.: На това място, на полето на листа от доноса, някакъв отговорен кретен е поставил резолюция: *Как да сумираме всичко и го представим на ГФР, евентуално и на др. страни?*)

С тази непосилна задача се е заел полк. Русев от 4 отделение в 14 отдел на ВГУ-ДС, който е преписал локумите на Колчо в “Справка” от 12.III.1979 г., като е изхвърлил коняците и мрачния ми поглед, за да не прилича на пиянска, налудна история.)

След завръщането си в България “кандидат-агентът Михайлов” ще продължи да разказва нови чудесии за моята битност на емигрант. Бил съм преследван от всички източни и западни служби, затова, живеейки нелегално, съм сменял често квартирите си, за да не бъда убит, ходил съм винаги въоръжен и придружаван от охрана от бойни другари-главорези, имал съм тесни връзки с почти всички действащи (и въображаеми) терористически организации - от анархистическите през ирландската ИРА, испанската ЕТА, италианските Червени бригади, германската банда Баадер-Майнхоф, та чак до “Сивите вълци” в Турция и т.н., и т.н. В този “Терористически Интернационал” липсват, като че ли само “Белите вълци от Турну-Мъгурели” за които Ботев пише във фейлетоните си. Тези и други подобни врели-некипели “сведения” ще послужат по-нататък, през 80-те години, на копоите за съставяне на техните “Справки” и планове за “физическото ми неутрализиране”. Планове, които създават впечатление у читателя, че трите управления на ДС – политическата полиция, шпионажът и контрашпионажът или Шесто у-ние, ПГУ и ВГУ на ДС - е имало да се справят с “вражеска сила”, поне като... САЩ.

В емигрантското ми досие фигурира и “АНКЕТНА КАРТА ЗА СОУД” с 12 раздела и безброй графи с въпроси за ГКГ, като:

1. ОСНОВНИ УСТАНОВЪЧНИ ДАННИ ЗА ЛИЦЕТО; 2. КАТЕГОРИЯ КЪМ КОЯТО СЕ ОТНАСЯ ЛИЦЕТО, ВОДЕНО НА ОТЧЕТ И ВИД НА ЗАНЯТИЕ; 3. ОТНОШЕНИЕ КЪМ СПЕЦСЛУЖБИТЕ НА ПРОТИВНИКА И ЦЕНТРОВЕТЕ ЗА ИДЕОЛОГИЧЕСКА ДИВЕРСИЯ; 4. УЧАСТИЕ В ДЕЙНОСТТА НА ТЕРОРИСТИЧЕСКИ И ЕКСТРЕМИСТКИ ОРГАНИЗАЦИИ; 5. ОФИЦИАЛНО МЕСТО НА РАБОТА; 6. ПРИНАДЛЕЖНОСТ КЪМ ПАРТИИ, ОБЩЕСТВЕНИ И ДРУГИ ОРГАНИЗАЦИИ; 7. МЕСТОЖИТЕЛСТВО; 8. ВРЪЗКИ В ДРУГИ СТРАНИ; 9. ВЪНШНИ И ДРУГИ ИДЕНТИФИЦИРАЩИ ПРИЗНАЦИ; 10. ДАННИ ЗА ПРОВЕЖДАНИТЕ МЕРОПРИЯТИЯ СРЕЩУ ЛИЦЕТО; (в този раздел фигурират точки, като: 10.1 Кой ги е провеждал – 05, 06 ДС; 10.4. Характер на мероприятията – поставено запрещение, компроментация, арест, задържане, въдворяване /изселване/, публикация на материали, издирва се, други мероприятия – посочват се какви); 11. ДОПЪЛНИТЕЛНИ ДАННИ ЗА ЛИЦЕТО; 12. СЛУЖЕБНИ ДАННИ.

Следва недатирана бележка под № 7, която е част от обща справка. В нея

като че ли само името и рожденната ми дата са верни:

“ГКГ. Роден на 15.05.1933 г. в Благоевград, живял в София, женен без деца, образование висше, служащ. Произхожда от вражеско лекарско семейство.

През 1950 г. е участвал в нелегална терористична организация, за която дейност е осъден на смърт, но отменена с 18 години лишаване от свобода. В затвора е лежал 10 г. След излизането от затвора е възстановил връзките си със своите съмишленици и продължил твърдо да стои на вражески позиции. През юли 1973 г. преминава нелегално в Югославия, а от там в Италия. В момента живее във Франция, гр. Париж. Владее френски език. Член на ръководството на БОД и отговаря за терористичната дейност на организацията.

Описание: ръст – среден, очи – кафяви, нос – правилен, особени белези няма.

В “Справка” на ПГУ-ДС от **22.05.1979 г.** за “изменници” в ГФР и Франция, годни за терористическа дейност, са посочени 27 души – анархисти и земеделци, сред които:

16. Ценко Величков БАРЕВ, председател на БОД, активен организатор и участник в диверсионни и терористични акции срещу наши представители и граждани зад граница. Годен да организира и проведе терористични действия от голям мащаб. Разполага с хора в ГФР, Австрия, Италия и Белгия, способни за подобна дейност. Организирай изравянето на тленните останки на Чарли Чаплин. (N.B.: Идиоти!)

...

20. Георги Константинов, анархист по убеждения. Ръководител на групата за терористични действия към БОД. (N.B.: Идиоти! Аз не членувам в неанархистически организации!) Активен участник в редица диверсионни и терористични действия срещу наши представители и граждани зад граница. Годен да организира и проведе терористични действия от голям мащаб. В НРБ осъждан за терор. Има връзка с представители на руската емиграция в Париж.

В “Справка” за анархистите в чужбина от **2.10.1979 г.** кап. Тренчев от VI-ДС е записал:

“За периода 1946-1951 г. от страната са емигрирали около 80 анархисти и анархокомунисти, които се намират в различни капиталистически страни в света. Един от тях е Георги Хаджиев, който се намира във Франция. Член на анархистическия интернационал и редовен участник в провежданите световни конгреси в гр. Карара. Издава списание “Наш път” в което са поместени статии от Георги Константинов и други с антикомунистическо и антисъветско съдържание.

Основната платформа на анархистите е обявяване против всякаква система и форма на управление, против капитализма и социализма. Според тях всяко правителство е експлоататор и източник на всички беди за народа.

Реализирането на тези идеи те смятат да осъществят чрез обедине-

ние на българите-анархисти зад граница, разпространение на анархистическа литература в страната по различни канали; създаване на вражеско подполие в НРБ, като за база се използват старите съидейници и привличане на нови сили предимно из средите на младото поколение у нас. Във връзка с това, ГКГ в своята брошура **“Ехо иззад желязната завеса”** е разработил програма, насочена към сваляне на режима в НРБ. От друга страна, непрекъснатите контакти на последния и Г. Хаджигев с испански, италиански, португалски и френски анархисти и други организации са насочени именно към тази цел, което доведе до изпращането в страната от м. януари до септември на около 300 броя на сп. **“Наш път”** чрез пощата. Подателите са неизвестни и се изпращат от Франция, Италия и Испания...

Стремежът на българските анархисти в чужбина да прехвърлят борбата за сваляне на установения в НРБ строй показва, че между организациите на вражеската емиграция съществува известна координация. Това е видно от получените данни за активно участие на Атанас Карталски и ГКГ в БОД, където последният е бил определен да оглави терористическата група. Освен това, в **“Наш път”** бе поместена оригинална справка за Александър Наков – анархист, изготвена през 1962 г. в Окр. У-ние МВР – Перник, изнесена от Стефан Свърдлов при бягството му от страната...

Подпис: В.Тренчев”

Същият капитан и патриот от второ отделение на V отдел при VI у-ние на ДС, на основа на подобни “данни” е предложил на 21.12.1979 г. да се открие “Литерно дело” **РОДООТСТЪПНИЦИ** срещу българските анархисти в чужбина.

От 26.05.1980 г. е “ПРОТОКОЛ от заседанието на ръководството на МВР” от 15,00 часа. Присъства цялата полицейска глутница, водена от министъра, следван от заместниците си и от началник-управления и самостоятелни отдели на ДС, подредена, както следва йерархически и по “важност”: Д. Стоянов, Григор Шопов, Ангел Карлов, Д. Стоилов, Минко Минков, Ст. Савов, Илия Кашев и К. Коларов. В. Палин, Т. Радулов, Пастухов.

В. Коцев, Г. Аначков, П. Стоянов, К. Илиев, Г. Минев, П. Чергиланов, Г. Кръстев, П. Кипров, Ив. Димитров, Анг. Несторов, Л. Лазаров, Л. Анев, С. Джендов, Н. Серкиджиева, К. Нешев, Б. Беров, Г. Милушев, Ог. Пчелински и началници от окръжното у-ние на МВР-Ямбол – М. Стоев, Анг. Колев и Ст. Колев.

Само по точка 1 от дневния ред: Д. Йотов, Р. Тошков, М. Йорданов, Ат. Атанасов.

По т.1 от дневния ред – Доклади на ПГУ и ВГУ – ДС за подривната дейност на вражеската емиграция и резултатите от изпълнението на Решение Б-17 на ПБ на ЦК на БКП и МЗ № I-106/1978 г.

Докладват В. Коцев и Г. Аначков; Устен доклад на Шесто у-ние-ДС за работата по изпълнение на решението и заповедта – докладва Петър Сто-

янов.

На 22.09.1980 г. старият познат от 1953 г. Боян Велинов (“Централен Терор”), е станал вече генерал-майор и зам.н-к на VI – ДС. Той е направил своето “Информационно съобщение” на основа доносът на повторно маршрутираният Ангел Мощански, алиас аг. “Андрей” от Благоевград. Вече знаят адреса ми – Париж, ул. “Етиен Дефоржев”, бл.13, етаж, телефон:

“ГКГ работи в ИЦ на “Вагон Ли”. Женен е за българка – Тамара на около 45 години, работи в издателство, като преводач на испански и руски езици. Баща ѝ е бил емигрант от преди 9.9.1944 г. На няколко пъти е подчертавала, че едно от основните ѝ изисквания към ГКГ е да не се занимава с политика. (Н.В.: Теменуга се е маскирала като Тамара с фалшиви лични данни, за да не бъде “установена” от копоите. Локумите, които разтяга пред “Андрей” са продиктувани от страх, че връзката ѝ с мен може да прекъсне нейната с “родината”.)

В разговор с нашия източник – продължава Велинов – ГКГ е заявил, че обстановката в Афганистан може да стане повод за война между СССР и САЩ, което можело да ускори завръщането му в България.

За разлика от друг път, ГКГ не е говорил за своите анархистически възгледи и не е отправял закани за провеждане на терористически акции срещу нашите дипломати във Франция. Отклонявал е разговора от тази тема.

Подпис”

В Справка от 25 юни 1981 г. пише, че “на Втория конгрес на БОД, състоял се на 1 и 2 ноември 1980 г. в гр. Шпаер – ГФР, ГКГ се е обявил и предложил да се започне и провежда в страната революционна пропаганда в подкрепа на Полша. Константинов е избран за член на Изпълнителното Бюро на БОД и отговаря за диверсионно-терористичната дейност на организацията, която ще се провежда против НРБ.” Подпис: полк. Вл. Николов.

В “ИНФОРМАЦИЯ № 188” на шефа на ВГУ-ДС – Георги Аначков от 25.06.1981 г. пише:

“ВГУ-ДС получи проверени данни от различни източници, че на 1 и 2 ноември 1980 г. и на 31 май т.г. (1981) в гр. Шпаер, Западна Германия са се провели Втори конгрес и Извънредно съвещание на БОД, посветени на оценката на международното положение – конкретно на събитията в Авганистан, Полша и др. страни, на обстановката в НРБ, както и на дейността и задачите, които произтичат от тях за активизиране на подривната дейност на БОД срещу нас...”

(Н.В.: Изброени са всички лидери на БОД от Ценко Барев до Ана Сепетлиева. Моето име отсъства, което е нормално – въпреки настойчивото ми включване от страна на копоити, аз не членувам в тази организация, а присъствам на някои от изявите ѝ, като гост и... “китайски наблюдател”.) “Вторият конгрес и съвещанието на ръководството на БОД в Шпаер са направили оценки, че усложняващата се международна обстановка, за-

силващите се тенденции на милитаризация на капиталистическите страни, събитията в Авганистан и особено полските, задълбочаването на сътрудничеството на Китай със САЩ и пр. благоприятстват активизирането на подривната дейност на БОД против НРБ и др. соц-страни...

На конгреса и на съвещанието била дадена положителна оценка на тази дейност и се изтъкнало, че БОД е укрепнала, разширила връзките си с “външния свят”, т.е. с официалните органи на кап. страни. Ежемесечно Барев бил приеман от представители на американската политическа администрация, а наскоро Борислав Байчев се срещал с Александър Хейг (N.B.: Държавния секретар на САЩ). Сега БОД била представена в “Европейския съвет”, “Европейския парламент” и в НАТО... Положени били усилия за създаване на канали и установяване на връзки с НРБ с цел засилване на съпротивата срещу властта. Активизирана била пропагандната дейност и били отпечатани редица наръчници, брошури, списания и други материали...

Били взети следните решения за подривна дейност срещу НРБ, Полша и др. соц.-страни:

1. БОД и нейните филиали да провеждат мероприятия за подриване на марксистколенинската идеология, политическите и идеологически устои на страната.

2. Създаване на вражеска опозиция на властта и на обстановка за възникване и провеждане на масови безредици сред населението – стачки, демонстрации, саботажи и др. акции в заводите, предприятията, по селата и градовете.

И т.н., и т.н. като “Създаване на нови бази на БОД в Западна Германия, Турция, Югославия и др. в това число и в НРБ за отпечатване, съхранение и разпространяване на материали..., като се намали обема, размера и формата им... Да активизират “Самиздат” на книги, брошури, декларации, обръщения на лица, обявили се за дисиденти... Ползване за тези и други цели временно пребиваващи в НРБ френски, западно-германски, турски, югославски и др. чужди граждани... Да се провеждат диверсионно-терористически, пропагандни и контрапропагандни мероприятия на НРБ; да се набелязват различни обекти, които ще бъдат атакувани, когато това се наложи във връзка със събитията в Полша или по друг повод... БОД да подобри координацията на своите подривни мероприятия с останалите вражески организации и групи...

На конгреса е предложено да се създаде младежка организация на БОД. Отправени са призови: “Всеки член на БОД да бъде готов да отиде в Полша”, когато обстановката наложи това...

(N.B.: По-голямата част от идеите за изпращане на пропагандни материали в БГ е заимствана от нашата инструкция за работа с “вътрешността”, която беше преведена на френски, английски, немски, италиански и испански и раздадена по време на Третия конгрес на ИФА в Карара през март 1978 г. В страници от “Информацията” на шефа на ВГУ /9, 10 и 11) е цитирана дословно моята статия от август 1980 г. - **“Съвети на един революционер към полските работници”** с подзаглавие **“Полша**

пред своята кървава неделя”. След отказа на Хаджията, тя беше публикувана от Ценко Барев в бр. 4 на “Бъдеще” (април, 1981 г.) в рубриката “Свободна трибуна”. За нея рецензентът-оберкопой пише, че това са “материали, “директиви” и “указания” с най-остра пропагандно-провокационна насоченост”. Тази статия възпроизведох по-горе, в тази част от спомените ми.)

По-нататък в “Информацията” си Аначков съобщава:

Взети са и следните конкретни решения:

1. Да се приведат в известност силите на организацията в различните страни, които могат да се използват за подпомагане на контрареволуционната опозиция в Полша. (N.B.: Става дума за десетмилионния синдикат “Солидарност”. Когато пролетариатът се бори срещу диктатурата на марксленинската номенклатура, копоите и техните идеолози го обявяват за контрареволуционна класа!). Да се установи кои от тях може да се изпратят в тази страна, за да се бият с оръжие в ръка за сваляне на ком-правителството.

2. Да се активира дейността на БОД за проваляне на резултатите от Мадридската среща на представителите на страните, подписали хелзинкските споразумения...

3. Лично лидерите Ценко Барев и Благо Славенов са заминали след съвещанието за Кьолн, за да установят контакт с племенницата на Стамболийски. И я използват в пропагандната подривна дейност срещу страната.

За своевременното разкриване и предотвратяване на тази активизирала се диверсионно-терористическа дейност на лидерите и актива на БОД срещу нас, трябва да се организират и проведат целенасочени контраразвездателни мероприятия, координирани с усилията на всички поделения на ДС в центъра, с окръзите и с братските органи.

Началник: ген.-лейтенант
Г. Аначков”

“Информацията” е размножена и раздадена на:

- министър Д.Стоянов,
- първия му заместник Гр.Шопов и
- “съветника” на КГБ др. Яковлев.
- Освен това, още на ПГУ, III и VI управления на ДС и отдел 12 на ВГУ.

Този 2-ри том от IV част завършва със спомените ми за “преврата” на Ярузелски през нощта на 12 срещу 13 декември 1981 година и арестите на активистите на “Солидарност”. Последният документ от “Кухнята на канибалите” за 1981 г. е доносът на агент “Светлов” или Павел Стефанов Каръков, с когото бяхме добри приятели преди затвора и когото копоите пречупиха, вербуваха, “маршрутираха” при мен многократно в страната (в “Замъка Шпесарт” в подуенския колхоз на дядо Пенко кръчмара) и във от нея – по време на емиграцията ми във Франция. От доноса се

вижда, че “Светлов”, маскиран като турист е изпратен със жена си по солиден маршрут: СФРЮ, Италия, Франция, Швейцария, ГФР, Австрия. В доноса си, който има и черти на пътепис, той докладва за срещите си. Като добър католик (“Светлов” е католик по вероизповедание и беше осъден на 18 години затвор за шпионаж в полза на... Ватикана) Павел се опитал най-напред да предаде Иван Софранов, служител в българската секция на радио “Ватикана”, но от курията му отговорили грубо, че “обектът” отсъства и му затворили телефона. При това положение, с колата те продължили за Франция. Тук отново били отпратени не особено любезно от Бараков - негов съученик от френския колеж, на когото разчитали много, защото миналата година, когато му гостувал в България, бил заявил: “Дойдете ли на границата, завъртете ми един телефон и аз ще дойда веднага да ви взема.” Вместо това, сега той им казал, че бърза за среща с младоженци и затворил телефона... В Лион някаква французайка се смилила над двамата “туристи” и им дала подслон...

В Париж били улеснени в установяването на контакт с ГКГ от Иван Чапрашиков, чието име намерили в телефонната книга. Константинов ги поканил на спане при него, където останали три дни и две нощи. “Светлов” пише:

“ГКГ работил като програмист в голямо мултинационално фармацевтично предприятие. Получава чиста заплата от 7 000 френски франка, при средна 4-5 хиляди. Живее в хубав тристаен ведомствен апартамент при наем 700 франка. Жена му е българка, натурализирана, френска вдовица, няма деца. Жилището им е много добре обзаведено, а те изискано облечени. Жена му имала магазинче за чанти от което не печелела повече от една средна заплата. Перспективите й също не били сигурни, защото голямите магазини “изяждали” малките.

Още от първата вечер ГКГ започна с това, че емигрантството е тежко нещо, съвсем не било това, което си е представял (N.B.:?) Това било мнението на всички емигранти с изключение на няколко напълно продадени или забогатяли случайно. Но по-тежка била болката от идейните недоразумения, тактически противоречия и организационни разложения навсякъде. За анархистите казва, че българите са “заспала работа”, но все пак сътрудничи в списанието им “Наш път”. Пише статии главно по теоретични въпроси и рядко на съвременни злободневни теми. Движел се главно в средите на испанските анархисти, които били най-многобройни и будни. И тяхната революционност не отивала по-далече от лозунги и склонност към съглашателство. (N.B.:?) Всички се занимавали с просветителство и лично благополучие. Пълна отпуснатост и мекушавост. “Засега революцията се отлага, защото революционерите били по вилите си.” Опитал се да се сближи с френските работници, за да им помага в организиране на стачките, но срещнал същата нерешителност и неподвижност. Само се заканвали: “Да мине ваканцията и тогава правителството и патроната ще видят!” Веднаж при него дошъл Атанас Бекяров от Благоевград. Анархист от 40 години, изгнил по затворите преди и сега, и искал да развъжда свине, да печели за семейството си. Константинов му казал: “Като ти е до свине и семейство, защо си ги оставил, какво

търсиш тук? Скарахме се и замина за Щатите да мие чинии в някаква кръчма. Вот тебя революция!”

С Никола Петков скъсал връзките си окончателно и безвъзвратно. Той отишъл в ГФР, продал се на американците и миел чиниите в една американска база за едната чорба и нищожна заплата... (N.B.: Пабло “Светлов” също съчинителства в доноса си и на места послъгва на дребно и на едро, но какво да се прави – “такова беше времето”, ще каже осем години по-късно “въшкарят” Добри Джуров.)

На въпроса как вижда решението на българския въпрос, ГКГ отговорил приблизително така: “Земеделската опозиция разчитала на промени в линията на БКП, а именно да се откаже от ръководната роля и от диктатурата на пролетариата и да ги покани за равноправни партньори. Такива промени очаквали и в КПСС, изправена пред дилемата – Да бъде или не? – под натиска на “световните демократични сили” или на катастрофален за нея военен конфликт.

Вътрешни сили в БКП да направят промени в ръководството и да променят курса с откъсване от СССР – е втори вариант. Сега, със събитията в Полша, били особено обнадеждени.

Мнението на Константинов по този въпрос било съвсем различно. Той смятал, че световната криза, която така упорито обхващала капиталистическия свят, бавно но неминуемо ще обхване СССР и сателитите му. Това ще завърши с военен конфликт, в който ще бъде включен целия световен жизнен и технически потенциал ИЛИ с радикални промени в социалното и интернационално статукво. И в двата случая (война или революция) съветската хегемония и диктатурата на КПСС ще изчезнат завинаги. Респективно същото щяло да стане в сателитите, включително и в нашата страна.

На въпроса – очертава ли се някакъв срок за този завършек, той отговорил, че за него е трудно да определи такъв, но мнението на специалистите било, че някаква развръзка се очертавала около 1985 година. Той споделял това становище, защото и Китай до тогава щял да стъпи здраво на крака – икономически и военно а той бил много решаващ фактор. Според него “специалистите” били вещи хора, които боравели с обществени науки, с темповете на икономическото развитие, с научно-техническите постижения и с военното дело. При прогнозирането, използвали съвременните методи на моделиране на процесите и модерните средства за изчисления.

За политиката на Рейгън, Константинов заявил, че мнението му съвпада с това на “специалистите” – той бил авантюрист (N.B.:?) Изсилванията му със заплахи и шантажи не се оценявали добре от познавачите, а масите на Запад не го харесвали, защото те били “на топа на устата” (N.B.: ??) Мнението било, че едва ли ще изкара мандата си. (N.B.: От къде ли Пабло е намерил тези специалисти???)

Константинов завършил с надеждата, че все ще се намери някой по-добър стрелец, който да улучи високопоставената мишена...

В Гермерсхайм намерили Никола Петков, който ги очаквал с нетърпение. Живее мизерно, мъчел го задух, външният му вид бил болнав, но

духът – висок. Сътрудничел във в-к “Свободна и независима България”. Работел в кухнята на американската база срещу храна и заплата от 600 марки (около 2 000 франка). Били му достатъчни, нямал нужда от нищо. Раздавал ги за помощи на нови емигранти, а което му оставало – праснал на семейството си.

За Георги Константинов казал, че не иска да има работа с ненормален човек, който възнамерявал да пали света от четирите му крайща.

На въпроса защо не се върне в БГ, тъй като имало амнистия? – Петков отговорил, че ще го стори когато поканели БЗНС като равноправен партньор в едно демократично правителство...

- Това мечта ли е? – запитал Пабло.

- Перспективата е съвсем реална. Вече доста видни комунисти избягали на Запад. Поддържал връзка с един полковник – емигрант, който твърдял, че имало сили в БКП и КПСС, които щели да ги превърнат в демократични работнически партии и те щели да потърсят БЗНС и социалдемократите, за да възкресят ОФ... Вечерта отишли на ресторант, където Петков ги запознал с председателя на тамошната дружба Кръстев, който се интересувал какво мислят в НРБ за емиграцията.

- Не ме разбирайте криво – отговорил Пабло – не искам да ви обидя, но у нас са ви забравили.

Кръстев очаквал такъв отговор и казал, че Лигата да правят протести за неспазване споразуменията в Хелзинки и да привличат вниманието на световното обществено мнение.

“Светлов”.

В “Справката” към доноса за ГКГ е добавено на ръка:

“Привърженик на т.нар. твърда линия. Исква да създаде терористична група. Анархист, член на БОД; сътрудник на спис. “Бъдеще”.

В заключение си струва да отбележа, че в почти всички доноси доминират мненията на техните автори. Едни изразяват в тях това, което смятат, че ще се хареса на вербовчиците им, други – собствените си възгледи по някои от засегнатите въпроси, а трети, “по-прагматични”, пишат така, че да убедят “йерархията” на ДС в необходимостта от нова командировка на Запад през идната година. Разликите между това, което съм казвал при срещите ни и онова, което твърдят доносниците, могат да се очертаят доста точно с помощта на едно сравнение на последното с моите статии и дневници, както и с настоящите спомени. От само себе си се разбира, че факти и данни от конспиративно естество не бих споделил с когото и да е, дори да му имам абсолютно доверие. Правилата на конспирацията изискват пълно мълчание пред всеки, който не е ангажиран пряко в дадена акция, а какво остава до тези, които копоите ни изпращаха от ИР (изменилата ни “родина”). Що се отнася до “професионализма” на “разведчиците” и ръководителите на тая човешка тиня, за него може да се съди по получените резултати от “дейността” им, за която се изразходваха милиони “по второ направление” било от ежегодните бюджети, било от тайните фондове за борба с враговете на “народната власт” и най-вече по развързката, която щеше да настъпи след по-малко от осем години...

(НЕ Е КРАЙ НА IV ЧАСТ!)

Следват още 1 или 2 тома до края на емигрантството ми и завръщането в „НРБ“ на 19.05.1991 г.

СЪДЪРЖАНИЕ:

ТОМ II-РИ

1.1975 – ПРОДЪЛЖЕНИЕ ОТ 1 ЮНИ.....	4
2.1976 - ИМПРЕСИИ, РАЗМИШЛЕНИЯ И БЕЗСИЛЕН ГНЯВ (2).....	44
3.ПРИШЕСТВИЕТО НА РУСКИТЕ ДИСИДЕНТИ.....	119
4.1977 - ИМПРЕСИИ, РАЗМИШЛЕНИЯ И БЕЗСИЛЕН ГНЯВ (3).....	213

5.ОТНОВО НА УЧИЛИЩЕ В АФПА – КРЕТЕЙ.....	288
6.1978-а.....	295
7.1979-а.....	332
8.1980-а.....	342
9.Полша пред своята Кървава неделя.....	354
10.1981-а.....	359
11. ЕДНО ОБЩО ИНТЕРМЕЦО: В КУХНЯТА НА КАНИБАЛИТЕ ПРЕЗ 1973-1981 г.....	390

5. ИНТЕРНАЦИОНАЛНОТО И СОЦИАЛНО СТАТУКВО НА “НРБ“ И ИЗХОДЪТ ОТ НЕГО
6. ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ В “ДОМАШНАТА КРЕПОСТ” (3)
7. ГЛАДНАТА СТАЧКА В ЛАГЕРА ЛАТИНА
8. ПРОГРАМА НА БЪЛГАРСКАТА СОЦИАЛНА РЕВОЛЮЦИЯ
9. ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ В “ДОМАШНАТА КРЕПОСТ” (4)
10. В ЛАГЕРА ЛАТИНА КРАЙ РИМ (СЪБИТИЯ ПРЕДИ ПОТЕГЛЯНЕТО НИ ЗА ФРАНЦИЯ)
11.ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ В “ДОМАШНАТА КРЕПОСТ” (5)
12.НА ПЪТ ЗА “СТОЛИЦАТА НА ЦИВИЛИЗАЦИЯТА И РАЗВРАТА”, КЪДЕТО ПРИСТИГНАХМЕ ВЪПРЕКИ ПРЕМЕЖДИЯТА
13.НОВИ ВПЕЧАТЛЕНИЯ
14.ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ В “ДОМАШНАТА КРЕПОСТ” (6)
15.НАЙ-ПОСЛЕ НЕЩО ОБОДРЯВАЩО МЕЖДУ СРЕЩИТЕ С НОВИ И СТАРИ ПОЗНАТИ В ПАРИЖ
16.ПОЗНАНСТВАТА СЕ УВЕЛИЧАВАТ, НО БИТОВИТЕ ПРОБЛЕМИ СЕ ЗАПИЧАТ,ЗАЩОТО ПАЗАРЪТ НА ТРУДА ОСТАВА ЗАТВОРЕН ЗА МЕНЕ
17.НАЙ-ПОСЛЕ ИЗЛИЗАМ НА ПАЗАРА НА НАЕМНИЯ ТРУД
18.НА “ТРУДОВИЯ ФРОНТ” В БИТНОСТТА МИ НА ЕЛЕКТРИСИЕН СЗ.НОВИ ИМПРЕСИИ, РАЗМИШЛЕНИЯ И ВНЕЗАПЕН ЛЪЧ НА НАДЕЖДА
19“ДНЕВНИЦИ “
20.1975-ИМПРЕСИИ, РАЗМИШЛЕНИЯ И БЕЗСИЛЕН ГНЯВ

ТОМ I-ВИ

Въведение

1. ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ В “ДОМАШНАТА КРЕПОСТ” (1)
2. ПЪРВИ ВПЕЧАТЛЕНИЯ ОТ “СВОБОДНИЯ СВЯТ” В ЛАГЕРА
ЗА ЕМИГРАНТИ КРАЙ СЕЛО ПАДРИЧАНО (I)
3. ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ В “ДОМАШНАТА КРЕПОСТ” (2)
4. В ЛАГЕРА ЗА ЕМИГРАНТИ КРАЙ СЕЛО ПАДРИЧАНО (II)

Георги Константинов

ЕМИГРАНТСКИ СПОМЕНИ - Том 2

Издателство Шрапнел